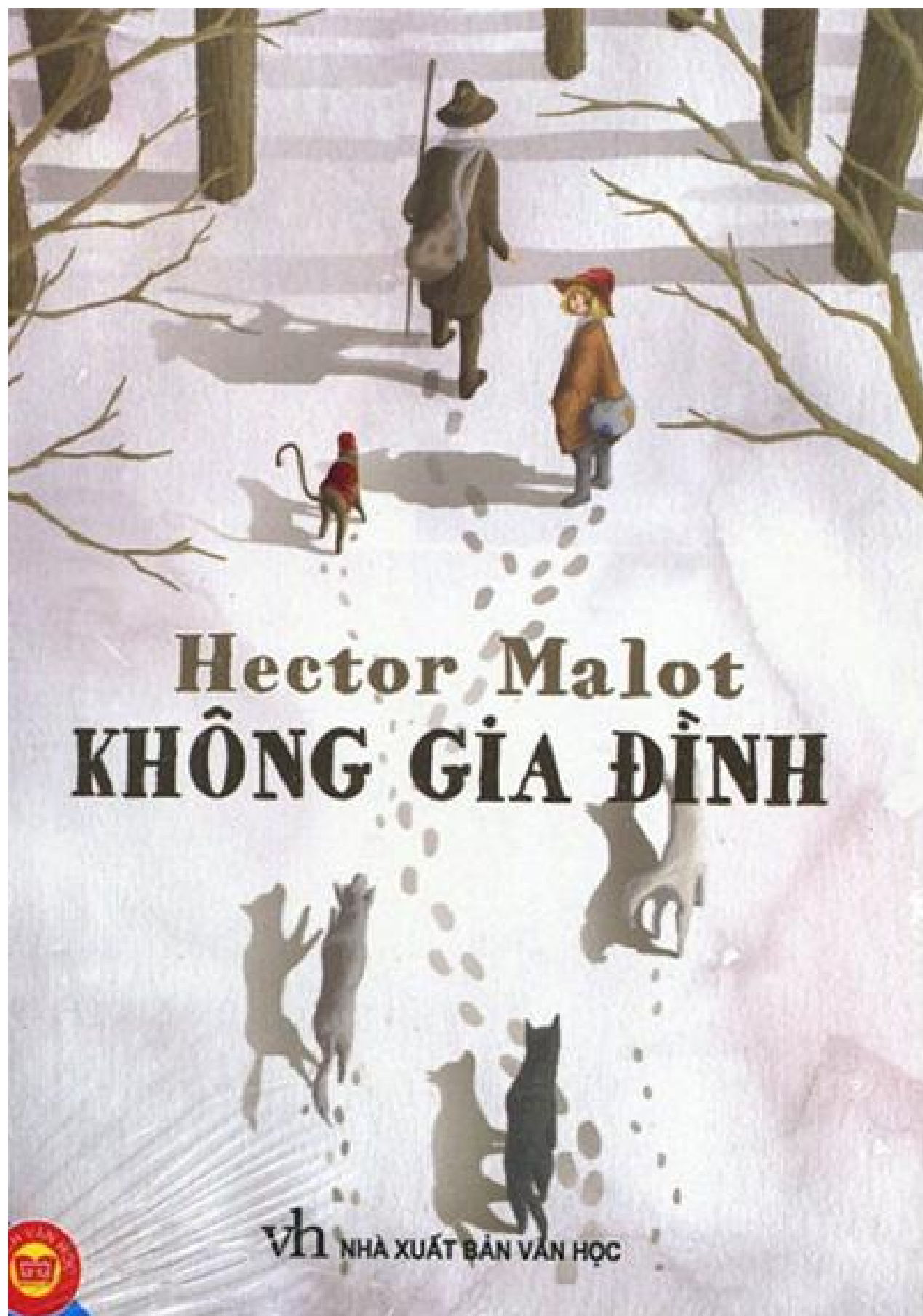

MỤC LỤC

[Lời giới thiệu](#)

PHẦN THỨ NHẤT

- [1. Ở làng](#)
- [2. Người bố nuôi](#)
- [3. Gánh xiếc của ông cụ Vitali](#)
- [4. Nhà mẹ](#)
- [5. Lên đường](#)
- [6. Bước đầu trong nghề](#)
- [7. Tôi tập đọc](#)
- [8. Vượt ngàn băng nội](#)
- [9. Người khổng lồ đi hài bảy dặm](#)
- [10. Ra trước công lý](#)
- [11. Trên thuyền](#)
- [12. Người bạn đầu tiên của tôi](#)
- [13. Đứa trẻ nhặt được](#)
- [14. Tuyết và sói](#)
- [15. Ngài Giôlicơ](#)
- [16. Vào Pari](#)
- [17. Ông bầu gánh trẻ con phố Luốcxin](#)
- [18. Mỏ đá Giăngtili](#)
- [19. Lido](#)
- [20. Tôi làm vườn](#)
- [21. Gia đình tan tác](#)

PHẦN THỨ HAI

- [22. Tiến lên](#)
- [23. Một thành phố Đen](#)

- [24. Thợ đùn xe](#)
- [25. Lụt mỏ](#)
- [26. Trong ngách ngược](#)
- [27. Công cuộc cứu nạn](#)
- [28. Một bài học nhạc](#)
- [29. Con bò của hoàng tử](#)
- [30. Má Bácboranh](#)
- [31. Gia đình cũ và gia đình mới](#)
- [32. Lão Bácboranh](#)
- [33. Tìm kiếm](#)
- [34. Gia đình Đorítxcon](#)
- [35. Thờ cha kính mẹ](#)
- [36. Capi hư nát](#)
- [37. Tã đẹp nói dối](#)
- [38. Những đêm Nôen](#)
- [39. Anh Bốp](#)
- [40. Thuyền Thiên Nga](#)
- [41. Tã đẹp nói thật](#)
- [42. Giữa gia đình](#)

LỜI GIỚI THIỆU

Hécto Malô (Hector Malot), sinh năm 1830 ở miền tây Bắc nước Pháp, là một nhà văn chuyên viết tiểu thuyết, được bạn đọc người Pháp yêu mến. Những tiểu thuyết của ông, như KHÔNG GIA ĐÌNH, TRONG GIA ĐÌNH, PÔNGPÔNG, RÔMANH CANBORI v.v... đều lành mạnh và hấp dẫn.

Ông mất năm 1890.

Trong tiểu thuyết của Malô, KHÔNG GIA ĐÌNH nổi tiếng hơn cả. Nó đã được giải thưởng của Viện Hàn lâm văn học Pháp. Nhiều nước trên thế giới đã dịch lại và xuất bản nhiều lần(1). Từ một trăm năm nay nó đã trở thành người bạn thân yêu của thiếu nhi Pháp và châu Âu. Không những thiếu nhi, mà cả những bậc cha mẹ, anh chị, thầy giáo và tất cả những ai yêu mến trẻ em, chú ý đến trẻ em đều đọc nó say sưa, vì qua mỗi một câu chuyện lý thú, nó giải đáp cho người ta nhiều câu hỏi luôn mới mẻ về việc nuôi dạy thiếu nhi.

KHÔNG GIA ĐÌNH kể chuyện một em bé không cha mẹ, không họ hàng thân thích, đi theo một đoàn xiếc chó, khi, rồi cầm đầu đoàn ấy đi lưu lạc khắp nước Pháp, sau đó bị tù ở Anh, cuối cùng tìm thấy mẹ và em. Em bé Rê-mi ấy đã lớn lên trong gian khổ. Em đã chung đụng với mọi hạng người, sống khắp mọi nơi, “nơi thì lừa đảo, nơi thì xót thương”. Em đã lao động mà sống, lúc đầu dưới quyền điều khiển của một ông già từng trải và đạo đức, cụ Vitali về sau thì tự lập và không những lo cho mình mà còn bảo đảm việc biểu diễn và sinh sống cho cả một gánh hát rong. Đã có khi em và cả đoàn lang thang mấy hôm liền không có chút gì trong bụng. Đã có khi em suýt chết rét. Đã có khi em bị lụt ngằm chôn trong giếng mở mười mấy ngày đêm. Đã có khi em mắc oan bị giải ra trước tòa án và bị bỏ tù. Và cũng có khi em được nuôi nấng đàng hoàng, no ấm. Nhưng dù ở đâu, trong cảnh ngộ nào, em vẫn noi theo nếp rèn dạy của ông già Vitali giữ phẩm chất làm người, nghĩa là ngay thẳng, gan dạ, tự trọng, thương người, ham lao động, không ngửa tay xin xỏ, không dối trá, gian xảo, nhớ ơn nghĩa, luôn luôn muốn làm người có ích.

Bên cạnh Rêmi có chú bé nghệ sĩ Mátchia khôn ngoan, linh lợi, tháo vát, tận

tình với bạn, một tài hoa nghệ thuật nở sớm cội với một tấm lòng vàng; con chó Capi khôn như người và rất có nghĩa; con khỉ Giôlicô liến láu và đáng thương... Những con người và con vật ở đây được dựng lên linh hoạt sống động, gây nhiều hứng thú cho bạn đọc nhỏ của chúng ta.

Qua câu chuyện phiêu lưu hết sức hấp dẫn của chú bé Rêmi, người ta thấy quyển sách ca ngợi lao động, ca ngợi tinh thần tự lập tự tin của tuổi trẻ, phát huy ý thức chịu đựng gian khổ và tập quán xoay sở tháo vát, đề cao nghệ thuật, khuyến khích tình bạn chân chính. Nó phản ánh cảnh lao động và sinh hoạt bấp bênh, nguy hiểm, đầy đe dọa của những người thợ mỏ và của nhân dân lao động thành phố trong xã hội tư sản. Đồng thời nó thể hiện cái thực tế là tình thương người, lòng biết ơn, tình hữu ái giai cấp ở về phía những người lao động. Quyển sách lại diễn tả nhiều cảnh đẹp thiên nhiên, nhiều cảnh sinh hoạt hấp dẫn ở nông thôn và thành thị, giúp bạn đọc thêm phần hứng thú trong khi theo dõi câu chuyện, lại có thể mở rộng hiểu biết.

Nhưng KHÔNG GIA ĐÌNH dưới con mắt chúng ta không phải là một viên ngọc không vết. Do một nhà văn tư sản viết - dù là nhà văn tiến bộ - cuốn sách vẫn không khỏi mang những sai lầm của tư tưởng và quan niệm xã hội của ông ta. Tác giả tôn sùng những người giàu sang, có danh vọng, lịch sự. Ông đã dành cho Rêmi một bà mẹ đại tư sản với một gia tài kék sù, để cho khi nhận ra mẹ, Rê-mi có sẵn của cải đó mà đền ơn trả nghĩa. Làm như không có tiền muôn bạc triệu thì người ta không có cách gì tỏ lòng biết ơn! Dưới ngòi bút của tác giả Rê-mi quý trọng người lao động, những người có tấm lòng tốt, nhưng đối với những người có địa vị xã hội, có cử chỉ lịch sự, nghĩa là có cái vỏ đẹp đẽ, cao sang, Rêmi mới thật trố mắt khâm phục. Ước mơ của Rêmi - mà đấy là một mặt hạn chế của tác phẩm - là được hưởng một cuộc sống vàng lụa như họ, được trở thành những con người sang trọng như họ. Đó là điều mà chắc chắn là các bạn đọc thiếu nhi chúng ta ngày nay không tán thành, càng không để cho bị tiêm nhiễm.

Người dịch tập truyện không mong muốn gì hơn là khi đọc sách, các bạn vừa thấy hứng thú, vừa học tập được nhiều, được thưởng thức một tác phẩm văn học có giá trị đồng thời cũng rút ra được những điều tốt nên theo, những điều hạn chế nên

tránh trong việc tu dưỡng, rèn luyện của mình, hoặc trong việc nuôi dạy con em sau này.

HUỲNH LÝ

-
- 1. Ở ta, trước đây nhà Hồ Biểu Chánh đã phỏng theo “Không gia đình” mà viết cuốn tiểu thuyết nhỏ “Cay đắng mùi đời”, được độc giả ta nửa thế kỉ hoan nghênh. Khoảng vài mươi năm lại đây ở miền Nam có mấy bản dịch giản lược được vài trăm trang. Ở miền Bắc, bản dịch này được tái bản ba lần với số lượng lớn.*

PHẦN THỨ I

1

Ở LÀNG

Tôi là một đứa trẻ người ta nhặt được.

Tuy vậy, cho đến năm lên tám, tôi vẫn tưởng tôi có mẹ cũng như mọi đứa trẻ khác, vì mỗi khi tôi khóc thì luôn luôn có một người đàn bà dịu dàng ôm tôi vào lòng, âu yếm ru, khiến cho nước mắt tôi ngừng chảy.

Mỗi khi tôi lên giường ngủ, cũng có một người đàn bà đến hôn tôi. Và khi gió rét thảng chập trát những bông hoa tuyết vào cửa kính trắng xóa, bà ấy vừa áp ủ chân tôi trong đôi bàn tay triu mến của bà, vừa hát cho tôi nghe một bài hát mà giờ đây tôi vẫn còn nhớ điệu và lồm bồm vài lời ca.

Khi tôi chăn con bò sữa ở ven đường đầy cỏ, hoặc ở những đám cây hoang, lá dại mà gặp một trận mưa đông bất ngờ đổ xuống, thì bà chạy đến đón tôi, bắt tôi núp trong chiếc váy len của bà và túm váy lên che đầu che vai cho tôi cẩn thận.

Mỗi lần có chuyện gây gổ với bạn bè thì bà dỗ tôi, bảo tôi kể cho bà nghe những nỗi bức bối chất chứa trong lòng và hầu như lúc nào bà cũng tìm được những lời thích hợp để an ủi tôi, hoặc tỏ ra đồng tình với tôi.

Qua những việc ấy, và bao nhiêu việc khác nữa, từ giọng nói, cách nhìn, cái vuốt ve cho đến những lời trách mắng ôn tồn, tôi yên trí bà là mẹ tôi.

Tôi được biết bà không phải là mẹ đẻ, mà chỉ là mẹ nuôi, như thế này đây.

Làng tôi gọi là làng Savanông. Nói cho đúng thì đó là cái làng ở đó tôi lớn lên, tôi sống thời thơ ấu, chứ tôi làm gì có quê hương, có nơi chôn rau cắt rốn, cũng như tôi đã không có cha có mẹ gì cả. Làng Savanông là một trong những làng nghèo nàn nhất ở miền Trung nước Pháp.

Không nghèo vì dân làng chây lười, mà chính vì nó ở vào một vùng đất đai cằn cỗi. Đất mặt rất mỏng, muốn mùa màng tốt, phải có phân, vôi, mà những thứ này trong vùng quá hiếm. Vì thế, người ta thấy ít những cánh đồng trồng trọt mà nhan nhản những đám cỏ hôi, cây dại. Hết những đám ấy thì là địa hạt của những lăngđơ(1).

Trên các lăngđơ cao ấy, gió lạnh thổi rất làm táp những lùm cây thưa thớt cành

nhánh vắn vẹo quay cuồng.

Muốn thấy cây cối xanh tốt thì phải rời bỏ cao nguyên, xuống các thung lũng cạnh sông, ở đây có những cây đẻ cao to và những cây sồi vạm vỡ.

Cái nhà tôi sống những năm đầu của tuổi thơ ấu dựng trong một thung lũng như thế, trên bờ con suối nước chảy xiết đổ vào một phụ lưu của sông Loa.

Cho đến năm lên tám, tôi chưa hề thấy đàn ông trong nhà, tuy má tôi không phải là góa bụa. Chồng bà vốn là thợ đá đi làm ăn ở Pari như phần đông những người thợ khác trong vùng. Từ ngày tôi bắt đầu hiểu biết sự việc chung quanh mình thì tôi chưa thấy ông ta về làng lần nào. Thịnh thoảng có bạn bè về quê, ông ta mới nhắn tin về:

“Này, bác Bácboranh, bác giai vẫn được mạnh khỏe đây! Bác ấy nhờ tôi tin cho bác biết là công việc làm ăn khá lắm và bác ấy gửi cho bác số tiền này đây. Bác đêm đi chứ!”.

Chỉ có thể thôi. Chừng ấy tin tức, má Bácboranh cũng cho là đủ rồi: ông chồng mạnh khỏe; ông làm ra tiền, kiếm ăn được, còn gì nữa! Đừng tưởng ông Bácboranh ở Pari lâu thế là vì có điều bất hòa với vợ. Không hề có chuyện như thế. Ông ta ở lại Pari là do công việc làm ăn bắt buộc, thế thôi. Lúc già, ông sẽ trở về ở với vợ. Với số tiền dành dụm được, đến ngày tuổi già sức yếu, vợ chồng không lo lâm vào cảnh cơ hàn.

Một chiều tháng mười một, có một người lạ mặt dừng lại trước cổng vườn nhà. Tôi đang bẻ củi chà là ở bậc cửa. Người ấy không mở cổng mà chỉ ghénh đầu nhòm vào, nhìn tôi mà hỏi có phải nhà bà Bácboranh ở đây không.

Tôi mời ông ta vào. Ông ta đẩy cửa, làm cho sợi dây buộc kê cốt kết, rồi bước chậm rãi qua sân.

Tôi chưa bao giờ thấy ai lấm bùn bê bết như ông này. Những mảng bùn, mảng còn ướt, mảng đã khô, trát khắp người từ đầu tới chân. Chỉ nhìn những cũng đủ biết ông ta đã đi rất lâu trên những con đường lầy lội. Nghe tiếng chúng tôi, má Bácboranh chạy ra. Khi khách bước qua bậc cửa thì má cũng vừa tới, hai người gặp nhau. Khách nói:

- Tôi đem tin từ Pari về đây!

Đó là những lời gián dị tai chúng tôi nghe đã quen. Nhưng mà giọng nói lần này không giống như mọi bận, không giống như những khi người khách nói: “Bác giai bình yên. Công việc làm ăn tốt”. Má Bábóranh chập hai tay vào nhau, kêu:

- Ôi trời ơi! Chắc có tai họa gì xảy đến cho ông Giêrôm nhà tôi rồi!

- Vâng, quả có thể. Nhưng bà cũng không nên quá hoảng hốt! Ông nhà bị thương, đúng đấy, nhưng ông ấy không chết. Có điều chắc chắn sẽ bị què. Hiện giờ ông ấy còn nằm ở bệnh viện. Tôi nằm giường bên cạnh, nên nhân tôi về quê, ông ấy nhờ tôi tạt qua đưa tin cho bà biết. Tôi không dừng lại đây lâu vì còn phải đi ba dặm đường nữa, mà trời sắp tối rồi.

Má Bábóranh muốn biết tường tận hơn, nên mời khách ở lại ăn cơm tối. Má nói đường xấu lắm và người ta đồn ở trong rừng có chó sói, chi bằng để sáng mai hãy đi.

Khách ngồi vào bên cạnh bếp lò, vừa ăn vừa kể cho chúng tôi nghe tai nạn xảy ra như thế nào: ông Bábóranh bị một giàn giáo đổ xuống đè suýt bẹp người. Người chủ thầu viện lẽ ông ta không có nhiệm vụ gì phải đứng ở chỗ ấy, nên không trả cho ông ta một khoản bồi thường nào cả. Ông khách nói:

- Thật không may cho ông Bábóranh, tội nghiệp ông ấy! Thật không may! Có những tên láu cá, nhân cơ hội tương tự đã vớ được một khoản thực lợi đồng niên⁽²⁾. Còn ông nhà thì chẳng được gì sất!

Ông khách vừa hơ đôi ống quần cứng cộm cộp bụn khô, vừa luôn mồm nhắc đi nhắc lại mấy tiếng “thật không may” với một vẻ thương cảm chân thành. Sự xuýt xoa của ông chứng tỏ ông sẵn lòng chịu tàn tật để vớ được một món thực lợi. Ông kết thúc câu chuyện:

- Tuy thế, tôi cũng khuyên ông nhà cứ đệ đơn kiện lão chủ thầu.

- Kiện tụng thì tốn kém chết đi!

- Tốn đấy, nhưng được kiện thì cũng bỏ chứ!

Má Bábóranh muốn đi Pari nhưng chuyện đó đâu có phải dễ: đường xá xa xôi tốn kém quá.

Sáng sớm hôm sau má con tôi xuống làng dưới tìm cha xứ để hỏi ý kiến. Cha xứ chưa muốn để cho má đi, trước khi biết chắc đi như thế có giúp ích gì cho chồng

không. Cha viết thư cho ông giáo sĩ ở bệnh viện nơi ông Bácboranh đang nằm điều trị. Vài ngày sau, có thư trả lời nói rằng má Bácboranh không cần đi, chỉ cần gửi một số tiền lên Pari để cho chồng kiện người chủ trâu.

Ngày tháng trôi qua. Thỉnh thoảng lại có thư về, thư nào cũng thúc giục gửi thêm tiền lên. Bức thư cuối cùng thúc bách hơn cả, nhấn rằng nếu hết tiền thì bán con bò sữa đi mà gửi.

Những ai đã sống ở nông thôn cùng với bà con nông dân đều hiểu nỗi đau khổ hãi hùng chứa trong mấy tiếng: bán con bò sữa. Đối với nhà sinh vật học, con bò là một con vật thuộc loài nhai lại. Dưới con mắt của khách du ngoạn, nó là con vật làm cho phong cảnh tăng thêm vẻ đẹp khi trên thảm cỏ nó ngẩng cái mõm đen nhánh đâm hơi sương của nó lên. Với trẻ em thành thị, đó là nguồn cung cấp cà phê sữa và pho mát đánh kem. Nhưng đối với người nông dân, nó còn quý báu hơn nhiều. Dù cho nghèo xác nghèo xơ, dù gia đình con cái có đông đến đâu, có một con bò sữa trong chuồng cũng không sợ đói. Chỉ một cái thùng hay một sợi dây quần trên sừng thôi cũng đủ để cho một em bé chặn dắt nó ăn dọc các con đường phủ đầy cỏ, ở những nơi không thuộc về ai. Và thế là chiều đến, cả nhà có bơ nấu xúp, có sữa để ăn với khoai tây. Bố mẹ, con cái, lớn nhỏ đều sống nhờ vào con bò sữa.

Cũng nhờ có con bò sữa mà má con tôi sống đầy đủ đến nỗi hầu như không cần ăn thịt. Không những nó là vú nuôi của chúng tôi, nó còn là bầu bạn, là chỗ chân tình.

Thật vậy, đừng tưởng bò là một con vật ngu ngốc. Trái lại, nó rất thông minh, nó có những đức tính mà biết cách rèn luyện thì còn phát triển nhiều. Chúng tôi vỗ về nó, nói chuyện với nó và nó hiểu chúng tôi. Về phần nó, với đôi mắt to, tròn, hiền dịu, nó biết cách làm cho chúng tôi hiểu nó muốn gì, nó cảm thấy thế nào. Nói tóm lại, chúng tôi rất yêu thương nó và nó cũng yêu thương chúng tôi.

Ấy thế mà phải lìa bỏ nó đây! Vì rằng chỉ có cách “bán con bò sữa đi” thì mới làm cho ông Bácboranh thỏa dạ.

Một bác lái tới nhà chúng tôi. Bác ta xem xét con Rútxét rất kỹ, sờ nắn nó mãi, vừa sờ vừa lắc đầu ra vẻ không ưng ý. Bác ta nhắc đi nhắc lại hàng trăm lần rằng con bò không vừa ý bác ta chút nào. Bác chê nó là bò nhà nghèo, khó bán lại lắm. Không

có sữa, bơ lại kém chất. Chê nhún chán, rút cục bác cũng đồng ý mua, nhưng bảo mua là vì lòng tốt, muốn giúp má Bábóranh thôi, và cũng vì thấy má là người trung hậu.

Tội nghiệp cho con Rútxét. Hình như nó hiểu cả nên nó nhất định không chịu ra khỏi chuồng và kêu rống lên. Bác lái đưa chiếc roi da quần ở cổ bác cho tôi và bảo:

- Này chú bé, luôn ra phía sau mà đuổi nó ra.
- Ấy chớ, cái đó không được.

Má Bábóranh nói thế rồi cầm lấy chiếc dây dắt và dịu dàng dỗ nó: “Nào cô gái, đi đây, đi đây nào!”. Thế là con Rútxét nghe theo không cưỡng lại nữa. Ra tới đường, bác lái cột nó vào sau xe. Nó đành phải bước lúu rúu theo con ngựa. Chúng tôi trở vào nhà rồi, nhưng mãi một lúc lâu vẫn còn nghe thấy tiếng nó rống.

Thế là chẳng còn sữa, chẳng còn bơ nữa. Buổi sáng một mẩu bánh mì suông, buổi chiều khoai tây chấm muối.

Bán con Rútxét được ít hôm thì tới ngày thứ ba ngả măn sau tuần chay(3). Năm trước, nhân dịp này má Bábóranh đã thết tôi một bữa bánh kẹp và bánh rán ra trò. Tôi ăn nhiều, rất nhiều, khiến má hết sức vui thích. Nhưng mà hồi đó còn con Rútxét nên còn sữa để nhào bột và có bơ để rán. Bây giờ không còn con Rútxét thì cũng chẳng có sữa, chẳng có bơ, chẳng có ngày thứ ba ngả măn nữa rồi! Tôi buồn rầu nghĩ bụng thế. Nhưng má Bábóranh đã dành cho tôi một sự bất ngờ. Xưa nay má vốn không quen vay mượn, nhưng lần này má cũng cố vay của bà hàng xóm này một chén sữa, của bà kia một miếng bơ. Vì thế, đến trưa tôi về nhà thì thấy má đang trút bột vào một nồi đất lớn.

- Ô này, bột mì!

Tôi vừa nói thế, vừa lại gần má. Má mỉm cười trả lời:

- Phải rồi, đúng là bột mì ấy, Rêmi ạ! Bột mì trắng hảo hạng. Này con xem, mùi thơm phức!

Tôi không có gan hỏi má lấy bột ra làm gì. Chính vì tôi nóng lòng muốn biết quá nên tôi lại càng không dám hỏi. Và lại tôi đã định giả vờ như không biết hôm nay là ngày thứ ba ăn măn để khỏi tủi lòng má. Má nhìn tôi, hỏi:

- Người ta dùng bột mì làm gì nào?

- Làm bánh mì.
- Còn làm gì nữa?
- Khuấy cháo.
- Rồi còn làm gì nữa?
- Chà! Con không biết.

- Có, con biết đây. Nhưng con là một đứa trẻ ngoan, nên con không nói ra đây thôi. Con biết hôm nay là ngày thứ ba ăn mặn, tức là ngày bánh kẹp, bánh rán. Nhưng con thấy nhà không có sữa, có bơ nên con không nỡ nhắc đến, có phải không con?

- Ôi, má ơi!

- Má đã đoán trước nên má xoay xở để cho ngày thứ ba ăn mặn của con không đến nỗi xám ngắt. Nay con nhìn vào trong cái thùng gỗ kia mà xem.

Tôi nhanh nhẩu mở nắp thùng lên thì quả thấy nào bơ, nào sữa, nào trứng, có cả ba quả táo nữa. Má nói:

- Đưa trứng đây cho má. Trong lúc má đập trứng, con gọt táo đi.

Tôi cắt táo ra từng khoanh. Má đập trứng vào bột và đánh lên, thỉnh thoảng lại đổ vào một thìa sữa. Khi bột đã khuấy đều, má Bácboranh vớt cái nồi lên trên tro nóng. Thế là chỉ còn đợi đến chiều thôi, vì đến buổi tối chúng tôi mới ăn bánh kẹp và bánh rán.

Thú thật, cái ngày hôm đó, tôi thấy nó dài làm sao và đã đôi ba lần tôi chạy đến nhắc chiếc khăn phủ trên nồi bột để dòm thử. Má bảo:

- Con làm thế lạnh bột mất, rồi nó không dậy men tốt đâu!

Nhưng bột dậy rất tốt. Trên mặt bột, có những bong bóng phồng lên, vỡ lổ chỗ. Từ cái nồi bột lên men ấy tỏa ra một mùi trứng và sữa ngon lành. Má bảo:

- Con bẻ cho má một mớ củ vụn. Phải đốt lửa cho đượm, đừng có khói.

Rồi má thấp nển lên:

- Con cho thêm củ vào lò đi.

Tôi làm ngay không đợi nói hai lần, và ngay sau đó, một ngọn lửa cao bốc cháy trong lò, ánh sáng ấy chập chờn tỏa ra khắp bếp. Má Bácboranh lấy cái chảo treo ở tường đặt lên bếp lò.

- Đưa bơ đây cho má!

Má lấy mũi dao xén một cục bơ bằng quả hồ đào cho vào chảo. Bơ chảy ra, reo xèo xèo. Ôi! Cái mùi thơm làm nhỏ dãi, cái mùi thơm vì đã vắng lâu ngày nên càng kích thích miệng lưỡi ta! Ôi! Khúc nhạc vui vẻ của chảo bơ liu diu tí tách trên lò!

Tôi chăm chú theo dõi bản nhạc ấy, nhưng vẫn nghe như ở ngoài sân có tiếng chân người. Ai đến ám chúng tôi giờ này nhỉ? Hẳn lại là một bà hàng xóm sang xin lửa đây.

Tôi không thềm chú ý, vì má Bácboranh vừa vục môi vào trong nồi đất, múc đổ vào lòng chảo một mẻ bột trắng tinh. Quả không phải là lúc nghĩ vợ vẫn đến chuyện khác!

Nhưng chính vào lúc bấy giờ thì có tiếng gậy lạch cạch trên bậc cửa, rồi cánh cửa thình lình mở toang. Không ngoảnh cổ ra, má Bácboranh hỏi:

- Ai đấy?

Một người đàn ông bước vào. Dưới ánh lửa chiếu tấp vào người ông ta, tôi thấy ông mặc áo bờlu trắng, tay cầm cái gậy lớn. Ông nói, giọng cục cằn:

- Ở đây người ta tiệc tùng gì đấy à? Xin cứ tự nhiên.

Má Bácboranh vội vàng đặt chảo xuống đất kêu lên:

- Chao, trời ơi! Ông Giêrôm đấy ư?

Rồi má cầm tay tôi, đẩy tôi ra trước mặt người đó. Ông ta vẫn đứng ở bậc cửa. Má nói:

- Ba con đấy!

-
1. *Lăngdơ, phiên âm từ Landes: vùng đồng lầy, hoang vu ở miền Tây Nam nước Pháp – Người dịch chú thích.*
 2. *Tiền lời thu hàng năm do gửi một số vốn ở ngân hàng, hay mua phiếu quốc trái, trong xã hội tư sản. Đây muốn nói đến khoản tiền lãi hàng năm do món tiền bồi thường gửi ngân hàng đem lại. – N.D*
 3. *Theo đạo Gia tô, trước ngày lễ Phục sinh, khoảng đầu tháng tư dương lịch, tín đồ phải ăn thanh đạm, không có chất béo, tương tự như nười Phật giáo ăn chay. – N.D*

NGƯỜI BỐ NUÔI

Tôi tiến lại gần ông ta, định ôm ông ta, nhưng ông ta lấy đầu gậy cản tôi lại:

- Cái thằng này là thằng nào?
- Thằng Rêmi đây!
- Má nó có nói với tôi là...
- Ờ...vâng, nhưng mà...không phải, bởi vì rằng...
- À, không phải, không phải!...

Ông ta giơ cao chiếc gậy, đi lại chỗ tôi. Tự nhiên tôi lùi lại.

Nào tôi đã làm gì sai trái? Tôi có tội tình gì? Tại sao lại đối xử với tôi như thế khi tôi chạy đến định ôm hôn ông? Tôi chưa kịp suy nghĩ về những câu hỏi như vậy đang dồn dập trong đầu óc rối beng của tôi thì đã nghe ông ta nói:

- Các người đang chuẩn bị ăn mặn ngày thứ ba đây. Thật là đúng lúc vì tớ đang đói ngấu. Ăn tối có gì?

- Tôi đang làm bánh kẹp.

- Tôi biết. Nhưng mà má nó định cho một người mang mười dăm đường trên đôi chân ăn bánh kẹp à?

- Nhà chẳng còn gì cả: tôi có biết ông về đâu?

- Sao? Không còn gì à? Không có gì ăn tối à?

Ông ta đưa mắt nhìn quanh nhà:

- Có bơ đây này.

Ông lại đưa mắt lên trần nhà nhìn vào chỗ xưa kia vẫn treo mỡ lợn. Nhưng đã từ lâu các nóc treo trống trơn không có gì cả, chỉ có mấy túm hành và tỏi lủng lẳng ở xà nhà. Ông ta lấy gậy chọc cho một túm hành rơi xuống và nói:

- Hành đây! Bốn năm củ hành, một miếng bơ, thế là có một nồi xúp ngon. Má nó hãy bỏ bánh kẹp ra và cho hành vào chảo phi đi.

Bỏ bánh kẹp ở chảo ra! Má Bácboranh không cãi lại. Chẳng những thế, bà còn vội vã làm theo lời chồng trong lúc ông ta ngồi trên chiếc ghế dài ở cạnh lò sưởi.

Tôi không dám rời khỏi chỗ mà cái gậy của ông ta đã đẩy tôi lùi đến. Tôi đứng

tựa vào chiếc bàn, để ý ngắm con người ông. Ông ta tuổi độ năm mươi, vẻ mặt cục mịch, dáng người ngệch ngã. Thương tích đã làm cho đầu ông lệch về bên phải và cái tật đó càng khiến cho người ta thấy chồn chợn khi nhìn thấy ông. Má tôi lại bắc chảo lên bếp. Ông Bácboranh nói:

- Thế má nó định nấu xúp với chút xíu bơ thế kia à.

Rồi tự tay ông cầm đĩa bơ chút sạch vào chảo.

Thế là đi đòi bơ, và cố nhiên cũng đi đòi bánh kẹp!

Giá như vào lúc khác thì chắc chắn cái tai họa ấy đã làm cho tôi xúc động lắm. Nhưng khi đó tôi chẳng còn bụng dạ nào mà nghĩ đến bánh kẹp và bánh rán nữa. Tôi chỉ còn băn khoăn về mỗi một việc: chính cái con người ngệch ngã ấy lại là ba tôi.

“Ba tôi! Ba tôi!”. Đó là mấy tiếng mà tự nhiên tôi lặp đi lặp lại như cái máy.

Chưa bao giờ tôi hình dung rõ rệt như thế nào là một người cha. Tôi tưởng tượng lơ mơ rằng người cha chẳng qua chỉ là một người mẹ có giọng nói ồ ồ mà thôi.

Đến nay, khi nhìn thấy người cha ở đâu trên trời rơi xuống cho tôi đó, tôi cảm thấy đau đớn hẫ hẫ. Vừa rồi tôi muốn ôm hôn cha tôi, nhưng cha tôi đã lấy đầu gậy đẩy tôi ra. Tại sao vậy? Khi tôi hôn má Bácboranh chẳng bao giờ má đẩy tôi ra cả, trái lại má còn bế xốc tôi lên, ôm chặt tôi vào lòng.

Ông ta bảo tôi:

- Đừng cứ sùng sững như trời trồng ấy, mau mà dọn bát đĩa ra bàn đi chứ!

Tôi vội vàng tuân lệnh. Xúp đã chín, má Bácboranh múc ra đĩa. Thế là từ bên lò sưởi, ông ta đứng dậy đi lại bàn ngồi xuống và bắt đầu ăn. Thỉnh thoảng ông chỉ ngừng lại để nhìn tôi. Tôi không tài nào nuốt được, vì bối rối, lo ngại. Tôi cũng nhìn ông ta nhưng chỉ dám nhìn trộm. Khi gặp đôi mắt ông ta thì tôi lại cúi mặt xuống. Đột nhiên ông cầm thìa chỉ vào tôi:

- Thường ngày thằng này nó ăn có khỏe hơn bữa nay không?

- Ồ, nó ăn được lắm chứ!

- Mặc xác nó! Ít ăn, ít uống thì còn được!

Tất nhiên là tôi chẳng muốn nói gì và cả má Bácboranh cũng không muốn bắt chuyện. Má đi đi lại lại quanh bàn, chăm chú phục dịch ông chồng. Ông ta lại hỏi tôi:

- Mà không đói à?

- Không.

- Thế thì đi ngủ đi, và cố ngủ ngay nhé, không thì tao nổi giận lên đây!

Má Bácboranh đưa mắt nhìn tôi, ý muốn bảo tôi vâng lời đi, đừng có cãi lại.

Nhưng lời dặn dò đó cũng thừa vì tôi không hề có ý chống đối.

Như ở phần lớn nhà nông dân, nhà bếp của chúng tôi cũng dùng làm buồng ngủ. Cái bàn, cái thùng gỗ, cái tủ đựng bát đĩa, nói chung những đồ đạc được dùng cho việc dọn ăn đều kê cạnh lò sưởi. Ở phía bên kia là giường ngủ. Giường của tôi ở xung quanh có chằng diềm vải đỏ.

Tôi vội vàng cởi áo lên nằm. Nhưng không sao ngủ được.

Người ta không ngủ theo mệnh lệnh. Người ta chỉ ngủ khi buồn ngủ và khi trong lòng yên tĩnh. Vậy mà tôi lại không buồn ngủ và trong lòng tôi cũng không yên tĩnh. Trái lại tôi rất bồn chồn, hơn nữa còn đau khổ.

Cái người ấy mà là cha mình ư? Là cha thì tại sao ông ta lại đối xử với mình tàn nhẫn thế?

Úp mặt vào tường, tôi cố gắng xua đuổi những ý nghĩ ấy và mong ngủ thiếp đi theo lệnh của ông ta. Nhưng không tài nào nhắm mắt được. Giấc ngủ không đến và chưa bao giờ tôi lại thấy tỉnh táo như lần này.

Một lúc sau, không biết chừng bao nhiêu lâu, tôi nghe thấy có người lại gần giường tôi. Nghe bước chân đó chậm chạp, nặng nề, kéo lê chân, tôi biết ngay không phải là má Bácboranh. Một hơi thở nóng hổi bay qua trên tóc tôi. Có tiếng thăm thì hỏi:

- Mà ngủ chưa?

Tôi nhất định không trả lời vì mấy tiếng: “tao nổi giận lên” vẫn còn vang vọng bên tai tôi.

- Nó ngủ rồi đây! - Má Bácboranh nói - Hể nằm xuống là ngủ ngay, nó quen thế rồi. Ông cứ nói, không sợ nó nghe thấy đâu.

Đáng lẽ tôi phải nói tôi chưa ngủ, nhưng tôi không dám. Người ta đã ra lệnh cho tôi ngủ, tôi không ngủ là có lỗi.

Má Bácboranh hỏi:

- Việc kiện tụng của ông đến đâu rồi?

- Thua rồi! Quan tòa xử tôi bị nạn là lỗi tại tôi tự dung đứng dưới giàn giáo, chủ thầu không phải đền đồng nào cả.

Đến đây, ông ta đâm bàn đánh thành một cái rồi lầu bầu chửi rửa, không nói được một câu tử tế. Ngay sau đó, ông ta lại tiếp:

- Thua kiện, tiền mất, tật mang, nghèo đói, thế đấy! Thế mà còn chưa đủ đâu! Bước chân về đến nhà lại còn thấy người ta cuu mang một đứa trẻ. Má nó hãy nói rõ tôi nghe tại sao má nó không làm theo lời tôi dặn?

- Vì tôi không làm được!

- Không mang nó đi trại trẻ rơi nổi à?

- Một đứa bé nuôi bằng sữa mình và mình thương yêu thì sao đành lòng vứt bỏ đi như thế được?

- Có phải con đẻ của má nó đâu!

- Ấy, tôi cũng muốn làm theo lời ông bảo nhưng chính lúc đó nó lại ốm.

- Ốm à?

- Phải, nó ốm, mang nó đến trại trẻ rơi như thế là không phải lúc, phải không ông? Mang đến thì cũng bằng giết nó đi ấy.

- Thế khi nó đã khỏi ốm rồi thì sao?

- Nào nó có khỏi ngay cho đâu! Hết trận ốm này lại đến trận ốm khác: nó ho, tội nghiệp thằng bé, nó ho nghe mà xót ruột. Ấy thằng Nicôla nhà ta mất đi cũng vì thế. Tôi cảm thấy đứa trẻ này ra tỉnh thì nó cũng đến chết như thằng bé ấy thôi.

- Thế còn sau đó?

- Ngày tháng qua đi. Tôi đã cố công lần nữa đến lúc đó thì tôi tưởng tồn ít nữa chẳng sao.

- Hiện giờ nó bao nhiêu tuổi rồi?

- Lên tám.

- Thế thì năm nay lên tám, nó sẽ về cái chỗ mà đáng lẽ xưa kia nó phải về, và như thế nó lại càng cảm thấy khó chịu hơn. Ấy làm như bà ngày trước chỉ tổ hại nó thôi.

- Ôi, ông Giêrôm ơi, ông đừng làm thế!

- Đừng làm thế! Ai cảm đoán tôi? Má nó tưởng nhà ta giữ nó mãi được đấy à?

Một lúc im lặng, Từ này tôi xúc động quá, cứ thấy nghẹn tắc ở cổ, bây giờ mới thở được. Giây lát sau má Bácboranh nói tiếp:

- Chao ôi! Thành phố Pari đã làm cho tính tình ông thay đổi đi nhiều quá! Trước kia chưa lên Pari ông không ăn nói như thế.

- Cũng có lẽ. Có điều này chắc chắn: Pari có làm cho tôi đổi tính thì nó cũng làm cho tôi què quặt nữa. Bây giờ làm thế nào nuôi được miệng bà, miệng tôi? Hết sạch cả tiền! Con bò sữa bán mất rồi. Mình đã chẳng có cái gì bỏ vào mồm, lại còn đi nuôi báo cô một thằng bé không phải là con mình nữa hay sao?

- Nó là con tôi!

- Chẳng phải là con bà mà cũng không phải là con tôi. Nó không phải cái hạng con nông dân. Trong lúc ăn tối tôi ngắm nó mãi: nó là một thằng bé ẻo lả, gầy còm, tay chân lẻo khẻo.

- Nó xinh nhất vùng đấy!

Tôi có nói chuyện xấu đẹp đâu! Xinh mà làm quái gì! Chỉ cần khỏe thôi! Người ta có bẻ cái xinh ra mà ăn đâu! Cứ nhìn đôi vai nó mà xem, có phải là con nhà lao động không? Nó là con nhà thành thị, ở đây chúng ta không cần cái ngữ ấy.

- Tôi cam đoan với ông nó là một đứa trẻ ngoan, nó tinh khôn như một con mèo, và lại tốt bụng nữa. Nó sẽ làm lụng cho mình.

- Trong lúc chờ đợi nó làm cho mình thì mình hãy làm cho nó đã! Mà tôi thì tôi không làm được nữa.

- Thế đến khi bố mẹ nó đòi nó về thì ông nói sao?

- Bố mẹ nó à! Nó có bố mẹ không đã chứ? Nếu có thì từ tám năm nay, tất bố mẹ nó đã đi tìm nó và gặp nó rồi! Ôi chao! Tôi thật là ngu xuẩn, cứ tin chắc là nó có bố mẹ, một ngày kia bố mẹ nó sẽ đến xin nó và đền công bấy lâu mình nuôi nấng nó. Chẳng qua mình là một thằng ngây, một thằng ngốc. Đừng tưởng rằng tã nó sang, có viền ren, thì tất bố mẹ nó sẽ đi tìm nó... Có lẽ bố mẹ nó chết cả rồi cũng nên.

- Nếu bố mẹ nó chưa chết, và một ngày kia họ đến hỏi chúng ta thì thế nào? Tôi thì tôi tin chắc là họ sẽ đến.

- Đàn bà thật là khó nói, đã muốn cái gì thì cứ giữ khư khư!

- Nhưng mà nếu họ đến thì thế nào cơ chứ?

- Thì mình bảo họ lại trại trẻ rơi mà hỏi. Thôi nói thế đủ rồi. Câu chuyện này làm tôi bức mình lắm. Ngày mai tôi sẽ dẫn nó đến ông xã trưởng. Bây giờ tôi lại thăm bác Phorăngxoa một chút, chừng một tiếng tôi về.

Cánh cửa mở ra rồi đóng lại. Ông ta đi rồi. Tôi vùng dậy và gọi má Bácboranh:

- Ôi! Má ơi!

Má chạy đến bên giường tôi.

- Má không để con đi trại trẻ rơi, phải không hả má?

- Không Rêmi của má ạ, không đâu!

Và má ôm chặt tôi vào lòng, hôn tôi âu yếm. Sự vuốt ve của má làm tôi hơi dạ, nước mắt ngừng chảy. Má dịu ngọt hỏi:

- Thế con không ngủ à?

- Nào phải tại con!

- Má không mắng con đâu. Thế ông Giêrôm nói gì, con nghe hết cả chứ?

- Vâng, con nghe nói má không phải là mẹ đẻ của con, mà ông ấy cũng không phải là cha đẻ của con.

Tôi nói câu ấy với hai giọng khác nhau: tôi đau buồn nhận thấy má không phải là mẹ đẻ tôi, nhưng tôi lại thấy sung sướng, gần như tự hào vì ông ta không phải là cha tôi. Hai tình cảm trái ngược nhau bộc lộ qua giọng nói. Nhưng má Bácboranh hình như không chú ý gì đến cái đó. Má nói:

- Đáng lẽ ra má phải nói thật với con từ trước kia. Nhưng con ăn ở với má, con đẻ cũng không bằng, cho nên má không đành lòng bỗng dưng nói cho con biết má không phải là mẹ đẻ của con! Con ơi! Con đã nghe thấy đấy, không ai biết mẹ đẻ của con cả. Bà ấy còn sống hay đã chết rồi, nào ai hay? Vào một buổi sáng Pari, ông Giêrôm đi làm, qua một phố rộng rãi có trồng cây, phố Borotoi, thì bỗng nghe có tiếng trẻ con khóc. Tiếng khóc hình như từ trong hốc cổng khu vườn vọng ra. Hôm đó vào tháng hai, lúc trời tang tảng sáng. Ông bèn đi lại gần cửa và trông thấy một đứa trẻ nhỏ nằm ở trên bậc cửa. Ông nhìn ra chung quanh xem có ai không để gọi thì chợt thấy một người đàn ông ở đằng sau một gốc cây to chạy ra rồi biến mất. Chắc hẳn là người đó đã giấu đứa trẻ ở khung cửa và đứng rình xem có ai nhặt nó không. Thế là ông Giêrôm đâm ra lúng túng vì đứa nhỏ la hét ầm lên. Hình như nó hiểu là có người

đến cứu nó, nên nó không muốn bỏ lỡ dịp này. Trong lúc ông Giêrôm còn chưa biết xử trí ra sao thì nhiều người thợ khác cũng vừa đến và mọi người bàn là phải đem đến trình ông cảnh sát trưởng. Thằng bé thì vẫn cứ la hét. Người ta tưởng nó rét. Nhưng khi vào phòng giấy của ông cảnh sát trưởng, phòng nóng ẩm thế mà nó vẫn cứ kêu, thì người ta đoán là nó đói. Người ta chạy đi tìm một bà hàng xóm cho nó bú. Nó vồ ngay lấy vú. Quả là nó đang đói ngấu. Rồi người ta đem nó đến trước lò sưởi cởi áo nó ra. Nó là một đứa bé trai độ năm sáu tháng, nước da hồng, to béo, thật kháukhinh. Cứ nhìn những tã đùm bọc nó cũng đủ biết nó là con nhà giàu. Chắc nó là một đứa trẻ người ta đánh cắp rồi đem vứt bỏ. Đó là lời giải thích của ông cảnh sát trưởng. Thế bây giờ đem nó đi đâu? Sau khi chép lời khai của ông Giêrôm và ghi vào giấy hình dạng đứa trẻ cùng với mấy cái tã không có dấu hiệu, ông cảnh sát trưởng tuyên bố sẽ đưa nó lại trại trẻ rơi, nếu trong số người có mặt không có ai nhận nó mang về nuôi. Đứa trẻ trông xinh xắn lành mạnh, chắc là bố mẹ nó sẽ tìm ra và sẽ trọng thưởng người nuôi nấng nó. Thế là ông Giêrôm tiến lên và nhận nuôi đứa trẻ và người ta giao nó cho ông ta. Hồi đó chính má cũng có một đứa con cùng lứa tuổi với nó. Đối với má thì nuôi cả hai đứa má cũng chẳng ngại! Do đó má đã trở thành mẹ của con vậy.

- Ôi má! Má ơi!

- Được ba tháng thì má bỏ mất đứa con của má, do đó má lại càng quý con hơn nữa. Má quên hẳn con không phải là con đẻ. Nhưng khốn thay, ông Giêrôm thì ông ấy lại không quên. Sau ba năm không thấy bố mẹ con đi tìm kiếm con - hoặc là có tìm mà không gặp - thì ông ấy định cho con vào trại trẻ rơi. Vừa rồi, con đã nghe rõ tại sao má không vâng theo lời ông ấy.

Tối búa chặt lấy má, kêu lên:

- Chao ôi! Con không đi trại đâu! Má Bắcboranh ơi, con van má, má đừng đưa con đi trại trẻ rơi.

- Không đâu, con của má ạ, con không phải đi trại đâu. Má sẽ thu xếp xong. Ông Giêrôm không phải là người độc ác, để rồi xem. Chỉ vì buồn phiền, vì sợ lâm vào cảnh cùng quẫn nên ông ấy gắt gỏng. Ông ấy và má sẽ lo làm ăn và con cũng vậy.

- Vâng, muốn gì con cũng xin vâng, nhưng đừng có đi trại.

- Con không phải đi trại, nhưng với điều kiện là con phải ngủ ngay đi. Không

được để cho ông ấy khi về vẫn thấy con còn thức.

Sau khi hôn tôi, má nâng đầu tôi lên, cho quay mặt vào tường. Tôi muốn ngủ ngay, nhưng lòng xao xuyến và xúc động quá, khó mà ngủ được. Vậy ra má Bácboranh, má tốt với tôi thế, âu yếm tôi thế, mà lại không phải là mẹ thật của tôi! Thế thì một người mẹ thật sẽ như thế nào nhỉ? Ô! Không, không thể có như thế được. Nhưng mà theo tôi hiểu và cảm thấy rõ ràng, thì một người cha để tất không khắc nghiệt như ông Giêrôm và không đòi nào lại giơ gậy lên và nhìn tôi bằng con mắt lạnh lùng như thế. Ông ta muốn đưa tôi vào trại trẻ rơi, liệu má Bácboranh có giữ nổi không? Trại trẻ rơi là cái gì?

Ở trong làng có hai đứa trẻ người ta thường gọi là “trẻ trại”. Mỗi đứa đeo ở cổ một cái thẻ bằng chì có khắc chữ số. Chúng nó dơ bẩn và ăn mặc lôi thôi. Người ta chế nhạo chúng, có khi đánh đập nữa. Những trẻ khác thường hay nghịch ác, đuổi chúng như đuổi chó chạy lạc để chơi, vì một con chó lạc thì không ai bênh vực. Chao ôi! Tôi không muốn như những đứa trẻ con ấy một tí nào cả. Tôi không muốn người ta đuổi theo tôi mà la ó: “Đi về trại đi! Đi về trại!”. Chỉ nghĩ đến bấy nhiêu thôi cũng đủ làm cho tôi lạnh toát cả người, hai hàm răng đập vào nhau lập cập.

Tôi vẫn chưa ngủ được. Mà ông Bácboranh thì sắp về rồi. May thay ông ta không về sớm như ông ta đã báo trước và tôi đã ngủ thiếp đi trước khi ông ấy về.

GÁNH XIẾC CỦA ÔNG CỤ VITALI

Chắc chắn là suốt đêm tôi đã ngủ chập chờn trong nỗi ưu phiền và sợ hãi, cho nên sáng dậy, cử động đầu tiên của tôi là sờ cái giường và nhìn xung quanh để yên trí là người ta chưa đem tôi đi chỗ khác.

Suốt buổi sáng ông Bácboranh không nói gì với tôi cả. Tôi những tưởng người ta đã bỏ cái dự định đem gửi tôi vào trại trẻ rơi rồi. Hẳn là má Bácboranh đã khuyên nhủ ông ấy cho nên ông ấy giữ tôi lại. Nhưng khi nghe thấy tiếng đồng hồ báo mười hai giờ trưa, ông Bácboranh bảo tôi đội mũ cát kết đi theo ông ta. Sợ quá, tôi đưa mắt nhìn má Bácboranh để cầu cứu, nhưng má kín đáo ra hiệu bảo tôi phải tuân theo. Đồng thời má khoa tay như để bảo tôi cứ yên lòng: không có việc gì đâu mà sợ hãi. Thế là không một lời cãi lại, tôi đi theo ông Bácboranh.

Từ nhà chúng tôi đi tới xã, đường khá xa, đi phải mất ngót một tiếng đồng hồ. Trong lúc đi đường, ông Bácboranh không nói với tôi nửa lời. Ông đi trước, chân bước nhẹ nhẹ, khập khà khập khiễng, đầu không nhúc nhích. Thỉnh thoảng ông quay cả người lại để xem tôi có đi theo ông không.

Không biết ông ấy định đưa mình đi đâu thế này?

Câu hỏi đó làm tôi lo ngại, mặc dù má Bácboranh đã ra hiệu cho tôi vững dạ. Tôi có cảm giác sẽ có tai họa gì đến với tôi đây, nên tôi định trốn đi cho xong. Do đó, tôi cố đi chậm lại sau, định rằng khi đã cách xa ông ta khá xa tôi sẽ nhảy ngay vào cái hào bên đường. Hẳn ông ta khó lòng mà đuổi kịp.

Ban đầu ông ta chỉ bảo tôi theo sau gót ông thôi. Nhưng rồi chừng như đoán được ý định của tôi, ông nắm lấy cổ tay tôi kéo đi. Thế là đành phải tuân theo ông ta. Chúng tôi cứ thế đi trong làng. Đi đến đâu ai cũng ngoảnh cổ lại nhìn vì tôi có vẻ một con chó cắn cần bị người ta nắm xích lôi đi.

Khi chúng tôi đi qua quán cà phê, một người đứng ở bậc cửa gọi ông Bácboranh và mời ông ta vào. Ông ta kéo tay tôi, đẩy tôi vào trước, tự mình theo sau rồi đóng cửa lại. Trong lúc ông Bácboranh ngồi vào một cái bàn cùng với lão chủ quán đã mời ông ta, thì tôi đến bên gần lò sưởi, đưa mắt nhìn chung quanh.

Ở góc đối diện với góc tôi có một cụ già cao lớn, râu tóc bạc, mặc bộ quần áo kỳ quặc tôi chưa từng thấy bao giờ. Một chiếc mũ cao bằng da có cắm lông chim xanh đỏ chụp trên mớ tóc lòa xòa từng món dài phủ vai ông cụ. Một tấm áo da cừu bó chặt người ông cụ, mặt có lông quay vào trong. Tấm áo da đó không có ống tay. Nó chỉ có hai cái lỗ khoét trên vai, từ đó thò ra hai cánh tay mặc áo nhung, thứ nhung trước kia có lẽ màu xanh lơ. Chân ông cụ đi đôi ủng bằng len cao đến tận đầu gối; quanh ủng có những dây bàng đỏ quấn chéo chằng chịt.

Ông cụ ngồi duỗi dài trên ghế, cầm tì vào lòng bàn tay phải, một chân co lại, khuỷu tay đặt trên đầu gối. Tôi chưa bao giờ trông thấy một người có dáng ngồi bình tĩnh như thế. Ông cụ giống hệt một tượng thánh bằng gỗ ở nhà thờ làng.

Gần ông cụ có ba con chó rúc dưới ghế. Chúng mãi mê sưởi lửa, không động đậy. Một con chó xù trắng, một con chó cụp tai lông đen, một con chó cái lông xám vẻ khôn ngoan và hiền lành. Con chó xù lông trắng đội một chiếc mũ lính cũ có dây da quàng xuống dưới cổ.

Trong lúc tôi đang tò mò và kinh sợ ngấm nhìn ông cụ thì ông Bácboranh và lão chủ quán nói chuyện với nhau. Tôi nghe thấy họ nói chuyện về tôi. Ông Bácboranh nói rằng ông đưa tôi tới xã để gặp ông xã trưởng can thiệp với trại trẻ rơi hàng tháng cấp cho ông ta một khoản tiền để nuôi tôi. Hóa ra má Bácboranh đã nói cho ông ta chịu nhận cách giải quyết đó. Tôi hiểu ngay là nếu ông Bácboranh thấy giữ tôi lại mà có lợi thì tôi chẳng có gì đáng lo ngại cả.

Cụ già vẫn theo dõi câu chuyện; tuy không có vẻ để ý. Bỗng ông cụ giơ tay về phía tôi và hỏi ông Bácboranh với giọng lơ lớ của người ngoại quốc:

- Ông lúng túng vì chú bé này đây à?
- Chính nó đấy!
- Thế ông tưởng rằng ban quản trị trại tế bần hàng tháng sẽ cấp cho ông một khoản tiền vú em để nuôi nó à.
- Hẳn chứ, nó không có bố mẹ mà tôi nuôi nó thì cũng phải có người bỏ tiền ra cho nó chứ! Tôi tưởng cái đó công bằng.
- Nào tôi có bảo là không đâu! Nhưng anh tưởng ở đời này cái gì công bằng thì đều thực hiện được cả hay sao?

- Ô, cái đó tất nhiên là không rồi.

- Nay, tôi chắc rằng chẳng bao giờ ông xin được tiền trợ cấp hàng tháng cho nó đâu!

- Thế thì vào trại trẻ rơi vậy, chẳng có luật pháp nào bắt buộc tôi phải nuôi nó ở nhà tôi, nếu tôi không muốn chứa nó.

- Trước kia ông đã bằng lòng nhận nó đem về nhà nuôi, thế có nghĩa là ông đã cam kết giữ nó.

- Tôi sẽ không giữ nó nữa! Ví dù phải đuổi nó ra ngoài đường thì tôi cũng sẽ tổng cổ nó ra, không ngần ngại!

Sau một lúc suy nghĩ, cụ già nói tiếp.

- Cũng có cách tổng cổ nó ngay bây giờ được; hơn thế, tổng đi mà còn kiếm được chút ít nữa kia!

- Nếu cụ bảo cho tôi cách ấy, tôi sẽ đãi cụ một chai rượu, đãi một cách vui lòng.

- Ông hãy gọi rượu đi rồi việc của ông xong ngay cho mà coi.

- Chắc không?

- Chắc!

Ông cụ rời chiếc ghế, lại ngồi trước mặt ông Bácboranh. Thật lạ lùng, tôi không hiểu tại sao khi ông cụ đứng dậy thì ở dưới tấm da cừu có một chỗ động dậy và nhô lên. Hình như ông cụ có kẹp một con chó ở dưới cánh tay trái thì phải.

Ông cụ sắp nói gì? Việc gì sắp xảy ra đây? Tôi nhìn theo ông cụ mà lòng thất lại.

- Điều ông mong muốn là thằng bé này đừng có ăn bám vào ông nữa, hoặc giả nó cứ tiếp tục ăn thì phải có người chịu cho ông, có phải thế không?

- Đúng thế, bởi vì rằng...

- Ô, lý do vì sao tôi không cần biết, cái đó không can gì đến tôi. Tôi chỉ cần biết ông không muốn nuôi nó nữa. Nếu quả như vậy thì ông cho quách tôi, tôi sẽ gánh vác đỡ ông.

- Cho cụ!

- Chà! chà! Thế không phải ông muốn tổng cổ nó đi là gì?

- Một đứa trẻ như thằng bé này mà đem cho đi à? Một thằng bé xinh xắn thế!

Quả là nó xinh, cụ thử nhìn nó mà xem.

- Tôi đã nhìn nó rồi!

- Rêmi lại đây.

Tôi run lẩy bẩy đi lại gần bàn. Ông cụ nói:

- Nào nào! Đừng sợ, cháu.

- Cụ nhìn nó xem, - ông Bácboranh nói tiếp.

- Nào tôi có bảo nó là một thằng bé xấu xí đâu! Nếu thằng bé xấu xí, tôi đã chà thềm. Những đứa quái thai thì việc gì mà tôi chuốc lấy!

- Ôi chao! Giá nó là một con quái hai đầu, hoặc chỉ là một thằng lùn thôi, thì...

- Thì ông đã chẳng nói đến chuyện cho nó vào trại! Chắc ông cũng thừa biết là một con quái lại rất có giá trị, vì người ta có thể dùng nó để kiếm tiền bằng cách cho thuê hoặc chính mình kinh doanh. Nhưng mà cái thằng bé này nó lại chẳng phải là một thằng lùn, mà cũng không phải là một con quái. Nó bình thường như mọi người khác, chẳng được tích sự gì!

- Được chứ, nó làm được!

- Trông nó yếu lắm.

- Nó mà yếu à? Thôi xin cụ! Nó khỏe như người lớn ấy, và rắn chắc, không có bệnh tật gì. Này cụ hãy thử nhìn bộ giò mà coi, cụ đã thấy bộ giò nào thẳng như thế chưa?

Ông Bácboranh vén quần tôi lên. Ông già nói:

- Mạnh khảnh quá!

Ông Bácboranh nói tiếp:

- Lại còn tay nó!

- Tay nó cũng như chân thôi. Tạm tạm dùng được, nhưng mà chẳng chịu nổi một nhọc và nghèo khổ đâu!

- Nó mà không chịu đựng được à? Cụ cứ thử nắm đi xem nào!

Ông cụ đưa bàn tay gầy guộc sờ nắm chân tôi, lắc đầu và bĩu môi. Tôi đã được chứng kiến một cảnh giống như thế khi lái đến mua con bò của chúng tôi. Lão lái cũng lắc đầu, cũng bĩu môi, chê con bò cái không tốt, không bán lại được. Thế nhưng

rồi lão cũng mua và dắt bò đi. Ông cụ này có mua tôi không? Ôi má Bácboranh ơi! Má Bácboranh ơi!

Khốn thay, má không có ở đây để che chở cho tôi!

Nếu tôi không sợ thì tôi đã nói toạc ngay ra rằng vừa mới hôm qua ông Bácboranh chê tôi là ẻo lả, chân tay gầy còm. Nhưng tôi biết rằng có ngất lời ông ta cũng không đi đến đâu, mà chắc chắn là ăn đòn, nên tôi cứ ngồi im. Cụ già nói:

- Nó là một đứa trẻ bình thường như vô số đứa trẻ con khác, sự thực là thế. Nhưng mà nó là một đứa trẻ thành thị. Do đó mà về công việc đồng áng chắc chắn là nó không làm được gì đâu! Hãy thử để cho nó đánh bò cho người ta cày rồi xem nó làm như vậy được bao lâu!

- Mười năm!

- Chả được một tháng!

- Nhưng mà cụ hãy cứ nhìn nó xem đã!

- Ông cứ nhìn lấy!

Tôi đứng ở đầu bàn, giữa ông Bácboranh và ông cụ già, hết bị ông này đẩy qua rồi bị ông kia xô lại.

- Thôi được! - Ông cụ nói - Mặc dầu nó thế nào tôi cũng cứ nhận. Nhưng mà tất nhiên tôi không mua nó đâu, tôi chỉ mượn nó thôi. Tôi trả ông hai mươi phờrăng một năm.

- Hai mươi phờrăng! Hừ!

- Thế là được giá đấy! Tôi lại trả tiền trước! Ông đã được bốn đồng bạc năm đồng, mà còn đẩy được thằng bé đi nữa.

- Nhưng mà nếu tôi giữ nó lại thì trại trẻ rơi sẽ trả cho tôi mỗi tháng những trên mười phờrăng cơ!

- Ta hãy nói là bảy hoặc tám thì đúng hơn, tôi biết rõ giá cả mà! Bảy, tám đồng nhưng ông phải nuôi nó.

- Nó sẽ làm việc chứ!

- Nếu ông tin là nó làm lụng được thì ông đã chẳng muốn tống cổ nó đi. Người ta nhận trẻ con ở trại về nuôi không phải là để trông vào số tiền trợ cấp hàng tháng về nó, mà để nó làm cho mình. Người ta dùng nó làm đầy tớ, một thứ đầy tớ có trả tiền

ăn cho mình mà mình khỏi phải trả công. Một lần nữa: có phải nếu thằng bé này nó giúp ích được gì cho ông thì ông đã giữ nó lại, phải không nào?

- Gì đi nữa tôi vẫn cứ được mười phờrăng...

- Nếu trái lại, trại trẻ rơi không giao nó cho ông mà giao cho người khác thì ông chẳng được hưởng xờ múi gì. Với tôi thì không có gì bấp bênh cả. Ông chỉ việc chìa tay ra là có tiền ngay.

Cụ già móc áo lấy ra một cái túi đựng bạc bằng da, moi bốn đồng xia lên bàn kêu loong coong. Ông Bácboranh kêu to:

- Cụ cứ tin rằng rồi tất có ngày thằng bé này tìm thấy bố mẹ nó.

- Cái đó ích gì?

- Sao lại không? Người nào nuôi nó sẽ có lợi chứ! Nếu tôi không tính toán về khoản đó thì tôi đã chẳng rước nó về làm gì.

Câu nói của ông Bácboranh “nếu tôi không tính toán về khoản đó thì tôi đã chẳng rước nó về làm gì” làm cho tôi ghét ông ta thêm chút nữa. Con người mới xấu xa làm sao! Cụ già nói:

- Và bây giờ chính vì ông chẳng còn trông mong gì vào bố mẹ nó nữa cho nên ông mới đuổi cổ nó đi. Giả thử một ngày kia bố mẹ nó đến thì sẽ hỏi ai? Tất nhiên là hỏi ông thôi, chứ không hỏi tôi, vì họ có biết tôi đâu, có phải thế không ông?

- Thế còn nếu chính cụ tìm thấy bố mẹ nó?

- Vậy thì chúng ta hãy thỏa thuận với nhau thế này: nếu một ngày kia bố mẹ nó đến thì chúng ta sẽ chia nhau mỗi lợi. Đồng ý thế thì tôi đưa giá lên ba mươi phờrăng đây!

- Hãy nâng lên bốn mươi đi!

- Không được. Cứ cái công việc nó sẽ làm cho tôi thì không thể tính giá ấy được.

- Thế cái công việc ấy là việc gì mới được chứ? Nói là chân phải khỏe thì đúng là chân nó khỏe. Nói là tay phải khỏe thì đúng là tay nó khỏe. Ý kiến tôi vẫn như cũ. Nhưng mà theo cụ, cụ cho rằng nó làm công việc gì thì thích hợp?

Ông cụ nhìn bố nuôi tôi một cách giễu cợt, nhấp từng ngụm nhỏ rượu, và nói:

- Để nó cùng đi với tôi cho có bầu có bạn! Tôi già rồi. Đôi khi đêm đến, sau

một ngày làm việc mệt mỏi, những hôm xấu trời, tôi thấy trong lòng buồn bã, thì nó sẽ giải muộn cho tôi.

- Ủ, ừ, dùng vào việc ấy thì chắc bộ giò nó không thừa ra đấy!

- Chẳng khỏe lắm đâu, vì phải múa phải nhảy, phải đi, rồi sau khi đi lại phải nhảy nữa. Tóm lại là nó sẽ nhập vào gánh xiếc của cụ Vitali.

- Thế gánh xiếc của cụ Vitali đâu?

- Cụ Vitali là tôi đây, như ông đã đoán. Còn gánh xiếc ông muốn biết, tôi sẽ giới thiệu với ông.

Nói xong, ông cụ mở tấm da cừu lấy tay lôi ra một con vật kỳ lạ mà cụ đang kẹp dưới cánh tay trái.

À, thế ra chính con vật này đã mấy lần đội tấm da cừu lên! Có lúc tôi đã đoán dưới đó có một con chó con, nhưng con này không phải là con chó như tôi đoán. Nó là con vật gì vậy? Mà có chắc nó là một con vật gì không chứ?

Mới trông thấy con vật kỳ quái ấy lần đầu, tôi kinh ngạc ngẫm nó, không biết nó là con gì đây. Nó mặc một chiếc áo bờlu màu đỏ viền chỉ vàng óng ả, nhưng chân tay thì để trần. Phải, đúng là chân tay chứ không phải là cẳng đâu. Chỉ có cái là da chân và da tay đen chứ không trắng mà cũng không hồng.

Đầu nó cũng đen và to gần bằng nắm tay tôi. Mặt nó rộng và ngắn, mũi hếch, cánh mũi giạng ra, đôi môi vàng vàng. Nhưng mà cái làm tôi chú ý nhất là đôi mắt nó rất gần nhau, hết sức linh hoạt, lóng lánh như gương.

Ông Bácboranh kêu:

- Ôi! cái con khỉ gớm chết!

Câu nói đó làm cho tôi hết sức kinh ngạc. Tuy tôi chưa trông thấy giống khỉ bao giờ, nhưng mà ít ra tôi cũng đã nghe nói đến. Thì ra trước mắt tôi không phải là một đứa con nít da đen mà chỉ là một con khỉ. Cụ già Vitali nói:

- Đây là kếp nhất của gánh chúng tôi, Giôlicơ. Này anh bạn Giôlicơ, hãy chào khán giả đi.

Giôlicơ khép bàn tay đưa lên môi và gửi đến tất cả mọi người một cái hôn. Giơ tay về phía con chó xù trắng, ông cụ nói tiếp:

- Bây giờ đến lượt các tài tử khác. Ngài Capi sẽ hân hạnh giới thiệu các bạn của

ngài với chur vị khán giả có mặt ở đây.

Nghe lệnh đó, con chó xù trắng đang nằm yên không nhúc nhích bỗng vùng dậy, đứng thẳng mình lên trên hai chân sau, khoanh hai chân trước lên ngực rồi cúi rạp xuống chào chủ nó, cúi đến nỗi chiếc mũ lính của nó chấm sát đất. Làm xong nghi thức ấy, nó ngoảnh về phía các bạn nó, một chân vẫn tì lên ngực, chân kia thì ra hiệu cho chúng lại gần. Hai con chó kia từ nãy vẫn nhìn bạn chăm chú. Thấy hiệu lệnh, chúng uốn người đứng phắt lên và mỗi con chia một chân cho nhau, y hệt như người ta cấp tay nhau ở xã hội thượng lưu. Chúng trịnh trọng cùng bước lên sáu bước rồi lùi lại ba bước và nghiêng mình chào mọi người. Cự Vitali nói tiếp:

- Anh này tôi gọi là Capi, tiếng Ý là Capitanô, là đầu lĩnh bọn chó. Anh ta thông minh nhất, có nhiệm vụ truyền lệnh của tôi xuống. Cậu công tử có bộ lông đen này là chàng Décbinô có nghĩa là gã điển trai; cái tên thật xứng với anh ta. Còn cái cô có vẻ thùy mị kia là tiểu thư Đônxor, một cô Ănglê duyên dáng, mà cái tên có nghĩa là dịu dàng thì hợp với cô ta. Với bọn đàn em tài hoa, mỗi người một vẻ đó, tôi đi chu du thiên hạ để sinh nhai. Sinh kế chúng tôi có lúc phát, có lúc eo, tùy vận đỏ đen. Capi!

Con chó xù trắng khoanh hai chân lại.

- Này Capi, anh bạn anh lại đây! Anh hãy ngoan ngoãn nhé! Đây là những người lịch sự, đối với họ tôi luôn luôn nói năng lễ độ. Anh có thấy chú bé đang nhìn anh với đôi mắt tròn xoe như hòn bi kia không? Anh hãy báo cáo cho chúng ta biết bây giờ là mấy giờ.

Con Capi bỏ chân xuống, lại gần chủ, vạch tấm áo da cừu ra, lục trong túi gilê. Nó rút ra một chiếc đồng hồ quả quýt to bằng bạc, nhìn mặt đồng hồ rồi sửa lên hai tiếng thật phân minh. Sau khi sửa hai tiếng to và rõ ấy, nó lại sửa ba tiếng nhỏ hơn. Đúng là hai giờ ba khắc(1).

- Tốt lắm! - Cự Vitali nói. - Cám ơn anh Capi. Bây giờ phiền anh mời cô Đônxor nhảy dây cho chúng tôi xem với nào.

Capi bèn lại túi áo chủ lấy ra một đoạn dây thừng. Nó ra hiệu cho con Décbinô. Con này chạy ngay lại đứng trước mặt nó. Capi tung cho bạn một đầu dây thừng và cả hai con nghiêm chỉnh quay chiếc thừng. Khi dây thừng quay đã đều rồi thì

con Đônxor lao mình vào nhảy, nó nhảy nhẹ nhàng, đôi mắt đẹp và âu yếm ngược nhìn chủ.

- Đây, ông xem! - Cụ già nói. - Những đứa học trò của tôi đều thông minh cả. Nhưng mà phải có sự so sánh thì mới biết chúng thông minh đến chừng nào. Vì vậy tôi mượn thêm chú bé này vào gánh. Chú ta sẽ đóng một vai đàn độn để cho người ta thưởng thức bội phần tài nghệ của bọn môn đồ của tôi!

-Ồ! Để đóng vai ngu xuẩn. - Ông Bácboranh ngắt lời.

- Thì cần phải có trí thông minh. - Ông già nói tiếp. - Và tôi chắc rằng chú bé này cũng thừa trí thông minh khi đã được học tập vài bài. Rồi chúng ta sẽ thấu rõ thôi. Ngay bây giờ cũng có thể xét nghiệm được. Nếu chú bé thông minh thì chú sẽ hiểu ngay rằng theo ông cụ Vitali chú sẽ có cái may mắn được chu du trên đất nước Pháp và trên mười nước khác nữa. Chú bé sẽ sống một cuộc đời tự do, chứ không phải lẻo đẻo sau đuôi bò, ngày nào cũng như ngày nào, từ sáng chí tối giẫm đi giẫm lại loanh quanh mỗi một cánh đồng. Nếu chú không thông minh thì chú sẽ kêu gào khóc lóc. Ông già Vitali vốn không ưa những đứa trẻ hư nên ông sẽ không đem chú đi với ông nữa. Thế là đứa trẻ hư phải vào trại trẻ rơi, ở đó trẻ con phải làm việc nhiều, mà ăn thì chả được bao nhiêu.

Tôi cũng đủ sức thông minh để hiểu những lời nói ấy. Nhưng mà từ chỗ thấu hiểu cho đến chỗ làm được còn phải vượt qua một quãng đường dài lạ lùng. Bọn học trò của cụ Vitali ngộ nghĩnh và buồn cười đáo để. Rồi luôn luôn được đi dạo chơi cũng thích. Nhưng đi theo họ, dạo chơi với họ thì phải xa má Bácboranh; hẳn là tôi phải vào trại trẻ rơi thôi.

Tôi đang bối rối, nước mắt lưng tròng thì ông cụ Vitali lấy đầu ngón tay vỗ khẽ lên má tôi, nói:

- Này, chú bé hiểu rồi đấy vì chú không kêu la! Con người bé bỏng này rồi sẽ biết điều đấy và ngày mai...

Tôi kêu lên:

- Chao ôi! Thưa ông, cháu van ông, xin ông hãy để cháu ở lại với má Bácboranh.

Tôi vừa nói tới đó thì một tiếng sủa lớn của con Capi ngắt lời tôi. Cùng lúc ấy

nó nhảy xổ lại bàn Giôlicơ ngồi. Thì ra chú khỉ đã thừa lúc mọi người quay về phía tôi để nhẹ nhàng vớ lấy cái cốc rượu đầy của chủ mà uống, Nhưng con Capi vốn luôn luôn có ý thức phòng gian, nó để ý thấy trò bợm của chú khỉ. Thế là nó ngăn chặn ngay vì nó là một đầy tớ trung thành.

Với giọng nghiêm khắc, ông cụ Vitali nói:

- Ông Giôlicơ ạ, ông là một tên tham ăn và là một thằng ăn cắp. Mời ông ra chỗ xó kia, đứng quay mặt vào tường. Anh Décbinô, anh hãy đứng canh nó, hễ nó động dậy thì cho nó một cái tát nên thân. Còn anh Capi anh là một con chó khôn đấy, anh hãy đưa chân ra cho tôi bắt mừng anh nào.

Trong lúc con khỉ vừa thi hành lệnh phạt vừa kêu lí nhí trong cổ thì con chó sung sướng và kiêu hãnh giơ chân ra cho chủ bắt. Ông cụ Vitali nói tiếp:

- Bây giờ chúng ta trở lại câu chuyện của chúng ta đi. Tôi trả ông ba mươi phờrăng đấy!

- Không, bốn mươi mới được!

Cuộc mặc cả diễn ra, nhưng được một lát thì cụ già ngừng lại nói:

- Chú bé đứng đây mãi chắc cũng buồn. Cho chú chạy ra ngoài sân chơi đi.

Cụ vừa nói vừa ra hiệu cho ông Bácboranh. Ông này bèn bảo tôi:

- Phải đấy, thằng này ra sân chơi đi, khi nào tao gọi hãy vào. Đừng vào trước mà tao nổi nóng lên đấy.

Chỉ có cách nghe theo thôi. Tôi đi ra ngoài sân nhưng chẳng còn bụng dạ nào mà chơi đùa được. Tôi ngồi xuống hòn đá và trầm ngâm nghĩ ngợi. Số phận tôi đang được định đoạt trong giờ phút này. Chẳng biết nó ra sao. Vừa rét lại vừa hồi hộp lo âu nên người tôi run cầm cập.

Cụ Vitali và ông Bácboranh bàn cãi với nhau khá lâu. Mãi hơn một tiếng đồng hồ sau vẫn chưa thấy ông này ra sân.

Nhưng rồi ông Bácboranh cũng đi ra. Ông đi có một mình. Ông ấy tìm tôi để trao cho cụ Vitali chẳng? Ông ta nói:

- Ta đi thôi. Về nhà!

Về nhà! Tôi khỏi phải xa lìa má Bácboranh ư? Tôi muốn hỏi ông ta nhưng không dám, vì ông ta có vẻ cáu kỉnh lắm. Trên đường về nhà chẳng ai nói gì cả.

Nhưng độ mười phút trước khi đến nhà, ông Bácboranh đang đi trước bỗng dừng lại. Ông ta xách tai tôi và nói:

- Này thằng kia, dù mày chỉ kể lại một câu về những điều mày nghe thấy hôm nay thì mày cũng sẽ biết tay tao. Liệu hồn đấy.

1. *Khắc xưa có hai nghĩa; một quãng thời gian hoặc là bằng 2 giờ 24 phút hiện nay (“Đêm năm canh, ngày sáu khắc” ca dao), hoặc là bằng 14 phút 24 giây. Ấy là vì đồng hồ nước hay đồng hồ cát ngày xưa chia một đêm ra làm 10 quãng, mỗi quãng lại chia thành 10 quãng nhỏ, có khắc lên ống đồng hồ để đo dầu nước hay cát rút xuống. Khi có đồng hồ dây cót, người Pháp gọi 1/4 giờ (15 phút) là quart (1/4), thì ta cũng dùng khắc để chỉ quãng thời gian 15 phút. - N.D*

NHÀ MẸ

Chúng tôi về đến nhà thì má Bácboranh hỏi:

- Nào! Ông xã trưởng nói thế nào?
- Tôi không gặp ông ấy.
- Thế nào? Ông không gặp ông ấy à?
- Không. Tôi gặp mấy ông bạn già ở quán cà phê Đức Bà, khi ra thì muộn quá.

Ngày mai tôi sẽ đến tòa xã trưởng.

Như thế hẳn là ông Bácboranh đã dứt khoát cắt đứt việc mua bán với ông cụ làm xiếc chó rồi.

Trên đường về tôi lớn vồn nghĩ ông Bácboranh mà dắt tôi trở về nhà như thế này là có âm mưu gì đây. Nhưng câu trả lời cuối cùng của ông Bácboranh với má tôi đã đánh tan mọi ngờ vực. Dĩ nhiên là ông Bácboranh đã từ chối những điều kiện của ông cụ Vitali cho nên mới định đến gặp xã trưởng vào ngày hôm sau chứ!

Tuy thế, mặc những lời ông ta đe dọa, tôi cũng đã nói điều nghi ngờ của tôi với má nếu có được giây lát ngồi một mình với má. Nhưng suốt buổi tối, ông Bácboranh không ra khỏi nhà, và cho đến lúc đi ngủ, tôi vẫn không có dịp nói chuyện với má. Lên giường nằm tôi tự nhủ đến mai vậy.

Hôm sau, thức dậy, tôi không tìm thấy má Bácboranh:

- Má con đâu?
- Má mày xuống làng trưa mới về.
- Không hiểu sao sự vắng mặt của má khiến tôi đâm lo ngại. Tối hôm qua má không hề nói má xuống làng kia mà! Quá trưa chúng tôi cũng xuống làng, có sao má không đợi để cùng đi một thể? Má có về kịp trước khi chúng tôi ra đi hay không?

Lòng tôi se lại vì một nỗi lo mơ hồ. Sợ gì tôi không biết rõ, nhưng tôi cảm thấy có một mối nguy hiểm sắp xảy đến với tôi. Ông Bácboranh nhìn tôi một cách kỳ quái, cái nhìn đó làm tôi chả yên tâm tí nào.

Tôi chạy ra vườn để tránh con mắt ông ta.

Cái vườn không lớn lắm, nhưng đối với chúng tôi rất quý, vì nó nuôi sống

chúng tôi. Trừ bột mì không kể, còn thì những thức ăn trong nhà này hầu hết do nó cung cấp: khoai, đậu, bắp cải, cải cải, cà rốt. Vì vậy không có tác đất nào bỏ trống. Tuy thế má Bátoranh cũng cho tôi một góc để tôi trồng đủ thứ cây, cỏ, rêu. Hễ cứ buổi sáng đi chăn bò, tôi nhặt được thứ gì ở biên rừng hay chân rào là buổi chiều tôi trồng lại trong góc vườn, lẫn lộn, hủ hơ, thứ nọ cạnh thứ kia.

Chắc chắn đây không phải là một khu vườn đẹp đẽ, có những con đường rải cát và những bồn hoa giăng dây trồng toàn hoa quý. Khách qua đường không nghen cổ nhòm vào qua cái hàng rào gai tươi xén bằng kéo. Nó chỉ có vậy thôi, nhưng được cái nó là của tôi, nó đáng yêu cũng chỉ vì nó là của tôi. Nó là của cải, là giang sơn, là sự nghiệp của tôi. Tôi xếp đặt nó tùy ý tôi, tùy thích thú mỗi lúc. Khi nói về nó, mỗi ngày tôi nhắc tới nó dễ đến vài mươi lần, tôi gọi nó là “cái vườn của tôi”.

Tôi thu thập và trồng những cây cỏ ấy mùa hè trước, thế thì đến mùa xuân nó phải mọc lên. Những giống sớm không cần đợi đến hết đông đã mọc, còn các giống khác thì lần lượt nối tiếp nhau. Chính vì vậy mà lúc bấy giờ, tính tò mò của tôi được kích thích tột độ.

Các cây trường thọ bây giờ đã ra nụ, mỗi nụ nhú lên một chấm vàng ở bên trên. Cây tử đinh hương đậm những chồi lốm đốm tím và giữa mấy lá anh thảo nhẵn nhịu, trồi lên những lộc sẵn sàng nở xòe ra.

Các thứ này sẽ ra hoa như thế nào đây? Đó là điều mà ngày ngày tôi tọc mạch chờ xem.

Nhưng có một nơi khác trong mảnh vườn, tôi theo dõi một cách hồi hộp chứ không phải chỉ tò mò.

Ở khoảng ấy, tôi trồng một thứ rau củ người ta cho tôi, một thứ rau củ mà hầu như cả làng không ai biết. Đó là củ cúc vu. Người ta bảo củ cúc vu ngon hơn củ khoai tây nhiều vì nó có cái vị của ác-ti-sô, vừa có cái vị của củ cải, và nhiều thứ rau củ khác nữa. Những điều báo trước tốt đẹp kia gợi cho tôi ý định dành một sự bất ngờ cho má Bátoranh. Tôi không nói gì với má về giống cây người ta cho, tôi cứ việc trồng các củ ấy trong vườn tôi. Khi nó mọc lên, tôi cứ để cho má tưởng rằng đó là một loại hoa. Rồi một ngày nào đó, khi cúc vu đã già, tôi lợi dụng một buổi vắng mặt của má để bới củ, rồi tự tay tôi nấu nướng. Nấu thế nào đây, tôi không biết! Nhưng trí tưởng tượng

của con người ta khi bốc lên có đầu vương vấp về một chi tiết nhỏ mọn như thế! Và khi má về ăn tối, tôi dọn cái món của tôi ra.

Ai ngạc nhiên đây? Má Bácboranh.

Ai lấy làm thú vị đây? Cũng là má.

Bởi vì má con tôi đã có một món ăn mới thay thế cho món khoai tây trường kỳ và má Bácboranh cũng không thấy khổ sở lắm nữa vì nôi đã bán con bò Rútxét tội nghiệp. Cái người phát minh ra món ăn mới đó là tôi, phải chính tôi: Rêmi, như vậy tôi là người có ích trong gia đình.

Biết tôi có cái chương trình ấy, tất hiểu vì sao tôi chăm chú mong đợi những củ cúc vu mọc lên đến thế! Ngày nào tôi cũng ra nhìn khoảnh đất trồng cúc vu. Sốt ruột quá, tôi cứ nghĩ rằng không đời nào kiếp nào các củ ấy mọc mầm cả.

Tôi đang quì gối, chống tay xuống đất, gí mũi nhìn trong đám cúc vu thì bỗng nghe có tiếng ai gọi tôi giật giọng. Đó là tiếng ông Bácboranh.

Ông ta muốn gì đây?

Tôi vội vã trở vào nhà. Tôi rất đổi ngạc nhiên khi nhìn thấy ông cụ Vitali và bầy chó của ông cụ đứng trước lò sưởi! Tôi đoán được ngay ông Bácboranh gọi tôi làm gì. Ông cụ Vitali đến để đem tôi đi. Không để cho má nuôi tôi bệnh vực tôi, sáng nay lão Bácboranh đã bảo má đi sang bên làng. Tôi cảm thấy không thể trông mong lão Bácboranh kia đoái hoài thương xót. Tôi chạy đến ông già Vitali:

- Ôi! Cụ ơi! Cháu van cụ! Xin cụ đừng đem cháu đi.

Thế rồi tôi khóc oà. Ông cụ dịu giọng trả lời:

- Này cháu ơi! Cháu đi với ông sẽ không khổ đâu. Ông không đánh đập trẻ con bao giờ cả! Cháu lại được làm bạn với lũ học trò của ông nữa. Chúng nó ngộ lắm kia. Cháu còn luyến tiếc cái gì?

- Má Bácboranh! Má Bácboranh!

- Dù sao mà cũng không được ở lại đây nữa mà! - Lão Bácboranh vừa nói vừa kéo mạnh tai tôi - Hoặc là ông cụ đây, hoặc là trại trẻ rơi, mà chọn đi.

- Không, má Bácboranh kia!

Lão Bácboranh nổi cơn thịnh nộ, thét:

- À, cái quân này, mà làm rầy tao quá! Phải đến lấy gậy mà đuổi mày ra khỏi

nhà chắc? Tao làm ngay tức khắc đây!

Ông Vitali nói:

- Thằng bé này nó quyến luyến má Bácboranh của nó. Không nên vì thế mà đánh nó. Nó có tình có nghĩa, đó là dấu hiệu tốt.

- Nếu cụ tỏ ý thương hại nó, thì nó gào lên cho mà xem!

- Thôi, ta tính toán đi!

Nói xong ông già Vitali xĩa lên trên bàn tám đồng năm phờrăng. Lão Bácboranh vội vã vơ lấy chỗ tiền, cất biến vào trong túi. Cụ Vitali hỏi:

- Thế gói quần áo đâu?

- Đây kia. - Lão Bácboranh đáp và trở một chiếc khăn tay bằng vải xanh buộc túm bốn góc.

Cụ Vitali cởi nút khăn ra để xem có những gì. Chỉ có hai chiếc sơ mi và một cái quần vải.

- Theo chúng ta giao hẹn với nhau thì không phải như thế này! Chúng ta đã nói rằng ông phải trao quần áo nó cho tôi mà ở đây tôi chỉ thấy mấy thứ rách mướp này thôi!

- Nó không còn thứ gì khác cả.

- Nếu tôi hỏi thằng bé thì chắc nó sẽ bảo ông nói không đúng. Nhưng thôi, tôi cũng chẳng muốn cãi vã với ông làm gì. Tôi không có thì giờ. Tôi phải đi ngay bây giờ. Thôi ta đi đi, cháu ơi. Tên nó là gì nhỉ?

- Rêmi.

- Nào, Rêmi, cầm lấy khăn gói và đi lên trước đi, còn Capi nào, tiến lên! Tiến!

Tôi giờ hai tay về phía ông cụ, tôi lao về phía lão Bácboranh để van xin, nhưng mà cả hai người đều ngoảnh mặt. Cụ Vitali nắm cổ tay tôi.

Đành phải đi thôi.

Chao ôi! Cái nhà thân yêu của ta ơi! Khi ta bước chân qua ngưỡng cửa để xa mày, ta thấy hình như rút ruột để lại.

Tôi nhìn nhanh quanh tôi. Đôi mắt mờ lệ của tôi chẳng trông thấy ai hòng cầu cứu. Không một bóng người trên đường cái, không một bóng người trên những cánh đồng cỏ xung quanh. Tôi bèn gọi:

- Má ơi! Má Bácboranh ơi!

Nhưng không ai đáp lại tiếng gọi của tôi cả, nó vang lên rồi tự tắt dần trong tiếng nước nở. Cụ Vitali vẫn không buông tay tôi ra, tôi đành phải bước theo ông cụ. Lão Bácboranh nói:

- Chúc cụ đi đường mạnh giỏi!

Xong lão quay gót vào nhà.

Ồi thôi, thế là xong!

- Này, Rêmi, con ơi, chúng ta đi lên đi nào!

Cụ Vitali vừa nói vừa kéo cánh tay tôi. Tôi bước đi bên cụ. Cũng may mà cụ không rảo bước đi nhanh, trái lại hình như ông cụ còn đi chậm lại theo nhịp bước của tôi.

Con đường chúng tôi đi là con đường dốc chữ chi dọc theo sườn núi. Cứ đến mỗi chỗ ngoặt, tôi lại nhìn thấy ngôi nhà của má Bácboranh bé dần, bé dần đi. Tôi đã đi con đường này nhiều lần rồi. Tôi biết rằng khi đến chỗ ngoặt cuối cùng tôi sẽ trông thấy ngôi nhà một lần chót, rồi đi vài bước nữa thì chẳng còn trông thấy gì. Trước mắt tôi sẽ là quê xa xứ lạ. Đằng sau tôi là ngôi nhà mà tôi đã sống thật sung sướng từ bé tới nay và có lẽ rồi đây không bao giờ tôi thấy lại nữa.

Cũng may là đường dốc khá dài. Thế nhưng cứ đi mãi chúng tôi cũng lên tới đỉnh cao. Ông cụ Vitali vẫn không buông cổ tay tôi ra.

- Cụ có thể cho cháu nghỉ chân một lát không? - tôi hỏi.

- Được lắm, con ạ!

Lần đầu tiên ông buông tay ra nhưng đồng thời đưa mắt nhìn con Capi ra hiệu cho nó. Nó hiểu ý ngay. Như một con chó chăn cừu, nó đang đi đầu đoàn tức khắc chạy lại đứng sau tôi. Cách sắp xếp đó làm cho tôi càng hiểu rõ ám hiệu khi nãy: con Capi là người canh giữ tôi đây! Nếu tôi rục rịch chạy trốn nó sẽ nhảy xổ vào cắn chân tôi lại.

Tôi lại ngồi trên lũy cỏ xanh rì. Con Capi theo tôi từng bước. Ngồi trên lũy, tôi đưa mắt mờ lệ tìm kiếm ngôi nhà của má Bácboranh.

Dưới chân chúng tôi, cái thung lũng chúng tôi vừa trèo qua thoai thoải, chằng này là rừng, chằng kia là đồng cỏ. Đến dưới cùng, cái nơi tôi sống tuổi thơ và lớn lên,

cái ngôi nhà lẻ loi cô quanh của má tôi hiện ra.

Ngôi nhà rất dễ nhận thấy giữa đám cây cối, nhất là giờ đây vì không có gió, một cột khói nhỏ vàng vàng từ ống khói tuôn lên thẳng tắp, lên đến ngang tầm cao của chóp núi chúng tôi ngồi nghỉ. Tôi ngửi thấy mùi thơm của lá sồi khô khi bốc cháy, những chiếc lá còn dính quanh mấy cành củi vụn mà má con chúng tôi lượm để sưởi trong suốt mùa đông.

Là thực hay là ảo tưởng đây? Có phải ngọn khói kia đã đưa mùi thơm ấy lên cho tôi không? Tôi tưởng như đang ngồi bên bếp, trên chiếc ghế dài nhỏ, chân dẫm lên tro, những lúc có cơn gió lùa vào lò sưởi, làm tạt khói vào mặt chúng tôi.

Mặc dù ở xa và cao, tôi thấy mọi vật vẫn giữ nguyên hình dạng của nó, rõ ràng, minh bạch, chỉ có cái là thu nhỏ lại thôi.

Trên đồng phân bón, con gà mái cuối cùng của má con chúng tôi đi lại tung tăng đây đó. Nhưng nó không có cái vóc bình thường của nó nữa. Nếu tôi không biết nó quá rõ, thì tôi đã nhầm là một con bồ câu con. Tôi trông thấy rõ cây lê ở đầu hồi, với thân cây cong cong đã bao nhiêu năm tôi dùng làm ngựa cưỡi. Bên cạnh con suối đương vạch một vệt trắng trên đám cỏ xanh, tôi nửa nhìn thấy nửa đoán ra con mương dẫn nước mà tôi đã hì hục đào để chạy chiếc bánh xe nước tự tay tôi làm ra. Than ôi! Cái bánh xe ấy chẳng bao giờ quay được, mặc dầu tôi bỏ vào đó bao nhiêu công sức!

Mọi vật vẫn ở nguyên chỗ thường ngày. Kia chiếc xe cút kít, kia cái cày làm bằng một cành cây vẹo, kia cái chuồng tôi nuôi thỏ khi nhà còn thỏ và kia là vườn tôi, cái vườn thân yêu của tôi!

Những bông hoa đáng thương của tôi, ai sẽ ngắm nhìn nó nở. Ai sẽ chăm sóc những cây cúc vu của tôi? Chắc là lão Bácboranh, cái lão Bácboranh độc ác ấy!

Chỉ giờ chân đi một bước nữa thôi là tất cả mọi thứ đó sẽ vĩnh viễn tan biến.

Bỗng nhiên trên con đường từ dưới làng đi lên nhà tôi, xa xa tôi trông thấy một cái khăn trùm đầu trắng. Cái khăn khuất sau một khóm cây thoát lại hiện ra. Khoảng cách quá xa, nên tôi chỉ nhận thấy màu trắng của cái khăn chập chờn như một con bướm bướm xuân cánh nhạt đang bay lượn giữa những cành cây.

Có những lúc trái tim tôi thấy rõ hơn và xa hơn những con mắt tinh anh nhất: tôi nhận ra ngay đó là má Bácboranh. Đúng là má! Tôi tin chắc là như vậy. Tôi tin

chắc là như vậy. Tôi cảm thấy như vậy.

- Thế nào? cụ Vitali hỏi - Chúng ta lên đường chứ?

- Ôi cụ ơi, cháu xin cụ...

- Thế ra họ nói sai à? Chân cháu chẳng khỏe tí nào, mới đi được một quãng ngắn mà đã mỏi rồi. Đi như thế thì một ngày đường có được là bao!

Tôi không trả lời, chỉ nhìn ra xa.

Đúng là má Bácboranh rồi, đúng là cái khăn trùm của má, đúng là cái váy xanh của má. Đúng là má rồi.

Má bước những bước dài như hồi hã muốn về nhà cho chóng. Đi tới trước tấm cửa ngõ, má đẩy cửa băng qua sân thật nhanh.

Tức khắc tôi vùng đứng lên trên bờ lũy, không nghĩ gì đến con Capi nhảy chồm chồm bên tôi.

Má Bácboranh vào nhà không lâu lại ra ngay và chạy khắp chỗ trong sân, hai tay dang rộng ra. Má đang tìm tôi.

Tôi chồm người ra phía trước, dùng hết sức hét to lên:

- Má ơi, má ơi!

Nhưng tiếng tôi không bay xuống tới chỗ má, cũng không thể át tiếng rì rầm của con suối. Nó bay mất trong khoảng không. Cụ Vitali hỏi:

- Cháu làm sao thế? Cháu điên à?

Tôi không trả lời, mắt chỉ đăm đăm nhìn xuống má Bácboranh. Nhưng má không biết rằng tôi ở gần má đến thế nên má đâu có ngẩng đầu lên. Má đi qua sân rồi lại đi ra ngoài đường nhìn khắp mọi phía. Tôi gọi to lần nữa, nhưng cũng như lần trước, vô ích thôi!

Bấy giờ cụ Vitali đã hơi đoán biết. Cụ trèo lên bờ lũy. Chỉ trong giây lát cụ đã nhìn thấy chiếc khăn trùm đầu trắng. Cụ khẽ than:

- Tội nghiệp thằng bé!

Nghe tiếng kêu thương hại ấy, tôi được thể, van xin:

- Chao ôi! Cháu van cụ, cụ cho cháu trở về.

Nhưng ông cụ nắm cổ tay tôi dắt xuống đường. Cụ nói:

- Cháu ơi, cháu đã nghỉ ngơi rồi, bây giờ chúng ta đi thôi!

Tôi muốn giăng ra nhưng ông cụ giữ tôi rất chặt. Ông gọi:

- Capi! Décbinô!

Hai con chó liền vây quanh tôi: con Capi đi sau, con Décbinô đi trước. Đoàn phải đi theo ông cụ Vita li vậy.

Đi được ít bước, tôi ngoảnh đầu lại.

Đoàn chúng tôi đã vượt qua đỉnh núi và tôi không nhìn thấy thung lũng xưa, ngôi nhà cũ của tôi đâu nữa. Tít tận đằng xa chỉ thấy những ngọn đồi xanh xanh dần ra tằm tấp như muốn lên tận chân mây, tầm mắt tôi mất hút đi trong khoảng không gian vô tận.

LÊN ĐƯỜNG

Cái người bỏ ra bốn chục phờrăng để mua trẻ con cũng không nhất thiết phải là một con yêu tinh dự trữ thịt tươi để ăn dần. Ông cụ Vitali không định ăn thịt tôi, và cái này hiếm có đối với người mua trẻ, là ông cụ không ác. Điều này tôi sắp được biết.

Chỗ ông cụ lại cầm tay tôi dắt đi là chỗ đỉnh núi phân cách lưu vực sông Loa và sông Doócđônơ. Cũng ngay khi ấy chúng tôi bắt đầu đi xuống triền núi phương Nam.

Đi được chừng mười năm phút, ông cụ lại bỏ tay tôi ra. Ông cụ nói:

- Bây giờ cháu cứ việc đi thông thả bên ông. Nhưng mà cháu đừng có quên rằng nếu cháu định chạy trốn thì con Capi và con Décbinô sẽ đuổi kịp cháu ngay và rằng chúng nó nhọn lắm đấy.

Chạy trốn thì bây giờ không thể được nữa rồi, do đó có mưu toan cũng vô ích. Tôi thở dài.

- Cháu buồn lòng lắm đấy nhỉ? - Ông cụ nói tiếp - Ông biết lắm và không giận cháu đâu! Nếu cháu muốn khóc thì tùy ý, cháu cứ việc khóc đi. Nhưng mà cháu nên biết rằng ông mang cháu đi không phải để làm khổ cháu đâu! Cứ ở đây thì rồi cháu sẽ ra như thế nào nhỉ? Chắc chắn là cháu phải vào trại trẻ rơi. Những người đã nuôi cháu không phải là bố mẹ đẻ của cháu. Má cháu, như cháu gọi, thật là tốt đối với cháu và cháu thương yêu má cháu, cháu đau lòng vì phải xa má cháu, đó là điều tốt. Tuy vậy, cháu cũng cần phải suy nghĩ lại, má cháu không thể giữ cháu trái ý với chồng được. Còn người chồng bà thì ông ta không đến nỗi khắc nghiệt như cháu tưởng đâu! Ông ta không có gì để mà sống. Què quặt, không lao động được nữa, không lẽ người ta chịu chết đói để nuôi cháu. Cháu ơi, giờ đây cháu nên hiểu rằng trên đời này không phải là cứ muốn gì thì làm được nấy đâu!

Hắn đó là những lời nói của một người sáng suốt, hay ít ra cũng là lời của một người từng trải. Nhưng mà nỗi niềm ly biệt đau đớn trong lòng tôi lúc ấy làm cho tôi không thể nghe lọt những lời hay, lẽ phải.

Tôi sẽ không bao giờ gặp lại người đã nuôi dưỡng tôi, đã âu yếm tôi, người mà

tôi thương yêu nhất đời là má tôi.

Ý nghĩ ấy cứ nhen ở cổ tôi làm tôi nghẹt thở. Tuy nhiên tôi vẫn đi gần cụ Vitali và cố sức đem những điều cụ vừa nói để tự bảo mình.

Cụ Vitali nói chắc là đúng, ông Bácboranh không phải là bố đẻ ra tôi, không lý do gì bắt buộc ông phải chịu đói khổ vì tôi. Trước kia ông đã nhận tôi về để nuôi. Bây giờ ông ta phải đuổi tôi đi là vì ông không thể giữ tôi lại được nữa. Nghĩ tới ông ta, tôi không nên nghĩ đến cái ngày hôm nay, mà phải nhớ lại những năm tôi đã sống ở nhà ông ta kia!

Chóc chóc cụ Vitali lại nhắc:

- Cháu ơi, cháu hãy suy nghĩ về những điều ông nói với cháu! Ở với ông, cháu sẽ không khổ sở đâu!

Xuống khỏi một cái dốc, chúng tôi tới một cánh đồng hoang phẳng lì, buồn tẻ, rộng mênh mông. Không có nhà cửa, không có cây cối. Một cao nguyên mọc đầy thạch thảo hung hung và đó đây từng đám kim tước chi cần cỗi chập chờn trước gió như sóng gợn.

Cụ Vitali đưa tay trên bãi đồng hoang, bảo tôi:

- Cháu nom đấy, có định trốn cũng vô ích thôi! Con Capi và con Décbinô sẽ bắt được cháu ngay!

Chạy trốn! Tôi không nghĩ tới việc trốn nữa. Trốn ở đâu bây giờ kia chứ? Trốn rồi về nhà ai?

Suy cho cùng thì cái ông già râu tóc bạc phơ, cao lớn và đẹp lão ấy không đến nỗi dễ sợ lắm, như tôi nghĩ trước đây. Nếu ông ta làm chủ tôi thì có lẽ cũng không phải là một ông chủ tàn ác.

Chúng tôi đi mãi miết giữa nhiều cảnh quanh hiu buồn rứt. Hết các bãi hoang lại đến những cánh đồng cây lúp xúp. Phóng tầm con mắt nhìn tận xa tít, tôi chỉ thấy mấy ngọn đồi trọc chóp tròn. Trước kia tôi hình dung các cuộc hành trình khác hẳn. Mỗi khi tôi để cho tâm hồn ngao du trên cảnh mộng, vượt khỏi cổng làng, thì tức khắc nó đi đến những xứ sở hoàn toàn khác lạ với cảnh thực bày ra trước mắt tôi hôm nay.

Lần này là lần đầu tiên tôi đi một đoạn đường dài đến như vậy một mạch, không nghỉ. Bước chân của cụ chủ tôi dài và đều đặn. Cụ để con Giôlicơ trên vai,

cũng có khi cho ngồi trên xác. Mấy con chó chạy lon ton bên cạnh không rời cụ.

Thỉnh thoảng cụ Vitali nói với chúng tôi vài lời âu yếm, khi thì bằng tiếng Pháp, khi thì bằng một thứ tiếng gì tôi không hiểu.

Ông cụ và bảy chó không có vẻ gì mệt mỏi. Tôi thì không thể. Tôi mệt là đi rồi. Sự mệt mỏi của cơ thể thêm vào sự xúc động về tinh thần làm cho tôi kiệt sức.

Tôi kéo lê chân và phải vất vả mới theo kịp chủ tôi. Tuy thế tôi cũng không dám xin phép dừng lại.

- Tại đôi guốc của cháu nó làm cháu mỏi đấy! - Cụ nói. - Đến Útxen ông sẽ mua giày cho.

Câu nói đó làm cho tôi gắng sức lên.

Thật vậy, xưa nay tôi vẫn khao khát có một đôi giày. Con ông xã trưởng và con ông chủ quán mới có giày. Ngày chủ nhật, đi lễ, chúng nó lướt êm ru trên nền gạch nhậy âm vang, còn bọn con nông dân chúng tôi thì khua guốc đinh tai nhức óc.

- Útxen còn xa lắm phải không cụ?

- Đó là một câu từ đáy lòng phát ra. - Ông cụ già vừa cười, vừa nói. - Thế là cháu rất thích có một đôi giày phải không? Được rồi, ông hứa sẽ cho cháu một đôi, một đôi dưới đế còn đóng đinh nữa cơ! Và ông còn hứa cho cháu một cái quần nhung, một cái áo vét và một cái mũ nữa. Cái đó chắc sẽ làm cho cháu ráo nước mắt, ông mong thế, và cháu sẽ khỏe ra để đi nốt sáu dặm đường nữa.

Giày dưới đế có đóng đinh! Tôi thấy choáng lên. Được một đôi giày đã là phi thường. Khi thấy nói đế có đóng đinh thì nỗi phiền muộn của tôi bỗng chốc tiêu tan đi mất.

Không, chắc chắn chủ tôi không phải là một người độc ác. Một người độc ác có thể nào mà nhận thấy đôi guốc làm cho tôi mệt nhọc được.

Đôi giày, đôi giày có đinh! Cái quần nhung! Rồi lại cái áo vét! Cả cái mũ nữa!

Chà! Má Bácsoranh mà trông thấy tôi hẳn là má sung sướng lắm. Và má sẽ tự hào biết bao nhiêu về cái thằng này.

Ấy thế mà Útxen hãy còn xa lắc lơ mới cực chứ!

Mặc dù sẽ có đôi giày và chiếc quần nhung, ở cuối quãng đường sáu dặm này, tôi thấy chùng như tôi cũng không còn sức đi xa như vậy được nữa.

May thay thời tiết đến giúp tôi.

Bầu trời vẫn xanh ngắt từ lúc chúng tôi ra đi, dần dần kéo đầy mây xám. Chẳng mấy chốc một cơn mưa nhỏ đổ xuống và cứ kéo dài mãi, không ngớt.

Có tấm áo da cừu, cụ Vitali không bị ướt và còn che cho con Giôlicơ được. Cái con khỉ ranh mãnh này mới thấy mấy giọt mưa đầu tiên rơi xuống đã nhanh nhẹn chui vào chỗ trú ẩn của nó. Nhưng mà bây chớ và tôi, chúng tôi không có cái gì để che mưa cả. Thế là chẳng bao lâu chúng tôi bị ướt sũng đến tận da. Bây chớ thỉnh thoảng rùng mình rũ lông được, còn tôi thì tạo hóa không cho phép làm thế, tôi phải mang những quần áo nặng chịch nước mưa mà đi và thấy lạnh buốt đến xương.

- Cháu có dễ bị cảm không? - Chủ tôi hỏi.

- Cháu không biết. Cháu không nhớ có lần nào bị cảm.

- Thế thì tốt lắm, tốt lắm. Ừ! Cháu cũng có mặt cứng đấy. Nhưng ông cũng không muốn để cháu xông pha làm gì vô ích. Hôm nay, chúng ta hãy đi chùng này thôi. Có thôn xóm đằng kia chúng ta hãy vào ngủ trọ ở đấy.

Nhưng trong làng không có quán trọ. Chẳng ai muốn chứa cái ông già trông như người hành khất, lại lẻo đẻo dắt theo một thằng bé con và ba con chó, người và vật đều lấm bùn be bét. Người ta bảo: “Ở đây không chứa trọ”.

Và người ta đóng sập cửa lại. Đi hết nhà này đến nhà khác, chẳng ai mở cửa cho chúng tôi vào.

Có lẽ phải đi nốt một mạch bốn dặm đường cho đến Útxen chẳng? Tôi đến nơi rồi, mà người thì thấm nước mưa lạnh buốt. Riêng tôi, tôi thấy hai chân cứng đờ như hai khúc gỗ.

Chao ôi! Nào đâu cái nhà ấm cúng của má Bắcboranh!

Sau cùng có một bác nông dân tốt bụng vui lòng mở cửa vừa chứa rơm cho chúng tôi vào. Nhưng trước khi cho vào, bác ta ra điều kiện không được thắp đèn đốt lửa gì cả.

Bác ta nói với cụ Vitali:

- Ông cụ đưa diêm đây. Sáng mai cụ đi, tôi sẽ trả lại.

Dẫu sao chúng tôi cũng có được một mái nhà để ẩn náu và mưa không trút lên người chúng tôi nữa.

Cụ Vitali là một người biết phòng xa, khi đi đường không bao giờ quên mang lương thực. Trong cái xác lính ông đeo trên vai, có một cái bánh mì lớn. Cụ cắt bánh ra làm bốn phần.

Bây giờ tôi mới thấy ông cụ duy trì kỷ luật và sự phục tùng trong gánh hát của cụ như thế nào.

Lúc này, trong khi chúng tôi còn đi lò dò hết nhà này đến nhà khác để tìm chỗ trú, thì con Décbinô đã có lúc lẩn vào một nhà nào đó rồi chạy ra ngay, mồm tha một mẩu bánh mì. Cụ Vitali chỉ nói có một câu:

- Décbinô! Tối nay rồi mày xem!

Tôi cũng chẳng nghĩ gì đến cái việc đánh cắp ấy nữa, cho đến khi ông cụ chủ cắt bánh mì, tôi bỗng thấy con Décbinô có vẻ tiu nghỉu.

Cụ Vitali và tôi ngồi cạnh nhau trên hai bó phượng vĩ. Con Giôlicơ ngồi ở giữa. Ba con chó ngồi xếp hàng trước mặt chúng tôi, con Capi và Đônxor đắm đắm nhìn mắt ông chủ. Còn con Décbinô thì cúi mặt, hai tai cụp xuống. Cụ Vitali ra lệnh:

- Đứa ăn cắp hãy đi ra ngoài hàng ngũ, chui vào xó kia mà nằm. Tối nay nó phải ngủ đói.

Thế là con Décbinô rời khỏi chỗ nó tức khắc và vừa đi vừa lết, nó len lén đến cái xó mà ông chủ chỉ. Nó chui gọn vào đồng lá phượng vĩ. Chúng tôi không nhìn thấy nó nữa, chỉ nghe thấy nó vừa thở vừa rên và khe khẽ kêu mấy tiếng nghẹn ngào.

Trùng phạt con Décbinô xong, cụ Vitali đưa phần bánh mì cho tôi. Ông cụ thì vừa ăn vừa bẻ phần bánh của Giôlicơ, Capi và Đônxor ra từng miếng nhỏ để phân phát cho chúng.

Những tháng cuối cùng ở với má Bắcbơanh cũng chẳng có gì gọi là sướng, nhưng giờ đây phải sống kham khổ thế này, tôi thấy sự đổi thay quá ác liệt.

Chà! Nồi xúp má Bắcbơanh nấu mỗi tối, giờ đây giá có, thì dù thiếu bơ đi nữa tôi cũng sẽ thấy ngon!

Giá lại được ngồi bên lò sưởi nữa thì dễ chịu biết bao! Và sẽ được hạnh phúc biết mấy nếu được luồn mình trong vải nệm kéo chần lên tận cằm!

Nhưng than ôi! Làm gì có vải nệm, làm gì có chần! Có được một ổ lá phượng vĩ thế này là phúc lắm rồi.

Người mệt như, chân trầy da vì đôi guốc, tôi rét quá, run bần bật trong bộ quần áo ướt sũng.

Trời tối hẳn rồi nhưng tôi vẫn chưa ngủ.

- Sao rằng cháu đập cảm cấp thế Rêmi! - Cụ Vitali hỏi. - Cháu rét à?

- Rét tý thôi!

Tôi nghe thấy ông cụ mở xắc.

- Quần áo của ông cũng chẳng nhiều nhận gì đâu! - Ông cụ nói. - Nhưng mà đây, một chiếc sơ mi khô và một cái gilê! Cháu hãy cởi hết quần áo và khoác những thứ này vào. Rồi cháu chui xuống dưới đồng phượng vĩ, cháu sẽ thấy người ấm lên và cháu sẽ ngủ được ngay.

Tôi làm theo lời cụ, tuy thế cũng không thấy ấm người lên mau chóng như cụ tưởng. Tôi cứ trần trở mãi trên lớp lá phượng vĩ, đau đớn và khổ sở quá, ngủ ở nhà chứa rơm, rét run lên, bữa tối chỉ có mẩu bánh tro trụi, chẳng có ai tỏ lòng thương xót. Chẳng có ai để yêu thương, không có má Bácsboranh!

Tôi đang nghĩ ngợi lan man, lòng buồn rười rượi, nước mắt giàn giụa, thì bỗng thấy thoáng qua trên mặt tôi một hơi thở âm ẩm.

Tôi đưa tay ra phía trước và sờ thấy bộ lông dày như len của con Capi. Nó đã rón rén đi trên lá phượng vĩ, nhẹ nhàng đến bên tôi. Nó ngửi tôi, hít khe khẽ. Hơi nó lướt nhẹ trên mặt tôi, trên tóc tôi.

Nó định làm gì nhỉ?

Giây phút sau nó nằm lên đồng lá phượng vĩ, áp mình vào người tôi và dịu dàng, êm ái, nó liếm tay tôi.

Vô cùng cảm động trước cử chỉ âu yếm đó, tôi nhóm dậy ôm luôn vào cái mũi lạnh ngắt của nó.

Nó kêu một tiếng khe khẽ, rồi nhanh nhẩu đặt cằm vào trong tay tôi và nằm im.

Thế là tôi quên hết cả nỗi mệt nhọc, buồn phiền, cổ họng tôi như bị bóp nghẹt, nay thấy được nói ra. Tôi thở phào. Tôi không cô đơn nữa. Tôi đã có một người bạn.

BUƯỚC ĐẦU TRONG NGHỀ

Hôm sau chúng tôi lên đường sớm.

Mưa tạnh rồi. Trời xanh biếc. Nhờ có trận gió hanh đêm qua, đường se bùn, chim ca rộn rã trong mây bụi cây bên đường. Đàn chó chạy tung tăng bên chúng tôi. Thịnh thoảng con Capi lại đứng thẳng trên hai chân sau và sủa vào mặt tôi hai ba tiếng. Tôi hiểu ý nghĩa của tiếng sủa ấy là thế nào. Nó muốn nói:

- “Gắng lên! Gắng lên!”

Thật là một con chó thông minh. Nó hiểu hết và luôn luôn biết cách làm cho người ta hiểu nó. Đã nhiều lần tôi nghe người ta bảo rằng nó chỉ thiếu có cái không biết nói thôi. Riêng tôi không nghĩ như vậy. Chỉ cái đuôi của con vật ấy cũng đã thông minh và hùng biện hơn mắt và miệng lưỡi của khối người. Dù sao đi nữa thì giữa nó và tôi cũng chẳng cần đến lời nói. Chúng tôi đã hiểu nhau ngay từ ngày đầu.

Tôi chưa bao giờ ra khỏi cổng làng, cho nên ao ước được nom thấy một thành phố. Nhưng phải thú thật thị trấn Útxen không làm cho tôi choáng mắt chút nào cả, những ngôi nhà cổ có tháp ở đây hẳn khiến cho các nhà khảo cổ thích thú, nhưng đối với tôi thì có ý nghĩa gì đâu. Phải nói rằng tôi không tìm ở các ngôi nhà ấy cái vẻ đẹp, cái vẻ nên tranh của nó, tôi tìm cái khác kia.

Một ý niệm choán cả đầu óc tôi, làm quáng mắt tôi, hay ít nhất cũng chỉ cho phép tôi nhìn thấy một thứ: Đó là cửa hiệu giày.

Đôi giày của tôi, đôi giày cụ Vitali hứa hẹn, giờ đây là lúc tôi sắp được xỏ chân vào.

Chẳng biết cái cửa hàng có điểm phúc bán giày cho tôi ở vào đâu đây nhỉ? Tôi chỉ tìm kiếm nó thôi, ngoài ra mái tháp, vòm cuốn, cột trụ mỹ thuật, không gì đáng cho tôi lưu ý

Cho nên cái điều duy nhất tôi còn nhớ về thị trấn Útxen là một ngôi làng tối tăm, ám khói ở gần chợ. Ở mặt trước của cửa hàng bày la liệt nhiều súng cũ, một cái áo viền kim tuyến ở các đường may và có ngù vai bằng bạc, rất nhiều đèn và những cái sọt có vô số là sắt vụn, nhất là ổ khóa và chìa khóa han gỉ. Phải xuống ba bậc để

đi vào một căn phòng rộng. Chắc hẳn là từ ngày căn nhà lợp mái xong, ánh sáng mặt trời chưa chiếu vào đây bao giờ.

Không biết tại sao một vật đẹp đẽ như đôi giày lại có thể bày bán ở một nơi ghê tởm như thế này được nhỉ?

Tuy vậy bước chân vào cửa hàng này, cụ Vitali đã có ý định của cụ rồi. Chẳng mấy chốc, tôi được cái phúc lớn xỏ chân vào đôi giày đóng đinh sắt để gập mười lần đôi guốc của tôi.

Sự hào phóng của ông chủ tôi không phải đến đây là hết.

Sau khi mua giày rồi, ông cụ lại mua cho tôi một chiếc áo vét nhung xanh, một cái quần len và một cái mũ dạ, nghĩa là mọi thứ ông cụ đã hứa với tôi. Mua hàng nhung cho tôi, cho một đứa bé xưa nay chỉ mặc vải! Rồi lại giày! Và còn chiếc mũ dạ nữa cho thằng bé xưa nay chỉ lấy tóc che đầu. Rõ ràng ông cụ là người tốt nhất trần đời, con người hào phóng nhất và cũng là giàu có nhất.

Thực ra thì nhung đã nhàu, len cũng đã sờn rồi, và cái mũ dạ bị mưa dầm bụi dãi, khó mà biết xưa kia màu gì. Nhưng tôi choáng mắt vì những thứ lộng lẫy ấy, nên không hề động lòng về các thiếu sót ẩn dưới vẻ hào nhoáng kia.

Tôi mong chóng được mặc những thứ quần áo đẹp đẽ ấy. Nhưng về nhà trọ, trước khi đưa cho tôi, ông cụ đem thay hình đổi dạng nó đi, làm cho tôi vừa ngạc nhiên vừa xót của.

Ông cụ lấy kéo trong xác ra cắt phăng hai ống quần đến ngang gối: tôi giương mắt kinh hãi nhìn ông cụ. Ông cụ nói:

- Làm thế này cốt để cho cháu đừng giống mọi người. Chúng ta đang ở Pháp, ông mặc quần áo cho cháu theo kiểu Italia. Bao giờ chúng ta sang Italia - có thể chúng ta sẽ sang Italia đấy - ông lại cho cháu mặc theo kiểu Pháp.

Tôi chưa hết ngạc nhiên thì ông cụ nói tiếp:

- Chúng ta là gì nào? Là nghệ sĩ có phải không? Là những diễn viên thì chỉ riêng hình dáng bên ngoài thôi cũng phải khơi gợi được tính tò mò của người ta. Ăn mặc như bất cứ kẻ chợ hay người nhà quê, cháu tưởng rằng chúng ta có thể khiến thiên hạ đứng nhìn chúng ta và vây quanh chúng ta hay sao? Tất nhiên là không, có phải không cháu? Cháu nên học lấy điều này, là ở đời một đôi khi cái bề ngoài cũng

cần thiết đấy. Việc đó đáng buồn nhưng biết làm sao được!

Ấy, buổi sáng tôi là người Pháp, đến chiều thành người Ý như thế đấy.

Quần tôi cụt tới đầu gối, cụ Vitali lấy dây băng đỏ quấn chéo trên bít tất, dọc theo ống chân, trên mũ dạ của tôi, ông cụ cũng quấn ngang dọc nhiều băng khác và cài lên một chùm hoa bằng len.

Tôi không hiểu người khác nhìn tôi sẽ nghĩ như thế nào, chứ tôi thành thực mà nói, tôi là tôi oai lắm, sộp lắm. Băng chứng là con Capi, sau khi nhìn ngắm tôi chán chê, bèn chìa chân ra cho tôi bắt, vẻ rất vừa lòng. Sự tán thưởng của con Capi càng làm tôi thích thú bởi vì trong khi tôi khoác vào người bộ quần áo mới, chú Giôlicơ ngang nhiên đứng trước mặt tôi, nhại theo từng điệu bộ của tôi và cường điệu lên. Tôi đóng bộ xong, thì chú chống hai tay vào sườn, ngửa người ra sau cười khanh khách và lí nhí những tiếng chế nhạo.

Tôi nghe người ta nói tìm hiểu xem giống khỉ có cười không là một vấn đề khoa học lý thú. Tôi cho rằng những người đặt ra câu hỏi ấy là những nhà khoa học phòng giấy, không chịu khó quan sát trực tiếp con vật. Riêng tôi là người đã sống gần gũi với con Giôlicơ trong bao nhiêu lâu, tôi nói quả quyết là nó cười thực sự, không những cười mà còn biết cười chế nhạo tôi nữa. Có lẽ cái cười của nó không giống hết cái cười của chúng ta. Nhưng rõ ràng là mỗi khi có điều gì thích thì mép nó kéo sệch ra mang tai, mắt híp lại, hàm rung lia lịa và đôi mắt đen láy nảy ra những tia lấp lánh, như những cục than hồng nho nhỏ được thổi rực lên.

Vả chăng, tôi đã có dịp quan sát nó ở những dấu hiệu đặc biệt của cái cười trong một trường hợp mà cái nhục về phần tôi.

Khi tôi đội mũ vào thì cụ Vitali bảo tôi:

Thế là cháu mặc xong quần áo rồi đấy! Chúng ta bắt đầu làm việc đi để ngày mai là phiên chợ, có thể tổ chức một buổi biểu diễn lớn được. Trong buổi đó, cháu sẽ lên sân khấu lần đầu.

Tôi hỏi ông cụ lên sân khấu lần đầu là như thế nào? Ông cụ giảng giải cho tôi biết lên sân khấu lần đầu là lần đầu tiên đóng trò trước công chúng. Cụ nói:

- Ngày mai gánh xiếc chúng ta sẽ ra mắt khán giả. Một buổi diễn đầu tiên trong đó có cháu đóng. Vậy ông phải cho cháu duyệt vai trò ông dành cho cháu.

Đôi mắt ngạc nhiên của tôi làm cho cụ biết là tôi không hiểu gì cả.

- Vai có nghĩa là công việc cháu phải làm trong buổi diễn kịch. Ông đem cháu đi với ông không phải để cháu đi dạo chơi cho thỏa thích. Ông không giàu có gì mà làm như vậy được. Mang cháu đi là để cháu làm việc. Mà công việc của cháu là đóng kịch với đàn chó của ông và chú khỉ Giôlicơ.

Tôi đâm hoảng, kêu lên:

- Nhưng cháu đâu có biết đóng kịch!

- Chính vì thế mà ông phải dạy cháu. Cháu phải hiểu rằng không phải tự nhiên mà con Capi biết đi trên hai chân một cách duyên dáng như thế. Và không phải con Đônxơ nhảy dây vì sở thích của nó. Con Capi đã tập đứng trên hai chân sau và con Đônxơ đã tập nhảy dây. Chúng nó đã phải học tập mất nhiều công phu và thì giờ mới có được những biệt tài ấy và cả tài nghệ cần thiết cho một diễn viên ưu tú. Cháu cũng vậy, cháu cần tập những vai cháu sẽ phải đóng với chúng nó. Thôi, chúng ta bắt tay vào việc đi.

Hồi đó tôi có những quan điểm thật là cổ lỗ về lao động. Tôi cứ tưởng hề lao động là phải cuốc đất, xẻ gỗ, chặt cây hoặc đẽo đá chứ không hề nghĩ đến cái gì khác.

-Vở kịch chúng ta sắp diễn, - ông cụ Vitali nói tiếp - nhan đề là "Người đầy tớ của ông Giôlicơ" hay là "Kẻ đàn độn nhất không phải là kẻ mà người ta tưởng". Câu chuyện như thế này: Cho tới nay, ông Giôlicơ có một người đầy tớ rất vừa ý ông, đó là Capi. Nhưng Capi già rồi, mặt khác ông Giôlicơ cũng muốn mượn một người đầy tớ mới. Capi nhận tìm cho ông một người. Nhưng mà nó không tìm được một con chó khác để kế nghiệp nó, nó tìm một thằng bé con tên là Rêmi.

- Như cháu ấy à?

- Không, không phải như cháu, mà chính là cháu đấy thôi. Cháu ở quê lên để giúp việc cho ông Giôlicơ.

- Khi thì làm gì có người giúp việc!

Nhưng trong hài kịch thì có đấy. Vậy cháu ở nhà quê lên và ông Giôlicơ nhận thấy cháu có vẻ đàn độn.

- Cái đó chả thú vị gì.

- Việc gì đến cháu, vì chỉ để cười thôi mà! Vả lại cháu cứ tưởng tượng như là

cháu thực sự đến ở cho một ông chủ và ông chủ bảo cháu bày bàn ăn chẳng hạn. Vừa đúng đây lại có một cái bàn để dùng cho buổi biểu diễn của chúng ta. Cháu đến xếp bát đĩa đi.

Trên bàn có mấy cái đĩa, một cái cốc, một con dao, một cái nĩa và những khăn ăn trắng tinh.

Phải bày biện như thế nào đây? Tôi loay hoay với câu hỏi ấy và đứng sững, hai tay giơ ra, người chồm tới trước, mồm há hốc, không biết nên bắt đầu làm gì. Ông cụ vỗ tay cười phá lên. Ông nói:

- Hay lắm! Hay lắm, cái vẽ mặt của cháu thật tuyệt! Trước đây đã có một thằng bé làm với ông. Vẽ mặt nó ranh mãnh và đáng điệu nó nói lên một cách quá rõ ràng: “Để xem, tôi mà làm một thằng ngốc thì phải biết là cừ!”. Còn cháu thì cháu không nói gì cả. Cháu đích thị là thằng ngốc. Vẽ ngây ngô của cháu thật không chê được!

- Cháu chả biết cháu cần làm gì!

- Chính vì thế mà cháu “tuyệt”. Đến mai đây hoặc năm ba hôm nữa cháu sẽ rất thông thạo những việc cháu phải làm. Lúc đó cháu phải nhớ lại cái vẽ lúng túng hiện nay của cháu. Lúc đó cháu phải giả vờ lúng túng nữa. Nếu cháu diễn được cái vẽ mặt và điệu bộ hôm nay thì ông dám nói trước là cháu sẽ được hoan hô đặc biệt. Nhân vật mà cháu đóng trong vở hài kịch của ông như thế nào? Là một chú bé ở quê ra, chưa trông thấy gì và chưa hiểu gì cả. Chú bé tới nhà một con khỉ và tỏ ra dốt nát vụng về hơn nó. Do đó ông mới lấy một đề phụ cho vở kịch là “Kẻ đàn độn nhất không phải là kẻ mà người ta tưởng”. Ngu hơn chú khỉ Giôlicơ đó là vai trò của cháu. Để thủ vai một cách tuyệt diệu, giá có thể thì cháu chỉ cần giữ cái vẽ hiện nay của cháu. Nhưng mà việc đó không thể được, cho nên sau này cháu phải nhớ lại hiện giờ cháu đã làm như thế nào và lúc đó, nhờ sự cố gắng nghệ thuật, cháu sẽ trở lên ngu ngốc trong khi cháu không thể ngu một cách tự nhiên được nữa.

“Người đầy tớ của ông Giôlicơ” là một vở hài kịch nhỏ diễn trong hai mươi phút đồng hồ. Nhưng tập thì phải mất ngót ba tiếng, cụ Vitali bắt chúng tôi làm đi làm lại mỗi việc hai ba lần, có khi đến mười lần. Lũ chó cũng phải làm đi làm lại như tôi.

Thật vậy, mấy con chó đã quên mất vài phần trong vai trò của chúng nên phải dạy lại chúng. Nhờ vậy tôi được dịp nhìn thấy tính kiên nhẫn và sự ôn hòa dịu ngọt

vô hạn của thầy chúng tôi, và rất lấy làm ngạc nhiên. Ở làng tôi, người ta không đối đãi với súc vật như thế bao giờ. Phương pháp dạy súc vật duy nhất ở làng tôi là chửi rửa và roi vọt.

Đối với ông cụ thì việc tập tành có kéo dài bao nhiêu đi nữa ông cụ cũng không nổi nóng bao giờ và cũng chưa bao giờ ông buông một tiếng nguyên rửa. Mỗi khi ông không hài lòng về kết quả tập dượt thì ông nghiêm nghị nói:

- Này, này, làm lại đi Capi, anh như thế không tốt. Còn anh Giôlicơ, anh không chịu chú ý. Anh sẽ bị trách mắng cho mà xem!

Chỉ có thể thôi, nhưng vẫn là đủ. Sau buổi tập, ông cụ hỏi tôi:

- Thế nào, liệu rồi cháu diễn trò có quen đi không?

- Cháu không biết.

- Cháu có thấy chán không?

- Không, cháu thấy vui vui.

- Thế thì được, mọi việc đã ổn cả. Cháu khá thông minh và có điều này còn quý hơn nữa là cháu có ý chí. Chăm chỉ và dễ bảo thì rồi cái gì cũng làm được. Cháu thử nhìn đàn chó mà xem và so sánh chúng với con Giôlicơ. Con khỉ có lẽ nhanh nhẩu và thông minh hơn nhưng nó khó bảo. Dạy nó cái gì là nó học được ngay nhưng rồi nó lại quên trong chốc lát. Mà khi bảo nó làm cái gì chẳng bao giờ nó vui lòng làm đâu! Nó phản kháng rất dễ dàng và luôn luôn muốn làm nghịch ý ta. Thiên tính của nó là thế nên ông cũng chẳng giận nó làm gì. Khác với chó, khỉ không có ý thức nghĩa vụ và do đó nó kém chó xa. Cháu có hiểu không?

- Có lẽ cháu hiểu.

- Cháu ơi, cháu cần có ý chí và ngoan ngoãn phục tùng. Phải làm cái gì thì cháu cố làm cho hết sức. Ở đời tất cả mọi thành công là ở đó!

Trong khi trò chuyện như vậy, tôi đánh bạo nói với ông cụ rằng điều làm tôi ngạc nhiên nhất là sự kiên trì vô hạn của ông cụ đối với con khỉ Giôlicơ với đàn chó cũng như đối với tôi. Thế là ông cụ nở một nụ cười dịu dàng:

- Người ta thấy rõ là từ xưa tới nay cháu chỉ sống với những người dân quê quen tàn nhẫn với súc vật. Họ tưởng với chúng nhất thiết phải dùng roi vọt.

- Má Bắcbơnh rất dịu dàng với con bò sữa Rútxét của nhà cháu.

- Bà ấy làm đúng đấy! Cháu làm cho ông có cảm tưởng tốt về má Bácboranh. Bà ta hiểu điều mà thường thường những người dân quê chưa biết. Đó là: thô bạo đem lại ít kết quả, trái lại ngọt ngào thì được rất nhiều nếu không muốn nói là tất cả. Riêng phần ông, vì ông không bao giờ nóng nảy với con vật của ông nên ông mới làm cho chúng trở thành như thế đấy. Nếu ông đánh đập chúng nó, chúng nó sẽ sợ sệt, mà sự sợ hãi làm tê liệt óc thông minh đi. Và chẳng nếu ông cứ cáu gắt với chúng, thì ông đã là khác chứ không được như thế này đâu. Ông đã luyện được lòng kiên nhẫn bất chấp mọi thử thách, và chính nó đã làm cho cháu tin ông. Ấy, khi mình dạy kẻ khác thì cũng là tự dạy cho mình. Ông dạy những con chó kia bao nhiêu bài học thì chúng nó dạy lại ông bấy nhiêu bài. Ông đã mở trí thông minh cho chúng nó, thì chúng nó rèn luyện tính khí cho ông.

Điều đó kì dị quá khiến tôi bật cười.

- Cháu lấy làm lạ sao chó có thể dạy được người, có phải không? Ấy thế mà đúng như thế đấy, không có gì đúng bằng. Cháu thử suy nghĩ mà xem. Cháu có thừa nhận là con chó chịu ảnh hưởng của chủ nó không?

- Ôi! Cái đó đúng quá.

- Thế thì cháu sẽ hiểu rằng ông thầy bắt buộc phải giữ mình khi luyện tập cho chó. Giả thử khi dạy con Capi, ông lại nổi lên cáu kỉnh và giận dữ! Con Capi nó sẽ làm gì? Nó cũng sẽ tập thói quen giận dữ và cáu kỉnh, nghĩa là đập theo khuôn của ông và trở nên hư hỏng. Chó hầu như bao giờ cũng là hình ảnh của chủ. Nhìn thấy chó biết ngay chủ là người thế nào.

Anh hãy cho tôi xem con chó của anh, tôi sẽ nói anh biết anh là người như thế nào cho mà coi. Chó của tên côn đồ là chó vô lại. Chó của đứa ăn sương là chó trộm cắp. Người cọc cằn thì chó thô lỗ. Người nhã nhặn thì chó dễ yêu.

Những bạn tôi, đàn chó và con khỉ, hơn tôi ở chỗ đã quen ra mắt công chúng, cho nên chúng nó chờ đón ngày mai tới không chút gì sợ hãi. Đối với chúng nó, chỉ cần làm lại những việc chúng đã làm hàng trăm lần, có dễ hàng nghìn lần rồi cũng nên.

Nhưng mà đối với tôi, tôi không thể bình tâm vững dạ như chúng nó. Nếu tôi đóng kém thì cụ Vitali sẽ nói sao đây. Khán giả sẽ bàn tán thế nào? Cái điều băn

khoản ấy làm tôi khó ngủ. Đến khi thiếp đi thì tôi mơ thấy bao nhiêu người ôm bụng cười lăn lộn, cười văng vào mặt tôi để chế giễu tôi.

Hôm sau tôi rất xúc động khi đoàn chúng tôi từ quán trọ ra đi để đến chỗ công cộng biểu diễn.

Cụ Vitali đi trước, đầu ngẩng cao, ưỡn ngực, chân bước đều, tay văng theo nhịp bước, vừa đi vừa thổi van(1) bằng một ống tiêu kim loại. Sau ông cụ đến con Capi, trên lưng nó có ông Giôlicơ ngự khoái trá. Ông mặc quân phục hàm tướng nước Anh: quần đỏ, áo đỏ có thêu kim tuyến, mũ cài một chùm lông xòe ra. Giữ một khoảng cách đúng phép, con Décbinô và con Đônxơ song song đi theo sau. Cuối cùng, đi đoạn hậu là tôi. Nhờ có những khoảng cách do ông cụ xếp đặt nên đoàn chúng tôi có vẻ khá dềnh dàng trên phố.

Đoàn kéo đi rầm rộ, long trọng. Nhưng làm cho người ta chú ý hơn là tiếng tiêu rần rỏi của ông cụ. Nó vọng vào trong tận cùng mọi nhà, khơi gợi tính tò mò của dân cư thị trấn Útxen. Người ta đổ xô ra cửa để xem chúng tôi điểu qua. Người ta vén vôi những màn cửa sổ lên. Dăm ba đứa trẻ theo chân chúng tôi. Có mấy bác nông dân thấy lạ mắt cũng nhập bọn với chúng tôi. Khi chúng tôi tới chỗ công cộng thì ở sau chúng tôi, quanh chúng tôi như một đám rước.

Chúng tôi dựng rạp rất nhanh. Rạp đây là một cái thùng buộc vào bốn gốc cây để vây lấy một khoảng đất trống dài, ở giữa chúng tôi.

Phần đầu của buổi biểu diễn gồm có mấy trò do lũ chó làm. Những trò gì tôi không nói được vì tôi đang bận nhảm vai của tôi và mãi bận khoản lo ngại. Tôi chỉ nhớ là cụ Vitali đã cất ống tiêu đi và lấy violông ra kéo để đệm những tiết mục của mấy con chó. Lúc thì ông cụ kéo những nhịp vũ, lúc thì kéo những bản nhạc du dương êm ái.

Công chúng dồn lại rất nhanh, xô vào dây thùng của chúng tôi. Khi chúng tôi nhìn xung quanh - tự nhiên mà nhìn chứ chẳng định tìm gì - thì thôi thấy trăm ngàn con mắt tập trung vào chúng tôi dường như nhảy ra những tia sáng.

Khi đã diễn xong vở thứ nhất, con Capi lấy mõm ngậm một cái âu gỗ, đứng kiểng trên chân sau và bắt đầu đi vòng quanh “chư vị khán giả” một lượt. Khi có một khách xem không chịu ném tiền vào âu thì nó đứng lại đặt âu vào trong vòng dây,

ngoài tầm tay của khán giả, đoạn để hai chân trước lên người ông khách cứng cổ, sửa hai ba tiếng và đập đập khe khẽ vào túi khách như muốn mở túi ra. Thế là trong đám người xem, tiếng la ó, chuyên vui đùa, lời giễu cợt dậy lên:

- Cái con chó này láu thật, nó biết ai là người nặng túi đấy!
- Thôi thôi tay vào túi cho rồi.
- Hấn sắp chi tiền kia.
- Hấn chẳng cho đâu.
- Cho đi! Có gia tài của ông chú bù lại mà!

Thế là cuối cùng, những đồng xu giấu ở dưới đáy túi cũng phải vọt ra. Ông cụ Vitali thì không nói gì cả. Cụ kéo đàn violông, dạo những bài vui, lúc giờ cao, lúc hạ thấp cây đàn tùy theo nhịp, mắt không rời khỏi cái bát. Chẳng mấy chốc con Capi đã chở về chỗ chủ nó, kiêu hãnh mang theo cái âu gỗ đầy tiền.

Bây giờ đến lượt Giôlicơ và tôi ra trò. Một tay cầm đàn, một tay cầm mã vĩ khoa lên, ông cụ Vitali nói:

- Thưa quý ông, thưa quý bà, chúng tôi sẽ tiếp tục diễn hâu quý ông quý bà một vở hài kịch lý thú nhan đề là: “Người đầy tớ của ông Giôlicơ” hay là “Kẻ đàn độn nhất không phải là kẻ mà người ta tưởng”. Một người như tôi không bao giờ hạ mình đề cao diễn viên và vở kịch trình diễn. Tôi xin nói với các ngài một điều: mời các ngài mở to mắt mà nhìn, lắng tai mà nghe và chuẩn bị mà vỗ tay.

- Cái mà ông cụ gọi là vở hài kịch lý thú, thực ra chỉ là một tấn trò câm, nghĩa là một tấn trò diễn bằng điệu bộ chứ không có lời. Tất nhiên là phải như thế, vì hai vai chính, Giôlicơ và Capi đều không biết nói và vai thứ ba là tôi cũng khó mà nói nổi hai câu. Tuy nhiên muốn cho khán giả hiểu và dễ theo dõi các diễn viên, ông cụ Vitali phải nói thêm vài lời để giới thiệu và giải thích các tình huống trong vở.

Chính vì vậy mà ông cụ chơi một bản nhạc nhà binh trầm trầm, báo trước cho khán giả là ông Giôlicơ sắp ra. Ông Giôlicơ là một vị tướng người Anh đã đạt quân hàm cao và làm giàu lớn trong chiến tranh Ấn Độ⁽²⁾. Từ trước tới giờ ông muốn kẻ hâu hạ cho ông phải là một con người, vì ông giàu, ông có điều kiện để hưởng thụ cái thú xa hoa ấy. Trong khi chờ đợi người đầy tớ ấy đến, ông Giôlicơ đi bách bộ trong phòng, vừa đi vừa hút xì gà.

Ồi chà, phải nhìn ông ta phả khói vào mặt người xem thì mới biết! Ông tướng sốt ruột và ông bắt đầu trợn mắt tròn xoe, y hệt một người sắp sửa nổi giận. Ông mắmmôi mắmmôi lợi giậm chân xuống đất thành thịch.

Đến cái giậm chân thứ ba thì Capi phải dắt tôi ra trò. Giả thử tôi có quên thì con chó nó cũng nhắc cho tôi. Khi đã đến lúc ra trò, Capi đưa chân ra đỡ lấy tay tôi và đưa tôi ra mắt vị tướng.

1. *Điệu nhảy xoay tròn “valse” N.D*

2. *Chiến tranh đàn áp những cuộc khởi nghĩa vũ trang ở Ấn Độ thế kỉ 19. Bảy giờ là thuộc địa của Anh – N.D.*

Trông thấy tôi, ông tướng đưa hai tay lên, vể thất vọng. Thế nào! Cái tên đây tớ người ta giới thiệu đây à? Ông đến sát người tôi, nhìn tận mặt tôi, rồi thì ông vừa đi đi lại lại quanh tôi vừa nhún vai. Vẻ mặt của ông ngộ nghĩnh quá khiến mọi người phá lên cười. Người ta hiểu ngay rằng quan tướng coi tôi là thằng ngu ngốc, hoàn toàn ngu ngốc và chính khán giả cũng có cảm tưởng như thế.

Tất nhiên là vở kịch được xây dựng thế nào để phơi bày cái vẻ ngu dốt dưới mọi hình dạng. Qua mỗi lớp tôi phải đưa thêm ra một cái ngốc nghếch mới. Còn Giôlicơ thì ngược lại phải lợi dụng những dịp ấy để phô trương trí khôn và tài khéo của mình.

Sau khi nhìn tôi, nhìn đi ngấm lại hồi lâu, quan tướng động lòng thương hại, bảo dọn bữa sáng cho tôi ăn. Ông cụ Vitali thuyết minh:

- Quan tướng nghĩ rằng khi thằng bé này ăn uống no nê thì nó sẽ bớt thộn. Chúng ta sẽ xem sao.

- Tôi ngồi trước một cái bàn con trên bàn bày sẵn thìa đĩa, trên đĩa có một chiếc khăn ăn.

Khăn để làm gì nhỉ? Con Capi ra hiệu tôi phải dùng khăn. Nhưng mà dùng như thế nào chứ? Tôi loay hoay suy nghĩ một hồi rồi đưa khăn lên hỉ mũi vào đó.

Thế là quan tướng cười lăn lộn, còn con Capi ngã vật ngửa ra, chồng bốn vó lên trời, vì sự đàn độn của tôi.

Biết là nhầm, tôi lại ngấm cái khăn tự hỏi xem nên dùng nó thế nào. Sau cùng tôi nảy ra một ý định: tôi cuốn khăn lại và thắt thành một cái ca vát trên cổ. Quan tướng lại cười ngất, con Capi lại ngã lăn ra. Cứ như thế mãi cho đến lúc ông tướng điên ruột lên, đẩy tôi ra khỏi ghế, ngồi vào chỗ tôi và chén quách bữa ăn dọn cho tôi.

Chà! Quan tướng sử dụng khăn ăn mới khéo làm sao! Điều bộ rất mực phong lưu, ông cài khăn vào khuyết áo và trải lên đùi ông! Lại còn xem ông bẻ bánh, ông bung cốc rượu uống, duyên dáng làm sao! Những cử chỉ quý phái của quan tướng đều làm cho khán giả vui thích cả, nhưng đến lúc ăn xong, quan đòi đưa một cái tăm và xĩa lia lia vào răng, thế là người ta mới thật là không có cách nào nhịn cười.

Bảy giờ tiếng vỗ tay dậy ran tứ phía và buổi biểu diễn kết thúc trong vinh quang.

“Con khi thật khôn! Mà anh đầy tớ thật ngu độn!”. Về đến nhà trọ, ông cụ Vitali khen tôi như vậy, và tôi quả có máu nghệ sĩ trong người cho nên rất đổi tự hào với lời khen ấy.

TÔI TẬP ĐỌC

Những diễn viên trong gác xiếc của cụ Vitali, tôi muốn nói với mấy con chó và con khỉ - quả là tài hoa xuất chúng, nhưng mà tài hoa của họ không trở ra nhiều về. Khi họ đã diễn ba bốn buổi rồi thì người ta biết hết cả các tiết mục. Lúc ấy họ chỉ còn diễn lại những trò cũ. Do đó, chúng tôi không thể ở lâu trong một đô thị. Ở Útxen được ba ngày thì chúng tôi không phải lên đường. Tôi đã quen cụ ông nên tôi đánh bạo hỏi:

- Chúng ta đi đâu đây, thưa cụ?

Ông già nhìn tôi và hỏi lại:

- Cháu biết vùng này à?

- Không.

- Thế sao cháu hỏi chúng ta đi đâu?

- Để cho biết.

- Biết cái gì kia?

Tôi đứng ngây người ra không biết nói gì, mắt nhìn con đường trắng xóa chạy dài trước mặt, trong lòng một thung lũng nhỏ có nhiều cây cối. Ông cụ tiếp:

- Nếu ông bảo cháu là chúng ta đi đến Oriắc để rồi lại đi Boócđô, đi tới dãy núi Pirê-nê thì phỏng cháu biết được cái gì chứ?

- Thế cụ biết rõ vùng này à?

- Ông chưa đến đây bao giờ cả.

- Vậy sao cụ biết chúng ta đi đâu?

Ông cụ lại nhìn tôi rất lâu dường như định tìm kiếm cái gì ở tôi. Xong cụ hỏi:

- Cháu không biết đọc phải không?

- Vâng.

- Thế cháu có biết quyển sách là cái gì không?

- Có. Người ta mang sách đi lễ nhà thờ để đọc kinh khi người ta không thuộc lòng bài kinh lần tràng hạt. Cháu đã trông thấy nhiều sách lắm, sách đẹp, ở trong có tranh vẽ, ngoài bọc da.

- Tốt lắm. Thế là cháu biết rằng người ta có thể viết kinh vào một quyển sách, có phải không?

- Vâng.

- Người ta có thể viết cái khác vào sách cũng được. Khi cháu đọc thuộc bài kinh lần tràng hạt là cháu đọc thuộc lòng những câu mà cháu rót vào tai cháu. Những câu đó từ tai cháu đã dồn vào trong óc cháu để trở ra trên đầu lưỡi khi cháu cần đến nó. Thế nhưng những người đọc kinh bằng sách thì không phải họ lấy những câu kinh từ trí nhớ, mà họ lấy những câu đó ở trong sách ra, lấy bằng mắt, nghĩa là họ đọc.

- Cháu đã được trông thấy người ra đọc rồi - tôi reo lên, vẻ đắc thắng như một người không những không đần độn mà trái lại hiểu rất rõ những điều người ta nói với mình.

- Với những bài kinh người ta làm thế nào thì với những thứ khác người ta cũng làm thế. Lúc nào nghỉ lại ông sẽ đưa cho cháu xem một quyển sách trong đó có tên và lịch sử các vùng chúng ta đi qua. Có những người đã ở hoặc đi khắp miền này, họ viết vào trong sách những điều mà họ trông thấy hoặc nghe biết. Nhờ vậy ông chỉ việc mở quyển sách ra đọc là biết rõ. Ông trông thấy những vùng đất ấy như là chính mắt ông nhìn thấy! Ông học lịch sử các vùng ấy như là nghe lời người ta kể vậy.

Từ nhỏ đến giờ, tôi đã lớn lên như một chú bé man rợ, không có mảy may ý thức về đời sống văn minh. Những lời nói của ông cụ làm cho tôi bừng tỉnh, trước còn lơ mơ sau sáng tỏ dần. Thực ra thì mẹ nuôi tôi cũng đã cho tôi đi học. Nhưng mà chỉ đi học có một tháng, và trong cái tháng ấy tôi chẳng được sờ đến quyển sách nào. Người ta cũng chẳng nói đến việc tập đọc tập viết, chẳng dạy cho tôi một bài nào, dù là bài gì.

Không nên căn cứ vào tình hình trường lớp hiện nay để nhận xét rằng lời tôi nói trên là vô lý. Hồi đó ở nước Pháp có vô số xã không có trường học. Ở những xã có trường thì lại có những trường mà thầy giáo phụ trách vì lý do này hay lý do khác chẳng dạy dỗ gì cho những con em người ra gửi gắm cho các thầy. Các thầy không dạy vì các thầy dốt đặc, hoặc là vì các thầy mãi làm công việc khác. Các thầy chỉ biết trông trẻ, tưởng rằng đó là công việc chính.

Đó là trường hợp thầy giáo trường làng chúng tôi. Thầy giáo có biết chữ nghĩa

gì không? Có thể là biết đấy, nhưng không muốn gán ầu cho thầy cái danh hiệu mít đặc. Nhưng mà thực sự thì khi tôi đến nhà thầy, thầy chẳng dạy cho tôi chữ nào cả. Đối với các bạn tôi cũng vậy. Vốn là thợ guốc, thầy vùi đầu vào làm guốc. Từ sáng đến tối chỉ thấy thầy tung ra quanh thầy bao nhiêu là vỏ bào gỗ dẻ và gỗ hồ đào. Ngoài những câu qua lại về bố mẹ chúng tôi, về thời tiết mưa rét, thầy chẳng nói gì khác. Chẳng đả động gì đến tập đọc, làm tính. Về việc này thì thầy ủy thác cho cô con gái thầy. Cô ấy có nhiệm vụ thay thế thầy, dạy chúng tôi học. Nhưng mà cô này vốn là thợ may cho nên cô cũng lại như ông bố thôi: trong khi ông bố thoải mái sử dụng cái bào, cái đục thì cô múa cây kim thoăn thoắt.

Cần phải sống chứ! Bọn học trò chúng tôi là mười hai đứa, hàng tháng phải trả mỗi đứa năm hào, cộng cả thầy là sáu phờrăng. Sáu phờrăng thì làm sao đủ nuôi miệng hai người trong vòng ba mươi ngày! Dạy học không đủ sống thì phải làm guốc và khâu vá bù vào. Có tiền mới có cái ăn cái mặc chứ! Thế là tôi chẳng học được cái gì ở trường cả, ngay cả đến những chữ cái cũng vậy.

Tôi vừa đi vừa suy nghĩ một lúc rồi hỏi cụ Vitali:

- Thưa ông, tập đọc có khó không?

- Khó đối với những người tôi dạ, càng khó hơn nữa đối với những đứa không quyết tâm. Cháu có tôi dạ không?

- Cái đó cháu không biết, nhưng nếu ông vui lòng dạy cháu đọc được sách thì cái gì chứ quyết tâm có lẽ cháu không thiếu đâu.

- Thế thì để rồi xem, chúng ta còn chán thì giờ!

Còn chán thì giờ! Tại sao lại không làm ngay nhỉ? Tôi chưa lượng biết tập đọc khó khăn đến dường nào. Tôi cứ tưởng rằng hễ tập đọc là mở ngay quyển sách và nhìn thấy tức khắc những cái gì chứa đựng trong đấy.

Ngày hôm sau, trong khi đi đường, ông cụ chủ tôi cúi xuống nhặt một mảnh ván nửa lớp trong bụi đường. Ông cụ nói:

- Đây là quyển sách để cháu tập đọc.

Cái mảnh ván này là quyển sách à! Tôi nhìn ông cụ xem ông có chế giễu tôi không. Thấy ông nghiêm trang thì tôi lại ngấm kỹ cái vật ông vừa bắt được. Đúng là một mảnh ván gỗ dẻ, bằng cánh tay, rộng bằng hai bàn tay, nhẵn thín. Trên ván không

ghi chép hoặc vẽ hình gì cả. Làm sao mà đọc được trên mảnh ván ấy? Và lại có cái gì mà đọc kia chứ?

Ông cụ vừa cười vừa nói:

- Óc cháu đang suy nghĩ.

- Ông chế giễu cháu đấy à?

- Không bao giờ đâu, cháu ạ? Chế giễu cũng có cái hay, như khi cần sửa chữa một tật hư nết xấu. Nhưng chế giễu người ngu dốt thì lại là ngu dại. Hãy đợi khi ta đến chỗ cây đằng kia, ta nghỉ chân và cháu sẽ thấy ông dạy cháu tập đọc trên mảnh gỗ như thế nào.

Chẳng mấy chốc đã tới lùm cây. Đặt xác xuống, chúng tôi ngồi trên thảm cỏ đang bắt đầu xanh lại, lồm đồm đó đây vài bông xuyên tuyết⁽¹⁾. Con Giôlicơ cỡi xích ra, nhảy tót lên cây, rung hết cành này đến cành khác như để làm rụng những trái hồ đào. mấy con chó trầm tĩnh và cũng mệt nhọc hơn, nằm vây quanh chúng tôi.

Ông Vitali rút ở trong túi áo ra một con dao, lấy lưỡi dao tách ở tấm ván ra một mảnh gỗ thật mỏng. Làm thế xong, ông cụ cạo thật nhẵn hai mảnh gỗ và cắt nó thành từng miếng vuông nhỏ. Được cả thảy mười hai miếng dẹt bằng nhau.

Tôi chăm chú xem ông cụ làm. Nhưng phải thú thật rằng mặc dù hết sức, tôi vẫn chưa hiểu ông cụ làm thế nào dùng mấy miếng gỗ tí tẹo ấy mà làm thành một quyển sách được. Vì rằng có dốt nát đến đâu chẳng nữa, tôi cũng biết rằng một quyển sách gồm có một số tờ giấy trên đó vạch dấu đen. Mà ở đây thì nào có những tờ giấy ấy, nào có thấy những dấu đen kia! Ông cụ nói:

- Trên mỗi mặt miếng gỗ nhỏ ấy, ngày mai ông sẽ lấy mũi dao khắc một chữ cái. Cháu sẽ học hình dạng chữ và khi cháu thuộc lòng không nhầm lẫn nữa, thoáng trông đã biết, thì cháu sẽ ghép những chữ ấy lại với nhau thành từng tiếng. Cứ như thế cho đến khi cháu ghép được những tiếng ông bảo là cháu có thể đọc trong sách được rồi.

Chẳng bao lâu trong túi tôi bỏ đầy những miếng gỗ nhỏ và dần dần thuộc hết các chữ cái. Nhưng mà biết đọc lại là chuyện khác. Mọi sự không đi nhanh như thế đâu và đã có lúc tôi thấy hoi là mình đã trót dại, muốn biết đọc.

Muốn cho công minh thì tôi phải nói rằng không phải vì lười mà đã có lần tôi

đã hối tiếc như vậy. Tôi hối tiếc chỉ vì tự ái thôi. Khi dạy tôi những chữ cái cụ Vitali nghĩ rằng có thể dạy luôn cho con Capi được. Con chó đã nhớ những con số chỉ giờ thì tại sao nó không nhớ chữ cái được?

Thế là chúng tôi học chung bài vở. Tôi trở thành người bạn học của con chó, hay con chó là bạn học của tôi, nói thế nào cũng được. Tất nhiên là con Capi không đọc được những chữ nó nhìn thấy vì nó không biết nói. Nhưng mà khi mấy miếng gỗ đã được trải ra trên mặt cỏ thì hề cụ đọc chữ nào, nó phải lấy chân kéo chữ ấy ra.

Thoạt tiên thì tôi học mau hơn nó. Nhưng trí thông minh của tôi nhạy hơn thì trí nhớ của nó lại bền hơn. Cái gì nó học được là nó nhớ mãi mãi, không bao giờ quên. Vì nó không đãng trí cho nên không bao giờ nó ngáp ngừng hoặc nhầm lẫn. Thế cho nên khi tôi nhầm lẫn thì cụ chủ lại bảo:

- Rồi con Capi sẽ biết đọc trước Rêmi cho coi!

Và con chó hình như cũng hiểu nên nó vẫy đuôi đắc thắng. Cụ Vitali nói:

- Ngu hơn một con vật, ở trên sân khấu thì hay đấy, nhưng ở ngoài đời mà như thế thì thật xấu hổ.

Điều đó kích thích tôi và làm cho tôi dốc lòng học tập. Tội nghiệp thay con chó trong khi nó giẫm chân tại chỗ ở cái bài chọn chữ cái để ráp tên, thì tôi đã xem

được sách.

Cụ Vitali bảo:

- Bây giờ cháu biết đọc chữ rồi, cháu có muốn học đọc nhạc không?
- Thế thì cháu biết âm nhạc rồi thì cháu có thể hát như ông được không?
- Cháu muốn hát như ông à?
- Ồ! Không phải hát như ông, cháu biết cái ấy không thể được. Cháu chỉ muốn hát được mà thôi.

- Nghe ông hát, cháu thích thú lắm sao?

- Đó là điều làm cháu vui thích nhất. Con chim oanh hót đã hay nhưng mà cháu tưởng ông hát còn hay hơn nhiều. Vả lại không phải lúc nào cũng giống nhau. Khi ông hát thì cháu hoàn toàn tùy quyền ông, ông bắt buồn thì cháu khóc, ông cho vui thì cháu cười. Cháu còn muốn nói với ông một điều mà có lẽ ông cho là ngu xuẩn: khi ông hát một điệu êm ái hay một điệu buồn thì điệu hát đó đưa cháu trở về với má Bácboranh. Cháu nghĩ đến má cháu, cháu trông thấy má cháu ở trong nhà cháu, ấy thế mà nào cháu có hiểu những lời ông hát đâu, ông hát bằng tiếng Ý kia mà!

Tôi vừa nói vừa nhìn ông cụ và tôi thấy hình như ông cụ ứa nước mắt. Tôi bèn ngừng lại và hỏi xem có làm phiền lòng cụ không? Ông cụ cảm động trả lời:

- Không đâu, cháu ạ. Cháu không làm ông buồn đâu. Trái lại, cháu làm ông nhớ lại tuổi trai trẻ, thời tươi đẹp của ông. Cháu cứ yên tâm, ông sẽ dạy cháu hát. Cháu là một đứa trẻ giàu tình cảm cho nên cháu cũng sẽ làm cho người ta khóc và cháu sẽ được người ta vỗ tay hoan hô. Rồi cháu xem...

Bỗng dưng ông cụ dừng lại, và tôi hiểu rằng ông cụ không muốn kể lể nhiều về câu chuyện này nữa. Nhưng mà lý do làm ông cụ không nói thì tôi không đoán được. Mãi về sau, lâu lắm về sau này, tôi mới hiểu rõ, biết trong trường hợp thật đau đớn, thật khủng khiếp với tôi. Khi nào câu chuyện của tôi tới đoạn ấy, tôi sẽ kể.

Ngay ngày hôm sau ông cụ dạy nhạc cho tôi cũng làm như cách dạy chữ. Nghĩa là ông cụ lại cắt những miếng gỗ vuông nhỏ và lấy dao khắc vào đó. Nhưng lần này việc ông cụ làm tốn công nhiều hơn vì rằng những dấu hiệu khác nhau để ghi nốt nhạc rắc rối hơn chữ cái nhiều.

Để cho túi nhẹ bớt, ông cụ dùng cả hai mặt gỗ. Sau khi rạch năm dòng tức là

những dòng để viết nhạc, mặt bên này ông cụ khác khóa *sol* và mặt bên kia là khóa *fa*. Khi cụ chuẩn bị mọi thứ đầu vào đó rồi thì tôi bắt đầu học. Tôi phải thú thực rằng học nhạc vất vả không kém học chữ. Ông cụ Vitali kiên nhẫn với mấy con chó là thế, mà với tôi thì nhiều lần đã lộn tiết lên. Cụ hét:

- Với một con vật, người ta nhin được bởi vì người ta biết nó là một con vật. Còn cháu thì cháu làm ông đến chết mắt thôi!

Thế là ông cụ giơ tay lên trời như đóng kịch và thỉnh linh bỏ rơi xuống đánh đét vào đùi. Con Giôlicơ vốn thấy có cái gì buồn cười thì thường nhại lại, nay thấy ông cụ làm thế là nó bắt chước ngay. Hầu như lúc nào tôi học bài nó cũng ngồi xem, cho nên khi tôi ngáp ngừng lúng túng thì thấy y như rằng nó đưa tay lên trời rồi thả xuống trên đùi làm tôi bực mình. Còn ông cụ thì kêu:

- Ngay đến con Giôlicơ cũng chế nhạo cháu đó.

Nếu tôi bạo mồm bạo miệng thì tôi sẽ cãi lại rằng nó chế nhạo cả thầy nữa chứ không phải trò mà thôi. Nhưng mà phần vì kính nể, phần vì sợ vắn sợ vợ cho nên may quá, lần nào tôi cũng chặn câu ấy lại được. Tôi chỉ lảm bảm câu đó một mình mỗi khi con khỉ vừa nhả nhó vừa buông tay đánh đét trên đùi. Lảm bảm như thế cũng đủ làm cho tôi đỡ xấu hổ phần nào.

Rốt cuộc tôi vượt qua những bước đầu ấy, mặc dù vất vả khi tập hát lần đầu tiên trên một bản ký âm do cụ Vitali viết trên giấy, tôi rất sung sướng. Hôm đó ông cụ không buông tay đánh đét nữa, mà lại vỗ vào hai bên má tôi một cách thân mật. Cụ bảo rằng nếu tôi cứ tiếp tục như vậy thì chắc chắn sẽ trở thành một danh ca.

Tất nhiên là việc học tập của tôi không hoàn thành trong một ngày. Trong hàng tuần, hàng tháng, lúc nào túi tôi cũng đầy những miếng gỗ nhỏ. Vả lại tôi cũng không được theo học đều đặn như các trẻ con khác theo học ở trường. Chỉ lúc nào rảnh, ông cụ mới dạy tôi.

Mỗi ngày chúng tôi phải đi một đoạn đường dài hay ngắn tùy theo các làng mạc cách xa dần. Chúng tôi phải biểu diễn bất cứ ở nơi nào nếu thấy ở nơi ấy có cơ thu tiền được, phải bắt bầy chó và ông Giôlicơ luyện tập, phải tự tay sửa soạn lấy bữa ăn sáng hay bữa ăn chiều. Xong xuôi các công việc đó thì mới nói đến chuyện đọc sách hay là học nhạc.

Thường thường tôi học ở chỗ nghỉ chân, dưới một gốc cây hoặc trên một đồng đá, lấy thảm cỏ hoặc đường đi làm bàn để bày những miếng gỗ ra. Cách tập như thế khác hẳn với cách học tập của biết bao trẻ em khác. Những trẻ em này chỉ có mỗi một việc là học, thế mà vẫn cứ kêu ca là không có thì giờ học bài. Tuy nhiên phải thừa nhận rằng trong việc học tập có điều quan trọng hơn là thì giờ: đó là sự chuyên tâm.

Dành nhiều thì giờ để học bài cũng không làm cho bài học in sâu vào tâm trí. Tập trung tư tưởng mới làm cho ta đạt kết quả ấy.

May làm sao tôi lại có khả năng tập trung tư tưởng, không để cho những trò chơi xung quanh mình lôi cuốn. Nếu tôi cũng như một số học sinh kia chỉ ngồi ì trong buồng, hai tay nút chặt tai lại mắt dán vào sách mới học được, thì hồ ể tôi đã học được gì! Chắc là không gì cả. Bởi vì chúng tôi không có buồng để tự giam mình vào đó, và khi đi dọc theo những con đường thiên lý, tôi phải luôn chú ý nhìn dưới chân không thì có khi ngã sấp mặt.

Rất cuộc tôi đã học tập được đôi chút. Đồng thời tôi cũng tập đi được những độ đường dài và cái đó bổ ích cho tôi không kém gì những bài học của cụ Vitali. Khi còn ở với má Băcboranh, tôi là một đứa trẻ khảng kheo ốm yếu và cái cách người ta nói về tôi chứng tỏ điều đó một cách rõ ràng. Ông Băcboranh thì bảo: "Nó là một thằng bé thành thị", cụ Vitali thì chế nhạo "chân tay nó mảnh khảnh quá". Sống ở bên cạnh ông chủ tôi, màn trời chiếu đất kham khổ, chân tay tôi rắn lại, ngực nở ra, da tôi dày dặn đi. Nhờ thế tôi chịu đựng được tất cả rét cũng như bức, nắng cũng như mưa.

Thời kỳ tập nghề này là một điều may mắn lớn cho tôi. Nó giúp tôi về sau thắng được những đòn khốc liệt mà số phận giáng xuống đầu mình trong tuổi niên thiếu.

Loại cây nhỏ có hoa, nảy mầm sớm, chọc tuyết mà mọc lên và ra hoa vào đầu xuân nên người Pháp gọi là perceneige (đâm thủng tuyết, xuyên tuyết) hoặc pâquerette (ra hoa vào lễ Pâque, tháng tư các loại hoa khác tháng năm)

VƯỢT NGÀN BĂNG NỘI

Chúng tôi chu du một phần miền Nam nước Pháp qua các tỉnh Ovécnhơ, Volê, Lănggôđốc... Cái lối đi của chúng tôi thật đơn giản: cứ việc đi tới phía trước, không suy nghĩ tính toán gì cả. Hễ trông thấy đằng xa có một làng nào không có vẻ quá tiêu điều là chúng tôi sửa soạn tiến vào một cách vinh quang. Tôi trang điểm chải chuốt cho mấy con chó, đội mũ cho con Đônxơ, mặc áo cho con Décbinô, dán một bên mắt cho con Capi để cho nó đóng vai một chiến binh kỳ cựu. Và tôi bắt con Giôlicơ mặc quân phục tướng Anh. Đó là phần việc khó nhọc nhất của tôi, bởi vì con khi biết rằng mặc áo là sắp sửa phải làm việc vất vả, nên nó cố sức chống cự. Nó nghĩ ra những ngón rở ma mãnh để làm cho tôi thất bại. Thế là tôi phải cầu cứu con Capi. Vì con chó tinh táo, tinh ý và nhạy cảm cho nên bao giờ nó cũng phá được những trò ranh mãnh của con Giôlicơ.

Đoàn xiếc mặc đại lễ xong, cụ Vitali cầm ống tiêu thổi, và chúng tôi xếp đội ngũ chỉnh tề, diễu hành qua làng.

Nếu những kẻ hiếu kỳ kéo theo sau chúng tôi khá đông thì chúng tôi tổ chức ngay một buổi diễn. Nếu số người quá ít không hy vọng kiếm tiền được thì chúng tôi cứ tiếp tục đi. Chỉ tới những thành thị chúng tôi mới ở lại nhiều ngày, và khi đó thì buổi sớm tôi được tự do đi dạo chơi, muốn đi đâu thì đi, tôi dắt con Capi đi rong vơ vẩn các phố phường, tất nhiên con Capi chó nhà chứ không phải con Capi trong trang phục biểu diễn.

Thông thường cụ Vitali giữ tôi bên nách cụ. Nhưng trong những dịp trên thì cụ buông lỏng cho tôi mặc tình, mặc ý. Cụ bảo:

- Ngẫu nhiên mà cháu được đi chu du nước Pháp ở cái lứa tuổi các trẻ con khác đang đi học tiểu học hay trung học, thì cháu hãy mở mắt ra, cố nhìn và gắng học hỏi. Khi cháu lúng túng, khi trông thấy điều gì chưa hiểu, muốn hỏi ông thì cứ việc hỏi, đừng sợ gì. Cũng có cái ông không thể giải thích cho cháu được vì ông không dám tự hào là cái gì cũng biết. Nhưng chắc là một đôi khi ông có thể làm cho tính ham hiểu biết của cháu được thỏa mãn đấy. Trước kia không phải bao giờ ông cũng làm

anh bầu một gánh xiếc chó khỉ như thế này đâu! Cho nên ông cũng đã học tập được nhiều cái khác kia, chứ không phải chỉ cái nghề trình diễn anh Capi hay ngài Giôlico với chư vị khán giả.

- Cái khác là những cái gì kia, thưa cụ?

- Để lúc nào rồi ông sẽ nói chuyện. Bây giờ cháu chỉ biết rằng một người làm xiếc chó cũng có thể đã từng có địa vị trong xã hội, thế là đủ. Đồng thời cũng cần biết rằng hiện nay cháu ở bậc thấp nhất trong các bậc thang xã hội, nhưng nếu cháu muốn thì cháu cũng có thể leo lên bậc cao hơn. Cái đó một phần tùy hoàn cảnh, nhưng phần lớn là ở cháu. Cháu à, cháu hãy chịu khó nghe những bài học của ông, những lời ông khuyên bảo. Sau này lúc cháu lớn khôn, cháu sẽ cảm động và biết ơn ông khi cháu nhớ tới cái lão nhạc sĩ tội nghiệp đã khiến cháu khiếp đảm khi cướp cháu trong tay người mẹ nuôi của cháu. Ông cảm thấy rằng cuộc gặp gỡ giữa ông và cháu sẽ mang lại hạnh phúc cho cháu sau này.

Không biết trước kia ông cụ chủ tôi làm gì mà bây giờ hể cứ nói đến là giữ gìn ý tứ nhỉ? Tôi cứ tò mò tự hỏi như thế và nghĩ ngợi. Nếu đúng như ông cụ nói, ông cụ đã từng ở một bậc thang cao trong xã hội thì tại sao bây giờ ông cụ lại đang ở bậc thấp? Ông cụ cho rằng nếu tôi muốn thì tôi có thể leo lên bậc cao, thế mà tôi thì chỉ là một đứa trẻ hèn mọn, dốt nát, không gia đình, không ai giúp đỡ. Thế thì tại sao chính ông cụ lại tụt xuống?

Sau khi rời dãy núi tỉnh Ovécnhơ, chúng tôi đến vùng đá vôi tỉnh Kécxi. Đó là những đồng bằng rộng lớn, mặt đất cuộn lên như những làn sóng không đều, trên đó chỉ có đất hoang và rừng cây thưa thớt. Không có miền nào buồn bã, nghèo nàn hơn thế. Đó là cảm tưởng của khách khi qua đây. Cái điều làm cho cảm tưởng này càng thêm rõ rệt là không thấy chỗ nào có nước cả. Không có sông, không có suối, cũng không có ao hồ. Đây đó là một vài lòng suối khô cạn trơ những sỏi đá. Nước thì đã tuôn vào những vực sâu và biến vào trong lòng đất để rồi lại rỉ ra ở nơi xa, tạo thành những dòng sông hay những giếng lộng.

Giữa đồng bằng đang bị khô hạn ấy, có một làng lớn gọi là làng Baxtimuyara. Chúng tôi nghỉ đêm lại đây, trong vựa cỏ một quán trọ. Buổi tối trước khi ngủ, ông cụ Vitali nói:

- Ở trong miền này, và có thể ở chính ngay quán trọ này, đã ra đời một con người từng làm chết hại hàng ngàn binh lính. Người ấy xuất thân là một anh chàng giữ ngựa mà về sau làm nên vương bá. Ông ta tên là Muya(1). Người ta tôn ông ta là anh hùng và lấy tên ông ta đặt cho làng này. Ông có biết ông ấy và đã nhiều lần nói chuyện với ông ấy.

- Thuở ông ta giữ ngựa?

Câu hỏi đó bật ra ngắt lời ông cụ, tôi không kịp giữ lại. Ông cụ cười đáp:

- Không, thuở ông ta làm vua. Ông đến làng Baxti lần này là lần đầu, còn ông gặp ông Muya thì ở Naplơ kia, ở giữa triều đình của ông ta.

- Chao! Ông đã quen thân với một vị vua?

Chắc hẳn tiếng reo của tôi có gì ngộ nghĩnh lắm, vì thấy ông cụ lại phá lên cười, cười khá lâu.

Ông cháu chúng tôi ngồi trên một chiếc ghế dài trước chuồng ngựa, lưng tựa vào tường hãy còn ấm nắng ban ngày. Trên một cây sung lớn vòm lá trùm đầu chúng tôi, lũ ve sầu đang tung khúc nhạc đơn điệu của chúng. Trước mặt chúng tôi lừng lờ trên các mái nhà, vàng trắng tròn vạnh vừa mọc từ từ nhô lên giữa khoảng không. Cái đêm hôm ấy êm ả, đối với chúng tôi lại càng dễ chịu bởi vì ban ngày nóng bức quá chừng.

Cụ Vitali hỏi:

- Cháu buồn ngủ chưa? Hay là cháu ung nghe ông kể chuyện vua Muya?

- Ô! Chuyện vua Muya, thưa ông.

Thế là ông cụ kể câu chuyện từ đầu chí cuối cho tôi nghe. Chúng tôi ngồi hàng mấy giờ đồng hồ liền trên ghế, ông cụ thì kể, tôi thì dán mắt lên gương mặt ông cụ mờ tỏ dưới ánh trăng xanh. Sao? Tất cả những sự việc đó có thể có được ư? Không những có thể có, mà lại có thực nữa chứ!

Cho tới lúc đó, tôi không có một ý niệm gì về lịch sử cả. Ai kể cho tôi nghe kia chứ? Nhất định là không phải má Bábóranh rồi. Má có biết lịch sử là cái gì? Má sinh ra ở Savanông thì má lại chết ở đây thôi. Trí óc của má không hề vượt ra quá tầm con mắt của má. Và đối với con mắt của má thì vũ trụ nằm trọn trong cái vành chân trời trông từ trên chóp núi Ôđudora.

Cụ chủ tôi đã trông nhiều thấy rộng làm sao!

Không biết thời trai trẻ ông cụ là người thế nào nhỉ? Tại sao ông cụ lại trở thành cái người như giờ đây tôi trông thấy trong tuổi già nua? Hẳn ai cũng phải nhận rằng tất cả những điều đó đủ làm cho trí tưởng tượng tinh táo, linh hoạt, hiếu kỳ của một đứa trẻ làm việc không ngừng.

Muyra (Murat): Thống chế Pháp, người sử dụng và chỉ huy kỵ binh xuất sắc của Napôlêông. Được Napôlêông gả em gái và cho làm vua Naplơ (Italia). Về sau bị người Italia lật đổ và bắn chết (1767-1815) - N.D

TÔI GẶP MỘT NGƯỜI KHỔNG LỒ

ĐI HÀI BẢY DẶM

Tôi còn nhớ đi khỏi miền đá vôi khô cằn thì chúng tôi lọt vào một thung lũng quanh năm xanh tươi. Đó là thung lũng sông Doócđônơ. Chúng tôi đi xuôi chiều thung lũng, đi những chặng ngắn thôi. Đất đai màu mỡ làm cho dân cư giàu có, cho nên chúng tôi biểu diễn được nhiều lần. Tiền thưởng rơi vào cái bát gỗ của con Capi khá dễ.

Một cái cầu lơ lửng trên không như treo trong sương mù bằng những sợi tơ nhện giăng ngang trời, vắt qua một con sông rộng, nước chảy lững lờ. Đó là cầu Cúpđắc và sông Doócđônơ.

Một thành phố đồ nát, có hào, có hang động, có vọng lâu, có những tường thành rạn nứt của một tu viện ở giữa, có lũ ve sầu kêu râm ran trên những cây nhỏ rải rác đó đây. Đó là thành phố Êmiliông.

Tất cả những thứ này đều mập mờ hỗn độn trong trí nhớ của tôi. Duy có một cảnh tượng đối khá mạnh vào đầu óc tôi khiến nó ghi nhớ mãi cho đến ngày nay. Mỗi khi tôi hồi tưởng lại thì cảnh tượng ấy lại hiện lên rõ nét như ban đầu.

Chúng tôi ngủ đêm ở một làng khá nghèo khổ và hôm sau chúng tôi lại ra đi khi trời vừa hừng sáng.

Chúng tôi đi đã lâu lắm trên đường cái đầy bụi. Tầm con mắt đang bị thu hẹp vào một con đường nhỏ hai bên trồng nho, bỗng dung mở rộng ra trên một khoảng mênh mông, dường như có chiếc gậy thần đã đụng vào một bức phong đột nhiên buông xuống trước mặt chúng tôi.

Một con sông chảy uyển chuyển vòng quanh ngọn đồi, chúng tôi vừa bước chân tới. Bên kia sông, những mái nhà và những gác chuông của một thành phố lớn rải rác khắp nơi, tít chân trời mờ nhạt. Nhà mới nhiều làm sao! Và biết bao nhiêu là ống khói! Một vài ống khói cao và đẹp hơn, vươn lên như những cây cột, phun từng luồng khói đen cuộn cuộn bay theo chiều gió tạo thành một đám mây mù trên thành

phố! Ở giữa dòng sông và dọc theo bến tàu, tàu thủy đậu ngổn ngang chen chúc. Dây lèo, cột buồm, cánh buồm, cờ muôn màu sắc phất phơ trước gió, tất cả những cái ấy chen nhau chi chít như cây trong rừng. Có những tiếng âm âm ì ì, tiếng sắt vụn loảng xoảng, tiếng xoong chảo, tiếng búa đập và trên cả các tiếng đó là tiếng rầm rầm của vô số xe cộ chạy nhộn nhịp trên bến tàu. Cụ Vitali nói:

- Thành phố Boócđô đây.

Đối với một đứa trẻ như tôi, một đứa trẻ cho tới lúc ấy chỉ trông thấy những thôn xóm nghèo nàn ở miền sông Crôđơ hay một vài đô thị nhỏ tình cờ gặp trên đường đi, thì quang cảnh này quả thực là thần tiên. Không nghĩ ngợi gì cả, chân tôi tự nhiên dừng lại. Tôi đứng yên nhìn về phía trước, nhìn xa, nhìn gần, nhìn xung quanh. Nhưng rồi mắt tôi chăm chú nhìn vào một điểm: con sông và tàu trên sông. Tàu bè ra vào nhộn nhịp làm cho tôi chú ý nhưng tôi chẳng hiểu gì cả, và càng không hiểu lại càng chăm chú.

Có những chiếc tàu buồm giương thẳng cánh, thân nghiêng chênh chếch xuôi theo dòng sông. Có những chiếc khác đi ngược dòng nước. Có chiếc đang quay tròn mà tôi chẳng trông thấy cái gì làm nó quay như vậy. Lại cũng có những chiếc không cột, không buồm nhưng có một ống khói nhả khói lên trời cuồn cuộn. Chúng chạy thật nhanh, xuôi ngược đủ chiều, để lại sau lái những làn bọt trắng trên mặt nước vàng vàng.

Thấy tôi ngạc nhiên, cụ Vitali giải thích, tuy tôi không hỏi:

- Đây là giờ thủy triều lên. Có những con tàu từ biển khơi vào sau những cuộc hành trình lâu dài: đó là những tàu trông như han gỉ, màu sơn đã bần. Cũng có tàu rời bến. Cháu hãy nhìn những con tàu đang quay ở giữa sông kia kìa, chúng đang trở mũi quanh neo, để cho mũi tàu quay về phía ngọn nước dâng lên. Những tàu chạy trong đám khói mù mịt kia là những tàu kéo dẩy.

Chà sao mà lắm tiếng kỳ lạ thế! Sao mà lắm điều mới mẻ thế!

Khi chúng tôi đi đến chiếc cầu nổi liền Baxti với Boócđô thì cụ Vitali không có đủ thì giờ để trả lời lấy một phần trăm những câu tôi muốn hỏi cụ.

Cho tới lúc đó chúng tôi chưa ở lại lâu trong những đô thị mà chúng tôi đi qua. Yêu cầu biểu diễn bắt buộc chúng tôi ngày nào cũng phải thay đổi nơi diễn để có

khán giả mới. Với những diễn viên như trong “gánh xiếc của cụ Vitali trứ danh” thì tiết mục cũng chẳng được phong phú cho lắm. Khi đã diễn những vở: “Người đầy tớ của ông Giolico”, “Cái chết của vị tướng”, “Sự đắc thắng của người chính trực”, “Con bệnh tẩy ruột” và ba bốn vở khác nữa thì chẳng còn gì, và các diễn viên của chúng tôi cũng đã dốc cạn tài nghệ rồi. Do đó phải đi chỗ khác để diễn lại vở “Con bệnh tẩy ruột” hoặc “Sự đắc thắng của người chính trực” cho những khán giả chưa từng xem.

Nhưng Boócđô là một thành phố lớn. Khán giả đôi mới thường xuyên. Từ khu phố này sang khu phố khác, mỗi ngày chúng tôi có thể diễn ba bốn lần, không sợ người ta la ó như ở tỉnh Cahoc: “Bao giờ cũng có thể thôi à?”.

Từ Boócđô chúng tôi định đến Pô. Hành trình của chúng tôi phải trải qua một vùng đất hoang rộng lớn chạy dài từ cửa ô Boócđô mãi cho tới dãy núi Pyrênê. Nơi này người ta gọi là vùng Lăngdơ. Tôi bây giờ thì chẳng còn giống hệt con chuột nhắt trong chuyện ngụ ngôn nữa, nó thấy cái gì cũng ngạc nhiên, cũng thán phục hay sợ hãi tuy thế ngay buổi đầu cuộc hành trình này, tôi đã bị một cái nhảm làm chủ tôi phì cười và chế giễu tôi mãi mãi cho tới khi đến thành phố Pô.

Chúng tôi đã rời Boócđô được bảy tám ngày. Trước hết chúng tôi đi dọc theo bờ sông Garon. Chúng tôi rời con sông ở xã Lănggông rồi đi vào con đường núi Mácxăng xuyên sâu vào nội địa. Chẳng còn thấy ruộng nho, đồng cỏ, vườn cây ăn quả đâu nữa. Chỉ thấy toàn là rừng thông và bãi thạch thảo. Rồi nhà cửa cũng thưa thớt và xác xơ hơn. Tiếp đến một vùng đồng lầy trải mênh mông trước mắt với những nếp đất nhấp nhô. Ở đây không trồng trọt cũng không có rừng. Xa xa chỉ có một màu đất xám và ở cạnh, dọc hai bên đường cái phủ rêu mịn như nhung và những cây thạch thảo khô héo và những cây kim tước chi cằn cỗi. Cụ Vitali nói:

- Chúng ta đến miền Lăngdơ rồi đấy. Chúng ta còn phải đi giữa cánh đồng hoang vu này độ chừng hai mươi hay hai mươi lăm dặm nữa! Cháu phải vững chân nhé!

Không những là phải vững chân mà còn phải vững lòng vững chí. Vì đi trên con đường hàu như vô tận, tôi cảm thấy ngập một nỗi buồn không gì khuây khỏa được.

Sau này tôi đã nhiều lần đi biển. Lần nào cũng vậy, cứ ra đến giữa đại dương,

không còn thấy bóng cánh bướm nào nữa thì nỗi buồn vẫn vương khó tả ấy lại tràn ngập lòng tôi như ở giữa cảnh hiu quạnh này.

Cũng như ở trên đại dương, mắt chúng tôi phóng tới tận chân trời chìm đắm trong hơi thu mà chẳng nhìn thấy cái gì khác ngoài cảnh đồng bằng xám ngắt, phẳng lì và đơn điệu, trải ra trước mặt chúng tôi.

Thầy trò chúng tôi đi mãi. Bất giác nhìn quanh thì tưởng như mình vẫn giẫm chân tại chỗ không tiến được bước nào vì cảnh vật không thay đổi, vẫn những cây thạch thảo, vẫn những cây kim tước chi, vẫn những đám rêu. Rồi đến những cây phượng vĩ, lá mềm mại rung rung dưới gió, lượn lên lượn xuống uyển chuyển như sóng gợn.

Phải vượt những quãng đường dài mới gặp vài khu rừng nhỏ. Thông thường hễ có rừng thì phong cảnh vui tươi lên. Song những khu rừng này thì lại không thế. Rừng trồng những cây thông chặt cành đến tận ngọn. Ở thân cây có các vết sẹo sâu hoắm và ở trên các sẹo màu đỏ ấy nhựa thông chảy ra kết tinh lại thành những giọt trắng. Gió thổi từng cơn qua lá thông tạo nên một bản nhạc bi ai làm cho người ta tưởng như nghe thấy tiếng những thân cây bị chặt than vãn về vết thương của mình.

Cụ Vitali đã bảo rằng tối nay chúng tôi sẽ về đến thôn xóm và sẽ ngủ ở đó. Nhưng trời sắp tối rồi mà chưa thấy cái gì báo trước sẽ đến làng mạc. Không có ruộng đồng trồng trọt, không có súc vật ăn cỏ trên cánh đồng hoang và đằng xa cũng không có cột khói nào báo cho mình biết nơi đó có nhà.

Đi từ sáng sớm, tôi đã mỏi và càng thấy mỏi mệt hơn nữa vì có một sự uể oải ngao ngán đã xâm chiếm toàn thân. Cái làng hạnh phúc kia để không bao giờ hiện ra ở đầu con đường vô tận này chắc!

Tôi cố mở thật to mắt nhìn thật xa, vẫn chỉ thấy đồng hoang vô tận mà những bụi cây mỗi lúc càng nhòa đi trong bóng tối dần dần dày đặc.

Lòng mong mỏi sắp đến chỗ nghỉ làm chúng tôi vội bước đi nhanh. Tuy đã quen đi đường dài, chủ tôi cũng thấy mỏi. Ông cụ muốn dừng chân để nghỉ một lát ở bên đường. Đáng lẽ ra tôi cũng ngồi xuống cạnh ông cụ nhưng tôi lại muốn trèo lên một ngọn đồi kim tước chi nhỏ gần lối đi, để xem có trong thấy nơi nào có ánh đèn không?

Tôi gọi con Capi tới để nó đi với tôi, nhưng nó cũng mệt nên tảng lờ như không nghe thấy. Đó là cái mảnh lờ thường lệ của nó, mỗi khi nó không thích làm theo ý tôi. Cụ Vitali hỏi:

- Cháu sợ à?

Nghe hỏi như vậy tôi không nài thêm nữa, nhất quyết đi một mình. Tôi thấy không chút gì sợ hãi nên càng không muốn cho chủ tôi chế giễu tôi. Đêm đã đến vào không có trăng nhưng có sao lấp lánh trên trời và ánh sáng xuống bầu không khí đầy những hơi mùn mỏng nhẹ, mắt có thể nhìn qua.

Vừa đi tôi vừa đưa mắt nhìn bên trái. Buổi hoàng hôn đầy sương khói ấy tạo cho mọi vật những hình dạng kỳ dị. Phải suy luận mới nhận ra những bụi cây, những lùm kim tước chi, nhất là mấy cái cây nhỏ thân cong queo, cành vắn vẹo. Từ xa, những bụi bờ, những lùm kim tước chi, những cây cối đó trông chẳng khác gì những sinh vật của một thế giới kỳ quái.

Thật là kỳ lạ! Dường như bóng tối làm cho cánh đồng hoang biến hình và có rất nhiều bóng ma huyền bí xuất hiện.

Tôi không hiểu tại sao tôi chợt nảy ra ý nghĩ là người khác ở vào địa vị tôi có lẽ phải khiếp sợ trước những hình bóng ma quỷ đó. Có thể được lắm, vì cụ Vitali đã chẳng hỏi tôi có sợ không là gì? Tuy vậy tự hỏi lòng, tôi không thấy sợ chút nào.

Tôi càng leo lên sườn đồi thì thấy những thân cây kim tước chi càng chắc hơn, cây thạch thảo và cây phượng vĩ càng cao hơn, ngọn cây thường cao quá đầu và đôi khi tôi phải luồn dưới lá của chúng.

Chẳng bao lâu tôi lên tới đỉnh gò. Tôi cố mở to mắt ra mà cũng chẳng thấy một đốm lửa nhỏ nào cả, tầm mắt tôi mất hút vào trong bóng tối: chỉ có những hình dáng mập mờ, những bóng đen kỳ quái, những cây kim tước chi vươn cành đến tôi như những cánh tay dài mềm dẻo, những bụi cây đang nhảy múa. Không nhìn thấy cái gì báo hiệu cho biết là gần đây có nhà ở. Tôi lắng nghe có tiếng gì không, tiếng bò rống hay tiếng chó sủa chẳng hạn.

Cố lắng tai nghe, nín thở để nghe cho rõ, bỗng tôi thấy rùng mình. Sự yên lặng của đồng hoang đã làm cho tôi đâm hoảng. Tôi sợ. Sợ cái gì chứ? Tôi không biết. Có lẽ sợ sự yên lặng, sợ cảnh cô quạnh và đêm tối. Dù sao, tôi cảm thấy như sắp gặp điều

gì nguy hiểm.

Giữa lúc tôi hoang mang nhìn quanh thì thấy ở xa một bóng đen lớn chuyển động thật nhanh trên những cây kim tước chi. Đồng thời tôi cũng nghe thấy như có tiếng sột soạt của cành lá bị va chạm.

Tôi cố tự nhủ rằng vì sợ nên đã quá mất thăng bằng và cái bóng đen kia có lẽ chỉ là một cái cây mà thoát đầu tôi chưa trông thấy.

Nhưng còn tiếng động kia là gì vậy? Không có tí gió nào. Những cành cây dù nhẹ đến đâu chẳng nữa, tự nó cũng không rung chuyển được. Phải có gió nhẹ đu đưa hay có người lay động nó!

Có người chăng? Cái hình thù to lớn đen sẫm đang tiến về phía tôi kia không thể nào là người được! Có lẽ là một con thú mà tôi chưa từng thấy bao giờ, hoặc đúng hơn là một con chim đêm khổng lồ, hoặc một con nhện lớn vô cùng có bốn chân đều đều nổi bật lên nền trời xanh nhạt trên những bụi rậm, những lùm cây phượng vĩ.

Có điều chắc chắn là cái con vật có bộ cẳng cao lêu nghêu ấy đang tiến về phía tôi bằng những bước nhảy gấp rút.

Đích thị là nó đã trông thấy tôi và chạy xô đến tôi.

Ý nghĩ ấy làm cho đôi chân tôi lại thấy dẻo dăng. Tôi xoay người lao xuống dốc để chạy về với cụ Vitali.

Nhưng mà lạ thay! Lúc xuống thì tôi lại đi chậm hơn là đi lên. Tôi lao vào những đám kim tước chi và những đám thạch thảo. Tôi va vấp vào cây, tôi bị móc lại, cứ mỗi bước mỗi dừng.

Vừa mới gỡ thoát bụi gai ra, tôi lé mắt nhìn lại phía sau thì thấy con vật sắp đến gần chỗ tôi rồi.

May thay bãi hoang không còn vương vãi những bụi rậm nữa và tôi chạy được nhanh hơn.

Nhưng dù tôi chạy nhanh bao nhiêu con vật cũng vẫn chạy nhanh hơn. Tôi không ngoảnh cổ lại vẫn cảm thấy nó đến sát sau lưng rồi.

Tôi không thở được nữa. Phần thì lo sợ, phần thì phải chạy cuống cuống, tôi đứt cả hơi. Nhưng tôi vùng lên, cố gắng hết sức bình sinh một lần nữa, chạy đến ngã khuyu xuống bên chân cụ chủ tôi. Trong lúc ấy ba con chó thành linh đứng cả dậy và

sửa rộ lên. Tôi chỉ lắp đi lắp lại được hai tiếng:

- Con vật, con vật!

Bỗng tiếng đàn chó cắn lao nhao, tôi nghe một tiếng cười vang dội. Cũng lúc ấy, cụ chủ tôi đặt tay lên vai tôi, xoay người tôi lại:

- Con vật vẫn là cháu! - Ông cụ vừa nói vừa cười - Cháu hãy thử nhìn xem, nếu cháu có gan nhìn.

Tiếng cười của ông cụ, còn hơn cả câu nói, làm cho người tôi tỉnh lại. Tôi mở mắt ra và nhìn theo phía tay cụ chỉ.

Con quái vật hiện hình vừa rồi làm cho tôi hoảng sợ, đã dừng lại: nó đứng im trên đường cái.

Tôi phải thú thực rằng tôi vẫn còn ghê tởm và kinh sợ. Nhưng bây giờ không còn ở giữa cánh đồng hoang nữa. Ông cụ Vitali ngồi đó, bày chó vây quanh, tôi không bị cảnh vắng lặng quanh hiu làm cho rối trí. Tôi định thần nhìn kỹ con vật.

Có phải là con vật không? Hay là một con người.

Thân hình, đầu và tay nó thì y như người. Nhưng nó lại có vẻ thú ở chỗ toàn thân phủ một bộ lông dày, chêm chệ trên đôi cẳng dài khảng kheo, dễ thương cao đến đôi ba thước. Mặc dù bóng tối đã dày hơn, tôi vẫn nhận rõ những chi tiết ấy, vì cái hình dạng to lớn của nó nổi bật lên đen sẫm trên nền trời có ánh sáng nhờ nhờ của vô số vì sao.

Có lẽ tôi vẫn còn loay hoay với câu hỏi của tôi nếu cụ chủ không lên tiếng hỏi con quái vật đó:

- Này, anh có thể cho chúng tôi biết ở gần đây có làng mạc gì không?

Đúng là người rồi, vì người ta nói chuyện với nó mà. Đáp lại câu hỏi của cụ chủ, tôi chỉ nghe thấy một tiếng cười cụt lủn giống như tiếng kêu của một con chim.

Thế thì đây rõ là một con vật.

Tuy vậy chủ tôi vẫn tiếp tục hỏi, thế mới lạ chứ. Vì rằng ai cũng biết giống vật đó đôi khi cũng hiểu ta nói gì đấy, nhưng bảo trả lời thì chúng trả lời thế nào được.

Tôi rất đổi ngạc nhiên khi thấy con vật nói lại rằng quanh vùng này chẳng có nhà ở, chỉ có một trại chăn cừu và nó sẵn lòng đưa chúng tôi đến đó.

Thì ra nó nói được! Thế sao nó có cẳng nhỉ?

Nếu không bạo gan thì tôi đã lại gần nó để xem chân cẳng nó ra thế nào. Nó chẳng có vẻ dữ tợn vậy mà tôi cũng không có cái can đảm ấy. Tôi nhắc xác lên vai đi theo cụ chủ tôi, không nói không rằng. Ông cụ vừa đi vừa hỏi:

- Cháu đã thấy cái gì làm cho cháu bị một mẻ hết hồn chưa?

- Có, nhưng cháu vẫn không hiểu là thế nào, ở vùng này có những người không lò hay sao?

- Phải, là người không lò khi họ đi trên đôi chân cà kheo!

Ông cụ giải thích cho tôi là người xứ Lăngđơ muốn đi ngang qua những khoảng đất đai có nhiều cát hoặc đầm lầy ở bàn đạp. Có như thế mới khỏi thụt lún xuống tận hông.

- Ấy thế là, đối với những đứa trẻ nhát gan, họ trở thành những người không lò đi hài bảy dặm đấy!

RA TRƯỚC CÔNG LÝ

Tôi còn giữ một kỷ niệm thật dễ chịu về thành phố Pô. Gió hầu như không bao giờ thổi ở thành phố này. Vì chúng tôi dừng lại ở đó suốt mùa đông, ngày ngày cứ ở trên các đường phố, các nơi công cộng và các nơi người ta đi dạo, cho nên tôi rất thích cái thuận lợi không có gió đó. Chuyện ấy cũng dễ hiểu thôi. Tuy vậy đó cũng không phải là lý do khiến chúng tôi dừng lại lâu dài ở đó, khác với lệ thường. Có một lý do khác có giá trị quyết định đối với chủ tôi, tôi muốn nói khoản thu nhập dồi dào ở đây.

Thật vậy, suốt cả mùa đông, khán giả của chúng tôi là những em nhỏ không bao giờ chán cái chương trình biểu diễn của gánh xiếc. Không bao giờ các em la “Buổi nào cũng chỉ có thế này thôi à?”

Phần đông là những trẻ em Ănglê: những chú bé béo tốt, da thịt hồng hào và những cô gái nhỏ bé xinh xinh có đôi mắt to và hiền từ, đẹp gần như mắt con Đônxor. Nhờ vậy tôi được biết bánh Anbe, bánh Hônly và nhiều thứ bánh khác. Trước khi đi chơi, các chú đã nhét đầy túi để rồi đem chia cho con khỉ Giôlicơ, mấy con chó và tôi một cách hào phóng.

Đến những ngày ẩm áp đầu xuân thì khán giả của chúng tôi cũng bắt đầu thưa thớt dần. Sau buổi biểu diễn, nhiều khi có những trẻ em đến bắt tay con Giôlicơ và con Capi. Đó là các em từ biệt chúng nó. Hôm sau thì chúng tôi không thấy các trẻ em ấy đâu nữa.

Chẳng bao lâu chỉ còn chúng tôi trơ trọi giữa các nơi công cộng. Chúng tôi phải nghĩ đến việc rời bỏ những khu vực ấy.

Một buổi sáng chúng tôi lên đường. Đi chẳng mấy chốc đã không nhìn thấy vọng lâu Gátxtông Phêbuýt và Môngtôđê đâu nữa. Chúng tôi lại tiếp tục đời sống lang thang, phiêu dạt trên các ngã đường.

Lâu lắm, tôi không nhớ là bao nhiêu ngày, bao nhiêu tuần lễ, chúng tôi cứ đi lên phía trước, dọc theo các thung lũng, trèo qua những trái đồi. Bên phải chúng tôi luôn có các đỉnh núi dãy Pyrênê xanh xanh giống như những đám mây chồng chất lên

nhau.

Thế rồi một buổi chiều chúng tôi đến một thành phố lớn ở trên bờ sông, giữa một cánh đồng phì nhiêu. Nhà cửa phần lớn xấu xí, bằng gạch đỏ. Đường phố rải đá cuội làm đau nhói bàn chân những người khách vừa đi hàng chục dặm đường trong ngày. Chủ tôi bảo rằng chúng tôi đã đến tỉnh Tuludơ và có lẽ sẽ ở đây lâu.

Như thường lệ, công việc đầu tiên của chúng tôi ngày hôm sau là đi tìm kiếm những địa điểm thuận lợi để biểu diễn. Chúng tôi đã tìm thấy rất nhiều, vì ở Tuludơ những chỗ đi dạo chơi không thiếu, nhất là ở khu vực cạnh vườn bách thảo. Ở đó có một bãi cỏ đẹp, có cây cao bóng mát, có những đường lớn trồng cây từ các nơi đổ về. Chúng tôi dựng rạp, căng màn, dàn trò ở trên một lối đi như thế. Ngay những buổi biểu diễn đầu tiên chúng tôi đã thu hút đông khán giả.

Nhưng rủi thay, viên cảnh sát trông coi khu vực này có vẻ không bằng lòng khi thấy chúng tôi kéo đến. Hoặc vì không thích chó, hoặc vì việc biểu diễn của chúng tôi làm trở ngại công việc của y, hoặc vì một lý do gì khác, y muốn chúng tôi phải rời đi nơi khác.

Đáng lẽ vào địa vị chúng tôi, chịu lép vế trước là khôn hơn hết. Sự tranh chấp giữa những người làm trò rong khốn khổ như chúng tôi với những người cảnh sát là một sự tranh chấp không ngang sức. Ông cụ chủ tôi vốn là người kiên nhẫn, nhưng lần này ông cụ có một tâm lý khác thường nên không nghĩ như vậy.

Tuy rằng hiện này ông cụ chỉ là một người làm xiếc chó vừa nghèo khổ vừa tuổi tác, nhưng ông cụ có tính tự trọng, hơn nữa ông cụ hiểu biết quyền lợi của mình. Nghĩa là, theo như lời giải thích của ông cụ, ông cụ tin chắc rằng sẽ được bênh vực, nếu không làm điều gì sai trái với pháp luật hay điều lệ cảnh sát.

Do đó ông cụ không chịu theo lệnh viên cảnh sát khi hắn ta muốn đuổi chúng tôi khỏi đại lộ.

Khi chủ tôi muốn dẫn con nòng của mình xuống thì ông hay thường dùng cái lễ phép của người Italia của mình quá mức. Qua cách thưa gửi của ông cụ người ta tưởng chừng như ông cụ đang bẩm báo với những nhân vật cực kỳ quan trọng.

- Thưa ngài đại diện chính quyền cao quý - ông cụ ngả mũ trả lời viên cảnh sát, - ngài có thể cho chúng tôi xem điều lệ nào của nhà chức trách đã cấm những kẻ

làm trò hèn mọn như chúng tôi đem cái nghề tầm thường của họ trình bày ở nơi công cộng này không?

Viên cảnh sát trả lời là không cần phải bàn cãi mà phải tuân lệnh. Cụ Vitali đáp:

- Hẳn là thế mà tôi cũng hiểu như vậy. Do đó tôi xin hứa với ngài là tôi sẽ xin tuân lệnh ngài ngay tức khắc khi ngài cho tôi biết là ngài đã chiếu theo điều lệ nào mà ra lệnh cho tôi.

Hôm đó viên cảnh sát quay lưng đi. Trong khi đó chủ tôi cầm mũ khuynh tay và khom lưng đi tiễn hẳn với một vẻ kính cẩn vờ vịt.

Nhưng hôm sau hẳn trở lại, bước qua dây thừng bao quanh rạp hát của chúng tôi và nhảy xổ vào giữa lúc chúng tôi đang biểu diễn sôi nổi. Hẳn xẵng giọng nói với cụ Vitali:

- Anh phải buộc mõm chó của anh lại.
- Buộc mõm chó của tôi lại à?
- Có một điều luật cảnh sát quy định như vậy, anh phải biết.

Chúng tôi đang biểu diễn vở “Con bệnh tẩy ruột”. Vì biểu diễn lần đầu ở Tuludơ nên công chúng rất chú ý. Sự can thiệp của viên cảnh sát làm cho họ phàn nàn và kêu ca.

- Thôi đừng có phá đám nữa!
- Để cho người ta biểu diễn xong đã nào!

Nhưng cụ Vitali lấy tay ra hiệu đề nghị công chúng yên lặng và công chúng làm theo. Rồi ông cụ ngả chiếc mũ dạ, vừa tiến lại phía viên cảnh sát, vừa cúi mọp người chào ba cái, cúi thấp đến nỗi lông mũ quét dưới cát. Cụ hỏi:

- Có phải ngài đại diện chính quyền đáng kính đã truyền lệnh cho chúng tôi buộc mõm diễn viên của chúng tôi lại không?
- Phải buộc mõm chó của anh lại, và làm nhanh lên.

Cụ Vitali kêu to, cố ý nói với công chúng hơn là nói với viên cảnh sát:

- Buộc mõm Capi, Décbinô và Đônxơ lại! Ngài sơ ý đó chẳng? Nếu con bệnh mà đeo trên mõm một cái rọ thì làm sao vị danh y bác học Capi cho anh ta uống thuốc? Tôi mạo muội dám xin lưu ý ngài rằng thuốc thì phải uống qua đường miệng

thì mới có tác dụng. Trước mắt chư vị khán giả đây, bác sĩ Capi không đời nào cho bệnh nhân dùng thuốc bằng đường khác.

Nghe câu đó mọi người phá lên cười, cười lẫn cười lộn. Rõ ràng là người ta đồng tình với cụ già và người ta càng vui thích những trò nhả nhó của con Giôlicơ. Chú khỉ đứng ngay sau lưng “vị đại diện chính quyền” làm điệu bộ, cũng khoanh tay như viên cảnh sát, rồi cũng uốn người, chống nạnh, đầu ngửa ra sau với bộ mặt nhả nhó và dáng điệu uốn éo thật là lý thú.

Viên cảnh sát có vẻ là nóng nảy. Phần vì bực vì những lời nói của ông cụ; phần vì điên tiết lên vì tiếng cười của công chúng, hấn quay phắt đầu lại. Thế là hấn trông thấy chú khỉ đứng chống nạnh với một tư thế anh hùng róm. Người và vật đối diện nhau mấy giây đồng hồ, nhìn nhau dường như muốn thi đua xem bên nào cúi mặt trước. Thế là tiếng cười lại nổ ra, ồn ào, tràn lan và chấm dứt câu chuyện.

Viên cảnh sát giờ quả dám dọa chúng tôi, thét:

- Ngày mai mà không buộc mõm chó lại thì liệu hồn, tao sẽ đưa ra tòa. Tao chỉ nói thế thôi.

Trong khi viên cảnh sát rảo bước cút thẳng thì ông cụ vẫn cúi gập người làm đôi, vẻ rất cung kính. Sau đó cuộc biểu diễn vẫn tiếp tục.

Tôi tưởng chủ tôi đi mua rọ mõm cho chó, nhưng ông cụ không làm gì cả. Tối đến, ông cụ cũng chẳng nhắc tới chuyện cái cọ với viên cảnh sát. Tôi bèn đánh bạo nhắc ông cụ:

- Nếu ông muốn cho con Capi nó khỏi bứt tung cái rọ mõm trong buổi biểu diễn ngày mai thì cháu tưởng nên đeo cho nó trước đi và trông chừng để nó quen dần.

- Thế cháu tưởng ông sẽ bắt chúng nó đeo một cái rọ sắt à?

- Chà! Cháu lo cái lão cảnh sát ấy nó muốn quấy rầy ông đấy!

- Cháu cứ yên tâm, ông sẽ cố thu xếp để ngày mai tên cảnh sát không thể đưa ông ra tòa được mà đồng thời mấy chú học trò của ông cũng không đến nỗi phải khổ quá. Mặt khác, giải trí cho công chúng một tí cũng tốt thôi. Cái thằng cha cảnh sát ấy nó sẽ làm cho chúng ta thu gấp bội. Nó không ngờ nó sẽ đóng một vai hề trong cái vở ông soạn riêng cho nó. Cái đó làm cho các tiết mục của chúng ta thay đổi một chút, nhưng cũng sẽ không đi quá trớn đâu! Muốn làm như thế thì ngày mai cháu sẽ đi ra

chỗ diễn trò một mình với con Giôlicơ. Cháu giăng thùng ra và chơi một vài bản độc tấu. Khi đã có đủ số khán giả xúm quanh cháu và tên cảnh sát cũng tới rồi thì ông sẽ dắt đàn chó ra trò. Lúc đó vở hài kịch sẽ mở màn.

Tôi không tán thành ý kiến đó cho lắm.

Tôi không thích đi xếp đặt cuộc biểu diễn một mình như thế. Nhưng mà tôi bắt đầu hiểu biết chủ tôi và biết lúc nào mới có thể làm trái ý ông cụ. Trong hoàn cảnh hiện nay thật không có mấy may hy vọng làm cho ông cụ từ bỏ ý định bài trí vở kịch nhỏ của mình. Vì vậy, tôi quyết định làm theo cụ.

Ngày hôm sau tôi đến địa điểm thường ngày và giăng dây thùng. Tôi vừa mới dạo vài nhịp đàn thì ở khắp nơi người ta đổ đến đứng chật ních khoảnh đất tôi vừa vạch ra.

Trước đây, nhất là khi ở thị xã Pô, chủ tôi đã dạy tôi chơi thụ cảm. Bây giờ tôi gảy mấy bài mới học không đến nổi tôi lắm. Trong các bài đó, có một bài dân ca Naplơ có điệp khúc mà tôi vừa ca vừa đàn và luôn luôn được hoan hô.

Tôi đã thành nghệ sĩ về nhiều mặt. Cho nên khi gánh hát của chúng tôi được hoan nghênh thì tôi sẵn lòng tin rằng đó là nhờ tài hoa của tôi. Tuy thế ngày hôm đó, tôi cũng có đủ lương tri để hiểu rằng không phải cốt để nghe bài dân ca có điệp khúc của tôi mà người ta chen chúc quanh vòng dây thùng.

Những người nào hôm trước đã được chứng kiến cuộc cãi cọ với viên cảnh sát, hôm nay lại đến và kéo luôn cả bạn bè đến nữa. Ở thành phố Tuludơ này người ta chẳng ưa gì cảnh sát. Người ta cũng tò mò muốn xem cái ông già người Italia này xoay xở ra sao. Dù cụ già chỉ nói gọn lỏn có mấy tiếng: “Vâng, thưa ngài đến mai”, mọi người cũng thừa hiểu rằng cuộc gặp gỡ thách thức giữa đôi bên báo trước một tấn kịch lớn. Người ta sẽ có dịp để cười cợt anh chàng cảnh sát vụng về cái kính ấy.

Sự sốt sắng của công chúng ở đó mà ra.

Cho nên khi thấy chỉ có mình tôi với con Giôlicơ thì nhiều người đã ngắt lời tôi để hỏi xem ông già người Italia có đến không.

- Ông cụ sắp đến đấy!

Tôi trả lời và tiếp tục bài dân ca.

Người đến không phải là chủ tôi mà là viên cảnh sát. Con Giôlicơ trông thấy

hắn trước. Thế là nó khuynh tay chống nạnh, ngửa đầu ra đằng sau, đi đi lại lại, người cứng đờ, ngực ưỡn ra uy nghi một cách lộ bịch.

Công chúng phá lên cười và nhiều lần vỗ tay khen ngợi. Viên cảnh sát chung hừng đưa mắt giận dữ nhìn tôi. Tất nhiên cái đó càng làm cho công chúng cười ngặt cười nghéo.

Tôi cũng buồn cười nhưng mặt khác lại không yên tâm. Việc sẽ kết thúc như thế nào đây? Khi có cụ Vitali ở đây thì cụ đã đối đáp với viên cảnh sát. Nhưng bây giờ chỉ có một mình tôi, phải thú thật rằng tôi rất bối rối, không biết làm thế nào xoay xở nếu hắn hỏi mình. Bộ mặt hắn làm tôi không hy vọng cái gì tốt lành cả. Hắn giận dữ, cơn thịnh nộ đã làm cho hắn như điên như dại. Hắn đi đi lại lại trước vòng dây thừng và khi hắn đi sát người tôi, hắn có một cái nhìn nghiêng khác biệt làm tôi e ngại câu chuyện sẽ kết thúc không hay cho chúng tôi.

Con Giôlicơ không biết là tình thế nghiêm trọng nên vẫn cứ đùa cợt. Nó cũng đi lại sát vòng dây thừng nhưng ở phía trong, còn tên cảnh sát đi đi lại lại ở phía bên ngoài. Đi qua trước mặt tôi, nó cũng nhìn nghiêng một cách khác biệt, vẻ mặt hài hước đến nỗi công chúng cười rộ lên.

Tôi không muốn làm cho tên cảnh sát giận dữ đến cực độ. Tôi bèn gọi con Giôlicơ. Nhưng quả không phải lúc con Giôlicơ sẵn sàng tuân lệnh. Cái trò chơi này làm cho nó thích thú. Nó cứ tiếp tục đi đi lại lại theo điệu cũ, vừa đi vừa chạy và nó lẩn tránh không để cho tôi bắt. Tôi không hiểu làm sao lại xảy ra việc đó; chắc có lẽ cơn giận đã làm cho viên cảnh sát mất lý trí. Hắn tưởng tôi kích thích con khỉ nên hắn vụt bước qua chiếc thừng. Chỉ hai bước là hắn đến sát người tôi và tát tôi một cái lạng người.

Khi tôi gượng lên được và mở mắt ra thì thấy cụ Vitali không biết ở đâu đến bất thành linh, đã đứng sững giữa tôi và tên cảnh sát và đang nắm lấy cổ tay hắn.

- Tôi cấm anh không được đánh thẳng bé này - ông cụ nói - Việc anh vừa làm là hèn nhát.

Tên cảnh sát muốn rút tay ra nhưng bị cụ Vitali nắm cứng.

Trong khoảnh khắc hai người mặt đối mặt giương mắt chòng chọc nhìn nhau.

Tên cảnh sát như điên như dại.

Còn chủ tôi thì lẫm liệt hiên ngang. Ông cụ ngẩng cao cái đầu phủ tóc bạc rất đẹp. Mặt ông cụ đầy vẻ oai nghiêm và phần nộ.

Trước cử chỉ đó, tôi tưởng tên cảnh sát chỉ có cách độn thổ cho rồi. Nhưng nào phải thế! Hấn vung tay mạnh một cái, giật tay ra, tóm lấy cổ chủ tôi và đẩy ông cụ đi một cách thô bạo.

Cụ Vitali phần nộ, đứng thẳng người lên, giơ cánh tay phải đánh mạnh vào cổ tay tên cảnh sát để buộc nó thả ra.

- Anh muốn làm gì tôi nào?
- Tao muốn tóm cổ chúng mày. Đi theo tao về bót.
- Muốn đạt mục đích ấy hà tất anh phải đánh thẳng bé này!
- Không cần nhiều lời, chúng mày hãy đi theo tao.

Cụ Vitali đã trở lại rất bình tĩnh. Không cãi lại, cụ ngoảnh lại bảo tôi:

- Cháu về nhà trọ đi. Ở đây với đàn chó. Ông sẽ báo tin cho cháu sau.

Thế là buổi biểu diễn kết thúc. Buổi biểu diễn mà chủ tôi muốn làm cho vui nhộn lại chấm dứt một cách đáng buồn.

Ban đầu mấy con chó toan đi theo chủ. Nhưng ông cụ ra lệnh cho chúng ở lại với tôi. Vốn quen tuân lệnh nên chúng quay lại ngay. Lúc bấy giờ tôi mới nhận ra là chúng đã bị buộc mõm. Nhưng mà đáng lẽ bị bó trong một cái rọ sắt hay trong một cái lưới, thì chúng chỉ phải đeo một cái dải lụa thắt bướm chung quanh mõm. Con Capi lông trắng thì dải lụa đỏ. Con Décbinô lông đen thì dải lụa trắng, con Đônxor lông xám thì dải xanh lơ. Đó là những rọ mõm sân khấu.

Công chúng giải tán rất nhanh, chỉ còn dăm ba người ở lại tranh luận với nhau về sự việc vừa xảy ra.

- Ông già có lý.
- Ông già trái rồi.
- Tại sao lão cảnh sát lại đánh thẳng bé con? Nào nó có dám nói gì hay làm gì lão ta đâu?

- Việc rắc rối lắm đấy! Ông già không khỏi tù đâu, nếu lão cảnh sát làm biên bản về tội của ông cụ phản kháng công chức.

Tôi trở về nhà trọ, trong lòng đau buồn và lo lắng.

Bây giờ không phải là thời cụ Vitali làm cho tôi sợ hãi nữa. Thực ra thì thời gian đó chỉ vền vện có mấy tiếng đồng hồ. Chẳng bao lâu tôi đã quen luyện và thành thực yêu thương cụ. Tình yêu thương đó cứ càng ngày càng tăng. Chúng tôi cùng sống chung một cuộc đời, sát cánh bên nhau từ sáng đến tối, có khi từ tối đến sáng, đó là những khi ông cháu chúng tôi phải nằm chung một bó rom. Ông cụ đã dạy tôi đọc sách, dạy tôi hát, dạy tôi viết, dạy tôi tính. Trên những đoạn đường dài dằng dặc, ông cụ luôn luôn dùng thời giờ để dạy tôi cái này, cái khác, tùy cảnh ngộ gọi ra, hoặc do tình cờ. Những ngày tiết trời quá lạnh, ông cụ nhường chăn cho tôi cùng đắp. Khi nắng gắt, ông cụ mang đỡ tôi một phần những hành lý đã chia cho tôi mang. Trong những bữa ăn không bao giờ ông cụ cho tôi miếng không ngon và dành cho mình miếng ngon. Trái lại ông cụ chia đều miếng ngon lẫn miếng không ngon. Thật ra thì đôi khi ông cụ cũng bẹo tai tôi hoặc cho tôi một cái bóp. Nhưng không vì những sự trừng phạt nhỏ nhặt ấy mà tôi quên được sự chăm sóc, những lời nói nhân từ phúc hậu và tất cả những cử chỉ âu yếm của ông cụ đối xử với tôi từ ngày chúng tôi sống chung với nhau. Ông cụ thương yêu tôi và tôi cũng thương yêu ông cụ.

Sự chia ly này làm cho tôi thật đau xót.

Bao giờ ông cháu chúng tôi gặp nhau đây?

Người ta có kháo chuyện phạt tù. Chẳng biết ngồi tù bao nhiêu lâu? Trong thời gian đó tôi phải làm gì? Làm thế nào mà sống? Sống bằng gì?

Chủ tôi vốn quen giữ cả gia tài trên người. Khi bị tên cảnh sát lôi đi, cụ chẳng kịp đưa tiền cho tôi. Trong túi tôi chỉ còn có mấy xu. Để mấy xu ấy đủ để nuôi sống tất cả đoàn chúng tôi hay sao? Trong hai ngày tôi bàng hoàng không dám ra khỏi sân quán trọ. Tôi trông nom con Giôlicơ và mấy con chó. Chúng nó đều lo lắng và buồn bã.

Đến ngày thứ ba thì có một người mang thư của cụ Vitali đến cho tôi. Trong thư cụ tin cho tôi biết rằng người ta giữ cụ trong nhà lao để đến thứ bảy sau đưa ra xét xử trước tòa án. Người ta khép ông cụ vào tội chống lại một công chức đang thi hành phận sự và bạo hành đối với công chức đó.

Ông cụ viết thêm: “Cái việc ông đã nóng nảy không tự chủ là một điều sai lầm nghiêm trọng có thể gây nhiều tổn hại cho ông. Cháu hãy đến dự phiên tòa, cháu sẽ

rút được một bài học.”

Rồi cụ viết thêm một vài lời khuyên bảo tôi về cách cư xử. Để kết thúc, cụ gửi tôi một cái hôn và dặn tôi về về con Capi, con Giôlicơ, con Đônxơ và con Décbinô hộ.

Trong lúc tôi đọc thư thì con Capi ngồi lọt giữa hai chân tôi, gí mũi vào tờ giấy ngủi, hít, ngoe nguẩy đuôi. Những cái vẩy đuôi của nó đủ cho tôi hiểu rằng nó đánh hơi ra tờ giấy đó đã qua tay chủ nó. Từ ba ngày nay, đây là lần đầu tiên nó tỏ ra hoạt động và vui vẻ.

Tôi đi hỏi thăm thì người ta cho biết phiên tòa tiểu hình bắt đầu từ mười giờ. Chín giờ sáng thứ bảy, tôi đến đứng tựa lưng vào cửa tòa và khi cửa mở thì tôi là người đầu tiên bước vào phòng xử án. Người kéo đến đông dần. Tôi nhận thấy có nhiều người đã chứng kiến cuộc cãi cọ giữa ông cụ và tên cảnh sát.

Tôi chẳng hiểu tòa án là thế nào, công lý là thế nào cả. Nhưng tự nhiên tôi cảm thấy ghê sợ. Tuy là việc của chủ tôi chứ không phải việc của tôi, tôi cũng thấy như chính tôi gặp bước nguy nan. Tôi núp đằng sau một cái lò sưởi lớn. Tôi đứng thụt vào sát tường, thu hình cho thật bé lại.

Người ta không đưa chủ tôi ra xử trước. Những người bị xử trước là những người ăn trộm, ăn cắp, đánh nhau. Người nào cũng khai là vô tội nhưng cũng đều bị phạt tất. Sau cùng đến lượt cụ Vitali ngồi trên ghế dài giữa hai tên sen đầm ở chỗ những người kia vừa ngồi.

Lúc đầu người ta nói những gì, người ta hỏi gì ông cụ, và ông cụ trả lời ra sao, tôi không biết. Tôi cảm động quá nên không nghe được hoặc có nghe mà không hiểu. Tôi nhìn chủ tôi đứng đó; mái tóc dài bạc phơ hất ra đằng sau, cụ có vẻ xấu hổ và ưu phiền. Tôi lại nhìn viên quan tòa đang hỏi ông cụ:

- Thế là anh nhận có đánh viên cảnh sát đến bắt anh mấy cú, phải không?
- Thưa ông chánh án, không phải mấy cú mà chỉ một cú thôi, cốt để gỡ tay ông ta. Khi tôi tới chỗ biểu diễn thì thấy viên cảnh sát đánh thẳng bé con cùng đi với tôi một cái tát.
- Đứa trẻ đó không phải là con anh mà?
- Thưa ông chánh án, không phải, nhưng tôi thương yêu nó như con tôi. Khi

tôi trông thấy nó bị đánh, tôi có nổi nóng lên và nắm lấy tay viên cảnh sát, không cho ông ta đánh nữa.

- Chính anh đã đánh viên cảnh sát, có phải không?

- Nghĩa là khi ông ta tóm lấy cổ áo tôi, tôi không nhận ra người đang xông vào tôi là ai, hay nói cho đúng, tôi chỉ nhận thấy có một người đang xông vào tôi chứ không kịp nghĩ ra đó là một viên cảnh sát. Tôi đã mất tự chủ nên đối phó lại bằng một động tác tự nhiên, vô ý thức.

- Ở vào độ tuổi anh, người ta không để mất tự chủ.

- Đúng ở tuổi tôi, người ta không được để mất tự chủ. Nhưng khốn thay có khi mình không làm được những cái mình đáng phải làm. Ngày nay tôi mới nhận thấy thế.

- Tòa sẽ nghe lời khai của viên cảnh sát.

Viên này kể lể sự việc xảy ra nhưng nhấn mạnh việc người ta đem con người, giọng nói và điệu bộ của y ra mà chế giễu hơn là việc y bị đánh. Trong khi y khai trước tòa, đáng lẽ cụ Vitali phải chăm chú nghe thì ông cụ lại nhìn khắp bốn phía. Tôi hiểu ngay là ông cụ tìm tôi. Tôi bèn rời chỗ đang nấp, len lỏi giữa những người đứng xem để chen lên hàng đầu. Ông cụ trông thấy tôi. Gương mặt buồn rầu của ông cụ bỗng sáng lên. Tôi cảm thấy là ông cụ sung sướng được nhìn thấy tôi và bất giác nước mắt tôi giàn giụa.

Sau cùng viên chánh án hỏi:

- Anh còn nói gì để tự bào chữa?

- Riêng về phần tôi thì tôi không có gì nói thêm nữa. Nhưng vì đứa bé mà tôi yêu thương tha thiết, nó sắp phải sống cô đơn, vì nó tôi xin tòa mở lượng khoan hồng sớm cho ông cháu tôi đoàn tụ.

Tôi tưởng là người ta sẽ trả lại tự do cho ông cụ. Nhưng nào có được thế. Một viên quan tòa khác nói gì trong mấy phút. Tiếp đó viên chánh án bằng một giọng trầm trầm tuyên bố là “tên Vitali đã phạm tội lăng mạ và bạo hành đối với một viên chức nhà nước, bị phạt tù hai tháng và phạt bạc một trăm phờrăng.”

Hai tháng tù! Qua làn nước mắt, tôi thấy cánh cửa trước đây đã mở cho cụ Vitali vào phòng xử án, bây giờ lại mở ra. Cụ đi ra theo một người sen đầm rồi cánh cửa bị đóng lại.

Hai tháng xa cách!
Biết đi đâu bây giờ?

TRÊN THUYỀN

Tôi trở về quán trọ, lòng buồn bã, hai mắt đỏ ngầu. Lão chủ quán đứng ở cửa ngoài nhìn tôi lâu lắm. Tôi định đi qua cửa để vào nhà với mấy con chó thì lão ngăn tôi lại, hỏi:

- Thế nào, còn chủ mày?
- Ông cụ bị án.
- Án bao nhiêu?
- Hai tháng tù ngồi.
- Thế còn tiền phạt nhiều ít?
- Một trăm phờrăng.
- Hai tháng, một trăm phờrăng - lão nhắc đi nhắc lại ba bốn lượt.

Tôi muốn đi thẳng nhưng lão ngăn tôi lại lần nữa.

- Thế thì mày định làm ăn ra sao trong hai tháng ấy?
- Thừa ông, cháu không biết.

- À! Mày không biết. Mày có tiền để mà sống và nuôi mấy con chó, con khỉ của mày chứ?

- Thừa ông không ạ.
- Thế ra mày định trông vào tao để nuôi chứa lũ chúng mày phỏng?
- Ồ thưa ông không, cháu không trông vào ai cả.

Thật đúng quá, tôi chẳng trông vào ai cả. Lão chủ quán nói tiếp:

- Nay, bé con, mày nói có lý đấy! Chủ mày đã nợ tao nhiều rồi. Tao không thể cho mày ăn chịu những hai tháng trời mà không biết rồi rốt cuộc có được trang trải hay không. Thôi mày phải đi đi.

- Đi! Nhưng mà cháu biết đi đâu bây giờ, thưa ông!

- Cái đó đâu phải việc của tao! Tao không phải là bố mày! Tao cũng không phải là chủ mày! Tại sao mày lại muốn tao cho mày ở đây?

Tôi đứng sững sờ một lúc lâu. Biết nói làm sao bây giờ! Lão ta nói đúng. Tại sao lão lại phải chứa tôi? Đối với lão, tôi chỉ là một của nợ.

- Này bé con, mang chó và khi ra rồi xéo! Dĩ nhiên là mày phải để cái xác của chủ mày lại. Chủ mày mãn hạn tù sẽ lại lấy xác và tính toán công nợ với tao.

Câu nói đó gợi cho tôi một ý kiến. Tôi tin là đã tìm ra kế để ở lại quán trọ.

- Ông chắc là đến lúc đó sẽ đòi được nợ, thế thì ông hãy cho cháu ở lại tới ngày ấy? Rồi ông sẽ tính gộp tiền trọ của cháu vào với khoản nợ của chủ cháu.

- Mày nói như thật ấy nhỉ! Chủ mày có thể trả dăm ba ngày tiền trọ chứ hai tháng thì lại là chuyện khác.

- Cháu sẽ ăn rất ít, ông muốn cho bao nhiêu cũng được.

- Thế còn những con thú của mày? Không được đâu, mày thấy chứ, phải đi đi thôi! Vào xóm làng chắc mày tìm được việc làm để kiếm ăn đấy!

- Nhưng thưa ông, thế đến khi chủ cháu mãn hạn tù thì biết đằng nào mà tìm cháu? Chắc ông cụ chỉ đến đây thôi.

- Đến ngày đó mày cứ việc trở lại đây. Từ nay đến lúc ấy, mày hãy đi dạo trong hai tháng ở xung quanh vùng này, ở các tỉnh có suối nước nóng chữa bệnh. Ở Banhe, ở Côtorê, ở Luytdơ dễ kiếm tiền đấy chứ!

- Ngộ chủ cháu viết thư cho cháu?

- Tao sẽ giữ hộ cho.

- Như thế thì cháu không viết trả lời cho ông cụ được.

- Dào ôi! Mày làm tao phát ngáy lên rồi đấy! Tao đã bảo mày là phải xéo đi. Phải bước ngay ra khỏi nơi này. Mau mau lên với! Tao hẹn cho mày năm phút để mà xéo. Khi tao trở ra sân mà còn thấy cái mặt mày thì đừng có trách tao.

Tôi cảm thấy có van nài nữa cũng vô ích. Đúng như lời lão chủ quán nói: phải bước ngay ra khỏi nơi này thôi! Tôi vào chuồng ngựa tháo mấy con chó và con Giôlicơ ra. Tôi cài xác lại, khoác đàn lên vai rồi rời khỏi quán trọ. Lão chủ quán đứng ở cửa để nom chừng tôi. Lão nói với theo:

- Nếu có thư đến tao sẽ giữ lại cho.

Tôi vội đi nhanh ra khỏi thành phố vì chó của tôi không buộc mõm. Nếu như gặp cảnh sát thì biết liệu làm sao mà trả lời? Trả lời là tôi không có tiền để mua rọ mõm à? Sự thực là như thế. Sau khi tính kỹ thì tôi cũng chỉ còn vền vện mười một đồng xu trong túi, không đủ để mua thứ đó. Có thể là họ bắt tôi nốt. Chủ tôi đi tù, tôi

cũng đi tù thì mấy con chó và con khỉ Giôlicơ sẽ ra sao? Cái đứa trẻ không gia đình này đã trở thành chủ gánh hát, người chủ gia đình. Tôi bỗng thấy trách nhiệm của mình.

Mấy con chó vừa đi nhanh vừa ngẩng đầu nhìn tôi. Không cần lời nói, cái nhìn ấy đủ làm cho tôi hiểu rằng chúng nó đói. Con Giôlicơ ngồi vắt vẻo trên xác tôi.

Thỉnh thoảng nó kéo tai tôi để tôi quay đầu lại, và nó lấy tay xát xát trên bụng, cử chỉ ấy cũng có ý nghĩa chẳng kém gì cái nhìn của mấy con chó. Cũng như chúng nó, tôi muốn gào lên là tôi đói, bởi vì tôi cũng không ăn trưa như lũ chúng nó chứ có hơn gì đâu! Nhưng mà nói ra có ích lợi gì!

Mười một đồng xu không đủ cho chúng tôi ăn cả bữa trưa và bữa tối. Chúng tôi đành sẽ ăn một bữa thôi, ăn vào quãng giữa ngày, như vậy thay thế được cả hai bữa.

Cái quán trọ vừa xưa chúng tôi đi ở ngoại ô Xanh Misen, trên đường đi Môngpenliê. Tất nhiên là chúng tôi đi theo con đường này. Trong lúc vội vã đi nhanh cho ra khỏi thành phố vì sợ gặp cảnh sát, tôi cũng chẳng kịp hỏi đường ấy đi về đâu. Tôi chỉ mong muốn con đường ấy đưa tôi đi cho xa thành phố Tuludơ mà thôi, ngoài ra không cần gì nữa. Đi tỉnh này hay tỉnh khác đối với tôi không quan trọng. Vấn đề ở thì rất thú yếu! Hồi đó vào mùa nóng, chúng tôi có thể ở ngoài trời, tựa vào bụi cây, một bức tường nào đó.

Nhưng còn ăn?

Đi có dễ ngót hai tiếng đồng hồ mà tôi chưa dám dừng chân lại. Mấy con chó vẫn thường nhìn tôi mỗi lúc một van lơn tha thiết hơn. Còn con Giôlicơ thì kéo tai tôi và xát bụng nó càng mạnh. Cuối cùng tôi chắc đã ở khá xa thành phố Tuludơ để khỏi phải lo ngại nữa. Tôi tin rằng ở đây nếu người ta có bắt tôi buộc mõm chó thì ít ra tôi cũng có thể khát đến mai. Tôi vào ngay cửa hàng bánh mì tôi tìm thấy đầu tiên. Tôi bảo người ta bán cho một cân (1) rưỡi bánh. Bà bán hàng nói:

- Em lấy luôn một cái bánh hai cân thì hơn. Với tất cả đoàn thú của em, chùng ấy cũng không nhiều quá đâu! Tội nghiệp những con thú này, phải cho chúng nó ăn chứ!

Một cái bánh mì hai cân kể ra cũng không là quá nhiều đối với bầy thú của tôi!

Dù không kể con Giôlicơ nó ăn chẳng hết bao nhiêu thì mỗi đứa chúng tôi cũng chỉ được có nửa cân thôi. Nhưng đối với túi tiền của tôi thì như thế cũng là quá nhiều. Giá bánh hồi bấy giờ năm xu một cân, nếu tôi mua hai cân thì mất mười xu, như vậy chỉ còn một xu. Ngày mai chưa biết thế nào mà hôm nay lại tiêu hoang như thế là không biết phòng xa. Mua một cân rưỡi bánh chỉ mất bảy xu và ba xăng tim⁽²⁾ thôi, như thế thì ngày hôm sau vẫn còn được ba xu hai xăng tim, nghĩa là đủ để khỏi chết đói mà chờ cơ hội kiếm ít tiền.

Trong một thoáng tôi đã suy tính như vậy, rồi cố làm ra vẻ chững chạc, tôi bảo bà hàng bánh rằng tôi chỉ cần một cân rưỡi là đủ, bà không phải cắt nhiều hơn nữa.

- Được rồi, được rồi. - Bà ta trả lời.

Bà lấy ra một cái bánh sáu cân thật to, một cái bánh mà chắc chúng tôi có thể ngón tròn; bà cắt ra một khúc đặt lên cân và đập sế vào cân một cái.

- Tươi quá rồi đây! - Bà nói - Thế là đủ bù chỗ hai đồng xăng tim thừa.

Thế là bà tao vút tám đồng xu vào trong ngăn. kéo. Tôi đã từng thấy có người đẩy lui những đồng xăng tim lẻ người ta trả lại cho mình và bảo rằng họ chẳng biết dùng làm gì. Riêng tôi thì chắc không từ chối. Tuy thế tôi cũng không dám hỏi và lui thủ đi ra, miếng bánh kẹp chặt trong tay. Ba con chó sung sướng nhảy cõn quanh tôi. Con Giôlicơ vừa kêu khe khẽ vừa dứt tóc tôi.

Chúng tôi không đi xa lắm. Đến gốc cây đầu tiên gặp trên đường cái, tôi dựa đàn vào thân cây và ngồi duỗi dài trên cỏ. Bầy chó ngồi trước mặt tôi: con Capi ở giữa, một bên là con Đônxơ, bên kia là con Décbinô. Còn con Giôlicơ, nó không một mồi gì thì đứng để rình đánh cắp những miếng bánh nó thích.

Cắt chia bánh là một việc khó! Tôi chia ra năm phần cố cho thật đều. Để cho khỏi phí phạm, tôi cắt mỗi phần ra từng lát nhỏ lần lượt phát cho mỗi con một miếng y như là ở trại lính. Trong bọn chúng tôi có con Giôlicơ là ăn ít hơn cả, cho nên chia như vậy có lợi cho nó hơn ai hết. Trong lúc chúng tôi còn đói thì nó đã no rồi. Tôi lấy ở phần nó ba lát bánh cất vào trong xắc để dành cho mấy con chó sau này. Còn được bốn lát, chúng tôi chia nhau mỗi đứa một lát. Đó là món ăn thêm của chúng tôi và cũng là món ăn tráng miệng.

Bữa tiệc đó chẳng phải là loại tiệc kích thích người ta đọc diễn văn. Tuy vậy tôi

thấy cần phải nói với các bạn tôi một vài lời. Tất nhiên tôi tự coi tôi là thủ lĩnh của chúng nó. Nhưng tôi cũng không tự cho mình cách biệt chúng nó quá, đến mức độ không cần phải báo cáo cho chúng nó biết là cả bọn đang lâm vào tình thế nghiêm trọng. Chắc con Capi đoán ra được ý định của tôi nên nó nhìn chòng chọc vào mắt tôi. Tôi nói:

- Phải rồi, bạn Capi ạ, phải rồi các bạn Đônxơ, Décbinô và Giôlicơ ạ, phải rồi, các bạn thân mến ạ, tôi có một tin buồn cần báo để các bạn biết; chủ của chúng ta phải xa chúng ta hai tháng.

- Oa! - Con Capi kêu lên.

- Trước hết việc đó làm cho chủ chúng ta buồn. Rồi đến chúng ta cũng buồn. Chủ chúng ta nuôi sống chúng ta. Trong khi chủ chúng ta vắng mặt thì chúng ta sẽ ở vào tình thế khủng khiếp đấy. Chúng ta không có tiền.

Nói đến tiền con Capi hiểu ngay. Nó đứng kiễng lên hai chân sau rồi đi vòng tròn như thể đi xin tiền trong hàng “chư vị khán giả”.

- Cậu muốn chúng ta biểu diễn à. - Tôi nói tiếp. - Ý kiến hay đấy. Nhưng mà liệu có thu được tiền không cơ chứ? Tất cả vấn đề là ở chỗ đó. Tôi phải báo trước với các bạn là nếu ta không thành công thì tất cả gia tài của chúng ta chỉ có ba xu thôi đấy. Ta phải thắt lưng buộc bụng. Sự việc là như vậy. Tôi mong các bạn hiểu cho rõ tình hình nghiêm trọng đến bậc nào để đừng có giở quẻ, trái lại nên mang tất cả tâm trí ra phục vụ đoàn. Tôi đề nghị các bạn phải biết phục tùng, biết dè xẻn và dũng cảm. Chúng ta hãy xiết chặt hàng ngũ. Các bạn hãy tin ở tôi cùng như tôi tin ở các bạn.

Tôi không dám nói quyết là các bạn tôi hiểu hết những cái hay trong bài diễn văn ứng khẩu đó. Nhưng chắc là chúng đã tiếp thu đại ý. Chúng nó biết rằng vắng mặt ông chủ tất là có điều gì nghiêm trọng xảy đến và chúng chờ đợi tôi giải thích. Nếu chúng không hiểu hết những lời tôi nói thì ít ra cũng hài lòng về cách xử sự của tôi đối với chúng. Chúng đã chứng tỏ sự hài lòng đó bằng sự chú ý.

Khi nói chú ý tôi chỉ nói về những con chó thôi. Đến như con Giôlicơ thì không tài nào bắt nó tập trung trí lực vào một vấn đề được. Đoạn đầu bài diễn văn nó lắng nghe hết sức chăm chú. Nghe được độ vài câu thì nó nhảy tót lên cái cây đang tỏa cành lá trên đầu chúng tôi, rồi nó đánh đu, đùa giỡn, nhảy từ cành này sang cành

khác.

Nếu con Capi mà láo xược với tôi như vậy sẽ làm tôi phật ý lắm, nhưng đối với con Giôlicơ thì không hành động gì của nó làm tôi ngạc nhiên cả. Nó chỉ là một đứa xốc nổi không đầu, không óc. Dù sao chẳng nữa nó thích đùa giỡn một tí cũng là tự nhiên thôi. Tôi xin thú thực rằng tôi cũng sẵn lòng làm như nó, đánh đu khoái trá như nó, nếu có thể. Nhưng mà chức vụ quan trọng và địa vị của tôi không cho phép tôi giải trí như thế.

Nghỉ được một lúc, tôi ra hiệu lên đường. Chúng tôi cần phải kiếm tiền để trả tiền trọ. Mà dù có phần chắc là chúng tôi sẽ ngủ ngoài trời và tiết kiệm được khoản ấy, thì bề nào cái khoản ăn sáng ngày mai cũng không tránh khỏi. Đi được chừng một tiếng đồng hồ, chúng tôi nom thấy một làng ở đằng xa, làng có vẻ nghèo khổ, tiền thu nhập chắc sẽ ít ỏi. Nhưng mà điều đó không làm cho tôi ngã lòng. Tôi còn tính là làng càng bé bao nhiêu thì càng ít gặp rủi ro, ít gặp cảnh sát bấy nhiêu.

Tôi mặc quần áo cho các diễn viên rồi cố xếp hàng thật đẹp, chúng tôi đi vào trong làng. Nhưng rủi thay chúng tôi không có ống tiêu của cụ Vitali và cái vẻ uy nghi của ông cụ. Y như một viên đội trưởng quân nhạc bao giờ ông cụ cũng làm cho người ta nhìn mình. Tôi không có những cái ưu thế của ông cụ như tầm vóc cao lớn, mặt mày linh hoạt. Trái lại người tôi bé nhỏ, mảnh khảnh và nét mặt tôi lại tỏ vẻ âu lo hơn là vững tin ở mình. Vừa đi tôi vừa nhìn ngang nhìn ngửa để xem có gây được ảnh hưởng gì không. Ảnh hưởng thật là xoàng xĩnh: người ta ngẩng đầu lên rồi người ta cúi đầu xuống, chẳng ai đi theo đoàn chúng tôi.

Đi đến một khoảng đất nhỏ, ở giữa có bể nước, có cây ngô đồng che bóng mát, tôi lấy thụ cầm ra đánh một điệu nhạc “vanxơ”. Bản nhạc vui tươi, mấy ngón tay tôi nhẹ nhàng thoăn thoắt nhưng mà lòng tôi lại buồn phiền. Tôi thấy bên vai như có một gánh nặng nghìn cân. Tôi bảo con Décbinô và con Đônxơ nhảy “vanxơ”, chúng nó vâng lời ngay và quay tròn theo nhịp.

Nhưng chẳng có ai hoài công đến nhìn chúng tôi cả, mặc dù ở các bậc cửa có vô số các bà đương đan áo, hoặc nói chuyện.

Tôi tiếp tục đánh đàn. Con Décbinô và Đônxơ tiếp tục nhảy “vanxơ”. May chăng sẽ có một người nào đó đến xem chúng tôi. Có một người đến thì sẽ có người

thứ hai, rồi thì có mười người, hai mươi người khác nữa. Nhưng mà tha hồ cho tôi đánh đàn, tha hồ cho con Décbinô và con Đônxơ cứ việc mà quay tròn, người ta vẫn cứ ở lì trong nhà. Rồi họ cũng chẳng buồn nhìn về phía chúng tôi nữa.

Bỗng nhiên một em bé, một em bé nhỏ xíu chùng như mới biết đi chập chững, rời bậc cửa nhà em và tiến lại chỗ chúng tôi. Có lẽ mẹ em sẽ theo em rồi thì sau bà mẹ sẽ có một bà bạn. Thế là chúng tôi sẽ thu được tiền. Tôi đánh đàn nhẹ tay hơn để cho em bé khỏi sợ, nói là để nhử em bé lại gần thì đúng hơn.

Em dang hai tay, đi núng na núng nính, từ từ tiến lại. Em đến rồi. Chỉ vài bước nữa là em đến chỗ chúng tôi.

Lúc ấy bà mẹ ngẩng đầu lên. Có lẽ bà đã cảm thấy đứa con không còn ở cạnh mình nữa. Bà trông thấy nó ở chỗ chúng tôi. Nhưng đáng lẽ chạy theo nó như chúng tôi mong mỏi thì bà chỉ ngồi yên mà gọi nó thôi. Đứa bé ngoan ngoãn trở về với mẹ.

Có lẽ những người này không thích múa chăng? Có thể lắm. Tôi bảo con Décbinô và con Đônxơ nằm xuống và tôi hát bài dân ca quen thuộc của tôi. Chắc hẳn là chưa bao giờ tôi hát chăm chú và nhiệt tình như thế.

Tôi bắt đầu hát sang đoạn thứ hai thì bỗng thấy một người mặc áo ngắn đội mũ dạ đi lại chỗ chúng tôi. Có thể chứ! Tôi tự nhủ thế rồi càng hát say sưa hơn.

- Thăng kia! - Người đó thét lên. - Mày làm gì ở đây hả, thằng ranh con mất dạy này?

Tôi ngừng lại, rất đổi kinh ngạc về câu hỏi đó. Tôi đứng sững, mồm há hốc nhìn người đó đi lại chỗ tôi. Hấn hỏi:

- Thế nào, mày có trả lời không?
- Thưa ông, đây ông xem, cháu đang hát.
- Mày có giấy phép để hát ở nơi công cộng làng chúng tao không?
- Thưa ông không.
- Thế thì bước đi cho mau nêu mày không muốn tao đưa mày ra tòa!
- Thưa ông, nhưng...
- Hãy gọi tao là ông tuần phiên, rồi thì xéo đi cho nhanh, quân ăn mày khôn kiếp!

Một tuần phiên! Nhờ bài học kinh nghiệm của chủ tôi, tôi hiểu rằng chống đối

lại với bọn cảnh sát và bọn tuần phiên nguy hại như thế nào. Tôi không để cho hắn nhắc lại lần thứ hai. Theo lệnh hắn tôi vội vàng quay trở lại lối cũ.

“Quân ăn mày!”. Câu chửi đó chẳng đúng tí nào. Nào tôi có ăn xin bao giờ! Tôi hát, tôi nhảy múa, đó là cách lao động của tôi chứ tôi có làm điều gì sai trái!

Chỉ cần năm phút là tôi đã ra khỏi làng ấy. Cái làng không niềm nở với khách qua đường nhưng lại được canh gác chu đáo thay! Mấy con chó bước theo tôi, đáng ừ dột. Chắc chúng hiểu rằng đoàn ta đã gặp một sự không may. Thịnh thoảng con Capi lại vượt lên trước tôi. Nó ngoảnh lại tò mò nhìn tôi với đôi mắt thông minh của nó. Ở vào địa vị ấy, bất kỳ con chó nào khác tất cũng đã hỏi tôi. Nhưng Capi là một con chó có giáo dục, có kỷ luật nên nó không dám tự tiện đặt câu hỏi tọc mạch. Nó chỉ biểu lộ sự tò mò ham biết của nó mà thôi. Tôi thấy hàm nó rung rung vì nó muốn sủa mà phải cố gắng nhịn sủa.

Khi chúng tôi đi đã khá xa để khỏi lo tên tuần phiên đột ngột xuất hiện, thì tôi giơ tay ra hiệu. Tức thì ba con chó vây quanh tôi. Con Capi đứng giữa lặng yên không nhúc nhích, mắt nó dán vào mắt tôi. Đã đến lúc giải thích cho chúng nó cái điều mà chúng nó mong đợi. Tôi nói:

- Chúng ta không có giấy phép biểu diễn, họ đuổi chúng ta đi.
- “Thế rồi sao?” - Con Capi bắt đầu hỏi.
- Thế rồi chúng ta sẽ ngủ ngoài trời, bất cứ chỗ nào và nhịn ăn bữa tối.

Nghe nói đến “bữa ăn tối”, cả bọn kêu lên một tiếng càu nhàu. Tôi chìa ba đồng xu ra:

- Các bạn biết là chúng ta chỉ còn có thế. Nếu tối nay chúng ta tiêu hết ba xu này thì đến mai không có tiền mà ăn bữa trưa đâu! Hôm nay chúng ta đã được ăn rồi. Vậy nên để dành đến ngày mai mới là khôn ngoan.

Thế rồi tôi bỏ ba đồng xu vào túi. Con Capi và con Đônxơ cúi đầu xuống một cách nhẫn nhục. Con Décbinô vốn xấu tính và tham ăn cứ càu nhàu hoài. Tôi nghiêm khắc nhìn nó nhưng không bảo nó im mồm đi được. Tôi ngoảnh lại phía con Capi:

- Capi hãy giải thích cho Décbinô cái điều mà nó không muốn hiểu. Hôm nay chúng ta phải nhịn bữa ăn thứ hai nếu muốn ngày mai cũng được ăn một bữa.

Tức khắc con Capi lấy cẳng đánh bạn một cái, và một cuộc tranh cãi diễn ra

giữa hai con chó.

Con Capi bảo con Décbinô cái gì tôi không nghe thấy, vì chó thì hiểu được ngôn ngữ của người chứ người thì không hiểu được ngôn ngữ của chó. Tôi chỉ thấy con Décbinô không chịu nghe lẽ phải và đòi tiêu ngay tức khắc ba đồng xu kia. Con Capi phải nổi nóng lên và nhe bộ nanh ra. Con Décbinô vốn không can đảm gì cho lắm đành chịu im không kỳ kèo nữa. Vấn đề bữa tối thế là được giải quyết. Bây giờ còn vấn đề ngủ.

Cũng may là trời đẹp, ban ngày nóng nên ngủ ở ngoài trời về tiết này cũng chẳng có gì đáng ngại lắm. Chỉ cần bố trí thế nào để khỏi làm phiền cho chó sói, nếu vùng này có chó sói, cần hơn nữa là phải tránh bọn tuần phiên, bọn này còn nguy hiểm hơn bội phần. Đối với chúng tôi, con người vậy mà còn đáng sợ hơn muông sói!

Vậy thì cứ việc tiến thẳng về phía trước mặt, trên con đường trắng xóa, cho đến lúc nào gặp chỗ trú. Chúng tôi làm như vậy. Con đường dài dằng dặc, hết cây số này đến cây số khác nối tiếp nhau. Những tia ánh hồng của mặt trời lặn đã biến mất trên nền trời mà chúng tôi vẫn chưa tìm thấy chỗ trú. Dù thế nào cũng phải định liệu thôi.

Khi tôi quyết định dừng lại để nghỉ đêm thì chúng tôi đang ở trong một khu rừng đó đây có những khoảng trống trống trải. Ở giữa các khoảng trống ấy có những khối đá hoa cương dựng đứng. Nơi này thật là buồn, thật là hiu quạnh. Nhưng chúng tôi không thể chọn chỗ nào hơn được. Tôi nghĩ rằng ở giữa những khối đá hoa cương ấy, chúng tôi có thể tìm được một chỗ trú ẩn để tránh khí lạnh vào ban đêm. Tôi nói “chúng tôi” là nói con Giôlicơ và tôi. Đối với mấy con chó thì không phải lo lắng gì cho chúng nó cả. Để chúng nó ngủ ngoài trời chẳng sợ chúng nó lên cơn sốt đâu! Nhưng riêng tôi thì phải giữ gìn vì tôi biết trách nhiệm của mình rất nặng. Nếu tôi đau ốm thì gánh hát sẽ ra sao? Và bản thân tôi ra sao, nếu phải nuôi con Giôlicơ ốm?

Chúng tôi rời đường cái, đi vào giữa các khối đá. Lát sau tôi trông thấy một phiến đá hoa cương lớn nằm nghiêng, tạo thành một cái hốc dưới chân phiến đá và một cái ở trên chóp. Trong cái hốc đó, gió đã vun lá thông khô lại thành một lớp dày. Không còn kiếm ra chỗ nào hơn thế nữa: một cái nệm để nằm, một cái mái để nắp. Chỉ thiếu một miếng bánh để ăn bữa tối nữa thôi. Phải cố gắng đừng nghĩ đến chuyện đó nữa.

Trước khi ngủ tôi giảng giải cho con Capi nghe là tôi trông cậy ở nó về việc canh phòng cho cả bọn. Thế là đáng lẽ cũng vào nằm trên đồng lá thông với chúng tôi, con vật ngoan ngoãn ấy lại đứng ở ngoài để canh gác. Tôi có thể yên tâm. Tôi chắc không ai có thể đến gần chúng tôi mà tôi không được báo trước. Tuy rằng tôi đã yên lòng về điểm đó nhưng nằm xuống đồng lá thông tôi chưa ngủ ngay được. Con Giôlicơ nằm sát cạnh tôi, trùm chiếc áo ngắn của tôi. Con Décbinô và con Đônxơ nằm khoanh tròn ở dưới chân tôi.

Tôi mệt mỏi lắm nhưng nỗi lo lắng còn lớn hơn là sự mệt mỏi. Ngày hôm đó, ngày đầu cuộc hành trình của chúng tôi, là một ngày xấu. Ngày mai đây sẽ ra sao nhỉ? Tôi đói, tôi khát mà tôi chỉ còn có ba xu thôi. Tự nhiên tôi thò tay vào túi sờ nắn mấy đồng xu, nhưng có sờ nắn bao nhiêu cũng vô ích thôi, chúng chẳng đẻ thêm ra đồng nào nữa: một này, hai này, ba này, bao giờ cũng vậy, đếm đến con số ấy là tôi dừng lại.

Làm thế nào nuôi gánh xiếc? Làm thế nào mà nuôi chính bản thân mình, nếu ngày mai đây và những ngày sau đó, tôi không biểu diễn được? Nào là rọ mõm cho chó, nào là lấy giấy phép đi hát rong, biết đào những thứ ấy ở đâu ra? cả bọn phải chết đói ở một xó rừng nào đó, hoặc là chết bờ chết bụi chẳng? Vừa đặt đi đặt lại những câu hỏi bứt rứt ấy tôi vừa nhìn những vì sao lấp lánh trên đầu trong vòm trời mờ mịt.

Không một tí gió. Khắp nơi đều yên lặng. Không một tiếng lá xào xạc. Không một tiếng chim kêu. Trên đường cái không một tiếng xe lăn bánh. Phóng hết tầm con mắt trong cỏi xanh xanh sâu thẳm, cũng chỉ thấy khoảng không trống rỗng. Chúng tôi thật cô đơn và trơ trọi!

Tôi cảm thấy nước mắt trào lên giàn giụa rồi bỗng dưng tôi khóc nức nở: tội nghiệp má Bắcboranh! Tội nghiệp cụ Vitali.

Tôi nằm sấp, hai bàn tay úp vào mặt khóc tấu tức không tài nào nín được. Bỗng tôi thấy một hơi thở âm âm luồn qua tóc. Tôi vùng quay lại, một cái lưỡi mềm mại và nóng hổi liếm vào mặt tôi. Đó là con Capi, nó đã nghe thấy tôi khóc nên lại an ủi tôi như nó đã đến giúp đỡ tôi đêm đầu tiên tôi lên đường. Tôi choàng hai cánh tay ôm cổ nó, hôn cái mõm ẩm ướt của nó. Thế là nó rên lên mấy tiếng khe khẽ dường như nó cùng khóc với tôi.

Khi tôi thức giấc thì trời đã sáng rõ. Con Capi ngồi trước mặt nhìn tôi. Trên

cành, chim hót riu rít. Ở xa, ở tận nơi xa tít, vọng lại tiếng chuông báo giờ cầu kinh buổi sáng. Mặt trời đã lên cao tỏa ra những tia nắng làm ấm người và ấm cả lòng nữa.

Công việc điểm trang chải chuốt buổi sáng của chúng tôi chỉ một thoáng là xong, và thế là chúng tôi lên đường, đi về phía có tiếng chuông giống giả. Ở đây chắc có làng xóm, ở đây chắc có cửa hàng bánh mì. Khi người ta đi ngủ không ăn bữa trưa và bữa tối thì cái đói nó lên tiếng ngay từ sáng sớm rồi.

Tôi đã nhất quyết: cứ tiêu hết ba đồng xu còn lại đó rồi sau sẽ hay.

Vào làng tôi chẳng cần phải hỏi thăm cửa hàng bánh mì ở đâu. Mùi chúng tôi đã đưa chúng tôi tới đó một cách chắc chắn. Gì chứ để đánh hơi thấy mùi bánh nóng thơm ngon từ xa thì mũi tôi cũng thính chẳng kém gì mũi mấy con chó kia. Ba xu bánh mì khi giá bánh năm xu một cân thì mỗi phần chỉ được một miếng nhỏ. Do đó, chúng tôi ăn xong bữa sáng rất nhanh.

Đã đến lúc phải xem xét, phải nghĩ cách thế nào để kiếm tiền trong ngày hôm đó. Tôi bèn đi khắp làng để tìm chỗ nào thuận lợi nhất để biểu diễn và cũng để dò xét vẻ mặt mọi người đoán xem họ sẽ là bạn hay thù. Ý tôi không phải là biểu diễn ngay tức khắc vì giờ này không thuận tiện. Mục đích của tôi là nghiên cứu vùng này chọn lấy một chỗ tốt nhất để đến trưa thì trở lại đó thử thời vận xem sao.

Tôi đang mải mê với ý nghĩ ấy bỗng nghe thấy tiếng la hét ở phía sau. Tôi vội ngoảnh lại thì thấy con Décbinô chạy tới và một bà già đang đuổi theo nó. Thoáng qua cũng đủ hiểu tại sao có cuộc đuổi bắt và tiếng kêu la ấy. Lợi dụng lúc tôi lơ đãng, con Décbinô đã rời tôi lên vào nhà người ta đánh cắp một miếng thịt mang đi.

- Quân ăn trộm! - Bà già la to. - Bắt lấy nó, bắt lấy tất cả bọn chúng nó!

Nghe mấy tiếng cuối cùng ấy, tôi thấy mình có lỗi, hay ít ra cũng phải chịu trách nhiệm về sự sai trái của con chó của mình. Vì thế, tôi cũng chạy nốt.

Biết trả lời làm sao nếu bà già kia bắt tôi bồi thường miếng thịt nó đánh cắp? Lấy gì mà trả? Không trả thì họ bắt lại và đã bắt thì họ giữ lại chứ chẳng chơi.

Thấy tôi chạy, con Capi và con Đônxor cũng không chịu tụt lại sau. Chúng nó theo sát gót tôi. Còn con Giôlicơ ngồi trên vai tôi thì bám chặt lấy cổ tôi để khỏi rơi xuống đất.

Tôi không sợ người ta đuổi kịp nhưng sợ người ta đón đầu ở quãng nào đó.

Quả nhiên có hai ba người chừng như có ý định ấy đang chặn đường chúng tôi.

May sao có một ngõ nhỏ đâm ngang ra đường cái trước khi đến chỗ họ. Tôi cùng với mấy con chó nhảy xổ vào trong ngõ và chạy thục mạng. Chẳng mấy chốc chúng tôi đã ra đến giữa đồng. Tôi chạy cho đến khi gần đứt hơi mới dừng lại, nghĩa là tôi đã chạy ngót hai cây số là ít.

Bây giờ tôi mới dám ngoảnh lại để nhìn về phía sau, không có người nào đuổi theo chúng tôi cả. Con Capi và con Đônxor vẫn bám sát gót tôi. Còn con Décbinô thì từ xa đi tới. Có lẽ nó đã dừng lại ở giữa đường để ăn miếng thịt.

Tôi gọi nó, nhưng nó biết là nó đáng bị trừng phạt nặng nên không đến với tôi. Nó dừng lại rồi đâm đầu chạy trốn.

Đành rằng con Décbinô đánh cắp miếng thịt vì đói, nhưng mà tôi không thể vin vào lý do đó để tha thứ. Một vụ trộm cắp đã xảy ra. Kẻ có lỗi phải chịu phạt. Nếu không thì chẳng còn kỷ luật gì trong gánh xiếc của tôi nữa. Đến làng sau, con Đônxor sẽ bắt chước bạn nó, rồi tới cả con Capi nữa cũng sẽ bị cám dỗ nốt. Vậy thì tôi phải trừng phạt công khai con Décbinô mới được. Nhưng muốn thế thì tự nó phải đến trước mặt tôi.

Chuyện đó không phải dễ dàng. Tôi phải cạy con Capi.

- Đi tìm con Décbinô cho tao.

Nó đi ngay để thi hành nhiệm vụ tôi giao phó. Tuy nhiên nó nhận việc này không sốt sắng như thường lệ. Trong cái nhìn của nó trước khi đi, tôi nhận thấy như là nó muốn làm người bào chữa cho con Décbinô hơn là làm tên sen đầm cho tôi.

Thế là tôi chỉ còn việc đợi con Capi điệu tên tù của nó về. Chắc phải chờ khá lâu vì hẳn là con Décbinô không chịu để lời về ngay đâu. Dù phải chờ đợi thế nào tôi cũng không lấy làm khó chịu lắm. Chúng tôi đã ở cách làng xóm khá xa, không còn lo người đuổi theo nữa. Mặt khác tôi chạy đã mệt rồi và cũng muốn được nghỉ ngơi một lát. vả lại vội vã mà làm gì? Có vội cũng chưa biết đi đâu và cũng chẳng có việc gì làm kia mà!

Chính cái chỗ tôi dừng lại là một nơi tuyệt diệu để đợi chờ và nghỉ ngơi. Số là trong lúc tôi chạy thục mạng chẳng biết là chạy đi đâu thì lại đến ngay trên bờ con

kênh Nam. Từ khi rời thành phố Tuludo, tôi đã đi qua những cánh đồng mù mịt bụi. Giờ đây tôi mới đến một miền vừa xanh tươi vừa mát mẻ, có những kẽ của một tảng đá to phủ đầy cây nhỏ, và những cây ấy buông xuống thành những thác hoa xuôi chiều dòng nước. Thật thú vị. Ngồi đó đợi hai con chó trở về thì tuyệt.

Một giờ trôi qua. Không thấy con nào về cả. Tôi bắt đầu lo ngại thì bỗng thấy con Capi lủi thủi trở về một mình.

- Con Décbinô đâu?

Con Capi nằm xuống, dáng điệu sợ sệt. Nhìn nó tôi thấy bên tai có vấy máu, Chẳng cần phải giải thích tôi cũng hiểu câu chuyện xảy ra thế nào: Con Décbinô chống cự lại. Còn con Capi thì có lẽ nó chấp hành miễn cưỡng một mệnh lệnh mà nó cho là khắc nghiệt quá nên nó đành chịu thua. Có nên mắng mỏ nó và trừng phạt cả nó nữa không? Tôi không đủ can đảm làm thế. Tôi không muốn làm phiền lòng người khác vì chính mình cũng đang nẫu ruột về nỗi sầu riêng.

Công việc giao cho con Capi làm không có kết quả, tôi chỉ còn có cách đợi cho con Déobinô vui lòng trở về thôi. Tôi biết nó lắm. Cái hành động phản kháng lúc ban đầu qua rồi thì nó đành chịu phạt và chắc là tôi sẽ thấy nó hối hận trở về. Tôi nằm xuống bên một gốc cây, tay giữ con Giôlicơ đã xích lại vì sợ nó lại cao hứng bỏ theo con Décbinô. Còn con Capi và con Đônxor thì nằm dưới chân tôi. Thời gian trôi qua, con Décbinô vẫn không về. Giấc ngủ đến với tôi lúc nào không biết và tôi thiếp đi.

Khi tôi thức giấc thì mặt trời lên tới đỉnh đầu và khá nhiều giờ khác đã trôi qua. Không cần có mặt trời tôi cũng biết là đã trưa vì dạ dày của tôi kêu lên rằng tôi đã ngón mẩu bánh cuối cùng từ lâu lắm rồi. Về phần mấy con chó và con khỉ Giôlicơ, chúng nó cũng tỏ ra rất đói. Con Capi và con Đônxor kêu đói bằng vẻ mặt thiếu ngủ, con Giôlicơ thì nhăn nhó.

Vẫn không thấy bóng vía con Décbinô đâu cả.

Tôi kêu tên nó, tôi huýt sáo gọi nó. Đều vô ích! Nó không về. Nó ăn bữa sáng no nê rồi, bây giờ nó rúc vào bờ bụi nào đó để yên ổn tiêu hóa thức ăn.

Tình thế trở nên khó xử. Nếu tôi đi thì con chó sẽ lạc đàn không trở về với chúng tôi được. Nếu tôi ở lại thì không có cơ hội kiếm được dăm ba xu để có cái ăn.

Và đúng là nhu cầu về ăn càng lâu càng trở thành cấp thiết. Mắt của hai con chó nhìn chòng chọc vào mắt tôi, nhìn một cách tuyệt vọng. Con khỉ Giôlicơ thì vừa xoa bụng vừa kêu khe khẽ những tiếng đầy oán thán. Thời gian trôi qua, con Décbinô vẫn không trở về. Tôi lại phái con Capi đi tìm một lần nữa. Nhưng nửa giờ sau nó trở về có một mình và cho tôi biết là không tìm thấy.

Làm thế nào bây giờ?

Dù cho con Décbinô đã phạm lỗi, dù nó còn đặt chúng tôi vào một tình thế ghê gớm nữa, tôi cũng không thể tính đến việc bỏ rơi nó. Cụ chủ tôi sẽ nói sao nếu tôi không mang đủ ba con chó về. Vả lại dù sao đi nữa, tôi vẫn yêu thương nó, cái con Décbinô chết tiệt này! Tôi quyết tâm đợi nó đến chiều tối.

Nhưng không thể nào cứ ngồi yên không hoạt động để nghe dạ dày van đói. Những tiếng kêu ấy nghe càng bội phần thống thiết vì chỉ có nó nhoi nhói bên tai, không lúc nào nghỉ ngơi, và cũng không có cái gì chen vào để làm cho ta có thể xao nhãng.

Phải nghĩ ra trò gì để bốn chúng tôi có việc làm cho khuây khỏa. Nếu có thể quên đi không nghĩ rằng mình đang đói thì tất nhiên sẽ ít thấy đói hơn. Nhưng làm gì bây giờ?

Mải loay hoay về câu hỏi ấy, tôi chợt nhớ cụ Vitali có kể cho tôi nghe rằng trong chiến tranh, khi một binh đoàn hành quân mệt nhọc thì người ta bảo cử nhạc. Nghe thấy những điệu nhạc vui vẻ và lời cuốn, binh sĩ sẽ quên hết mệt mỏi.

Nếu tôi chơi một bản nhạc vui có lẽ cả bọn sẽ quên đói! Dù thế nào đi nữa, tôi bận chơi nhạc và mấy con chó bận nhảy múa với con Giôlicơ thì thời giờ sẽ đi nhanh hơn. Tôi vớ lấy cây đàn dựng ở gốc cây. Sau khi sắp xếp chỗ đứng cho các diễn viên, tôi quay lưng lại con sông đào và bắt đầu chơi một điệu múa và sau đó một điệu “vanxo”.

Thoạt tiên thì dường như mấy tài tử của tôi không sẵn lòng nhảy múa. Giá có bánh mì để cho mỗi chú một khoanh thì tất nhiên ổn hơn đây. Nhưng dần dần nhờ có tác dụng tự nhiên của âm nhạc, chúng nó phấn chấn lên. Chúng tôi quên cả lát bánh đang thềm mà chẳng có. Tôi chỉ nghĩ đến nhảy múa.

Thình lình tôi nghe một giọng nói trong trẻo, một giọng trẻ con reo lên: “Hoan

hồ!”. Giọng nói đó từ đằng sau vọng tới. Tôi vội vàng ngoảnh lại.

Một con thuyền đỗ ở dưới sông, mũi thuyền quay về bên bờ tôi đứng. Hai con ngựa kéo thuyền dừng lại nghỉ ở bờ bên kia. Đó là một con thuyền lạ lùng chưa bao giờ tôi trông thấy. Nó ngắn hơn những chiếc xà lan thường đi trên sông đào. Trên sàn thuyền dựng một cái hành lang lắp kính, Phía trước hành lang kính là một mái hiên có cây leo che mát. Cành lá bám rải rác vào đường răng cưa ở mái nhà và rủ xuống từng nơi từng chỗ như những thác nước màu xanh lục. Dưới mái hiên có hai người: một người đàn bà còn trẻ đang đứng, vẻ tao nhã buồn và một chú bé, một đứa con trai trạc tuổi tôi trông như đang nằm.

Có lẽ chính thằng bé này vừa reo: “Hoan hô” đây. Con thuyền kia xuất hiện bất ngờ nhưng không có vẻ gì đáng sợ cả. Vừa hết ngạc nhiên thì tôi ngả mũ cảm ơn người vừa hoan hô tôi. Người đàn bà hỏi tôi với giọng lơ lơ của một người ngoại quốc?

- Em diễn trò để tiêu khiển đây à?

- Để tập luyện cho diễn viên của cháu và cũng để... giải trí.

Chú bé ra hiệu cho bà ta và bà cúi sát xuống mặt nó. Rồi bà ngẩng lên hỏi tôi:

- Em có vui lòng biểu diễn một lúc nữa không?

Có, tôi vui lòng biểu diễn lắm chứ! Biểu diễn trước một cử tọa đến đúng lúc thế này. Tôi không đợi người ta nài. Tôi hỏi:

- Bà muốn xem một điệu vũ hay một vở kịch?

-Ồ! Một vở kịch! - Đứa bé reo lên.

Nhưng bà ngắt lời và bảo là bà ta thích điệu vũ hơn. Đứa bé kêu:

- Điệu vũ thì ngắn ngủi quá!

- Sau điệu vũ, nếu chư vị khán giả thích thì chúng tôi có thể biểu diễn nhiều tiết mục “y hệt những tiết mục ở các rạp xiếc của thành phố Pari”.

Đó là một câu quen thuộc của chủ tôi. Tôi cố gắng đọc nó với cái giọng tao nhã của ông cụ. Nghĩ cho kỹ thì họ từ chối vở kịch hóa ra lại làm cho tôi hài lòng. Vì rằng tổ chức kịch mà thiếu mất con Décbinô và quần áo, dụng cụ cần thiết thì tôi còn biết xoay xở làm sao?

Thế là tôi vớ cây thụ cầm và bắt đầu chơi một điệu vanxơ. Túc khắc con Capi

lấy hai chân ôm ngang lưng con Đônxor và chúng quay theo nhịp. Rồi đến con Giôlicơ một mình nhảy một điệu vũ. Tiếp đó chúng tôi lần lượt biểu diễn hết cả chương trình của mình, không thấy mệt mỏi. Chắc mấy diễn viên của tôi hiểu rằng chúng sẽ được thù lao bằng một bữa ăn, cho nên chúng nó cũng như tôi, đều không tiếc gì công sức.

Giữa một tiết mục tôi thấy con Décbinô thành linh ở trong một bụi cây chui ra. Khi các bạn nó tới gần nó thì nó trâng tráo len vào và đóng vai trò của mình.

Vừa biểu diễn, vừa trông nom các diễn viên, thỉnh thoảng tôi vừa liếc mắt nhìn chú bé. Điều kỳ dị là tuy xem trò của chúng tôi, nó có vẻ thích thú, nhưng nó vẫn không cử động. Nó nằm dài ngay đơ chỉ động đậy hai tay để vỗ tán thưởng chúng tôi.

Nó bị liệt chăng? Hình như nó bị buộc vào một tấm gỗ.

Gió đẩy dần con thuyền vào sát bờ lúc nào không biết. Bây giờ thì tôi nhìn thấy thằng bé rõ như tôi đang đứng ở trên thuyền gần ngay cạnh nó. Tóc nó vàng, mặt nó tái nhợt, tái đến nỗi người ta trông thấy rõ những đường gân xanh trên trán dưới làn da trong suốt, nét mặt nó hiền dịu âu sầu và có cái gì như là dấu hiệu của bệnh tật. Bà chủ thuyền hỏi tôi:

- Em diễn như thế, bao nhiêu một chỗ xem?
- Người ta trả tùy lòng, tùy theo sự vui thích của người ta.
- Mẹ ơi, thế thì phải trả thật đắt đây. - Thằng bé nói.

Rồi nó nói thêm mấy câu bằng một thứ tiếng mà tôi không hiểu. Sau đó bà mẹ nói với tôi:

- Ácơ nó muốn nhìn gần các diễn viên của em đây.

Tôi ra hiệu. Con Capi lấy đà nhảy vọt xuống thuyền. Ácơ hỏi:

- Thế còn những con kia?

Hai con Décbinô và Đônxor nhảy theo bạn.

- Còn con khỉ nữa!

Con Giôlicơ có thể nhảy xuống một cách dễ dàng nhưng tôi không bao giờ tin nó. Một khi lên thuyền, nó có thể bày ra những trò tinh nghịch không vừa ý bà chủ. Bà chủ hỏi:

- Nó có dữ không?
- Thưa bà không, nhưng có lúc nó không vâng lời. Cháu sợ xuống thuyền nó

không ngoan.

- Thế thì cháu cứ xuống với nó.

Vừa nói bà vừa ra hiệu cho một người đàn ông đứng ở sau lái. Lập tức người này đi lên phía trước bắc một tấm ván lên bờ. Nhờ cái cầu bắc như thế nên tôi xuống thuyền khỏi phải nhảy bạt mạng. Tôi trịnh trọng bước vào trong thuyền, vai đeo đàn, tay bế con Giôlicơ. Ácơ reo lên:

- Con khỉ! Con khỉ đây!

Tôi tiến đến sát chú bé. Trong lúc nó vuốt ve, vỗ về con Giôlicơ, tôi tha hồ ngắm nghía nó. Thật là kỳ lạ! Đúng là nó bị buộc vào một tấm gỗ như tôi đã dự đoán. Bà chủ hỏi tôi:

- Cháu có bố cháu đấy chứ, có phải không?

- Thưa có, nhưng hiện nay cháu sống một mình.

- Sống một mình có lâu không?

- Hai tháng.

- Hai tháng! Ô tội nghiệp cho cháu! Thế nào? Bằng ấy tuổi mà đã phải sống một mình lâu như thế ư?

- Thưa bà biết làm thế nào được!

- Hết hai tháng này có lẽ chủ cháu bắt cháu phải mang về cho ông ấy một số tiền phải không?

- Thưa bà không. Chủ cháu không bắt buộc cháu cái gì cả. Miễn là làm sao cháu sống được và nuôi sống được gánh xiếc thế là đủ.

- Cho tới nay cháu vẫn kiếm được đủ sống à?

Tôi ngập ngừng trước khi trả lời. Tôi chưa thấy một bà nào làm cho tôi kính nể như bà ấy. Thế mà, bà nói năng hiền từ, giọng bà dịu dàng, cái nhìn của bà ân cần, sáng đến nỗi tôi quyết định nói thực, và lại tại sao lại không nói chứ?

Tôi kể cho bà nghe tại sao tôi phải xa lìa cụ Vitali, ông cụ bị tù vì đã bảo vệ tôi như thế nào, và làm sao từ khi rời thành phố Tuludơ tôi chưa hề kiếm được một xu.

Trong lúc tôi nói thì thằng Ácơ chơi đùa với mấy con chó. Tuy vậy nó vẫn chú ý nghe tất cả những lời tôi kể lể. Nó kêu:

- Các bạn chắc đói lắm nhỉ?

Nghe đến cái tiếng đói quen thuộc ấy, mấy con chó sủa vang lên và con Giôlicơ thì xoa bụng rồi rít. Actor kêu lên:

- Ô! Mẹ ơi!

Nghe thấy tiếng gọi, bà hiểu ngay. Bà nói mấy câu bằng tiếng ngoại quốc với một người đàn bà vừa thò đầu ra sau cánh cửa hé mở. Hầu như tức khắc sau đó, người đàn bà này bung ra một chiếc bàn nhỏ bày thức ăn. Bà chủ thuyền bảo tôi:

- Ngồi ăn đi cháu.

Tôi không đợi bao nhiêu lần. Tôi đặt cây đàn xuống và ngồi ngay vào bàn. Tức thì mấy con chó xếp hàng quanh tôi và con Giôlicơ ngồi lên đầu gối tôi. Actor hỏi:

- Chó của anh có ăn bánh mì không?

- Chúng nó ăn mạnh chứ! Tôi cho mỗi con một miếng chúng ngốn hết ngay.

Actor lại hỏi:

- Còn con khi nữa?

Nhưng cũng chẳng cần săn sóc đến con Giôlicơ. Trong khi tôi cho chó ăn thì nó đã vớ lấy một miếng ba tê chui xuống gầm bàn ngồi tọng đến nghẹn cổ.

Xong đến lượt tôi, tôi cũng cầm một khoanh bánh.

Tôi không đến nỗi tọng cho nghẹn hầu nghẹn họng như con Giôlicơ nhưng cũng ăn ngấu ăn nghiền không kém nó. Bà chủ rót đầy cốc rượu nho cho tôi và nói:

- Tội nghiệp cháu bé!

Còn Actor không nói gì cả. Nó giương mắt nhìn chúng tôi. Thấy chúng tôi ăn ngon miệng như thế, chắc là nó phải kinh ngạc lắm, vì trong cả bọn chúng tôi, đứa nào cũng háu ăn như đứa nào. Ngay cả con Décbinô cũng vậy, tuy rằng nó cũng đã khá no bụng với miếng thịt đánh cắp. Actor hỏi:

- Thế tối nay anh và các con vật định ăn ở đâu nếu không gặp chúng tôi?

- Chắc là chúng tôi không ăn tối.

- Thế ngày mai ăn ở đâu?

- Có lẽ ngày mai chúng tôi lại may mắn gặp được người tốt như hôm nay.

Không tiếp chuyện tôi nữa, Actor ngoảnh lại phía mẹ và hai người lại trao đổi với nhau rất lâu bằng thứ tiếng ngoại quốc mà tôi đã nghe thấy vừa rồi. Hình như nó muốn xin cái gì mà mẹ nó không muốn cho, hay ít ra cũng nêu nhiều điều trở ngại.

Bỗng nhiên nó quay đầu lại phía tôi vì thân mình nó không cử động được. Nó nói:

- Anh ở lại đây với chúng tôi nhé?

Tôi nhìn nó không trả lời. Câu hỏi đột ngột quá.

- Con tôi nó hỏi cháu có vui lòng ở lại đây với chúng tôi không?

- Trên chiếc thuyền này?

- Phải, trên chiếc thuyền này. Con tôi nó ốm. Thầy thuốc bắt phải buộc nó trên một tấm gỗ như cháu thấy đây. Để cho nó khỏi buồn chán, tôi đưa nó đi chơi trên chiếc thuyền này. Cháu sẽ ở lại đây với chúng tôi. Lũ chó và con khỉ của cháu sẽ biểu diễn cho Ấc-tơ xem. Nó sẽ là khán giả của những con vật ấy đây. Còn cháu, nếu cháu vui lòng thì cháu sẽ đánh thụ cầm cho mẹ con chúng tôi nghe. Như vậy cháu sẽ giúp ích cho chúng tôi và về phía chúng tôi thì có lẽ chúng tôi cũng có ích cho cháu. Hàng ngày cháu sẽ khỏi phải đi kiếm khách xem. Cái đó không phải là một chuyện dễ dàng đối với một đứa trẻ vào lứa tuổi cháu.

Đi thuyền! Tôi chưa hề được đi thuyền bao giờ và được đi thuyền là điều mong ước lớn của tôi. Tôi sẽ được sống trên thuyền, trên mặt nước, sung sướng làm sao! Đó là ý nghĩ đầu tiên bùng lên trong trí tôi và làm cho óc sáng hẳn lên.

Giấc mơ thú vị quá! Chỉ cần suy nghĩ vài giây tôi đủ thấy lời đề nghị kia rất có lợi cho tôi và người đề nghị đó quả là hào hiệp.

Tôi cầm tay bà ta mà hôn.

Hình như bà cảm kích về cách tỏ lòng biết ơn đó. Thân ái và gần như âu yếm, bà lấy tay xoa đầu tôi mấy lần và nói:

- Tội nghiệp cháu bé!

Người ta đã có ý muốn tôi gảy đàn cho nghe thì tôi tưởng nên làm hài lòng người ta ngay chứ không nên trì hoãn. Sự sốt sắng là một cách chứng tỏ phần nào thiện chí và lòng biết ơn của mình. Tôi cầm cây đàn, đi mãi tận đằng mũi thuyền và bắt đầu gảy.

Lúc đó bà chủ đặt lên môi một chiếc còi nhỏ bằng bạc và huýt lên một tiếng lạnh lạnh.

Tôi vội ngừng gảy đàn và tự hỏi tại sao bà ta thổi còi như thế. Phải chăng bà thổi còi vì tôi chơi đàn dở hay bà muốn bảo tôi ra đi?

Vốn đề ý tới tất cả mọi việc xung quanh. Ác-tơ đoán được mỗi bản khoản của tôi. Nó nói:

- Mẹ tôi thôi còi để cho ngựa tiếp tục đi đây!

Thật vậy, con thuyền có ngựa kéo rời khỏi bờ và bắt đầu lướt trên mặt nước yên lặng của con sông đào. Nước vỗ róc rách vào mạn thuyền. Cây cối ở hai bên bờ chạy lùi về phía sau chúng tôi dưới tia nắng xiên khoai của mặt trời. Ác-tơ bảo:

- Anh đánh đàn đi!

Nó lấy đầu ra hiệu gọi mẹ nó lại gần. Nó cầm tay bà lên, giữ thật chặt trong hai bàn tay nó suốt thời gian tôi chơi những bản nhạc mà thầy tôi đã dạy.

-
1. *Nguyên văn là livre: đơn vị trọng lượng xưa ở Châu Âu, bằng nửa kilogram.*
 2. *Xăng tim (centimét): phần trăm của một đồng phờ răng: 5 xăng tim bằng một xu.*

NGƯỜI BẠN ĐẦU TIÊN CỦA TÔI

Bà mẹ Ácơ là người Anh. Tên bà là Miligon. Bà góa chồng. Lúc đầu tôi tưởng Ácơ là đứa con duy nhất của bà, về sau mới biết bà còn đứa con trưởng bị mất tích một cách bí mật. Người ta không tìm ra được dấu vết của nó. Sự việc ấy xảy ra trong lúc ông Miligon đang sắp chết, còn bà Miligon thì ốm nặng chẳng biết tí gì xung quanh bà ta cả. Khi bà bình phục thì chồng bà đã chết và con bà đã mất tích rồi. Việc tìm tôi do người em chồng bà là ông Giem Miligon lo liệu. Chọn ông Giem Miligon vào việc này thì cũng lạ vì ông ta có những quyền lợi đối lập với chị dâu. Thật vậy, anh ông Giem chết không con thì ông ta trở thành người thừa kế của ông ấy.

Tuy vậy ông Giem Miligon cũng không được hưởng di sản của anh vì rằng bảy tháng sau khi chồng chết, bà Miligon lại sinh ra một đứa con trai, đó là chú bé Ácơ.

(1)

Thầy thuốc bảo rằng thằng bé này khỏe khoắn và bệnh tật thế, chả nuôi được. Nó có thể chết nay chết mai. Lúc ấy ông Giem Miligon mới hẳn là người thừa kế tước vị và gia sản của anh ông. Luật thừa tự không phải ở nước nào cũng giống nhau. Bên nước Anh trong một trường hợp nào đó, pháp luật có thể cho một người chú đứa trẻ thừa kế chứ không phải người mẹ.

Đứa cháu trai ra đời làm cho mọi hy vọng của ông Giem Miligon chậm thực hiện, nhưng không làm cho nó tiêu tan. Ông ta chỉ có việc đợi thôi.

Và ông ta đợi.

Nhưng mà lời báo trước của các ông thầy thuốc chẳng ứng nghiệm. Ácơ tuy ốm đau quặt quẹo nhưng không chết như người ta dự đoán. Sự chăm sóc của bà mẹ đã làm cho nó sống. Đó là một điều kỳ diệu, nhưng ơn trời điều kỳ diệu ấy cũng thường hay lặp lại.

Dễ đến hai mươi lần người ta tưởng nó đi đời, nhưng hai mươi lần nó được cứu sống. Nó bị liên tiếp đôi khi còn cùng một lúc - tất cả các thứ bệnh tật mà trẻ con thường hay mắc phải.

Thời gian gần đây nó lại mắc một chứng bệnh khủng khiếp gọi là lao xương

hông. Chỗ đau nằm ở hông. Để chữa bệnh này, người ta bảo phải dùng nước có chất lưu hoàng. Bà Miligon bèn đến miền núi Pyrênê. Nhưng sau khi chữa bằng nước có chứa chất lưu hoàng không kết quả, người ta bèn bày một phương pháp điều trị khác. Theo cách này, người ốm phải nằm duỗi dài ra không được đặt chân xuống đất. Do đó, bà Miligon mới thuê đóng chiếc thuyền này ở thành phố Boócđô.

Bà không đành nhốt con bà trong một căn nhà. Nó đến chết vì buồn chán hoặc thiếu khí trời mà thôi. Thằng Áctơ không đi được thì cái nhà nó ở sẽ đi thay cho nó.

Người ta đã biến chiếc thuyền thành ngôi nhà nổi có buồng ngủ, có bếp, có buồng khách và mái hiên. Tùy theo thời tiết, Áctơ ở trong phòng khách hay ở dưới mái hiên này, từ sáng chí tối, với mẹ nó bên cạnh. Thế là cảnh vật diễn qua trước mắt nó, nó chỉ cần mở mắt ra mà nhìn.

Họ khởi hành từ Boócđô được một tháng nay. Sau khi ngược dòng sông Garon, họ đi vào kênh Nam. Từ con sông đào này họ sẽ đi tới những đầm vũng và con sông đào dọc bờ Địa Trung Hải. Rồi họ sẽ ngược sông Rôn, sông Xôn, chuyển sang sông Loa cho tới thị trấn Boria. Ở đây họ rẽ sang con sông đào cùng tên để đến sông Xen rồi xuôi dòng sông cho tới thành phố Ruăng. Đến đó hai mẹ con sẽ đáp tàu thủy lớn để trở về nước Anh.

Ngày tôi mới đến, tôi chỉ biết có cái buồng tôi ở trên chiếc thuyền mang tên “Thiên Nga” này. Buồng tuy bé nhỏ - hai thước chiều dài và độ chừng một thước chiều rộng - nhưng nó là buồng tàu thủy mỹ lệ nhất, kỳ lạ nhất mà trí tưởng tượng của trẻ con có thể ước mơ.

Đồ đạc trong phòng chỉ có một cái tủ có ngăn kéo. Nhưng cái tủ có ngăn kéo đó giống như cái chai vô tận của nhà vật lý học, chứa đựng rất nhiều thứ. Mặt trên của cái tủ không đóng cứng như thường lệ mà giờ lên đây xuống được. Nhấc nó lên người ta thấy ở dưới có một chiếc giường có đầy đủ cả chăn, đệm, gối. Tất nhiên là cái giường đó cũng chẳng được rộng gì cho lắm. Tuy thế nó cũng khá lớn, đủ chỗ để nằm ngủ trong đó một cách thoải mái. Dưới giường có một ngăn kéo đựng đủ các đồ dùng để rửa mặt. Bên dưới nữa lại có một ngăn kéo khác chia ra làm nhiều ô trong đó có thể xếp quần áo. Không có bàn, không có ghế để ngồi, nghĩa là không có bàn ghế đóng theo kiểu thông thường. Nhưng sát vách về phía đầu giường có một mảnh ván

khi hạ xuống thì thành cái bàn, và phía chân giường có một mảnh ván khác hạ xuống thì thành cái ghế. Ở capo thuyền khoét một cửa sổ tròn có tấm kính để đóng mở lấy ánh sáng và không khí.

Tôi chưa bao giờ được trông thấy cái gì vừa xinh đẹp vừa sạch sẽ như thế. Tất cả đều lát ván thông quét dầu. Trên nền ván trải một tấm vải sơn kẻ ô đen ô trắng.

Nhưng không phải chỉ có con mắt là say mê mà thôi đâu.

Khi tôi cởi áo ngả lưng trên giường, tôi có một cảm giác khoan khoái quả là mới lạ. Đây là lần đầu tiên những tấm ván lót giường trơn chứ không phải cào xát da thịt tôi. Ở nhà má Baccoranh tôi ngủ trên những tấm vải lót dệt bằng sợi gai cộm cộm và xù xì. Đi với cụ Vitali thì chúng tôi thường ngủ trên đồng rơm hay đồng cỏ khô không có vải lót. Mà khi ở quán trọ, người ta có đưa vải lót giường cho chúng tôi, thì hầu như bao giờ cũng vậy, vải xấu quá, thà rằng nằm ổ rơm tốt còn hơn. Ở trong buồng này vải lót mới thơm mịn màng làm sao!

Nó mềm mại và thơm tho quá! Và cái nệm quả là êm hơn những lá cây thông trên đó tôi vừa ngủ đêm hôm trước. Cảnh đêm yên lặng không đáng lo ngại nữa. Trong bóng tối cũng không có gì xôn xao. Những vì sao mà tôi nhìn thấy qua khung cửa sổ tròn chỉ nói với tôi những lời khuyến khích, những lời tin tưởng ở tương lai.

Mặc dù tôi được nằm ngủ trên một cái giường êm ấm, mới tờ mờ sáng tôi đã dậy, vì tôi áy náy không biết những tài tử của tôi đêm qua ngủ ngáy ra sao.

Tôi thấy cả bọn vẫn còn ở nguyên chỗ tối hôm trước tôi đã xếp đặt cho chúng và hãy còn ngủ đàng hoàng, tưởng chừng như con thuyền này là nhà của chúng từ mấy tháng nay rồi. Khi tôi đến thì mấy con chó trở dậy vui vẻ lại gần tôi để đòi vuốt ve như lệ thường những buổi sáng sớm. Chỉ có một mình con Giôlicơ không động dậy, tuy nó đã he hé mắt. Nó lại còn ngáy ồ ồ như một cái kèn đồng cỡ lớn.

Không cần phải suy nghĩ nhiều, tôi cũng hiểu: ông Giôlicơ vốn là hiện thân của tự ái, ông nổi giận lên rất dễ dàng, và khi đã giận thì dỗi rất lâu. Giờ đây ông bức tức vì tôi đã không mang ông theo vào trong buồng tôi và ông tỏ thái độ bất bình bằng cách giả vờ ngủ.

Tôi không thể giải thích cho Giôlicơ vì lý do gì mà bắt buộc dĩ tôi phải để nó ở lại trên sàn thuyền. Tôi cảm thấy tôi có lỗi với nó, ít ra là xét về bề ngoài. Tôi bèn ẵm

nó lên tay và vỗ về nó để tỏ lòng hối hận. Thoạt đầu nó vẫn dỗi. Nhưng vốn tính tình luôn luôn thay đổi nên lát sau nó đã nghĩ đến chuyện khác. Bằng điệu bộ, nó nói cho tôi hiểu rằng nếu cho nó lên bộ đi chơi với tôi thì nó sẽ tha thứ cho tôi.

Người thủy thủ tôi trông thấy cầm lái hôm trước cũng đã dậy và đang rửa sàn thuyền. Bác ta vui lòng bắc một tấm ván làm cầu và thế là cả đoàn chúng tôi đi lên bờ cỏ.

Tôi nô đùa với đàn chó và con Giôlicơ. Tôi chạy, tôi nhảy hào hứng, tôi leo cây chơi đùa như thế thì thời gian đi rất nhanh. Khi chúng tôi trở về thì ngựa đã thắng vào thuyền và buộc vào một cây bạch dương ở trên con đường dùng cho việc kéo thuyền. Chúng nó chỉ đợi ngọn roi vung lên là đi ngay. Tôi vội vàng xuống thuyền. Vài phút sau người ta mở dây buộc thuyền. Bác thủy thủ cầm tay lái, anh đánh ngựa lên yên, cái ròng rọc xỏ dây kéo rít lên. Thế là chúng tôi lên đường.

Đi thuyền mới thích thú làm sao! Trên đường ngựa đi nước kiệu và chúng tôi lướt nhẹ nhàng trên mặt nước mà không cảm thấy có một sự lay động nào. Rừng cây hai bên bờ chạy nhanh về phía sau. Chỉ nghe thấy tiếng nước vỗ mạn thuyền róc rách chen với tiếng nhạc đeo ở cổ ngựa.

Thuyền lướt tới. Nghiêng mình trên cạp, tôi ngắm nhìn những cây bạch dương rễ ăn sâu trong đám cỏ tươi, những cây bạch dương vươn mình kiêu hãnh và lắc lư những cành lá luôn luôn xao động trong không khí yên lặng buổi ban mai. Từng dãy dài bạch dương xếp thành hàng, dọc theo bờ sông, làm thành một bức bình phong rậm rạp, màu xanh, nó chắn những tia nắng xiên ngang của mặt trời, chỉ để lọt tới chỗ chúng tôi một thứ ánh sáng êm dịu đã được sàng lọc qua các cành lá. Từng chỗ, mặt nước đen nhánh như che phủ những vực thẳm không thể dò được. Trái lại chỗ khác, mặt nước trải ra thành một lớp trong suốt để thấy cả những viên đá cuội bóng loáng và những lá cỏ mịn màng như nhung ở dưới đáy sông.

Tôi đang say sưa lặng ngắm, chợt nghe thấy nói đến tên tôi ở sau lưng.

Tôi ngoảnh lại: Người ta vừa khênh Áctơ nằm trên tấm gỗ ra. Mẹ nó đứng bên nó. Nó hỏi:

- Anh ngủ có ngon không? Ngủ ngon hơn ngủ giữa cánh đồng chứ?

Tôi đến gần và cố tìm những lời lịch sự để nói với Áctơ đồng thời cũng có ý

nói với cả bà mẹ nữa. Ác-tơ lại hỏi:

- Thế mấy con chó đâu?

Tôi gọi lũ chó và con Giô-líc-ơ lại. Đàn chó chạy đến chào và con Giô-líc-ơ thì nhả nhó như những khi nó đoán ra rằng nó sắp phải biểu diễn. Nhưng buổi sáng hôm đó người ta không nói đến chuyện biểu diễn. Bà Miligon đặt con vào chỗ khuất bóng nắng và ngồi cạnh nó. Bà hỏi tôi:

- Cháu hãy đem chó và khỉ đi nhé! Ác-tơ và bác sắp làm việc đây.

Tôi nghe lời và cùng với bảy thú đi ra mãi đằng mũi thuyền.

Không biết thằng nhỏ ốm yếu đáng thương ấy làm được việc gì mà bảo là làm việc?

Tôi thấy bà mẹ bắt nó đọc thuộc lòng một bài học và bà ta mở một quyển sách để dõi theo. Ác-tơ nằm trên tấm gỗ mà đọc bài, người không nhúc nhích.

Nói là nó cố đọc thì đúng hơn vì nó ngáp ngừng nhiều quá. Nó không nói được lấy ba tiếng trọn tru. Nhiều khi nó còn nhầm lẫn nữa. Mẹ nó mắng nó một cách nhẹ nhàng nhưng cương quyết. Bà nói:

- Anh không thuộc bài ngu ngôn.

Nghe thấy bà gọi con là anh, tôi cho là một điều kỳ dị vì khi đó tôi chưa biết rằng người Anh thường xưng hô như thế khi họ nói với nhau bằng tiếng Pháp. Ác-tơ kêu lên ảo não:

- Chao! Mẹ ơi!

- Hôm nay anh còn phạm nhiều lỗi hơn hôm qua nữa.

- Con đã cố học.

- Và anh không thuộc.

- Con không thể học thuộc.

- Tại sao?

- Con không biết... tại con không thể học được... con ốm đau.

- Anh không ốm ở đâu. Mẹ không bao giờ chịu để cho anh không học tập được gì cả và lấy cớ là ốm đau để rồi lớn lên trở thành người dốt nát.

Tôi cho là bà Miligon quá nghiêm khắc nhưng bà vẫn nói năng ôn tồn, âu yếm.

- Tại sao anh không chịu học bài để làm phiền lòng mẹ?

- Thừa mẹ, con không học được. Con nói thành thật với mẹ là con không thể nào học được.

Ác-tơ bắt đầu khóc. Nhưng bà Miligon không nao núng vì những giọt nước mắt của nó, mặc dù bà có vẻ cảm động và phiền lòng nữa như bà nói. Bà tiếp:

- Sáng nay mẹ cũng muốn để anh chơi với Rêmi và đàn chó nhưng mà chỉ được chơi khi nào anh đọc thuộc bài ngụ ngôn không phạm lỗi.

Nói xong bà đưa quyển sách cho Ác-tơ và đi vài bước như thể sắp vào trong khoang thuyền, để mặc cho con nằm trên tấm gỗ.

Ác-tơ khóc nức nở. Đứng ở chỗ tôi cũng nghe thấy tiếng ngen ngào của nó.

Sao bà Miligon lại có thể khắc nghiệt với chú bé đáng thương này vậy? Bà vẫn tỏ ra yêu nó thắm thiết kia mà! Nó không học được bài; có phải lỗi tại nó đâu. Có lẽ là tại bệnh tật của nó. Ấy vậy mà bà định bỏ đi không an ủi nó một lời.

Nhưng bà không bỏ đi. Bà không vào trong khoang thuyền mà trở lại với con bà. Bà nói:

- Anh có muốn mẹ cùng học với anh thử xem không?

- Ô! Thừa mẹ vâng, cùng học.

Bà bèn lại ngồi gần nó. Bà cầm quyển sách và bắt đầu đọc khe khẽ bài ngụ ngôn Nhan đề là *Chó sói và cừu non*. Ác-tơ đọc theo bà từng chữ, từng câu.

Khi đọc xong bài ngụ ngôn ba lần, bà trao quyển sách cho Ác-tơ bảo nó học một mình. Rồi bà vào trong thuyền.

Ác-tơ liền đọc bài ngụ ngôn. Từ chỗ tôi đứng tôi trông thấy môi nó mấp máy. Rõ ràng là nó học bài và chăm chú học.

Nhưng sự chuyên cần của nó chẳng được mấy chốc. Mắt nó rời khỏi sách. Môi nó mấp máy chậm hơn rồi đột nhiên dừng hẳn lại.

Nó không đọc nữa, nó không học nữa.

Mắt nó đang vờ vẫn đó đây thì gặp mắt tôi. Tôi lấy tay ra hiệu cho nó để khuyên nó tiếp tục học bài đi. Nó khẽ mỉm cười với tôi ra ý cảm ơn tôi đã nhắc nhở nó và lại nhìn vào sách.

Nhưng rồi mắt nó lại ngược lên nhìn hai bên bờ sông, hết bờ này đến bờ kia.

Vì nó không nhìn về phía tôi nên tôi đứng lên cốt để cho nó chú ý. Và khi nó đã trông thấy tôi thì tôi lấy tay trở vào quyển sách. Nó lại cầm sách lên ngượng ngịu.

Rủi thay, hai phút sau một con chim bói cá xẹt qua trước thuyền như một mũi tên, để lại một làn xanh dăng sau nó.

Ác-tơ ngẩng đầu lên nhìn theo con chim. Khi hình ảnh đó tan biến thì nó lại nhìn tôi. Rồi nó nói:

- Tôi không thể học được tuy tôi muốn lắm.

Tôi bước lại gần nó. Tôi nói:

- Ấy thế mà cái bài ngụ ngôn này cũng chẳng lấy gì làm khó cho lắm.

-Ồ! Trái lại khó lắm chứ!

- Tôi thấy nó cũng dễ thôi. Khi nghe mẹ anh đọc tôi cũng đã nhớ được đây.

Nó mỉm cười ngờ vực. Tôi tiếp:

- Anh có muốn tôi đọc cho anh nghe không?

- Muốn làm gì cái chuyện không thể có ấy?

- Không đâu, không phải là không thể đâu. Tôi cứ thử đọc nhé? Anh cầm lấy sách.

Nó cầm quyển sách lên và tôi bắt đầu đọc. Nó chỉ phải nhắc tôi có ba, bốn lần thôi. Nghe hết bài, nó reo:

- Chao ôi! Anh thuộc rồi!

- Cũng chưa thuộc lắm đâu! Nhưng từ giờ trở đi thì chắc tôi đọc không vấp vấp gì nữa.

- Anh làm thế nào mà học được thế?

- Tôi lắng nghe mẹ anh đọc. Tôi chăm chú nghe chứ không nhìn những vật chung quanh tôi.

Nó đỏ mặt nhìn đi chỗ khác. Sau một phút bẽ bàng nó nói:

- Tôi hiểu anh đã lắng nghe như thế nào rồi, tôi sẽ cố gắng lắng nghe như anh. Nhưng mà anh làm thế nào mà nhớ nổi tất cả những chữ ấy nhỉ? Nó cứ rối beng trong trí nhớ của tôi.

Tôi đã làm thế nào? Tôi cũng chẳng biết nữa, vì tôi chưa hề nghĩ tới câu đó. Tuy vậy tôi cố tự mình tìm hiểu để giải thích cho nó. Tôi trả lời:

- Trong bài ngụ ngôn này nói gì? Tôi tự hỏi mình thế. Nói về một con cừ. Thế là tôi bắt đầu nghĩ tới những con cừ. Rồi tôi nghĩ tới chuyện chúng nó đang làm gì: “Đàn cừ đang sống an toàn trong chuồng”. Tôi trông thấy lũ cừ nằm và ngủ ở trong chuồng vì chúng nó an toàn. Khi tôi đã trông thấy chúng nó rồi thì tôi không quên nữa.

- Được rồi. - Nó nói. - Tôi cũng trông thấy chúng nó: “Đàn cừ đang sống an toàn trong chuồng”. Tôi trông thấy có con trắng, có con đen. Tôi trông thấy những con cừ cái và những con cừ non. Tôi trông thấy cả cái chuồng. Chuồng làm bằng những bức phen thưa.

- Thế anh sẽ không quên nữa chứ?

-Ồ! không.

- Thường thì ai trông coi cừ?

- Chó.

- Khi không cần phải trông coi cừ, bởi vì cừ đã được an toàn, thì mấy con chó làm gì?

- Chúng chẳng có việc gì mà làm cả.

- Thế thì chúng nó có thể ngủ được. Vậy chúng ta nói: “Mấy con chó đều ngủ cả”.

- Đúng rồi, thật dễ dàng.

- Đấy, có phải thật là dễ không? Bây giờ chúng ta nghĩ đến chuyện khác. Cùng với lũ chó thì còn có ai trông coi cừ nữa?

- Người chăn cừ.

- Nếu cừ đã an toàn rồi thì người chăn cừ chẳng có gì mà làm. Thế anh ta có thể dùng thì giờ làm gì nhỉ?

- Để thổi sáo.

- Anh có trông thấy anh ta không?

- Anh ta ở đâu nhỉ?

- Ở dưới bóng một cây du to.

- Anh ta có một mình thôi ư?

- Không, anh ta cùng ngồi với các anh chăn cừ láng giềng.

- Vậy nếu anh trông thấy cừ, chuồng cừ, chó và người chăn cừu thì anh có thể đọc thuộc đoạn đầu bài ngụ ngôn không nhỉ?

- Có lẽ được.

- Hãy đọc thử xem nào.

Nghe tôi nói thế và giảng cho nó hiểu cách làm thế nào để học thuộc được một bài mới đầu tưởng chừng như khó lắm, Actor vừa cảm động vừa lo sợ nhìn tôi. Hình như nó chưa tin lắm những điều tôi nói là sự thật. Tuy vậy, sau vài giây do dự, nó quả quyết:

“Đàn cừu đang sống an toàn trong chuồng. Máy con chó đều ngủ cả. Người chăn cừu thổi sáo dưới bóng cây du to cùng với các bạn láng giềng”.

Thế rồi nó vỗ tay reo lên:

- Tôi thuộc rồi mà! Tôi không phạm lỗi nào cả.

- Thế anh có muốn học nốt bài ngụ ngôn bằng cách ấy không?

- Muốn chứ! Có anh, tôi chắc chắn là sẽ học được. Ôi chà! Mẹ sẽ bằng lòng lắm nhỉ.

Thế là nó học nốt bài ngụ ngôn như đã đọc mấy câu đầu.

Chưa đầy mười lăm phút sau nó đã thuộc lầu. Nó đang đọc trôi chảy thì mẹ nó ra đứng sau chúng tôi.

Thoạt tiên bà ta có ý giận vì thấy chúng tôi tụm với nhau: bà tưởng chúng tôi tụm nhau để chơi đùa. Nhưng Actor không để bà ta nói nửa lời. Nó reo:

- Con thuộc bài rồi! Chính anh ấy đã dạy con đấy!

Bà Miligon ngạc nhiên nhìn tôi và chắc là bà sắp hỏi tôi thế nào đây! Nhưng không đợi bảo. Actor bắt đầu đọc bài *Chó sói và cừu non*. Nó đọc với vẻ đắc thắng và vui vẻ, không ngập ngừng, không sai tiếng nào.

Trong khi đó tôi nhìn bà Miligon. Tôi thấy gương mặt xinh đẹp của bà sáng bừng một nụ cười, rồi hình như là bà rom rớm nước mắt. Nhưng vì lúc đó bà cúi xuống choàng hai tay ôm con bà và âu yếm hôn nó nên tôi không biết bà có khóc không. Actor nói:

- Những chữ suông thì thật ngốc. Nó chả có nghĩa lý gì. Chỉ có sự vật thì mới trông thấy rõ. Anh Rêmi đã làm cho con trông thấy người chăn cừu với ống sáo. Khi

con vừa học vừa ngược mắt lên thì con không nghĩ gì đến mọi thứ chung quanh con, con trông thấy ông sáo của người chẵn cừu và con nghe điệu nhạc anh ta thổi. Mẹ có muốn con hát cái điệu ấy không?

Thế là Ác-tơ hát một bài hát buồn buồn bằng tiếng Anh.

Lần này thì bà Miligon khóc thật sự. Khi bà đứng lên, tôi trông thấy mấy giọt nước mắt của bà trên má Ác-tơ. Bà lại gần tôi, cầm tay tôi. Bà xiết tay tôi thật nhẹ nhàng êm ái, làm cho tôi cảm động. Bà nói:

- Cháu là một đứa bé ngoan.

Tôi kể lể đầy đủ câu chuyện nhỏ vừa xảy ra đây để cho mọi người hiểu sự thay đổi về địa vị của tôi bắt đầu từ ngày hôm ấy. Hôm trước người ta coi tôi là một thằng bé làm xiếc chó, khỉ và dùng tôi với những con chó, con khỉ của tôi để làm vui cho một cậu bé ốm. Nhưng cái việc học bài vừa rồi đã tách tôi ra khỏi bầy chó và khỉ. Tôi trở thành một người bạn, gần như một người bạn thân của Ác-tơ.

Phải nói ngay cái chuyện này mà mãi về sau tôi mới biết: đó là việc bà Miligon rất buồn lòng nhận thấy con bà không học hành gì được cả, hay nói đúng hơn, không thể học hành gì được. Tuy rằng nó ốm nhưng bà vẫn muốn cho nó học tập. Ấy cũng vì bệnh còn kéo dài nên bà muốn ngay từ bây giờ rèn cho trí óc thằng bé những tập quán thích hợp để tới khi nó khỏi bệnh thì nó có thể học bù lại cái thời gian đã bỏ mất.

Nhưng cho tới ngày hôm đó, bà đã không thành công. Ác-tơ không phải là một đứa bé ương bướng, không chịu học, nhưng nó không tài nào tập trung tư tưởng, không tài nào chuyên cần cho được. Đưa sách vào tay nó thì nó không phản kháng, nó gần như vui lòng xòe tay ra để nhận lấy là khác. Nhưng mà trí óc nó thì nó lại không mở ra. Y như một cái máy, nó nhắc lại một cách vô ý thức những chữ người ta cố nhồi vào trong đầu óc nó, chữ được chữ mất, có thể nói mất nhiều hơn là được.

Do đó mẹ nó rất buồn và thất vọng về nó. Cũng do đó, bà rất hài lòng khi nghe nó đọc thuộc một bài ngụ ngôn vừa học cùng với tôi trong nửa tiếng đồng hồ. Cũng cái bài ngụ ngôn đấy, bà ta đã mất mấy ngày trời mà không tài nào làm cho nó nhớ được.

Bây giờ, khi nghĩ tới những ngày sống trên thuyền gần bà Miligon và Ác-tơ, tôi

thấy đó là những ngày tươi đẹp nhất trong thời niên thiếu của tôi. Ác tở yêu tôi bằng một tình bạn nồng nhiệt, về phía tôi, một môi thiện cảm tự nhiên đã làm cho tôi coi nó như anh em ruột thịt, không suy nghĩ gì. Chúng tôi không cãi nhau bao giờ. Mặc dù là chủ nhân, chẳng khi nào nó mảy may có ý trịnh thượng với tôi. Và riêng tôi cũng không thấy mảy may rụt rè lúng túng với nó. Tôi không hề nghĩ là mình có thể như thế.

Cái đó chắc là do tôi ít tuổi mà chưa am hiểu việc đời. Nhưng mà chắc chắn một phần nào cũng do tính tình tế nhị và lòng tốt của bà Miligon. Bà thường nói năng với tôi như thể tôi là con của bà vậy.

Vả lại cuộc du hành trên thuyền này thật là kỳ diệu. Chẳng có giờ phút nào buồn chán hay mệt nhọc.

Từ sáng chí tối, tất cả giờ giấc của chúng tôi đều được sử dụng đầy đủ.

Từ khi có con đường xe lửa thì người ta không tới xem kênh Nam và cũng chẳng buồn biết đến con sông đào ấy nữa. Ấy thế mà nó là một trong những cảnh kỳ thú của nước Pháp đây.

Từ Vinlophăngxơ đơ Lôraghê chúng tôi đi Avinhônne, rồi từ Avinhônne đi vào miền núi đá Nôrudơ. Ở Nôrudơ có đài kỷ niệm ông Rikê, người đã đào ra con kênh này. Đài dựng ngay trên đường phân thủy giữa những con sông chảy ra Đại Tây Dương và những con sông chảy ra Địa Trung Hải.

Rồi chúng tôi đi qua Caxtennôđary, thành phố của máy xay, đoạn xuyên qua Cáccátxôn, thành phố trung cổ. Chúng tôi vượt cổng Phuxoran rất đáng xem vì có tám ngăn phối hợp. Từ cổng ấy thuyền đổ xuống Bêđiê.

Ở miền nào đẹp mắt thì mỗi ngày chúng tôi đi chỉ mấy dặm. Trái lại qua nơi nào phong cảnh đơn điệu chúng tôi đi nhanh hơn.

Tùy phong cảnh hai bên đường mà chúng tôi đi hay ở, đi chậm hoặc đi nhanh. Chúng tôi không vương vís về những việc có thể làm bận tâm những khách đi đường khác. Chúng tôi không cần phải đi những đoạn đường dài để cho tới một quán trọ mới chắc chắn là có chỗ ăn chỗ ngủ. Cứ đúng giờ là bữa ăn dọn ra dưới mái hiên. Chúng tôi vừa ăn vừa bình thản ngắm quang cảnh mỗi lúc mỗi thay đổi hai bên bờ. Về chiều, bất luận gặp trời tối chỗ nào là chúng tôi đỗ lại ở chỗ ấy cho đến khi trời sáng.

Tuy là đi nhưng lại luôn luôn ở trong nhà mình nên chúng tôi không hề có những buổi tối nhàn rỗi vô sự thường thường là buồn tẻ và dài dằng dặc với khách du lịch thông thường. Trái lại đối với chúng tôi, thời giờ buổi tối dường như ngắn ngủi quá. Giờ đi ngủ chợt đến vào lúc chúng tôi chưa nghĩ đến chuyện ngủ nghỉ tí nào.

Khi thuyền đỗ lại, nếu trời lạnh thì mọi người đều ở trong phòng khách. Người ta đốt một ngọn lửa nhỏ để xua tan khí ẩm ướt và sương mù có hại cho sức khỏe người ốm. Rồi người ta mang đèn ra. Actor được đặt nằm trước bàn. Tôi ngồi gần nó. Bà Miligon giở cho chúng tôi xem những quyển sách tranh và những tập ảnh. Cũng như con thuyền được đóng riêng để phục vụ cuộc hành trình đặc biệt trên sông này, những sách vở và tranh ảnh ở đây đã được lựa chọn thích hợp với cuộc du lịch.

Khi chúng tôi bắt đầu mỗi mắt thì bà Miligon lại mở một quyển sách ra đọc cho chúng tôi nghe những đoạn chúng tôi ưa thích và có thể hiểu được. Hoặc là gấp tất cả sách, ảnh lại bà kể cho chúng tôi nghe những truyền thuyết, những sự kiện lịch sử liên quan đến các vùng vừa đi qua. Bà vừa kể vừa chăm chú nhìn vào mặt con bà. Thật là cảm động khi thấy bà không tiếc công phu khó nhọc để tìm những từ vừa ý, dùng những chữ thật dễ hiểu.

Trong những buổi tối đẹp trời, tôi cũng đóng một vai trò tích cực. Tôi xách cây thụ cầm đi lên bộ tìm đến một chỗ hơi xa một chút, đứng nấp vào bóng cây và hát tất cả các bài hát, chơi tất cả các điệu nhạc tôi thuộc. Actor rất thích thú được nghe âm nhạc trong cảnh đêm yên tĩnh mà mắt không trông thấy người gảy đàn. Thỉnh thoảng nó gọi bảo tôi: “Nữa đi”, và tôi lại gảy lại bài tôi vừa mới chấm dứt.

Cảnh sống ở đó quả là êm đẹp và sung sướng đối với một đứa trẻ như tôi, một đứa trẻ rời khỏi túp lều của má Babcóranh chỉ để theo ông cụ Vitali trên đường thiên lý. Món khoai tây rắc muối của bà mẹ nuôi tội nghiệp của tôi so với những bánh mứt, nước quả đông, bánh kem, bánh ngọt của chị nấu bếp nhà bà Miligon thật khác xa. Những thời đi bộ từng chặng đường dài trong bùn lầy dưới mưa dầu nắng dãi lủi thui sau gót chân, so với cuộc du hành bằng thuyền này cũng thật là trái ngược.

Nhưng mà nói cho công bằng đối với mình thì trong cuộc sống mới này, tôi cảm thấy sung sướng về tinh thần hơn là về những sự hưởng thụ vật chất. Phải, bánh của bà Miligon ngon thật đấy. Phải, không bị đói, không khổ vì rét vì bức, cái đó thật

để chịu. Nhưng mà những tình cảm thấm thiết tràn ngập lòng tôi còn để chịu và tốt đẹp hơn những cái đó biết bao.

Đã hai lần tôi được thấy mỗi thân tình ràng buộc tôi với những người tôi thương bị cắt đứt hoặc gián đoạn. Lần đầu tôi bị rút ra khỏi tay má Bábóranh. Lần thứ hai tôi phải xa lìa cụ Vitali và thế là hai lần tôi phải sống cô đơn ở trên đời, không nơi nương tựa, không người nhờ cậy, chỉ đánh bạn với mấy con thú của tôi thôi. Ấy thế mà trong lúc cô quạnh, trong lúc khốn cùng, tôi đã tìm thấy có người yêu mến tôi và để cho tôi yêu mến: một người phụ nữ đẹp, hiền hậu, nhã nhặn và âu yếm, một đứa bé cùng lứa tuổi tôi, đối xử với tôi như anh em ruột thịt. Đó là điều sung sướng biết bao đối với một trái tim đang khao khát yêu thương như tôi.

Biết bao lần nhìn thấy Ác-tơ xanh xao, rầu rĩ nằm dài trên tấm ván, tôi đâm ra thêm muốn hạnh phúc của nó, mặc dù tôi vẫn khỏe mạnh, sức vóc dường này! Không phải thêm muốn cảnh sống đầy đủ của nó, không phải thêm muốn những sách vở, những thứ đồ chơi sang trọng của nó, cả chiếc du thuyền kia tôi cũng không ham. Tôi chỉ thêm cái tình thương yêu của bà mẹ nó đối với nó.

Được yêu thương như vậy, phải biết là nó sung sướng nhé! Mỗi ngày nó được bà ôm hôn đến những hai mươi bận. Và nó cũng được âu yếm ôm hôn cái bà phu nhân xinh đẹp ấy. Còn tôi thì mỗi khi bà đưa tay ra cho tôi bắt, tôi chỉ dám chạm vào se sẽ thôi.

Thế rồi tôi buồn rầu chạnh nghĩ chả bao giờ tôi có một bà mẹ hôn tôi và để cho tôi hôn. Có lẽ một ngày kia tôi gặp lại má Bábóranh và đó là một niềm vui lớn. Nhưng mà dẫu sao bây giờ tôi không thể gọi “Má” đối với bà y như ngày xưa, vì má không phải là mẹ đẻ của tôi.

Cô đơn, có lẽ tôi phải chịu cô đơn mãi mãi!

Cái ý nghĩ ấy làm cho tôi thích thú bội phần khi thấy mình được bà Miligon và Ác-tơ đối xử âu yếm.

Tôi thấy không nên khó tính, đòi hỏi nhiều quá về cái phần hạnh phúc của mình ở trên, thế gian này. Không có mẹ, không anh em, không gia đình thì có bè bạn cũng đủ sung sướng rồi.

Tôi phải tự lấy làm sung sướng và thực sự tôi đã sung sướng hoàn toàn.

Tuy nhiên, những thói quen mới kia dù có êm ái dễ chịu đến đâu đi nữa, cũng sắp đến lúc tôi phải rời bỏ để trở lại với đời sống trước đây.

1. *Theo luật các nước tư bản Âu Mỹ, con sinh ra trong mười tháng sau ngày chồng chết được hưởng quyền gia tài của bố - ND.*

ĐỨA TRẺ NHẬT ĐƯỢC

Đi thể này thời gian trôi qua rất nhanh, sắp đến lúc chủ tôi được ra khỏi nhà tù. Đó là một nguồn vui, đồng thời lại là một việc làm cho tôi bối rối.

Càng đi xa tỉnh Tuludor thì ý nghĩ ấy càng làm cho tôi bứt rứt.

Đi thuyền như thế này thì thật là thú vị. Chẳng vất vả mà cũng chẳng lo âu. Nhưng mà rồi đây lại phải đi bộ ngược trở lại chặng đường đã vượt qua dưới nước.

Cái đó sẽ ít thú vị hơn, không còn giường êm, không còn bánh kem, bánh ngọt. Không còn những buổi tối ngồi quanh bàn nữa.

Cái điều làm cho tôi xúc động sâu sắc hơn nhiều là phải xa lìa Áctor và bà Miligon. Phải từ bỏ tình thương yêu của những người ấy, phải mất họ cũng như đã mất má Bácsoranh. Vậy ra tôi chỉ yêu thương và được yêu thương để rồi phải xa lìa một cách phũ phàng, những người tôi cứ muốn sống suốt đời bên cạnh. Không có cách gì có thể đoàn tụ họ lại được sao?

Niềm băn khoăn này là đám mây mù độc nhất lớn vờn trong những ngày rạng rỡ ấy.

Rồi một hôm tôi quyết định nói với bà Miligon cái điều làm cho tôi bận lòng và cũng hỏi bà xem muốn trở về thành phố Tuludor thì phải đi mất bao nhiêu ngày đường. Tôi muốn đứng đợi chủ tôi ở trước cổng nhà lao lúc chủ tôi bước ra khỏi cổng. Nghe thấy nói tôi đi, Áctor la lớn:

- Tôi không muốn cho anh Rêmi đi đâu!

Tôi trả lời cho nó biết rằng tôi không được tự do về thân thể, tôi thuộc quyền chủ tôi. Bố mẹ tôi đã đem tôi cho thuê cho nên tôi phải tiếp tục theo giúp việc chủ tôi khi ông cụ cần đến. Tôi nói đến bố mẹ tôi nhưng không nói rõ là không phải bố mẹ đẻ. Vì nói như vậy thì lại phải thú nhận rằng tôi chỉ là một đứa trẻ người ta bắt được đem về nuôi.

- Mẹ ơi! Phải giữ Rêmi lại. - Áctor nói tiếp.

Ngoài việc học hành ra, Áctor được bà mẹ nuông chiều, nó muốn xoay bà thế nào, bà cũng xuôi theo. Bà Miligon trả lời:

- Mẹ cũng rất sung sướng nếu giữ được anh Rêmi ở lại. Anh mến anh ấy và chính mẹ cũng yêu quý anh ấy lắm. Nhưng mà muốn giữ anh ấy ở lại với chúng ta thì phải có đủ hai điều kiện mà anh ấy cũng như mẹ, chúng ta không thể định đoạt. Điều thứ nhất là Rêmi muốn ở lại với chúng ta...

- Ô! Rêmi muốn lắm chứ. - Actor ngắt lời. - Có phải không Rêmi? Anh không muốn trở về Tuludơ chứ?

- Điều kiện thứ hai. - Bà Miligon nói tiếp không đợi tôi trả lời. - Là ông chủ anh ấy có bằng lòng từ bỏ quyền làm chủ của ông ta đối với anh ấy!

- Hỏi Rêmi, hỏi Rêmi cái đã. - Actor theo đuổi ý nghĩ của nó, ngắt lời mẹ.

Cụ Vitali đối với tôi là một ông chủ tốt, điều đó đã hẳn. Tôi biết ơn ông cụ đã chăm sóc tôi và dạy tôi học tập. Nhưng tôi không thể so sánh cuộc sống bên cạnh chủ tôi với cuộc sống mà bà Miligon dành cho tôi. Mặt khác, tôi thú nhận như thế này không phải là không hối hận: “Không chỉ đem so sánh tình yêu thương mà bà Miligon và Actor đã gây nên trong lòng tôi. Khi tôi nghĩ thế tôi tự bảo rằng tôi yêu chuộng những người xa lạ mới quen ấy hơn cụ Vitali là một điều không tốt. Nhưng dù sao việc nó như thế đấy, tôi yêu thắm thiết bà Miligon và Actor. Bà Miligon lại tiếp:

- Trước khi trả lời, anh Rêmi còn phải suy nghĩ. Mẹ không hứa với anh ấy chỉ một cuộc sống có vui chơi và du ngoạn, mẹ còn hứa cả một cuộc sống lao động nữa. Anh ấy phải học, phải chịu khó, phải cặm cụi đèn sách, phải theo dõi Actor trong việc học tập. Anh Rêmi cần cân nhắc giữa cái lối sống đó với cảnh sống tự do trên đường thiên lý.

- Thưa bà, không phải so sánh cân nhắc gì nữa. - Tôi nói. - Những việc bà đề ra đó cháu thấy đối với cháu rất hay.

- Đấy mẹ xem! Anh Rêmi sẵn lòng mà? - Actor reo lên như vậy rồi vỗ tay. Rõ ràng là tôi vừa làm cho Actor hết lo sợ. Khi mẹ nó nói đến học tập và sách vở, tôi thấy nó lo lắng ra mặt. Nếu tôi từ chối thì sao? Vốn dĩ nó ngại sách. Cho nên nó lo tôi cũng ngại sách mà từ chối, chắc nó lo tợn lắm. May sao tôi lại không sợ cái thứ ấy. Sách không những không làm cho tôi hoảng mà còn quyến rũ tôi. Thật ra thì tôi mới biết đến sách ít lâu nay thôi. Những sách đó làm cho tôi thích thú hơn là phiến lòng. Cho nên đề nghị của bà Miligon khiến tôi rất sung sướng. Tôi hoàn toàn thành thật khi tôi

cảm ơn bà về lòng hào hiệp đó. Nếu cụ Vitali đồng ý thì tôi không phải rời bỏ chiếc thuyền Thiên Nga này, tôi sẽ không phải từ bỏ cuộc sống dễ chịu này, tôi sẽ không phải lìa Áctor và mẹ nó.

Bà Miligon nói tiếp:

- Bây giờ chúng ta còn phải được ông chủ anh ấy đồng ý. Mẹ sẽ viết thư cho ông cụ để mời ông cụ đến gặp chúng ta ở thị trấn Xétto, vì chúng ta không thể quay trở lại Tuludo được. Mẹ sẽ gửi tiền tàu cho ông cụ và cắt nghĩa cho ông cụ rõ tại sao chúng ta không đi xe lửa đến được. Mẹ hy vọng ông cụ sẽ nhận lời mời của chúng ta mà đến đây. Nếu ông cụ đồng ý lời đề nghị của mẹ thì chúng ta chỉ còn phải thỏa thuận với bố mẹ Rêmi nữa thôi, vì cũng cần phải hỏi ý kiến họ.

Cho đến lúc đó, câu chuyện diễn ra rất vừa ý tôi y như có một bà tiên nhân hậu đã đung chiếc đĩa thần vào tôi. Nhưng mà những lời sau cùng đã phũ phàng kéo tôi từ cõi mộng trở về thực tế buồn tênh.

Hỏi ý kiến mẹ tôi ư?

Chắc chắn là bố mẹ tôi sẽ nói cái điều mà tôi muốn giấu. Tôi là đứa trẻ mà người ta nhất được, sự thật ấy sẽ phơi trần.

Thế là Áctor, có thể là bà Miligon sẽ không nhận tôi nữa.

Tôi rụng rời thảng thốt.

Bà Miligon ngạc nhiên nhìn tôi và hỏi han tôi, nhưng tôi không dám trả lời câu hỏi của bà. Bà tưởng tôi bối rối vì ông chủ sắp đến nên không hỏi nữa.

Cũng may mà sự việc xảy ra vào buổi tối trước giờ đi ngủ một chút. Chẳng mấy chốc tôi đã thoát khỏi con mắt tò mò của Áctor. Tôi đi về phòng vừa lo ngại vừa suy nghĩ lung tung.

Đây là đêm thao thức đầu tiên của tôi trên thuyền Thiên Nga. Phải nói rằng tôi trần trọc quá đỗi, cứ chập chờn trong mộng mị và thấy đêm dài mãi như không muốn sáng ra.

Làm gì bây giờ? Và nói thế nào đây?

Tôi chẳng tìm ra cách nào cả.

Sau khi đã cân nhắc lại hàng trăm lần những ý nghĩ giống nhau, chọn những cách giải quyết trái ngược nhau, cuối cùng tôi dừng lại với cách tiện nhất và tầm

thường nhất, là không làm gì cả và không nói gì cả. Tôi sẽ mặc cho sự việc diễn ra thế nào thì hay thế ấy vì không thể làm gì hơn.

Có lẽ cụ Vitali không chịu rời bỏ tôi ra. Trong thâm tâm đang dần vật dữ dội, tôi vừa mong vừa sợ sự việc xảy ra như vậy. Trong trường hợp ông cụ không nhận lời, tôi sẽ ra đi và khỏi phải nói sự thật. Tôi sợ sự thật ghê gớm, sợ bị phát giác đến nỗi phải thiết tha mong mỏi ông cụ Vitali không nhận lời bà Miligon và hai bên không thể thỏa thuận về tôi.

Như thế thì hẳn tôi sẽ phải xa Actor và bà mẹ nó, xa luôn và không bao giờ được gặp lại nữa cũng nên. Nhưng được cái là họ sẽ không giữ những kỷ niệm xấu về tôi.

Viết thư cho chủ tôi ba ngày thì bà Miligon nhận được thư trả lời. Cụ Vitali cho biết vắn tắt là cụ ấy lấy làm hân hạnh đáp lại lời mời của bà Miligon và sẽ đi chuyến tàu hai giờ đến tỉnh Xétto vào thứ bảy tới.

Tôi xin phép bà Miligon ra đón ông cụ. Tôi dắt cả đàn chó và con khỉ Giôlicô cùng đi.

Mấy con chó có vẻ lo ngại như đoán biết có việc gì xảy ra. Con Giôlicô thản nhiên như không. Còn tôi thì rất xúc động. Biết bao xung đột đã diễn ra trong đầu óc dốt nát của tôi. Tôi đứng ở một góc sân ga, tay giữ xích ba con chó và ôm con Giôlicô trong áo vét. Tôi đứng chờ nhưng chẳng nhìn thấy gì xảy ra xung quanh.

Chính mấy con chó báo cho tôi biết tàu tới và chúng đã đánh hơi thấy chủ chúng tôi. Đang đứng yên thì tự nhiên tôi thấy bị lôi về phía trước. Vì không đề phòng nên tôi không giữ được mấy con chó lại. Chúng nó vừa chạy vừa vui vẻ sủa vang. Liên ngay sau đó tôi thấy chúng nó nhảy nhót sau lưng cụ Vitali. Cụ vẫn mặc bộ quần áo thường ngày. Nhanh chân hơn mặc dù không mềm dẻo bằng các bạn, con Capi nhảy tót lên tay chủ, còn con Décbinô và con Đônxor thì quán quýt bên chân.

Đến lượt tôi lại gần. Cụ Vitali đặt con Capi xuống đất ôm chặt tôi vào lòng. Lần đầu tiên cụ hôn tôi. Cụ nhắc đi nhắc lại mãi:

- Chào anh bạn thân mến! [\(1\)](#)

Chủ tôi không bao giờ khắc nghiệt với tôi, nhưng cũng không hay vuốt ve mơn trớn. Tôi chưa quen với cảnh tỏ tình bông bột ấy. Tôi cảm động đến rớt nước

mắt, vì lúc bấy giờ lòng tôi dễ se lại mà cũng dễ mở ra.

Tôi nhìn ông cụ. Tôi nhận thấy ở trong tù ông cụ đã già đi nhiều. Lưng cụ còng xuống, mặt cụ xanh đi và môi cụ nhợt nhạt.

- Thế nào? - Ông cụ nói. - Cháu thấy ông khác xưa lắm phải không? Nhà tù là một chỗ nghỉ chân không tốt và buồn chán là một bệnh nguy hiểm. Nhưng từ giờ thì sẽ khá hơn.

Rồi cụ chuyển sang chuyện khác. Cụ nói:

- Thế cái bà viết thư cho ông, cháu làm thế nào mà quen bà ấy?

Tôi bèn kể cho cụ nghe tôi gặp chiếc thuyền Thiên Nga như thế nào, và vì sao từ đó tôi ở với bà Miligon và con trai bà. Tôi thuật lại những điều ấy với ông cụ. Câu chuyện của tôi đã dài tôi lại còn cố kéo dài vì sợ phải kể đến đoạn cuối, phải nói đến cái việc làm tôi sợ hãi. Giờ thì có lẽ không khi nào tôi dám nói với chủ tôi là tôi mong muốn ông cụ đồng ý với bà Miligon và Ác-tơ để cho tôi ở lại.

Nhưng tôi khỏi phải thú thực điều ấy với ông cụ, vì câu chuyện chưa đến đoạn cuối thì chúng tôi đã đến khách sạn bà Miligon trọ rồi. Và lại ông cụ chẳng nói gì với tôi về bức thư của bà Miligon, cũng không đa động gì đến những đề nghị của bà ta trong thư.

Khi chúng tôi bước vào khách sạn ông cụ hỏi:

- Thế bà ấy đợi ông đây à?

- Vâng, để cháu dẫn ông đến buồng bà ấy.

- Không cần! Cháu cho ông biết buồng bà ấy, và đứng ở đây với bầy chó và con Giôlicơ, chờ ông xuống.

Hễ chủ tôi đã nói thì tôi quen vâng lời và không tranh luận. Tuy vậy lần này tôi cũng liều góp ý kiến xin phép ông cụ cho tôi cùng đi vào gặp bà Miligon. Điều đó tôi cho là tự nhiên và hợp lý thôi. Nhưng ông lấy tay ra hiệu và bảo tôi im. Tôi đành vâng lời và ngồi đợi trên chiếc ghế dài của khách sạn với đàn chó quanh tôi. Chúng nó cũng muốn đi theo ông cụ. Nhưng cũng giống như tôi, chúng nó cũng không dám cưỡng lại mệnh lệnh của ông cụ. Cụ Vitali biết cách chỉ huy lắm.

Tại sao cụ Vitali không muốn cho tôi dự cuộc nói chuyện giữa ông với bà Miligon?

Tôi tự hỏi như vậy và xoay câu hỏi ấy đủ hướng đủ chiều. Tôi chưa tìm được câu trả lời thì ông cụ đã quay trở lại. Cụ bảo:

- Thôi cháu vào từ biệt bà ấy đi. Ông đợi cháu ở đây. Mười phút nữa chúng ta lên đường.

Vài phút trước đây tôi hết sức phân vân. Nhưng giờ đây tôi lại ngăn người trước quyết định đó. Chờ mấy phút thấy tôi không nhúc nhích cụ nói tiếp:

- Thế nào? Cháu không hiểu ông nói gì à? Còn đứng ngây ra như phỗng ấy. Mau lên chứ.

Ông cụ không quen nói xằng với tôi bao giờ. Từ khi tôi ở với ông cụ, chưa lần nào ông cụ nặng lời với tôi đến như vậy.

Chẳng hiểu gì, tôi như cái máy, đứng lên làm theo lệnh ông cụ. Nhưng sau khi đi được vài bước tôi hỏi:

- Thế ông đã nói...

- Ông đã nói rằng cháu cần cho ông cũng như ông cũng cần cho cháu. Do đó ông không thể nhường cháu cho ai được. Thôi đi đi rồi trở lại đây!

Câu nói đó làm cho tôi lấy lại được can đảm. Bởi vì cái lo người ta biết mình là đứa trẻ nhát đảm ảnh tới đến nỗi tôi cho rằng mình phải đi gấp như thế là vì ông chủ đã kể hết lại lai lịch của mình rồi.

Bước vào buồng bà Miligon, tôi thấy Ác-tơ đang khóc và mẹ nó thì cúi xuống dỗ nó. Nó kêu to:

- Anh Rê-mi ơi, anh không chịu đi đấy chứ?

Bà Miligon trả lời thay tôi, giải thích cho nó nghe là tôi phải vâng lời.

- Tôi đã yêu cầu chủ anh để anh ở lại đây với mẹ con tôi. - Bà nói với tôi với một giọng làm tôi ứa nước mắt.

- Nhưng chủ anh không bằng lòng, chẳng làm thế nào lay chuyển ông cụ được.

- Ông ấy là một người độc ác! - Ác-tơ kêu.

- Không, ông cụ không phải là người độc ác đâu. - Bà Miligon nói tiếp. - Ông cụ cần anh, hơn nữa tôi thấy ông cụ yêu thương anh thực sự. Và lại lời lẽ của ông cụ là lời lẽ của bậc chính nhân quân tử, một người thanh cao tuy nghèo khó. Để giải thích vì sao ông cụ từ chối, cụ đã trả lời như thế này: “Tôi thương yêu thằng bé này và nó

cũng yêu thương tôi. Tập sống ở đời bên cạnh tôi gian khổ lắm, nhưng sẽ bổ ích cho nó hơn cái vị trí tôi tó trá hình mà bà sẽ vô hình dành cho nó. Bà cho nó học tập, bà giáo dục nó, cũng có như vậy. Bà bồi dưỡng trí tuệ cho nó, cũng có như vậy. Nhưng bà không rèn luyện tính khí cho nó được. Nó không thể là con bà được. Nó sẽ là con tôi. Sống với tôi vẫn hơn là làm một thứ đồ chơi cho cậu con trai ốm yếu của bà, mặc dù trông chú bé thật hiền lành và dễ yêu. Phần tôi, tôi cũng sẽ dạy nó học”.

- Nhưng ông cụ không phải là bố Rêmi mà! - Ác-tơ kêu to.

- Ông cụ không phải là bố anh ấy, cái đó đúng. Nhưng ông cụ là chủ của anh ấy. Rêmi thuộc quyền ông cụ, vì bố mẹ Rêmi đã cho ông cụ mượn Rêmi. Hiện nay Rêmi phải tuân lời ông cụ.

- Con không bằng lòng để cho Rêmi đi đâu.

- Nhưng mà phải để cho anh ấy đi theo chủ. Mẹ mong sẽ không còn lâu nữa.

Mẹ sẽ viết thư cho bố mẹ anh ấy và dàn xếp với họ.

-Ồ! Không! - Tôi kêu lên.

- Thế nào, tại sao lại không?

-Ồ đừng thế! Cháu xin bà!

- Chỉ còn cách ấy thôi cháu ạ.

- Cháu xin bà, bà đừng làm thế!

Chắc chắn là bà Miligon không nói tới bố mẹ tôi, thì có lẽ tôi đã kéo dài cuộc từ biệt này quá cái mười phút, đồng hồ mà chủ tôi đã dành cho tôi.

- Bố mẹ cháu ở Savanông, có phải không cháu? - Bà Miligon nói tiếp.

Tôi không trả lời, bước lại gần Ác-tơ, ôm lấy nó và hôn hai ba lần. Tôi đã đặt trong mấy cái hôn ấy tất cả tình thân ái của tôi. Rồi dang tay nó ra, tôi trở lại phía bà Miligon quỳ xuống và hôn tay bà.

- Tội nghiệp con! - Bà vừa nói vừa cúi xuống.

Và bà hôn lên trán tôi.

Tôi đứng lên ngay và chạy ra phía cửa.

- Ác-tơ ơi, tôi sẽ yêu thương anh mãi mãi!

- Tôi nói giọng nức nở. - Còn bà, thưa bà, không bao giờ cháu quên bà!

- Rêmi! Rêmi! - Ác-tơ kêu.

Tôi chẳng nghe thấy gì nữa, tôi đã ra ngoài và đóng cửa lại.

Phút sau tôi lại ở bên cạnh chủ tôi.

Ông cụ nói:

- Thôi lên đường, các con!

Chúng tôi theo con đường Phorôngtinhăng ra khỏi thành phố Xếtơ.

Thế là tôi đã từ biệt người bạn đầu tiên của tôi để lại lao vào cuộc sống phiêu lưu.

Nếu tôi không phóng đại hậu quả của một thành kiến xấu xa để rồi hoảng hốt sợ sệt, thì tôi đã có thể tránh được cuộc sống bấp bênh cay đắng ấy.

1. *Nguyên văn bằng tiếng I-ta-li-a: Buon di, poverocarò! - ND*

TUYẾT VÀ SÓI

Thế là tôi lại lẻo đẹo theo gót ông chủ tôi. Dây quai đàn căng thẳng trên vai ê ẩm, tôi lại đi mãi miết trên những con đường thiên lý, dầm mưa dãi nắng, trong gió bụi, trong bùn lầy. Tôi lại phải đóng vai thằng ngốc ở những nơi công cộng. Tôi lại cười, lại khóc để mua vui cho chư vị khán giả. Đang sống êm ấm thì lại phải đi lang thang, sự thay đổi ấy đối với tôi cũng thực là khổ, vì thói thường hễ sống sung sướng là người ta chóng quen đi. Tôi cứ thấy buồn chán mệt nhọc. Trước kia, khi chưa được hưởng hai tháng của những người sung sướng, tôi làm gì biết những giây phút đen tối ấy!

Ồ với bà Miligon, lắm khi tôi tôi nhớ đến cụ Vitali. Giờ đây đi bên cạnh cụ Vitali, tôi lại nghĩ đến bà Miligon. Trong lúc đi đường trường như thế, nhiều khi tôi cố ý tụt lại sau để tha hồ nghĩ đến Ácơ, bà mẹ nó và con thuyền, và bằng tưởng tượng, tôi quay về sống lại những ngày vừa qua. Chao ôi! Cái thời sung sướng! Mỗi khi đặt lưng xuống giường, trong một cái quán khỏ ở thôn quê, tôi lại nghĩ đến cái giường con của tôi trên chiếc du thuyền. Lúc bấy giờ chẵn chiều nơi quán trọ trở nên xù xì không thể tả.

Thế là từ nay tôi không còn được đánh bạn với Ácơ! Tôi không còn được nghe giọng nói âu yếm của bà Miligon nữa.

May thay trong nỗi buồn da diết dai dẳng ấy, tôi cũng có một điều an ủi là cụ chủ bây giờ hiền từ hơn trước nhiều, có thể nói là âu yếm nữa. Đã có sự thay đổi trong tính tình cụ Vitali, hay ít ra là cách đối xử với tôi. Điều ấy nâng đỡ tôi làm cho tôi ngăn ngừa được nước mắt khi chạnh lòng nhớ đến Ácơ. Tôi cảm thấy trên đời này tôi không cô quạnh và chủ tôi đối với tôi có cái gì hơn là một ông chủ thông thường.

Nhiều lúc tôi muốn ôm hôn cụ chủ bởi vì tình cảm chất chứa trong lòng tôi chỉ trực trào ra ngoài, nhưng tôi đâu dám. Với cụ Vitali, không thể suồng sã được. Lúc đầu tôi xa cụ và sợ sệt. Bây giờ tôi cũng không dám gần cụ vì một cảm giác gì lơ mơ như lòng kính nể cụ.

Rồi Xétơ ra đi, mấy ngày đầu tôi không nói chuyện về bà Miligon, về thời

gian lối sống trên thuyền Thiên Nga. Nhưng dần dần trong lúc chuyện vãn, chúng tôi bắt đầu nói đến, và lần nào cũng do cụ Vitali gợi ra trước. Rồi thì không ngày nào là chúng tôi không nhắc đến tên bà Miligon. Cụ Vitali hỏi tôi:

- Cháu mến bà ấy lắm phải không? Ừ, ông cũng hiểu bụng cháu mà! Bà ấy đối với cháu tốt, rất tốt. Khi nào nghĩ đến bà, cháu phải nhớ ơn bà.

Rồi cụ thường thêm:

- Đành phải thế mới được!

Phải thế là cái gì? Thoạt tiên tôi không hiểu. Nhưng rồi sau tôi nghĩ rằng “phải thế” là phải từ chối lời đề nghị của bà Miligon xin cho tôi ở lại với Ácơ. Khi cụ chủ tôi bảo “đành phải thế” chắc hẳn cụ nghĩ đến việc ấy. Trong hai tiếng “phải thế” của cụ Vitali, tôi nghe như ẩn cái ý luyến tiếc. Phải chăng cụ cũng phải nghĩ để tôi ở lại với Ácơ nhưng quả là không thể làm như thế được?

Trong thâm tâm, tôi cảm ơn cụ về niềm ân hận của cụ, mặc dù tôi không đoán ra vì sao cụ không nhận lời bà Miligon. Bà ấy có kể cho tôi nghe những lý do ông cụ nêu ra, nhưng tôi vẫn chưa hiểu.

Có lúc tôi nghĩ: “Có lẽ một ngày kia cụ sẽ nhận lời chẳng!”. Nghĩ thế lòng tôi chứa chan hy vọng. Tôi tự hỏi: Sao chúng ta lại không thể gặp lại thuyền Thiên Nga? Nó đi ngược sông Rôn còn chúng ta thì đi trên bờ sông kia mà!

Nghĩ như thế cho nên trong khi đi đường, mắt tôi thường quay về phía dòng sông hơn là về phía đồi núi, những đồng bằng phì nhiêu ở hai bên bờ.

Khi chúng tôi đến thị trấn: Átơ, Tarátxcông, Avinhông, Môngtêlima, Valăngxơ, Tuốcnông, Viênnơ. Nơi đi dạo đầu tiên của tôi là bến sông và cầu. Tôi tìm thuyền Thiên Nga. Khi tôi nhìn xa xa thấy một con thuyền mờ tỏ trong sa mù, tôi đợi cho nó đến gần để xem thử có phải thuyền Thiên Nga đấy hay không.

Nhưng không phải.

Một đôi khi tôi đánh bạo hỏi những người thủy thủ. Tôi tả hình dáng con thuyền cho họ nghe. Họ đều nói không thấy con thuyền ấy đi qua.

Tôi tưởng tượng ra là bây giờ ông chủ tôi đã nhất định nhường tôi cho bà Miligon. Như thế, thì không còn lo người ta nói đến lai lịch tôi hay người ta viết thư cho má Bắcbơanh nữa. Công việc sẽ được giải quyết giữa cụ chủ tôi và bà Mili-gon

thôi. Trí óc ngây thơ của tôi xếp đặt sự việc như thế này: Bà Mi-li-gon muốn giữ tôi lại bên cạnh bà, cụ chủ tôi bằng lòng từ bỏ quyền làm chủ của cụ, thế là xong.

Chúng tôi lại ở lại Lyông mấy tuần lễ, và hễ có dịp được tự do là tôi đến bên bờ sông Rôn và sông Xôn. Nhờ vậy tôi biết các cầu trên hai sông ấy rõ như một người dân thành phố Lyông chính cống.

Nhưng tôi tìm kiếm bao nhiêu cũng không thấy thuyền Thiên Nga.

Rồi đến lúc chúng tôi rời Lyông để đi về Đigiông. Tôi bắt đầu mất hy vọng sẽ được gặp lại bà Miligon và Áctơ. Ở Lyông, tôi đã nghiên cứu tất cả các bản đồ nước Pháp bày ở mấy hiệu bán sách cũ, cho nên tôi biết rằng kênh Giữa tách khỏi sông Xôn từ Salông, mà bà Miligon thì định đi theo kênh ấy để vào sông Loa.

Đến Salông chúng tôi vẫn không gặp thuyền Thiên Nga, mãi cho đến lúc đi cũng không thấy. Thôi thế là hết, cái mộng đoàn viên đành phải vứt bỏ. Tôi buồn đến nẫu ruột.

Chính lúc ấy thời tiết trở nên xấu, tưởng như dễ làm cho nỗi thất vọng khá nặng của tôi càng nặng nề thêm. Năm đã muộn, mùa đông sắp về. Phải dầm nước, lội bùn, thầy trò chúng tôi ngày càng vất vả. Buổi tối ngã lưng xuống nằm ở một cái quán trọ tồi tàn hay một vựa rơm của nhà nào đó, tôi chẳng thấy vui vẻ ít nào. Rời Đigiông, trong khi xuyên qua vùng đồi Cốttodo, chúng tôi gặp một cơn rét, buốt đến tận xương. Giôlicơ trở nên buồn bã, bực dọc hơn cả tôi nữa.

Mục đích của ông chủ tôi là đi gấp rút đến Pari. Chỉ ở Pari mới có cơ hội biểu diễn một đôi lần trong mùa rét. Nhưng không biết vì túi tiền quá nhẹ, ông cụ không dám đi tàu hỏa, hay vì lý do khác, thầy trò chúng tôi phải cuộc bộ trên quãng đường từ Đigiông đến Pari.

Qua các thị trấn và làng mạc, hôm nào may mắn gặp trời tạnh ráo, chúng tôi diễn một vài tiết mục, kiếm một ít tiền, rồi lại lên đường ngay.

Cho đến Satiông thì mọi việc cùng tàm tạm xuôi, mặc dù chúng tôi khổ vì mưa rét. Đi khỏi thành phố thì trời tạnh mưa, gió trở hướng Bắc. Gió bắc thổi tạt vào mặt cũng khó chịu đấy, nhưng lúc đầu, chúng tôi không phàn nàn. Cân nhắc cho kỹ vì cái thứ gió ấy có thổi rất chãng nữa cùng dễ chịu hơn nạn mưa dầm làm nẫu người chúng tôi từ mấy tuần nay.

Khô thay gió hanh không thổi được lâu. Trời kéo từng mảng mây đen, rồi bị mặt trời che lấp hẳn. Tất cả đều báo hiệu là mưa tuyết sắp rơi.

Tuy vậy chúng tôi còn kịp đến một làng khá lớn mà vẫn chưa gặp tuyết. Nhưng cụ chủ không định trú ở lại đó, cụ muốn đi nhanh đến Tòroakia. Tòroa là một thị trấn lớn, nếu phải bó chân ở đây vì trời xấu thì cũng có thể biểu diễn được dăm ba lần.

Khi đã vào quán trọ và xếp đặt yên chỗ rồi thì cụ Vitali bảo: “Cháu lo mà ngủ đi, nhanh lên. Đến mai, tờ mờ sáng chúng ta lại đi ngay không thì đến gặp phải mưa tuyết giữa đường mất!”. Về phần cụ thì không đi ngủ sớm như thế. Cụ ngồi bên cạnh lò bếp để sưởi cho con Giôlicơ. Cả ngày Giôlicơ bị rét buốt cứ rên mãi mặc dù chúng tôi đã bọc nó thật cẩn thận trong mấy lớp chăn.

Hôm sau, chưa sáng tôi đã dậy đúng như lời cụ dặn. Bảy giờ trời không một vì sao, thấp và đen như mực. Người ta tưởng như một cái vung to tướng và tối om đã đập lên mặt đất và đè bẹp nó đi. Khi mở cửa thì một ngọn gió rất rất lửa vào lò sưởi, làm những khúc củi tàn vùi dưới tro từ tối hôm qua lại cháy bùng lên. Ông chủ quán bảo cụ Vitali:

- Tôi như cụ thì hôm nay tôi chưa đi đâu, tuyết sắp xuống rồi.
- Tôi vội quá. - Cụ Vitali đáp. - Tôi hy vọng đến được Tòroa trước khi có tuyết.

Tuy ông chủ quán nói vậy, chúng tôi vẫn ra đi. Cụ Vitali ôm con Giôlicơ trong áo để truyền hơi ấm cho nó. Mấy con chó thấy trời khô ráo thì hí hửng chạy lên phía trước. Lúc ở Đigiông cụ chủ có mua cho tôi một tấm áo da cừu, lông quay vào bên trong. Tôi khoác nó lên, cuộn kín người. Gió bắc thổi tạt vào mặt, tấm da cừu dính sát người tôi. Mở miệng ra thì khó chịu, chúng tôi cứ im lặng mà đi, bước rảo lên cho mau đến nơi mà cũng để cho ấm người nữa.

Đáng lẽ sáng rồi mà trời vẫn tối tăm mờ mịt. Mãi mới thấy ở đằng đông có một vệt trắng trắng rưng lên, nhưng mặt trời thì vẫn không lộ ra. Đành rằng đêm đã qua. Nhưng nói trời đã sáng thì cũng là nói giọng.

Tuy vậy, cảnh vật nông thôn bây giờ nhìn đã rõ hơn. Từ cái cửa thông hơi lớn ở đằng đông rọi đến, một thứ ánh sáng nhỏ nhỏ là là mặt đất, làm rõ hình thù những

thân cây trụi lá và đây đó những hàng giậu, những bụi còi. Mỗi khi luồng gió đến làm bụi cây rung lên quăn quại thì những lá khô còn dính trên cây kêu rào rào.

Không một bóng người trên đường cái, không một bóng người ngoài đồng, không có tiếng xe chạy, không có tiếng roi ngựa vun vút.

Không có sinh vật nào ngoài loài chim mà người ta nghe tiếng kêu chứ không nhìn thấy hình dáng bởi chúng lấp trong lá. Duy có mấy chú chim khanh khách nháy nhót trên đường cái, đuôi cất cao, mỏ vênh. Khi chúng tôi đến gần thì chúng vỗ cánh bay lên đậu trên cây kêu khanh khách, những tiếng kêu ấy đuổi theo chúng tôi như nguyên rủa, như báo trước chuyện không hay.

Bỗng một chấm trắng hiện ra giữa trời về từ phương Bắc. Nó vừa tiến về phía chúng tôi vừa tỏa rộng ra rất nhanh, đồng thời là những tiếng xôn xao hỗn tạp, hợp thành một cái gì rào rào, nghe rất lạ tai. Đó là những đàn ngỗng, đàn vịt giới phương Bắc di cư về phương Nam. Chúng bay qua trên đầu chúng tôi, bay đã xa mà còn thấy một vài mẩu lông tơ trắng toát lơ lửng trên nền trời đen.

Cảnh vật xứ này ảm đạm quá! Đã thế lại tĩnh mịch nên càng buồn thêm. Trong ánh mai xám xịt ấy, nhìn đến đâu cũng chỉ thấy đồng cỏi, đồi trọc và rừng cây đỏ úa.

Gió vẫn thổi từ hướng Bắc tuy có nhiều chuyển nhẹ qua hướng Tây. Từ phía ấy ùn về nhiều đám mây màu đồng đỏ bay thấp và nặng nề, trông như đè lên ngọn cây. Lát sau, vài bông tuyết to như cánh bướm bay qua trước mặt chúng tôi. Nó tung lên, sà xuống quay lộn chập chờn, nhưng không bén đất.

Chúng tôi đi chưa được mấy đoạn đường, và chắc là không tài nào đến Tòroa được trước khi có mưa tuyết. Tuy nhiên điều đó cũng không cho tôi lo ngại lắm, vì tôi nghĩ rằng tuyết xuống thì gió bắc sẽ ngừng và rét cũng giảm đi.

Quả tôi chưa biết thế nào là một cơn bão tuyết!

Nhưng rồi tôi được biết liền ngay đấy, không phải chờ đợi lâu, và biết một cách thấm thía, suốt đời không thể quên.

Những đám mây từ Tây Bắc ùn về đã đến gần và trôi về phía ấy sáng lên một màu trắng nhạt. Như thế là mây đã vỡ và tuyết đã tung rơi. Bây giờ không phải là những cánh bướm bay lượn nữa mà là cả một trận mưa tuyết rào rào đổ xuống, phủ lên người chúng tôi. Cụ Vitali bảo:

- Trời đã không cho chúng ta đi tới Tòroa, vậy thì hễ gặp nhà nào chúng ta trú ngay lại ở nhà đó.

Thật là một câu nói quý hóa, nghe mà hời hợt hời dợt. Nhưng biết tìm ở đâu ra cái nhà phúc đức ấy? Trước khi tuyết xuống vây phủ chúng tôi trong đám mù trắng này, tôi đã phóng tầm mắt ra tận xa nhìn khắp cảnh vật trong vùng. Tôi không hề thấy bóng dáng một cái nhà nào, cũng không có một dấu hiệu gì báo cho biết rằng sắp đến thôn xóm làng mạc, ngược lại, chúng tôi đi vào một khu rừng thì có.

Trước mắt tôi, màu âm u thăm thẳm của rừng cây dàn trải đến tận chân trời, ở hai bên cũng thế, chỉ toàn rừng là rừng trên những dãy đồi xung quanh.

Bởi vậy không nên trông vào cái nhà trọ hứa trước ấy cho lắm, nhưng chắc rồi thế nào tuyết cũng sẽ ngừng rơi chứ? Không, tuyết vẫn tiếp tục rơi dày hơn nữa. Trong giây lát, nó đã phủ kín mặt đường, hay nói cho đúng phủ kín tất cả những cái gì cản trở nó, chẳng hạn những đồng đá, bờ cỏ, bụi cây... Gió mạnh đẩy tuyết bay là là mặt đất, cho nên gặp vật gì chắn nó lại thì nó dồn dồn lên vật ấy ngay. Phien một nổi là chúng tôi đã thuộc loại những chướng ngại vật đó. Khi tuyết tạt vào người chúng tôi, gặp những chỗ tròn nhẵn không gồ ghề thì nó trượt đi cả, nhưng gặp một kẽ hở nào thì nó tọt vào như bụi và không mấy chốc thì tan ra.

Về phần tôi, tôi cảm thấy nó trôi chảy thành dòng nước trên cổ. Cụ chủ tôi chắc không hơn gì tôi bởi vì cụ phải mở hé tấm áo da cừu để cho con Giôlicơ thở.

Mặc bão tuyết, chúng tôi vẫn cặm cụi bước đi, ngược chiều gió, ngược chiều tuyết, không nói, không rằng, chốc chốc lại ngoái cổ về một bên để thở. mấy con chó không chạy đằng trước nữa. Chúng bám sát gót chân tôi nài xin chỗ nấp, nhưng chúng tôi biết làm thế nào được! Chúng tôi tiến từng bước chậm rì, khó nhọc, mắt mờ, thân hình ướt át, tê lạnh. Đã vào giữa rừng sâu từ đời nào rồi mà cũng không được che chỗ tí nào, bởi vì con đường xoay hẳn về hướng gió.

May sao - có nên nói là may không chứ? - cơn lốc giảm dần đi. Nhưng tuyết lại càng rơi mạnh hơn, không rơi thành bụi nữa mà thành từng mảng to, dày đặc. Chỉ trong giây lát, mặt đường đã phủ một lớp tuyết dày, chúng tôi giẫm lên không nghe thấy tiếng động. Thỉnh thoảng, tôi thấy cụ chủ nhìn về bên trái hình như có ý tìm một cái gì. Nhưng nào có gì đâu! Chỉ thấy một khoảng rừng thưa rộng đã dẫn gổ từ mùa

xuân trước, nay còn những cây to chừa lại, thân mềm mại oằn xuống vì tuyết.

Cụ Vitali định tìm gì ở phía ấy nhỉ?

Tôi thì tôi cứ trông thẳng trước mặt, theo đường cái, cố nhìn cho hết sức xa để xem thử khu rừng đã sắp hết chưa và có cái nhà nào ở bên đường không.

Nhưng thật là điên rồ! Mất làm sao chọc thủng cái màu trắng ấy? Chỉ cách mấy thước thôi, mọi vật đã nhòa mất, chỉ còn thấy tuyết rụng xuống thành bông. Tuyết xuống càng lâu càng dày, tuyết như bọc lấy chúng tôi trong một mạng lưới mênh mông.

Tình cảnh chúng tôi thật đáng buồn! Tôi chưa bao giờ thấy tuyết rơi mà không nao nao trong lòng, dù cho đứng nhìn sau cửa kính trong một căn buồng có ngọn lửa ấm chằng nữa, hướng hồ bây giờ đây cái căn buồng ấm cúng ấy còn ở đâu xa lắc xa lơ! Tuy vậy vẫn phải đi lên, không được ngã lòng, bởi vì chân càng ngày càng lún sâu xuống tuyết và tuyết đã lên tới ống chân. Bởi vì vậy chiếc mũ phủ dày tuyết và nặng trĩu trên đầu.

Thình lình cụ Vitali đưa tay về phía trái như để cho tôi chú ý. Nhìn theo tay cụ, tôi thấy lơ mờ hình như có một túp lều trong rừng, một túp lều bằng cành cây phủ đầy những tuyết. Tôi không hỏi gì cụ. Tôi biết rằng cụ chỉ cái lều ấy cho tôi không phải để cho tôi ngắm bức tranh “Lều trong rừng tuyết”, vấn đề ở chỗ là tìm con đường đi đến lều ấy.

Điều đó thật khó, vì tuyết xuống khá dày đã xóa nhòa mọi dấu vết đường lớn đường nhỏ. Duy ở cuối khu rừng đã đẵn gỗ, nơi bắt đầu có cây to trở lại thì hình như có một cái hào ở chỗ con đường cái đã bị lấp bằng. Con đường con dẫn đến lều có lẽ từ chỗ đó tách ra.

Đoán thế mà đúng. Khi chúng tôi vượt qua hào thì lớp tuyết ở đáy không lún xuống.

Chẳng bao lâu chúng tôi đã đến túp lều.

Lều dựng bằng những bó củi chạc và củi chà chồng lên nhau, trên thì xếp cành cây nhỏ khít vào nhau làm mái. Mái ấy khá kín, tuyết khó mà lọt qua.

Đây là chỗ trú tạm, nhưng quý như một ngôi nhà. Nôn nóng hơn hay nhanh nhẹn hơn không biết, mấy con chó xông vào lều trước hết.

Chúng lăn bừa trên nền đất bụi, khô ráo, ăng ăng reo mừng.

Cụ Vitali và tôi mừng rỡ chẳng kém gì chúng nó. Nhưng chúng tôi không lăn chiêng xuống đất để biểu lộ sự mừng rỡ ấy. Nói cho đúng, lăn được xuống đất thì cũng chóng khô người đi đấy. Cụ Vitali nói:

- Ta đoán đúng là trong rừng vẫn đẵn gỗ này, tất có một cái lều thợ rừng ở đâu đây. Bây giờ thì tuyệt cứ việc rơi.

- Vâng, cho nó tha hồ rơi! - Tôi đáp lại giọng thách thức.

Rồi tôi đi lại phía cửa lều để rũ áo mũ cho khỏi ướt át “phòng trọ” của chúng tôi.

Thật ra thì cái lều ấy không có cửa lớn, cửa sổ gì cả, chỉ có một lỗ hồng để ra vào.

“Phòng trọ” của chúng tôi xây dựng sơ sài, bàn ghế chả có, cái gì cũng hết sức đơn giản. Chỗ ngồi gần vên chả có, cái gì cũng hết sức đơn giản. Chỗ ngồi gồm vên vên một ụ đất dài làm bàn và mấy hòn đá lớn làm ghế đầu. Nhưng trong tình cảnh chúng tôi bây giờ, có cái này đáng quý nhất: đó là năm sáu viên gạch đặt nghiêng xếp thành một cái bếp trên mặt đất ở một góc lều.

Có lửa rồi đây! Chúng tôi có thể đốt lửa sưởi được rồi.

Nói cho đúng thì có bếp cũng chưa phải là có lửa, còn phải có củi đốt nữa!

Trong một cái nhà như kiểu nhà chúng tôi đang trú thì củi không khó kiếm. Cứ việc lấy ở tường, ở mái, nghĩa là rút các que củi đã xếp làm phen, làm mái nhà. Duy phải rút ở chỗ này một ít, chỗ kia một ít để cho lều khỏi trông trải, lung lay.

Công việc kiếm củi làm nhanh lắm. Chẳng bao lâu một ngọn lửa hồng bốc lên trên bếp, nhảy nhót reo vui. Ôi! Ngọn lửa đẹp, lành, ấm áp làm sao! Đành rằng lửa hun khói lên, và vì không có ống thoát nên khói bay khắp cả lều. Nhưng hề gì! Miễn là có lửa, có hơi nóng là được.

Tôi bò rạp xuống đất chống tay thôi lửa, còn ba con chó thì gấp chân sau ngồi rất chững chạc, vươn cổ, phoir mấy cái bụng ướt lạnh ra đón ngọn lửa hồng. Rồi đến lượt con Giôlicơ cũng hé vạt áo ông chủ, lộ mũi ra: nó dòm xem cho biết đây là đâu. Thấy không có gì đáng ngại, nó nhanh nhẹn nhảy xuống đất, chọn chỗ tốt nhất bếp mà ngồi, rồi đưa hai bàn tay bé bỏng đang run lẩy bẩy ra hơ lửa.

Bây giờ thì chắc chắn không chết rét rồi, nhưng vấn đề đói vẫn chưa có cách giải quyết. Cái lều ấy trú chân được, nhưng trong lều không có thùng đựng bánh cũng không có xoong chảo reo sôi trên lò.

May sao, cụ tôi là người cẩn thận và từng trải. Lúc sớm, tôi chưa dậy, cụ đã lo xong khoản lương thực đi đường, gồm có một chiếc bánh và một rẻo pho mát. Nhưng đâu phải là lúc vơi vãnh khó tính! Thoạt trông thấy chiếc bánh, chúng tôi tỉnh cả người ra.

Khổ thay, khẩu phần chẳng được là bao vì cụ chủ không chia hết bánh, chỉ cắt một nửa. Tôi thất vọng, đưa mắt hỏi cụ. Cụ bảo:

- Ông không quen con đường này nên không rõ từ đây đến Tòroa có tìm thấy quán cơm không, vả lại ông cũng không thuộc đường đi lối lại trong rừng. Ông chỉ biết rằng vùng này cây dày rừng rậm, rừng rú mênh mông bạt ngàn nối tiếp nhau. Có thể chúng ta còn cách xa nhà cửa xóm làng những năm mươi dặm. Cũng có thể chúng ta bị nghẽn lâu trong túp lều này. Vì vậy phải dành lại ít lương thực để ăn tối.

Những lý lẽ ấy, tôi hiểu, bởi vì tôi còn nhớ cái ngày đoàn chúng tôi ra khỏi Tuludơ sau khi cụ Vitali bị bắt. Nhưng mấy con chó hiểu sao được! Vừa liếm láp chút ít đã thấy cụ chủ cắt chiếc bánh mì vào xắc, chúng bèn chìa chân ra xin thêm và cào cào lên đầu gối ông cụ. Chúng chân những cặp mắt van lơn vào cái xắc, và làm nhiều điệu bộ tỏ ý yêu cầu cụ mở xắc ra.

Van lơn, mơn trớn cũng vô hiệu. Chiếc xắc vẫn cài im.

Tuy bữa ăn hết sức sơ sài, chúng tôi cũng đã được hồi sức. Có chỗ trú, có lửa sưởi ấm, chúng tôi có thể chờ cho qua cơn mưa tuyết. Ở lại trong cái lều ấy, tôi thấy chẳng có gì đáng ngại cả, hưởng hồ tôi yên trí là không phải ở lâu. Tôi không tin rằng sẽ bị mắc nghẽn ở đây, mặc dù ông chủ tôi nói thế để giải thích vì sao phải dè xén. Chắc là tuyết không rơi mãi. Nhưng cũng phải nói là chưa hề có dấu hiệu gì báo trước là nó sắp ngừng rơi.

Nhìn qua cửa lều tôi thấy tuyết vẫn cứ rơi nhanh và dày. Gió đã lặng nên tuyết rơi thẳng đứng, bông này chồng lên bông khác không ngớt. Nhìn chẳng thấy da trời. Ánh sáng từ tám thảm tuyết chói ngời dưới đất chiếu lên chứ không phải từ trên cao rọi xuống.

Mấy con chó cũng đã tạm bằng lòng với chỗ trú chân bất đắc dĩ này, nên cả ba đều xúm quanh bếp lửa mà ngủ, con nằm khoanh tròn, con nằm nghiêng. Con Capi thì nằm sấp, dúi mũi vào tro. Tôi nảy ra ý định làm như chúng nó. Sáng nay tôi đã dậy quá sớm, bây giờ ngời trông tuyết rơi thì không bằng thả hồn trong cõi mộng, biết đâu trong chiêm bao lại được đi trên thuyền Thiên Nga?

Không biết tôi đã ngủ bao lâu. Chỉ biết lúc tỉnh giấc thì tuyết đã ngừng rơi. Tôi nhìn ra ngoài thấy lớp tuyết đóng ở trước cái lều cao lên lắm; nếu lại ra đi thì dễ thường tuyết cũng lên cao qua đầu gối tôi.

Mấy giờ rồi nhỉ?

Cụ chủ có biết đâu mà hỏi. Máy tháng gần đây, số thu tệ quá, không đủ bù lại những khoản phí tổn trong lúc cụ ở tù và hầu kiện. Bởi vậy, ở Đigiông cụ phải bán cái đồng hồ quả quýt để mua tấm áo da cừu cho tôi và vài thứ đồ dùng lặt vặt cho cả hai thầy trò. Đó là chiếc đồng hồ vỏ bạc to lớn mà ngày mới nhập đoàn, tôi thấy con chó Capi xem để báo giờ cho khán giả. Nay chiếc đồng hồ thân mến đã không còn thì muốn biết giờ khắc đành phải nhìn ra ngoài trời.

Nhưng ngoài trời không có gì trả lời cho tôi được: dưới đất một vạch trắng lóa mắt; giữa không trung một đám sa mù sâm sẫm; trên trời, một thứ ánh sáng nhờ nhờ chen vài khoảnh ô vàng đây đó, không có cái gì trông mà đoán được là trưa, chiều hay sớm.

Tai nghe cũng không hơn gì mắt ngó, bởi vì sự yên lặng thật là tuyệt đối. Không một tiếng chim kêu, một tiếng roi ngựa vút, một tiếng bánh xe lăn. Dù cảnh đêm chẳng nữa, dễ cũng không có đêm nào vắng vẻ như cái cảnh ngày hôm nay.

Thêm vào đó, một sự ngưng trệ hoàn toàn. Tuyết đang chặn đứng mọi chuyển động, tuyết đã biến tất cả thành đá. Chỉ chốc chốc có tiếng động khẽ, chú ý lắm mới nghe thấy, rồi một cảnh thông đu đưa nặng nề. Cảnh thông trĩu tuyết dần dần oằn xuống, và khi độ nghiêng dốc quá thì tuyết rơi tuột xuống hết, cảnh thông lại bật lên ngay. Bây giờ màu xanh thẫm của cây nổi bật lên giữa tấm màu trắng trùm lên tất cả những cây cối khác; nhìn xa, người ta tưởng đây đó tấm màn bị thủng những lỗ đen ngòm.

Tôi đang tựa cửa say sưa ngắm nhìn cảnh tượng ấy thì cụ chủ gọi tôi:

- Rêmi, cháu thích lên đường rồi đấy à?

- Cháu không biết, cháu không thích gì cả. Ông muốn gì thì cháu làm nấy.

- Thế à, thế thì theo ý ông, ta nên ở nán lại đây. Ở đây ít ra cũng có chỗ ẩn trú, và có lửa ấm để sưởi.

Tôi nghĩ tới việc thiếu lương thực, nhưng tôi không nói. Cụ Vitali tiếp:

- Ông chắc rồi tuyết sẽ rơi trở lại, chốc lát nữa thôi. Không nên xông pha trên đường trong khi chưa biết làng mạc còn cách bao xa. Đêm đến không dễ gì nằm giữa tuyết. Ở đây vẫn còn hơn. Ở đây ít ra chân chúng ta cũng khỏi bị dầm nước.

Gác vấn đề lương thực lại một bên thì kể ra tôi cũng thấy làm thích cách thu xếp ấy. Với lại có ra đi ngay thì cũng không chắc gì gặp một quán ăn trước khi đêm đến. Trái lại cái chắc chắn sẽ gặp là một lớp tuyết dày trên đường cái, chưa ai giẫm lên nên đi lại sẽ rất khó khăn.

Chỉ cần bóp bụng mà chịu, thế thôi.

Đúng là chúng tôi phải làm thế khi đến bữa ăn tối. Cụ Vitali chia chỗ bánh còn lại làm sáu phần. Chao ôi! Sao mà ít thế? Chúng tôi đã bẻ bánh ra từng miếng, hết sức nhỏ để kéo dài bữa ăn, nhưng rồi nó cũng hết bég đi nhanh chóng.

Tôi cứ tưởng là ăn xong bữa ăn ít ỏi và ngắn ngủi ấy thì lũ chó sẽ giở lại cái trò ban trưa vì quả thật chúng tôi còn đói lắm. Nhưng chúng không làm thế. Một lần nữa tôi quả thật thấy chúng quả là giống vật tinh khôn.

Cụ Vitali vừa bỏ con dao vào túi quần - thế nghĩa là bữa tiệc của chúng tôi đã chấm dứt - thì con Capi đứng dậy. Nó gật đầu ra hiệu cho hai bạn chó của nó đến ngửi cái xác thừng ngày chứa lương thực. Đồng thời nó nhẹ nhàng đặt chân lên xác để sờ thử. Qua hai cuộc xét nghiệm ấy, nó biết chắc là không còn gì chén nữa. Thế là nó trở về chỗ cũ bên cạnh bếp lửa, và sau khi gật đầu ra hiệu một lần nữa cho con Đônxor và con Décbinô, nó nằm thườn thượt ra, thở dài một cách nhẩn nại.

Nó đã diễn đạt ý nghĩ của nó rõ ràng không kém gì dùng lời nói. Nó muốn nói: “Không còn gì nữa đâu. Đừng van xin vô ích”.

Lũ bạn của nó cũng hiểu ý nó. Chúng nằm dài trước bếp lửa y như nó. Nhưng tiếng thở dài của con Décbinô không có vẻ gì nhẩn nại cả. Nó vốn ăn tợn mà lại tham ăn, cho nên khi phải chịu đói nó khổ sở hơn các bạn nó.

Tuyết đã rơi lại và cũng rơi liên miên dai dẳng như trước. Thời gian càng trôi qua, lớp tuyết đóng trên mặt đất càng cao lên dần dọc theo những chồi non mọc ở góc cây mới đốn, về sau chỉ còn các chồi non ngoi ngóp trên mặt tuyết trắng và tuyết cũng sắp dâng lên phủ ngập chúng như một ngọn triều.

Trời hôm nay sẫm quá cho nên cũng chóng tối. Ăn xong bữa tối trông ra ngoài không thấy rõ mọi vật nữa. Đêm đến tuyết vẫn cứ rơi. Từ trên trời tối đen từng mảng tuyết trắng rơi xuống liên hồi trên mặt đất trắng xóa. Đẳng nào cũng phải nghỉ đêm tại đây thì tốt hơn là ngủ đi cho rồi. Tôi nghĩ thế và làm theo mấy con chó. Cuộn mình trong tấm da cừu đã hong khô, tôi nằm dài bên cạnh bếp lửa, gói đầu lên một hòn đá phẳng. Cụ Vitali bảo:

- Cháu ngủ đi. Ông sẽ đánh thức cháu dậy khi đến lượt ông ngủ. Ở trong lều này thì không sợ gì người hay thú rừng quấy phá, nhưng giữa hai ông cháu mình phải luôn có một người phải thức để coi bếp lửa. Ta phải phòng rét cẩn thận, khi tuyết ngừng rơi thì có thể lạnh cắt da cắt thịt đấy.

Không đợi bảo lần hai tôi đã nhắm mắt ngủ kỹ.

Khi cụ chủ đánh thức tôi dậy thì đêm đã khuya lắm rồi, tôi đoán chừng như thế. Tuyết đã ngừng rơi, lửa vẫn đỏ rực. Cụ bảo:

- Bây giờ đến phiên cháu. Cháu chỉ có mỗi việc chốc chốc bỏ thêm củi vào bếp. Cháu thấy không. Ông đã dự trữ sẵn củi cho cháu đây.

Quả vậy, tôi thấy có một đống củi chất sẵn, vừa tầm tay. Cụ chủ tôi tỉnh ngủ hơn nên không muốn cho tôi làm mất giấc ngủ của cụ khi rút củi sọt soạt ở vách. Cụ đã rút sẵn và xếp đó cho tôi, tôi chỉ việc nhẹ nhàng với tay mà lấy.

Việc làm của cụ chủ tôi rõ ràng là khôn ngoan chu đáo. Nhưng chao ôi! Kết quả của nó lại khác hẳn với sự mong muốn của cụ.

Bấy giờ tôi đã tỉnh táo và sẵn sàng nhận phiên gác. Thấy thế cụ chủ nằm xuống bên bếp lửa, quấn chăn cho con Giôlicơ và đặt nó nằm bên cạnh. Lát sau nghe nhịp thở pho pho đều đặn của cụ, tôi biết là cụ đã ngủ. Tôi đứng lên nhẹ nhàng, rón rén nhón chân đi lại gần cửa để xem thử ở ngoài trời bây giờ ra sao.

Lúc này thì tuyết đã phủ lấp tất cả cỏ cây, bờ bụi, cả những cây cối lớn. Nhìn tận xa tí cũng chỉ thấy một lớp tuyết trắng toát nhưng không phẳng phiu lắm. Trên

nền trời lác đác có những chấm sao nhấp nháy. Mặc dù sao rất sáng, nhưng thứ ánh sáng nhờ nhờ soi rọi cảnh vật lúc bấy giờ lại không từ trên cao xuống mà từ dưới tỏa lên. Trời rét lại. Có lẽ ngoài kia tuyết đang đóng băng vì luồng khí tạt vào lều lạnh tê người. Trong sự yên lặng âm đạm của cảnh đêm, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng lác cắc thì người ta biết rằng tuyết trên mặt ngoài trời đang kết lại thành băng.

Chúng tôi tìm được chiếc lều này quả là có phúc, nếu không thì trong cảnh tuyết băng, giá rét ở giữa rừng này, còn gì là đời!

Dù đi rón rén nhẹ nhàng, tôi cũng đã làm mấy con chó thức giấc. Con Décbinô đã đứng lên theo tôi ra phía cửa. Không có con mắt biết ngắm cảnh đêm tuyết lộng lẫy như tôi, nó vừa nhìn qua một chút là chán ngay và muốn chạy ra ngoài. Tôi đưa tay ra hiệu bảo cho nó đi vào. Điên hay sao mà đòi đi ra ngoài trời trong khi rét như thế này? Ngồi sưởi lửa không sướng hơn là chạy lang thang hay sao?

Décbinô vâng lời, nhưng nó cứ héch mũi ra phía cửa. Đúng là một con chó cứng đầu, thích làm gì thì khur khur ôm cái thích ấy.

Tôi đứng ngắm tuyết một lúc nữa. Cảnh ấy làm cho lòng tôi nao nao buồn nhưng không hiểu sao tôi cứ thích ngắm. Nhìn cảnh tuyết mà nao người muốn khóc. Mà không muốn nhìn thì rất dễ, chỉ cần nhắm mắt lại, hoặc trở về chỗ cũ. Nhưng tôi lại cứ đứng yên ở đó.

Nhưng mãi rồi tôi cũng đi lại bên bếp lửa. Tôi bỏ vào bếp ba bốn thanh củi gác chéo lên nhau, xong tôi ngồi lên hòn đá dùng để gói đầu lúc nãy, nghĩ rằng ngồi một lúc cũng vô hại. Chủ tôi ngủ yên. Mấy con chó và con khỉ cũng ngủ. Trong bếp ngút cháy, từng ngọn lửa hồng cuộn cuộn bốc lên tận mái lều và tàn bắn ra nổ lách tách. Đó là tiếng động duy nhất trong đêm tĩnh mịch này. Tôi thích thú ngắm nhìn những tàn lửa ấy khá lâu. Nhưng dần dần, tôi thấy trong người mệt mỏi, rồi chợp ngủ lúc nào không biết.

Giá cụ chủ để cho tôi tự lo khoản củi càn, thì tôi đã phải đứng lên, đi lại lảng xãng trong lều và như thế ắt phải tỉnh như con sáo. Đằng này ngồi yên một chỗ không cần cử động mấy, chỉ chốc chốc với tay lấy củi bỏ vào bếp, cho nên dễ buồn ngủ. Cứ đinh ninh là mình sẽ tỉnh táo, thế mà tôi ngủ quên đi.

Thình lình một tiếng sủa giận dữ làm tôi vùng dậy. Trời tối om. Có lẽ tôi ngủ

quên lâu rồi vì lửa đã tắt hay ít ra là không còn bốc ngọn, không soi sáng trong lều nữa. Tiếng sủa không ngoi. Đó là tiếng của con Capi. Nhưng lạ chưa! Còn con Décbinô và cả con Đônxor nữa ở đâu mà không lên tiếng đáp lại? Cụ Vitali choàng dậy kêu to lên:

- Cái gì thế? Có chuyện gì xảy ra đây?
- Cháu không biết!
- Cháu ngủ quên để lửa tắt rồi.

Capi đã sấn ra phía cửa từ bao giờ nhưng nó không ra ngoài, nó đứng ở ngưỡng cửa mà sủa. Cái câu cụ chủ hỏi tôi, chính tôi cũng tự hỏi mình: “Có chuyện gì xảy ra thế?”. Đáp tiếng sủa của con Capi, vài tiếng rú đau đớn vang lại: Tôi nhận ra tiếng con Đônxor. Tiếng rú vang lên từ sau lều nghe gần lắm.

Tôi toan chạy ra. Cụ chủ để tay lên vai tôi ngăn lại. Cụ ra lệnh:

- Hãy chắt củi vào bếp đã!

Trong khi tôi làm theo lời thì cụ cầm một cái vỏ lửa (1) thổi lên. Que củi đỏ bừng, cụ không đưa vào bếp mà giữ lấy trong tay và bảo tôi:

- Ta ra xem thử thế nào. Cháu đi sau ông. Nào! Capi, đi ra đi!
- Chúng tôi sắp bước chân ra ngoài thì một tiếng tru dữ dội vang lên trong đêm lặng. Con Capi nhảy trở lại quấn lấy chân tôi, đáng hoảng hốt. Cụ Vitali nói:

- Chó sói đây! Con Décbinô và Đônxor đâu?

Tôi không biết trả lời làm sao cả. Chắc chắn hai con chó đã ra khỏi lều trong khi tôi ngủ: con Décbinô trái chứng trái nết đã làm theo ý định của nó lúc này, còn con Đônxor thì chạy theo bạn. Chó sói đã tha chúng đi rồi chẳng? Khi chủ tôi hỏi hai con chó ở đâu, tôi thấy hình như cụ có ý lo ngại điều đó. Cụ bảo:

- Cháu cũng cầm lấy một que củi đỏ rồi cùng đi cứu chúng nó với ông.
- Ở làng quê, tôi đã nghe kể lắm chuyện muông sói hãi hùng. Tuy thế tôi cũng không do dự, cầm một que củi đỏ làm khí giới rồi đi theo cụ chủ. Nhưng ra rừng chẳng thấy chó đâu, sói đâu cả. Chỉ thấy dấu chân của hai con chó hằn trên tuyết.

Chúng tôi lần theo hai dấu chân đó. Dấu chân chỉ lần quần chung quanh lều. Rồi ở cách một khoảng xa hơn, trong bóng đêm lơ mờ, hiện lên một vạt tuyết nát nhàu như tuồng có những con vật gì lăn lộn trên ấy. Cụ chủ bảo con Capi:

- Tìm đi, Capi, tìm đi con! - Rồi cụ huyết sáo để gọi con Décbinô và con Đônxor.

Không có một tiếng sủa nào đáp lại tiếng gọi của ông cụ, không có tiếng động nào vang lên trong cảnh vắng lặng, âm đạm của khu rừng.

Con Capi thường ngày dễ bảo và gan dạ là thế mà hôm nay không chịu sục sạo theo lệnh chủ, chỉ quần lầy chân chúng tôi.

Ánh sáng phản chiếu từ mặt tuyết không đủ để chúng tôi nhìn thấy lối đi và theo vết chân chó. Hơi nhìn xa một tí thôi cũng đủ lóa mắt không thấy gì trong bóng đêm mập mờ. Cụ Vitali lại huyết sáo và gọi âm lên: “Décbinô! Đônxor!” Gọi rồi lại nghiêng tai nghe ngóng, vẫn im lìm. Lòng tôi thất lại. Tội nghiệp con Décbinô. Tội nghiệp con Đônxor!

Cụ Vitali nói mối lo của tôi ra:

- Sói bắt chúng rồi!...Tại sao cháu lại để cho chúng đi ra ngoài?

Ừ! Tại sao? Than ôi! Tôi còn biết đáp lại thế nào!

Phải đi tìm chúng nó!

Tôi nói thế và vụt chạy đi trước. Cụ Vitali giữ tôi lại:

- Đi tìm ở đâu?

- Cháu không biết. Tìm khắp!

- Làm sao đi được trong đêm tối mà lại ở giữa rừng tuyết thế này?

Quả là chuyện ấy không dễ. Tuyết lên đến nửa ống chân, mà hai que lửa trong tay chúng tôi thì làm sao mà soi được trong đêm tối? Cụ chủ nói:

- Chúng không đáp tiếng gọi của ta, nghĩa là chúng đã ở đâu... xa lắm rồi. Và lại cũng không nên liêu lĩnh để cho sói tấn công ngay cả chúng ta nữa. Chúng ta có gì để tự vệ đâu!

Thế có nghĩa là phải bỏ chúng nó. Bỏ hai con chó bất hạnh, hai người bạn đường, hai người anh em chí thiết chúng tôi thì đau lòng biết chừng nào! Khổ nhất là tôi, vì lỗi tuy bởi chúng mà trách nhiệm thì ở tôi. Nếu tôi không ngủ quên thì chúng có ra ngoài được đâu!

Cụ chủ quay trở về lều, tôi cũng đi theo, cứ một bước tới lại ngoảnh nhìn đằng sau và dừng chân nghe ngóng. Nhưng chỉ thấy tuyết là tuyết, chỉ nghe thấy tiếng răng

rắc của tuyết kết thành băng.

Trong lều lại có chuyện bất ngờ nữa đang chờ đợi chúng tôi. Trong khi chúng tôi đi ra ngoài thì mấy cành cây khô chắt trong bếp lúc này đã bén cháy và rực lên, soi tận những xó tối tăm nhất.

Thế mà tôi không trông thấy con Giôlicơ.

Cái chăn vẫn còn trước bếp lửa, nhưng xẹp lép, không có con khỉ trong ấy. Tôi gọi nó. Rồi đến cụ Vitali gọi, vẫn không thấy nó ra.

Nó làm sao rồi nhỉ?

Cụ Vitali nói khi cụ thức dậy thì vẫn thấy con khỉ còn nằm một bên. Thế thì đúng nó mất tích khi chúng tôi ra ngoài lều. Nó định chạy theo chúng tôi chẳng?

Chúng tôi cầm mỗi người một nắm củi đỏ rồi bước ra ngoài lều, cúi rạp người xuống nghiêng đóm soi trên mặt tuyết để tìm dấu tay con Giôlicơ. Chẳng tìm thấy gì cả. Đã đành dấu chân chó và dấu chân chúng tôi làm loạn xạ trên tuyết. Nhưng nó cũng không làm nhòa tắt, nếu có dấu tay khỉ thì vẫn có thể nhận ra. Thế thì rõ là Giôlicơ không ra khỏi lều.

Chúng tôi trở về lều để xem thử nó có thu mình trong bó củi cành nào không. Chúng tôi sục sạo lâu lắm. Mỗi nơi, mỗi góc, chúng tôi tìm kiếm để có đến mười lần. Tôi đứng lên vai cụ Vitali để lục lọi trong các cành cây xếp làm mái lều. Tất cả đều vô hiệu! Chốc chốc, chúng tôi ngừng tay để gọi nó, vẫn không thấy gì!

Cụ Vitali có vẻ tức tối bực bội lắm; còn tôi, tôi thực vô cùng buồn nảo. Tội nghiệp cho Giôlicơ quá!

Tôi hỏi cụ Vitali xem cụ có nghĩ rằng nó bị chó sói bắt đi không, cụ đáp:

- Không đâu. Sói hăn không dám xông vào cái lều có lửa sáng như thế này.

Ta cho rằng sói đã bắt hai con chó vì chó chạy ra ngoài, chứ chúng không chui vào đây. Có lẽ trong khi chúng ta đi vắng, Giôlicơ hãi quá đã trốn vào xó nào đấy thôi. Ta lo cho nó lắm, vì với thời tiết chết tiệt này, nó sẽ cảm lạnh mất. Mà đối với giống ấy hề lạnh là chết đấy.

- Thế thì ông với cháu sục tìm nữa đi.

Và chúng tôi lại tìm kiếm lục lọi, nhưng cũng hoài công như lần trước thôi. Cụ Vitali nói:

- Thôi đành phải đợi đến sáng sẽ hay.
- Nhưng bao giờ mới sáng?
- Cũng vài ba tiếng đồng hồ nữa. Ông đoán thế.

Nói đoạn cụ ngồi xuống bên bếp lửa, hai tay ôm lấy đầu. Tôi không dám quấy rầy cụ, chỉ cử động những khi cần lấy củi bỏ vào bếp thôi.

Chốc chốc cụ đứng lên, đi lại cửa, ngược nhìn trời và nghiêng tai nghe ngóng. Rồi cụ trở về chỗ cũ. Tôi cảm thấy giá bị cụ mắng còn đỡ khổ tâm hơn là cứ nhìn về mặt âu sầu ảo não của cụ.

Cụ Vitali nói có ba tiếng đồng hồ, nhưng mà giờ khắc sao mà đi chậm đến điên ruột như thế! Chừng như cái đêm này chẳng bao giờ hết.

Nhưng rồi sao trên không cũng nhạt dần, bầu trời ửng trắng, sắp sáng rồi đây. Nhưng càng về sáng càng rét. Không khí bên ngoài lùa vào lửa lạnh như băng giá.

Trời thế này thì có tìm ra con Giôlicơ cũng chắc gì nó còn sống! Và có gì làm cho chúng tôi hy vọng là sẽ tìm được nó?

Biết đâu sáng ra, tuyết lại không rơi trở lại? Mà nếu thế thì tìm nó làm sao?

May sao, tuyết đã dứt hẳn. Trời không mù mịt như hôm trước mà ửng một màu hồng. Đó là triệu chứng tạnh ráo.

Khi trời đủ sáng, cây cỏ hiện hình rõ rệt, thì chúng tôi ra khỏi lều ngay. Cụ Vitali cầm lấy cây gậy lớn, tôi cũng thế. Con Capi chừng như cũng không còn sợ cuồng chân cuồng cẳng như lúc ban đêm nữa. Nó nhìn chòng chọc vào mắt cụ chủ, đợi cụ ra hiệu để phóng lên trước.

Chúng tôi đương tìm dấu tay Giôlicơ dưới đất. Bỗng thấy con Capi ngẩng đầu lên sủa có vẻ mừng rỡ. Như thế có nghĩa là phải tìm trên cao chứ không phải tìm dưới đất.

Quả nhiên chúng tôi thấy lớp tuyết phủ trên mái lều bị giày đạp lỗ chỗ thành một đường chạy thẳng đến một cành cây to sà xuống gần sát mái. Đó là một cây sồi to lớn. Chúng tôi đưa mắt nhìn trên cành ấy. Trên chót vót ngọn cây, chúng tôi thấy một hình thù bé nhỏ màu xám sẫm nép mình giữa một cái chạc đôi.

Đó là Giôlicơ. Chuyện xảy ra cũng dễ đoán. Con Giôlicơ nghe tiếng tru của chó và muông sói thì kinh hãi. Trong lúc vắng người, nó không dám vào trong lều, nó

phóng lên mái và từ đó đã leo tuột lên ngọn cây sồi.

Thấy ở đó yên ổn, nó thu mình lại nấp vào chạc cây, gọi cũng không lên tiếng. Con vật bé bỏng vốn kém chịu rét, chắc hẳn nó đang bị cóng ở trên ấy.

Cụ chủ âu yếm gọi nó. Nhưng nó không nhúc nhích, nó chết rồi chẳng? Cụ gọi đi gọi lại đến mấy phút. Giôlicơ vẫn cứ im lìm như chết.

Để chuộc lại sự sơ suất đêm qua, tôi nói:

- Nếu ông cho phép thì cháu leo lên bắt nó cho.
- E cháu ngã gãy cổ mất.
- Không có gì nguy hiểm đâu.

Không có gì nguy hiểm thì không đúng. Trái lại có nguy hiểm đấy và nhất là có khó khăn. Cây đã to, lại dính đầy tuyết ở những chỗ thân và cành quay về phía gió.

Cũng may là tôi đã tập leo cây từ thuở bé, và trong khoa ấy, tôi đã đạt tới một tài nghệ khác thường. Quanh thân cây, đây đó có một vài tước nhỏ. Tôi đã dùng những tước ấy làm nấc thang. Mặc dù tay tôi bám vào cây làm tuyết rơi mờ cả mắt, nhờ có cụ Vitali giúp sức, không bao lâu, tôi đã trườn tới chạc thứ nhất. Đến đây thì lên nữa cũng dễ, chỉ cần cẩn thận để chân khỏi trượt trên tuyết. Vừa leo tôi vừa lên tiếng vỗ về con khỉ. Nó không động đậy. Nó nhìn tôi với cặp mắt sáng ngời. Tôi đã lên tới chỗ nó. Tôi đưa tay ra toan bế nó thì nó nhảy phốc một cái, chuyển sang cành khác. Tôi leo qua cành ấy đuổi theo nó. Nhưng con người, dù là thứ trẻ ranh đi nữa, cũng không làm sao bì với loài khỉ trong khoa leo trèo chạy nhảy trên cây. Vì thế nếu tuyết không phủ các cành cây thì chắc không là bao giờ tôi bắt được nó. Tuyết làm ướt lạnh tay chân nó nên không bao lâu nó cũng chán với cái cảnh đuổi bắt đó. Thế là nó tuột từ cành này xuống cành khác rồi đánh một phốc xuống vai cụ chủ và chui vào trên trong áo cụ.

Tìm được con khỉ cũng khá rồi đấy, nhưng chưa phải là hết. Bây giờ còn phải tìm hai con chó nữa. Đi mấy bước, chúng tôi đã đến chỗ lúc ban đêm, tuyết bị giày đạp.

Bây giờ ban ngày cho nên xét đoán sự việc cũng không khó. Câu chuyện hai con chó của chúng tôi bị nạn như thế nào còn in rành rành trên tuyết.

Khi con Décbinô và con Đônxơ ra khỏi lều thì con trước con sau, chúng đi

đọc theo các bó củi dựng làm vách. Chúng tôi nhận rõ dấu chân của chúng đi như thế trong khoảng vài mươi thước. Thế rồi những dấu chân ấy nhòa đi trên một khoảng tuyết bị giày xéo ngổn ngang. Cũng ở chỗ đó lại thấy nhiều dấu chân khác: Một phía thì dấu chân những con sói đã nhảy từng bước dài đến vồ chó; một phía thì dấu chân chúng tha mồi chạy đi sau khi vật đã chết mồi. Từ đây mà đi dấu vết chó không có nữa, chỉ còn một vết máu dài nhuộm đỏ mặt tuyết đó đây.

Rõ ràng là chúng tôi không phải mất công tìm kiếm xa hơn nữa: Hai con chó đáng thương của chúng tôi bị cắn cổ ngay tại đây và lũ sói đã tha chúng vào lùm bụi rậm nào đó để xé nuốt tha hồ. Và lại chúng tôi còn phải gấp rút lo sưởi cho con Giôlicơ nữa chứ!

Chúng tôi trở về lều. Trong khi cụ Vitali đưa tay chân con Giôlicơ kề ngọn lửa để hơi như một đứa trẻ con thì tôi hơi tấm chắn của nó.

Sau đó chúng tôi quán nó vào chăn. Nhưng một tấm chăn chẳng đủ. Nó cần một cái giường đã được xông ấm và cần nhất là một cốc gì nóng để uống cho ấm người. Mà chúng tôi thì không có giường cũng không có thức uống nóng. Có lửa sưởi đã là phúc lắm rồi.

Cụ Vitali và tôi ngồi bên bếp lửa không động đậy, im lặng nhìn củi cháy. Không cần nói, không cần nhìn nhau, chúng tôi cũng hiểu nỗi đau lòng của nhau.

“Tội nghiệp con Décbinô, tội nghiệp con Đônxor. Thương hại hai chú bạn ấy làm sao!”

Đó là những lời mỗi chúng tôi thì thầm với mình hay ít ra là những ý thầm kín trong lòng mỗi chúng tôi. Hai con chó là bạn đường của chúng tôi, khi no đủ cũng như khi nghèo đói hoạn nạn không hề rời nhau. Riêng đối với tôi, trong những ngày nào nê cô quanh, chúng nó là những người bạn trung thành, hầu như là những đứa con.

Thế mà chúng nó chết vì sự làm lỗi của tôi.

Tôi không thể tự bào chữa thế nào cho xuôi được: nếu tôi canh gác tròn phận sự, nếu tôi không ngủ quên, thì nó đã không ra ngoài lều để cho chó sói bắt. Đòi nào chó sói lại dám xông vào tấn công chúng tôi ngay trong lều! Sợ ánh ngọn lửa sáng, hẳn chúng chỉ đứng xa mà nhìn thôi.

Tôi muốn cụ Vitali mắ'ng tôi. Tôi suýt yêu cầu cụ đánh đòn cho nữa kia. Nhưng cụ không nói gì với tôi cả, cũng không nhìn tôi nữa. Cụ ngồi yên, đầu gục trên bếp lửa. Chắc cụ đang lo thiếu hai con chó thì tình cảnh của đoàn chúng tôi sẽ ra sao. Làm sao mà biểu diễn? Làm sao mà kiếm đủ sống?

1. *Củi cháy dở, đã tắt ngọn* - N.D.

NGÀI GIÔLICO

Những dấu hiệu lúc hùng sáng đã báo thời tiết đúng. Mặt trời nhô lên rạng rỡ trên vòm trời không mây. Những tia nắng nhạt chiếu xuống được mặt tuyết trắng tinh rọi lại. Hôm qua, rừng buồn bã nhợt nhạt là thế mà hôm nay thì ánh sáng chói chang đến lóa cả mắt.

Thỉnh thoảng, cụ Vitali luồn tay vào dưới chăn sờ xem Giôlicơ thế nào. Giôlicơ vẫn chưa ấm lại tí nào. Tôi nghe thấy nó run lập cập khi cúi xuống bên nó. Trong chốc lát, chúng tôi nhận thấy rõ không tài nào làm ấm lại dòng máu tê buốt trong người nó. Cụ Vitali đứng lên bảo:

- Phải tìm đến chỗ xóm làng mới được. Nếu không thì, Giôlicơ đến chết ở đây thôi. Dọc đường mà nó không chết thì cũng là phúc lắm rồi. Đi đi thôi!

Chúng tôi trùm kín Giôlicơ trong chiếc chăn ấm, rồi cụ chủ ôm nó vào dưới áo, sát ngực. Thế là chúng tôi đã sẵn sàng lên đường. Cụ Vitali bảo:

- Gớm! Cái quán này bắt ta phải trả giá trọ đắt quá!

Giọng cụ run run khi nói câu ấy.

Cụ đi ra trước, tôi bước theo gót cụ. Con Capi còn ngồi lại ở ngưỡng cửa, quay lại nhòm về chỗ hai bạn nó bị chó sói vồ. Phải gọi nó, nó mới chịu đi.

Ra đường cái được mười phút thì chúng tôi gặp một cái xe, người chủ xe bảo cho biết là đi độ non một tiếng nữa thì đến làng mạc. Nghe nói thế chân chúng tôi hóa khỏe ra, mặc dù tuyết ngập đến nửa người tôi, đi vừa khó khăn vừa mệt nhọc.

Chốc chốc tôi hỏi cụ Vitali xem Giôlicơ thế nào. Cụ vẫn trả lời là cụ nghe thấy nó run cầm cập trong lòng cụ.

Đi mãi, đến một cái dốc, dưới chân dốc hiện ra những mái nhà trắng của một thôn lớn. Cố gắng một thôi nữa và thế là chúng tôi đến nơi.

Thầy trò chúng tôi vốn không quen vào những quán tốt nhất, những quán mà vẻ sang trọng bên ngoài hứa hẹn thức ăn ngon, chỗ nằm ấm. Trái lại thường thường chúng tôi dừng ở đầu làng hay ở ngoại ô, chọn một cái nhà tồi tàn nào đó mà họ không xua đuổi chúng tôi, cũng không moi nhắt túi chúng tôi.

Lần này thì không thể. Cụ Vitali không dừng ở đầu làng, cụ đi mãi đến một cái quán trước cửa đeo đu đưa một tấm bảng đẹp thiếp vàng. Qua cửa nhà bếp mở toang, tôi thấy một chiếc bàn chất đầy thịt, và trên lò bếp rộng nhiều chiếc xoong bằng đồng đỏ đang reo sôi vui vẻ, hơi các thức ăn bốc lên trần thành đám mây con con. Mùi xúp béo ngậy bay ra tận ngoài đường mon trớn mấy cái dạ dày lép kẹp của chúng tôi.

Cụ chủ tôi lấy dáng điệu một người sang trọng bước vào quán. Không cất mũ, đầu hất ra đằng sau, cụ hỏi chủ quán thuê một cái buồng tốt có lò sưởi.

Chủ quán là một nhân vật trông khá bảnh bao. Ban đầu ông ta không thèm nhìn chúng tôi. Nhưng rồi vẻ uy nghi đường bệ của cụ chủ tôi làm ông ta phải kính nể. Chị hầu phòng được lệnh đưa chúng tôi về buồng trọ.

Trong khi chị ta nhóm lửa thì cụ Vitali bảo tôi:

- Cháu đi nằm đi! Nhanh lên.

Tôi đứng sững một lúc: Sao lại đi nằm? Ngủ làm gì, ngồi vào bàn ăn thì thích hơn bao nhiêu!

Cụ Vitali giục:

- Nhanh lên chứ!

Tôi phải đành làm theo lời cụ. Trên giường có một tấm chăn lông, cụ Vitali đắp lên người tôi đến tận cằm.

- Cháu gắng chịu, làm sao cho nóng ran người lên. Cháu càng nóng ầm chừng nào thì càng tốt chừng ấy.

Tôi băn khoăn nghĩ rằng con Giôlicơ cần được ầm hơn tôi nhiều, bởi vì tôi chẳng thấy rét gì cả. Trong lúc tôi nằm im cho nóng người trong tấm chăn lông thì cụ Vitali cứ trở qua trở lại con Giôlicơ, dường như quay thịt nó, làm chị hầu phòng hết đổi ngạc nhiên.

Một lát sau, cụ hỏi tôi:

- Cháu đã thấy nóng chưa?

- Cháu chết bức đây.

- Ấy, chính ta cần thế đấy.

Nói xong, cụ đi ngay lại phía tôi và đặt con Giôlicơ lên giường, bảo tôi ôm chặt nó vào lòng. Tội nghiệp cho con vật bé bỏng, thường ngày nó búống bình, bắt làm gì

mà không vừa ý thì giấy nẩy lên, thế mà hôm nay nó ngoan ngoãn chịu đựng tất cả. Nó nép sát vào người tôi, nằm không cựa quậy. Nó hết lạnh rồi, mình nó nóng ran như lửa.

Cụ chủ tôi xuống bếp. Lát sau cụ bung lên một cốc rượu vang nóng pha đường. Cụ muốn cho con Giôlicơ uống vài thìa, nhưng nó không hé răng ra được. Nó mở đôi mắt sáng nhìn chúng tôi buồn bã, như muốn van nài chúng tôi hãy để cho nó yên thân, đừng làm tình làm tội nó. Đồng thời nó rút một tay ra khỏi chăn, chìa cho chúng tôi.

Tôi không hiểu nó chìa tay ra và chìa đi chìa lại như vậy là có ý gì. Có cụ Vitali giải thích, tôi mới rõ. Thì ra, trước khi tôi nhập đoàn, Giôlicơ đã có một lần bị sung phôi, người ta đã chích máu ở tay nó. Bây giờ đây, tự thấy mình ốm, nó đưa tay ra để người ta chích máu nó nữa và chữa cho nó khỏi bệnh như lần trước.

Các bạn thấy có cảm động không?

Không những cụ Vitali cảm động, cụ còn lo ngại nữa. Rõ ràng là con Giôlicơ đang ốm, không những ốm mà còn ốm nặng nữa, cho nên nó mới không chịu uống rượu vang pha đường, cái món mà ngày thường nó thích lắm. Cụ Vitali bảo tôi:

Cháu uống chỗ rượu ấy rồi cứ nằm yên trên giường. Ta đi mời thầy thuốc đây.

Phải thú thật bản thân tôi, tôi cũng ưa món rượu vang pha đường ấy, vả lại tôi đang đói phờ người ra. Bởi vậy, không đợi bảo hai lần, tôi nốc cạn bát rượu rồi chui vào chăn nằm. Hơi nóng của chăn lại thêm có hơi rượu bốc lên nữa làm tôi suýt ngất người thật.

Cụ chủ tôi đi không lâu lắm. Chỉ một lát sau, cụ trở về, dẫn theo một ông mang kính vọng vàng. Đó là ông thầy thuốc.

Cụ Vitali sợ cái nhân vật quyền quý ấy không chịu rời gót ngọc đi chữa bệnh cho một con khỉ ranh, nên không nói rõ.

Vì thế thấy tôi nằm trên giường, mặt đỏ như một đóa mẫu đơn chớm nở thì ngài lương y sấn lại, đặt tay lên trán tôi rồi phán:

- Huyết tỵ.

Xong ngài lắc đầu, ý nói: bệnh tình nghiêm trọng lắm.

Tôi thấy cần phải cải chính ngay, không thì ông ta đề tôi mà chích máu mất.

Tôi nói:

- Không phải tôi ồm.

- Thôi nào? Mà mà không ồm à? Cái thằng bé này nó lên con mê sáng rồi!

Tôi không trả lời. Tôi nhích dần chân lên, chỉ con Giôlicơ đang choàng tay qua cổ tôi nói:

- Nó ồm đấy!

Ông thầy thuốc lùi hai bước, quay về phía cụ Vitali, la lên:

- Một con khỉ! Hay chưa? Vì một con khỉ mà ông quấy rầy tôi à? Lại đương tiết trời thế này nữa!

Tôi đoán rằng ông ta sẽ tức tôi bỏ đi.

Nhưng cụ Vitali lại là một người khôn ngoan và luôn tỉnh táo. Nhã nhận với một cốt cách của một người thượng lưu, cụ giữ ông thầy thuốc lại. Rồi cụ nói cho ông ấy nghe cảnh ngộ của chúng tôi: nào là gặp phải mưa tuyết thế nào, nào con Giôlicơ sợ sói leo lên cây trên, bị cảm lạnh như thế nào. Cụ phân trần:

- Đành rằng bệnh nhân chỉ là một con khỉ. Nhưng một con khỉ như thế nào? Một con khỉ thiên tài! Ngoài ra nó còn là một người bạn đường, một người anh em thiết cốt của chúng tôi. Tôi không đành giao một nghệ sĩ sân khấu xuất sắc như vậy cho một anh thú y tầm thường cứu chữa. Vả chăng tuy khỉ chỉ là một con vật đấy, nhưng theo các nhà sinh vật học thì nó gần với giống người hết sức cho nên bệnh của nó không khác bệnh của người, về mặt khoa học và y thuật, nghiên cứu xem bệnh của khỉ giống bệnh của người ở chỗ nào và khác ở chỗ nào, tôi tưởng cũng là một điều lý thú.

Người Italia vốn khéo tán. Bởi thế lát sau, ông thầy thuốc không ra cửa mà lại quay lại bên giường.

Trong lúc cụ chủ tôi nói thì con Giôlicơ thò tay ra ngoài hơn mười lần để đưa ông thầy thuốc chích máu. Chừng như nó đoán được cái người đeo kính ấy là một vị thầy thuốc. Cụ bảo:

- Ngài xem con khỉ thông minh chưa! Nó biết ngài là một vị thầy thuốc, cho nên nó đưa tay cho ngài bắt mạch cho nó đấy.

Điều đó làm ông thầy thuốc hết do dự. Ông nói:

- Ô! cái “ca” này có lẽ cũng ngộ đấy!

Đôi với chúng tôi thì, chao ôi! Cái “ca” này buồn và đáng lo ngại lắm: ngài Giôlicơ có triệu chứng sung phổi.

Ông thầy thuốc cầm cánh tay nhỏ xíu mà chú khỉ luôn luôn chìa ra, và thọc dao vào mạch máu. Giôlicơ không kêu rên một tiếng. Chú biết người ta làm như thế là để chữa cho chú lành bệnh.

Chích máu xong thì đến đủ các thứ thuốc: nào là thuốc cao, thuốc dán, thuốc nước, thuốc thang. Tôi trông nom bệnh nhân với sự chỉ bảo của cụ Vitali.

Tội nghiệp chú Giôlicơ bé bỏng, chú thích được tôi chăm sóc. Thịnh thoảng chú mỉm cười hiền lành để cảm ơn tôi. Cái nhìn của chú lúc này thật giống người lạ lòng!

Ngày thường Giôlicơ lác cắc, ngang bướng hết chỗ nói; chả bao giờ chú chịu ngồi yên, lúc nào cũng lảng xảng để trêu nghịch chúng tôi. Thế mà bây giờ thì chú yên lặng, dễ bảo một cách mầu mực. Hình như chú cần người ta tỏ lòng yêu mến đối với chú. Chú muốn được cảm tình của cả con Capi, trước kia đã bao phen là nạn nhân của chú. Như một đứa con nuông, chú muốn mọi người ở bên cạnh chú. Có một ai ra ngoài là chú hờn dỗi.

Bệnh tình của chú tiến triển theo lệ thường của bệnh sung phổi, nghĩa là ít lâu sau thì chú đổ ra ho. Những cơn ho làm cho chú mệt lắm, vì nó khiến cả cái thân hình bé bỏng của chú quằn quại.

Tài sản tôi vền vẹn có năm xu, tôi trút hết ra mua kẹo mạch cho chú.

Khốn thay! Kẹo mạch của tôi không làm bệnh giảm mà lại làm tăng thêm. Số là động tới việc gì, Giôlicơ cũng đề ý nhận xét, vì vậy không bao lâu, chú nhận thấy rằng mỗi khi chú ho thì tôi cho một cái kẹo. Sử dụng ngay điều nhận xét ấy, chú cứ ho mãi để tôi cho mãi cái vị thuốc mà chú rất thích kia. Cho nên cái vị ấy đáng lẽ làm cho chú đỡ bệnh hóa ra làm cho chú đau thêm.

Khi tôi biết ngón lấu cá của chú thì tôi không cho kẹo nữa.

Nhưng chú không ngã lòng! Thoạt đầu chú đưa mắt van xin. Khi thấy van xin vô hiệu, chú ngồi gập người lại ôm bụng ho dữ dội, rán hết gân cổ mà ho. Mặt chú đỏ bừng, mạch máu trên trán căng thẳng, mắt giàn giụa nước mắt. Rốt cuộc chú đứt hơi,

không phải là đứt hơi vờ, đứt hơi khi đóng kịch, mà là đứt hơi thật sự.

Cụ chủ không bao giờ nói cho tôi biết mọi việc tính toán bán mua của cụ. Cái việc cụ phải bán đồng hồ để mua tấm áo lông cừu cho tôi, tôi biết được cũng là ngẫu nhiên thôi.

Nhưng lần này, trong hoàn cảnh khó khăn này, cụ không theo cái lệ thường ấy. Một sớm, tôi ngồi với Giôlicơ, còn cụ thì đi ăn sáng, vì bao giờ chúng tôi cũng thay phiên nhau trông Giôlicơ, không để nó nằm một mình. Khi về buổi, cụ cho tôi biết rằng chủ quán đòi tiền trọ, và khi tính toán trả hết xong các khoản thì cụ chỉ còn năm mươi xu. Làm thế nào bây giờ?

Dĩ nhiên, tôi không trả lời được.

Còn cụ, cụ thấy chỉ có một cách giải nguy là tổ chức một buổi biểu diễn.

Một buổi biểu diễn không có Décbinô, không có Đônxơ, không có Giôlicơ? Tôi thấy không thể thực hiện được. Nhưng chúng tôi đương ở vào một cảnh ngộ dù không thể làm cũng cứ phải làm không có cách gì nản lòng chùn bước hết. Thế nào cũng phải lo thuốc men cho Giôlicơ để cứu nó. Công thầy, tiền thuốc củi sưởi, buổi trọ bắt buộc chúng tôi phải thu ngay bốn chục phờrăng là ít nhất mới đủ trang trải. Có thấy đồng bạc trắng xĩa ra, chủ quán mới mở cho chúng tôi một tài khoản mới để ăn ở tại quán anh ta thêm nữa.

Nơi đây là thôn quê, trời lại rét, phương tiện biểu diễn còn lại ít như thế, mà phải kiếm cho ra bốn chục phờrăng, thì quả là một sự gắng sức phi thường. Tuy vậy cụ chủ tôi không để mất thì giờ suy nghĩ đắn đo, cụ bắt tay vào một cách khẩn trương. Trong khi tôi vẫn phải chăm người ốm, thì cụ chạy được một phòng diễn ở chợ, bởi vì trời rét thế này, không thể biểu diễn ngoài trời được. Cụ vẽ mấy tấm quảng cáo rồi đưa đi dán các nơi. Cụ kiếm được mấy tấm ván rồi xếp thành một sân khấu tạm tạm. Cụ mạnh dạn dùng cái vốn năm mươi xu để mua nến. Cụ cắt nến thành hai để thắp nhiều ngọn cho sáng. Qua cửa sổ, tôi trông thấy cụ chủ tôi đi đi lại lại nhiều lần trên tuyết ở trước quán. Tôi lo lắng tự hỏi không biết chương trình buổi biểu diễn thế nào.

Nhưng tôi không phải chờ lâu. Anh đánh trống trong làng đã đến. Anh đội mũ lưỡi trai màu đỏ. Anh đứng trước cửa quán đánh ran một hồi trống oai hùng rồi tuyên đọc chương trình biểu diễn.

Cái chương trình ấy ra sao thì cũng dễ hình dung được sau khi nghe lời tuyên bố kỳ quặc của cụ Vitali. Cụ quảng cáo cho một “nghệ sĩ tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ” - đó là con Capi - và “một danh ca thiếu niên đáng coi là một kỳ quan trong thế giới” - kỳ quan ấy là tôi.

Chưa hết. Cái chuyện lý thú nhất trong lời quảng cáo là chuyện không bán vé vào cửa, mà để tùy lòng hào hiệp của chư vị khán giả: sau khi xem xong, hoan hô xong, họ sẽ tự liệu lấy mà trả tiền.

Tôi thấy làm như thế liệu quá, vì chắc gì họ đã hoan hô chúng tôi! Capi mà nói rằng danh tiếng thì cũng đáng, chớ về phần tôi, tôi chưa hẳn tin mình là một kỳ quan.

Nghe tiếng trống Capi sửa lên vui vẻ, còn Giôlicơ thì nhóm dậy, mặc dù lúc ấy chú đương mệt nặng. Tôi nghĩ rằng có lẽ hai nghệ sĩ này đã đoán ra là người ta đánh trống rao để cho ta biểu diễn. Tôi đồ chừng như thế mà thôi, không ngờ về sau điều bộ quá rõ ràng của con Giôlicơ làm cho tôi tin chắc. Chú khi muốn đứng lên, tôi phải hết sức giữ chú lại. Rồi thì chú đòi bộ quân phục cấp tướng nước Anh của chú: Cái áo cài lon vàng, cái quần viền vàng, cái mũ đại lễ đính chòm lông trắng. Chú chấp tay lại, chú quỳ xuống để van xin cho thiết tha hơn.

Khi thấy rằng van xin không ăn thua gì, chú xoay qua ngón giận dữ, cuối cùng thì tuôn nước mắt ra để làm cho tôi mềm lòng. Rõ ràng là tôi nay không dễ dàng gì thuyết phục chú bỏ cái ý định thủ vai trò quen thuộc của chú. Bởi vậy tôi nghĩ tốt hơn hết là khi nào đi diễn thì nên giấu không cho chú biết.

Khốn thay! Cụ Vitali không biết những sự việc xảy ra ở nhà trong lúc cụ đi vắng. Khi về, bước chân vào buồng cụ bảo ngay rằng tôi phải chuẩn bị đàn và những vật liệu cần thiết cho biểu diễn.

Giôlicơ vẫn nghe quen những tiếng ấy, nên hiểu ngay. Nó lại giở trò van nài, nhưng lần này thì van nài với ông chủ nó.

Nó kêu nhiều tiếng khác nhau, nó cau mày nhú mắt, cả thân hình nó làm điệu bộ, tất cả những cái ấy diễn đạt những ý muốn của nó quá rõ, tôi tưởng dù nó có nói lên lời, cũng chỉ đến thế là cùng. Những giọt nước mắt đầm đìa trên má nó rõ ràng là những giọt nước mắt, và những cái hôn nó đặt lên bàn tay cụ Vitali cũng thật sự là những cái hôn.

- Con muốn đóng trò à? - Cụ Vitali hỏi.
- Vâng, vâng! - Toàn thân nó đáp.
- Giôlicơ bé bỏng, tội nghiệp con! Con ôm kia mà!
- Hết ôm rồi! - Người nó lại “kêu to” lên như thế.

Trông cảm động quá, cái cảnh con vật bé bỏng bị bệnh nặng đã kiệt sức mà còn hăng hái kêu xin được ra trò, khấn khoản van nài, làm đủ mọi cách để thuyết phục chúng tôi. Nhưng chiều ý nó thì cũng bằng giết nó.

Đã đến giờ phải ra chợ biểu diễn. Tôi khuôn mấy khúc củi tước chất một đồng lửa to trong lò sưởi, cứ chỗ củi ấy thì cháy còn lâu mới hết. Tôi bọc Giôlicơ trong chăn hết sức chu đáo. Nó khóc đầm dề, nó hôn tôi mãi không thôi. Xong đâu đây, chúng tôi ra đi.

Cụ Vitali vừa đi đường vừa giảng cho tôi nghe việc tôi phải làm. Không thể diễn những tiết mục quen thuộc của chúng tôi vì thiếu diễn viên chính. Cho nên con Capi và tôi phải tận tình trở hết tài nghệ. Phải thu những bốn mươi phờrăng kia mà.

Bốn mươi phờrăng cái đó mới là khoản kinh khủng.

Cụ Vitali đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, chỉ còn việc thấp nến lên mà thôi. Nhưng đó là một món xa xỉ phẩm chỉ được dùng khi nào khách đến đông đủ, vì phải làm sao cho nến cứ sáng mãi cho đến lúc diễn hết chương trình.

Khi chúng tôi vào rạp hát thì anh đánh trống rảo qua các đường làng một lần nữa. Tiếng trống của anh vang lên khi gần khi xa cũng tùy con đường quanh co uốn lượn như thế nào đó.

Khi đã trang điểm cho con Capi và phần tôi cũng hóa trang xong rồi, tôi ra đứng sau một cái trụ để xem khách đến. Lát sau, tiếng trống nghe gần lại và chen với tiếng trống có tiếng ồn ào ở ngoài đường. Đó là tiếng cười nói của một toán trẻ con độ chừng hai mươi đứa, chúng bước đều theo tiếng trống.

Anh đánh trống đứng giữa hai ngọn đèn lồng thấp ở cửa rạp và tiếp tục đánh liên hồi. Rõ ràng là công chúng chỉ còn vào rạp ngồi để chờ khai diễn.

Chao ôi! Trống đến thì cứ thúc ran lên, hùng dũng, vui vẻ, mà sao người xem đến chậm thế? Bọn trẻ con trong làng đã vào rạp, có lẽ đủ mặt tất cả ngồi yên chỗ. Nhưng với trẻ con thì làm gì thu góp nổi bốn mươi phờrăng! Chúng tôi cần những

nhân vật tai mắt, túi tiền nặng và bàn tay vung ra một cách dễ dàng.

Mặc dù rạp còn voi khách, cụ chủ cũng quyết định diễn. Không thể chờ nữa vì nên là vấn đề ngặt nghèo.

Tôi phải ra trò trước hết. Vừa đệm đàn, tôi vừa hát hai bài hát ngắn. Thành thực mà nói thì tiếng vỗ tay hoan hô cũng thừa thớt.

Ở tôi lòng tự ái của người diễn viên vốn không sâu sắc lắm, nhưng trong trường hợp lúc bấy giờ, sự lạnh nhạt của khán giả khiến tôi buồn phiền. Nếu họ không thích thì họ có bỏ tiền ra đâu! Tôi không hát vì danh vọng, tôi hát vì con Giôlicơ tội nghiệp của tôi. Tôi chỉ muốn làm xúc động khán giả. Ôi! Tôi muốn làm sao cho họ say sưa, họ mê mẩn! Nhưng nhìn xuống cái gian chợ chập chờn những bóng đen hình thù kỳ dị tôi thấy tưởng như tôi không làm cho họ thích thú và họ chưa chịu rằng tôi là một kỳ quan.

Con Capi tốt số hơn. Người ta vỗ tay hoan hô nó đến mấy lần, vỗ tay nhiệt liệt. Buổi biểu diễn tiếp tục cho đến hết và nhờ Capi, đã chấm dứt trong tiếng hoan hô vang dậy. Người ta vỗ tay chưa đủ. Người ta còn giậm chân nhảy lên nữa.

Giờ phút quyết định đã đến. Trong khi cụ Vitali đánh đàn cho tôi nhảy một điệu nhảy Tây Ban Nha thì Capi ngậm cái âu trong mồm, lần lượt đi qua các dãy ghế. Nó có thu được bốn mươi phờrăng hay không? Ý nghĩ ấy làm quặn lòng tôi, tuy ngoài mặt tôi cố tươi cười với khán giả. Tôi nhảy đã hết hơi mà vẫn cứ phải nhảy. Tôi chỉ có thể nghỉ khi nào Capi mang âu tiền về. Nó thì nó không vội vã, có ai không bỏ tiền cho nó thì nó đưa chân vỗ nhè nhẹ vào cái hàu bao còn buộc chặt của người ấy.

Cuối cùng thấy nó về, tôi toan ngừng nhảy. Nhưng cụ Vitali ra hiệu tôi tiếp tục. Tôi vừa nhảy vừa nhích lại gần con Capi. Tôi thấy âu tiền chưa đầy; còn phải nhiều nữa mới đầy! Cụ chủ tôi cũng đã ước được khoản thu, cụ đứng lên nói với khán giả:

- Thừa chur vị khán giả, chúng tôi tưởng có thể nói không ngoa rằng chúng tôi đã thực hiện cái chương trình hứa hẹn. Tuy vậy vẫn còn nén, cho nên nếu chur vị khán giả vui lòng thì tôi xin hát hàu chur vị khán giả vài khúc. Con Capi sẽ đi diều qua một lần nữa, mong rằng quý vị khán giả nào lần trước chưa kịp tỏ ra hào phóng thì lần này sẽ nhanh tay hơn. Chúng tôi hân hạnh báo trước để quý vị khán giả ấy chuẩn bị đi thì vừa.

Mặc dù, cụ Vitali là thầy dạy hát của tôi, tôi chưa bao giờ nghe cụ hát thật sự, hát như tôi hôm đó. Cụ chọn hai bài hát mà ai cũng biết, chỉ có riêng tôi lúc đó là không, bài ca về chàng Giôdép: “Mới qua tuổi ấu thơ” và bài ca về vua Risa dũng mãnh: “Ôi! Risa, bệ hạ!”

Thử ấy tôi làm gì biết phán đoán người ta hát hay, hay là không hay, có nghệ thuật hay không có nghệ thuật. Tôi chỉ biết nói sự xúc động mà giọng hát của cụ làm nảy ra trong lòng tôi: Từ chỗ xó sân khấu mà tôi đã lui vào, tôi đứng nghe mà nước mắt rơi lã chã.

Qua làn nước mắt, tôi trông thấy một thiếu phụ ngồi hàng đầu vỗ tay sôi nổi. Tôi đã chú ý đến bà ấy từ trước, vì đó không phải là một phụ nữ nông thôn như những người đàn bà khác trong cử tọa. Đó là một bà thượng lưu rõ rệt, trẻ, đẹp, tôi đoán là giàu nhất làng, vì có áo lông cừu. Bên cạnh bà, có một chú bé, chú vỗ tay hoan hô Capi tợn lắm. Chắc là bà con bà, vì nó giống bà như đúc.

Sau bài hát thứ nhất, Capi đi thu tiền lần nữa. Tôi ngạc nhiên biết bao khi thấy bà thiếu phụ ấy không bỏ đồng nào vào âu cả. Khi cụ chủ hát xong bài hát về Risa thì bà ra hiệu cho tôi lại gần. Bà bảo:

- Ta muốn được tiếp chuyện với chủ em.

Tôi cũng hơi lầy lẹm tại sao cái bà thượng lưu xinh đẹp ấy lại muốn gặp chủ tôi. Theo tôi thì, bà bỏ tiền vào âu của con Capi là tốt hơn hết. Tuy nghĩ vậy, tôi vẫn đem lời bà thưa lại với cụ Vitali. Lúc đó Capi trở về và số tiền thu đợt thứ hai này còn ít hơn lần trước. Cụ Vitali hỏi:

- Bà ấy muốn gì?

- Nói chuyện với ông.

- Ta không có chuyện gì để nói với bà ấy cả.

- Bà chưa bỏ gì vào âu Capi. Có lẽ bà muốn cho tiền nó.

- Thế thì con Capi cần đến chứ không phải là ta.

Tuy nói vậy, cụ cũng đành lòng gặp bà. Cụ dắt con Capi theo. Tôi đi sau. Lúc bấy giờ người hầu của bà ấy đã đến đứng bên cạnh bà và cậu bé. Hắn mang theo một tấm chăn và một chiếc đèn lồng. Cụ Vitali bước lại nghiêng đầu chào bà ấy, nhưng chẳng có vẻ là vồn vã.

- Cự tha lỗi cho tôi đã quấy rầy cụ. - Bà ấy nói.

- Tôi muốn được tỏ bày lòng cảm phục đối với cụ.

Cụ Vitali nghiêng mình, không nói. Bà ấy tiếp:

- Tôi là nhạc sĩ. Nói thế để cụ biết tôi xúc động vì tài hoa lỗi lạc của cụ đến mức nào!

Tài hoa lỗi lạc ở ông chủ tôi, cụ Vitali, cái người hát rong, người xiếc khỉ ấy ư? Tôi vô cùng kinh ngạc.

- Tài hoa gì ở một lão già quèn như tôi! - Cụ Vitali đáp.

- Cụ đừng tưởng tôi tọc mạch vô duyên, không đâu.

- Dù bà có tọc mạch muốn biết thì cũng có khó gì đâu, tôi sẵn sàng làm cho bà hài lòng. Thưa bà, bà thấy một người xiếc khỉ mà hát tàm tạm được thì ngạc nhiên chứ gì?

- Không phải ngạc nhiên mà kính phục.

- Duyên do đơn giản thôi. Ngày trước không phải bao giờ tôi cũng như bây giờ. Ngày trước, trong thời niên thiếu, thời ấy đã qua lâu lắm rồi, tôi là... vâng, tôi là người hầu của một bậc danh ca, và tôi bắt chước chủ tôi, cũng như con vẹt học nói, tôi học lỏm một đôi bài mà chủ tôi thường tập dượt trước mặt tôi. Có thể thôi.

Bà khách không trả lời mà lại ngắm cụ Vitali một lúc lâu. Đứng trước mặt bà, cụ chủ tôi có vẻ như lúng túng.

- Xin chào ngài ạ! - Bà khách nhấn mạnh vào tiếng “ngài” mà bà nói với giọng rất lạnh lùng. - Chào ngài, thưa ngài, và một lần nữa, xin cảm ơn ngài về những giây phút cảm động tôi vừa được hưởng.

Rồi cúi xuống con Capi, bà đặt trong âu của nó, một đồng vàng.

Tôi tưởng cụ Vitali sẽ tiễn bà ấy ra cửa. Nhưng không cụ không làm thế. Bà đi cách mấy bước thì cụ lăm bắm trong miệng hai ba tiếng nguyên rửa nước Italia. Tôi nói:

- Bà ấy đã cho con Capi những một đồng vàng kia mà!

Cụ giơ tay lên, tôi tưởng cụ sắp cho tôi một cái tát. Nhưng cụ ngừng lại. Cụ nói như người vừa tỉnh mộng:

- Một đồng vàng. À phải! đúng rồi! Tội nghiệp con Giôlicô, thế mà ta quên đi

chứ. Phải mau về với nó.

Chúng tôi thu dọn rất chóng và lát sau thì về đến quán trọ. Tôi leo lên các bậc thang trước ai hết và chạy xô vào buồng. Lửa chưa tắt, nhưng không còn ngọn nữa. Tôi lấy làm lạ sao không nghe tiếng động của Giôlicơ, bèn vội vã châm một ngọn nến rồi đưa mắt tìm con khi.

Giôlicơ nằm dài trên chăn. Nó diện bộ quân phục cấp tướng và có vẻ như đang ngủ. Tôi cúi xuống và nắm nhẹ tay nó để nó khỏi giật mình. Cái bàn tay ấy lạnh ngắt.

Vừa lúc ấy cụ Vitali bước vào buồng. Tôi quay lại cụ:

- Ông ơi! Con Giôlicơ lạnh ngắt.

Cụ Vitali cúi xuống bên tôi:

- Ôi thôi! Nó chết rồi! Thế tất phải như thế chứ không sao tránh khỏi! Cháu thấy không, Rêmi. - Ông không để cháu ở lại với bà Miligon có lẽ là không đúng! Như tuồng trời định phạt ta hay sao ấy! Đã Décbinô, Đônxơ... nay còn Giôlicơ nữa. Dễ đã hết đâu!

VÀO PARI

Chúng tôi còn cách Pa-ri xa lắm. Chúng tôi phải ra đi trên những con đường phủ tuyết, từ sáng đến tối, gió bắc tạt vào mặt. Những chặng đường dài ấy mới buồn bã làm sao.

Cụ Vitali đi đâu, tôi theo sau, con Capi nối gót tôi. Chúng tôi đi hàng một như thế, hàng không dài mấy, suốt trong mấy tiếng đồng hồ liền, chẳng ai nói với ai nửa câu, mặt mày tái mét vì gió lạnh, chân ướt đầm, bụng trống không. Khách đi đường dừng lại nhìn đoàn chúng tôi điếu qua. Chắc chắn là trong đầu họ lại nảy ra những ý nghĩ kỳ quặc. Cái ông già lênh khênh ấy bắt thằng bé con kia và con chó nọ đi đâu thế nhỉ?

Sự im lặng làm cho tôi khổ lắm. Tôi muốn bô bô lên cho choáng người đi. Nhưng mỗi khi tôi hỏi, cụ Vitali chỉ trả lời nhát gừng, mà cũng chẳng buồn quay đầu lại. Cũng may có con Capi cười mở hơn. Lắm khi tôi đang đi, bỗng thấy có cái gì ẩm ướt, dính trên bàn tay: Đó là lưỡi con Capi. Nó liếm tay tôi để nói với tôi:

“Cậu bạn ơi! Còn có tôi đây, tôi, Capi, bạn của cậu đây!”

Thế là tôi vừa đi vừa dịu dàng vuốt ve nó. Cữ chỉ trườ mền của tôi cũng làm cho nó dễ chịu như cữ chỉ trườ mền của nó làm cho tôi dễ chịu. Hai chúng tôi hiểu nhau và yêu nhau. Tình bạn đó là nguồn an ủi cho tôi và tôi tin chắc cũng là nguồn an ủi cho nó. Trái tim của một con chó cũng dễ cảm kích như trái tim của một chú bé con.

Sự ve vuốt của tôi an ủi được con Capi nhiều lắm, cơ hồ làm nó quên cái chết của hai bạn nó. Nhưng đôi lúc thói quen lại mạnh hơn.

Những lúc ấy Capi đột nhiên dừng lại bên đường như để nhìn toán chó của nó đi lên, giống như cái thời nó còn là toán trưởng, cứ phải luôn luôn kiểm tra lại đội ngũ của mình, cảnh ấy chỉ diễn ra một thoáng thôi, rồi ký ức của nó lại thức tỉnh. Nó sực nhớ ra vì sao toán nó không điếu qua nữa. Thế là nó vọt chạy lên vượt chúng tôi và nhìn cụ Vitali phân trần rằng nó vẫn làm phận sự, còn Đônxơ và Décbinô không đi theo đoàn là vì chúng không thể theo được nữa. Nó làm cái việc ấy với đôi mắt linh

hoạt, thông minh đến nỗi chúng tôi cảm thấy lòng se lại.

Con Capi làm như vậy càng khiến cho cuộc hành trình của chúng tôi buồn thêm. Chúng tôi cần phải giải trí kia, nhất là tôi.

Tuyết như phủ trắng toát khắp đồng quê. Không có mặt trời, chỉ có một thứ ánh sáng màu nâu nâu, nhàn nhạt. Không có hoạt động gì ngoài đồng, không có một nông dân nào làm việc ở ruộng. Không có tiếng ngựa hí, tiếng bò rống, chỉ có tiếng quốc quốc của mấy con quạ đậu trên chót vót những ngọn cây trụi lá. Chúng kêu đói. Chúng không tìm thấy một chỗ nào để đổ xuống bắt vài con bọ, con giun. Đi quanh các xóm làng, không thấy nhà nào mở cửa, chỉ có im lặng và quạnh hiu. Trời rét cắt da như thế này, người ta đành ngồi nhà, chụm quanh bếp lửa hoặc là làm việc trong chuồng bò, trong vựa đóng kín cửa.

Thế mà, trên đường thiên lý khi thì gồ ghề, khi thì trơn như mỡ, chúng tôi cứ phải xăm xăm đi một mạch, không dừng lại, không giờ phút nghỉ ngơi ngoài giấc ngủ đêm đêm trong một chuồng ngựa hay chuồng cừu nào đó. Mỗi buổi chiều chúng tôi ăn một mẩu bánh mì mỏng dính, thay cho cả bữa trưa và bữa tối. Khi được người ta cho ngủ ở chuồng cừu thì chúng tôi cho là may mắn lắm, vì cừu truyền hơi ấm cho chúng tôi. Lại đương mùa cừu nuôi con, những người chăn cừu đôi khi cho tôi uống một ít sữa. Chúng tôi không nói rằng: chúng tôi đói gần chết; nhưng khéo léo như thường lệ, cụ Vitali nói xa xôi rằng “thằng bé nó ưa sữa cừu lắm, vì lúc nhỏ nó quen uống sữa cừu, cho nên bây giờ người thấy mùi sữa cừu thì nó nhớ tới quê nhà nó”. Câu chuyện bịa ấy không phải lúc nào cũng mang lại kết quả. Nhưng khi những người chăn cừu nghe lọt tai thì tối ấy tôi được uống một bữa sữa sung sướng. Vâng đúng thế. Tôi ưa sữa cừu đứt đi rồi!

Tối nào tôi được uống y như rằng sáng hôm sau tôi thấy người khỏe ra và tươi tỉnh lại.

Trên con đường dài, cột số này tiếp cột số kia, đoạn đường này đến đoạn đường nọ, chúng tôi đã đến gần Pari. Giá như cột số bên đường không mách cho tôi biết đi nữa thì tôi vẫn cứ nhận thấy điều đó vì xe cộ người ngựa đi lại nhiều hơn, vì màu tuyết trắng trên mặt đường khác đi, bản hơn tuyết trong đồng bằng Săngpan nhiều.

Tôi thấy làm lạ rằng thôn quê nơi đây cũng chẳng có gì đẹp hơn, làng mạc cũng chẳng có gì khác những nơi chúng tôi đã đi qua mấy hôm trước. Tôi đã từng nghe nói đến các kỳ quan của thành phố Pari nhiều quá, cho nên tôi ngây thơ tưởng rằng phải có những gì khác thường báo trước những kỳ quan ấy từ xa kia. Nói cho đúng thì tôi không biết tôi chờ đợi cái gì. Tôi cũng không dám hỏi. Nhưng rõ ràng là tôi chờ đợi những cái kỳ diệu: cây vàng lá ngọc, phố xá gồm toàn lâu đài cẩm thạch, dân thành phố đi lại toàn mặc nhung lụa. Tôi cho là tất nhiên phải như vậy.

Dù có chú ý tìm những cây vàng lá ngọc tôi vẫn thấy rằng khách đi đường ở đây không nhìn chúng tôi nữa: họ vội quá đi chẳng? Hay là họ đã quen với nhiều cảnh đau thương hơn cảnh chúng tôi?

Nghĩ thế, tôi không yên lòng một chút nào cả.

Chúng tôi đến Pari làm gì, nhất là lại trong tình trạng xác xơ như thế này? Tôi lo lắng tự hỏi. Câu hỏi ấy cứ lớn vồn trong đầu óc tôi suốt chặng đường dài. Tôi muốn hỏi cụ Vitali xem thế nào, nhưng tôi không dám vì cụ mặt ử mà ỳ chau, khi nói gì thì rất vắn tắt. Nhưng rồi một hôm cụ đi lùi xuống đi kề bên tôi. Trông cách cụ nhìn tôi, tôi biết cụ sắp nói cho tôi cái điều mà tôi mong đợi.

Lúc ấy vào buổi sớm. Thầy trò chúng tôi vừa nghỉ đêm lại ở một trại tá điền gần một xã lớn. Đọc trên mấy tấm biển xanh dọc đường thì biết làng ấy là làng Bôácxixanhlêgiê. Chúng tôi lên đường từ lúc tờ mờ sáng. Sau khi men theo bờ tường khu vườn lớn rồi xuyên qua làng Bôácxixanhlêgiê theo chiều dọc, thì đến một cái dốc. Từ trên đầu dốc trông ra trước mặt, chúng tôi thấy một luồng khí đen to như một đám mây bay lơ lửng trên một thành phố mênh mông. Phố xá chưa nhìn thấy, chỉ có mấy công trình kiến trúc nhô lên.

Tôi giương to đôi mắt cố nhìn cho rõ trong cảnh hỗn độn những mái nhà, những hình tháp những gác chuông lẫn trong sa mù và hơi khói, thì cụ bước chậm lại để cho tôi đi kề cụ:

- Thế là cuộc sống của chúng ta thay đổi rồi đây! - Cụ nói câu ấy như nói tiếp một câu chuyện đã trao đổi từ lâu. - Chừng bốn tiếng đồng hồ nữa thì chúng ta vào Pari.

- Ô! Thế ở đằng kia là Pari đây ạ?

- Hẳn rồi!

Ngay khi cụ Vitali nói cho tôi biết thành phố ở trước mặt là Pari thì có ánh nắng ở trên trời lóe xuống và trong chớp mắt, tôi thấy lấp lánh những tia vàng. Đúng rồi! Tôi không lầm đâu! Nhất định tôi sẽ tìm thấy cây vàng lá ngọc. Cụ Vitali nói tiếp:

- Đến Pari thì ông cháu ta sẽ chia tay nhau.

Trời bỗng dung tối sầm lại, tôi không trông thấy cảnh vàng lá ngọc đâu nữa. Tôi quay lại nhìn cụ Vitali. Cụ cũng nhìn tôi. Thấy mặt tôi tái đi, môi tôi run rẩy, cụ đoán biết tôi xúc động.

- Cháu lo lắm phải không? Và cũng buồn nữa, ông đoán thế?

Tôi trấn tĩnh lại nói:

- Thưa ông, phải chia tay nhau à!

- Tội nghiệp cháu quá!

Câu nói của cụ, nhất là giọng nói của cụ làm cho tôi rớm nước mắt. Đã từ lâu rồi, tôi có được nghe một lời nói âu yếm nào đâu! Tôi kêu:

- Ôi chao ôi! Ông tốt quá.

- Chính cháu mới tốt. Cháu là một cậu bé ngoan, nhỏ người mà tốt bụng. Cháu thấy không, trong đời ta, có những lúc ta dễ thừa nhận những điều như vậy mà cảm kích. Khi mọi việc yên ổn, thì ta cứ cặm cụi đi con đường của ta, không thèm quan tâm đến những kẻ cùng đi với ta. Nhưng khi mọi việc đều chẳng ra gì, khi ta cảm thấy đương gặp bước gian truân, nhất là khi ta đã già nua không tin tưởng ở ngày mai nữa, thì ta cần tựa vào những người chung quanh ta. Ta hết sức sung sướng được nhìn thấy có họ bên cạnh mình. Nói rằng ông tựa vào cháu thì cháu lấy làm lạ lắm có phải không? Ấy mà đúng như thế đấy. Chỉ một việc nhìn cháu nghe lời ông nói mà mắt cháu nhòa lệ, ông cũng đã nhẹ bớt phiền não một phần. Vì bé Rêmi ời, ông cũng khổ tâm như cháu vậy!

Những lời nói của cụ Vitali sau này, khi tôi cũng có một người để yêu mến, tôi mới nghiệm thấy là đúng. Cụ Vitali tiếp:

- Cảnh nghịch ở chỗ người ta phải xa nhau ở những giờ phút người ta mong dịch lại gần nhau nhất.

Tôi rụt rè thưa:

- Nhưng ông không nỡ bỏ cháu bơ vơ giữa thành phố Pari này chứ?

- Hẳn là không! Ông có định để cháu bơ vơ đâu, cháu nên yên trí là thế. Tôi nghiệp cháu! Cháu của ông biết xoay sở như thế nào chứ? Và lại ông không có quyền bỏ cháu, cháu phải tự bảo mình như vậy. Cái ngày mà ông không thuận giao cháu cho bà phu nhân phúc hậu định cưu mang cháu và nuôi dạy cháu như con bà thì ông đã tự nhận trách nhiệm nuôi dạy cháu hết sức của ông. Nhưng khổ thay, ông gặp phải toàn nghịch cảnh. Hiện nay ông không làm gì được cho cháu, vì vậy ông mới định chia tay với cháu. Không phải chia tay mãi mãi đâu, chỉ tạm trong ít tháng thôi, để ông cháu ta mỗi người có thể sống đắp đổi qua những ngày cuối đông giá rét này. Mấy tiếng nữa ta sẽ đến Pari. Cả đoàn chúng ta còn lại mỗi con Capi thì cháu nghĩ chúng ta còn làm ăn gì được?

Con Capi nghe nhắc đến tên nó thì chạy lại ngồi thẳng trước mặt chúng tôi. Nó đưa chân lên tai chào theo kiểu nhà binh. Rồi nó lại để chân lên trước ngực như cố ý nói rằng chúng tôi có thể tin ở sự trung thành của nó.

Trong hoàn cảnh bây giờ, cử chỉ của con Capi không làm dịu nổi xúc động trong lòng chúng tôi.

Cụ Vitali dừng lại một chốc, đưa tay xoa đầu nó, nói:

- Con cũng thế, con là một con chó tốt Capi ạ. Nhưng ở đời, lòng tốt không nuôi sống được ai! Phải có lòng tốt để giúp cho những người quanh ta sống có hạnh phúc, nhưng cũng cần phải có cái khác nữa, mà cái ấy thì chúng ta không có. Cháu nghĩ chúng ta còn làm gì được với mỗi mình con Capi? Cháu hiểu đấy chứ? Cháu hiểu rằng bây giờ chúng ta không thể nào diễn trò được chứ?

- Thưa ông, đúng như vậy.

Diễn trò thì lũ trẻ ranh sẽ reo hò chế giễu chúng ta, mặc dù vậy mỗi ngày chúng ta không thể kiếm nổi quá hai mươi xu đâu! Với hai mươi xu mỗi ngày chúng ta sẽ sinh sống ra sao? Hơn nữa những ngày mưa, những ngày tuyết, những ngày rét to, mà có vền vền hai mươi xu thì coi như không có gì!

- Thế cây đàn của cháu không được việc gì ư?

- Giá ông có hai đứa bé như cháu thì có lẽ cũng không đến nỗi nào, như một già một trẻ như hai ông cháu mình thì chả được việc gì. Ông cũng chưa thật già lắm.

Nếu ông già lụ khụ hay mù lòa thì... Nhưng khôn nạn thay, ông chỉ mới là ông bây giờ, nghĩa là chưa đủ khiến người ta thương hại. Ở Pari, khách qua đường đều vội vàng đi công việc của họ, muốn cho họ động lòng thương xót thì có lẽ phải có thân hình tả tơi thảm hại. Và phải biết ngửa tay xin không ngượng ngùng xấu hổ. Điều đó thì trọn đời mãi kiếp ông vẫn chịu thôi, không làm được. Chúng ta phải tìm cách khác kia. Bởi vậy ông đã suy nghĩ và quyết định như thế này: Ông sẽ nhường cháu cho một nhà bầu gánh trẻ con cho đến hết mùa đông. Hắn sẽ mượn cháu đánh thụ cầm đồng thời với nhiều trẻ em khác.

Khi nhắc đến cây đàn của tôi, tôi không hề nghĩ đến chuyện như vậy. Cụ Vitali không để cho tôi nói nốt, cụ nói tiếp:

- Phần ông thì ông sẽ dạy thụ cầm, vĩ cầm, kèn bị... cho lũ trẻ Ý làm việc ở các đường phố Pari.

Ở Pari nhiều người biết ông, ông đã ở đây nhiều lần, ngay lúc ông đến làng cháu, thì cũng từ Pari mà đi đấy. Ông chỉ cần nói dạy đàn là tìm ra thừa chỗ dạy. Chúng ta sẽ sống được chỉ mỗi cái ông một nơi cháu một nơi thôi. Rồi thì trong khi dạy đàn thì ông kiếm hai con chó mà tập để chúng thay thế con Décbinô và con Đônxơ. Ông tập khấn trương và đến mùa xuân, ông cháu mình lại lên đường và sẽ không rời nhau nữa, cháu Rêmi ạ. Có gan phẫn đấu thì rồi thời vận xấu cũng hóa tốt. Có gan phẫn đấu, đó chính là cái ông đòi hỏi ở cháu hiện nay, đồng thời phải biết nhẫn nại chịu đựng nữa. Phải chịu thế ít lâu thôi, sau này thì mọi việc sẽ tươi hơn. Sang xuân chúng ta lại sẽ sống cuộc đời tự do của ta. Ông sẽ đưa cháu đi sang Đức, sang Anh. Thế rồi cháu sẽ trưởng thành, đầu óc sẽ mở mang ra. Ông sẽ dạy cháu lắm điều hay và rèn luyện cháu thành con người thực sự. Trước mặt bà Miligon ông đã hứa như vậy. Ông sẽ giữ lời hứa. Ông bắt đầu dạy tiếng Anh, tiếng Pháp([1](#)), tiếng Italia cho cháu cũng là để chuẩn bị những cuộc hành trình ấy. Với tuổi cháu mà biết được như vậy cũng đã là khá lắm rồi. Đó là chưa kể cháu đã trở nên vạm vỡ rắn chắc. Rồi cháu xem. Bé Rêmi ạ, chưa phải là hồng cả đâu!

Sắp xếp như vậy có lẽ là thích hợp nhất đối với hoàn cảnh chúng tôi bây giờ. Nhưng mà những phản ứng đầu tiên của tôi đâu có giống những ý nghĩ lúc bình tĩnh về sau. Trong các điều ông cụ nói, tôi chỉ thấy có hai điều:

Một là sự chia ly.

Hai là thằng cha bầu gánh trẻ con.

Trong khi đi qua các làng mạc, các đô thị, tôi đã từng gặp một số những thằng cha bầu đó. Chúng điều khiển lũ trẻ vớ được dây đó bằng gậy, bằng hèo.

Chúng chẳng giống Ông cụ Vitali một chút nào. Chúng độc ác, chúng bất công, chúng khó tính, chúng say rượu lè nhè, mồm cứ luôn luôn văng tục, tay luôn giờ cao chực đánh.

Tôi có thể lọt vào tay một thằng cha góm ghiếc như thế!

Mà có may mắn gặp một anh chủ tốt đi nữa, thì cũng vẫn là một sự thay đổi. Mẹ nuôi tôi, xong đến cụ Vitali rồi đến một người khác nữa.

Tôi phải chịu mãi cái số kiếp ấy ư? Tôi không bao giờ giữ được một người thân để yêu thương trọn đời chẳng?

Dần dần tôi đã thấy quyền luyện cụ Vitali như một người cha già, mà nay cũng phải rời cụ.

Thế là tôi sẽ không bao giờ có cha hay sao? Không bao giờ có gia đình hay sao? Tôi phải luôn luôn làm một đứa trẻ cô cút trên đời này ư? Luôn luôn nay đây mai đó trên mặt đất mênh mông, không có chỗ nào dừng chân đỗ bến chẳng?

Tôi có nhiều điều muốn nói lại với cụ chủ, bao nhiêu ghen ngào uất ức cứ từ tìm trào lên miệng. Nhưng tôi nén xuống. Cụ chủ đã bảo tôi là phải có gan, phải nhẫn nại. Tôi muốn vâng lời cụ để cụ khỏi phiền muộn thêm, vả lại, cụ không còn đi bên cạnh tôi nữa. Hình như cụ đoán biết tôi sắp nói gì và sợ nghe những điều ấy nên cụ rảo bước đi lên phía trước.

Tôi theo cụ và giây lát sau thì thầy trò chúng tôi vượt qua một cái cầu đầy bùn bắc qua một con sông nhỏ. Tôi chưa bao giờ thấy có một cái cầu lầy lội đến như thế. Tuyết phủ lên mặt đường thành một lớp bùn sinh lội đến mắt cá.

Qua khỏi cầu thì đến một làng có đường sá hẹp lắm; khỏi làng ấy thì lại đồng bằng nữa, nhưng đồng bằng mà ngồn ngang bao nhiêu là nhà cửa tồi tàn nghèo khổ. Trên đường cái, xe cộ nối tiếp nhau ngược xuôi liên miên. Tôi bước lên cho gần cụ Vitali rồi đi bên phải cụ, còn Capi thì bám sát gót chúng tôi. Lát sau hết cảnh thôn quê, chúng tôi vào phố xá và đi trên một đường phố không nom thấy đằng cuối. Hai

bên đường chạy dài những nhà cửa nhưng tồi tàn, dơ bẩn, xấu xí hơn ở Boócđô, Tuludơ và Lyông nhiều.

Người ta cào tuyết dồn lại đây đó thành từng đống và trên mấy đống tuyết đen sì và cứng ngắt ấy họ vứt tro, rau quả ôi và rác rưởi đủ thứ. Không khí sặc mùi hôi thối. Những trẻ con chơi ngoài phố trông xanh xao quá. Những chiếc xe nặng nề chạy liên tiếp trên đường, lũ trẻ này đều tránh một cách nhanh nhẹn, tưởng như không cần lưu ý. Tôi hỏi cụ Vitali:

- Đây là đâu, thưa cụ?

- Pari đấy, cháu ạ!

- Pari...

Có thể như thế được chẳng? Pari đây à?

Thế thì những toà nhà cẩm thạch của tôi đâu? Và đâu là những khách qua đường mặc toàn nhung lụa? Sao mà cảnh thực xấu xí tồi tàn đến thế?

Đây là thành phố Pari bao lâu nay tôi thiết tha mơ ước à?

Chao ôi! Thế mà đúng như vậy đấy. Thế mà ở chốn này tôi sắp phải sống hết mùa đông xa cụ Vitali và xa... con Capi.

-
1. *Tiếng Pháp phổ thông (khác với thứ tiếng Pháp quê mùa pha nhiều thổ ngữ khó hiểu)*

MỘT ÔNG “BÀU GÁNH” TRẺ CON

Ở PHỐ LUÓCXIN

Dù mọi vật xung quanh tôi đều có vẻ ghê tởm, tôi vẫn trố mắt nhìn. Tôi hình như quên tình cảnh đáng lo của mình để nhìn ngó xung quanh.

Càng đi sâu vào Pari, những điều trông thấy càng xa lạ đối với những mộng tưởng ngây thơ, những mơ huyền ước hão của tôi. Máy rãnh nước vẫn đóng băng. Bùn trộn lẫn tuyết với băng vụn, càng đi sâu vào thành phố càng thấy đen ngòm. Những chỗ nào lầy ướt thì khi xe cộ đi qua bùn bắn phên phệt lên từng mảng dày, đập vào mặt kính các cửa hàng tồi tàn và dơ bẩn.

Rõ ràng là Pari không bì được với Boócđô.

Chúng tôi đi đến một đường phố đông có vẻ khá hơn phố vừa đi qua. Càng đi thì càng thấy các cửa hiệu to hơn, đẹp hơn. Đi một lúc lâu thì cụ Vitali rẽ bên phải và thế là chúng tôi đi vào một khu phố hết sức nghèo khổ. Những ngôi nhà cao và đen xỉm tiếp mái trông như liền nhau. Một dòng nước không đóng băng chảy giữa đường phố và bất chấp hơi thổi, một đám người đông đặc giẫm lên nền đường nhầy nhụa mà đi. Tôi chưa bao giờ thấy những gương mặt xanh xao vàng vố như gương mặt họ. Cũng chưa bao giờ tôi thấy trẻ con táo bạo như những đứa trẻ đang đi đi lại lại giữa những người khách qua đường này. Quán rượu khá nhiều. Có nhiều người đàn ông đàn bà đứng uống rượu và gào thét inh ỏi trước mấy quầy hàng bọc thiếc.

Tôi đọc được cái tên phố Luócxin ở góc tường một ngôi nhà.

Hình như cụ Vitali đã có ý định sẽ đi tới chỗ này. Cụ đưa tay ấy nhẹ nhàng người vương lỏi cụ. Tôi theo sát cụ. Cụ bảo: “Coi chừng kéo lạc ông đấy”. Nhưng lời dặn bảo ấy cũng bằng thừa. Tôi luôn luôn sát gót cụ và muốn cho chắc chắn hơn, tôi nắm chặt áo cụ.

Thầy trò chúng tôi đi qua một cái sân rộng và một lối đi, rồi đến một thứ hang sâu mập mờ, xanh xanh, có lẽ ở đấy ánh nắng không bao giờ lọt vào. Cái chỗ này còn xấu xí, còn dễ sợ hơn tất cả những gì mà tôi đã thấy cho tới đây. Một người đương soi đèn lồng để mắc những miếng tá rách lên tường. Cụ Vitali hỏi hẩn:

- Garôphôli có nhà không?

- Không biết, cụ cứ lên xem. Cụ biết hẳn ở đâu rồi chứ? Đi hết thang gác thì thấy cửa ngay trước mặt.

- Garôphôli là người bầu mà ông đã nói chuyện với cháu. Hẳn ở đây.

Cụ Vitali vừa nói thế vừa chỉ thang gác cho tôi; các bậc thang tường như khoét vào trong lớp đất sét ướt vậy, bởi vì nó bết một lớp đất cứng, trơn tuột. Đường phố, ngôi nhà, cái thang gác, chẳng có chút gì làm cho tôi yên lòng cả. Vậy còn ông chủ thì ra sao?

Thang gác có bốn tầng. Lên đến đầu cầu thang thì cụ Vitali xô cái cửa ở trước mặt và thế là thầy trò chúng tôi bước vào một gian phòng lớn, hay nói cho đúng, một thứ vừa chứa khá rộng, ở giữa phòng có một khoảng trống lớn, bốn bên kê khoảng mười cái giường. Tường và trần nhà không thể nói là màu gì: ngày xưa thì trắng đấy, nhưng rồi khói ám vào và bụi bặm cái bản đủ thứ dính lên làm cho lớp vôi tô ngoài hóa đen đi và lỗ chỗ từng mảng bị tróc ra hay bị thủng hẫng. Trên tường, bên cạnh hình một cái đầu người vẽ bằng than có nhiều hoa và chim khắc chìm.

Cụ Vitali vừa bước vào vừa hỏi:

- Garôphôli, anh ở xó nào thế? Sao không thấy ai cả? Lên tiếng đi, anh! Già Vitali đang gọi anh đấy.

Dưới ánh sáng tù mù của ngọn đèn dầu hỏa treo trên tường, gian phòng có vẻ vắng người thật. Tuy vậy, sau tiếng cụ chủ tôi gọi, có một giọng yếu ớt, uể oải, một giọng trẻ con cất lên trả lời:

- Ngài Garôphôli không có nhà. Hai tiếng đồng hồ nữa ngài mới về.

Đồng thời cái người trả lời chúng tôi cũng ló mặt ra: đó là một chú bé độ mười tuổi. Chú lê chân về phía chúng tôi. Hình thù của chú đột nhiên đập mạnh vào giác quan của tôi, đến nỗi ngày nay tôi vẫn như nhìn thấy chú trước mặt. Nói cho đúng thì chú không có thân mình: một cái đầu to tướng không cân xứng với con người, cái đầu ấy tưởng chừng như gắn liền với đôi chân như các bức biếm họa được ưa chuộng mấy năm trước đây. Cái đầu mang một vẻ đau thương, một vẻ dịu hiền sâu sắc; trong đôi mắt có ảm niềm nhẫn nại và toàn thân con người nói lên nỗi ngao ngán chán chường. Hình thù như thế tất nhiên là không đẹp. Nhưng không hiểu sao nó gây cảm tình, nó

bắt ta phải nhìn, phải ngắm chứ không nỡ quay mặt đi, vì ở đôi mắt to, ươn ướt, âu yếm như mắt một con chó, ở cặp môi mấp máy như luôn luôn muốn thổ lộ tâm tình ấy, có một sức gì quyến rũ chúng ta. Cụ Vitali hỏi:

- Cháu có chắc rằng trong hai tiếng nữa, ông chủ sẽ có nhà không?

- Thưa cụ, chắc lắm. Hai tiếng nữa là đến giờ ăn, mà ngoài ngài ra thì không có ai phân phát bữa ăn đâu.

- Thế thì nếu ông ấy có về sớm hơn; cháu thưa rằng có ông Vitali đến, hẹn hai tiếng nữa sẽ trở lại.

- Hai tiếng nữa, vâng thưa cụ.

Tôi toan quay gót đi theo cụ chủ thì cụ cản tôi lại:

- Cháu hãy ở đây. - Cụ nói. - Cháu nghỉ ngơi một lát rồi ông trở lại đây.

Thấy tôi tỏ vẻ hoảng hốt, cụ nói thêm:

- Cam đoan với cháu là ông sẽ trở lại.

Dù mệt mỏi, tôi cũng cứ muốn đi theo cụ Vitali hơn. Nhưng tôi đã quen tuân lệnh khi cụ bảo, nên đành ở lại vậy.

Tiếng chân bước nặng nề của cụ Vitali trên các bậc thang dội lên tới chỗ chúng tôi. Chú bé nghiêng tai về phía cửa nghe ngóng. Khi không nghe thấy gì nữa, chú quay lại hỏi tôi bằng tiếng Italia:

- Anh là người đồng hương à?

Từ khi theo cụ Vitali, tôi đã học vớ vễ mấy câu Italia gọi là tạm đủ để nghe người ta nói chuyện bằng thứ tiếng ấy.

Nhưng nói thì còn tồi lắm nên tôi ít thích dùng. Tôi trả lời bằng tiếng Pháp:

- Không phải.

-Ồ! - Chú bé buột miệng kêu lên một tiếng buồn rầu và đôi mắt to của chú nhìn tôi chòng chọc. - Cũng không sao! Giá anh là người cùng quê thì thích hơn.

- Cùng quê là quê nào?

- Lucca. Giá anh là người Lucca thì tôi được biết tin tức quê nhà.

- Tôi là người Pháp.

- A! Thế càng hay.

- Anh ưa người Pháp hơn người Italia à?

- Không. Tôi nói “càng hay” không phải vì tôi mà vì anh. Bởi vì nếu anh là người Italia thì anh đến đây chắc là để làm việc với ngài Garôphôli. Mà người ta không nói “càng hay” với những ai định vào làm việc với ông bầu này.

Những lời ấy làm cho tôi không yên tâm tí nào.

- Ngài ác lắm hay sao?

Chú bé không trả lời câu hỏi trực tiếp ấy mà chỉ nhìn tôi; nhưng cái nhìn kia lại có ý nghĩa rõ ràng ghê gớm hơn bao nhiêu lời nói. Rồi như không muốn kéo dài câu chuyện ấy, chú quay lại, đi về phía cái lò sưởi lớn ở cuối phòng.

Ở trong lò ấy một bếp lửa lớn nhóm bằng những thanh gỗ đỡ nhà đang cháy ngùn ngụt. Trên lửa có một cái nồi gang to đương sôi sùng sục.

Đi lại gần lò để sưởi cho ấm, tôi nhận thấy cái nồi kia có những điều đặc biệt mà thoát đầu tôi không để ý: một bên vung dính chặt vào nồi bằng bản lề và bên kia thì có khóa; trên vung có gắn một cái ống nhỏ để cho hơi trong nồi thoát ra.

Thái độ của chú bé đủ làm tôi hiểu rằng tôi không nên hỏi tò mò về ngài Garôphôli. Nhưng còn về cái nồi này thì sao?...

- Tại sao phải khóa nồi lại?

- Để tôi khỏi múc nước xúp mà ăn. Tôi có nhiệm vụ nấu xúp, nhưng ông chủ không tin tôi.

Tôi không giấu nổi một nụ cười.

- Anh cười! - Chú bé buồn bã nói tiếp. - Phải rồi, anh cười vì anh tưởng tôi tham ăn. Nhưng ở vào cảnh tôi, có lẽ anh cũng sẽ tham ăn không kém. Thực ra thì tôi không phải là một thằng tham ăn mà là một thằng đói rạc, mùi xúp bốc lên từ cái ống này càng làm cho cái dạ dày lép kẹp của tôi cồn cào dữ dội.

- Ngài Garôphôli để anh chết đói như thế à?

- Nếu anh vào làm việc với ngài ấy, thì anh sẽ biết rằng ở đây, người ta không chết đói, người ta chỉ khổ vì đói thôi. Nhất là tôi, vì tôi bị trừng phạt.

- Đúng đấy! Tôi có thể kể cho anh nghe chuyện ấy. Nếu ngài Garôphôli sẽ là chủ anh thì anh có thể lấy câu chuyện của tôi làm gương để giữ mình. Ngài Garôphôli là cậu tôi và ngài nuôi tôi làm phúc đấy. Phải nói cho anh biết mẹ tôi là một bà góa và có lẽ anh cũng đoán là bà cũng chẳng giàu có gì. Năm ngoái, khi Garôphôli đến vùng

tôi tìm trẻ con thì ông ta nói với mẹ tôi để cho ông mang tôi đi. Mẹ tôi không đành lìa tôi, nhưng anh hiểu cho, tình thế bắt buộc phải như vậy thì biết làm thế nào khác được. Tôi nói tình thế bắt buộc bởi vì ở nhà, anh em chúng tôi lúc nhúc những sáu đứa mà tôi là lớn. Garôphôli thích bắt thằng Lêônácđô hơn, thằng em kế tôi ấy, bởi vì nó khôi ngô còn tôi thì xấu xí. Muốn kiếm ra tiền thì không được xấu xí. Những đứa xấu xí chỉ kiếm ra đòn vọt và những lời chửi rủa mà thôi. Nhưng mẹ tôi không cho Lêônácđô đi. Bà nói: “Đành phải cho một đứa đi thì Mátchia là lớn, Mátchia phải đi. Chúa phúc đức đã chỉ định trước như vậy tôi đâu dám trái ý Chúa”. Thế là tôi theo cậu tôi. Chao ôi! Cái cảnh chia ly thật là cay đắng: anh biết chứ, phải rời bỏ ngôi nhà thân yêu, phải xa lìa bà mẹ tôi đang khóc lóc, còn em bé Corítxtina, nó triu mến tôi hết sức bởi vì nó là út và tôi luôn luôn bồng bế nó trên tay; rồi còn các em khác của tôi, còn các bè bạn, còn làng quê.

Tôi cũng từng ném mùi cay đắng của cảnh chia ly và tôi không quên nỗi đau thất ruột thất gan khi nhìn thấy lần cuối cùng cái khăn trùm màu trắng của má Bácsboranh.

Chú bé Mátchia kể tiếp:

- Lúc rời khỏi nhà chỉ có mình tôi với Garôphôli, nhưng tám ngày sau, đoàn trẻ con chúng tôi lên đến mười hai đứa. Và chúng tôi lên đường đi Pháp. Ôi! Con đường mới dài làm sao đối với tôi và các bạn cùng đi! Cả tôi lẫn các bạn đều buồn rười rượi. Nhưng rồi chúng tôi cũng đến Pari. Lúc bấy giờ chúng tôi chỉ còn lại mười một đứa vì một đứa đã nằm lại ở nhà thương Đigiông. Đến Pari, ông chủ chọn lọc phân loại chúng tôi ra: đứa khỏe mạnh thì cho đi làm công với thợ lò, hay thợ cả trong nghề nạo ống khói, đứa nào cơ thể yếu chưa làm nghề được thì đi hát rong, đàn rong ngoài phố. Dĩ nhiên là tôi không đủ sức khỏe để làm nghề, và hình như tôi cũng xấu xí quá, có đi đánh đàn dạo cũng không kiếm được nhiều. Vì vậy Garôphôli giao cho tôi hai con chuột bạch để tôi mang đi điều trước các cửa nhà, trong các lối đi cho người ta xem và định mức cho tôi mỗi ngày là ba mươi xu. Ngài nói: “Chiều về, thiếu bao nhiêu xu thì lĩnh bấy nhiêu roi đó”. Kiếm cho ra ba mươi xu thì thật là khổ, nhưng ăn đòn thì lại càng khổ hơn, nhất là ngón đòn do tay Garôphôli quật. Bởi vậy tôi dốc hết sức ra để cóp nhặt cho đủ số tiền. Mặc dù khó nhọc, vất vả hết sức, thường

thường tôi vẫn không kiếm được đủ số. Các bạn khác hầu như luôn luôn kiếm đủ, tôi thì luôn luôn hụt mức. Cái đó làm cho Garôphôli giận dữ. Lão kêu: “Cái thằng ngốc Mátchia này, không biết nó làm ăn thế nào ấy!” Có một đứa bé khác cũng mang chuột bạch đi diễu như tôi. Định mức cho nó đến bốn mươi xu mà chiều nào nó cũng mang về đủ số. Nhiều khi tôi đi cặp kè với nó để xem thử nó làm ăn ra sao, nó khéo léo tài tình hơn tôi ở chỗ nào. Nhờ vậy tôi hiểu tại sao nó kiếm bốn mươi xu dễ dàng, còn tôi chỉ ba mươi xu mà quá đổi chật vật. Khi có một ông hay bà sang trọng nào cho tiền chúng tôi thì bao giờ bà ấy cũng nói: “Cho cái em dễ thương đó, không cho cái thằng ma lem kia đâu”. Cái thằng ma lem đó là tôi. Tôi không thêm đi cặp với thằng bạn ấy nữa, về nhà bị đánh đòn thì thật đáng buồn nhưng ra đường bị người ta nói những câu nhục mạ trước mặt mọi người thì lại càng tội hơn. Anh thì anh không biết cái khổ ấy đâu, bởi vì không bao giờ người ta bảo anh là xấu xí, nhưng tôi... Cuối cùng thấy rằng đánh đập không ăn thua gì, Garôphôli bèn dùng một phương pháp khác. Lão nói: “Từ giờ mà đi, mày đem về thiếu một xu thì tao trừ một củ khoai trong bữa ăn tối, nghe chưa? Da mày già chịu đòn nhưng có lẽ da mày non chịu đói!”. Này anh, có khi nào vì bị đe dọa mà anh làm được việc không anh?

- Ô! Cái đó tùy.

- Tôi thì không bao giờ, vả lại tôi cũng không thể làm hơn cái mức tôi làm cho đến lúc ấy. Mà khi chìa tay ra xin tiền, tôi cũng không thể nói với người khách: “Nếu ông không cho tôi một xu thì tối nay tôi không có khoai ăn”. Những người bỏ tiền ra cho bọn trẻ con thì lại không bỏ ra vì những lý do như thế.

- Thế thì họ bỏ ra vì lý do gì? Họ cho tiền là để cho mình được vui lòng chứ?

- Ôi chà! Anh còn non trẻ ngây thơ quá! Người ta cho trước hết là để cho vui lòng người ta. Người ta cũng cho tiền một đứa trẻ vì trông nó xinh xắn dễ thương, và đó là lý do xác đáng nhất. Người ta cho vì nhớ tới đứa con người ta đã bỏ hay nghĩ tới đứa con người ta ước có. Người ta còn cho trẻ con tiền vì người ta mặc ấm, còn nó thì đứng run lập cập dưới cổng một nhà xe; đó là lòng trắc ẩn. Ô! Tôi biết hết những câu chuyện bố thí ấy, tôi đã có đủ thì giờ để nhận xét.

Sống cái kiểu luôn luôn bị ăn bớt như thế được năm sáu tuần gì đó thì người tôi gầy rạc. Tôi hóa ra xanh xao vàng vố, xanh đến nỗi quanh tôi người ta cứ nói: “Coi

kìa, cái thằng bé kia nó chết đói đến nơi”.

Lúc ấy thì sự đau thương đã làm được cái việc mà mặt mày tôi không làm nổi, nó làm cho mắt tôi sáng ngời và người tôi hóa ra đáng được chú ý. Người trong khu phố đâm ra thương hại tôi, cho nên tuy không kiếm được nhiều xu hơn trước là mấy, nhưng tôi lại kiếm được khi thì mẩu bánh mì, khi thì một đĩa xúp. Đó là cái thời sung sướng của tôi. Tôi không bị ăn đòn nhiều nữa. Và dù bữa tôi có bị cúp khoai thì cũng không đến nỗi nào, vì bữa trưa tôi đã liếm láp được chút ít ở ngoài phố rồi. Nhưng một hôm, lão Garôphôli bắt gặp tôi đang ăn một đĩa xúp ở nhà bà hàng rau quả. Lão hiểu vì sao tôi bị cúp khoai mà không thấy kêu rên. Thế là lão quyết định bắt tôi ở nhà nấu xúp và dọn dẹp quét tước chứ không được đi ra ngoài nữa. Nhưng nấu xúp thì tôi có thể ăn vụng, cho nên lão chế ra kiểu nồi này. Mỗi buổi sớm trước khi ra đi lão bỏ thịt và rau củ vào nồi, đập vung khóa lại, và tôi chỉ có việc đun. Tôi chỉ hít được mùi nước xúp mà thôi. Còn mức thì anh cũng thấy rằng không thể nào mức qua cái ống tí xiu ấy được. Tôi mà xanh như tàu lá thế này là từ lúc tôi phải làm bếp đấy. Mùi xúp không nuôi ai được, nó chỉ làm cho đói cồn cào lên, thế thôi. Này, tôi xanh xao lắm có phải không? Vì tôi không ra phố nữa, cho nên tôi không được nghe người ta bảo cho biết mà ở đây thì không có gương soi.

Thuở ấy tôi chưa phải là người từng trải, nhưng tôi biết không nên nói với người ốm rằng họ ốm để họ phải lo sợ. Tôi đáp:

- Không, tôi thấy anh cũng thường thôi, chả xanh gì hơn kẻ khác.

- Tôi biết anh nói thế để an ủi tôi. Nhưng càng biết mình xanh xao, tôi càng thấy thú, vì như thế có nghĩa là tôi ốm nặng, mà tôi thì muốn mình ốm hẳn, ốm liệt ra.

Tôi sừng sốt nhìn nó. Thằng bé mỉm cười, nói:

- Anh không hiểu ý tôi. Đơn giản lắm. Hễ mình ốm hẳn thì người ta chạy chữa, hoặc người ta bỏ mặc cho chết. Nếu họ bỏ tôi chết thì xong hết tất cả mọi việc: hết khổ vì đói, hết khổ vì đòn. Với lại người ta nói người chết được lên ở trên trời. Thế thì lúc ấy ở trên trời, tôi sẽ nhìn xuống thấy mẹ tôi ở quê nhà. Ngược lại, nếu họ chăm sóc cho tôi thì họ sẽ đưa tôi đi bệnh viện. Đi bệnh viện thì thích lắm.

Tôi vốn sợ bệnh viện, sợ một cách tự nhiên. Nhiều khi đi đường mệt quá thấy trong người nao nao khó chịu như sắp ốm thì chỉ cần nghĩ tới bệnh viện là tôi hồi sức,

bước đi lên được ngay. Nghe Mátchia nói thế, tôi kinh ngạc khôn xiết. Nó nói tiếp:

- Chắc anh không biết ở bệnh viện người ta sung sướng như thế nào! Tôi đã nằm ở bệnh viện Xanh-tô-giê-ni. Ở đây có một ông bác sĩ người cao lớn, tóc vàng, lúc nào cũng có kẹo mạch trong túi áo. Kẹo vụn thôi, kẹo mạch vụn rẻ tiền, nhưng cũng không phải vì vụn mà nó không ngon. Rồi thì các dì phước ấy, họ nói năng với mình dịu ngọt làm sao! “Làm thế này con ạ. Tội nghiệp! Con thè lưỡi xem sao...” Tôi ấy à, tôi chỉ thích người ta nói ngọt với tôi thôi. Nghe những lời dịu ngọt, tôi cảm động đến ứa nước mắt và chính lúc ấy là lúc tôi sung sướng đấy. Ngốc quá, phải không anh? Chỉ vì mẹ tôi luôn luôn dịu ngọt với tôi. Các dì phước cũng dịu ngọt như vậy, lời thì khác đấy, nhưng giọng thì chả khác gì, cũng êm như ru vậy. Rồi khi bệnh đã đỡ thì có xúp ngon và rượu vang nữa. Ở đây, khi tôi bắt đầu thấy kiệt sức vì thiếu ăn, thì tôi thích chí lắm. Tôi tự nhủ: “Ta sắp ốm rồi và Garôphôli sẽ đưa ta đi bệnh viện”, ừ phải! Ốm rồi. Ốm đủ đã thấy đau đớn ê ẩm trong người, nhưng chưa đủ để làm bạn lão Garôphôli cho nên lão vẫn giữ tôi ở nhà. Không biết sao mà những người cùng khổ khó chết thế! Cũng may là lão chưa mất thói quen phạt đòn tôi cũng như phạt những đứa khác, cho nên cách đây tám ngày, lão đã nện vào đầu tôi một gậy nên thân. Lần này thì có lẽ chắc chuyện rồi đây. Đầu tôi sưng lên. Hử anh thấy cái u to trắng trợt này đây chứ? Hôm qua lão nói có lẽ đó là một cái bướu. Tôi không biết bướu là cái quái gì, nhưng xem cái điệu lão nói thì hình như nặng lắm. Hử biết rằng tôi đau đớn ghê quá. Tôi thấy nhói tận dưới chân tóc, hơn cả khi đau răng nữa. Đầu tôi nặng như quả tạ trăm cân. Có những phút tôi mờ mắt, choáng váng người và đêm đến, trong giấc ngủ, tôi không thể không rên, không la. Như vậy tôi tin rằng nội trong vài ba ngày nữa, lão sẽ phải đưa tôi đi bệnh viện. Anh hiểu không? Ban đêm mà có một thằng nhãi kêu la thì phiền cho những người khác, mà Garôphôli thì lão không thích bị làm phiền đầu! Lão nện tôi cái gậy là phúc quá! Này anh nói thật đi, tôi đã xanh xao lắm chưa?

Nói thế rồi đến đứng trước mặt tôi, mắt nó nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi không lý do gì nữa để không nói thật. Tuy vậy tôi cũng không dám nói thẳng tuột cái cảm giác khủng khiếp của tôi khi nhìn đôi mắt to sáng như lửa cháy, hai má sâu lõm và cặp môi nhợt nhạt của nó.

- Tôi thấy anh ốm như thế là đáng đi bệnh viện rồi đấy!

- Có thể chứ!

Nó quỳ cái chân mà nó thường kéo lê xuống, nghiêng mình chào tôi. Rồi tức thời sau đó, nó chạy đến bàn ăn, bắt đầu lau chùi.

- Nói chuyện thế đủ rồi, - nó nói. - Garôphôli sắp về, không khéo thì chưa xong đâu vào đâu cả! Anh cho rằng tôi đã nhận đủ số đòn vọt để vào bệnh viện thì có nhặt thêm ít nữa cũng không ích gì, hoài của đi thôi, có phải không anh? Ấy bây giờ tôi cảm thấy đau đón hơn mấy tháng trước nhiều! Những ai nói rằng việc gì rồi cũng quen đi cả là những người nhân từ, họ muốn vỗ về an ủi kẻ khổ thôi.

Chú bé vừa nói chuyện vừa chân cao chân thấp đi khắp khiêng quanh bàn để xếp đĩa và thìa, nĩa. Tôi đếm thấy hai mươi cái đĩa: thế có nghĩa là Garôphôli cai quản hai mươi đứa trẻ. Nhưng giường chỉ có mười hai chiếc, chắc là hai đứa ngủ một giường. Giường mới khổ làm sao! Không có vải phủ giường, chỉ có những chiếc chăn màu hung hung, có lẽ mua lại ở một chuồng ngựa nào đó, khi nó đã quá sờn, đắp cho ngựa không đủ ấm nữa. Tôi kinh hãi hỏi Mátchia:

- Ở đâu đâu cũng đều thế cả à?

- Đâu đâu là đâu chứ?

- Ở đâu mà có những ông bầu mướn trẻ con như thế này ấy!

- Tôi biết đâu đấy! Tôi chưa hề đi chỗ nào khác. Còn anh thì cố gắng tìm chỗ khác đi!

- Chỗ nào bây giờ?

- Tôi không biết, ở đâu cũng được, cũng còn khá hơn ở đây.

“Ở đâu cũng được” thì mơ hồ quá, vả lại tôi biết làm thế nào để thay đổi ý định của cụ Vitali?

Tôi đương nghĩ ngợi lung tung, chưa tìm ra kế gì hết thì cánh cửa bật mở rồi một chú bé bước vào. Một tay chú cầm cây vĩ cầm, tay kia chú bê một khúc gỗ đỡ nhà to tướng. Khúc này giống những khúc chụm vào lò bếp. Nhìn thấy khúc gỗ, tôi biết Garôphôli lấy củi ở đâu và tiêu tốn gì về khoản ấy. Mátchia đón chú bé, bảo:

- Đưa khúc gỗ cho tao.

Chú này đã không đưa củi, lại còn giấu sau lưng. Chú nói:

- Ô! Không đâu!

- Đưa đây. Để đun nồi xúp cho thật nhừ, ngon hơn.

- Mà ý tưởng tao mang về để đun xúp đấy à? Tao làm chỉ được có ba mươi sáu xu. Tao trông vào khúc củi này để lão Garôphôli nhẹ tay phần nào trong khi hỏi tội tao về khoản bốn xu thiếu hụt.

- Chẳng có củi cành nào mà đỡ được. Mà phải trả bằng đòn thổi. Hết phiên thằng này đến phiên thằng khác.

Mátchia có vẻ rất ác ý khi nói mấy câu ấy. Tưởng như nó lấy làm thích chí về cái hình phạt đương chờ bạn nó. Tôi lấy làm ngạc nhiên về cái nét đanh ác thoáng hiện trên gương mặt hiền hậu đó. Sau này tôi mới biết rằng sống chung với người độc ác lâu ngày thì người ta cũng có thể hóa nên tàn nhẫn.

Giờ này là giờ tề tựu của lũ trẻ nhà Garôphôli. Sau đứa bé bê củi, một đứa khác về và sau đó là mười thằng khác. Mỗi đứa vào phòng đều mang theo nhạc cụ của mình đến treo ở một cái đinh đóng lên tường, phía trên giường nằm: thằng này thì cái vĩ cầm, thằng kia cái thụ cầm, thằng nọ cái ống sáo hay cái kèn bị [\(L\)](#). Những đứa chỉ mang thú đi diễn chứ không phải là nhạc sĩ thì gửi những con chuột túi, chuột bạch vào trong một cái lồng.

Có tiếng chân nặng hơn đi lên thang gác. Linh tính báo cho tôi biết đó là Garôphôli.

Một người đi vào. Người ấy lùn thấp bước đi loạng choạng, vẻ mặt hốc hác. Hắn không mặc quần áo kiểu Italia, hắn mặc một cái áo bành tô xám. Cái nhìn đầu tiên của hắn hướng về phía tôi. Một cái nhìn làm cho tôi thấy lạnh gáy. Hắn hỏi:

- Cái thằng nhãi này ở đâu ra?

Mátchia vội vàng lễ phép thưa với hắn những điều cụ Vitali dặn. Hắn hỏi:

- À! Vitali đến Pari. Lão ấy tìm tao làm gì?

- Cháu không biết. - Mátchia đáp.

- Tao không hỏi mày! Tao hỏi thằng kia!

Tôi không dám nói thật. Tôi bảo:

- Cụ chủ tôi sắp đến. Cụ sẽ tự nói cho ông biết cụ muốn gì.

- Thằng bé này ăn nói kiêu căng đấy! Mày là người Italia phỏng?

- Không, tôi là người Pháp.

Khi Garôphôli vừa vào phòng thì có hai đứa bé đến đứng ngay bên cạnh, chờ cho hắn ngừng nói. Chúng nó muốn gì với lão chủ? Tôi tò mò tự hỏi như vậy và được giải đáp ngay sau đó.

Một thằng cắt cái mũ dạ trên đầu Garôphôli rồi đem lại để nhẹ nhàng trên giường; thằng kia vội vã mang ghế đến cho lão. Chúng nó làm những việc thông thường ấy một cách quá nghiêm trang, kính cẩn, khiến cho người ta tưởng đó là hai chú hầu hương đương thành kính giúp linh mục hành lễ. Qua những việc ấy, tôi thấy các chú bé sợ Garôphôli đến chừng nào, bởi vì chắc chắn là chúng nó làm thế không phải vì trù mến.

Khi Garôphôli vừa ngồi xuống thì một chú bé khác nhanh nhẹn mang lại cho hắn một chiếc tẩu lên đây thuốc lá, đồng thời một chú thứ tư đánh diêm đưa cho hắn. Hắn cầm que diêm vừa dí lên miệng ông điếu thì thét:

- Sặc mùi lưu hoàng, đồ chó chết! - Và vút ngay que diêm vào lò bếp.

Chú bé có tội vội vã chuộc lỗi: chú đánh một que khác, chờ cho nó cháy khá lâu mới dâng cho chủ.

Nhưng lão chủ không cảm. Lão nói: “Không cần mày, thằng ngu!” và lão đẩy mạnh nó ra. Rồi lão quay lại một thằng bé khác, mỉm cười với nó. Nụ cười ấy chắc là một ân huệ đặc biệt:

- Diêm đây, Ricacđô, bé yêu!

Bé yêu vội vàng tuân lệnh.

Khi Garôphôli đã ngồi yên và tẩu của lão ngùn cháy thì lão phán:

- Các chú tiên đồng của ta ơi, bây giờ thì ta tính toán thôi nhé! Mátchia mang sổ ra đây!

Garôphôli hạ cổ mở miệng là vì lão phúc đức mà thôi, chứ có cần gì lão phải nói. Lũ trẻ cứ chăm chăm rình những ý muốn của lão, đến nỗi chúng đoán được hết trước khi lão lên tiếng. Lão chưa hỏi dứt câu thì Mátchia đã đặt ra trước mặt lão một quyển sổ nhỏ đầy ghét bẩn. Lão ra hiệu, tức thời thằng bé đưa diêm chưa hết mùi lưu hoàng lúc nãy tiền lại gần.

- Mày còn thiếu tao một xu hôm qua. Mày hứa hôm nay sẽ trả bù. Thế mày

mang về bao nhiêu?

Chú bé ấp úng một lúc lâu. Mặt chú tái mét lại. Chú nói:

- Cháu thiếu một xu.

- À! mày vẫn thiếu đồng xu ấy, thế mà mày cứ nhon nhớn như không vậy!

- Không phải đồng xu hôm qua. Cháu nói một đồng xu về khoản hôm nay.

- Thế là hai xu phải không? Mày biết không, tao chưa thấy ai như mày.

- Không phải lỗi tại cháu.

- Đừng giả ngây giả dại nữa. Mày biết cái lệ rồi: cởi áo ra! Hai roi về đồng xu hôm qua, hai roi về đồng xu hôm nay. Ngoài ra, cúp khoai về cái tội tào tợn của mày. Ricácđô, bé yêu, con ngoan lắm, con đáng được thưởng cái trò giải trí này. Lấy roi đây.

Ricácđô là đứa trẻ đã vội vã mang que diêm vừa ý đến cho lão lúc nãy. Nó với lấy cái roi treo trên vách, một cái roi ngắn, có dính hai băng da thắt nhiều nút lớn. Trong lúc đó, chú bé thiếu một xu cởi áo ngoài và trật sơ mi ra, để mình trần từ vai đến thắt lưng. Garôphôli mỉm cười nham hiểm, nói:

- Hãy đợi chút. Có lẽ mày không bị lẻ loi đâu. Cái gì mà có đôi có bạn thì cũng thú cả. Với lại Ricácđô cũng khỏi nhọc công làm việc nhiều lần.

Bọn trẻ đứng yên lặng trước mặt ông chủ, nghe câu bông đùa tàn nhẫn ấy thì phá lên cười một lượt. Tiếng cười thật gượng gạo.

Garôphôli nói:

- Đứa nào cười to nhất, chắc đứa ấy thiếu nhiều nhất. Đứa nào cười to dữ vậy?

Tất cả đều chỉ đứa bé mang khúc củi gỗ đã về trước tiên. Garôphôli hỏi:

- Này thằng kia, mày thiếu bao nhiêu?

- Không phải lỗi tại cháu.

- Từ nay đứa nào trả lời: “Không phải lỗi tại cháu” sẽ được ăn thêm một hèo ngoài số mà nó có quyền được hưởng. Mày hụt bao nhiêu?

- Cháu mang về một khúc củi, khúc củi to tướng kia.

- Ừ, cũng không phải là tòi. Nhưng mày thử mang lại thằng cha bán bánh mì, bảo nó đổi bánh cho mày, xem nó có đổi không?

Mày thiếu mấy xu? Thế nào, nói đi chứ?

- Cháu kiếm được ba mươi sáu xu.

- Mày thiếu bốn xu, thằng khốn nạn, thằng chết vằm! Những bốn xu! Thế mà mày còn dám dẫn xác về đây, dám nhìn mặt tao!

Ricácđô, bé yêu, con tốt phúc lắm, con sẽ được giải trí ra trò, cởi áo ra!

- Còn khúc củi?

- Cho mày để xoi trưa.

Câu khôi hài ngu xuẩn ấy làm cho tất cả đám trẻ không bị phạt cười rộ lên.

Trong lúc Garôphôli tra hỏi thằng bé ấy thì có độ chục đứa khác về. Chúng lần lượt báo cáo khoản thu nhập của chúng. Ngoài hai đứa bị xử phạt roi vừa rồi, có ba đứa nữa hụt mức. Garôphôli rên rỉ kêu lên:

- Chúng nó là năm thằng cướp, nó cướp của tôi, nó phá nhà tôi. Ấy, rộng lượng quá thì như thế đấy. Thử hỏi bọn mày, tao làm thế nào mà mua được thịt ngon khoai bỏ cho chúng mày ăn nếu chúng mày không chịu làm việc? Bọn mày chỉ thích rong chơi. Đáng lẽ phải đi khóc lóc với những khách cả tin thì bọn mày lại thích cười cợt với nhau hơn. Chúng mày tưởng vờ khóc trong khi chìa tay ra xin tiền thì không bằng khóc thực sự khi đưa lưng ra chịu đòn hay sao? Thôi, bỏ áo ra!

Ricácđô cầm roi trong tay, còn năm tội nhân thì được xếp hàng bên cạnh. Garôphôli nói:

- Con biết chứ, Ricácđô. Ta không nhìn con vì những hình phạt ấy làm cho ta đau lòng. Ta không nhìn con nhưng ta nghe con. Nghe tiếng roi vút, ta biết được ngọn roi quật mạnh hay yếu. Bé yêu ơi! Hãy rắn sức mà vút, con làm việc vì miếng ăn của con đấy.

Nói xong, hắn quay mặt vào lò sưởi, làm như không thể nhìn được cái nhục ấy.

Còn tôi, bị bỏ quên trong một xó, tôi rùng mình vì căm phẫn và cũng vì ghê sợ. Con người ấy sẽ là chủ của tôi ư? Hắn sẽ tự định mức cho tôi ba mươi hay bốn mươi xu, nếu tôi không mang về đủ số thì tôi phải đưa lưng cho thằng Ricácđô vút. Ôi! Đến bây giờ tôi mới hiểu tại sao thằng Mátchia nói đến chuyện chết một cách bình tĩnh như thế! Không những bình tĩnh mà lại còn ao ước thậm nữa kia!

Tiếng roi đầu tiên đét lên da thịt làm cho tôi trào nước mắt. Tôi tưởng người ta không để ý đến tôi, nên tôi không giữ gìn. Nhưng tôi nhầm. Garôphôli vẫn liếc mắt

nhìn trộm tôi. Lát sau, khi hắn nói về tôi, tôi mới biết. Hắn đưa một ngón tay chỉ tôi, nói:

- Thằng bé này tốt bụng. Hắn không như lũ kẻ cướp chúng bay, cứ cười đùa trên nước mắt của bạn, cười cả trên sự buồn phiền của tao. Ước gì nó là bạn của chúng mày để làm gương cho chúng mày thì tốt quá.

“Là bạn của chúng mày”, mấy tiếng ấy làm cho toàn thân tôi run lẩy bẩy.

Đến roi thứ hai, nạn nhân kêu lên một tiếng thê thảm, roi thứ ba, tiếng thét của nó xé ruột xé gan.

Garôphôli đưa tay lên, tức thời Ricácđô dừng tay lại, ngọn roi vẫn giơ cao. Tôi tưởng thằng chủ muốn tha, nhưng không phải. Hắn vẫn ngọt ngào nói với nạn nhân của hắn:

- Mày hắn biết những tiếng kêu rên làm cho tao đau ruột chùng nào! Roi xé da mày nhưng tiếng thét thì xé lòng tao, mày cũng biết chứ? Vậy tao báo cho mày biết thét mỗi tiếng thì tao thêm một roi và đó là lỗi tại mày. Liệu đừng làm tao ốm vì buồn. Nếu mày có một chút tình thương, một chút lòng biết ơn đối với tao thì mày cắn răng ngậm miệng mà chịu. Nào Ricácđô!

Ricácđô vung tay và hai cái băng da lại quật xuống lưng thằng bé khốn khổ. Nó kêu:

- Mẹ ơi! Mẹ!

May sao tôi không phải chứng kiến nhiều hơn nữa, vì lúc ấy cụ Vitali đẩy cửa bước vào. Tiếng kêu thét vọng xuống thang gác đã mách cho cụ biết cái gì, nên thoáng nhìn, cụ đã hiểu hết. Cụ xông đến giật ngọn roi trên tay thằng Ricácđô, rồi quay phắt lại Garôphôli, cụ khoanh tay đứng sừng sững trước mặt hắn.

Mọi việc xảy ra như chớp nhoáng, làm cho Garôphôli sững sờ. Nhưng sau đó, hắn trấn tĩnh, lấy lại nụ cười ngọt xót thường lệ, mà nói:

- Cụ thấy có gớm không? Cái thằng bé rõ ác!

- Thật là một sự nhục nhã! - Cụ Vitali thét.

- Ấy tôi cũng bảo thế!

- Thôi đừng có nhăn nhó vờ vịt nữa. - Cụ chủ tôi dẫn mạnh. - Anh thừa biết là tôi không nói với thằng bé ấy, mà nói với anh. Ủ! Dày vò hành hạ một lũ trẻ bất lực

như thế này thì quả là nhục nhã, hèn nhát!

Garôphôli đổi giọng:

- Ông già điên rồi kìa, việc gì đến ông?

- Đến lắm chứ! Đến cả sở cảnh sát nữa chứ lì!

- Cảnh sát? - Garôphôli thét lớn và đứng dậy. - Ông, ông đòi đưa tôi ra cảnh sát à?

- Ủ, ta đây. - Cụ chủ tôi trả lời.

Sự giận dữ của tên bầu không làm ông chủ lùi bước. Thằng Garôphôli dịu giọng và mĩa mai:

- Này cụ Vitali đừng có lên mặt hăm dọa phát giác tôi, tôi cũng có chuyện để phát giác. Rồi xem ai sẽ nhọc lòng nào? Tất nhiên là tôi không đi báo với cảnh sát; công việc của cụ không liên quan gì đến sở cảnh sát. Nhưng có những người khác người ta chú ý. Nếu tôi chỉ đến mách với họ cái điều tôi biết nếu tôi chỉ nói ra một cái tên, một cái tên thôi, thì ai sẽ phải tìm chỗ chôn vùi sự nhục nhã của mình nhỉ?

Cụ chủ tôi lặng người một lúc, không trả lời. Cụ cũng có làm một chuyện nhục nhã ư? Tôi sững sốt. Tôi chưa hết kinh ngạc về những câu kỳ quái của thằng Garôphôli thì cụ đã nắm tay tôi:

- Đi theo ông.

Cụ nói thế rồi lôi tôi theo ra phía cửa. Thằng Garôphôli vừa cười vừa nói:

- Này, này! Bỏ qua đi thôi cụ nhé, cụ định đến nói với tôi việc gì nào?

- Ta không có gì nói với anh nữa.

- Và, không thêm một tiếng, không ngoảnh lại, cụ đi xuống thang gác, tay vẫn dắt tay tôi. Tôi bước theo cụ, người thấy nhẹ nhõm một cách lạ lùng... Thế là lối thoát cái nạn thằng Garôphôli! Tôi muốn ôm hôn cụ Vitali, nhưng không dám.

1. *Một thứ kèn có đèo một rùi da - N.D*

MỎ ĐÁ GIĂNGTILI

Khi còn đi trong đường phố có đông người qua lại, cụ Vitali không nói năng gì cả. Được một lát, thầy trò chúng tôi đến một ngõ vắng vẻ, cụ Vitali bèn ngồi phịch xuống một trụ đá. Nhiều lần cụ đưa tay bóp trán, như thế nghĩa là cụ đang lúng túng.

- Khăng khái và hào hiệp thì đẹp thật, - cụ nói như tự nói với mình, - nhưng cũng vì thế mà bây giờ chúng ta phải lang thang trên đường phố Pari, không một xu dính túi, không một mẫu bánh lót lòng. Cháu có đói không?

- Từ lúc ăn miếng bánh ông cho sớm nay mãi đến bây giờ, cháu chưa có chút gì trong bụng.

- Thế thì tối nay cháu có cơ ngủ đói đấy, tội nghiệp quá! Mà cũng chưa biết ngủ vào đâu nữa chứ!

- Thế ra trước ông định ngủ nhà lão Garôphôli à!

- Ông định: cháu thì ngủ lại đó, còn ông, ví thử hấn thuê cháu vài mươi phờrăng trong mùa đông này thì trước mắt, phần ông cũng đỡ lo. Nhưng thấy cách hấn đối xử với trẻ con, ông không tự chủ được. Cháu cũng không thích ở lại với hấn, phải không?

- Ôi chao! Ông tốt quá!

- Lòng ông lão cù bắt này vẫn chưa nguội lạnh hấn. Nhưng khôn thay! Lão đã tính toán đúng mà lòng lão lại làm sai cả đi. Ta biết đi về đâu bây giờ?

Đêm đã khuya, cơn rét có dịu đi chút ít so với lúc ban ngày, thì bây giờ trở lại gay gắt, buốt tận xương. Gió thổi từ phương Bắc, đêm nay sẽ rét cắt da. Cụ Vitali ngồi khá lâu trên trụ đá, còn tôi với con Capi thì đứng yên lặng trước mặt cụ. Cuối cùng cụ đứng lên.

- Ta đi đâu? - Tôi hỏi.

- Đi Giăngtili để cố gắng tìm một cái mỏ đá trước đây ta đã ngủ lại. Cháu có mệt không?

- Cháu đã được nghỉ ở đằng lão Garôphôli.

- Khổ là ông chưa hề được nghỉ và đã kiệt quệ rồi. Nhưng mặc nó, cũng phải

đi chứ biết làm thế nào. Nào ta đi lên đi, các con!

Đó là câu nói khi vui vẻ cụ thường dùng với tôi và mấy con chó, nhưng tôi hôm nay, cụ nói câu ấy một cách buồn rầu.

Chúng tôi lại ra đi trên các đường phố Pari. Đêm tối đen, các ngọn đèn khí(1) bị gió thổi vạt vờ không soi tỏ mặt đường. Mỗi bước mỗi trượt trên rãnh nước đóng băng hoặc trên những tảng băng đóng ở vỉa hè. Cụ Vitali nắm tay tôi, còn con Capi thì chạy theo bên chân cụ. Chốc chốc nó tụt lại sau, bởi một đồng rác để tìm xem có cái xương hay mẩu bánh nào không, vì nó cũng đói cồn gan cồn ruột. Nhưng rác rưởi bị mắc cứng trong băng, có lục lội cũng hoài công thôi! Thế là nó cụp tai xuống đi theo chúng tôi.

Phố lớn rồi đến phố nhỏ, phố nhỏ chán rồi đến phố lớn, cứ như thế chúng tôi đi mãi miết. Những người khách qua đường thừa thớt nhìn chúng tôi có vẻ ngạc nhiên. Tại áo quần chúng tôi hay tại dáng đi mệt mỏi mà họ chú ý nhỉ? Chúng tôi gặp cảnh sát thì cảnh sát quay quanh chúng tôi rồi dừng lại đưa mắt theo dõi.

Không nói không rằng, người cúi gập xuống cụ Vitali cứ việc đi. Rét thế mà tay cụ nóng bỏng trong tay tôi. Hình như cụ run. Một đôi khi cụ dừng lại tựa vào vai tôi một chút và lúc đó tôi thấy toàn thân cụ rung bần bật.

Thường ngày, tôi ít dám hỏi han cụ, nhưng lần này tôi phá cái lệ ấy, vả lại tôi thấy hình như cần phải nói với cụ là tôi yêu mến cụ, hay ít nhất là tôi muốn giúp cụ được tí gì. Thừa dịp cụ dừng lại, tôi nói:

- Thừa ông, ông ốm thì phải?

- Ông cũng e như thế. Dù không ốm thì cũng là quá mệt. Những ngày đường vừa qua thật là quá dài đối với tuổi tác của ông, và cái rét đêm nay thì sức già khó lòng chịu đựng. Ông cần có một cái giường êm ấm, một bữa ăn tối trong phòng kín gió, bên cạnh lò sưởi tốt. Thế nhưng các cái ấy đều là chuyện mộng mị cả. Ta đi lên thôi, các con!

Đi lên! Chúng tôi đã ra khỏi thành phố hay nói cho đúng là ra khỏi khu vực nhà cửa. Chúng tôi đi, khi thì lọt thỏm giữa hai dãy tường dài, khi thì chơi vơi trong khoảng đồng trống. Chúng tôi đi mãi. Không còn khách đi đường, không còn cảnh sát, không còn đèn lồng, đèn khí nữa. Chỉ thỉnh thoảng, đây đó một khung cửa sổ le

lối ánh đèn và luôn luôn trên đầu một khoảng trời xanh thăm điếm vài vì sao thưa. Gió càng thổi mạnh, thổi rất từ phía sau lưng. Tuy vậy, vì tay áo của tôi đứt đường chỉ, nó luồn vào chỗ hở và chạy dọc theo cánh tay, làm cho tôi rét quá.

Mặc dù trời tối và đường xá dọc ngang chằng chịt, cụ Vitali vẫn đi theo hướng của mình, như một người thông thuộc đường sá. Tôi cứ bước theo cụ, không lo gì lạc đường, chỉ lo không biết bao giờ mình mới tới được chỗ cái mỏ đá kia. Thành linh cụ Vitali dừng lại.

- Cháu có thấy một lùm cây không? - Cụ hỏi.

- Cháu chả thấy gì.

- Cháu không thấy một đồng đen sì à?

Tôi nhìn ra tứ phía trước khi trả lời. Chắc chúng tôi ở giữa đồng bằng, vì tầm mắt tôi mất hút trong bóng đêm mờ mịt, không gặp cây cối, nhà cửa gì chắn lối cả. Quanh chúng tôi là khoảng trống. Không một tiếng động, ngoài tiếng gió rít là là mặt đất trong những bụi cây cối không nom thấy. Cụ Vitali nói:

- Chao ôi! Ước gì ông có cặp mắt của cháu! Ông trông nhòa ra cả. Cháu nhìn thử đằng kia xem nào.

Cụ đưa tay chỉ thẳng ra trước mặt, rồi không nghe thấy tôi nói gì cả, - tôi không dám nói là không trông thấy gì, - cụ lại đi lên.

Chúng tôi lặng im thêm mấy phút, rồi cụ dừng lại lần nữa và hỏi tôi xem có thấy lùm cây không. Tôi bắt đầu thấy không yên lòng và thoáng thấy lo sợ. Giọng tôi run run khi tôi trả lời cụ chủ rằng tôi không trông thấy cái gì cả. Cụ chủ hỏi:

- Cháu sợ nên quáng mắt đó!

- Cháu cam đoan với ông là cháu không thấy cây cối gì cả.

- Không có vết bánh xe lớn?

- Không thấy.

- Ta lạc đường hay sao nhỉ?

Tôi không đáp, vì tôi có biết đường nào lối nào đâu.

- Ta hãy đi dăm phút nữa. Chừng đó nếu vẫn không thấy cây cối gì thì ta quay lại vì hẵn làm đường.

Khi biết có thể chúng tôi lạc đường thì tôi cảm thấy không còn hơi sức đâu mà

đi được nữa. Cụ Vitali kéo tay tôi:

- Thế nào?

- Cháu đi không nổi nữa.

- Chứ còn ông, để cháu tưởng ông cũng cháu được? Sở dĩ ông không khuy hai chân này là vì ông biết rằng nếu ông cháu ta ngồi xuống thì sẽ không đứng lên được nữa và chết rét tại đây. Thôi, gắng lên đi nào!

Tôi bước theo cụ.

- Đường có vết bánh xe sâu không?

- Tuyệt nhiên không có.

- Thế thì phải quay lại.

Ngọn gió trước đây thổi sau lưng, bây giờ đập vào mặt mạnh quá làm tôi ngạt thở. Tôi thấy buốt như bị bỏng. Lướt đi, chúng tôi đi có chậm, lướt về, lại càng chậm hơn. Cụ Vitali bảo:

- Khi cháu thấy có những dấu bánh xe thì bảo cho ông biết. Con đường đúng nó ở bên trái, có cột chỉ đường ở chỗ ngã ba.

Chúng tôi chống chọi với gió, đi như thế trong mười lăm phút. Trong cảnh đêm tĩnh mịch, tiếng chân chúng tôi dội vang trên đất rắn. Dù mỗi bước nhích chân mỗi thấy trong người rời rã, thế mà bây giờ chính tôi lại lôi cụ Vitali đi tới. Tôi gương mặt cố tìm về phía trái, lòng phập phồng lo lắng xiết bao! Bỗng một chấm đỏ lóe lên trong bóng tối. Tôi chỉ tay, nói:

- Có ánh đèn kia.

- Đâu?

- Cụ Vitali nhìn theo hướng tay tôi. Mặc dù ánh đèn không cách xa lắm, cụ vẫn không trông thấy. Nhờ đó, tôi biết rằng mắt cụ đã mờ đi, vì thường ngày cụ nhìn rất xa và rất tinh trong đêm tối.

- Ánh đèn mà làm gì! - Cụ nói. - Đó là đèn chong trên bàn một người làm việc khuya hay trên giường một kẻ hấp hối, chúng ta không thể đến gõ cửa nhà họ. Ở nông thôn, ban đêm ta có thể xin ngủ nhờ được, chứ quanh vùng Pari thì đừng hòng người ta mở cửa cho chúng ta. Cứ đi thôi!

Chúng tôi đi mấy phút nữa. Rồi tôi thấy lơ mờ hình như có một con đường

đâm ngang qua đường chúng tôi đi, và ở góc đường có một vật gì đen đen có lẽ là cái cột chỉ đường. Tôi buông tay cụ Vitali để đi nhanh hơn. Con đường đó đầy những vết bánh xe sâu lõm.

- Cái cột chỉ đường ở đây rồi. Và có nhiều vết bánh xe.

- Cháu đưa tay đây. Thoát nạn rồi. Ta đi năm phút nữa là tới mỏ đá. Nhìn kỹ thử, chắc cháu trông thấy lùm cây rồi.

Thấy có một đám đen, tôi nói là tôi nhận ra bóng cây. Hy vọng đem lại sức lực cho người ta, chân bớt nặng, đất dưới chân cũng bớt rắn đi.

Tuy cụ Vitali nói năm phút nhưng sao mà tôi thấy dài dằng dặc như bất tận. Cụ dừng lại, nói:

- Chúng ta đi con đường đúng này đã hơn năm phút rồi đấy.

- Cháu cũng nghĩ thế.

- Những vết bánh xe về đâu?

- Đi thẳng.

- Lối vào mỏ ở bên trái, chúng ta đã đi qua mà không nhìn thấy. Đêm dày thế này, cái đó cũng là thường thôi. Tuy vậy, giá nhận thấy dấu bánh xe thì ta đã sớm biết ngay là ta vượt qua nơi ta tìm rồi.

- Cháu nói chắc chắn là dấu bánh xe không hề rẽ về bên tay trái.

- Thôi được, cứ phải quay trở lại.

Một lần nữa, chúng tôi lại quay lui.

- Cháu có thấy lùm cây không?

- Có ở bên trái đấy.

- Còn dấu bánh xe?

- Không có.

- Ta mù rồi chẳng? - Cụ Vitali vừa nói, vừa đưa tay dụi mắt. - Giờ chúng ta cứ nhắm thẳng lùm cây mà đi tới. Cháu đưa tay ông nắm.

- Có một bức tường cao.

- Đó là một đồng đá.

- Không. Đúng là một bức tường, ông ạ.

Điều tôi nói rất dễ thẩm tra, bởi vì chúng tôi đứng cách bức tường có mấy

bước. Cụ Vitali bước tới, và như không tin ở đôi mắt, cụ áp hai bàn tay lên cái vật trở ngại mà tôi gọi là bức tường còn cụ gọi là đồng đá ấy. Cụ nói:

- Bức tường thật. Đá xếp đều đặn và sờ thấy có vôi hồ. Thế công đi vào ở đâu. Cháu cố tìm cho ra dấu bánh xe.

Tôi cúi sát đất, men theo tường đi cho đến cuối mà chẳng thấy vết xe nhỏ nào cả. Tôi trở về chỗ cụ Vitali đứng rồi đi ngược đầu kia. Kết quả cũng thế: đâu cũng là tường, trên tường không có một khoảng trống, dưới đất không một con đường, một rãnh đất hay một dấu vết gì chứng tỏ là có lối đi vào.

- Cháu chỉ thấy những tuyết là tuyết!

Tình cảnh của chúng tôi bây giờ thật là khủng khiếp. Chắc là cụ chủ tôi đã lầm đường và cái mỏ đá cụ tìm không phải ở chỗ này.

Khi tôi nói tôi không tìm ra vết bánh xe thì cụ Vitali lặng người đi, không nói gì cả. Rồi đặt tay lên tường một lần nữa, cụ sờ suốt từ đầu này đến đầu kia. Con Capi không hiểu gì, sủa lên một cách nôn nóng. Tôi lần bước theo sau cụ Vitali. Tôi nói:

- Có phải tìm xa hơn nữa không?

- Không. Mỏ đã bít rồi.

- Bít rồi?

- Người ta đã bít lối, không thể đi vào được nữa.

- Thế thì làm thế nào bây giờ?

- Làm thế nào? Ừ, làm thế nào? Ông cũng chẳng biết nữa. Đành chết ở đây.

- Chao ôi! Ông ơi!

- Ừ, cháu không đành chết! Cháu còn bé quá, cháu ham sống. Thế thì chúng ta hãy đi lên. Cháu đi được không?

- Còn ông?

- Khi ông không đi được nữa, ông sẽ quy như một con ngựa già.

- Đi đâu?

- Trở về Pari. Gặp cảnh sát, chúng ta sẽ nói họ dắt chúng ta đến sở cấm. Ông muốn tránh cái việc ấy, nhưng đâu nỡ để cháu chết rét. Đi lên đi, bé Rêmi, đi lên đi con, hãy can đảm lên!

Thế là chúng tôi ngược trở lại những đoạn đường chúng tôi vừa đi qua. Mấy

giờ đêm rồi? Tôi chả đoán được. Chúng tôi đi đã lâu, lâu lắm, mà lại đi chậm. Nửa đêm rồi chẳng? Hay là một giờ sáng? Trời vẫn một màu xanh sẫm, không trắng, chỉ vài ông sao lưa thưa và có vẻ như bé hơn ngày thường. Gió đã không lặng, còn thổi mạnh gấp bội. Gió cuốn bụi tuyết lên hai bên mép đường và quất vào mắt chúng tôi. Qua nhà nào cũng thấy tối mò và kín mít. Tôi nghĩ lan man rằng những người nằm ngủ ấm áp giữa chăn nệm ở trong kia nếu biết chúng tôi rét lạnh đến như thế này họ sẽ đứng dậy mở cửa cho vào.

Đi nhanh thì cũng đỡ rét, nhưng cụ Vitali vừa đi vừa thở dốc, chân bước rất khó khăn. Cụ thở phì phò như vừa mới chạy xong. Tôi hỏi cụ thì cụ không đáp, cụ lấy tay chậm chạp ra hiệu cho tôi biết là cụ không nói được. Từ thôn quê chúng tôi đã trở vào thành phố, nghĩa là chúng tôi đi giữa những bức tường trên đây thỉnh thoảng có một ngọn đèn lồng đu đưa, tiếng dây sắt kêu loảng xoảng.

Cụ Vitali dừng lại. Tôi biết là cụ đã đuối sức. Tôi nói:

- Để cháu gõ cửa một nhà nào đây thử xem ông nhé!

- Không nên. Người ta không mở cửa đâu. Những người trồng hoa, trồng rau củ ở đây ban đêm người ta không thức dậy đâu!

- Cứ đi nữa thôi.

Nhưng cụ có nghị lực hơn có sức lực. Đi được mấy bước, cụ dừng lại nữa. Cụ nói:

- Ông phải nghỉ một tí. Ông kiệt sức rồi.

Quãng ấy có một hàng giậu, có cổng mở. Một đồng phân bón to vun thẳng lên, cao hơn hàng giậu. Người ta thường thấy những đồng phân như thế trong mấy vườn trồng rau. Gió thổi qua đồng phân làm khô lớp rơm phủ mặt và vung vãi xuống đường khá nhiều, thành một lớp dày ở ngay dưới chân giậu. Cụ Vitali nói:

- Để ông ngồi xuống chỗ này.

- Ông có nói hễ ta ngồi xuống thì ta sẽ rét cóng đi và không bao giờ đứng dậy được nữa cơ mà?

Không trả lời, cụ ra hiệu bảo tôi dón đồng rơm vào sát cửa và cụ để rơi người xuống cái ổ rơm ấy chứ không phải là ngồi xuống. Răng cụ đánh vào nhau cằn cộp, toàn thân cụ run lẩy bẩy. Cụ nói:

- Mang thêm rom lại đây. Đồng phân sẽ che gió cho chúng ta.

Che gió thì đúng, nhưng đồng phân không che được rét. Tôi cố hết sức thu nhặt rom, dồn lại cho cụ Vitali. Xong tôi đến ngồi bên cạnh cụ. Cụ bảo:

- Cháu dịch sát vào người ông đi, và ôm lấy con Capi vào lòng. Nó sẽ san cho cháu một ít hơi ấm!

Cụ Vitali là người từng trải, cụ biết rằng trong hoàn cảnh chúng tôi lúc bấy giờ, cái rét có thể làm chết người như chơi. Cái việc cụ làm như vậy chứng tỏ là cụ đã hoàn toàn kiệt sức.

Đúng là cụ đã kiệt sức. Mười lăm hôm nay, ngày nào cụ cũng gắng gổ quá sức mình. Cho nên khi cái mệt nhọc hôm nay chồng lên bao nhiêu sự nhọc nhằn mấy hôm trước thì sức cụ đã quy, không gượng được nữa. Đã già yếu, lại gắng sức quá còn thêm đói khát thiếu thốn đủ điều, cụ đã kiệt quệ.

Cụ tự lượng biết sức mình chẳng? Điều đó không bao giờ tôi biết được. Chỉ thấy khi tôi cuốn rom vào người và dịch sát bên cụ, thì cụ cúi xuống mặt tôi và hôn tôi. Đó là lần thứ hai cụ hôn tôi và cũng là lần cuối cùng.

Rét ít thì thường làm cho người bị rét khi vào giường cứ run và không ngủ được. Rét nhiều và kéo dài thì lại làm cho người bị rét ở giữa trời mê man tê liệt.

Đó là trường hợp của chúng tôi. Tôi vừa nép vào người cụ Vitali thì mắt riu lại, cơ thể rã rời. Cố mở mắt không được, tôi tự cấu vào tay tôi rất mạnh. Nhưng da thịt tôi cũng tê dại cả rồi, cho nên cấu hết sức mới thấy hơi đau một tí. Tuy vậy tôi cũng hơi tỉnh lại một chút và nhìn nhận tình hình được phần nào. Cụ Vitali tựa lưng vào cổng ngòai thở hổn hển, thở rất mệt nhọc, hơi thở ngắn và dồn dập. Con Capi thì ngòai lên đùi tôi, vùi đầu trong ngực tôi mà ngủ. Trên đầu chúng tôi, gió vẫn thổi làm rơi rom lên người thầy trò chúng tôi, như những chiếc lá khô lìa cành. Ngoài đường không có một bóng người. Gần, xa, chung quanh chúng tôi cảnh vật trầm mặc và vắng lặng như ở cõi chết.

Cảnh vắng lặng ấy khiến cho tôi đâm sợ. Sợ gì? Tôi không biết. Một nỗi sợ hãi mơ hồ lẫn với một nỗi buồn vô hạn làm cho nước mắt tôi chảy giàn giụa. Tôi cảm thấy hình như tôi sắp chết tại chỗ này.

Nghĩ đến sự chết chóc, tôi lại nhớ làng Savanông. Má Bắcboranh tội nghiệp,

má ơi! Con chết mà không thấy mặt má, không được nhìn lại ngôi nhà mẹ con mình, mảnh vườn nhỏ của con! Trí tưởng tượng của tôi mới ngông cuồng làm sao! Mới nghĩ như thế, tôi đã thấy mình trở về đứng trong khoảng vườn: mặt trời sáng rực, tươi vui, ấm áp; cây trường thọ nở những nụ hoa vàng; chim sáo hót trong bụi; trên hàng rào gai, má Bácboranh đang phơi những quần áo vừa giặt ở con suối róc rách trên sỏi.

Bỗng nhiên, trí của tôi lại rời bỏ Savanông để đến thuyền Thiên Nga. Ác tởm ngủ trên giường. Bà Miligon còn đang thao thức, nghe tiếng gió gào, bà tự hỏi không biết trong cơn rét mướt thế này, thằng Rêmi phiêu dạt nơi đâu.

Rồi mắt tôi lại riu lại, tim tôi liệt dần, tôi cảm thấy mình đang ngất đi.

1. *Đèn thấp bằng một thứ hơi, đốt lên cháy thành ngọn sáng lò mờ - N.D*

LIDO

Khi tôi thức dậy thì thấy mình nằm trên giường và một ngọn lửa lớn làm sáng cả gian phòng.

Tôi nhìn quanh bốn phía.

Tôi chưa hề đến cái phòng này. Tôi cũng không quen ai trong đám người vây quanh tôi: một người đàn ông mặc áo xám đi guốc màu vàng và ba bốn trẻ em, trong đó có một em gái năm, sáu tuổi. Em bé trở mắt nhìn tôi. Mắt nó lạ lắm, mắt nó biết nói.

Tôi nhồm dậy. Mọi người vồn vã xúm quanh tôi.

Tôi hỏi:

- Cú Vitali?

Một thiếu nữ, chừng như là chị cả của mấy đứa em bé ấy nói:

- Nó hỏi bố nó.

- Không phải bố, đó là chủ tôi. Cú ấy đâu rồi? Capi đâu?

Giá như cú Vitali là cha tôi thì chắc họ sẽ dè dặt hơn khi báo tin về cú. Nhưng cú chỉ là ông chủ, cho nên người ta cho rằng có thể nào cứ nói thế ấy cho tôi nghe. Và họ cho tôi biết sự thể như sau:

Cái cổng mà chúng tôi nấp là nhà một người trồng hoa. Vào khoảng hai giờ đêm, người trồng hoa mở cửa để đi chợ thì thấy chúng tôi nằm dưới rom. Ban đầu người ta bảo chúng tôi đứng dậy để lấy lối cho xe ra. Khi thấy cả hai chúng tôi đều không nhúc nhích mà chỉ có con Capi sủa vang để bảo vệ chúng tôi thì người ta nắm cánh tay chúng tôi mà lắc. Chúng tôi cũng không động dậy tí nào. Thế là người ta mang đèn đến. Xem xét xong người ta biết rằng cú Vitali đã chết, chết rết còn tôi thì không hơn gì cú mấy tí. Tuy nhiên nhờ có con Capi nằm trên ngực cho nên tim tôi còn nóng và tim tôi còn thở thoi thóp. Tức khắc họ mang tôi vào nhà, đánh thức chú bé ngủ trên giường này dậy và đặt tôi nằm vào đó. Tôi nằm sáu tiếng đồng hồ liền, y như người chết. Rồi huyết mạch lại tuần hoàn, sự hô hấp dần dần bình phục và vừa rồi tôi đã hồi tỉnh.

Mặc dù thể xác và tinh thần rã rời, tê liệt, tôi cũng còn đủ tỉnh táo để hiểu biết tầm quan trọng của câu chuyện người ta kể. Cụ Vitali chết rồi!

Người kể câu chuyện ấy là người đàn ông mặc áo xám, tức là người chủ vườn. Khi ông kể thì cái em bé gái có đôi mắt như ngọc nhiên ấy không ngớt nhìn tôi. Khi nghe bố nói cụ Vitali chết thì nhờ khiếu trực cảm nhạy bén nên có lẽ em hiểu, em cảm thấy cái tin ấy sẽ làm cho tôi xúc động. Em vội vã bước lại gần bố, để một tay lên bố, một tay chỉ tôi. Em phát ra một thứ tiếng lạ lùng, không phải là lời nói mà một cái gì giống như một tiếng thở dài âu yếm và xót thương.

Cử chỉ của em bé ý nghĩa của nó rất rõ ràng, không cần phải có lời nói kèm theo mới hiểu. Tôi cảm thấy trong cử chỉ ấy và trong cái nhìn của em có một sự thông cảm tự nhiên. Từ khi chia tay với Ác-tơ, lần này là lần đầu lòng tôi tràn ngập triu mến và tin yêu. Ngày trước mỗi khi má Băc-bơ-anh nhìn tôi trước khi ôm tôi vào lòng, tôi cũng có cảm giác y như thế. Cụ Vitali chết rồi, cụ bỏ mặc tôi lạc loài, nhưng nhờ có cảm tình của em bé, tôi cảm thấy tôi không đến nỗi cô đơn, dường như cụ vẫn ở bên cạnh tôi vậy.

Ông bố cúi xuống mặt con, nói:

- Phải đấy, bé Lidơ của bố ạ! Nói ra thì em ấy buồn, nhưng cũng phải nói thật cho nó biết chứ! Chúng ta không nói thì ở sở cảnh sát họ cũng nói.

Ông nói thế rồi tiếp tục kể cho tôi nghe người ta đi báo với cảnh sát thế nào, cảnh sát mang cụ Vitali đi thế nào, trong khi gia đình ông đem đặt tôi vào giường của anh Aloxi là con trai lớn nhất của ông. Khi ông dứt lời thì tôi hỏi:

- Còn Capi?

- Capi?

- Vâng, con chó Capi?

- Bác không biết. Nó biến đâu mất.

- Nó chạy theo cái cáng mang cụ già đi. - Một đứa trẻ nói.

- Con trông thấy nó, hả Băng-giạ-manh?

- Đúng thế. Nó cúi gầm đầu, đi theo sát gót những người khên, chốc chốc lại nhảy lên cáng. Mỗi khi người ta đuổi nó xuống thì nó kêu những tiếng thảm thiết nghe như những tiếng gào nện trong cổ.

Thương hại thay con Capi! Nó đã bao lần đưa đám con Décbinô, đưa đám đẽ mà cười thôi. Và như một diễn viên lành nghề, nó lấy điệu bộ của một người khóc lóc, chốc chốc lại buông một tiếng thở dài náo ruột, làm cho những đứa trẻ rầu rĩ nhất cũng phải ôm bụng mà cười. Thế mà lần này...

Bấy giờ ông chủ vườn và mấy người con ông đã đi ra hết. Tôi đứng lên, cũng không biết để làm gì nữa. Cây đàn của tôi đặt tựa chân giường. Tôi lấy đàn, quàng dây lên vai rồi bước sang phía buồng mà ông chủ vườn và mấy người con ông vừa rút sang. Tất nhiên tôi phải đi thôi, nhưng đi đâu?... Tôi không biết đi đâu, chỉ cảm thấy rằng phải đi... Vả lại cụ Vitali dù chết, dù sống, tôi cũng phải gặp lại cụ. Cho nên tôi ra đi.

Ở trên giường, lúc thức dậy, tôi không thấy khó chịu cho lắm. Tôi chỉ mệt mỏi thôi và thấy đầu nóng dữ lắm. Nhưng đến lúc đứng lên, tôi lão đảo suýt ngã, phải vịn vào một chiếc ghế mới gượng được. Tuy vậy nghỉ một lát lại thấy đỡ, tôi xô cửa và thế là đã đứng trước mặt bố con ông chủ vườn. Họ ngồi quanh bàn, cạnh một lò sưởi cao đun lửa và họ ăn xúp, một thứ xúp bắp cải trông ngon quá.

Mùi xúp xông thẳng vào gan ruột một cách đột ngột nhắc tôi rằng cả ngày hôm qua tôi không ăn gì ráo. Tôi là người đi, đứng không vững nữa. Sự đau đớn ấy chắc cũng hiện lên nét mặt. Người chủ vườn lấy làm thương hại hỏi:

- Cháu khó ở hay sao thế?

Tôi đáp rằng quả tôi thấy trong người khó chịu và nếu ông chủ vui lòng, thì tôi xin phép ngồi lán lại một lát bên cạnh lò sưởi.

Nói vậy chứ tôi có cần lửa ấm nữa đâu, tôi cần cái ăn kia! Lửa ấm không làm cho tôi lại sức mà mùi xúp, tiếng thìa chạm trên đĩa, tiếng lưỡi khuấy khiến tôi yếu lả thêm. Tôi không đủ can đảm để hỏi xin một thìa xúp. Cụ Vitali không tập cho tôi ngựa tay xin bao giờ, và trời cũng không sinh tôi ra kiếp ăn mày. Thà tôi chết vì đói còn hơn là mở miệng nói: “Tôi đói”. Tại sao vậy? Tôi không biết. Có lẽ tại tôi chỉ muốn hỏi cái gì tôi có thể trả lại được mà thôi.

Cái em bé có đôi mắt lạ lùng, em bé không nói được mà người bố gọi là Lido ấy, em bé ấy ngồi đối diện với tôi. Em không ăn. Em nhìn tôi thao láo, không cúi đầu, quay mặt lúc nào. Bỗng dưng em đứng lên, bung đĩa xúp đầy của em đặt lên đùi tôi.

Không nói được vì lả, tôi đưa tay một cách yếu ớt ra hiệu từ chối với em, nhưng ông bố em không để cho tôi kịp từ chối. Ông nói:

- Cứ nhận đi, cháu ạ! Con Lidor nó biểu ai cái gì thì cũng thực lòng thực dạ cả. Và nếu cháu không chê thì hết đĩa ấy ta múc đĩa nữa.

Lại có chê! Tôi ngón đĩa xúp trong nháy mắt. Lidor vẫn đứng trước mặt tôi, nhìn tôi chòng chọc. Khi tôi để thìa xuống thì em kêu lên một tiếng nhỏ, tiếng kêu lần này không phải là tiếng thở dài nữa, mà là tiếng reo vui. Rồi em cầm đĩa đưa cho bố để bố em múc xúp. Khi đầy đĩa thì Lidor bung lại cho tôi với một nụ cười. Nụ cười của em dịu dàng quá, ngụ ý khuyến khích quá đến nỗi đương đối như thế mà tôi cảm động lặng người đi một lát quên đỡ lấy đĩa xúp.

Cũng như lần trước, đĩa xúp cạn nhanh như chớp. Mấy đứa bé vẫn theo dõi tôi bây giờ không mỉm cười nữa. Chúng cười thực sự, cười toét miệng. Người làm vườn buột miệng:

- Ái chà! Cháu ạ, cháu là một cây xúp.

Tôi xấu hổ quá, nóng bừng cả mặt lên. Nhưng rồi tôi nghĩ thà rằng nói hết sự thực còn hơn là để cho người ta cho mình là đứa phàm ăn.

Tôi bèn nói hôm qua không ăn tối.

- Còn trưa?

- Cũng không ăn trưa.

- Thế ông chủ cháu thế nào.

- Cũng nhịn như cháu.

- Thế thì cụ ấy vừa chết rét vừa chết đói.

Mấy đĩa xúp làm cho tôi hồi sức. Tôi vùng đứng dậy để cáo từ. Ông chủ vườn hỏi:

- Cháu định đi đâu?

- Tìm cụ Vitali để nhìn mặt cụ lần nữa.

- Nhưng cháu không biết hiện giờ cụ ấy ở đâu kia mà?

- Vâng, đúng thế!

- Cháu có bạn bè gì ở Pari không?

- Không!

- Người đồng hương đồng quận?
- Cũng không!
- Cháu trọ ở đâu?
- Không có chỗ trọ. Thầy trò cháu mới đến Pari hôm qua.
- Cháu định làm gì?
- Đánh đàn, ca hát để sinh sống.
- Ở đâu?
- Ở Pari.
- Tốt hơn hết là cháu trở về xứ sở với cha mẹ cháu. Cha mẹ cháu ở đâu?
- Cháu không có cha mẹ.
- Cháu có nói ông cụ râu bạc ấy không phải là cha cháu?
- Vâng, cháu không có cha. Nhưng cụ Vitali không khác gì là cha cháu.
- Thế còn mẹ cháu?
- Cháu không có mẹ.
- Cháu phải có một ông chú, ông cậu, bà cô, bà dì, một người anh em, chị em, họ hàng thân thích gì chứ?
- Không, không ai cả.
- Thế cháu từ đâu đến?

- Ông chồng bà mẹ nuôi cháu đã bán cháu cho cụ chủ cháu. Bác tốt với cháu quá. Cháu hết sức cảm ơn bác. Nếu bác cho phép thì chủ nhật tới cháu sẽ trở lại đây đánh đàn cho bác và mấy anh mấy chị nhảy, nếu bác cũng thích giải trí.

Tôi vừa nói vừa đi lại phía cửa. Nhưng vừa đi được mấy bước thì Lidơ đi theo, nắm tay tôi lại, chỉ cây đàn và cười nụ. Rõ ràng lắm rồi, không thể nhầm được!

- Cô muốn tôi đánh đàn cho nghe?

Lidơ gật đầu và vỗ tay vui vẻ. Ông bố nói:

- Ừ, ừ được đấy. Cháu đánh một bài cho em nó nghe đi!

Tôi đặt cây đàn xuống và dù không còn bụng dạ nào để đàn định nhảy múa, tôi cũng đánh một điệu van, điệu sở trường, điệu mà mấy ngón tay tôi đánh thành thạo nhất. Chao ôi! Tôi muốn đánh làm sao thật hay, hay như cụ Vitali để làm đẹp lòng cô bé mà đôi mắt đã khiến cho tôi cảm kích một cách êm đềm.

Lúc đầu Lidor vừa nghe vừa nhìn tôi chăm chăm. Rồi em lấy chân đánh nhịp. Lát sau, bị âm nhạc lôi cuốn, em xoay tròn trong nhà bếp, trong khi cô chị cả và hai anh ngồi xem. Em không khiêu vũ, đành thế, em không bước được những bước đúng đầu của điệu nhảy, nhưng em quay vòng rất uyển chuyển, gương mặt hơn hờ tươi cười.

Ngồi bên lò sưởi, ông bố cứ nhìn theo con. Ông có vẻ cảm động và ông vỗ tay không ngớt. Khúc nhạc chấm dứt, tôi vừa ngừng tay đàn thì Lidor đến đứng trước mặt tôi một cách rất đáng yêu và nghiêng đầu chào tôi bằng một kiểu chào rất đẹp. Rồi tức thời em gõ gõ vào cây đàn, ra hiệu cho tôi đàn nữa.

Tôi có thể đánh đàn suốt ngày vì em mà vẫn thích. Nhưng ông bố bảo bấy nhiêu là vừa, bởi vì ông không muốn cho cô bé quay nhiều quá, mệt người. Bởi thế, tôi không đánh vũ khúc nữa, tôi hát bài hát vùng Naplơ mà cụ Vitali đã bày cho tôi.

Cửa sổ thấp mà chủ lầu khắc nghiệt.

Khiến bao phen tôi héo hắt thần thờ.

Trái tim tôi nóng bừng trăm nến thấp

Mà lạnh lòng, người đẹp vẫn thờ ơ...

Bài hát ấy đối với tôi cũng như bài “Mấy trág sĩ quê tôi” trong vở ca kịch “Rôbe thẳng quỉ” đối với danh ca Nuarít hay bài “Theo ta” trong vở ca kịch “Guyôm Ten” đối với danh ca Đuyporê. Nghĩa là bài tử, bài mà khi hát lên, tôi được hoan nghênh hơn hết. Điệu nhạc nó êm ái và u hoài, phảng phất một cái gì âu yếm làm xao xuyến lòng người.

Tôi vừa dạo vài tiếng đã thấy Lidor đến đứng trước mặt, mắt dán vào mắt tôi, môi mấp máy như muốn thắm lặp lại những câu tôi hát. Khi điệu hát trở nên buồn, em lùi mấy bước, đến đoạn cuối cùng thì em úp mặt vào đầu gối bố, khóc tím tím. Ông bố bảo:

- Thôi, thôi!

Một người anh của em, anh Bắggiamanh, nói:

- Con bé ngốc lạ! Nó vừa nhảy múa xong lại khóc ngay.

- Chưa ngốc bằng mày! Con Lidor nó hiểu đấy. - Cô chị nói thế và cúi xuống hôn Lidor.

Trong khi Lidor ôm gôi bố khóc thì tôi mang cây đàn lên vai và tiến lại phía cửa.

- Cháu đi đâu bây giờ? - Ông bố hỏi?

- Cháu đã thưa với bác rồi, cháu sẽ cố tìm cách nhìn mặt cụ Vitali lần chót, rồi sau đó, làm những cái cụ đã dạy cho cháu là đánh đàn và hát.

- Cháu quý cái nghề đàn hát rong của cháu lắm nhỉ?

- Cháu không có nghề khác.

- Cháu không ngại kiếp sống đường sống chợ à?

- Cháu không có nhà cửa.

- Cái đêm vừa qua không làm cho cháu suy nghĩ hay sao?

- Có chứ! Tất nhiên là cháu thích một chiếc giường êm, một bếp lửa ấm hơn.

- Cháu muốn có những thứ ấy không? Giường êm, lửa ấm và dĩ nhiên là lao động nữa. Nếu cháu bằng lòng ở lại thì cháu cùng làm việc và cháu cùng ăn ở với bố con bác. Cháu hiểu không? Cháu có hiểu là điều bác hứa với cháu thì không phải là cảnh giàu sang, cũng không phải là chuyện ăn không ngồi rồi. Cháu mà nhận lời thì cháu cũng phải chia phần lao lực, phải chịu thương chịu khó, phải dậy sớm, cuốc đất cả ngày, lấy mồ hôi đổi lấy miếng bánh. Nhưng mà cuộc sống của cháu thì đảm bảo cháu khỏi phải chịu cảnh màn trời chiếu đất như đêm hôm qua, cũng không lo cái nạn chết đường chết sá. Tối đến đã có sẵn giường sẵn nệm chờ cháu trong phòng và khi ngồi ăn đĩa xúp, cháu sẽ có cái thú hưởng cái của tự mình làm ra. Điều đó sẽ làm cho cháu thấy đĩa xúp ngon hơn, bác cam đoan là thế. Sau hết, nếu cháu là một chú bé ngoan và bác đã bắt đầu cảm thấy như thế thì gia đình này sẽ là gia đình của cháu.

Lidor quay lại và mỉm cười với tôi qua làn nước mắt.

Cái việc ông chủ vườn đề nghị thật là bất ngờ quá! Tôi không hiểu hết những lời nói của ông nên đứng tần ngần một lúc.

Bấy giờ Lidor rời bố, đi lại gần tôi, nắm tay tôi dặt ra trước một bức tranh treo trên tường. Tranh vẽ hình ông thánh Giăng mang tấm da cừu.

Em ra hiệu cho bố và các anh nhìn lên tranh, đồng thời em đặt bàn tay lên người tôi, vuốt vuốt tấm da cừu. Rồi em chỉ tay lên tóc tôi, mái tóc tôi, như tóc thánh Giăng, cũng rẽ làm hai từ trán. Tôi biết em thấy tôi giống thánh Giăng. Không hiểu

sao điều ấy khiến tôi lâng lâng cảm động.

- Đúng rồi! - Ông bố nói. - Đúng là chú ấy giống thánh Giăng.

Lidor vỗ tay cười.

Ông chủ vườn trở lại với đề nghị của ông:

- Này cháu, thế cái chuyện ấy cháu xem có được không nào?

Có gia đình!

Ta cũng sẽ có gia đình ư! Ôi! Đã bao nhiêu lần cái mơ ước ta thường ấp ủ ấy tan vỡ! Ta đã lần lượt mất má Băcơranh, rồi bà Miligon, rồi cụ Vitali.

Thế này thì ta sẽ khỏi hưu quanh cô đơn!

Tình cảnh của tôi lúc bấy giờ thật là bi đát. Cái người mấy năm nay ở luôn bên cạnh tôi, người ấy vừa qua đời. Cùng lúc ấy tôi lại mất một người bạn đồng hành, người bạn đồng phòng, người bạn thân, người bạn tốt Capi mà tôi yêu mến và nó cũng yêu mến tôi không kể xiết.

Tuy nhiên khi ông chủ vườn ngỏ ý muốn tôi ở lại thì tôi cũng thấy tin tưởng.

Như thế này thì đi đâu phải đã lâm vào cảnh trời cùng đất tận! Tôi còn có thể sống lại với đời. Điều làm cho tôi cảm động hơn cả việc được đảm bảo cái ăn hàng ngày, là cái không khí hòa thuận êm đềm trước mắt và cái cảnh gia đình ấm cúng mà người ta hứa hẹn với tôi.

Những anh con trai này sẽ là anh em tôi. Cái cô bé Lidor xinh xắn này sẽ là em gái tôi.

Trong những giấc mộng vàng của tuổi thơ, tôi thường mừng tượng gặp mẹ, gặp cha, chứ chưa bao giờ dám nghĩ đến anh trai, em gái.

Thế mà nay lại có.

Không phải là ruột rà máu mủ, nhưng gần gũi thân thích với nhau lâu ngày rồi cũng trở thành anh em.

Muốn thế chỉ cần thương yêu họ, điều đó tôi rất sẵn sàng; và làm cho họ thương yêu mình, cái đó chắc cũng không khó vì trông họ đều tốt bụng cả.

Tôi nhanh nhẹn cởi dây đàn treo trên vai xuống. Ông bố cười, bảo:

- Đó là một cách trả lời và trả lời tốt. Người ta hiểu rằng cách giải quyết như thế là vừa ý cháu. Cháu hãy mắc dây đàn trên cái đinh kia. Chừng nào cháu thấy

không thích ở đây nữa thì cháu sẽ lấy nó xuống mà bay nhảy. Có điều là cháu sẽ bắt chước con chim oanh, con chim én, chọn thời tiết mà lên đường.

- Cháu chỉ đi một lần thôi, - tôi nói, - đi viếng cụ Vitali.

- Cái đó đúng quá. - Ông chủ vườn nhân hậu đáp.

Cái nhà này thuộc khu Golaxie, và ông chủ nhà tên là Acanh. Gia đình gồm có năm người, người bố mà người ta gọi là bác Pie, hai trai là Aloxi, Bắnggiamanh, hai gái là Êchiennét, chị cả, và Lidor, em út.

Lidor câm, nhưng không phải câm từ lúc sơ sinh, nghĩa là bệnh câm của em không phải là hậu quả của bệnh điếc. Em đã biết nói trong hai năm, cho đến khi sắp được ba tuổi tròn mới hóa câm do hậu quả của mấy cơn kinh giật. Cái tai nạn ấy may sao không ảnh hưởng tới trí thông minh của em; trái lại trí thông minh ở em đã phát triển nhanh sớm một cách phi thường. Không những em hiểu hết mà em còn thổ lộ, còn diễn đạt được hết.

Trong những gia đình nghèo và ở cả những gia đình không nghèo, lắm khi những đứa con có tật nguyên lại bị bỏ bê, hoặc bị hắt hủi.

Nhưng tình trạng ấy không xảy ra đối với Lidor. Vì ngộ nghĩnh, linh hoạt, vì tính tình đầm thắm dịu dàng, vì tấm lòng tốt của em luôn luôn bộc lộ, em đã thoát khỏi số phận hẩm hiu ấy. Hai anh trai của em thì rất độ lượng đối với em chứ không làm tình làm tội em về cái khoản tật nguyên đó; bố em chỉ nhìn thấy có em; chị cả Êchiennét thì quý chuộng em.

Ngày xưa, người con đầu lòng có quyền lợi lớn trong gia đình quý tộc. Ngày nay, trong gia đình thợ thuyền, làm con gái đầu lòng là thừa kế một trách nhiệm nặng nề. Sau khi sinh Lidor được một năm, bà Acanh chết, và từ ngày ấy, Êchiennét đã đóng vai bà mẹ trong gia đình, mặc dù chị chỉ hơn các em kế có hai tuổi. Đáng lẽ là đi học thì chị phải ở nhà nấu ăn, khâu vá quần áo cho cha, cho em và bồng bế bé Lidor. Mãi thế rồi mọi người cũng quên phắt chị là con gái, là chị mà quen coi chị là một người giúp việc. Mà đối với người giúp việc thì người ta chẳng cần câu nệ. Người ta biết rằng chị có bỏ mà đi đâu, mà cũng chẳng giận hờn gì.

Êchiennét bế bé Lidor, dắt Bắnggiamanh, làm việc quần quật suốt ngày, dậy lúc trời chưa sáng để nấu xúp cho bố ăn đi chợ kịp buổi, thức đến đêm khuya để dọn dẹp

cắt đặt mọi thứ sau bữa tối, đem quần áo các em giặt ở máng nước. Mùa hè, được phút nào hờ tay thì chị lo tưới rau; mùa đông đương đêm chị thường thức dậy mang tranh ra ra che dậy cho cây khi đột nhiên có băng giá. Mãi làm những công việc ấy, Êchiennét không có thì giờ vui đùa nô giỡn, sống tuổi trẻ thơ. Mới mười bốn tuổi, mặt mày chị đã mang vẻ dăm chiêu như người ba mươi năm, chỉ có khác là có ánh một vẻ dịu hiền nhẫn nại.

Tôi treo cây đàn lên chiếc đanh rồi kể cho cả nhà nghe chúng tôi đi Giăngtili như thế nào. Chưa được dăm phút thì tôi nghe ở phía ngoài cửa mở ra vườn có tiếng cào cào và tiếp sau có một tiếng sữa rên rĩ. Tôi đứng phắt dậy nói:

- Con Capi rồi! Nhưng em Lidor đã nhanh chân hơn tôi, chạy ra mở cửa. Con chó đáng thương nhảy vào người tôi. Tôi bế nó lên tay thì nó liếm mặt mày tôi và reo mừng ăng ăng. Toàn thân nó run lên. Tôi hỏi ông Acanh:

- Còn Capi thì thế nào?

Ông hiểu ý tôi, đáp:

- Con Capi ư? Thì nó cứ ở lại đây với cháu!

Hình như con chó cũng hiểu. Nó nhảy xuống đất, đưa chân phải lên ngực chào mọi người. Bọn trẻ thích chí cười vang nhất là Lidor. Để mua vui cho các anh các chị ấy, tôi định bắt Capi diễn một tiết mục. Nhưng nó không chịu. Nó nhảy trở lên gối tôi và lại mơn trớn tôi. Rồi thì nó nhảy xuống cắn tay áo tôi mà lôi. Tôi nói:

- Nó làm thế là đúng đấy, nó muốn cháu đi.

- Để theo nó đến với cụ chủ cháu, phải rồi!

Những người canh sát mang cụ Vitali đi có nói rằng họ cần hỏi cung tôi, một khi tôi đã được sưởi ấm và hồi tỉnh lại. Họ bảo nội nhật hôm đó, họ sẽ trở lại. Nhưng ngồi mà chờ họ thì sốt ruột quá, và đã chắc gì. Tôi thấp thỏm mong tin cụ Vitali. Biết đâu cụ không chết như người ta đoán! Tôi chả sống đây là gì? Cụ cũng có thể hồi tỉnh lại như tôi ấy chứ?

Thấy tôi băn khoăn và đoán biết lý do vì sao tôi băn khoăn, ông chủ vườn đưa tôi đến sở cấm. Ở đây người ta hỏi tôi dồn dập nhiều câu hỏi. Khi người ta cam đoan với tôi rằng cụ Vitali chết rồi, tôi mới chịu trả lời. Những điều tôi biết về cụ Vitali đơn sơ lắm, và cứ biết sao tôi nói vậy. Nhưng ông cấm thì muốn biết nhiều hơn, cho nên

ông gạn hỏi tôi rất lâu về cụ Vitali và về tôi.

Về tôi thì tôi trả lời rằng tôi không còn cha mẹ họ hàng gì cả mà cụ Vitali đã muốn hỏi tôi với người chồng của bà mẹ nuôi tôi; số tiền muốn cụ đã trả trước. Ông cảm hỏi:

- Thế từ nay thì sao?

Nghe câu ấy, ông chủ vườn đỡ lời tôi:

- Từ nay thì chúng tôi xin nhận đảm đương lấy nó, nếu ông sẵn lòng giao nó cho chúng tôi.

Không những ông cảm sẵn lòng giao tôi cho ông chủ vườn, ông còn khen ngợi ông chủ vườn về cử chỉ nhân đạo của ông ấy là khác.

Xong phần tôi thì phải trả lời đến những câu hỏi về cụ Vitali. Việc này không dễ vì tôi có biết gì cho lắm về cụ Vitali đâu! Tuy vậy cũng có một điều bí ẩn có thể phát giác: đó là cái việc cụ Vitali đã hát thế nào mà bà thượng lưu phải kinh ngạc và khâm phục trong đêm biểu diễn cuối cùng của chúng tôi. Còn những lời dọa dẫm của Garôphôli nữa, nhưng tôi tự hỏi có nên giấu bớt chuyện ấy không. Cái điều bình sinh cụ chủ tôi hết sức giữ bí mật thì sau khi cụ chết rồi có nên tiết lộ ra không?

Nhưng đứng trước một viên cảnh lạnh nghề, thì một thằng nhóc con như tôi có dễ gì giấu giếm! Họ có một cách gạn hỏi làm sao cho mình hễ muốn tránh trở thì y như rằng càng chóng mắc vào tròng. Đó là trường hợp của tôi. Chưa đầy năm phút, ông đã bắt tôi khai trọn cái điều tôi muốn giấu mà ông thì ung biết.

Ông bảo một nhân viên của ông:

- Bây giờ thì chỉ cần đưa em này đến nhà gã Garôphôli. Đến phố Luôcxin, nó khắc nhận ra nhà thằng cha ấy. Chùng ấy, anh lên gác với nó và anh hỏi gã Garôphôli.

Viên cảnh sát, ông chủ vườn và tôi, cả ba cùng ra đi. Cũng như ông cảm đã nói, tôi tìm ra nhà Garôphôli khá dễ dàng. Chúng tôi lên tầng gác thứ tư. Tôi không gặp Mátchia, có lẽ nó đi bệnh viện thật. Trông thấy một viên cảnh sát, lại nhận ra tôi, thằng Garôphôli tái mặt. Hẳn là nó lo sợ lắm. Nhưng khi nó nghe chính miệng người cảnh sát nói lý do vì sao chúng tôi đến thì nó bình tĩnh ngay. Nó nói:

- Ô! Thế ra cái ông lão tội nghiệp ấy đã chết rồi!

- Anh biết ông cụ ấy?

- Biết lắm.

- Thế thì anh hãy nói những điều anh biết.

- Có khó khăn gì! Ông cụ không phải tên là Vitali. Ông cụ tên là Cáclô Bandani. Nếu trước đây ba mươi năm bốn mươi năm, ông ở Italia, thì chỉ nghe cái tên ấy, ông đủ biết ngay cái người mà ông lo tìm tung tích thế nào. Thuở ấy, Cáclô Bandani là danh ca nổi tiếng nhất trong toàn cõi Italia, và thành tích của ông trên các sân khấu ở nước chúng tôi thật là lừng lẫy. Ông đã đi hát khắp nơi, Naplơ, Rôma, Milăng, Vonidơ, Phororăngxơ, Lôngđơơ, Pari. Nhưng đến một lúc nào đó thì ông mất giọng. Không thể là ngôi sao sáng giá nhất giữa các nghệ sĩ được nữa thì ông cũng không muốn vào hát trong những rạp không xứng đáng với mình, để cho danh vọng của mình bị tổn thương. Bởi thế ông từ bỏ cái tên Cáclô Bandani và lấy tên Vitali. Ông lẩn tránh tất cả những người xưa kia đã từng biết ông trong thời oanh liệt. Tuy thế, cũng cần phải sinh sống, cho nên ông đã làm thử nhiều nghề, nhưng không thành công và cứ xuống dốc dần dần cho đến bước phải đi làm một anh xiếc chó. Nhưng trong cảnh cùng khổ, ông vẫn kiêu hãnh. Nếu công chúng mà biết cái người nghệ sĩ Cáclô Bandani lừng lẫy xưa kia bây giờ hoá nên ông cụ Vitali xơ xác, thì ông ta có thể chết đi được vì xấu hổ. Nhờ một sự tình cờ mà tôi biết được điều bí mật này.

Cái bí mật lâu nay làm cho tôi hết sức băn khoăn, ngày nay đã được giải đáp như thế đây.

Nghệ sĩ Cáclô Bandani đáng thương ời! Cụ Vitali thân yêu và kính mến ời! Giá người ta có bảo xưa kia cụ đã từng làm vua một nước, thì cháu cũng chẳng lấy làm lạ chút nào!

TÔI LÀM VƯỜN

Người ta định sáng hôm sau thì chôn cất cụ Vitali và ông bố Lido hứa sẽ dắt tôi đi đưa đám cụ.

Nhưng ngày hôm sau, thật ức quá! Tôi không dậy được vì trong đêm tối đã lên một cơn sốt nặng. Thoạt đầu tôi rùng mình ớn lạnh trong người, sau đó thấy nóng bừng. Tôi cảm thấy như có lửa nung trong ngực. Tôi nghĩ rằng tôi đã mắc bệnh y như con Giôlicơ sau cái đêm nó ngủ trên cây, dưới mưa tuyết.

Thật vậy, tôi sung phôi nặng do bị cảm lạnh trong cái đêm mà cụ chủ đáng thương của tôi bỏ mạng. Chính trận sung phôi ấy làm cho tôi nhận rõ lòng tử tế của gia đình ông Acanh, nhất là sự tận tâm của Êchiennét.

Mặc dù thường thường những người nghèo không ưa mời thầy thuốc mấy, nhưng vì tôi lên cơn kịch liệt quá, khủng khiếp quá, nên lần này nhà bác Acanh phải phá bỏ lệ cũ. Người thầy thuốc được mời đến không phải mất công khám nghiệm lâu, không cần hỏi triệu chứng chi tiết, cũng nhận ra chứng bệnh tôi. Ông bảo ngay là phải đưa tôi đi bệnh viện. Cách đó thì tiện lợi và đỡ phiền phức. Tuy vậy ông Acanh không đồng ý. Ông nói:

- Thằng bé đã đến ngã trước cửa nhà chúng tôi chứ có phải trước cửa nhà thương làm phúc đâu. Bởi vậy chúng tôi phải giữ nó ở đây để chạy chữa cho nó.

Ông thầy thuốc dùng nhiều lời lẽ ân cần để đánh đổ cách lập luận theo thuyết tiền định ấy; nhưng những lời lẽ ấy không làm cho ông chủ vườn lung lay. Ông bảo nhất định phải giữ tôi ở nhà và ông đã giữ tôi ở nhà. Thế là ngoài công việc thường ngày, Êchiennét lại nhận thêm cái việc chăm sóc người bệnh. Chị dịu dàng và chăm sóc có phương pháp, luôn luôn kiên nhẫn và chu đáo. Khi chị phải rời giường tôi để làm việc nhà thì Lido thay thế cho chị; lắm khi trong lúc sốt tôi trông thấy em ngồi ở cuối giường mở đôi mắt to nhìn tôi lo ngại. Tinh thần hoảng loạn vì mê sảng; tôi tưởng em là thần hộ mệnh của tôi. Tôi nói với em những ước mơ, những ham muốn của tôi như nói với thiên thần. Cũng từ lúc ấy mà đi, tôi quen coi em như một nhân vật thần kỳ, rạng ánh hào quang; tôi lấy làm ngạc nhiên thấy em sống như chúng tôi, ở giữa

chúng tôi và tôi chờ cái phút mà em bay bổng lên với đôi cánh trắng to rộng.

Bệnh tình của tôi kéo dài và làm cho tôi đau đớn vật vã đêm ngày, đôi lúc lại đột ngột trở nặng. Cứ tình hình ấy dù là cha mẹ đẻ đi nữa cũng phải ngã lòng. Thế mà chị Êchiennét thì không hề bớt kiên nhẫn, bớt tận tâm. Nhiều đêm người nhà phải thức trông tôi bởi vì ngực tôi nặng đến nỗi lúc nào cũng tưởng sắp bị nghẹt thở. Những lúc ấy, Aloxi và Bắnggiamanh thay phiên nhau ngồi bên giường.

Cuối cùng tôi cũng bước vào giai đoạn bình phục. Nhưng vì bệnh kéo dài và hay trở chứng cho nên phải chờ cho đến khi mùa xuân trở về làm xanh những đồng cỏ khu Golaxixe, tôi mới dám bước chân ra khỏi nhà. Bảy giờ thì em Lidor thay thế cho chị Êchiennét, vì em không phải làm lung. Chính em đưa tôi đi dạo trên bờ sông Bievoro. Khoảng trưa, khi mặt trời ấm nhất thì chúng tôi ra đi. Tay nắm tay, Lidor và tôi thong thả đi bước một, con Capi theo sau. Năm ấy mùa xuân êm đềm và đẹp dễ lạ. Cũng có lẽ sự thật không hoàn toàn như thế, nhưng cái cảm tưởng mà tôi giữ lại về mùa xuân ấy là thế thì có khác gì.

Cái khu nằm giữa tòa Nhà trắng và đồng Golaxie người Pari ít biết đến. Người ta chỉ biết mơ màng đâu ở chốn ấy có một thung lũng nhỏ mà thôi. Vì con sông chảy qua thung lũng là sông Bievoro ở đoạn nó chảy qua khu công nghiệp Xanh Mácxen chứ không phải trên bộ mặt tự nhiên của nó, khi nó chảy qua Varie hay Rongít.

Không biết bây giờ thì thế nào chứ thưở ấy thì sông Bievoro chảy dưới hai hàng liễu và bạch dương rậm rạp. Ở hai bên bờ, những đồng cỏ xanh trải ra thoải thoải cho đến tận chân mấy ngọn đồi nhỏ đằng xa, trên ấy nhà cửa chen với vườn tược. Mùa xuân cỏ tươi lên ngồn ngộn, và đây đó trên tấm thảm Bích ngọc, hoa cúc đại diêm những nụ trắng hình sao. Trên những cành liễu đương trổ lá, trong các cây bạch dương đầy lộc ứ nhựa dẻo, lũ chim sáo, chim bạc má, chim mai hoa bay liệng chập chờn. Tiếng hát líu lo của chim chóc chứng tỏ rằng đây còn ở thôn quê chứ chưa vào thành thị.

Đây, tôi nhìn thấy cái thung lũng ấy như thế đây, và hình ảnh ấy mãi mãi về sau trong ký ức tôi vẫn còn tươi mới như thưở ban đầu. Nếu tôi là họa sĩ, tôi sẽ vẽ cho các bạn xem rằng bạch dương không sót một cây nào, cùng với những cây liễu to có những cây phúc bồn tử gai góc, rễ bám vào thân liễu cổ, lá vườn xanh ròn trên đầu

ngọn liễu. Tôi sẽ vẽ những bờ nghiêng của mấy công sự, trên ấy chúng tôi co một chân và trượt một cách say sưa.

Tôi sẽ vẽ cái Đồi chim giẽ với chiếc cối xay gió, cái sân Xanhтелен với các chị thợ giặt, những xưởng thuộc đã làm hôi bản nước sông và cái trại tá điền Xanhtanno; những người điên dại đáng thương trồng trọt ở trại này thường đi qua một bên chúng tôi với nụ cười ngớ ngẩn, đôi tay buông xuôi, mặt mày nhẩn nhó, đầu lưỡi thò ra ngoài cái miệng để hở.

Trong những cuộc đi chơi ấy, Lidơ không nói năng gì, dĩ nhiên. Cái lạ là đến tôi cũng đâm ra không nói gì nốt, vì chúng tôi không cần nói nên lời, chỉ đọc trong mắt nhau thôi cũng đủ hiểu nhau, lâu dần thành quen.

Sức khỏe của tôi dần dần hồi phục, và đã đến lúc tôi làm vườn được. Bây nay tôi sốt ruột trông cho mau đến cái ngày đó bởi vì tôi muốn mau chóng được làm bù lại cho người ta những cái người ta đã làm cho mình! Tôi muốn làm việc cho họ, cố gắng làm được chừng nào hay chừng ấy để đền đáp những cái họ đã cho tôi. Từ trước tới nay tôi chưa lao động bao giờ. Đi những đoạn đường dài cũng thật là mệt nhọc đấy, nhưng đó không phải là một thứ công việc liên tục đòi hỏi người ta phải bền bỉ và chăm chỉ. Tuy thế tôi vẫn tin rằng tôi sẽ lao động giỏi, hay ít nhất cũng dũng cảm lao động như những người chung quanh tôi.

Tiết này là tiết hoa yên chi bắt đầu được bày bán ở các chợ trong thành phố Pari. Bác Acanh tiết này cũng trồng yên chi đầy vườn; thứ thì hoa đỏ, thứ hoa trắng, thứ hoa tím. Mỗi loại cùng nhau trồng thành từng khoảng cách dưới lòng kính, thành thử có những luống trắng lớp bên cạnh những luống đỏ rực trông rất đẹp mắt. Buổi chiều, khi chưa dậy lòng kính thì không khí ngan ngát mùi hoa.

Người ta đã liệu cắt cho tôi một công việc vừa với sức yếu của tôi. Đó là việc gỡ những tấm cửa kính lên, buổi sớm khi sương giá đã tan, dậy lại buổi chiều khi sương giá sắp xuống, và khi nắng lên thì lấy rom rải lên mặt kính để che cho yên chi khỏi bị nắng hun. Cái công việc ấy không khó, cũng không nhọc lắm, duy mất nhiều thời giờ vì có những mấy trăm tấm cửa phải đóng mở hàng ngày và phải coi chừng luôn để che cho mát hay đỡ cho quang tùy lúc nắng gắt hay dịu.

Trong khi tôi làm những việc ấy thì Lidơ ở bên cái guồng múc nước tưới: Con

ngựa già Côcôt mang mặt nạ da che mắt đi vòng quanh mãi cũng có lúc đâm chán, nên bước chậm lại; mỗi lần như thế thì Lidor vút cây roi da dê giục nó. Một trong hai anh của Lidor nghiêng gàu trút nước, những gàu nước do guồng máy kéo lên, còn anh kia thì giúp bố. Như vậy mỗi người đều có một phần việc và không ai để uổng phí thì giờ.

Tôi đã thấy người nông dân ở làng tôi làm việc nhưng tôi chưa hề tưởng tượng những người làm vườn vùng lân cận Pari dũng cảm và cần mẫn như thế nào. Họ thức dậy trước khi mặt trời mọc, đi ngủ sau khi mặt trời lặn rất lâu, cả một ngày dài đằng đẳng như thế, họ luôn luôn làm việc không tiếc sức, còn làm được chừng nào thì cứ làm. Tôi cũng từng thấy người ta trông trọt từ lâu rồi, nhưng rồi tôi chưa hề lường được sản lượng của đất đai khi người ta làm việc không ngừng tay, không để cho đất nghỉ. Ở với bác Acanh tôi học tập được những điều ấy.

Người ta không bắt tôi phải mãi mãi chăm lo các lồng kính. Càng ngày tôi càng khỏe ra. Đã đến lúc tôi cũng được gieo trồng một cái gì xuống đất, điều ấy làm cho tôi rất vui sướng, càng vui sướng hơn nữa khi thấy những cây tôi gieo mọc lên. Cây ấy là công trình, là sự nghiệp, là kết quả sáng tạo của tôi, tôi kiêu hãnh vì nó. Thế là tôi cũng được việc đấy chứ, tôi cũng có ích đấy chứ! Tôi đã chứng thực điều ấy, hơn nữa tôi cảm thấy như thế, và tôi tự hào lạ! Đúng thế các bạn ạ, cái cảm giác ấy làm cho mình quên hết bao nỗi khó nhọc.

Cách sống mới này tuy có nhọc nhằn hơn trước, tôi cũng chóng quen. Cảnh sống bây giờ khác hẳn với cái đời lang thang của người xiếc rong ngày trước. Ngày trước tôi chạy nhảy tự do không phải làm lưng khó nhọc gì ngoài việc xăm xăm đi tới phía trước, trên các nẻo đường dài. Bây giờ phải ở trong vườn giữa bốn bức tường, phải làm việc vất vả từ sáng đến tối, áo đầm mồ hôi, hai tay xách hai thùng tưới nặng, chân giẫm trên các lối đi nhầy nhụa những bùn lầy. Nhưng mà xung quanh tôi, ai cũng làm việc vất vả như thế cả. Thùng tưới của ông bố nặng hơn thùng tôi, áo ông cũng ướt mồ hôi hơn áo chúng tôi. Gian khổ mà cùng chung chịu thì cũng thấy đỡ gian khổ đi nhiều, vả lại ở đây, tôi được sống cái không khí gia đình êm ấm đã tưởng không bao giờ được hưởng. Tôi không còn lẻ loi, không phải là đứa trẻ bị vứt bỏ nữa. Tôi có giường riêng của tôi, tôi có chỗ ngồi của tôi ở bàn ăn gia đình. Cũng có đôi khi trong

lúc làm việc, Aloxi hay Bắnggiamanh bóp tôi một cái. Tay chúng buông xuống thì tôi cũng quên ngay, không giận gì chúng, cũng như chúng nó, chúng nó không nhớ không thù những cú đánh trả. Và buổi tối chung quanh nồi xúp nóng, chúng tôi lại là bạn, là anh em.

Nói cho đúng thì không phải lúc nào cũng chỉ có lao động vất vả. Chúng tôi cũng có những giờ phút nghỉ ngơi và giải trí, ngắn thì quả là ngắn, nhưng càng ngắn càng thú vị.

Ngày chủ nhật, xế trưa, chúng tôi quây quần dưới giàn nho kế tiếp hiên nhà. Tôi đi lấy cây đàn treo trên danh và đánh cho bốn chị em Lidor nhảy, cả bốn người đều không học khiêu vũ. Nhưng Aloxi và Bắnggiamanh đã dự một buổi dạ vũ sau lễ cưới ở khách sạn Thiên Trụ và nhớ lồm bồm mấy bước. Chúng dựa trên trí nhớ, mày mò dựng lại bài vũ. Nhảy chán thì chúng yêu cầu tôi hát những bài hát quen thuộc của tôi. Khi ấy, khúc hát miền Naplơ lại làm cho Lidor cảm xúc, trăm lần như một.

Cửa sổ thấp... mà chủ lầu khắc nghiệt.

Không bao giờ tôi hát đến đoạn cuối cùng mà Lidor không ứa nước mắt. Thế là tôi diễn một hài kịch với con Capi để làm cho em khuây khỏa. Đối với con Capi cũng thế, những ngày chủ nhật ấy là những ngày hội. Những ngày ấy đưa nó trở về cái thời hoạt động năm xưa, cho nên khi đóng xong vai trò của nó một lần rồi thì nó chỉ chực đóng lại lần nữa.

Đối với tôi, những ngày chủ nhật ấy cũng là những ngày tưởng nhớ tới cụ Vitali. Tôi đánh đàn tôi hát y như có cụ ở bên tôi. Ôi! Cụ Vitali kính yêu! Tôi càng lớn lên càng kính mộ vong linh cụ, càng hiểu rõ công ơn của cụ đối với tôi.

Hai năm tròn đã trôi qua như thế. Bác Acanh thường dẫn tôi đi chợ, đi bên Hàng Hoa, nhà thờ Mađơlen, lầu chứa nước, hoặc đi lại các cửa hàng của những chị hàng hoa trong thành phố để mang cây cảnh đến cho họ, dần dà tôi biết Pari. Tôi thấy rằng Pari không phải là thành phố vàng và cẩm thạch như tôi tưởng tượng khi chưa đến, nhưng nó cũng không phải là một thành phố bùn lầy như tôi đã vẽ hình dung ra khi đi vào từ phía Sarăngtông, qua khu phố Muphota. Tôi trông thấy nhiều công trình kiến trúc. Tôi đã đi vào xem một số những lâu đài ấy. Tôi đi chơi dọc bờ sông, trên các đại lộ, trong vườn Luyxăngbua; và vườn của cung điện Tuylori ở quảng trường

Săng Êlydê. Tôi được xem nhiều pho tượng. Thấy dòng người cuộn cuộn như thác chảy, tôi khôn xiết kính phục. Tôi bắt đầu có ý niệm về cuộc sống của một thủ đô lớn.

Tôi học bằng mắt trong lúc có công việc cần phải đi hay trong những cuộc đi chơi phiếm. Nhưng việc giáo dục của tôi, may thay, không phải chỉ có thế.

Trước khi tự mình làm cái vườn của mình, - bác Acanh đã làm việc ở khu ươm cây vườn bách thảo. Ở đây bác được tiếp xúc với nhiều nhà khoa học, nhiều người nghiên cứu. Sự gần gũi ấy làm cho bác cũng hóa ra có chí ham đọc sách, ham học hỏi. Năm này qua năm khác, bác dành tiền để mua sách và dùng thì giờ rỗi rãi để đọc sách. Khi bác lập gia đình và sinh con đẻ cái, cái thời giờ rảnh rang trở nên hiếm hoi. Trước hết phải lo chạy bữa cho vợ con. Bởi vậy bác không đọc sách nữa, nhưng không để mắt cũng không bán đi. Bác cất lại trong một cái tủ. Mùa đông đầu tiên của tôi trong gia đình ấy dài lắm; mùa này công việc vườn tược trong vòng mấy tháng tuy không gác hẳn nhưng cũng thưa đi. Để dùng thì giờ những buổi tối ngồi quanh lò sưởi, bác Acanh rút những quyển sách ngày xưa ở trong tủ ra, đem phân phát cho chúng tôi. Sách ấy phần lớn là sách về thực vật học, về lịch sử cây cỏ, cùng với dăm ba quyển du ký.

Aloxi và Bănggiamanh không nổi trí ham học của bố. Tôi nào cũng vậy, giờ đọc đến trang thứ ba thứ tư là các cậu ngủ gà ngủ gật trên trang sách bỏ dở. Phần tôi, ít mê ngủ hơn và cũng ham hiểu biết hơn, tôi đọc mãi cho đến giờ cả nhà đi ngủ. Những bài vỡ lòng tôi học với cụ Vitali thật đã không uổng phí, tôi tự nhủ như thế khi ngã lưng xuống giường và tôi nghĩ đến cụ với lòng triu mến vô hạn.

Thấy tôi ham học như thế, bác Acanh tưởng nhớ lại thời bác bớt hai xu vào tiền bữa ăn trưa để mua sách. Bởi vậy, thêm vào sổ sách sẵn có trong tủ, thỉnh thoảng bác mua một vài quyển trên phố mang về cho tôi. Gặp dịp, hoặc thấy tên sách hay hay thì bác mua chứ bác cũng chẳng lựa chọn gì. Tuy vậy, nó vẫn là sách và dù thưởng ấy có nó làm cho đầu óc không phương hướng của tôi ngổn ngang bẽ bộn đi nữa, thì sau này sự bẽ bộn cũng mất đi, và những cái hay cái tốt trong sách thì còn lại và còn mãi tới nay. Đúng đọc sách là bao giờ cũng có lợi.

Lidor không biết đọc. Nhưng thấy tôi rảnh giờ nào là cầm cùi đọc sách giờ ấy, em tò mò muốn biết cái gì trong sách làm cho tôi thích thú đến thế. Ban đầu, em

muốn thu mấy quyển sách ấy, vì nó không để cho tôi chơi đùa với em. Nhưng thấy làm thế nào tôi cũng trở lại với sách, em bảo tôi đọc cho em nghe, rồi bày cho em đọc. Em bị câm, nhưng được cái thông minh, nhờ vậy tôi có thể dùng mắt thay thế cho tai để kiểm tra em và cũng đi đến kết quả. Tuy thế em vẫn thích tôi lên tiếng đọc to, làm cho cả hai người cùng làm việc. Thế là thêm một sợi dây ràng buộc chúng tôi với nhau. Tư tưởng mãi quay vào cuộc sống bên trong, trí óc luôn luôn chờ làm việc, không vương bận những cái phù phiếm trong đời, những sự chuyện trò lãng nhăng nhảm nhí, Lidor hẳn đã tìm thấy một cách giải trí, một món ăn tinh thần.

Chúng tôi đã sống với nhau bao nhiêu thời khắc như vậy: tôi thì đọc còn em thì ngồi trước mặt tôi nghe, mắt không rời tôi. Nhiều khi gặp những chữ, những đoạn tôi không hiểu thì tôi dừng lại nhìn em. Thế là cả hai chúng tôi cố sức tìm hiểu, một đôi khi mất khá nhiều thì giờ.

Khi nào tìm mãi vẫn không hiểu ra thì em lấy tay ra hiệu bảo tôi đọc tiếp và có ý nói: “Sau này hẳn hay”.

Tôi cũng dạy cho em học vẽ nữa, hay nói cho đúng, làm cái việc mà tôi gọi là vẽ. Việc ấy mất nhiều thì giờ và khá gay go nhưng rồi cũng đạt kết quả. Đánh rằng cái anh thầy này chả ra vẽ thầy gì, nhưng bù lại thì thầy và trò hiểu nhau sâu sắc: sự ăn ý giữa thầy và trò nhiều khi lại được việc gấp mấy tài năng. Thật vui biết bao nhiêu khi qua mấy nét quét ra, mọi người nhận được em muốn hình dung cái gì! Bác Acanh ôm tôi vào lòng, cười và nói: “Này, này bác nhận cháu thế mà hóa ra khôn đấy! Thôi để sau này em Lidor sẽ đền ơn cháu”.

“Sau này” có nghĩa là lúc Lidor nói được, bởi vì trong nhà không hề bỏ cái ý định chữa chạy cho em nói được. Duy thầy thuốc họ nói rằng hiện nay thì còn đành phải chịu và đợi đến lúc có xảy ra một sự biến động nào đó ở nơi con bệnh.

“Sau này” cũng là cái ý mà bàn tay Lidor rầu rầu bảo với tôi những lúc tôi hát cho em nghe. Lidor muốn học đánh thụ cầm và mấy ngón tay em bắt chước tay tôi một cách mau chóng. Em lại muốn học hát nữa, nhưng dĩ nhiên là không được, vì thế em uất ức lắm. Đã bao lần thấy mắt em ứa lệ, tôi biết là em buồn khổ. Nhưng bản tính em thuần hậu, dịu dàng nên em không sàu nào triền miên. Em gạt nước mắt mỉm cười nhẩn nại và đưa tay ra hiệu bảo: sau này.

Được làm con nuôi bác Acanh, được con cái bác coi như anh em ruột, hẳn tôi đã ở đây mãi mãi nếu không xảy ra một tai họa làm cho cuộc đời của tôi phải thay đổi một lần nữa. Lúc tôi đã chắc chắn là được bình yên hơn hết thì cũng là lúc mà tôi sắp bị ném trả trở lại cuộc đời phiêu lưu vô định, bởi những biến cố ở ngoài ý chí tôi.

GIA ĐÌNH TAN TÁC

...Tôi đã nói là bác Acanh giống hoa yên chi. Giồng thứ hoa ấy không khó lắm, những người giồng hoa quanh Pari đều giồng hoa yên chi rất tốt, bằng chứng là mỗi năm cứ đến tháng ba tháng tư, họ mang ra chợ những cây cảnh sum xuê phủ đầy hoa từ gốc đến ngọn. Người giồng vườn chỉ cần nắm cho được kỹ thuật chọn cây hoa kép, vì khách hàng không mua hoa đơn. Hạt giống gieo xuống thường thường một nửa mọc cây hoa kép, một nửa mọc cây hoa đơn, cho nên nếu biết giữ lại rất những cây sẽ trở hoa kép thì có lợi lớn. Không thế thì đành phải phí công của chăm nom cho một số cây bằng nửa tổng số, rồi đến khi cây bắt đầu trở hoa thì phải vứt đi, nghĩa là sau một năm trời chăm bón. Người ta phân biệt cây hoa kép và cây hoa đơn bằng cách quan sát mấy đặc tính trên lá và trên dáng cây, ít người chủ vườn biết cách chọn lọc ấy; hơn thế, đó là một bí quyết lưu truyền riêng trong một số gia đình. Khi người làm vườn cần lọc cây hoa kép thì họ nhờ những bạn đồng nghiệp có nắm bí quyết ấy giúp đỡ, vì thế, đến tiết lọc yên chi thì những bác này được chỗ này mời, chỗ kia rước đến để hỏi ý kiến, y như một bác sĩ hay một chuyên viên.

Bác Acanh là một trong những người lọc yên chi sành nhất thành Pari. Bởi vậy, đến mùa lọc hoa, bác đi cả ngày. Những ngày ấy là những ngày buồn của chúng tôi, nhất là đối với chị Êchiennét. Giữa bạn đồng nghiệp làm vườn, không bao giờ người ta đi đến với nhau mà không cùng nhau đánh cạn một chai lít, có khi cả hai ba chai nữa kia. Thành thử khi ông bố đã đến nhà vài ba ông bạn thì y như là lúc về, mặt ông đỏ gay, tay run rẩy, giọng nói lè nhè.

Đêm đêm, hễ ông bố chưa về thì chị Êchiennét chưa đi ngủ, dù có khuya đến mấy cũng thế. Lúc ấy, nếu tôi còn thức, hay tôi tỉnh giấc dậy vì tiếng khua động của ông, thì nằm trong buồng tôi nghe rõ tiếng hai cha con họ nói chuyện với nhau. Ông bố hỏi:

- Sao con chưa đi ngủ đi con?
- Con chờ xem bố có cần gì không!
- À, ra cô cảnh sát theo dõi tôi đấy!

- Con không thức đợi bố thì bố biết chuyện trò với ai?

- Con muốn coi thử bố đi đứng có thẳng người không chứ gì? Thế thì coi đây này! Bố cược với con rằng bố đi từ đây lại buồng lữ nhỏ mà không bước chệch ra ngoài hàng gạch lát kia cho mà xem.

Tôi nghe có tiếng giày khập khiễng bước cao bước thấp vang lên ở phía nhà bếp, và sau đó thì yên lặng. Rồi tiếng ông bố lại hỏi:

- Em Lidor có chơi không?

- Có! Em ngủ ngon. Bố chịu khó đừng làm ồn, em nó giật mình!

- Bố có làm ồn đâu, bố đi ngay ngắn thế mà! Bố phải đi bước đi ngay ngắn chứ, vì mấy đứa con gái bố chỉ chực buộc tội bố thôi mà! Khi thấy bố không về ăn cơm tối thì bé Lidor bảo gì nào?

- Không bảo gì cả! Em nó chỉ nhìn cái ghế bỏ trống của bố!

- A! Nó nhìn cái ghế của bố?

- Vâng.

- Nhiều lần à? Nó có nhìn ghế của bố nhiều lần không?

- Nhiều.

- Rồi nó nói thế nào?

- Đôi mắt em nói rằng bố không về.

- Rồi thì em nó hỏi con vì sao bố không về và con nói với nó rằng bố ở chơi nhà mấy ông bạn, phải không?

- Không, em nó không hỏi gì con hết, và con cũng không nói gì với em hết! Em nó biết rõ là bố ở đâu.

- Nó biết ư? Nó biết rằng... Bé đã vào buồng ngủ ngoan chứ?

- Không đâu! Mãi nó mới ngủ, cách đây mười lăm phút thôi! Nó cứ muốn thức đợi bố.

- Còn con, con muốn gì?

- Con muốn em nó đừng thấy cái lúc bố về.

Lại một giây yên lặng.

- Êchiennét, con có hiếu lắm! Này nhé, mai bố đến bác Luidor, để rồi con xem! Bố hứa với con, con nghe chưa? Bố hứa từ nay bố sẽ về ăn tối với các con. Bố không

muốn con phải chờ bố nữa, và bố cũng không muốn em Lidor của con vật vã khi ngủ.

Nhưng những lời nguyện lời hứa không phải lúc nào cũng có hiệu lực và ông Acanh lại cứ về muộn mỗi khi ông nhận uống một cốc vang; ở nhà thì ông chiều Lidor nhất nhất, ra đi thì ông quên nó. Ông nói:

“Con biết không, không tiện từ chối bè bạn, người ta uống một cốc, không lấy làm nhiều cho lắm. Đã uống cốc thứ nhất thì lại uống cốc thứ hai, và lúc ấy bố đã kiên quyết không uống cốc thứ ba, nhưng chén trong kéo chén ngoài, đã uống thì càng thấy khát, vả lại rượu bốc lên đầu, đã ngà ngà thì quên hết ưu phiền, quên cả chủ nó. Mọi việc đều sáng sủa. Người ta thoát xác để đi chơi ở một thế giới khác, thế giới mong muốn. Và thế là người ta lại uống. Nó thế đấy.”

Cũng phải nói rằng chuyện ấy không xảy ra thường xuyên. Vả lại mùa lộc yên chi cũng ngắn thôi, mùa qua rồi thì bác Acanh không vắng nhà nữa vì không có chuyện gì phải đi. Ông không phải là người la cà quán rượu, lười biếng tìm cách giết thời giờ.

Mãn mùa yên chi thì chúng tôi chuẩn bị những loại hoa khác. Lệ của người làm vườn là không để một tác đất trống: thứ cây này vừa đánh lên bán thì cây khác phải thay ngay vào.

Cái thuật của người trồng hoa bán chợ là ở chỗ mang hoa đến chợ đúng lúc cao giá nhất. Đó là lúc có những ngày lễ lớn trong năm: lễ Thánh Pie, lễ Thánh Mari, lễ Thánh Lui. Những người đặt tên là Pie, là Mari, là Lui hay Lidor thì nhiều lắm, cho nên số bó hoa, chậu hoa bán trong những ngày lễ đó để cho người ta mang đi chúc mừng bạn bè thân thuộc cũng không kể xiết. Mọi người đều thấy hôm trước ngày lễ trên các đường phố Pari tràn ngập những hoa, không những ở hàng hoa, ở chợ, mà còn ở vỉa hè, ở góc phố, ở bậc tam cấp các thêm nhà, ở nơi nào có thể bày bán được.

Sau mùa yên chi thì chúng tôi lo hoa cho các ngày lễ tháng bảy và tháng tám, nhất là tháng tám, trong đó có lễ thánh Mari và Thánh Lui. Chúng tôi sửa soạn hàng nghìn gốc cúc đại đóa, lục lạc, trúc đào, hể lồng kính vườn nhà chứa được bao nhiêu thì trồng bấy nhiêu. Những gốc cây ấy phải ra hoa đúng hạn, nếu sớm quá thì tàn trước khi bán, muộn quá thì không nở kịp ngày lễ. Vì thế mà nghề trồng hoa đòi hỏi người ta phải có tài, bởi vì ai làm chủ được thời tiết nắng mưa? Bác Acanh là bậc thầy

trong nghề hoa: không bao giờ hoa của bác nở trước hay nở sau dịp lễ. Nhưng muốn được thế, phải tốn biết bao công sức và mồ hôi!

Năm ấy, mùa hoa xem chừng thuận lắm. Bảy giờ là ngày mùng năm tháng tám, các loại hoa của chúng tôi đều đã đến kỳ. Ở giữa trời, cúc đại đóa hé nụ để chực nở và dưới các mặt kính đã quét vôi rất đều để làm dịu bớt ánh sáng, lục lạc cũng bắt đầu trở hoa. Nom các cây ấy giống như những bụi rậm hay những hình tháp điểm đầy nụ từ trên xuống dưới: cảnh tượng trông đến đẹp mắt. Chốc chốc ông bố lại xoa tay đắc ý. Ông nói với hai cậu con: “Mùa hoa này tốt ra phết!” Và vừa mỉm cười ông vừa tính nhẩm số tiền bán lứa hoa kia.

Để đạt kết quả như vậy, chúng tôi đã phải vất vả bao nhiêu, phải làm việc luôn tay, không nghỉ một giờ một khắc nào, kể cả ngày chủ nhật. Bây giờ thì mọi việc đều làm đến nơi đến chốn, đâu vào đấy cả rồi. Để thưởng công cho chúng tôi bác Acanh quyết định ngày chủ nhật mùng năm tháng tám ấy thì cho cả nhà đi chơi và ăn tối ở nhà ông bạn của bác cũng làm vườn ở Áccoi. Cả con Capi cũng được dự. Chúng tôi sẽ làm việc đến ba bốn giờ chiều, xong đâu đấy thì chúng tôi sẽ khóa trái cửa cổng lại và vui vẻ lên đường. Như thế khoảng năm sáu giờ chiều, chúng tôi đến Áccoi. Ăn cơm xong sẽ quay về ngay để khỏi phải đi ngủ quá khuya. Vì ngày thứ hai phải dậy sớm, phải tươi tỉnh bắt tay vào công việc.

Vui này còn vui nào hơn?

Mọi việc tiến hành như đã định và đến bốn giờ kém vài phút thì ông bố khóa cửa lớn, phởn phơ nói:

- Nào tất cả chúng ta! Lên đường đi thôi.
- Capi tiến lên.

Tôi hô thế rồi dắt tay Lidor chạy lên, con Capi chạy theo nhảy nhót quanh chúng tôi vừa sủa oang oang đắc chí. Có lẽ nó tưởng rằng chúng tôi sẽ đi lang thang lâu dài, nó thích cái đó hơn là cứ ở nhà mãi. Ở nhà, nó chán, nó buồn, bởi vì tôi không thể săn sóc nó luôn, mà nó thì ung được săn sóc hơn hết.

Cả bọn chúng tôi đều ăn mặc như ngày hội, đều bánh bao trong những bộ quần áo đi ăn cỗ. Khách qua đường có kẻ ngoảnh đầu lại nhìn theo. Tôi thì tôi không biết hình dáng mình như thế nào, chứ còn Lidor đội mũ rơm, mặc áo dài xanh, mang

giày vải xám, Lidor quả thật là cô bé đẹp nhất, linh hoạt nhất trên đời này. Đôi mắt, cái mũi phập phồng, hai vai, hai tay tất cả người em đều nói lên sự vui sướng.

Thì giờ đi qua nhanh đến nỗi tôi không thấy nó trôi qua. Chỉ biết rằng cuối bữa tiệc, một đũa trong bọn chúng tôi nhận thấy về phía tây, trời ùn lên nhiều đám mây đen. Vì bàn ăn bày giữa trời dưới tán là một cây dứa, chúng tôi nhận thấy ngay là có cơn dông sắp kéo tới. Bác Acanh bảo:

- Các con, nhanh lên đi về khu Gòlaxie.

Nghe thế, cả bọn chúng tôi buột miệng:

- Phải về rồi ư?

Lidor không nói được nhưng ra hiệu chối từ và phản kháng. Ông bố nói:

- Gió mà thổi mạnh lên nữa thì có thể làm đổ cửa kính mát. Về đi thôi.

Rõ ràng là không có cách gì khự nự lùi thôi nữa. Chúng tôi đều biết rằng cửa kính là tất cả gia sản của người chủ vườn, nếu gió làm vỡ cửa kính thì sạt nghiệp. Bác Acanh nói:

- Bố đi trước. Bắggiamanh, con đi với bố, và cả con nữa, Aloxi. Bố con mình phải rảo bước đi nhanh. Rêmi và Êchiennét thì đi sau với Lidor.

Rồi không nói thêm gì nữa, cha con họ ba chân bốn cẳng rảo bước đi. Còn chúng tôi thì đi theo sau, chậm hơn, vì chị Êchiennét và tôi phải bước thong thả để Lidor theo kịp. Chuyện này đâu phải là chuyện đùa, bởi vậy chúng tôi không chạy nhảy tung tăng nữa.

Trời mỗi lúc một mờ mịt thêm. Gió mỗi lúc một mạnh, cuốn bụi lên mù mịt, báo hiệu cơn dông đương đến rất nhanh. Mỗi khi bị cuốn vào một đám bụi lốc ấy, chúng tôi phải dừng lại, quay lưng về phía gió, lấy hai bàn tay bịt mắt vì bụi làm mờ cả mắt; cũng phải nín thở nữa, nếu thở thì trong miệng thấy như có cả cát. Sấm rền từng hồi ở nơi xa và chuyển đến gần nhanh lắm, tiếng rền lẫn với những tiếng nổ ầm ầm.

Chị Êchiennét và tôi nắm tay Lidor kéo đi. Nhưng em phải khó nhọc lắm mới theo kịp cho nên chúng tôi không đi nhanh được như ý muốn.

Chúng tôi có kịp về đến nhà trước cơn mưa hay không? Nhất là ông bố và Bắggiamanh, Aloxi có về kịp hay không? Đối với họ vấn đề có về kịp hay không

quan trọng hơn đối với chúng tôi nhiều. Đối với chúng tôi, về kịp thì chỉ là khỏi ướt. Đối với họ, về kịp là cứu lòng kính khỏi bị hủy hoại. Vấn đề là chỗ đóng các cửa kính lại để gió khỏi luồn vào phía dưới và lật đổ các lồng.

Bấy giờ, sấm sét nổ liên hồi, và mây kéo dày đến nỗi trông như trời đã tối. Thỉnh thoảng gió xé mây đi để lộ ra đây đó vài mảnh trời sâu thẳm màu đồng đỏ giữa các đám mây đen. Rõ ràng là những đám mây ấy sắp vỡ toạc ra trong giây lát.

Có một điều rất lạ: giữa tiếng sấm sét, chúng tôi nhận thấy có tiếng âm âm không rõ là tiếng gì đương xô về phía chúng tôi, nghe như tiếng vó ngựa của cả một trung đoàn kỵ binh chạy con đông. Nhưng đoán thế thì vô lý quá: kỵ binh kéo đến khu phố này làm gì chứ!

Thình lình mưa đổ xuống. Thoạt đầu, vài hạt nhỏ đập vào mặt chúng tôi, rồi hầu như tiếp ngay theo đó là cả một trận rào rào như đá chạy. Chúng tôi ù té núp vào dưới một cái cửa lớn.

Trận mưa đá rào rào này kinh khủng không thể tưởng tượng. Chỉ trong chốc lát đường phố bị phủ trắng như giữa mùa đông. Đá to như trứng bồ câu, rơi xuống ào ào nghe choáng cả tai; giữa tiếng ào ào ấy thỉnh thoảng chen những tiếng kính vỡ loảng xoảng. Những hòn đá rơi trên mái nhà rồi mới tuột xuống thì mang theo đủ thứ linh tinh, nào là mảnh ngói, mảnh gạch, vôi vữa vụn, nào là mảnh đá lộp vỡ, nhất là đá lộp vỡ, làm thành từng đồng đen sì trên mặt trắng của những hạt mưa đá. Chị Êchiennét kêu:

- Thôi rồi! Còn gì lòng kính!

Tôi cũng nghĩ đến điều đó. Tôi nói:

- Có lẽ bố đã về kịp.

- Có về đến nhà trước khi mưa xuống thì cũng không đủ thì giờ mang tranh ra đây các lòng kính. Phen này thì không còn gì nữa.

- Người ta nói mưa đá chỉ rơi trong từng khoảng.

- Nhà ta gần đây quá, chắc không thoát khỏi. Nếu ở vườn nhà mà cũng có mưa nặng như ở đây thì bố chúng ta sạt nghiệp mất. Ôi, trời ơi! Bố trông ở món tiền bán hoa biết chừng nào, bố cần số tiền đó lắm.

Tôi không biết rõ giá trị các thứ, nhưng tôi có nghe nói rằng mỗi một trăm cửa

kính phải mua mắt nghìn rưỡi hay nghìn tám trăm phờrăng.

Vì vậy tôi hiểu ngay rằng nếu mưa đá làm vỡ hết năm hay sáu trăm cửa kính của chúng tôi thì đó là một tai họa ghê gớm khó lòng cứu vãn, chưa kể những khung lồng và số cây hoa. Tôi muốn hỏi chị Êchiennét, nhưng tiếng đá rơi ầm ầm inh tai, nghe được nhau rất khó, vả lại hình như chị Êchiennét cũng không còn bụng dạ nào để chuyện trò. Chị nhìn mưa rơi về mặt rầu rầu thất vọng, như người cháy nhà đương trông thấy nhà cửa của mình bị thiêu ra tro.

Cơn mưa rào khủng khiếp ấy đâu chỉ trong năm sáu phút thôi chứ không kéo dài. Nó dứt cũng đột ngột như nó đến. Mây bay về phía thành phố. Chúng tôi rời bỏ chỗ núp. Trên đường về, những hạt đá còn cứng lẫn sào sạo dưới chân như đá cuội ở bờ bể. Lốp đá dày quá đến nỗi chân đi ngập đến mắt cá. Lidor mang giày vải nên không đi trên những hòn đá lạnh ngắt ấy được, tôi phải cõng em. Gương mặt em lúc đi tươi vui là thế mà bây giờ thì trông ảo não, nước mắt ứa đầy tròng.

Một lát sau, chúng tôi về đến nhà, cổng vẫn để ngỏ. Chúng tôi chạy ngay vào vườn.

Quang cảnh mới thảm hại làm sao! Cái gì cũng vỡ hết, nát hết. Nào là cửa kính, nào hoa, nào mảnh thủy tinh, nào hạt mưa đá, tất cả làm thành một bãi những thứ hỗn hợp trông ngồn ngộn, không ra hình thù gì cả. Cái vườn buổi sớm nay phong phú, đẹp đẽ là như thế mà bây giờ chỉ còn là những thứ đồ nát không biết gọi là gì.

Còn bác Acanh thì ở đâu nhỉ?

Không thấy bác, chúng tôi chạy đi tìm và đến bên cái cổng lớn không còn một miếng kính nào nguyên vẹn. Bác ngồi ủ rũ trên một chiếc ghế đầu, giữa cảnh vườn đồ nát. Aloxi và Bắnggiamanh đứng bên cạnh, lặng yên. Nghe tiếng kính vụn kêu rào rào dưới gót giày, biết là chúng tôi đến, bác ngẩng đầu lên. Bác kêu:

- Chao ôi! Các con ôi! Chao ôi! Các con đáng thương của ta ôi!

Rồi bác ôm em Lidor mà khóc sụt sùi không nói gì nữa.

Nói gì bây giờ? Rõ ràng đây là một tai họa. Nhưng tai họa trước mắt dù thế nào cũng chưa khủng khiếp bằng hậu quả của nó.

Chị Êchiennét và các cậu em nói ngay cho tôi biết rõ vì sao ông bố tuyệt vọng

đến thế. Ông đã mua khu vườn và dựng ngôi nhà này mười năm về trước. Chủ vườn đã cho ông vay vốn để mua công cụ trồng hoa. Tiền mua vườn cũng như tiền vay phải trả góp trong mười lăm năm. Cho tới lúc này, nhờ làm nhiều mà ăn tiêu dè xẻn, năm nào ông cũng trả đủ và đúng kỳ hạn. Điều đó hết sức cần, là vì chủ nợ chỉ chờ một cơ hội, nghĩa là chờ ông chậm trả để lấy luôn vườn, nhà, công cụ, và tất nhiên vẫn giữ số tiền trả mười năm qua. Chắc hẳn đó là thủ đoạn làm tiền của hắn: hắn tính rằng trong mười lăm năm đằng đẳng, ắt cũng có một năm nào đó bác Acanh không thanh toán nổi, nên hắn mới bỏ vốn ra như thế. Trong sự mua bán này, tên chủ nợ nắm chắc đằng chuôi, còn người khách nợ bị đe dọa luôn luôn.

Cái ngày mà tên chủ nợ ao ước đã đến với trận mưa đá. Sự việc rồi sẽ ra như thế nào đây?

Chúng tôi không phải mất thì giờ băn khoăn cho lắm. Sau cái ngày kỳ hạn trả nợ một hôm thì một ông vận đồ đen đến nhà chúng tôi. Tôi trông ông không ra vẻ người thanh nhã lắm. Ông đem ra một tờ giấy có dán tem, viết mấy chữ trên dòng còn để trống rồi đưa ra cho chúng tôi.

Đó là một viên mõ tòa.

Tối hôm đó mà đi, ông ấy cứ đến mãi, đến nỗi biết hết cả tên chúng tôi. Mỗi lần đến, ông ta nói: “Chào chú Rêmi, chào chú Aloxi. Mạnh khỏe chứ cô Êchiennét?” Rồi ông ta đưa tờ giấy có dấu và mỉm cười như đối với người bạn:

- Thôi chào các cô chú!

- Mời ông... xéo đi!

Bác Acanh không hay ở nhà nữa. Bác đi phở luôn. Đi đâu, tôi không biết, vì khác với trước kia bác thường cởi mở, bây giờ bác chẳng nói nửa lời. Có lẽ bác đi tìm những người thừa biện, hay là ra tòa án.

Nghĩ đến ra tòa mà tôi phát sợ. Cụ Vitali cũng đã từng ra tòa và tôi đã được biết hậu quả thế nào rồi.

Đối với bác Acanh thì kết quả phải chờ lâu hơn nhiều. Một phần mùa đông đã trôi qua trong tình cảnh ấy. Tất nhiên là chúng tôi không chữa lồng, chữa khung, lắp mặt kính mới được; vì thế chúng tôi trồng rau củ và những thứ hoa không cần che dậu. Những thứ hoa ấy bán chả được mấy đồng. Nhưng làm thế cũng còn hơn ngồi

không. Và lại có công việc động tay động chân là tốt rồi.

Một tối nọ, bác Acanh về nhà, trông vẻ người lại càng buồn nản hơn những hôm trước. Bác nói:

- Các con! Thế là hết.

Tôi toan bước ra ngoài, vì tôi biết sắp có việc nghiêm trọng mà ông bố đã gọi con mà nói, thì có lẽ tôi không nên nghe. Nhưng ông đã đưa tay giữ tôi lại:

- Cháu không phải là người nhà à? Kể ra thì cháu còn bé quá chưa đáng nghe việc này, nhưng cháu đã nếm đủ mùi cay đắng, chắc cháu đã hiểu. Các con ạ, bố sắp xa các con đây!

Cả bọn chúng tôi đều buột miệng kêu lên một tiếng đau đớn. Lidor nhảy vào lòng bố, vừa hôn ông vừa khóc.

- Chao ôi! Các con hẳn biết rằng không phải tự ý bố muốn rời bỏ những đứa con ngoan như các con đây, rời bỏ đứa con cưng như Lidor của bố.

Ông nói đến đó thì ôm chặt Lidor vào lòng.

- Tòa xử bố phải trả nợ, nhưng vì bố không có tiền nên người ta sắp phát mại tất. Thế cũng chưa đủ nên người ta sẽ bỏ tù bố.

Bố phải ngồi tù năm năm. Không có tiền để trả nợ thì phải đem thân bố, đem sự tự do của bố mà trả.

Chúng tôi khóc ầm lên.

- Ủ, cái việc ấy đáng buồn thật, nhưng biết làm sao bây giờ? Đó là luật pháp. Năm năm! Trong năm năm ấy thì các con sẽ ra sao? Ấy, đó là điều đáng lo nhất!

Yên lặng. Sau đó ông nói tiếp:

- Các con chắc cũng đoán biết rằng bố hằng nghĩ đến điều đó. Bởi vậy đây là điều bố định làm để cho các con khỏi bị bơ vơ thất thểu sau khi bố bị bắt.

Nghe thế tôi thấy lóe lên một chút hy vọng.

- Rêmi sẽ viết thư cho cô của các con, cô Catorin Xuyriô ở Đorodî, quận Nievoror. Nó sẽ trình bày tình cảnh chúng ta và yêu cầu cô đến. Cô Catorin của các con đầu óc tỉnh táo lắm và cô thạo việc, bố và cô ấy sẽ bàn cách giải quyết ổn nhất cho các con.

Tôi viết thư lần này là lần đầu; lần đầu tiên viết thư mà phải viết những chuyện

buồn như thế này thì khổ tâm thật.

Mặc dù ông bố nói mập mờ, chúng tôi cũng thấy có hy vọng. Trong tình cảnh chúng tôi mà còn có hy vọng thì cũng đã là nhiều lắm. Hy vọng gì? Chúng tôi chẳng biết, nhưng chúng tôi có hy vọng. Cô Catorin sắp đến, cô Catorin tính toán công việc giỏi, thế là đủ để hy vọng. Có cần gì hơn đối với những đứa trẻ đại đột, dốt nát như chúng tôi. Đối với những người tháo vát như cô Catorin thì ở đời này có gì là khó?

Tuy vậy, cô Catorin không đến sớm như chúng tôi tưởng, và bọn lính tòa án thương mại, nghĩa là bọn đi bắt con nợ, đã đến trước cô.

Hôm đó, bác Acanh định đến nhà một ông bạn. Tôi theo bác. Vừa ra đường thì gặp ngay bọn lính tòa, chúng vây quanh chúng tôi tức khắc. Bác Acanh không có ý định chạy trốn. Bác tái mặt đi, y như sắp chết. Giọng yếu ớt, bác yêu cầu bọn lính để cho bác hôn con. Một tên lính nói:

- Đừng có sầu thảm qua đi như thế, ông bạn ạ. Ở tù nợ thì cũng chẳng đến nỗi khổ tâm lắm đâu! Ở đây có những người tốt đấy!

Chúng tôi quay lại, có bọn lính đi kèm. Tôi ra gọi hai anh con trai của bác Acanh lúc ấy đang ở ngoài vườn. Khi ba chúng tôi vào nhà thì thấy ông bố đã ôm Lidor trong lòng và em khóc sụt sùi.

Bấy giờ một người lính ghé miệng vào tai ông nói cái gì tôi không nghe rõ. Chỉ thấy ông bố đáp: “Vâng, ông nói đúng. Đành phải thế!”

Đột nhiên ông đứng lên và nhắc em Lidor để xuống. Lidor bám chặt lấy ông, không chịu buông tay ông. Ông hôn Êchiennét, Alox, và Bắnggiamanh. Tôi đứng trong một góc phòng, mắt nhòa lệ. Ông gọi tôi: “Còn cháu Rêmi, sao cháu không lại hôn bác? Cháu không là con bác à?”

Cả mấy đứa chúng tôi đều như mất hồn. Giọng cứng rắn, bác Acanh nói:

- Cứ ở yên đấy! Lệnh của ông bố là như thế đấy!

Thế rồi bác gỡ bàn tay Lidor đặt vào tay chị Êchiennét và bước nhanh ra cửa. Tôi định đi theo bác nên bước lại phía cửa, nhưng chị Êchiennét khoát tay bảo tôi dừng lại.

Theo bác để đi đâu? Và rồi để làm gì?

Chúng tôi đứng ngăn người giữa nhà bếp, cả mấy đứa đều khóc, không đứa

nào nói lên một lời.

Nói lời gì nữa chứ?

Chúng tôi đều biết sớm muộn ông Acanh cũng bị bắt, nhưng chúng tôi tưởng lúc đó thì đã có cô Catorin. Cô Catorin là sự chở che, sự đùm bọc. Nhưng cô không đến.

Ông Acanh đi độ một tiếng đồng hồ, cô mới đến. Cô tìm thấy chúng tôi tùm hắt dưới nhà bếp, không nói không rằng. Cái người bấy lâu nay nâng đỡ chúng tôi giờ đây cũng tê liệt rồi: chị Êchiennét cứng cỏi, kiên cường là thế mà giờ phút này cũng trở nên yếu đuối như chúng tôi. Chị không cổ vũ chúng tôi nữa. Yếu mềm không phương hướng, chìm đắm trong đau thương, chị chỉ gượng gượng để vỗ về em Lidor thôi. Người hoa tiêu đã ngã xuống biển, con tàu không người lái, không hải đăng chỉ đường, không có gì để đưa vào bến. Mà biết có bến không? Chúng tôi là một lũ bé con lạc lối giữa biển đời bát ngát, lênh đênh theo chiều gió, không biết hành động thế nào, không có một ý định gì, trí hoang mang, lòng tuyệt vọng.

Cô Catorin quả là một người đàn bà cừ, một người đầy sáng kiến và nghị lực. Cô đã từng làm vú sữa ở Pari năm lần. Cô biết các khó khăn trong cuộc sống, và cô cũng biết chống đỡ như cô nói.

Được cô chỉ huy, được làm theo lệnh cô, chúng tôi có phần nào yên dạ. Chúng tôi đã có người dìu dắt, đầu gối hết khuỵu.

Đối với một phụ nữ nông dân nghèo vô học thì đây là một trách nhiệm nặng nề có thể làm sòn gan những người quả cảm nhất. Một tốp trẻ mồ côi đưa đầu chưa tới mười bảy, đưa út thì câm! Xếp đặt chúng nó thế nào đây? Làm sao nuôi chúng nổi khi chính mình cũng phải vất vả bao nhiêu mới kiếm đủ cái sống hàng ngày.

Cô đã từng nuôi con cho một viên quản khế. Cô đến hỏi ý kiến ông ta và bàn bạc cùng ông ta để định đoạt về chúng tôi. Sau đó, cô đến bàn với bác Acanh ở nhà lao. Đến Pari tám hôm mà cô không hề nói với chúng tôi ý định và hoạt động của cô. Đến hôm thứ chín, cô cho chúng tôi biết những điều đã quyết định.

Vì chúng tôi còn bé quá không thể tự làm ăn một mình nên mỗi đứa phải đi về ở với những cô, bác nào sẵn lòng cáng đáng. Lidor sẽ về ở với cô Catorin ở miền Moóc-văng. Aloxi về nơi ông chú làm thợ mỏ ở Vác-xơ trong vùng núi Xê-ven.

Bằnggiamanh thì về với một ông chú làm vườn ở Xanh Căngtanh. Chị Êchiennét đến ở với bà cô có chồng ở vùng biển tỉnh Sarăngtơ, làng Êtxonăng. Tôi chăm chú nghe nói về những sự xếp đặt ấy, đợi đến lượt mình. Nhưng vì cô Catorin không nói nữa, tôi bước tới hỏi:

- Còn cháu thì thế nào, thưa cô?
- Cháu à, cháu có phải là người trong gia đình đâu!
- Cháu sẽ đi làm cho cô.
- Cháu không phải là con cái trong nhà.
- Cô thử hỏi Aloxi, hỏi Bằnggiamanh xem cháu làm việc có hăng không?
- Và ăn cũng hăng đúng không?
- Đúng, đúng. - Tất cả các anh chị Lidor đồng thanh nói. - Rêmi là anh em trong nhà.

Lidor bước tới trước mặt cô Catorin, chấp tay lại. Cái chấp tay ấy hùng hồn hơn bao nhiêu lời van xin kẻ lẽ.

- Cháu bé tội nghiệp của cô ơi, - cô Catorin nói, - cô hiểu ý cháu lắm, cháu muốn anh ấy đi với cháu. Nhưng cháu biết không, ở đời đâu có dễ muốn thế nào thì làm được thế ấy. Cháu là cháu ruột của cô, khi về nhà nếu chú ấy có nói tiếng gì không phải, hoặc có sa mảy sa mặt lúc ngồi vào bàn ăn thì cô nói: “Nó là ruột rà của tôi, nếu vợ chồng mình không thương thì ai thương?” Đó, chỉ nói một câu ấy là đủ. Và cái chuyện đó giữa vợ chồng nhà cô thì ở ông chú tại Xanh Căngtanh, ông chú tại Văcxơ hay bà cô tại Êtxonăng cũng y hệt. Người ta nhận con cháu, người ta không nhận người dung. Nội gia đình nhà người ta thôi cái ăn cũng đã khó khăn lắm rồi có đâu để cho mọi người.

Tôi cảm thấy rằng không có cách gì, không nói thêm được gì nữa. Cái việc cô ấy nói đúng quá. Tôi không phải ruột thịt trong nhà, tôi không có quyền đòi hỏi gì! Vật nài nữa chẳng hóa ra ăn xin ư? Tuy nhiên, dù có là ruột thịt chẳng nữa, để tôi có thể thương yêu họ hơn thế này hay sao? Aloxi, Bằnggiamanh dễ không là anh em ruột của tôi ư? Còn Êchiennét và Lidor chưa phải là chị và em ruột tôi sao? Tôi chưa yêu họ đúng mức chẳng? Hay là Lidor chưa yêu quý tôi ngang với Bằnggiamanh và Aloxi?

Hễ đã quyết định cái gì thì cô Catorin thi hành ngay, không để trì hoãn. Cô báo

cho chúng tôi biết là ngay ngày hôm sau chúng tôi phải chia tay nhau, thế rồi cô bảo chúng tôi đi ngủ. Vừa về tới phòng riêng của chúng tôi thì mọi người xúm xít quanh tôi, còn Lidor bá cổ tôi mà khóc. Tôi hiểu rằng tuy họ buồn sắp phải xa nhau, nhưng họ nghĩ đến tôi hơn hết, họ ái ngại vì tôi. Điều đó làm cho tôi cảm thấy rằng họ coi tôi là anh em trong gia đình. Bấy giờ, trong đầu óc rối ren của tôi bỗng nảy ra một sáng kiến. Nói cho đúng - hay dở gì thì cũng đều nên nói ra - vì sáng kiến ấy xuất phát từ con tim rồi mới dâng lên khỏi óc. Tôi nói:

- Này, các anh chị ơi, tôi biết rõ rồi, tôi biết rằng mặc dù các cô chú không bằng lòng nhận tôi, các anh chị vẫn coi tôi như ruột thịt.

- Đúng rồi, - Cả ba đều nói một lượt, - Rêmi mãi mãi là anh em của chúng tôi. Lidor không nói được thì siết chặt tay tôi tỏ ý đồng tình và nhìn tôi bằng đôi mắt vời vơi làm cho tôi cảm động tràn nước mắt.

- Thế thì vâng! Tôi sẽ làm em của các anh các chị, và tôi sẽ chứng tỏ điều đó.

- Cậu định xin làm ở đâu? - Bắnggiamanh hỏi.

- Ở đằng ông Pécnuy có một chân khuyết. - Chị Êchiennét nói. - Em có muốn, sáng mai chị đến xin chỗ ấy cho em không?

- Em không muốn làm mướn. Có chỗ làm thì phải ở lại Pari, không gặp mấy anh chị và em Lidor nữa. Em định lấy chiếc thụ cầm xuống, khoác lại tấm áo da cừu, đi từ Xanh Căngtanh đến Vácxơ, rồi từ Vácxơ đến Êtxơnăng và từ Êtxơnăng đi Đơrôđi. Thế là em sẽ được gặp lại tất cả các anh chị, lần lượt hết người này đến người khác, và qua em anh chị cũng như là sum họp với nhau. Em vẫn chưa quên những bài hát, những điệu nhảy. Thế là em sinh sống được rồi.

Nhìn thấy vẻ mặt hân hoan của mọi người, tôi biết rằng sáng kiến của tôi thể hiện cả mơ ước của họ nữa, và trong cảnh buồn rầu tôi vẫn cảm thấy phấn khởi.

Chúng tôi nói chuyện với nhau mãi về dự định ấy, chuyện chia phôi, sum họp, về dĩ vãng, về tương lai. Rồi chị Êchiennét buộc mọi người đi ngủ. Nhưng đêm ấy không ai ngủ yên cả, ai cũng thao thức, tôi lại càng thao thức hơn.

Ngày hôm sau, vừa tang tảng sáng, Lidor đã rủ tôi ra vườn. Tôi biết em muốn nói gì.

- Em muốn nói chuyện với anh à?

Lidor gật đầu.

- Em buồn vì chúng ta phải xa nhau chứ gì? Điều ấy Lidor không cần nói, anh đã đọc thấy mắt em và cũng nghe thấy trong tim anh.

Em ra hiệu bảo rằng không phải em muốn nói điều ấy.

- Chỉ nửa tháng nữa sẽ có anh ở Đorodi.

Lidor lắc đầu.

- Lidor không muốn anh về Đorodi à?

Thường thường tôi mò ý em bằng câu hỏi và em trả lời bằng cách ra hiệu, đúng thì ra hiệu bảo đúng, sai thì bảo sai.

Lidor ra hiệu rằng em thích tôi đến Đorodi. Nhưng lại chỉ tay về ba hướng khác nhau, em cho tôi biết rằng, tôi phải đến ba anh chị của em trước.

- Em muốn anh đi Vácxo, Étnăngxo và Xanh Căngtan trước?

Em cười sung sướng vì tôi đã hiểu được ý em.

- Tại sao vậy? Anh, anh muốn đi thăm em trước.

Tức thời em dùng tay, dùng môi, nhất là dùng đôi mắt hùng biện, em đã làm cho tôi hiểu lý do tại sao em lại yêu cầu như thế. Tôi xin thuật lại lời giải thích của em như thế này:

- Để em được biết tin tức của chị Êchiennét, anh Aloxi, và anh Bănggiamanh, thì anh hãy đi thăm các anh chị ấy trước. Sau đó anh sẽ đến Đorodi đề thuật lại cho em nghe những điều anh trông thấy và những điều các anh chị ấy nói với anh.

Ôi! Lidor yêu quý!

Cô Catorin định tám giờ sáng thì chị em Êchiennét lên đường. Cô đã thuê một cỗ xe ngựa lớn để đưa họ cùng đi chào ông bố một lượt ở nhà lao. Sau đó, xe sẽ đưa từng người một cùng hành lý đến nhà ga nào cần phải đến để lên tàu về nơi dự định.

Lúc bảy giờ sáng chị Êchiennét cũng gọi tôi ra vườn. Chị nói:

- Chị em ta sắp phải xa nhau. Chị muốn tặng em một vật kỉ niệm. Em hãy giữ cái hộp khâu này trong ấy có kim, chỉ và một cái kéo của chị do người cha đỡ đầu của chị cho. Dọc đường, em cần các thứ đó bởi vì em có toạc một miếng quần hay đứt một cái cúc thì cũng không có chị ở đó để vá lại, đính lại cho em đâu. Em dùng kéo của chị, em sẽ nhớ đến mấy chị em nhà này.

Trong khi chị Êchiennét nói chuyện với tôi thì Aloxì lảng vảng quanh đấy. Chị ấy vào nhà rồi, tôi còn đứng lại ngoài vườn chưa hết cảm động thì Aloxì đã đến bên tôi, nói:

- Mình có hai đồng năm phờrăng, nếu cậu vui lòng nhận lấy một thì mình thú lắm.

Trong năm đưa chúng tôi, chỉ có Aloxì là chú ý tới tiền bạc, chúng tôi luôn chế nhạo anh ấy về tật ky cóp.

Anh chắt chiu từng xu và coi việc dành dụm được những đồng hào mới tinh là một hạnh phúc. Anh cứ mang theo những đồng hào mới của anh ra đếm đi đếm lại trong bàn tay để cho nó lấp lánh dưới ánh mặt trời, để nghe những tiếng leng keng một cách lý thú.

Đề nghị của Aloxì làm cho tôi xúc động lạ thường. Tôi muốn từ chối nhưng anh năn nỉ mãi và giúi vào tay tôi một đồng năm phờrăng sáng loáng. Qua cử chỉ ấy tôi biết rằng cảm tình của Aloxì đối với tôi rất sâu sắc bởi vì nó đã thắng sự thiết tha của anh đối với cái kho của nhỏ nhỏ kia.

Bằnggiamanh cũng không quên tôi. Anh ấy cũng muốn cho tôi một món quà. Anh cho tôi con dao của anh nhưng bắt tôi phải trả một xu để cho có vẻ mua bán, bởi vì bạn bè không tặng dao cho nhau, sợ “dao cắt đứt tình bạn”.

Thời gian đi nhanh quá! Chỉ còn mười lăm phút nữa thôi! Rồi thì năm phút. Chỉ còn năm phút nữa là chúng tôi chia tay nhau. Rồi ra Lidor còn có nhớ đến tôi không?

Lúc nghe thấy tiếng xe ngựa âm âm chạy tôi thì Lidor ở trong buồng cô Catorin chạy ra và ra hiệu cho tôi theo em ra vườn.

- Lidor! - Cô Catorin gọi.

Lidor không đáp. Em cứ việc đi nhưng bước nhanh hơn.

Trong vườn những người trồng hoa, trồng rau củ, cái gì cũng không bằng cái ích lợi thực tế: người ta không chừa chỗ cho cây cảnh đâu!

Tuy vậy trong vườn chúng tôi có một cây hồng bằnggan không bị nhổ đi vì mọc ở một xó.

Lidor xăm xăm đi tới cây hồng cắt lấy một cành rồi quay lại tôi, em cắt cành ấy

làm hai nhánh mỗi bên có một nụ hoa hàm tiếu và đưa cho tôi một.

Ôi! Cái thứ ngôn ngữ của miệng lưỡi có nghĩa lý gì đâu bên cạnh cái ngôn ngữ của khóe mắt! Ôi! Những lời những tiếng so với cái trông cái nhìn bây giờ tôi mới thấy nó nhạt nhẽo, trống rỗng làm sao?

Bà cô gọi: “Lido ơi! Lido!”

Hành lý đã đưa lên xe cả rồi.

Tôi với lấy cây đàn và gọi con Capi. Con Capi mừng rỡ nhảy cẫng lên khi thấy cây đàn và bộ đồ nghệ sĩ du phương của tôi ngày xưa. Bộ đồ ấy đối với nó quen thuộc lắm. Có lẽ nó hiểu rằng nó với tôi sẽ lên đường đi lang thang trở lại và như thế là nó được chạy nhảy tự do, cái ấy thích hơn là ở lì trong bốn bức tường.

Giờ phút chia tay đã đến. Cô Catorin không để cho nó kéo dài. Cô bảo chị Êchiennét lên xe rồi Aloxi, Bănggiamanh. Đến lượt Lido, cô bảo tôi đỡ em lên đùi cô.

Rồi, vì tôi đứng ngăn người, cô ấy nhẹ tôi và đóng cửa xe.

Tôi thét:

- Các anh chị hãy hôn bác hộ cho tôi với, vì...

Nói đến đó tôi ảm ức nghẹn lời.

Cô Catorin bảo:

- Ta đi đi thôi.

Và cỗ xe chạy đi.

Cửa kính hạ thấp. Qua màn nước mắt, tôi nhìn thấy Lido thò đầu ra ngoài vừa đưa tay gửi cho tôi một cái hôn. Thế rồi cỗ xe nhanh chóng rẽ vào con đường ngoặt và tôi chỉ còn thấy một đám bụi tung trời.

Thế là hết.

Tựa vào cây đàn, con chó Capi ở bên chân, tôi thần thờ nhìn làn bụi từ từ rơi xuống đường.

Một người hàng xóm đến nhận chìa khóa, đóng cửa nhà lại và giữ chìa khóa hộ chủ nhà. Người ấy kéo tôi ra khỏi tình trạng thần thờ, đưa tôi về với thực tại.

Ông ta hỏi:

- Chú bé định đứng đây mãi à?

- Không, tôi đi đây.

- Đi đâu?

- Cứ đi tới phía trước, đến đâu hay đó.

Chắc ông ta cũng thấy thương hại, ông chìa tay ra cho tôi:

- Nếu chú muốn ở lại đây thì tôi sẽ nuôi chú, nhưng không tiền công bởi vì chú hãy còn chưa đủ sức. Sau này thì khác.

Tôi từ chối. Ông nói:

- Tùy thích chú. Tôi nói đó là vì muốn giúp ích cho chú thôi. Thôi chú lên đường mạnh khỏe.

Rồi ông ta đi mất.

Xe đi rồi. Nhà cũng đóng cửa.

Tôi choàng cái dây đeo đàn qua vai, cử chỉ ấy, ngày xưa con Capi trông đã quen mắt lắm nên bây giờ nó chú ý. Nó đứng lên đưa cặp mắt sáng ngời nhìn tôi.

“Ta đi đi thôi! Capi!”

Capi đã hiểu. Nó vừa nhảy lên, vừa sủa oang oang trước mặt tôi.

Tôi quay mặt đi để khỏi nhìn cái nhà tôi đã ở hai năm và tưởng là sẽ ở mãi. Tôi trông thẳng về phía trước.

Mặt trời đã lên cao. Trời rất trong, thời tiết nắng ấm. Cảnh này khác xa cái đêm giá buốt mà tôi ngã xuống kiệt sức và đói lả ở chính chân tường kia.

Hóa ra hai năm qua chỉ là một chặng thời gian đồ tạm. Bây giờ lại đến lúc lên đường.

Nhưng thời gian đồ tạm này đã có ích cho tôi. Nhờ nó tôi đã khỏe lên. Và có cái đáng quý hơn sự rắn chắc của chân tay nữa, đó là cái tình yêu thương tôi cảm thấy ở trong lòng.

Tôi không lẻ loi ở trên đời nữa.

Đời tôi đã có mục đích: giúp ích những người yêu thương mình và được mình yêu thương và làm vui lòng họ.

Một cuộc đời mới mẻ đang mở ra trước mắt tôi. Tôi hồi tưởng hình ảnh cụ Vitali và tôi tự nhủ: “Nào! Hãy tiến lên!”.

PHẦN THỨ II

TIẾN LÊN

Tiến lên!

Thế giới mở rộng trước mắt tôi, tôi có thể dời chân xuống Nam hay lên Bắc, sang Đông hay qua Đoài tùy lòng.

Tôi chỉ là một đứa trẻ con, thế mà tôi đã làm chủ cuộc đời của tôi.

Than ôi! Chính cái chỗ ấy lại là chỗ đáng buồn trong cảnh ngộ tôi.

Biết bao nhiêu đứa trẻ tự nhủ: “Ôi chao! Giá ta được tự ý làm cái gì thì làm tùy thích! Giá ta được tự do! Giá ta làm chủ lấy ta!”. Biết bao nhiêu đứa sốt ruột trông cho mau tới cái ngày tuyệt sướng ấy, cái ngày mà nó được tự do, làm những điều đại dột!

Tôi thì tôi lại tự bảo: “Chao ôi! Ước gì có người để chỉ bảo ta, hướng dẫn ta!”

Là vì giữa những đứa trẻ ấy với tôi có một sự khác nhau ghê gớm.

Nếu là đứa trẻ ấy làm điều đại dột thì sau lưng chúng có người đưa tay ra cho chúng níu khi chúng trượt, đỡ chúng khi chúng ngã. Còn tôi, đằng sau tôi không có ai cả. Nếu tôi ngã thì nhất định tôi phải lăn tuồn tuột đến cuối dốc rồi lúc đó mới lóp ngóp bò dậy một mình, nếu may mà chưa gãy xương. Mà việc gãy xương rất dễ xảy ra cho tôi. Tôi có đủ kinh nghiệm để nói như vậy. Mặc dù còn nhỏ, tôi đã qua nhiều thử thách trong hoạn nạn, bởi vậy tôi thận trọng và khôn ngoan hơn phần nhiều đứa trẻ cùng lứa tuổi tôi. Cái phần hơn ấy tôi đã mua bằng một giá khá đắt.

Trước khi lao vào con đường rộng mở trước mắt. tôi định hỏi ý kiến bác Acanh là người đã coi tôi như con đẻ mấy năm lại đây. Dù cô Catorin không đem tôi cùng đi với các anh chị ấy đến chào bác, thì một mình tôi cũng có thể, và có bổn phận đến hôn bác.

Tôi chưa hề đến nhà lao giam con nợ, nhưng lâu nay nghe nói đến nó nhiều quá, tôi tin rằng thế nào cũng tìm ra.

Tôi sẽ đến nhà thờ Mađolen, con đường ấy tôi biết quá rõ, đến nhà thờ tôi sẽ hỏi thăm đường đến nhà lao. Cô Catorin và mấy anh chị ấy đã vào thăm ông bố được thì chắc họ cũng cho phép tôi vào. Tôi có gì khác họ, tôi đã làm con ông ấy, và ông ấy đã từng yêu quý tôi như con.

Tôi không dám đi suốt Pari với con chó Capi lon ton bên gót, bởi vì nếu các ông cảnh sát hỏi thì tôi biết trả lời làm sao? Trong mọi nỗi sợ hãi mà tôi đã trải qua, sợ cảnh sát là nỗi sợ lớn hơn cả. Tôi không quên vụ Tuludơ. Tôi kiếm chiếc dây đai buộc cổ con chó. Nó ức về việc ấy lắm bởi vì nó có lòng tự ái của một con chó thông thái được giáo dục. Tôi dùng dây dắt nó theo để đi tìm nhà lao Colisi.

Ở trên đời này có những cái buồn lắm hể trông thấy là phải có ý nghĩ u ám. Tôi chưa từng biết thứ gì xấu xí và buồn hơn cái cửa ngục.

Tôi đứng lại một lát không dám vào nhà ngục ngay, hình như sợ rằng sẽ bị nhốt lại trong đó và cái cửa góm ghiếc kia một khi đã khép ập lại sau lưng tôi thì sẽ không mở ra nữa.

Trước đây tôi chỉ hình dung ra khỏi một nhà ngục thì khó khăn lắm, nhưng tôi không nghĩ rằng vào ngục cũng không dễ. Bây giờ thì tôi đã rõ, nhưng biết được điều ấy phải khó nhọc bao nhiêu.

Tuy vậy, vì tôi không nản lòng, không chịu về không, cho nên cũng đến được với người tôi muốn thăm.

Người ta đưa tôi vào một cái phòng khách không có cửa sắt, không có chấn song sắt như tôi hằng tưởng tượng và giấy lát sau thì bác Acanh đến, cũng không bị xích tay xiềng chân. Bác nói:

- Bác mong cháu đến, Rêmi ạ, và bác đã trách cô Catorin sao không đưa cháu đến với mấy anh chị em nó.

Từ sớm nay tôi buồn bã, iu xiu, câu nói của bác làm tôi phấn khởi.

- Cô Catorin không muốn đem cháu theo.

- Tội nghiệp cháu tôi. Nhưng cái ấy khó quá cháu ạ. Ở đời có phải muốn gì thì làm được nấy đâu! Bác tin chắc rằng được về đây thì cháu hết lòng làm lụng để bảo đảm cơm áo cho cháu. Nhưng cái không giải quyết được là chú Xuyriô chồng cô Catorin không thể tìm ra công việc làm cho cháu. Chú ấy coi công ở sông đào Nivécne, mà cháu biết, những người thợ công thì muốn người trồng hoa làm gì! Lũ trẻ nói cháu muốn trở lại cái nghề hát rong. Vậy ra cháu quên rằng năm xưa cháu suýt chết rét, chết đói ở cổng nhà bác rồi hay sao?

- Không, cháu không quên!

- Thế mà lúc ấy cháu không phải một thân một mình, cháu có một ông chủ dìu dắt cháu kia đấy. Cháu à, cái việc cháu định làm nó nguy hiểm lắm: bé bỏng như cháu mà một mình lang thang trên con đường ngàn dặm!

- Cháu có con Capi.

Như thường lệ, con Capi nghe đến tên nó thì sủa lên một tiếng như để bảo: “Có mặt! Nếu các ngài cần tới thì có tôi đây!”

- Ủ! Capi là một con chó có nghĩa, nhưng đầu sao nó cũng chỉ là một con chó thôi. Cháu sẽ sinh sống bằng cách nào?

- Cháu đi hát, còn con Capi thì diễn trò.

- Capi làm sao diễn trò một mình được?

- Cháu sẽ tập cho nó làm xiếc. Chú sẽ tập được những trò tôi muốn, phải không chú Capi?

Capi để tay lên ngực.

- Tóm lại, cháu ạ. Cháu đi làm thuê là khôn hơn hết. Cháu đã là một người thợ giỏi, đi làm lang thang đây đó, cái nghề lang thang ấy là nghề của bọn lười biếng.

- Cháu không phải là đứa lười, cái đó thì bác biết. Tất bác chưa bao giờ nghe thấy cháu phàn nàn công việc quá nhiều. Nếu làm với bác thì bao nhiêu cháu cũng làm. Và sẽ ở mãi với bác. Nhưng cháu không muốn làm thuê cho người khác.

Hình như tôi nói mấy câu này một cách khác biệt thế nào ấy. Bác Acanh nhìn tôi không nói. Cuối cùng bác bảo:

- Cháu có kể lại rằng lúc cháu chưa biết tông tích ông cụ Vitali thì cũng đã nhiều lần cháu ngạc nhiên về cách ông cụ nhìn người ta, về cái tư thế của ông cụ, nó hầu như nói lên rằng ông cụ là người sang trọng. Cháu có biết rằng cháu cũng có cái dáng điệu ấy không? Cháu không muốn làm thuê cho người ta? Thôi thì cũng tùy cháu. Bác nói những cái ấy vì lợi ích của cháu, không vì gì khác đâu, cháu nên tin thế. Bác nghĩ rằng bác có bổn phận phải phân giải điều hơn lẽ thiệt cho cháu nghe, thế thôi. Còn tự cháu làm chủ cuộc đời của cháu, vì cháu không có cha mẹ và bác cũng không làm bố cháu được nữa rồi. Một người khốn khổ đáng thương như bác đâu có quyền khiến bảo ai?

Những điều bác Acanh nói làm tôi băn khoăn lo nghĩ hết sức, nhất là vì tôi

cũng đã tự nhủ như thế, nếu không y nguyên vẫn thì cũng gần gần.

Phải, một thân một mình thui thủi khắp đó đây là một điều rất nguy hiểm. Tôi cảm thấy cái đó, thấy rất rõ. Tôi đã sống cuộc đời nay đây mai đó, đã sống những đêm như đêm mấy con chó của chúng tôi bị sói bắt ăn thịt hay là đêm đi tìm mỏ đá Giăngtili. Tôi đã sống những ngày vừa đói vừa rét. Tôi đã bị xua đuổi hết làng này qua làng khác, một xu cũng không kiếm nổi trong cái thời gian cụ Vitali bị bỏ tù. Tôi biết rất rõ những nỗi hiểm nghèo, những cảnh khốn khổ trong cuộc sống phiêu lưu ấy, một cuộc sống không phải chỉ có ngày mai là bấp bênh mà cả đến ngày hôm nay cũng không có gì bảo đảm.

Nếu tôi từ bỏ cuộc sống ấy, thì tôi chỉ có một con đường: đi làm mướn như bác Acanh đã chỉ cho. Nhưng từ bỏ cuộc sống giang hồ thì không giữ được lời hứa với chị Êchiennét, với Aloxi, Bắnggiamanh và Lidor, nghĩa là bỏ mặc chị em họ. Nói cho đúng thì chị Êchiennét, Aloxi và Bắnggiamanh cũng không cần tôi cho lắm vì họ có thể viết thư cho nhau. Nhưng còn Lidor? Lidor không biết viết, cả bà cô Catorin cũng vậy. Nếu tôi mặc Lidor, thì nó sẽ bị quạnh hiu. Rồi nó sẽ nghĩ về tôi như thế nào? Chắc nó chỉ nghĩ một điều là tôi không yêu nó nữa, nó, cái cô bé đã tỏ ra tha thiết bao nhiêu với tôi và đã khiến cho tôi khôn xiết vui sướng. Cái đó không thể được.

- Thế bác không muốn cháu đem tin các anh chị và em Lidor đến cho bác ư?

- Chúng nó có nói với bác chuyện ấy. Bác không nghĩ tới gia đình nhà bác khi khuyên cháu từ bỏ cái nghề hát rong. Không bao giờ nên nghĩ đến mình trước khi nghĩ đến người khác.

- Thưa bác chính thế, và chắc bây giờ bác thấy rằng chính bác đã chỉ cho cháu cái điều phải làm: nếu cháu xóa bỏ lời cam kết của cháu vì sợ những sự hiểm nghèo mà bác nói thì ra cháu chỉ nghĩ đến mình, chứ không nghĩ đến bác, đến các anh chị và em Lidor.

Bác Acanh lại nhìn tôi, lần này lâu hơn. Rồi đột nhiên bác nắm hai tay tôi:

- Nay cháu ạ, bác phải hôn cháu một cái mới được, vì câu nói ấy. Cháu là người có tình có nghĩa. Đúng là cái đó không cần phải lớn tuổi mới có.

Chỉ có bác và tôi ở trong phòng khách ngồi bên cạnh nhau trên chiếc ghế dài. Tôi ngả vào tay bác. Bác lại nói:

- Bác chỉ nói với cháu một lời này nữa thôi, là “Cầu trời phù hộ cho cháu, cháu thân mến!”

Cả hai chúng tôi ngồi im lặng một lúc. Nhưng thì giờ trôi qua, và sắp đến lúc phải chia tay.

Bỗng bác Acanh móc trong túi áo gilê ra một chiếc đồng hồ quả quýt lớn có sợi dây da mỏng dính vào khuyết áo. Bác nói:

- Không thể nào bác cháu chúng ta xa nhau mà cháu không nhận của bác một vật kỷ niệm gì. Cái đồng hồ của bác đây, bác biếu cháu. Nó không phải là của quý vì cháu cũng biết, nếu là vật có giá trị thì bác đã bán lâu rồi chứ còn đâu nữa. Nó chạy cũng không tốt lắm nữa, thỉnh thoảng phải vặn lại. Dầu sao đó cũng là tất cả gia tài của bác hiện nay, vì vậy bác biếu cháu.

Bác nói thế rồi đặt đồng hồ vào tay tôi. Thấy tôi tỏ ý không muốn nhận món quà quý giá ấy, bác buồn rầu nói thêm:

- Cháu thừa hiểu rằng ở đây bác có cần xem giờ làm gì đâu. Xem giờ càng thấy thời giờ đi chậm. Nếu ngồi đếm từng phút từng giờ thì bác chết mất. Thôi chào cháu, cháu bé Rêmi. Nào, hôn bác lần nữa đi. Cháu là một chú bé tốt. Cháu nhớ giữ cho được mãi mãi như thế.

Việc gì đã xảy ra trong giờ phút ấy? Bác cháu chúng tôi đã nói với nhau những gì, tôi không nhớ rõ, bởi vì tôi xúc động quá. Tôi nhớ mang máng rằng bác đã cầm tay tôi dắt ra cửa.

Bây giờ hồi tưởng lại cái phút chia tay ấy, tôi chỉ nhớ cái cảm giác ngẩn ngơ trống trải trong tâm hồn.

Hình như tôi đứng lâu, rất lâu trên đường phố trước cổng nhà lao, mãi không biết đi chiều này hay chiều kia. Có lẽ tôi đứng đó đến tối mất nếu tay tôi không vô tình chạm phải một vật gì tròn và cứng trong túi áo.

Tự nhiên như cái máy và cũng chẳng biết mình làm gì, tôi sờ soạng vật ấy. Hóa ra cái đồng hồ của tôi.

Cái đồng hồ của tôi! Buồn bã, lo ngại, hải hùng đều tiêu tan tức khắc, cái thằng trẻ con ở trong tôi chỉ còn nghĩ đến chiếc đồng hồ. Tôi có một cái đồng hồ, một cái đồng hồ của riêng tôi, đang nằm trong túi áo tôi, tôi muốn xem giờ lúc nào cũng

được! Tôi rút đồng hồ ra xem giờ đây: đúng trưa. Đúng trưa hay là mười giờ, hay là ba giờ chiều đi nữa, cái đó đối với tôi có ích gì. Nhưng tôi vẫn cứ sung sướng vì biết là đúng trưa. Tại sao thế? Hỏi thì chắc tôi lúng túng không biết trả lời ra sao. Nhưng nó cứ như thế đấy! Ồ! Đúng trưa, đã đúng trưa rồi! Tôi biết là đúng trưa rồi đấy! Chính cái đồng hồ của tôi đã mách tôi là đúng trưa, ghê không? Tôi cảm thấy rằng đồng hồ là một người bạn tâm phúc: của mình, mình có thể hỏi ý kiến nó, nó có thể trò chuyện với mình:

- Máy giờ rồi, bạn đồng hồ nhỉ?
- Đúng trưa rồi đấy, anh Rêmi thân mến ạ.
- Ồ! Đúng trưa. Thế thì ta phải làm việc này, và việc này, phải không?
- Hẳn chứ lị!
- Cậu nhắc mình thế là tốt đấy! Không có cậu thì mình quên mất.
- Tôi theo anh là để nhắc nhở anh mà!

Có con chó Capi và cái đồng hồ, thế là tôi có bạn để chuyện trò rồi.

Đồng hồ tôi! Đó là ba tiếng nói lên nghe rất lý thú. Tôi đã từng vô cùng ao ước được có một chiếc đồng hồ và tôi cũng đã yên trí rằng mình sẽ không bao giờ có nổi! Thế mà giờ đây có một chiếc nằm trong túi áo tôi, kêu tích tắc. Ông bố nói nó chạy không đúng lắm. Cái đó không hề gì. Miễn nó chạy, thế là đủ. Nó cần được lên dây à? Tôi sẽ lên dây, sẽ vặn mạnh chứ, có hà tiện gì cái vặn! Và nếu vặn cũng chưa đủ thì tôi sẽ mở nó, tháo máy nó ra. Cái ấy thì phải biết là thú! Tôi sẽ xem có những gì trong lòng nó và cái gì đẩy nó chạy. Nó phải liệu mà cư xử cho đúng đắn. Tôi sẽ điều khiển nó một cách nghiêm khắc.

Tôi vui mừng quá đỗi nên không để ý rằng con Capi cũng vui sướng như tôi. Nó cứ kéo ống quần tôi và chốc chốc lại sửa dòn. Cuối cùng nó sửa to quá làm tôi bưng tỉnh cơn mơ mộng.

- Capi đòi gì thế?

Nó nhìn tôi, nhưng tôi đương rộn niềm vui sướng nên không đoán ra ý nó. Đợi một phút không được, nó đứng thẳng lên áp vào người tôi và đặt một chân lên túi tôi, cái túi có chiếc đồng hồ. Thì ra nó muốn xem giờ “để báo cho chư vị khán giả” như thuở nó còn làm trò với cụ Vitali.

Tôi đưa đồng hồ cho nó xem. Nó nhìn lâu lắm tưởng như đang cố nhớ, rồi vẩy đuôi, sửa mười hai tiếng. Thế là nó không quên. A ha! Thế thì tôi có thể kiếm tiền với chiếc đồng hồ này chứ phải chơi đâu! Như vậy là thêm được một trò mà trước đây tôi không tính đến.

Câu chuyện vừa rồi diễn ra ở ngoài đường, ngay trước cổng nhà lao cho nên có những khách qua đường tò mò nhìn chúng tôi, hơn nữa, họ dừng lại. Nếu tôi bạo dạn thì tôi có thể biểu diễn ngay cho họ xem, nhưng tôi không có gan, tôi sợ cảnh sát.

Và lại đã đúng trưa, tôi cần lên đường.

Tiến lên!

Tôi đưa mắt từ biệt nhà tù lần cuối cùng, cái nhà tù trong đó bác Acanh tội nghiệp bị giam hãm, trong khi tôi tung tăng khắp bốn phương trời. Cuối cùng chúng tôi lên đường.

Đối với cái nghề nghiệp của tôi, bản đồ nước Pháp là một vật có ích nhất. Tôi biết rằng thứ ấy ở bên tàu thủy thường có bán. Tôi định mua một tấm, nên tôi đi về phía bờ sông.

Tìm cho ra một bản đồ vừa ý cũng mất nhiều thì giờ. Bản đồ vừa ý tôi phải là một bản đồ bôi vãi gấp lại được, mà giá không quá một phờrăng, vì một phờrăng đối với tôi đã là một số tiền to lắm. Nhưng rồi tôi cũng tìm được một tấm vàng ó, cũ kỹ đến nỗi người chủ quầy chỉ đòi tôi có bảy mươi nhăm xăngtim(1).

Bây giờ thì tôi có thể rời thành phố Pari được rồi. Tôi định đi ngay, không trì hoãn. Tôi có thể đi một trong hai con đường này: hoặc là đường Phôngtenơbolô qua cửa ô Italia, hoặc là đường Oóc-lăng qua Mông Rugiơ. Đi đường nào cũng được thôi, tôi không thích đường nào hơn đường nào. Thật là ngẫu nhiên mà tôi đi con đường Phôngtenơbolô.

Tôi vào phố Muphota. Vừa đọc cái tên phố trên tấm bảng xanh xong thì cả một loạt chuyện cũ hiện lại trong trí óc: nào là Garôphôli, nào là Mátchia, nào là Ricácđô, rồi cái nôi khóa vung, cái roi da và cuối cùng là cụ Vitali. Ông chủ tội nghiệp, ông chủ rất tốt của tôi, cái người đã chết vì không để thằng cha bầu trẻ con ở phố Luốcxin mướn tôi.

Tới nhà thờ Xanh Mêđa thì tôi thấy có một chú bé đứng tựa vào tường, nom

hình như là thằng bé Mátchia: rõ ràng cái đầu quá to ấy, cặp mắt ươn ướt, đôi môi mấp máy, cái vẻ hiền lành nhần nhục, cái dáng điệu buồn cười của thằng Mátchia. Nhưng lạ chưa? Nếu phải thằng Mátchia thì sao lâu nay nó vẫn thế, không lớn lên tí nào?

Tôi tiến đến gần để nhìn kỹ. Thôi không còn nghi ngờ gì nữa, chính nó. Nó cũng nhận ra tôi và gương mặt nhợt nhạt của nó sáng lên một nụ cười. Nó hỏi:

- Có phải anh đã đến chỗ Garôphôli với ông cụ râu bạc, trước khi tôi vào bệnh viện không? Ôi chao! Cái ngày hôm đó sao mà tôi đau đầu thế!

- Garôphôli vẫn là chủ của anh à?

Nó nhìn quanh trước khi trả lời, và hạ giọng:

- Garôphôli đi tù rồi. Người ta tóm cổ nó bởi vì nó đánh đập thằng Oóclăngđơ tàn nhẫn quá đến nỗi thằng đó ốm chết.

Nghe nói thằng Garôphôli đi tù, tôi sững lăm. Lần này là lần đầu tôi nghĩ rằng những nhà tù ghê gớm kia cũng có ích. Tôi hỏi:

- Còn lũ trẻ?

- Ô! Tôi không biết. Lúc Garôphôli bị bắt thì không có tôi ở đó. Khi tôi ra viện, thằng Garôphôli thấy rằng hễ đánh đập tôi thì tôi đổ ốm nên muốn gạt tôi đi. Nó cho gánh xiếc Gátxô mượn tôi hai năm và nó nhận tiền trước. Anh biết gánh xiếc Gátxô chứ? Không à? Đó không phải là một gánh xiếc lớn nhưng cũng là một gánh xiếc. Họ cần một đứa bé để diễn trò uốn dẻo, cho nên bác Gátxô mới mượn tôi. Tôi làm với bác ấy cho đến hôm thứ hai vừa qua. Người ta thả tôi ra bởi vì bây giờ đầu tôi to quá rồi, không thể chui vào hộp được nữa, và nó cũng nhảy đau quá. Bởi vậy tôi đã đi từ Ghidô là nơi gánh xiếc đang diễn trò để về Pari tìm Garôphôli. Nhưng tôi không tìm thấy ai cả. Nhà thì đóng kín mít. Một ông láng giềng đã thuật lại cho tôi nghe cái việc tôi vừa nói với anh, là Garôphôli đi tù rồi. Thế là tôi đến đây vì không biết đi đâu, không biết làm gì bây giờ.

- Sao anh không trở về Ghidô?

- Bởi vì cái hôm ở Ghidô tôi lên đường đi bộ về Pari thì gánh xiếc cũng khởi hành đi Ruăng. Anh tính tôi làm thế nào mà đi Ruăng cho được? Xa quá, mà tôi không có tiền. Từ trưa hôm qua đến nay tôi đã có gì vào bụng đâu!

Tôi không giàu, nhưng tôi có đủ để cứu thằng bé đáng thương ấy khỏi chết

đói. Ngày tôi lang thang quanh vùng Tuludo, đói khát như thằng Mátchia hôm nay, mà có ai chia cho tôi một mẩu bánh mì thì tôi đã cảm tạ người ấy bao nhiêu! Tôi bảo thằng Mátchia:

- Anh hãy đứng đó!

Rồi tôi chạy đến hiệu bánh mì ở góc phố. Trong giây lát, tôi trở lại, mang theo một chiếc bánh và tôi đưa biếu nó. Nó vồ lấy, ăn ngon ngấu hết ngay.

- Bây giờ thì anh định làm gì?

- Tôi không biết.

- Phải làm cái gì mới được chứ?

- Tôi đương cố dạm bán cây vĩ cầm của tôi thì anh đến. Giá tôi không quen luyện nó thì tôi đã bán được rồi. Cây đàn ấy là nguồn vui, là niềm an ủi của tôi. Khi nào buồn quá, tôi tìm một chỗ khuất, một mình kéo cho mình nghe. Lúc ấy thì tôi thấy không biết bao nhiêu là điều tốt đẹp hiện lên giữa trời. Ôi! Còn đẹp hơn trong mơ nhiều! Nó cứ nối tiếp nhau không dứt...

- Thế thì tại sao anh không kéo vĩ cầm ở đường phố cho người ta nghe?

- Tôi đã làm thử. Không ai cho tiền cả!

Tôi cũng đã trải qua cái cảnh biểu diễn cho người ta xem mà không ai thò tay vào túi. Mátchia hỏi:

- Còn anh? Lúc này anh làm gì?

Tôi bỗng nổi máu khoác lác trẻ con lên. Tôi nói:

- Mình ấy à? Mình là chủ gánh.

Chao ôi! Thực ra thì cũng đúng, bởi vì tôi làm chủ một gánh xiếc mà con Capi làm diễn viên. Nhưng cái thực ấy cũng không xa cái dối là mấy. Mátchia nói:

- Chao ôi! Nếu anh vui lòng!

- Vui lòng gì cơ?

- Nhận tôi vào gánh của anh.

Tức khắc tính ngay thật trở về với tôi. Tôi chỉ con Capi mà nói:

- Tất cả gánh của mình chỉ có thế.

- Cũng chẳng sao! Nó với tôi là hai vạ. Chao ôi! Tôi van anh, anh đừng bỏ tôi! Anh bỏ tôi thì tôi sẽ thế nào? Chỉ còn nước chết đói mà thôi.

Chết đói! Cái tiếng kêu ấy, không phải ai nghe nó cũng hiểu nó như nhau, và ở mỗi người nó cũng không dội vào cùng một chỗ. Với tôi thì nó dội vào đúng tim. Tôi đã hiểu thế nào là chết đói.

- Tôi diễn được. - Mátchia tiếp. - Trước hết tôi biết chơi vĩ cầm. Và tôi uốn dẻo, tôi nhảy dây, tôi lộn vòng, tôi hát. Rồi anh xem, anh báo gì tôi làm nấy. Tôi sẽ là đứa ở của anh, tôi vâng lời anh. Tôi không đòi tiền công ở anh đâu, chỉ cần có ăn thôi. Nếu tôi làm ăn tồi thì anh đánh tôi, ta giao ước với nhau như vậy. Tôi chỉ yêu cầu một điều là đừng đánh vào đầu, cũng phải giao ước thêm điều đó, bởi vì đầu tôi rất kém chịu đau, từ ngày thằng tha Garôphôli cứ nện bừa lên đó.

Nghe cái thằng bé tội nghiệp ấy nói như thế, tôi suýt ứa nước mắt. Làm sao nói cho nó hiểu rằng tôi không thể nhận nó vào gánh của tôi? Chết đói ư? Một mình nó, nó có thể chết đói, đối với tôi, nó cũng không thiếu cơ hội chết đói đâu! Tôi giải thích điều ấy cho nó, nhưng nó không chịu nghe. Nó nói:

- Không, hai đứa thì không chết đói được. Chúng mình sẽ nương tựa nhau, giúp đỡ lẫn nhau, đứa có chia xẻ với đứa không có, như anh đã làm vừa rồi.

Câu ấy làm cho tôi hết do dự. Tôi đã có thì tôi phải giúp nó. Tôi nói:

- Thôi được, đồng ý!

Tức khắc nó cầm tay tôi mà hôn, khiến lòng tôi rung động một cách êm ái, nước mắt trào ra. Tôi nói:

- Anh hãy đi với tôi, nhưng không phải như một đứa ở mà như một người bạn.

Rồi kéo quai dây đàn lên vai, tôi bảo:

- Ta đi thôi!

Mười lăm phút sau, chúng tôi ra khỏi thành Pari.

Nắng hanh tháng ba đã làm cho đường sá khô ráo nên bây giờ chúng tôi đi lại dễ dàng trên đất rắn. Không khí mát mẻ, mặt trời tháng tư rạng rỡ, nền trời xanh không một gợn mây. Thật là khác biệt bao nhiêu với cái ngày mưa tuyết mà tôi vào Pari năm nọ, Pari - cái thành phố mà tôi ước ao từ lâu như ước ao đất thánh.

Trên bờ hào ở hai bên đường, cỏ bắt đầu mọc; đó đây lấm tấm những bông hoa cúc dại và hoa dâu tây, cánh hoa hướng về mặt trời. Khi hai bên đường có vườn thì chúng tôi thấy những búp đinh hương tím nhú đỏ giữa màu xanh mơn mơn của lá

non. Một ngọn gió thổi qua, từ trên chóp mấy bức tường cổ, những cánh đỉnh hương vàng lác đác rơi xuống đầu chúng tôi. Trong vườn, trong các bụi cây nhỏ và trên những cây lớn, đâu đâu cũng nghe tiếng chim kêu riu rít, còn trước mặt thì chim én bay là là mặt đất để đuổi theo những con ruồi, con nhặng mà mắt ta chẳng nhìn thấy đâu cả.

Cuộc hành trình của chúng tôi bắt đầu tốt đẹp như thế, cho nên tôi rảo bước trên con đường vang dội tiếng chân, lòng đầy tin tưởng. Con Capi được thả lỏng chạy tung tăng quanh chân chúng tôi, sủa theo mấy chiếc xe, sủa vào mấy đồng đá, sủa khắp nơi, sủa không vì cái gì cả ngoài thú được sủa; có lẽ nó có cái thú ấy cũng như con người ta có cái thú hát ca.

Mátchia đi bên cạnh tôi lặng lẽ. Có lẽ nó bận suy nghĩ cái gì, tôi cũng không bắt chuyện, phần sợ làm rầy nó, phần chính mình cũng có việc phải suy nghĩ. Chúng tôi dần bước trên con đường có vẻ hăng hái như vậy, để đi đến đâu đây? Nói cho đúng thì tôi không biết cho rõ lắm, hơn thế, phải nói rằng tôi không biết gì cả. Cứ xăm xăm đi tới. Nhưng rồi sau đó? Tôi có hứa với Lido rằng sẽ đến thăm chị Êchiennét và hai anh trước khi đến em, nhưng đến ai trước, Bắnggiamanh, Aloxi hay Êchiennét, thì tôi không giao hẹn gì. Tôi có thể đến người này hay người kia trước tùy ý, nghĩa là có thể bắt đầu bằng vùng núi Xêven, hay miền Srăng hoặc miền Picácđi.

Tôi đã ra khỏi Pari về phía Nam thì tất nhiên là tôi không đến Bắnggiamanh trước. Chỉ còn phải chọn giữa chị Êchiennét và Aloxi nên đến thăm ai trước.

Sở dĩ tôi quyết định đi về phía Nam trước chứ không đi về phía Bắc là vì tôi có ý muốn ghé thăm má Bắcboranh.

Lâu nay tôi không nói đến má không phải vì tôi đã quên má như một thằng vong ơn bội nghĩa.

Cũng không nên kết luận tôi là thằng bội nghĩa vì lẽ tôi không gửi thư từ gì cho má từ cái ngày rời má ra đi. Đã bao lần tôi định viết thư cho má để nói: “Con nhớ má và con vẫn yêu má hết sức”. Nhưng tôi biết rằng má không xem thư được, và tôi hãy còn sợ lão Bắcboranh. Nếu nhờ có thư mà lão tìm lại được tôi thì làm thế nào? Hoặc lão bắt tôi về? Hoặc lão lại bán tôi cho một ông Vitali nào khác không giống cụ Vitali của tôi tí nào? Hẳn lão có quyền làm những việc ấy. Nghĩ đến đó tôi chẳng còn

lòng dạ nào mà viết thư, thà rằng bị má coi là bội bạc còn hơn là nữ bị lão ta bắt vào tròng lần nữa. Hoặc lão bán tôi, hoặc lão sai bảo tôi làm việc, đằng nào cũng không xong cả. Thà rằng chết - chết đói - còn hơn là đưa đầu vào cảnh hiểm nghèo như vậy.

Tôi không dám viết thư cho má Bábóranh, nhưng có lẽ tôi có thể về thăm má được, bởi vì ngày nay tôi muốn đi đâu thì đi, không ai cấm. Không những có thể, tôi lại thấy không khó, từ khi tôi thu nhận Mátchia vào “gánh”. Tôi sẽ cho Mátchia đi trước, còn tôi thì sẽ cẩn thận trốn lại sau. Nó vào nhà má Bábóranh kiếm chuyện nói với má. Nếu chỉ có mình má ở nhà thì Mátchia sẽ nói thật, rồi đến báo cho tôi biết, thế là tôi trở về cái nhà tôi đã sống tuổi thơ, để ngã vào lòng bà mẹ nuôi của tôi. Nếu trái lại, lão Bábóranh có ở làng, thì Mátchia sẽ nói với má đến một chỗ nào đó đã hẹn, để tôi gặp má và hôn má.

Đó là kế hoạch của tôi đã nghĩ ra trong khi đi đường và vì thế mà tôi đắm chiêu yên lặng: xét một vấn đề quan trọng như thế, dù tập trung tư tưởng, chăm chú hết sức cũng không thừa.

Quả vậy, không những tôi phải tính xem tôi có thể về thăm má Bábóranh được không, mà tôi còn phải cố tìm thử trên đường đi của chúng tôi có những làng mạc, những thị trấn nào có cơ kiếm tiền được. Muốn thế, tốt hơn hết là xem bản đồ.

Đúng vào lúc đó, chúng tôi ở giữa đồng. Chúng tôi có thể nghỉ chân trên đồng sỏi kia, không ngại bị quấy phá. Tôi nói:

- Mátchia, nếu anh đồng ý thì chúng mình nghỉ một lát.
- Anh có vui lòng chuyện vãn không?
- Anh muốn nói gì với tôi chẳng?
- Tôi muốn yêu cầu anh gọi tôi bằng “cậu”.
- Được lắm. Chúng mình sẽ “cậu, tớ” với nhau.
- Anh thì “cậu, tớ” với tôi là phải chứ tôi thì sao được!
- Cậu cũng như tớ, nghe chưa? Tớ ra lệnh cho cậu thế đấy, nếu không nghe, tớ choảng cho đấy!

- Choảng thì cứ choảng, nhưng chớ choảng lên đầu. - Thằng Mátchia nói thế rồi cười một cách hiền lành, chân thật, nhe cả hai hàm răng trắng bóng trên khuôn mặt rám nắng.

Chúng tôi ngồi xuống, rồi tôi rút tấm bản đồ trong xác, đem trải lên cỏ. Tôi tìm mất khá nhiều thì giờ. Nhưng nhờ nhớ lại cách làm của cụ Vitali, cuối cùng tôi đã vạch xong hành trình sắp tới của chúng tôi. Chúng tôi có thể đi Savanông được và nếu không gặp rủi ro quá thì cũng không đến nỗi chết đói dọc đường. Mátchia chỉ tấm bản đồ hỏi:

- Cái này là cái gì thế?

Tôi giải thích cho nó biết thế nào là một tấm bản đồ và bản đồ dùng để làm gì. Tôi lặp lại hầu như nguyên văn những lời cụ Vitali giảng bài địa lý đầu tiên cho tôi. Nó chăm chú nghe, mắt dán vào mắt tôi. Nó hỏi:

- Thế thì phải biết chữ chứ?

- Hẳn rồi. Cậu không biết chữ à?

- Không.

- Cậu muốn học không?

- Ồ! Muốn lắm.

- Thế thì tớ sẽ bảo cho cậu học.

- Này, coi trên bản đồ, có thể tìm được con đường từ Ghidô đến Pari hay không?

- Hẳn chứ! Cái đó dễ lắm.

Tôi chỉ cho nó. Thoạt đầu nó chẳng thêm tin tôi, khi tôi lấy ngón tay kéo một đường từ Ghidô đến Pari. Nó nói:

- Tớ đi bộ, thấy xa hơn thế nhiều.

Tôi bèn cố sức giảng giải cách ghi độ xa gần trên bản đồ, cố sức, nghĩa là lúng túng, chẳng có gì rõ ràng. Nó nghe nhưng có vẻ không tin lắm ở trình độ hiểu biết của tôi.

Vì cái xác đương để hở, tôi bồng nảy ý kiểm soát lại những đồ vật trong ấy, và nhân dịp khoe với Mátchia những của cải của mình. Tôi lấy ra, xếp tất cả trên cỏ. Tôi có ba cái somi vải, ba đôi bít tất, năm chiếc khăn tay, tất cả đều còn tốt, và một đôi giày hơi sòn, thằng Mátchia choáng mắt. Tôi hỏi nó:

- Còn cậu, cậu có những gì?

- Tớ có cây đàn này, với bộ quần áo đang mặc trên người đây.

- Ô, thế thì ta chia nhau những món này, có thể mới là bạn: cậu lĩnh hai cái somi, hai đôi tất và ba cái khăn tay. Nhưng đã chia thì phải chia tất cả cho công bằng, vì vậy tớ mang cái xắc này một tiếng đồng hồ, cậu lại mang một tiếng.

Mátchia muốn từ chối phần đầu trong đề nghị của tôi. Nhưng tôi đã quen thói chỉ huy rồi, và phải nói rằng tôi lấy làm thú vị điều đó, cho nên tôi cấm nó nói lời thôi. Trên mấy chiếc somi, tôi đã bày cái hộp khâu của Êchiennét và cái hộp con đưng đoá hồng của Lido. Mátchia muốn mở cái hộp con ấy xem. Nhưng tôi không cho mở và tôi bỏ luôn hộp vào xắc, không mở ra. Tôi nói:

- Nếu cậu không muốn làm phiền lòng tớ thì đừng động tới cái hộp ấy, đừng bao giờ. Đó là một vật lưu niệm.

- Được rồi. Tớ hứa sẽ không bao giờ động tới.

Từ khi tôi khoác lại tấm da cừu và đeo cây đàn lên thì có một điều làm cho tôi khó chịu mãi, đó là cái quần dài. Ra giữa công chúng, người nghệ sĩ phải mặc quần cộc và mang bít tất dài quần dây băng ngũ sắc. Quần dài chỉ thích hợp với người làm vườn còn tôi bây giờ là một nghệ sĩ...

Đã có quyền tự chủ thì khi người ta có một dự định người ta thực hiện không trì hoãn. Tôi mở cái hộp của chị Êchiennét lấy kéo. Tôi nói:

- Trong khi tớ chữa lại cái quần thì cậu nên kéo đàn để tớ xem thử cậu chơi ra sao.

- Ô! Được chứ!

Nó nói thế rồi lấy cây vĩ cầm ra kéo.

Trong lúc đó, tôi mạnh dạn chọc kéo vào ống quần, và cắt nghiêng vải dạ. Phải thấy là cái quần ấy rất đẹp và cũng may bằng dạ xám như cái áo gilê và cái áo vét tôi đang mặc. Khi bác Acanh cho tôi bộ quần áo ấy, tôi mừng lắm. Tôi nghĩ rằng hót như thế không làm quần hỏng đi mà trái lại.

Lúc đầu tôi vừa nghe Mátchia vừa cắt. Dần dần, tôi ngừng tay kéo, vênh cả hai tai lên. Mátchia kéo đàn hay không kém cụ Vitali mấy. Tôi vỗ tay hoan hô nó và hỏi:

- Thế ai dạy cho cậu đàn như vậy?

- Không ai cả, mỗi người bảo một chút, nhất là tự tớ vừa làm việc vừa tập.

- Ai dạy nhạc lý cho cậu.

- Tớ có biết nhạc lý gì đâu! Tớ nghe người ta đàn thế nào thì tập theo thế ấy.
- Tớ sẽ dạy nhạc lý cho cậu.
- Thế cái gì cậu cũng biết cả sao?
- Tất nhiên là thế, vì tớ là chủ gánh kia mà.

Đã là nghệ sĩ thì người ta không khỏi có lòng hiếu thắng. Tôi muốn tỏ cho Mátchia biết tôi cũng là nhạc sĩ. Tôi cầm thụ cầm lên và muốn đánh ngay một đòn oanh liệt, tôi hát bài hát tử của tôi... Và thế là Mátchia vỗ tay hoan hô, để đáp lại những lời khen tặng của tôi lúc nãy. Nó là một bậc tài hoa, tôi cũng là một bậc tài hoa, rõ ràng là anh hùng tương ngộ⁽²⁾. Nhưng có thể đâu chúng tôi cứ ngồi lì ở đó mà tán tụng nhau không ngớt! Sau khi đánh đàn cho nhau nghe vì hứng thú, còn phải đánh đàn cho người ta nghe vì bữa ăn chiều, vì chỗ ngủ trọ nữa chứ! Tôi nịt xác lại và đến lượt thằng Mátchia mang lên vai. Đi lên, ta đi lên thôi trên đường gió bụi! Rồi thì ta sẽ dừng lại ở cái làng đầu tiên ta gặp trên đường cái, để tổ chức mừng buổi “diễn mở màn của gánh Rêmi”.

- Cậu dạy tớ cái bài hát ấy. - Mátchia nói. - Khi diễn, hai đứa mình sẽ song ca và tớ chắc là nay mai tớ sẽ có thể đệm vĩ cầm nữa, rồi cậu xem, “ác” lắm!

Phải, nhất định là “ác” lắm. Có họa là tim của “chư vị khán giả” bằng đá thì mới không chịu bỏ những đồng xu lớn đầy đĩa chúng tôi.

Chúng tôi không bị cái họa “diễn thì có, tiền thì không”. Đi khỏi Viloduyp, đến một làng kia, chúng tôi định tìm chỗ thuận lợi để biểu diễn. Đi qua trước cổng một nông trang, chúng tôi thấy trong sân đứng đầy những người quần áo lịch sự, mỗi người mang một bó hoa buộc dây băng cuộn cuộn. Đàn ông thì cài hoa ở ve áo, đàn bà thì cài ở ngực. Không cần phải tinh ý cũng đoán ra đây là một đám cưới.

Tôi nghĩ rằng những người ấy có lẽ sẽ vui lòng nếu được ai đánh đàn cho họ khiêu vũ; tôi tiến vào trong sân, Mátchia và Capi theo sau. Tay cầm mũ, tôi bắt chước cụ Vitali chào trình trọng và trình bày đề nghị của tôi với người đầu tiên mà tôi gặp. Đó là một thanh niên béo phì, cái mặt màu gạch non trông như đóng khung giữa chiếc cổ còn to, cứng, chỉ chực cửa hai mép tai anh ta. Anh có vẻ hiền lành phúc hậu.

Anh ta không trả lời. Anh quay cả người về đám khách dự lễ - hẳn anh bị vướng víu trong cái áo lễ bằng dạ đẹp và bóng. Anh thọc hai ngón tay vào mồm và

dùng thứ nhạc cụ ấy huýt lên một tiếng còi dữ dội, làm cho con Capi phát hoảng. Rồi anh ta hét lên:

- Ô các bạn! Có chút đỉnh âm nhạc thì các bạn nghĩ thế nào? Có mấy nhạc sĩ vừa đến với chúng ta đây này.

- Ừ, ừ, âm nhạc! Âm nhạc! Âm nhạc! - Nhiều giọng đàn ông và đàn bà hét lên như thế.

- Hãy đứng vào để nhảy một bài cađori đi nào!

Trong vòng mấy phút thôi, nhiều nhóm tay tư đã tụ họp giữa sân để chờ nhảy, làm cho lũ gà vịt kinh hoảng bay tứ tung. Tôi lo ngại quá, hỏi nhỏ thằng Mátchia bằng tiếng Italia:

- Cậu đã từng đánh điệu nhảy cađori rồi đấy à?

- Đã.

Nó dạo thử một bài trên vĩ cầm. Tình cờ tôi cũng biết bài đó. Thế là chúng tôi thoát nạn.

Người ta kéo một cỗ xe bò từ nhà xe ra. Người ta bắc đòn, kê cang xe lên và bảo chúng tôi lên đấy. Mặc dù chưa khi nào chúng tôi hợp tấu với nhau, lần này chúng tôi xoay xở với bài cađori cũng không đến nỗi tồi lắm. Cần phải thừa thật rằng thánh giả của chúng tôi không khó tính và cũng không tinh về âm nhạc cho lắm. Cái anh chàng béo, mặt đỏ hồi nãy lại hỏi:

- Trong hai chú có chú nào biết chơi kèn đấy không?

- Có, tôi. - Mátchia nói. - Nhưng tôi không có kèn ấy.

- Để tôi đi kiếm cho chú một cái, bởi vì vĩ cầm thì hay đấy, nhưng cũng nhạt nhẽo lắm.

- Cậu cũng chơi được kèn đấy à? - tôi hỏi thằng Mátchia cũng vẫn bằng tiếng Lalia.

- Cả kèn loa, ống sáo nữa và tất cả những thứ đàn địch nói chung.

Mátchia quả là của quý!

Lát sau, người ta mang kèn đấy tới và chúng tôi lại chơi cađori, pônka, vanxơ. Nhất là cađori.

Chúng tôi đánh đàn. Thôi kèn mãi cho đến tối mà những người khách nhảy

vẫn không để chúng tôi nghỉ ngơi phút nào. Cái đó đối với tôi không hại lắm. nhưng đối với Mátchia thì thật là nghiêm trọng: nó gánh phần nặng nhọc hơn hết trong dàn nhạc, và lại nó đi đường xa và ăn uống thiếu thốn lâu nay nên suy nhược. Chốc chốc nó tái người đi như sắp ngất. Tuy vậy nó vẫn tiếp tục, vẫn ráng hết sức thổi kèn. May làm sao không riêng tôi nhìn thấy vẻ nhợt nhạt của nó, cô dâu cũng nhìn thấy, cô nói:

- Thôi, thôi! Chú bé này đuối sức rồi. Bây giờ thì nào, mở túi ra để thù lao cho các bạn nhạc sĩ nào!

Tôi nhảy xuống xe và nói:

- Nếu quý vị đồng ý tôi sẽ cho viên thủ quỹ của chúng tôi đi một vòng nhận tiền.

Tôi nói thế rồi ném cái mũ cho con Capi. Nó ngoạm vào mồm. Người ta tán thưởng điệu chào duyên dáng của nó mỗi khi nó nhận tiền người ta cho và, quý hóa hơn nữa người ta cho nhiều lắm. Tôi đi sau nó nên tôi thấy những đồng hào trắng rơi tới tấp vào mũ. Chú rẻ bỏ tiền sau cùng. Chú bỏ một đồng năm phờrăng. Thật là dịp may hiếm có! Thế mà đã hết đâu: người ta mời chúng tôi vào ăn uống trong nhà bếp và người ta cho chúng tôi ngủ lại ở kho vựa. Sáng hôm sau, khi chúng tôi rời mái nhà hiếu khách đó ra đi, thì chúng tôi đã có một cái vốn hai mươi tám phờrăng. Tôi nói với Mátchia:

- Chúng ta có được số tiền này là nhờ công cậu đây, Mátchia ạ. Minh tớ thì làm gì thành một dàn nhạc.

Và cái câu bác Acanh nói khi tôi bắt đầu dạy cho em Lidor học lại hiện về trong ký ức tôi để xác nhận rằng người ta làm điều lành thì bao giờ cũng được đền bù xứng đáng. Tôi nói:

- Tớ nhận cậu thế mà hóa khôn đấy!

Với hai mươi tám phờrăng trong túi, chúng tôi quả là những ông hoàng. Với số tiền ấy, đến Coócây, tôi đã mua sắm vài thứ cần thiết, không ngại tiêu phí quá tay: trước hết là một cây kèn đầy giá ba phờrăng, mua ở một cửa hàng sắt cũ; còn bán giá ấy thì tất nhiên không phải kèn mới, kèn đẹp, nhưng rồi mình lau chùi, sửa soạn thì cũng thơm mát. Rồi ít cuộn dây băng đỏ để quấn bít tất và cuối cùng là một cái xác lính cũ cho Mátchia. Mang lâu dài trên vai một cái xác nhẹ vẫn hơn là thỉnh thoảng mang

một cái xác nặng, cho nên chúng tôi sẽ chia đều đồ đạc. Và như thế, sẽ đi lại nhanh nhẹn, nhẹ nhàng hơn.

Ra khỏi Coócây thì chúng tôi có vẻ tươi tắn lắm. Những buổi biểu diễn của chúng tôi đều thu khá, nên sau khi mua sắm rồi, chúng tôi vẫn còn ba mươi phờrăng trong túi. Chúng tôi có thể sắp xếp tiết mục biểu diễn thế nào để có thể ở lâu tại một nơi mà khỏi phải đi diễn lại nhiều lần độc có mỗi một chương trình. Máthia và tôi lúc nào cũng ăn ý nhau, chúng tôi sống với nhau chưa bao lâu mà cứ như anh em ruột. Đôi khi nó vừa cười vừa nói:

- Cậu biết không? Một ông chủ gánh mà không đánh đập kẻ tay chân thì quả là tuyệt diệu.

- Thế cậu có thích không?

- Từ khi tớ bỏ xứ sở ra đi, lần này là lần đầu tiên tớ không tiếc cái thời nằm bệnh viện.

Cảnh làm ăn phát đạt ấy làm cho tôi nảy ra nhiều tham vọng.

Sau khi rời Coócây, chúng tôi đi về phía Môngtácgi; Môngtácgi nằm trên đường về nhà má Bắcboranh.

Về thăm má để hôn má, đó là trả ơn cho má, nhưng trả ơn như thế thì ít quá và dễ dàng quá. Hay là ta mang cho má một cái gì nhỉ? Bây giờ mình đã giàu rồi thì phải tặng má một món quà chứ! Quà gì đây?

Tôi không mất nhiều thì giờ suy nghĩ. Có một món quà sẽ làm má sung sướng, không những sung sướng lúc này, mà còn sung sướng cả cái tuổi già của má: món quà đó là một con bò sữa để thay cho con Rútxét. Má Bắcboranh sẽ vui sướng biết bao nhiêu nếu ta biếu má một con bò sữa! Và cả ta nữa, ta sẽ vui mừng bao nhiêu!

Tôi tính thế này: trước khi về tới Savanông thì tôi mua một con bò sữa, rồi Máthia dùng dây dắt nó, đưa vào sân nhà má. Tất nhiên phải không có lão Bắcboranh ở nhà. Máthia sẽ nói: “Bà Bắcboranh ạ, cháu dắt con bò sữa đến cho bà”. “Con bò sữa à? Cháu ơi, cháu nhầm rồi” (và má thở dài). “Không đâu. Thưa bà, đúng bà là bà Bắcboranh ở thôn Savanông chứ? Thế thì hoàng tử (như trong chuyện cổ tích ấy), hoàng tử truyền cho cháu đưa con bò này đến để biếu bà”. “Hoàng tử nào?”. Lúc đó thì tôi hiện ra. Tôi xông vào lòng má Bắcboranh, và sau khi mẹ con hôn nhau phỉ

sức, chúng tôi đi làm bánh rán và bánh kẹp; làm để ba mẹ con cùng ăn với nhau chứ không phải để cho lão Bácboranh nuốt chửng, như cái ngày thứ ba ngả mận mà lão ở đâu mò về lật chảo và trút tất cả chỗ bơ của chúng tôi vào món xúp hành của lão. Ôi! Giấc mơ đẹp quá! Duy muốn thực hiện thì phải mua cho được một con bò sữa. Bao nhiêu tiền một con bò sữa? Cái khoản này thì tôi không tưởng tượng được. Đắt tiền thì chắc đắt lắm nhưng bao nhiêu kia?

Con bò tôi định mua sẽ không phải là một con bò to béo dềnh dàng quá. Bởi vì, trước hết bò càng béo thì giá càng đắt; rồi thì bò càng to thì càng cần nhiều thức ăn, mà tôi không muốn cái món quà tôi tặng lại làm cho má Bácboranh của tôi phải lúng túng. Cái thiết yếu trước mắt là phải tìm hiểu giá bò sữa, hay nói cho đúng, giá một con bò sữa theo cỡ mà tôi muốn mua.

Cũng may là việc ấy đối với tôi không khó. Khi đi trên đường thiên lý, khi nghỉ lại ở quán trọ buổi tối, chúng tôi thường tiếp xúc với những người chăn bò, những người lái gia súc. Chỉ cần hỏi họ thôi, dễ lắm. Tôi nhằm một người chăn bò có vẻ cởi mở, dễ gần gũi mà hỏi. Vừa nghe xong thì anh cười phì vào mặt tôi. Rồi anh ta nằm ngả người trên ghế, chốc chốc lại đăm thành thành xuống bàn và gọi ông chủ quán mà hỏi:

- Bác có biết cái chú nhạc sĩ bé con này hỏi tôi gì không? Giá bao nhiêu một con bò sữa? Một con bò sữa không to lắm, không béo lắm, tóm lại là một con bò sữa tốt. Nó có cần biết làm trò không hở?

Rồi anh ta lại cười nữa. Nhưng tôi đâu có chịu lép! Tôi nói:

- Nó phải có sữa tốt và không ăn uống nhiều quá!

- Có cần nó chịu cho các chú dòng dây dắt đi trên đường thiên lý như con chó kia không?

Sau khi bóc cạn kho bông đùa và trở hết tài hóm hỉnh, anh ta chịu nói chuyện nghiêm chỉnh, hơn thế, chịu trao đổi giá cả với tôi nữa. Anh ta nói anh ta có đúng cái món tôi cần: một con bò cái rất hiền, vắt được nhiều sữa, sữa sền sệt như kem, thế mà lại chẳng ăn uống mấy tí. Nếu tôi xĩa ra giữa bàn mười lăm pítxtôn hay năm mươi êquy thì con bò ấy sẽ về tôi.

Trước tôi vất vả bao nhiêu để làm cho anh ta nói, thì bây giờ tôi vất vả bao

nhieu để làm cho anh ta im mồm đi, khi anh ta đương đà tán hươu tán vượn. Nhưng rồi cuối cùng, anh em chúng tôi cũng đi ngủ được. Nằm trên giường, tôi cứ mơ màng nghĩ đến những điều người ta vừa nói. Mười lăm pítxtôn hay năm mươi êquy, tức là một trăm năm mươi phờrăng, cái vốn của tôi còn xa con số ấy quá!

Số tiền ấy có quá sức chúng tôi làm ra hay không? Có lẽ không! Tôi tưởng nếu cái vận đỏ buổi đầu này không bỏ chúng tôi thì dành dụm từng xu một, chúng tôi sẽ góp đủ số tiền đó. Duy phải có thì giờ. Nghĩ đến đó thì một sáng kiến mới chợt lóe ra trong đầu óc tôi. Tôi tự bảo: “Nếu ta không đi thẳng một mạch đến Savanông mà đi Vácxơ trước thì có lẽ có đủ thì giờ kiếm được số tiền lớn ấy, vậy phải đi Vácxơ cái đã, đến lượt về sẽ ghé lại má Bắcboranh. Như thế thì chắc chắn lúc ấy ta sẽ có đủ số tiền một trăm năm mươi phờrăng và hai đứa ta có thể diễn cái trò cổ tích: “Con bò sữa của ‘hoàng tử’ được”.

Rạng ngày hôm sau, tôi bày tỏ ý kiến ấy với Mátxhia. Nó tán thành dễ dàng. Nó nói:

- Thế thì ta đi thôi. Vùng mỏ có lẽ hay đấy, được xem một hầm mỏ thì tứ khoái lắm.

1. *Một trăm xăng tim bằng một đồng phờrăng - N.D*

2. *Tương ngộ: gặp nhau - N.D*

MỘT THÀNH PHỐ ĐEN

Đường từ Môngtácgi đến Vácxơ quả là dài; Vácxơ ở chính giữa miền Xêvenno, trên triền núi xuôi về phía Địa Trung Hải. Năm, sáu trăm kilômét theo đường thẳng, nhưng với chúng tôi thì phải đến trên một ngàn kilômét vì lối sống của chúng tôi bắt buộc phải tạt ngang rẽ ngửa đó đây: phải tìm đến những thành phố và những thị trấn lớn mà biểu diễn để thu được kha khá! Chúng tôi đi ròng rã gần ba tháng trời mới vượt được cái chặng trên ngàn kilômét ấy; nhưng tới gần Vácxơ, đếm lại tiền, tôi sung sướng thấy đã dùng thì giờ rất có ích: trong túi da của tôi đã để dành được một trăm hai mươi tám phờrăng; chỉ còn thiếu hai mươi hai phờrăng là có thể mua được con bò sữa cho má Bắcboranh.

Mátchia cũng thích thú không kém và cũng khá tự hào vì đã góp phần mình để kiếm ra số tiền như thế. Đúng là phần ấy rất lớn: không có nó, trước hết là không có chiếc kèn đồng của nó, chỉ một mình tôi với Capi thì đừng có hòng thu góp được một trăm hai mươi tám phờrăng.

Từ Vácxơ đến Savanông làm gì chẳng kiếm thêm được cái món hai mươi hai phờrăng đương thiếu!

Chúng tôi đến Vácxơ. Nơi đây, độ trăm năm trước, là một làng nhỏ xơ xác, nằm heo hút trong núi; sở dĩ được người ta biết đến là nhờ nó thường là nơi trú quân của “Những đứa con của Chúa” do Giăng Cavaliê chỉ huy. Nằm giữa núi non trùng điệp, nó trở thành một vị trí quan trọng trong cuộc chiến tranh của những người Camida([1](#)); nhưng mặt khác cũng chính cái vị trí đó đã làm cho nó đói nghèo.

Vào khoảng năm 1750, một nhà quý tộc đã có tuổi, vẫn rất say mê thăm dò địa chất đã phát hiện ở Vácxơ những mỏ than đá. Từ ngày ấy, Vácxơ trở thành một vùng than cùng với một số khu vực khác, cung cấp than cho miền Nam và có cơ giành giật thị trường Địa Trung Hải với than của người Anh. Khi ông ta bắt đầu đào bới, mọi người đều chế nhạo. Đến khi ông đào sâu tới một trăm rưỡi mét mà vẫn không thấy gì thì mọi người hồi hải tìm mọi cách để nhốt giữ ông ta như một người điên, vì gia sản

của ông có cơ bị chôn vùi vào những cuộc khảo sát vớ vẩn đó. Vácxơ có mỏ sắt nhưng làm gì có mỏ than đá! Im lặng và để tránh những tiếng thị phi, ông quý tộc già ấy bèn ở luôn trong giếng đào, không ra nữa. Ông ăn ngủ ngay tại chỗ, và như vậy cũng chỉ còn phải chịu đựng sự ngờ vực của những người thợ làm việc với ông. Cứ mỗi nhát cuốc bỏ xuống, họ lại nhún vai. Nhưng được động viên vì nhiệt tình của ông, họ lại bỏ thêm một nhát nữa và cứ thế giếng thăm dò cứ sâu xuống dần. Tới hai trăm mét thì gặp một vỉa than đá. Ông quý tộc già không còn là một người điên nữa mà là một thiên tài; chỉ hôm trước hôm sau, sự thay bậc đổi ngôi ấy đã trọn vẹn.

Hiện nay, Vácxơ là một thành phố có mười hai ngàn dân, trước mắt có một triển vọng công nghiệp to lớn có thể cùng Ale và Bécxêgiơ là niềm hy vọng của miền Nam trong lúc này.

Sự giàu có của Vácxơ, hiện nay cũng như sau này, là cái nằm dưới lòng đất chứ không phải là cái nằm trên mặt đất. Trên mặt đất, quang cảnh đến là buồn tẻ và tiêu điều: đá vôi, bãi hoang bạc màu, tức là chỉ có khô cằn, không có một cây to. Đây đó lơ thơ vài ba cây dẻ, cây dâu hoặc cây ôliu khẳng khiu, không có đất màu, đâu đâu cũng chỉ một màu đá xám hoặc đá trắng. Lác đác có một vài đám đất trũng may mắn khí ẩm thấm lên được thì mới có chút ít cây cỏ xanh tươi, nổi bật lên mát mắt trên toàn cảnh trơ trọc của núi đá.

Do tình trạng trơ trọc ấy mà xảy ra những nạn lụt kinh khủng: trời mưa nước chảy tuột trên những dốc trơ như trên phố lát gạch; rồi những con suối, thường thì khô cạn, lúc ấy vụt cuồn cuộn chảy đổ vào các con sông trong thung lũng, dâng nước lên nhanh như chớp; chỉ mấy phút sau mực nước sông lên cao tới ba, bốn, năm mét và có khi hơn nữa.

Vácxơ nằm vắt trên một con sông như thế, con sông Đivôn; ngay trong thành phố lại có hai con suối nhỏ đổ vào đó: suối Toruye và suối Xanh Ăngđêôn. Vácxơ không phải là một thành phố đẹp, cũng không sạch mà cũng không cân đối.

Ở đây, những toa goòng đầy ắp quặng sắt và than đá đi lại liên miên giữa phố từ sớm đến tối và không ngớt tung ra những thứ bụi đỏ, bụi đen. Ngày mưa, bụi hòa với nước, làm thành một thứ bùn lỏng, ngập sâu như nước bùn ở đầm lầy. Trái lại, những ngày nắng gió, nó cuốn thành những cơn lốc mù mịt, xoáy tròn trong các

đường phố rồi bốc lên cao, phủ cả thị trấn. Nhà cửa đều đen thui đen thui từ trên xuống dưới, đen vì bụi từ mặt đường tung lên, đen vì khói các lò nung, lò bếp hay ở mái nhà xuống. Cái gì cũng đen, đất đen, trời đen, cả nước sông Đivôn cũng đen nốt. Ngựa đen, xe đen, lá cây đen, thế mà người đi trong phố xá lại còn đen hơn nữa. Tưởng như có một đám mây bồ hóng đã phủ xuống thành phố suốt cả một ngày trời, hoặc là một trận lụt hắc ín đã dâng lên ngập nhà cửa đến tận nóc. Ở đây đường xá không phải đắp ra để cho người và xe ngựa đi lại, mà là để cho đầu tàu và toa goòng của khu mỏ chạy. Đâu đâu trên mặt đất cũng thấy đường ray và ghi quay. Những cầu tự hành, những dây cuaroa, những cây trục chuyển động trên đầu và rú lên đỉnh tai nhức óc. Đi cạnh mấy ngôi nhà lớn ta thấy chúng rung chuyển đến tận móng, nhòem vào trong nhà qua các cửa ta thấy có những khối gang to di động như những khối tinh thạch khổng lồ, những búa máy làm tóe lửa như mưa, và ở khắp mọi nơi, những chiếc pittông chạy bằng hơi nước lên xuống đều đều không ngớt. Không có công viên, không có tượng ở các quảng trường, không có công trình kiến trúc. Cái gì cũng giống nhau, cái gì cũng xây dựng trên một kiểu hình khối đục nhiều hay ít của sỏi tùy theo sự cần thiết.

Chúng tôi đến gần thành phố lúc hai, ba giờ chiều, mặt trời rực rỡ, vòm trời trong sáng. Nhưng càng đi tới, trời càng sẫm dần: giữa trời với đất, có một đám khói dày nặng nề kéo qua, thủng toạc ở những chỗ có ống khói cao vút. Đã từ hơn một tiếng đồng hồ rồi, chúng tôi nghe thấy những tiếng rền mạnh, một thứ tiếng gầm giống như tiếng sóng biển, lẫn với những tiếng nện thỉnh thỉnh. Tiếng rền đó là tiếng quạt máy, còn tiếng nện thỉnh thỉnh là tiếng búa và chày⁽²⁾ chạy bằng hơi nước.

Tôi biết ông chú của Aloxì là thợ mỏ ở Vácxơ, làm ở mỏ Toruye, nhưng cũng chỉ biết có thế. Đến Vácxơ, tôi hỏi mỏ Toruye thì người ta chỉ cho tôi sang tả ngạn sông Đivôn, trong một thung lũng nhỏ có một con suối chảy qua: cái mỏ đã mang tên của chính dòng suối ấy. Thành phố đã không có gì hấp dẫn, mà đến phong cảnh thung lũng này thì lại hết sức ảm đạm: một vành đồi trọc không cây, không cỏ, chỉ có đây đó những dãy đá xám xịt và một vài vạch đất đỏ cắt ngang những dãy đá kia. Đi vào thung lũng thì có những ngôi nhà lớn của sở mỏ, những nhà xe, chuồng ngựa, nhà kho, phòng giấy, những ống khói của nhà máy hơi nước.

Xung quanh là những đồng than, đồng đá. Chúng tôi vừa đến khu nhà cửa thì bị một thiếu phụ chặn lại. Dáng chị bơ phờ tóc chị phất phơ trên vai, tay chị dắt một em bé. Chị bảo:

- Các người làm ơn chỉ cho tôi một con đường mát mẻ.

Tôi sững sốt nhìn chị. Chị tiếp:

- Một con đường cây to, bóng mát, bên cạnh có dòng suối róc rách trên đá cuội và chim hót líu lo trên cành.

Chị nói thế rồi huýt một điệu sáo vui. Thấy tôi không trả lời, mà hình như cũng không nhìn thấy vẻ kinh ngạc của tôi, chị lại nói:

- Các người không gặp con đường ấy ư? Đáng tiếc! Không gặp chắc là vì còn xa lắm. Ở bên phải hay bên trái, em hãy bảo chị đi em! Chị tìm mà có thấy đâu!

Chị nói thao thao, vừa nói vừa đưa tay vung vẩy, còn tay kia thì âu yếm xoa đầu đứa con.

- Chị hỏi em con đường ấy, vì chị biết chắc là sẽ gặp được Mariuýt? Em biết Mariuýt chứ? Không à? Ấy, Mariuýt là bố của con chị đây. Khi Mariuýt bị khí nổ Gòridu⁽³⁾ thiêu đốt thì anh trốn vào con đường ấy. Bây giờ thì anh chỉ đi dạo trên những con đường mát mẻ mà thôi, để cho những vết bỏng đỡ nóng rát. Mariuýt biết tìm ra những con đường ấy. chị thì chị không biết. Bởi thế mà đã sáu tháng nay chị không gặp Mariuýt của chị. Sáu tháng thì lâu quá khi người ta yêu nhau. Sáu tháng, ôi sáu tháng đằng đằng!

Chị quay về phía các tòa nhà lớn của sở mỏ, vung tay dữ dội chỉ những cuộn ông khói nhà máy đang phun khói cuộn cuộn và thét lên:

- Công việc dưới hầm mỏ, công việc của quý sứ. Trả Mariuýt của tao cho tao!

Chị lại quay về phía tôi:

- Em không phải là người ở đây, phải không? Trông tám da cừu và cái mũ của em thì biết em từ xa đến. Em hãy đến nghĩa địa mà xem và đếm những nấm mộ: một, hai, ba... toàn là chết trong hầm mỏ.

Thế rồi chị ẵm con lên, siết chặt vào lòng và bảo:

- Mỏ, mày không cướp được bé Pie của tao đâu, không bao giờ! Nước ngọt lắm, mát lắm. Con đường mát ở đâu? Mày không biết con đường ấy thì mày cũng ngu

ngốc chẳng kém bọn người kia, chúng cười cợt chế giễu tao. Không biết thì còn giữ tao lại làm gì? Mariuýt đang chờ tao mà!

Chị quay lưng và vừa đi những bước dài vừa huýt điệu sáo vui khi này.

Tôi hiểu đây là một thiếu phụ đã hóa rồ sau khi chồng bị khí gridu nổ giết chết trong hầm mỏ. Chúng tôi đã gặp gỡ người thiếu phụ đáng thương vì quá đau khổ mà phát điên kia trong khung cảnh ảm đạm này, ngay khi mới đặt chân đến vùng mỏ, cuộc gặp gỡ ấy làm chúng tôi buồn nẫu ruột.

Chúng tôi hỏi được nhà chú Gátxpa: chú ở gần mỏ, trong một đường phố ngoằn ngoèo và dốc, chạy từ đồi xuống bên sông. Đến nơi, tôi gặp một người đàn bà tựa lưng vào cửa nói chuyện với một chị hàng xóm cũng đứng tựa cửa: tôi hỏi ông Gátxpa thì bà ta trả lời rằng sau giờ tan tầm ông mới về. Bà hỏi:

- Các anh hỏi ông Gátxpa có việc gì?

- Cháu muốn tìm Aloxì.

Thế là bà nhìn tôi từ đầu đến chân, rồi nhìn con Capi và nói:

- Anh là Rêmi đấy à? Aloxì có nói chuyện anh với chúng tôi. Nó chờ anh đấy.

Anh này là ai? - Vừa nói bà vừa trở Mátchia.

- Bạn cháu.

Người ấy là bà thím của Aloxì. Tôi tưởng bà sẽ mời chúng tôi vào nhà để nghỉ ngơi, bởi vì đôi châu và gương mặt rám nắng của chúng tôi nói lên rõ ràng là chúng tôi mệt mỏi. Nhưng bà chẳng mời qua một tiếng; bà chỉ nhắc lại rằng Aloxì hiện đang ở trong mỏ, đến sáu giờ trở lại nhà thì sẽ gặp nó.

Tôi vốn không có gan đòi hỏi những cái mà người ta không mời. Tôi đành cảm ơn bà ta về những điều bà cho biết, và thế là chúng tôi trở ra phố, đi lòng ngay một hàng bánh mì vì đói quá: từ sáng sớm chúng tôi chỉ ăn có mỗi một mẩu bánh mì tối hôm qua còn lại. Tôi lấy làm hổ thẹn về sự đón tiếp đó; tôi cảm thấy Mátchia đang bắn khoăn tự hỏi như thế nghĩa là thế nào, và chúng tôi cất công đi bao nhiêu dặm đường vừa qua để làm gì? Tôi đoán rằng Mátchia sẽ không có ý nghĩ tốt đẹp về những người bạn của tôi, và nếu tôi có nói chuyện Lido thì nó sẽ không để tai nghe với mối thiện cảm như trước nữa. Mà tôi thì hết sức mong muốn Mátchia có sẵn thiện cảm và tinh thần đối với Lido trước khi gặp em.

Bị tiếp đón lạnh nhạt như thế, chúng tôi không buồn quay trở lại nữa. Gần sáu giờ thì chúng tôi đến chờ Aloxi ở cửa hầm mỏ. Người ta đào ba lò giếng để lấy than mỏ Toruye. Thợ mỏ không lên xuống trong khu làm việc theo những giếng ấy; họ lên xuống theo một đường hầm dài bắt đầu bên cạnh kho đèn, thông tới tầng khai thác thứ nhất, từ đó tỏa ra khắp nơi trong mỏ. Bố trí như thế để tránh cho thợ những tai nạn thường vẫn xảy ra trong các giếng khi dây cáp đứt, hoặc một cái thùng chở bị vướng mà hất những người trong thùng xuống dưới sâu hàng hai ba trăm mét; lại cũng để tránh cho họ những thay đổi đột ngột khi từ dưới sâu quãng hai trăm mét, nhiệt độ đều và cao, bỗng nhiên vì lên bằng máy mà chuyển ngay vào một nơi nhiệt độ không đều dễ bị sung phổi, sung màng phổi.

Được biết trước thợ mỏ ra lò theo đường hầm ấy, tôi và Mátchia đứng sẵn trước cửa và khi chuông sáu giờ đổ xong, qua mấy phút thì bắt đầu thấy nhiều đốm sáng chập chờn trong hầm tối om. Những chấm ấy lớn dần lên nhanh chóng. Đó là những người thợ đã làm xong công việc trong hầm tối, bây giờ xách đèn đi lên mặt đất sáng sủa. Họ đi chậm chạp, nặng nề, có vẻ như đầu gối họ bị đau làm sao ấy, điều này thì về sau, khi chính mình cũng đã leo hết những thang bậc xuống đến tầng cuối, tôi mới hiểu. Mặt mày họ đen đui như mặt những người thợ thông ống khói, áo mũ họ dính đầy bụi than và bột nhiều mảnh bùn ướt. Đi đến kho đèn, ai nấy mắc đèn của mình lên một chiếc đinh riêng. Tôi hết sức chú ý, nhưng cũng không thấy Aloxi đi ra, và nếu anh ấy không nhảy tới ôm choàng cổ tôi thì có lẽ tôi cũng đã để anh đi qua mắt mà không nhận ra, bây giờ anh đen thui đen thui từ đầu đến chân, chẳng còn giống cái thằng bạn ngày nào chạy đi chạy lại trong vườn, áo somi sạch sẽ xắn tận khuỷu tay, da trắng lộ lộ dưới cổ áo để hở. Anh ấy quay lại với một người trạc bốn mươi đi bên cạnh: “Rêmi đây!”. Người đó có gương mặt trung hậu hiền lành cũng như bác Acanh. Điều này chẳng có gì lạ, bởi vì họ là anh em ruột. Tôi biết đó là chú Gátxpa. Chú ân cần bảo:

- Hai chú cháu tôi đợi anh đã lâu lắm!
- Từ Pari đi Vácxơ đường dài quá!
- Mà chân anh thì ngắn, có phải không? - Chú vừa bảo thế, vừa cười.

Được gặp lại Aloxi, Capi có vẻ sung sướng; nó ngoạm tay áo Aloxi mà lúi để

tổ bộ mừng rỡ. Trong lúc đó, tôi giới thiệu cho chú Gátxpa biết Mátchia là bạn và là người cộng sự với tôi, một chú bé trung thực tôi quen biết từ trước, sau này mới gặp lại, chú ta thối kèn đây thì không ai bì. Chú Gátxpa tiếp lời tôi:

- Còn kia là “ông” Capi. Mai là chủ nhật, sau khi nghỉ ngơi đã lại sức, các anh biểu diễn cho chúng tôi xem với! Aloxì bảo cái anh Capi này thông thái hơn một thầy giáo, lành nghề hơn một diễn viên.

Đứng trước bà thím, tôi lúng túng bao nhiêu, thì giờ đây, với ông chú, tôi thấy thoải mái bấy nhiêu. Ông đúng là em “bố” Acanh. Ông bảo:

- Hai cháu nói chuyện với nhau đi, chắc là có nhiều tâm sự để giải bày với nhau. Phần chú, để chú chuyện trò với cái anh thanh niên nghệ sĩ kèn đây này.

Chuyện của chúng tôi đủ nói trong một tuần lễ, mà e một tuần lễ cũng còn ít quá! Aloxì muốn biết tôi đã đi đường như thế nào, còn tôi, tôi vội muốn nghe xem anh ấy đã làm quen với cuộc sống mới như thế nào. Hai đứa mãi lo hỏi han nhau hóa ra không đứa nào chú ý trả lời cho đứa nào cả. Chúng tôi đi từ từ, những người thợ mỏ trên đường về lần lượt vượt chúng tôi, họ đi thành một hàng dài, choán hết cả đường phố, người nào người nấy đều dính đầy bụi đen, cũng thứ bụi đã đóng thành lớp dày trên mặt đất.

Đi gần tới nhà thì chú Gátxpa đến bên chúng tôi, bảo:

- Các chú bé này, các chú ăn bữa tối với chúng tôi nhé!

Trong khi đi đường, tôi nghĩ thầm rằng thái độ của bà thím đã không hứa hẹn gì tốt đẹp thì khi đến nhà e có lẽ phải chia tay với nhau. Cho nên lời mời của chú Gátxpa làm cho tôi sung sướng hơn bất cứ lời mời nào khác. Bước vào nhà, chú nói ngay:

- Đây là Rêmi, và đây là bạn của chú ta.

- Tôi cũng vừa gặp các chú ấy.

- Càng hay! Vậy thì coi như đã quen nhau. Hai chú ăn tối với chúng ta đây.

Ăn tối với Aloxì nghĩa là được ở lại đêm với anh ấy, điều ấy đành rằng làm cho tôi sướng ron đi, nhưng thực tình mà nói thì tôi phải thú thực rằng chỉ riêng cái việc được ăn bữa tối cũng đủ làm cho tôi sung sướng rồi. Từ khi ở Pari cất bước ra đi, hai chúng tôi ăn uống thất thường, gặp đâu ăn đó, đây một mảnh cùi nhỏ, kia một mẩu

bánh con, chứ có mấy khi được ngồi ghé tựa dùng bữa đằng hoàng, ăn xúp trong đĩa. Thực ra chúng tôi đã kiếm được khá tiền, đủ sức để tự thết mình những bữa chén ra trò trong các quán ăn. Nhưng còn phải dành dụm để tậu con bò của hoàng tử, và Mátchia thì tốt bụng đến nỗi nghĩ đến việc mua bò, nó cũng sung sướng chẳng kém gì tôi.

Nhưng điểm phúc dự một bữa tiệc, tối hôm ấy chúng tôi nào có được hưởng! Tôi cũng ngồi trước bàn ăn, trên ghé tựa, nhưng người ta không dọn xúp cho chúng tôi xoi. Những công ty mỏ hầu hết đều có mở những cửa hàng bán theo giá vốn cho thợ tất cả những gì cần thiết cho đời sống của họ. Quả là có lợi rõ ràng: người thợ được mua những thứ tốt và rẻ mà đến kì lương mới phải trừ tiền, tránh được nạn mua chịu của bọn con buôn nhỏ chúng rĩa ráy họ đến nghèo đói. Họ cũng tránh được nợ nần⁽⁴⁾. Tuy nhiên cũng như nhiều chuyện tốt khác, cái điều này cũng có mặt xấu của nó. Ở Vácxor, vợ những người thợ mỏ không có thói quen làm việc trong khi chồng xuống hầm. Họ dọn dẹp quét tước xong thì tụm nhau khi ở nhà này, khi ở nhà nọ để uống cà phê, hay sôcôla mua chịu ở cửa hàng tiếp phẩm. Họ nói chuyện, họ ngồi lê đôi mách cho đến khi chiều xuống, tức là lúc người chồng ở hầm mỏ ra, trở về nhà để ăn tối, thì họ không còn có thì giờ để nấu nướng gì nữa. Lúc ấy họ bèn chạy đến cửa hàng mua về những món thịt nguội. Tình trạng này không phải đều khắp nhưng cũng khá phổ biến. Cũng vì bà thím Gáttxpa mãi la cà tán gẫu mà chúng tôi không được ăn xúp. Đó là thói quen của bà ta, về sau tôi thấy tài khoản của bà ở cửa hàng gồm nhiều nhất là khoản cà phê với sôcôla và khoản thịt lợn chế biến sẵn. Ông chú là người dễ dãi vô sự, ông cứ việc xoi những món thịt này không một tiếng phàn nàn, hoặc có nói một lời nhận xét nào thì cũng là hết sức nhẹ nhàng. Ông chìa cốc nói:

- Tôi không trở thành một đứa nát rượu vì tôi là người đạo đức. Vậy thì ngày mai nhà hãy cố gắng nấu cho một món xúp.
- Thì giờ đâu?
- Ngày giờ ở trên mặt đất ngắn hơn ở dưới mặt đất ư?
- Thế thì ai khâu vá cho các người? Các người phá hoại quần áo khiếp lắm!

Bấy giờ chú Gáttxpa nhìn lại áo quần vấy bẩn bụi than và thùng rách đây đó của mình:

- Ủ, quả là chúng tôi ăn mặc như những ông hoàng thật!

Bữa ăn tối của chúng tôi chóng xong thôi! Lúc đứng lên chú Gátxpa bảo tôi:

- Chú bé, chú ngủ với Aloxì.

Rồi chú quay sang nói với Mátchia:

- Còn chú, chú xuống nhà bếp, ta sẽ lót cho chú một ổ rơm và cỏ ấm áp.

Suốt buổi tối và mãi đến quá nửa đêm, Aloxì và tôi thức nói chuyện.

Nhờ Aloxì, tôi được biết chú Gátxpa là thợ cuốc, nghĩa là chú dùng cuốc chim mà lấy than ra, Aloxì là thợ đun xe của chú, nghĩa là anh ấy đẩy, đun một toa goòng đầy than mới khao⁽⁵⁾ chạy trên đường ray trong hầm, từ nơi lấy than cho đến lò giềng. Đến đó, goòng được móc vào một dây cáp và kéo lên trên mặt đất bằng máy.

Tuy Aloxì mới vào làm thợ mỏ chưa được bao lâu nhưng anh đã yêu mỏ và tự hào về mỏ: theo anh thì đây là cái mỏ đẹp nhất xứ, kỳ lạ nhất xứ. Anh diễn tả với cái vẻ quan trọng của một nhà du lịch từ nơi xa lạ về, thấy người ta chăm chú nghe mình.

Trước hết, người ta đi theo một con đường ngầm đào sâu trong núi đá, chừng mười phút thì đến một bậc thang đá thẳng và dốc; dưới chân thang đá là chiếc thang bắc, rồi lại thang bậc đá, rồi thang bậc nữa và thế là đến tầng thứ nhất, sau chừng năm mươi mét. Muốn xuống tới tầng hai, sâu chín mươi mét, và tầng ba, sâu hai trăm mét, cũng lại theo một hệ thống thang bậc đá và thang bắc như thế, Aloxì làm việc ở chính cái tầng ba này và muốn xuống tới đó, anh phải lên xuống con đường dài gấp ba lần trèo lên đỉnh tháp nhà thờ Đức Bà Pari.

Thế nhưng lên xuống tháp nhà thờ Đức Bà vẫn dễ dàng hơn; ở đó, thang bậc đều nhau và sáng sủa; còn ở đây, trong mỏ đâu có được như thế. Bậc thang nằm vào những chỗ gồ ghề trên vách đá, thì khi cao khi thấp, chỗ rộng chỗ hẹp. Chẳng có ánh sáng nào ngoài cái đèn cầm trên tay. Trên mặt đường, thuần một thứ bùn trơn nhầy, luôn luôn ướt sũng vì những giọt nước nhỏ xuống đều đều, có khi rơi lên mặt lạnh buốt.

Xuống sâu hai trăm mét đã là lâu nhưng đâu đã xong, lại còn phải theo các đường hầm mà đi đến những lớp khác nhau mới tới chỗ làm việc. Tất cả hệ thống đường ngầm mỏ Toruye ước độ ba mươi năm đến bốn mươi kilômét. Tất nhiên không phải đi hết cả bốn chục kilômét ấy, nhưng vẫn mệt lắm vì có những quãng phải

lội trong nước thấm qua những kẽ hở trên vách đá chảy lênh láng về những giếng chứa, ở đó có máy bơm hút lên tổng ra ngoài.

Những quãng đường ngầm xuyên qua những vỉa đá cứng thì chỉ là địa đạo bình thường, nhưng qua những lớp đất lỏn nhón hoặc dễ thụt thì phải chống đứng và chống ngang bằng những đoạn gỗ thông phạt bằng búa, bởi vì những vết cắt bằng cưa dễ làm cho gỗ sớm bị mủn. Tuy đã sắp đặt một cách riêng thích hợp để chống lại sức ép của lớp đất, nhiều khi sức ép quá mạnh cùng uốn cong gỗ khiến đường hầm hẹp vào hoặc thấp xuống đến mức phải bò mà chui qua. Trên những đoạn gỗ ấy, nấm mọc nhiều lại có những nấm lông tơ nhẹ và xốp như bông, màu trắng như tuyết nổi bật trên đất đen, gỗ đương mục tỏa mùi nhựa cây; trên những mũ nấm, trên những cây cỏ lạ, trên rêu trắng, có những con ruồi, những con nhện, những con bướm, nhưng chúng không giống đồng loại trên mặt đất. Cũng có cả chuột cống chạy loăng quăng và những con dơi bám chặt vào thân gỗ, đầu lộn xuống dưới.

Những đường hầm ấy thường giao nhau, và đây đó, như ở Pari, cũng có những “quảng trường” và những ngã tư, cũng có con đường ngầm đẹp và rộng như đường phố lớn, hoặc hẹp và thấp như những phố nhỏ. Điều khác nhau là tất cả thành phố ngầm ấy không được sáng sủa, kém xa cái thành phố trên mặt đất ban đêm, vì thiếu những cây đèn dầu hoặc đèn khí lớn, mà chỉ có những cây đèn nhỏ người thợ mang theo. Ánh sáng không đủ đầy, nhưng tiếng động lại luôn luôn nhắc cho biết ở đây không phải là âm phủ: trong những công trường khai phá, thường có tiếng thuốc nổ và mùi thuốc cùng với khói theo gió bay ra; trong đường ngầm, tiếng bánh xe lăn; trong lò giếng, tiếng thang kéo than cọ vào dây định hướng, và át tất cả là tiếng máy hơi nước ở tầng hai chạy âm âm.

Nhưng quang cảnh lạ mắt hơn cả là những ngách ngược, tức là những đường ngầm đào trong dốc vỉa than. Những người thợ cuộc làm việc trong đó, cỡi trần ra khao than; nằm nghiêng hoặc ngồi xồm. Từ ngách ngược, than đá trôi xuống các tầng, để chuyển từng goòng ra lò giếng khai thác.

Đó là quang cảnh hầm mỏ những ngày làm việc bình thường, nhưng cũng có những ngày xảy ra tai nạn. Đến Vócxơ được hai tuần lễ, Aloxi đã chứng kiến một tai nạn kiểu đó và thiếu chút nữa thì anh ta cũng là một nạn nhân: hơi Gòridu nổ. Gòridu

là một thứ khí tự nhiên trong các mỏ than hề gặp lửa là nổ ngay. Không gì ghê gớm hơn cơn nổ ấy: nó đốt sạch, phá sạch tất cả chung quanh. Chỉ có thể ví với sức nổ của một thùng thuốc súng lèn đầy. Ngọn lửa đèn hoặc lửa diêm vừa bắt vào khí Gòridu, tức thì đám cháy bùng lên như chớp nhoáng trong khắp đường hầm, phá tan mọi thứ trong hầm mỏ; kể cả những lò giếng thông hơi, đều bị nó hất tung mãi đi. Nhiệt độ có lúc lên cao đến nỗi than thường trong mỏ nóng lên biến thành than cốc.

Một vụ nổ khí Gòridu đã xảy ra sáu tuần lễ trước, giết mất chừng một chục người thợ. Vợ góa của một người thợ ấy đã hóa điên. Tôi hiểu đó là người đàn bà dốt con đi tìm “một con đường mát mẻ” mà tôi gặp khi mới tới đây.

Chống lại những vụ nổ ấy, người ta dùng nhiều cách để phòng: cấm hút thuốc, và thường thường các kỹ sư, trong khi tuần tra, bắt buộc thợ phải hà hơi ngay vào mũi họ để xét xem có ai đã vi phạm điều cấm. Và cũng để đề phòng tai nạn kinh khủng ấy, người ta dùng loại đèn Đêvi, mang tên nhà bác học người Anh đã sáng chế ra nó. Những chiếc đèn ấy có một mạng lưới làm bằng những sợi kim khí đan khá dày bao bọc, lửa cháy không lọt qua những lỗ đan được. Khi gặp khí Gòridu, chất khí sẽ bắt lửa nhưng chỉ cháy ngay bên trong đèn, không nổ lan ra ngoài.

Mới đến Vácxơ, tôi đã tò mò muốn xuống hầm mỏ một chuyến thử xem sao. Những chuyện Aloxix kể càng kích thích tính tò mò ấy đến cao độ. Nhưng ngày hôm sau, khi tôi nói với chú Gátxpa thì chú bảo rằng không thể được, vì chỉ những người làm trong mỏ mới được xuống mỏ mà thôi. Chú cười và nói thêm:

- Nếu chú muốn làm thợ mỏ - cái đó dễ thôi - thì điều chú mong ước sẽ được thỏa mãn. Nói cho đúng thì cái nghề này cũng chả phải là khổ hơn nhiều nghề khác, và nếu chú sợ mưa, sợ sấm thì cái nghề này thích hợp với chú đấy. Dầu sao nó cũng còn đỡ hơn cái nghề hát rong trên đường thiên lý. Chú ở lại với Aloxix nhé! Đồng ý chưa, chú bé. Rồi người ta cũng sẽ dùng Mátchia nhưng không phải để thổi kèn đây đâu nhá!

Tôi đi tới Vácxơ không phải là để ở lại đó. Tôi đã dự định cho tôi một nhiệm vụ, một mục đích khác hơn là suốt ngày đẩy một xe goòng ở tầng hai hay tầng ba tại mỏ Toruye. Bởi thế, tôi đành nén cái tính tò mò của tôi xuống. Tôi tưởng rồi cho đến khi lên đường, tôi cũng chả biết gì hơn ngoài những điều Aloxix kể hoặc những câu

giải đáp khi được khi mất ở chú Gátxpa. Thế mà tình cờ tôi lại được biết tất cả những ghê rợn, được cảm thấy tất cả những kinh hoàng của một tai nạn mà đôi khi người thợ mỏ gặp phải.

1. Trong thế kỉ 17, những người thuộc đạo cải cách bị chính quyền vua Lui XIV trấn áp, nổi lên chống lại người công giáo và vương quyền. Người ta gọi họ là những người Camida. “Những người con của Chúa” do Giăng Cavaliê chỉ huy một đội quân xuất sắc của họ.
2. Chày giã quặng - N.D
3. Gòridu (grisou): chất khí hỗn hợp phần lớn là chất khí cacbua (cacbon và hydro), thường đọng trong các mỏ than, khí gặp lửa là bốc cháy và nổ làm chết người. Vì thế trong hầm mỏ không được hút thuốc lá, đánh diêm, và phải dùng một thứ đèn đặc biệt - N.D
4. Thực ra ở đây cũng là một tổ chức buôn bán thu lãi bảo đảm không bị quyệt nợ và có mục đích cột chặt công nhân vào hầm mỏ - N.D
5. Than mới quốc từ vỉa ra - N.D

THỢ ĐUN XE

Nghề mỏ không phải là một nghề hại sức khỏe. Ngoài vài thứ bệnh hoạn do sự thiếu không khí kéo dài làm giảm hồng huyết cầu trong máu, thì người thợ mỏ cũng khỏe mạnh như người nông dân ở vùng khí hậu tốt. Người thợ mỏ còn hơn người nông dân ở chỗ tránh được những thay đổi của thời tiết, tránh được mưa, rét, nóng bức quá độ. Đối với anh ta thì cái hại lớn nhất là ở những vụ sụt hầm, những vụ nổ và những trận lụt, sau nữa là ở những tai nạn lao động xảy đến do bất cẩn hoặc vụng về.

Một ngày trước hôm tôi định lên đường thì Aloxix bị giập bàn tay phải khá nặng vì anh đã vụng về để cho một tảng than to đè lên: cả bàn tay thâm tím với nửa ngón tay bị giập. Thầy thuốc của sở mỏ đến khám và băng bó cho anh. Bệnh tình cũng không đến nỗi trầm trọng, bàn tay sẽ lành, cả ngón tay giập nữa. Nhưng cần phải nghỉ ngơi mới được.

Chú Gátxpa vốn dễ tính, sự đời diễn ra thế nào thế ấy, không buồn phiền cũng không giận dữ. Chỉ có mỗi một điều có thể làm chú mất vui, đó là công ăn việc làm bị trở ngại. Khi chú nghe nói Aloxix phải nghỉ nhiều ngày thì chú la lối lên. Trong những ngày đó, ai đẩy xe cho chú? Không có ai thay Aloxix cả. Nếu thay hẳn đi thì chú tìm được người đẩy, nhưng ngay trong mấy ngày thôi thì lúc này không thu xếp được, người ta đang thiếu người làm, nhất là thiếu trẻ con.

Tuy thế, chú cũng vẫn chạy ngược chạy xuôi cố tìm một người đun xe. Nhưng chú không tìm được. Chú lại than thở. Trông chú quả thật khổ tâm, vì chú thấy mình bắt buộc cũng phải nghỉ việc, mà túi tiền của chú không cho phép chú nghỉ.

Tôi nhận thấy thế và hiểu rõ nỗi khổ tâm của chú; mặt khác cảm thấy trong hoàn cảnh như thế này, mình hầu như có bổn phận phải đền đáp sự tiếp đãi của người ta theo cách của mình, tôi hỏi chú xem cái công việc đẩy xe than có khó không. Chú trả lời:

- Còn gì dễ bằng! Chỉ việc đẩy một cái gòng cho nó lăn trên đường sắt.
- Gòng chắc là nặng?
- Không nặng lắm, thằng Aloxix đẩy được kia mà.

- Ở nhĩ! Vậy, nếu Aloxi đẩy được thì cháu cũng đẩy được.

- Cháu ấy à?

Chú cười ồm lên. Lát sau, chú nghiêm trang nói:

- Hẳn là cháu làm được, nếu cháu muốn.

- Cháu muốn, vì cái đó giúp ích cho chú.

- Cháu là một chú bé tốt. Thế là quyết định rồi đấy! Mai cháu xuống mỏ với chú. Đúng là cháu giúp ích cho chú đấy! Nhưng có lẽ cũng sẽ có ích cho cháu một ngày kia. Nếu làm nghề này mà cháu thấy ưa thích thì còn hơn là đi lang thang trên đường thiên lý. Trong mỏ chẳng sợ đói đâu!

Mátchia sẽ làm gì trong khi tôi ở dưới mỏ nhĩ? Tôi không thể bắt chú Gátxpa nuôi nó. Tôi hỏi xem nó có muốn đi biểu diễn một mình với con Capi ở các vùng lân cận không. Nó nhận lời ngay. Nó vừa cười vừa nói:

- Một mình tớ mà cũng làm ra tiền để thêm vào khoản tậu bò thì tớ thú lắm.

Ba tháng sống chung với tôi, sống ở ngoài trời, Mátchia không còn giống cái thằng bé gầy còm, buồn bực mà tôi đã gặp cạnh nhà thờ Xanh Mêđa đúng khi nó đói lả; lại càng không giống thằng nhãi nhóc mà tôi trông thấy lần đầu tiên ở góc nhà tên Garôphôli, đang trông nồi thịt hầm, chốc chốc lại đưa tay lên ôm cái đầu nhức nhối. Bây giờ thì Mátchia không còn bị nhức nhối cái đầu nữa, nó cũng chẳng còn buồn chán mà cũng không gầy còm nữa. Chính cái gác xếp ở phố Luốcxin đã làm cho nó rầu rĩ. Bây giờ thì nắng và khí trời đã đem lại sức khỏe cho nó, do đó, cũng đem lại sự vui tươi.

Trong khi đi đường, nó là tiếng cười, là sự vui tính hiện thân lên; nó nhìn mọi việc ở khía cạnh tốt; trong chuyện rủi nó cũng tìm được thấy cái may; cái gì cũng làm nó vui được, đỉnh đỉnh gì cũng làm nó sượng rơn lên. Không có nó thì tôi đã ra sao rồi nhĩ? Chắc là đã nhiều lần không chống nổi mệt nhọc và buồn phiền.

Thế là chúng tôi giao hẹn với nhau, bắt đầu từ ngày hôm sau, trong lúc tôi xuống hầm mỏ làm việc thì Mátchia đi biểu diễn âm nhạc và kịch để gia tài của chúng tôi thêm to. Tôi giải thích cách thu xếp này cho con Capi nghe và chừng như nó cũng hiểu.

Sáng hôm sau, tôi mặc bộ đồ làm việc của Aloxi. Sau khi đã dặn dò Mátchia

và Capi lần cuối, bảo phải hết sức ngoan trong khi biểu diễn, thì tôi theo chú Gátxpa. Lúc đưa cái đèn xách cho tôi, chú bảo:

- Phải cẩn thận đấy! Cứ theo gót chú mà đi. Và lúc xuống thang bắc, cháu nhớ đừng bỏ nấc thang trên khi chưa bám được nấc dưới.

Chúng tôi đi vào đường hầm, chú đi trước, tôi theo sát chú. Chú nói tiếp:

- Nếu cháu trượt ở cầu thang thì chớ có buông xuôi, phải cố vịn vào cái gì đấy mà gượng lại, chứ đáy hầm sâu và rắn lắm đấy!

Dù không có những lời dặn dò ấy, tôi cũng đủ xúc động lắm rồi. Không thể nào bình tĩnh được khi người ta từ bỏ ánh sáng để đi vào đêm tối, rời bỏ mặt đất để đi xuống hang sâu. Tự nhiên, tôi quay đầu nhìn lại. Nhưng chúng tôi đi đã khá sâu vào trong đường hầm cho nên ở đầu kia cái ống dài ấy, ánh sáng chỉ còn là một quả cầu trắng, tựa như cái mặt trăng ở giữa một vùng trời tăm tối không sao. Tôi lấy làm xấu hổ về cái cử chỉ máy móc ấy của tôi, nó chỉ diễn ra trong một thoáng, và tôi lại bước theo gót chú Gátxpa ngay.

Lát sau, chú nói: “Cầu thang đây!” và chúng tôi đã đứng trước một cái hang đen ngòm. Trong khoảng sâu mà mắt tôi không ước lượng được, tôi thấy những ánh lửa đu đưa, gần miệng hang thì còn to, càng đi xa càng nhỏ dần, cho đến khi chỉ còn là những đốm. Đó là đèn của những người thợ mỏ đã vào hầm trước chúng tôi. Một luồng không khí hâm hâm thổi tạt vào mặt, mang đến chúng tôi tiếng thì thào chuyện vãn của họ. Trong không khí ấy có cái mùi mà bây giờ tôi mới hít thở lần đầu, một cái mùi gì như là mùi ête và dầu xăng trộn lẫn.

Hết cầu thang thì đến cầu thang bắc, hết thang bắc thì đến một cầu thang nữa. Đến cuối cầu thang này, chú Gátxpa nói: “Chúng ta đã đến tầng một”.

Chúng tôi đang ở trong một hầm xây cuốn tò vò, hai bên có tường gạch thẳng đứng. Vòm cuốn hơi cao hơn tầm người một ít. Tuy thế có những đoạn người ta phải cúi xuống mới đi qua được, vì vòm đá sụt xuống, hoặc là vì đất nền đã cùn lên. Chú Gátxpa nói:

- Sức ép của đất như thế đấy! Vì hòn núi bị khoét khắp nơi và trong lòng núi có những chỗ trống cho nên đất cứ muốn sụt xuống và khi đã quá nặng thì nó đè bẹp hầm.

Trên nền đất có đường ray và dọc theo đường hầm có một dòng nước.

- Dòng nước này sẽ hợp với nhiều dòng khác, chúng đều do những mạch nước rỉ kết lại. Tất cả đều đổ dồn vào một giếng chứa. Thế là máy bơm mỗi ngày phải hút từ một nghìn đến một nghìn hai trăm mét khối nước đổ ra sông Divôn. Nếu máy nghỉ thì hầm mỏ bị lụt ngay. Vớ lại, bây giờ thì chúng ta đang ở ngay dưới lòng sông Divôn đây.

Tôi giật mình đánh thót một cái làm cho chú Gátxpa cười vang.

- Ở sâu những năm mươi mét như thế này thì cháu không ngại bị nước đổ xuống đầu đâu!

- Rủi có một cái hang, cái lỗ gì thì sao?

- Ừ phải, một cái lỗ thì đáng sợ đấy! Các đường hầm đi ngang dọc chín mười lần dưới lòng sông. Có những mỏ đáng sợ lụt, nhưng ở đây thì không. Gờridu cháy, hầm sạt, mìn nổ, bấy nhiêu cũng đã quá đủ rồi.

Đến công trường, chú Gátxpa chỉ bảo công việc cho tôi làm. Khi chiếc xe goòng của tôi đầy than, chú cùng đẩy với tôi để chỉ bảo cho tôi cách đẩy xe cho tới giếng lấy than và cách đỗ xe bên đường tránh khi gặp xe khác đi ngược chiều. Chú nói có lý, cái nghề đẩy xe than này không khó: vài giờ sau thì tôi đã làm tạm được, nhưng chưa thành thạo. Tôi chưa quen tay, chưa khéo tay, mà thiếu những cái đó thì có nghề gì ta làm tốt được. Tôi đành hì hà hì hục lấy sức thay vào, cho nên mệt nhiều mà hiệu quả thì ít.

Cũng may là cảnh sống mấy năm qua, nhất là hành trình ba tháng vừa rồi, đã làm cho tôi quen chịu đựng mệt nhọc. Vì thế, tôi không hề kêu rên, và chú Gátxpa tuyên bố tôi là một thằng bé ngoan, sau này tất trở thành một người thợ mỏ giỏi.

Nhưng tôi chỉ thích xuống mỏ chứ có thích gì ở lại trong mỏ! Tôi chỉ tò mò thôi, tôi không nghe thấy tiếng gọi của nghề nghiệp.

Muốn sống trong lòng đất, phải có những đức tính đặc biệt mà tôi không có: phải ưa lạnh lẽ, quạnh hiu, trầm tư mặc tưởng. Phải biết sống những khắc, những ngày đằng đằng, tâm trí lắng xuống với mình, không trao đổi với ai một lời, không có một phút giải trí. Thế mà tôi thì không có cái khiếu ấy, xưa nay tôi quen sống lang thang, luôn chân đi, luôn mồm hát. Những giờ khắc tôi đẩy xe goòng trong đường hầm sao mà

lạnh lùng, buồn tẻ thế! Đường hầm âm u, chiếc đèn tay le lói, tiếng ù ù xa xôi của xe gòng lăn trên đường sắt, tiếng róc rách của dòng nước, thỉnh thoảng tiếng mình nổ lại xé toang sự lặng lẽ cõi âm này và làm cho nó càng nặng nề, ảm đạm thêm.

Xuống mỏ, lên mỏ mất nhiều công sức cho nên người ta ở luôn dưới mỏ suốt cả ngày mười hai tiếng đồng hồ, không về nhà ăn trưa. Người ta ăn uống ngay ở công trường.

Gần khu khai thác của chú Gátxpa, có một người đun xe gòng không phải là trẻ con như những người đun gòng khác. Người ấy, ngược lại là một ông già râu bạc. Khi tôi nói râu bạc phải hiểu rằng nó chỉ bạc ngày chủ nhật, ngày tổng vệ sinh, còn trong tuần thì ngày thứ hai nó bắt đầu ngả màu xám để đến thứ bảy thì đen hoàn toàn. Người ấy trên sáu mươi. Ngày còn trẻ, ông ta là thợ chống hầm tức là thợ mộc chuyên việc làm cọc gỗ chống hầm và chăm sóc sửa chữa những cọc ấy. Nhưng trong một vụ sập hầm, ông bị dập nát ba ngón tay, từ đấy ông phải bỏ nghề thợ mộc. Vì ông cứu ba người bạn thợ mà bị nạn cho nên sở mỏ của ông cho ông hưởng một khoản trợ cấp nhỏ. Ông sống bằng khoản trợ cấp ấy được mấy năm, sau đó sở mỏ bị vỡ nợ, ông trở thành không nghề nghiệp, không kế sinh nhai. Lúc ấy ông phải xin vào làm thợ đẩy xe ở mỏ Toruye. Người ta quen gọi ông là “cụ giáo” bởi vì ông hiểu biết nhiều điều mà những người thợ cuốc, ngay đến thợ cả cũng không biết, và cũng tự hào về những kiến thức đó, lúc nào ông cũng sẵn sàng trình bày.

Trong các bữa ăn trưa, chúng tôi làm quen với nhau, và ông tỏ ý triu mến tôi ngay. Tôi là một đứa say sưa nói chuyện, ông là một người vui chuyện, hóa nên chúng tôi trở thành đôi bạn chẳng rời nhau. Thường thường trong mỏ người ta ít nói, nên những người khác bảo chúng tôi là ba hoa.

Nghe những chuyện Aloxki kể, tôi còn thêm thuồng vì chưa hiểu hết những điều mình muốn biết; những câu trả lời của chú Gátxpa cũng vẫn chưa làm tôi thỏa mãn vì khi tôi hỏi chú chẳng hạn: “Than đá là gì?” thì chú cứ một mực trả lời:

- Đó là than có cái dáng đá.

Câu giải đáp của chú về than đá cũng như các câu giải đáp tương tự về những việc khác không làm cho tôi vừa ý, bởi vì cụ Vitali đã tập cho tôi cái thói quen không chịu thỏa mãn một cách dễ dàng như vậy. Khi tôi hỏi cụ giáo cái câu ấy thì cụ trả lời

khác hẳn. Cụ nói:

- Than đá thì cũng là than củi mà thôi! Khi chúng ta đốt than đá, chúng ta không bỏ vào lò những cây cối ở thời đại chúng ta, do những con người như cháu và bác làm thành than. Chúng ta bỏ vào lò những cây cối từ đời xưa đời xưa do những lực lượng thiên nhiên biến thành than, những lực lượng như cháy rừng, núi lửa, động đất.

Thấy tôi nhìn cụ một cách kinh ngạc, cụ bảo:

- Hôm nay chúng ta không có thì giờ nói cái chuyện ấy, phải đẩy xe đã! Nhưng mai chủ nhật, cháu đến bác chơi, bác sẽ giải thích cho nghe. Ở nhà bác có những mẫu than, mẫu đá bác nhặt nhanh được từ ba mươi năm nay, chúng sẽ giúp cháu hiểu nghe cái gì thì nhìn thấy và hiểu ngay cái ấy. Người ta cười mà gọi bác là cụ giáo. Nhưng cháu sẽ thấy cũng có ích ít nhiều. Đời sống của con người không phải chỉ ở hai bàn tay, nó còn ở trong đầu nữa. Trạc tuổi cháu, bác cũng ham hiểu biết như cháu bây giờ. Sống trong mỏ bác muốn hiểu biết những điều mình nhìn thấy hằng ngày. Bác hỏi han các kỹ sư những khi họ vui lòng nói chuyện, và lúc đọc sách. Sau khi bị nạn, bác có thì giờ nhàn rỗi và dùng thì giờ ấy để học hỏi. Sách vở là những cặp kính, khi người ta có đôi mắt để trông nhìn mà người ta mang thứ kính ấy lên thì người ta sẽ nhìn thấy được rất nhiều. Bây giờ thì bác không có nhiều thì giờ lắm để đọc sách và bác cũng không có tiền mua sách. Nhưng bác còn cặp mắt luôn mở. Mai cháu tới nhà bác nhé! Được bày vẽ cho cháu, trông nhìn quanh cháu, bác cũng thích lắm. Một lời hay lọt vào một lỗ tai tốt sẽ làm nảy nở những gì, ai biết được? Vì đã đưa đường cho một nhà bác học lớn là Bơrônghia⁽¹⁾ đi vào đường hầm mỏ ở Bétxe và nghe ông ta nói chuyện trong lúc nghiên cứu mà bác nảy ra cái ý định muốn học tập. Và cũng nhờ vậy mà ngày nay bác hiểu biết hơn các bạn khác ít nhiều. Thôi mai nhé!

Sáng hôm sau, tôi báo với chú Gátxpa là tôi đi thăm cụ giáo. Chú cười, bảo tôi:

- À, vậy là thằng bé đã gặp được người để chuyện rồi! Đi đi, cứ đi đi cháu ạ, cháu thích thì cứ đi! Dầu sao thì tin cái gì, không tin cái gì cũng tùy cháu cả. Có điều là nếu cháu học được gì ở ông cụ ấy, cũng đừng nên tự phụ vì nó. Cái “cụ giáo” ấy mà không tự phụ thì quả là một con người tốt.

Cụ giáo không ở trong thành phố như phần nhiều những người thợ mỏ. Cụ ở

một nơi buồn tẻ, nghèo nàn, trong vùng có những hang hốc tự nhiên khoét sâu vào sườn núi, cách thành phố một quãng ngắn. Cụ ở nhà một bà già vợ góa của một người thợ mỏ chết vì nạn sập hầm. Bà ấy cho cụ thuê cái hầm nhà bà và cụ kê giường nằm ở chỗ khô ráo nhất; nói thế không phải là nó khô ráo lắm đâu, bởi vì nấm vẫn mọc ngay trên chân giường. Nhưng đối với một người thợ mỏ luôn luôn dầm chân dưới nước, suốt ngày bị nước rỏ trên người, thì đây là một điều vụn vặt không đáng kể. Cái vấn đề trọng yếu là được ở gần các hang núi để tìm tòi nghiên cứu, nhất là làm sao có chỗ để tùy ý cắt đặt những mảnh than, những hòn thạch mà cụ tập hợp. Khi tôi bước vào thì cụ ra đón tôi và nói, giọng sáng khoái:

- Bác đã mừng cháu một tiệc hạt dẻ lùi nhăm với vang trắng đây. Ủ, tuổi trẻ có tai có mắt muốn nghe, muốn nhìn thì cũng có hòng nữa. Muốn đánh bạn với họ, phải thỏa mãn tất cả các cái ấy cùng một lúc. Sau tiệc hạt dẻ, chúng ta sẽ trò chuyện và bác cũng sẽ chỉ cho cháu xem kho sưu tầm của bác.

Cụ nói mấy tiếng “kho sưu tầm của bác” với giọng tự hào có lẽ không có ông viện trưởng viện bảo tàng nào tự đắc đến thế. Nói cho đúng thì cái kho sưu tầm ấy cũng khá phong phú, theo sự nhận xét của tôi, và nó chiếm cả gian phòng. Mẫu bé thì xếp trên những tấm ván hoặc trên những chiếc bàn, mẫu lớn thì đặt dưới đất. Đã hai mươi năm nay, trong lúc tìm tòi khảo cứu, cụ góp nhặt tất cả những cái gì đáng chú ý. Các mỏ ở khu vực sông Xơ và sông Đivôn vốn giàu nhưng cây cỏ hóa thạch, cho nên ở kho tàng của cụ có những mẫu rất quý có thể làm cho một nhà địa chất hay một nhà sinh vật học sung sướng.

Cụ giáo nôn nóng nói cũng như tôi nôn nóng được nghe cho nên chúng tôi thanh toán nhanh chóng bữa tiệc hạt dẻ. Cụ nói:

- Cháu muốn biết than đá là gì thì hãy nghe đây, bác sẽ giảng cho cháu, đại khái và vắn tắt, để cháu đủ sức xem những vật mẫu của bác. Chúng sẽ giảng giải rõ hơn vì mặc dù người ta gọi bác là cụ giáo, bác đâu có phải là một nhà bác học, không, còn xa lắm.

Cái quả đất chúng ta ở ngày xưa không phải như thế này nó trải qua nhiều trạng thái sau các cuộc biến động. Đã có những thời kì đất nước ta đây um tùm những cây cỏ ngày nay chỉ mọc ở vùng nhiệt đới, chẳng hạn như các loại phượng vĩ lớn. Rồi

xảy ra một cuộc biến động lớn và những loại thực vật khác đã thay chân cho những loài ấy. Thế rồi đến lượt những loại này cũng thay thế bằng những loại mới, và sự việc cứ thế mà tiếp diễn trong có lẽ hàng triệu năm. Những thực vật ấy chết chồng chất lên nhau và thối mục ra làm thành các tầng than. Cháu không tin thế à? Lát nữa bác sẽ chỉ cho cháu xem trong loạt mẫu vật của bác có những mẫu than và rất nhiều những mảnh đá lấy ở các vỉa quặng trên trần hầm hoặc thành hầm, còn in dấu vết những cây cỏ ấy. Dấu vết cây cỏ ở đây được giữ lại rõ rệt như những cây cỏ người ta xếp giữa các tờ giấy của một quyển tiêu bản thực vật. Thế là than đá hình thành do cây cỏ dồn chứa lại, như bác đã nói: đó chỉ là gỗ phân hóa và bị ép xuống.

Cháu sẽ hỏi: sự chứa chất ấy diễn ra như thế nào? Điều đó khó giải thích hơn và hình như các nhà bác học cũng chưa giải thích được tường tận, bằng chứng là họ không nhất trí với nhau. Có nhiều người cho là nước đã đưa tất cả cây cỏ ấy ra biển, ở đấy chúng kết thành những bè to lớn bị dòng nước biển xô đi và giạt vào nơi này nơi kia. Có người bảo, những tầng than hình thành do cây cỏ chất chứa lại một cách bình thường, những cây cỏ này nối tiếp nhau chôn vùi ngay ở nơi chúng mọc. Và họ làm những con tính khiến đầu óc ta choáng váng; họ tính ra nếu chặt một hécta rừng xếp trải ra trên diện tích ấy thì chỉ được mộ lớp gỗ dày tám ly là cùng; gỗ ấy thành than thì chỉ còn hai ly. Thế mà ở dưới đất có những tầng than dày đến hai mươi, ba mươi mét. Vậy phải bao nhiêu năm mới hình thành những tầng than như vậy! Chắc cháu cũng biết một rừng cây không phải mọc trong một ngày, mà phải khoảng một trăm năm. Để làm thành một tầng than dày ba mươi mét, phải có năm nghìn rừng kế tiếp nhau mọc ở chỗ ấy, nghĩa là phải năm mươi vạn năm. Con số đó đã kinh khủng lắm phải không? Tuy thế nó vẫn chưa đúng bởi vì cây cối không mọc nối tiếp nhau đều đặn như vậy; phải hơn một trăm năm nó mới mọc lên và chết đi được và khi một loạt mới thay thế một loạt cũ thì cần phải có nhiều sự đổi thay, nhiều cuộc biến động, cái lớp cây mục ấy mới thành thức ăn cho loại cây mới. Ấy đấy, cháu thấy chưa, năm mươi vạn năm đã có nghĩa lý gì, chắc là phải hơn thế nhiều. Nhiều nhưng là bao nhiêu? Bác không biết và cũng không phải là người đủ sức tìm tòi được điều đó. Bác chỉ muốn cho cháu một ý niệm về than đá, để cháu có đủ trình độ xem những vật mẫu của bác. Bây giờ thì mời cháu đi xem nào!

Tôi ở đến đêm, vì cứ gặp một mảnh đá, mỗi dấu vết cây cỏ, cụ giáo lại giảng giải. Nhờ vậy mà rốt cuộc, tôi cũng tạm tạm hiểu những điều thoát đầu làm tôi hết sức ngạc nhiên.

Bờôngnhia (Brongniart) một nhà bác học Pháp đầu thế kỉ 19, chuyên nghiên cứu về địa chất và khoáng vật - N.D.

LỤT MỎ

Sáng hôm say, chúng tôi lại gặp nhau trong mỏ.

Này cụ giáo! - Chú Gátxpa nói. - Cụ có hài lòng về thằng bé không đây?

- Có chứ! Nó biết lắng tai nghe và tôi tưởng rồi đây nó cũng sẽ biết mở mắt nhìn.

- Trong khi chờ đợi, nó phải biết vung tay làm cái đã!

Chú Gátxpa đùa thế, rồi đưa cho tôi một cái nệm để giúp chú cạy một tảng than đã đục xoi ở dưới. Những người thợ cuốc thường bảo thợ đùn xe giúp mình như vậy.

Tôi đẩy xe goòng của tôi đến giếng xúc lần ấy là lần thứ ba. Thành linh tôi nghe từ phía giếng vang lại một tiếng động dữ dội, một tiếng rền kinh khủng. Tôi chưa bao giờ nghe một tiếng như thế từ khi tôi vào làm trong mỏ. Một vụ sạt hầm chẳng, hay là tất cả mỏ sụp đổ? Tôi lắng nghe. Tiếng ầm ầm kéo dài và dội đi tứ phía. Cái gì thế này nhỉ? Thoạt tiên tôi hoảng sợ, và tôi toan chạy lại thang bắc để thoát thân. Nhưng người ta đã nhiều lần chế nhạo tôi về những chuyện sợ sệt hão huyền, nên lúc ấy tôi thấy xấu hổ và dừng lại. Chắc là vụ nổ mìn, hoặc là một cái thùng xúc rơi xuống giếng mà thôi; hoặc có lẽ chỉ là tiếng đất đá vữa vụn đổ xuống theo các hành lang.

Bỗng một đàn chuột cống chạy đâm sầm qua chân tôi, y như một đội kỵ binh rút chạy thoát thân. Rồi tôi nghe như có tiếng cọ xát vào nền đất và tường hầm, một thứ tiếng cọ xát lạ lùng, trong ấy có tiếng nước vỗ. Chỗ tôi đứng hoàn toàn khô ráo, cái tiếng ấy từ đâu mà ra không thể hiểu được.

Tôi cầm đèn để soi thử và hạ xuống gần mặt đất: đúng là có nước. Nước về từ giếng và đi ngược đường hầm. Cái tiếng ầm ầm dữ dội, cái tiếng rền đó là tiếng nước đổ vào mỏ. Tôi bỏ xe lại, chạy về công trường.

- Chú Gátxpa ơi, nước đổ vào mỏ!

- Lại chuyện vớ vẩn!

- Đáy sông Đivôn bị thủng, ta chạy trốn đi thôi!

- Đừng quấy chú mà!

- Chú nghe thử coi!

Giọng của tôi xúc động quá nên chú Gátxpa ngừng tay cuộc để nghe ngóng. Vẫn cái tiếng ấy tiếp tục, càng to hơn, càng khủng khiếp hơn. Không còn nghi ngờ gì nữa, đó là tiếng nước xô đến. Chú Gátxpa thét:

- Chạy nhanh đi, nước vào mỏ rồi!

Vừa thét "nước vào mỏ rồi" chú vừa vớ chiếc đèn vì đó là cử chỉ đầu tiên của người thợ mỏ, và chui tuột xuống đường hầm. Tôi đi chưa được mười bước thì trông thấy cụ giáo cũng xuống đường hầm để tìm hiểu cái tiếng động đã làm cụ chú ý. Chú Gátxpa kêu:

- Nước ở trong mỏ!

- Sông Đivôn thủng đáy! - Tôi nói.

- Mà cứ nói nhảm!

- Chạy đi cháu! - Cụ giáo thét.

Mực nước trong hầm lên rất mau, lúc đó đã đến đầu gối chúng tôi, cho nên không chạy nhanh được. Cụ giáo cũng chạy theo chúng tôi và cả ba chúng tôi mỗi khi chạy qua một hốc lấy than đều gọi chỗ vào:

- Chạy đi các anh! Nước vào mỏ rồi!

Nước dâng lên với tốc độ điên cuồng. May sao, chúng tôi ở gần chân thang, nếu không thì không tài nào tới kịp. Cụ giáo đến chân thang trước, nhưng cụ dừng lại và nói:

- Lên trước đi! Tôi là người già nhất, vả lại tôi không có gì ân hận.

Ở trong hoàn cảnh đó, nhường nhịn lễ nghĩa lại là không phải lúc, cho nên chú Gátxpa lên trước, thứ đến tôi, rồi đến cụ giáo và đằng sau cụ cách một quãng khá xa, có mấy người thợ chạy theo chúng tôi. Không bao giờ người ta vượt cái quãng bốn mươi mét giữa tầng hai và tầng một như vậy. Nhưng trước khi lên đến nấc cuối cùng thì một mảng nước đổ ập xuống đầu chúng tôi và dội tắt mấy cái đèn. Quả là một cái thác lũ.

Chú Gátxpa thét:

- Cố bám nhé!

Chú ấy, cụ giáo và tôi bám riết vào mấy nấc thang và chống giữ được. Nhưng những người lên sau bị cuốn đi hết. Nếu chúng tôi cũng còn mười bậc thang nữa mới lên tới thì chắc chắn cũng đã bị xô xuống như họ, bởi vì cái thác nước trong nháy mắt đã trở thành như một cơn lũ.

Đến tầng một cũng không phải là đã thoát nạn vì còn phải leo những năm chục mét nữa mới thoát ra khỏi mỏ, mà ở tầng ấy cũng có nước, đèn chúng tôi lại tắt hết, chẳng còn nhìn thấy gì. Giọng cụ giáo nói, khá bình tĩnh:

- Nguy mất rồi!

Vừa lúc ấy thì bảy tám ngọn đèn hiện ra trong đường hầm, đi về phía chúng tôi. Nước đã đến gối, không cần cúi xuống, bàn tay chúng tôi cũng mó phải. Không phải thứ nước lạnh mà là một dòng thác lũ gập vật gì cũng cuốn đi cả và làm cho những thớt gỗ quay cuồng như những chiếc lông chim. Những người xách đèn đi ngược phía chúng tôi đi theo đường hầm để đến thang gần đáy. Nhưng trước một dòng thác lũ như thế thì không thể được: làm sao đẩy nó lùi, làm sao chống lại sức cuốn của nó, làm sao chống lại được những thớt gỗ nó lừa đi?

Cái câu cụ giáo buột miệng kêu, những người này cũng buột miệng kêu: "Nguy mất rồi!".

Họ đã đến chỗ chúng tôi. Cụ giáo là người duy nhất còn ít nhiều tỉnh táo. Cụ thét:

- Đi tới chỗ đó, ừ chỗ công trình cũ là nơi duy nhất có thể tránh nạn được.

Khu công trình cũ là một khu vực mỏ đã bỏ từ lâu, không ai tới đó, trừ cụ giáo, cụ thường lui tới để tìm tòi những vật quý lạ. Cụ nói lớn:

- Hãy quay trở lại ngay! Cho tôi một cái đèn, tôi sẽ đưa các người đi.

Ngày thường, khi cụ nói người ta cười phì hoặc nhún vai mà quay lưng lại. Nhưng bây giờ thì những tay khỏe nhất và tự phụ nhất vào sức khỏe của mình cũng đã bủn rủn tay chân. Và tất cả đều răm rắp theo lời cái ông già ngây ngô mà năm phút trước họ còn chế giễu. Tự nhiên cả mấy chiếc đèn đều chìa lại phía cụ. Cụ vội vàng xách một chiếc, còn tay kia thì kéo tôi, cụ dẫn đầu đoàn chúng tôi đi lên. Vì xuôi chiều nước nên chúng tôi đi được khá nhanh. Tôi không biết là đi đâu, nhưng tôi đã có hy vọng. Chúng tôi đi dọc theo đường hầm một lúc, trong mấy phút hay mấy giây

không biết, vì chúng tôi chẳng có ý niệm gì về thời gian nữa. Rồi cụ giáo dừng lại. Cụ kêu lên:

- Không kịp rồi, nước lên mau quá!

Quả thật nước lên nhanh như vọt, từ đầu gối nó lên hông, rồi đến ngực tôi.

- Chúng ta phải chui vào một ngách ngược. - Cụ giáo nói.

- Rồi sau đó?

- Ngách ngược không có lối thoát.

Chui vào một cái ngách ngược thì đúng là chui vào một cái ngõ cụt. Nhưng không phải lúc chờ đợi hay kén chọn: một là phải chui vào ngách ngược và như thế là còn lợi được dăm ba phút nghĩa là còn hy vọng thoát nạn, hay là phải tiếp tục đi dọc theo đường hầm để chắc chắn bị ngập đầu chìm nghỉm trong mấy giây nữa.

Vậy nên theo sau cụ giáo, chúng tôi chui vào ngách ngược. Có hai người khác cứ thế tiếp tục đi sâu vào ngách hầm, hai người này về sau không bao giờ chúng tôi gặp lại. Vào đây, hoàn hồn, chúng tôi mới nghe rõ cái tiếng âm âm làm choáng tai chúng tôi từ khi bắt đầu chạy trốn. Đó là tiếng đất lở, tiếng nước xoáy, nước đỏ, tiếng gỗ chông gãy, tiếng nổ của không khí bị ép. Tất cả làm thành một tiếng náo động khủng khiếp khiến chúng tôi mất vía mất hồn.

- Đúng là cơn hồng thủy⁽¹⁾.

- Tận thế đến nơi!

- Lạy chúa! Hãy thương lấy chúng con!

Từ khi vào ngách ngược, cụ giáo không nói gì cả, cụ không thém than thở vô ích. Bây giờ cụ nói:

- Các chú ạ, các chú đừng phí sức. Nếu chúng ta cứ dùng tay chân mà bầu vúi thế này thì chả bao lâu chúng ta sẽ mệt lả đi. Phải khoét đá làm chỗ tựa mới được.

Lời khuyên đúng, nhưng khó thực hiện, vì không ai mang cuộc chim theo cả. Ai cũng có đèn, không ai có dụng cụ. Cụ giáo tiếp:

- Dùng cái móc đèn mà đào.

Thế là người nào cũng lấy móc đèn mà moi đất. Công việc khó khăn lắm, vì ngách dốc quá và trơn, nhưng biết rằng hễ trượt chân một cái là tụt thẳng đến chỗ chết, nên người ta khỏe ra và khéo tay khéo chân hơn. Chỉ trong mấy phút, mỗi chúng

tôi đã khoét được một cái hốc để đặt bàn chân. Xong việc đó, chúng tôi nghỉ một chút và nhận mặt nhau. Có bảy người: cụ giáo, đến tôi ở cạnh cụ, rồi chú Gátxpa, tiếp đó ba người thợ cuốc là Pagiét, Côngpêru, Bécgunu và một thợ đùn xe là Carôry. Những người khác đã mất tích trong đường hầm.

Tiếng động trong hầm mỏ vẫn vang lên dữ dội chứ không giảm đi chút nào. Âm vang của sự náo động ghê rợn ấy mãnh liệt như thế nào, quả không có chữ gì diễn tả được. Đại bác bắn, sét nổ, núi sạt cùng một lúc e cũng không gây tiếng động lớn như vậy. Đờ đẫn, hoảng hồn vì khiếp sợ, chúng tôi nhìn nhau, mỗi người cố tìm trong mắt người bạn bên cạnh sự giải thích mà mình không tìm ra được. Người này nói:

- Nạn hồng thủy.

Người kia:

- Ngày tận thế.

Rồi:

- Động đất.

- Lụt do nước đọng ở khu công trình cũ.

- Chắc là sông Đivôn bị thủng đáy.

Lời ước đoán sau cùng này là của tôi. Tôi không thể từ bỏ ý nghĩ đáy sông Đivôn bị thủng lậu một chỗ. Cụ giáo không nói gì cả. Cụ nhìn hết người này đến người khác, nhún vai, bình tĩnh y như là đang thảo luận ở giữa trời, dưới bóng một cây dâu, trong lúc ăn một củ hành. Cuối cùng, khi mỗi người đã phát biểu ý kiến của mình, cụ nói:

- Lụt thì đây hẳn là một trận lụt...

- Do động đất mà ra.

- Ở khu công trình cũ tràn đến.

- Qua một lỗ thủng ở đáy sông Đivôn.

Mỗi người nhắc lại một điều mình đã nói. Cụ giáo vẫn lặp lại:

- Đây là một trận lụt.

- Rồi sao nữa? Lụt ở đâu đến? - Nhiều người nổi lên hỏi cùng một lúc.

- Tôi không biết. Nếu chỉ riêng có tầng ba bị lụt mà bảo là lụt từ công trình cũ

thì còn có thể tin, đằng này cả tầng hai và tầng một cũng bị. Các anh biết rằng nước chảy xuống mãi chứ không bao giờ chảy lên mà!

- Cái lỗ thủng?
- Tự nhiên thì không thể sinh ra những lỗ thủng như vậy!
- Chắc là động đất.
- Tôi không biết.
- Không biết thì đừng nói!
- Tôi biết là lụt, và thế là có biết ít nhiều rồi, lụt từ trên xuống.
- Gớm chữa! Cái đó ai không thấy, nước đuổi theo ta mà!

Từ khi vào chỗ khô ráo, người ta cảm thấy an toàn nên không cần nghe cụ giáo nữa.

- Thôi, đừng có làm bộ thông thái nữa, anh có biết gì hơn chúng tôi đâu!

Trong lúc nguy nan, sự quyết đoán của cụ giáo đã gây nên uy tín cho cụ. Uy tín ấy bây giờ mất rồi. Cụ lặng yên, không cãi lại.

Để cho át tiếng động, chúng tôi nói như gào thét, thế nhưng tiếng chúng tôi cứ như thì thầm. Cụ giáo bảo tôi:

- Cháu thử nói lên xem.
 - Nói gì bây giờ?
 - Nói gì cũng được, miễn là có nói, nói những tiếng thoát tiên cháu nghĩ đến.
- Tôi nói một vài câu.

- Được. Bây giờ nói khẽ hơn. Được rồi. Tốt.
- Này cụ giáo, cụ loạn óc rồi đấy à? - Pagiét nói.
- Cụ sợ quá mà hóa điên rồi chẳng?
- Cụ tưởng cụ đã chết rồi phỏng?

- Tôi tưởng rằng nước sẽ không lên đến chỗ chúng ta và nếu phải chết thì chúng ta sẽ không chết đuối.

- Thế nghĩa là thế nào, cụ giáo?
- Anh nhìn đèn của anh xem.
- Thì nó vẫn cháy.
- Có giống như thường ngày không?

- Ngọn đèn sáng chói hơn nhưng ngắn hơn.

- Có Gòridu à?

- Không. - Cụ giáo nói. - Cả cái đó cũng không đáng sợ. Sự nguy hiểm không ở khí Gòridu, cũng không ở nước; nước từ bây giờ sẽ không dâng lên tác nào nữa.

- Thôi đừng có bí mật như làm trò phù thủy.

- Tôi không làm trò phù thủy, chúng ta đang như ở trong một cái chuồng không khí⁽²⁾, và chính không khí bị ép cản nước lại không cho lên. Cái ngách này bịt bùng ở trên có tác dụng như cái chuồng của người thợ lặn. Không khí bị nước dồn lại đã tụ cả ở đây và bây giờ nó chống lại nước, ngăn nước không cho lên thêm nữa.

Nghe cụ giáo giải thích rằng chúng tôi đang ở trong một thứ chuồng thợ lặn, ở đó nước không lên tới chúng tôi, có người bàn tán, không tin.

- Nhảm chưa, không phải nước mạnh hơn tất cả à?

- Đúng thế, khi nó tự do ở ngoài trời. Nhưng khi anh áp cái cốc xuống thùng nước, nước có lên đến đáy cốc không? Không chứ? Cứ còn một khoảng trống. Ấy đấy! Có khoảng trống ấy là vì có không khí. Ở đây cũng thế; chúng ta đang ở trong đáy cốc, nước có luôn luôn lên tới chúng ta đâu!

- Cái đó tôi hiểu. - Chú Gátxpa nói. - Và bây giờ, các bác ạ, tôi thiết tưởng các bác hay chế nhạo cụ giáo là không đúng. Cụ biết những cái chúng ta không biết.

- Thế là chúng ta thoát nạn. - Carôry kêu.

- Thoát nạn? Tôi không nói vậy. Ta không chết đuối, đó là điều tôi bảo đảm. Cái nó cứu chúng ta là ở chỗ ngách này bịt bùng, không khí không thoát ra được. Nhưng chính cái cứu ta cũng là cái hại ta. Không khí không thoát ra được, nó bị giam hãm, nhưng chúng ta cũng bị giam hãm, chúng ta không thoát ra được.

- Khi nước xuống...

- Nó có xuống không? Cái đó tôi không biết. Muốn biết cái đó phải biết do đâu mà nó lên, và ai trả lời được?

- Cụ đã bảo là lụt mà?

- Ủ, rồi sao nữa? Lụt thì chắc chắn là lụt rồi. Nhưng do đâu mà lụt? Sông Đivôn đã dâng tràn đến giếng mỏ chẳng? Mưa đông chẳng? Một con suối lở bờ? Hay là một trận động đất? Phải ở ngoài mới nói được, khôn thay chúng ta lại ở trong.

- Có lẽ thành phố bị cuốn đi rồi?

- Có lẽ...

Một phút yên lặng và hãi hùng.

Nước không đổ ầm ầm nữa, duy thỉnh thoảng từ trong lòng đất dội tới những tiếng nổ không âm vang, và người ta cảm thấy hình như đất rung chuyển. Cụ giáo bảo:

- Cả hầm mỏ này chắc là đầy ắp rồi, bởi vì nước không lên nữa.

- Ôi thằng Pie! - Bác Pagiét kêu thất vọng.

Pie là con bác ấy, cũng là thợ cuốc như bác. Pie làm việc ở tầng ba. Nãy giờ bản năng sinh tồn quá mạnh át đi tất cả, khiến bác không nhớ đến con. Nhưng cái câu "mỏ này đầy ắp rồi" của cụ giáo đã lôi bác tỉnh dậy. Bác kêu lên những tiếng xé ruột: "Pie! Pie! Pie!". Không ai đáp, cả tiếng dội lại cũng không có: tiếng gọi trầm đi và tắc lại trong cái chuông kín. Cụ giáo nói:

- Nó cũng tìm được một ngách ngược thôi! Không có lý do nào mà đến trăm rưởi con người chết đuối một lần! Như thế thì gớm ghiếc quá!

Cụ giáo nói thế, nhưng qua giọng nói cụ tôi thấy hình như cụ cũng không tin tưởng cho lắm. Sớm nay ít ra là một trăm năm mươi người xuống mỏ. Trong số đó có bao nhiêu đã leo giếng lên khỏi mỏ, bao nhiêu đã tìm được chỗ lánh nạn như chúng tôi? Tất cả những người bạn thợ mỏ của chúng tôi nguy rồi, chìm rồi, chết rồi! Không ai nở mở miệng nói một tiếng.

Tuy nhiên trong tình huống bấy giờ, lòng thương cảm không điều khiển con người. Sau mấy phút im lặng, Bécgunu hỏi:

- Này! Thế chúng ta phải làm gì bây giờ?

- Làm gì?

- Chỉ có việc chờ. - Cụ giáo nói.

- Chờ gì?

- Chờ thôi. Hay là anh muốn xoi thông cái khoảng cách bốn năm chục mét giữa mặt đất với chúng ta bằng cái móc đèn của anh?

- Thế thì chúng ta đến chết đói mất!

- Đó không phải là một đe dọa lớn nhất!

- Nào nào, cụ giáo, cụ nói đi. Cụ làm chúng tôi sợ quá! Mỗi họa ở đâu, mỗi họa lớn nhất ở đâu mà ra nào?

- Đói còn có thể chịu được. Tôi đã xem sách thấy có những người thợ cũng bị bí trong mỏ vì nước lụt như chúng ta đây, họ nhịn đói đến hai mươi bốn ngày đêm mà không chết. Việc này xảy ra đã lâu lắm, mà dù có xảy ra hôm qua cũng chỉ thế thôi! Không, cái đói thì ta không sợ lắm!

- Thế cái gì làm cụ lo ngại nào? Cụ đã nói rằng nước ko dễ dâng lên thêm nữa mà?

- Các anh có thấy vầng dầu, ù tai không? Các anh thấy có dễ thở không? Tôi thì không?

- Tôi ấy à, tôi đau đầu.

- Tôi thì thấy người xao xuyến, buồn nôn.

- Thái dương tôi giật giật.

- Tôi thì tôi chờ đợi cả người đi.

- Ấy đấy! Cái nguy cơ lúc này là ở chỗ đó! Ở trong bầu không khí này, chúng ta có thể sống được bao lâu? Tôi không biết. Vì tôi đốt nát, chứ nếu tôi là một nhà bác học thì tôi đã nói được rồi. Ta ở cách mặt đất khoảng bốn chục mét và ở bên dưới có lẽ độ ba mươi lăm hoặc bốn mươi mét nước. Thế có nghĩa là không khí ở đây bị một sức ép khoảng từ bốn đến năm átmốtphê. Trong không khí bị ép đó, con người sống như thế nào? Đó là điều cần biết, và chúng ta sắp biết đây, duy phải đánh đổi sự hiểu biết ấy bằng những tổn thương, có lẽ thế!

Tôi không hiểu không khí bị ép là như thế nào hết, chính vì đó mà những lời cụ giáo nói khiến tôi rất đổi kinh hãi. Những người bạn thợ khác cũng xúc động không kém: họ có hiểu biết gì hơn tôi đâu! Cái điều mình không hiểu là điều làm mình hãi hùng. Còn cụ giáo thì cũng không phút nào quên hoàn cảnh tuyệt vọng của anh em, và tuy nhìn thấy rất rõ cả sự rùng rợn của nó, cụ chỉ nghĩ đến những việc cần làm để chống với tai ương. Cụ bảo:

- Bây giờ thì hãy xếp đặt thế nào cho khỏi lặn tằm xuống nước.

- Có hóc rồi mà.

- Các anh tưởng cứ đứng mãi một điệu như thế này mà không mỏi rã ra à?

- Thế cụ cho rằng chúng mình còn phải ở đây lâu lắm ư?

- Nào tôi có biết!

- Người ta sẽ đến cứu chúng mình.

- Cái đó đã hẳn, nhưng khi nào cứu được mới cứu chứ? Còn bao nhiêu lâu nữa người ta mới bắt đầu tổ chức cứu ta? Chỉ có những người ở trên kia mới nói được, còn chúng ta ở dưới này thì phải thu xếp thế nào cho đỡ khốn khổ nhất, bởi vì người nào trượt chân là người ấy đi đứt!

- Chúng mình phải buộc nhau lại làm một khối.

- Dây đâu?

- Hay là nắm chặt tay nhau?

- Tôi nghĩ rằng chúng ta đào thành những bậc như ở một cầu thang là tốt nhất.

Chúng ta có bảy người, đào hai bậc là đủ: bốn sẽ ngồi ở bậc trên, ba ở bậc dưới.

- Đào bằng gì?

- Chúng ta không có cuộc chim.

- Ở chỗ đất bở thì lấy móc đèn mà đào, ở chỗ cứng thì dùng dao.

- Không thể nào làm được!

- Đừng nói thế, bác Pagiét! Ở cảnh ngộ chúng ta, gì mà chúng ta không làm được để thoát chết. Đúng như thế này, ai ngủ gà ngủ gật thì chết toi!

Nhờ bình tĩnh và quyết đoán, uy tín của cụ giáo càng lâu càng lớn lên trước mắt chúng tôi. Cái lớn lao, cái đẹp đẽ của sự dũng cảm là ở đó: nó chinh phục người ta. Tự nhiên tôi cảm thấy cụ đang đem nghị lực của cụ chống chọi với cái tai họa đã làm tinh thần chúng tôi sụp đổ, và chúng tôi trông chờ cái sức mạnh đó giải thoát cho chúng tôi. Việc phải làm trước hết hiển nhiên là khoét hai bậc thang đó, cho nên chúng tôi bắt tay vào việc. Phải cho có chỗ ngồi, nếu không được thoải mái thì ít nhất cũng phải vững vàng, để đừng lăn tồm xuống cái vực thẳm ở dưới chân. Chúng tôi thấp bốn cây đèn, đủ để ánh sáng làm việc. Cụ giáo bảo:

- Hãy chọn chỗ để đào.

- Này các bạn. - Chú Gátxpa lên tiếng. - Tôi có đề nghị này. Giữa chúng ta, chỉ có một người không quản trí là cụ giáo. Khi chúng ta cuống cuồng thì cụ vẫn tỉnh táo. Thế mới là một con người. Mà tâm địa cụ cũng tốt nữa. Cụ cũng đã từng là thợ cuốc

như chúng ta, và về nhiều mặt, cụ hiểu biết hơn chúng ta nhiều. Tôi đề nghị ta cử cụ làm chỉ huy và nhờ cụ điều khiển công việc.

- Cụ giáo à? - Thằng Carôry ngắt lời, thằng này là một thằng ngu độn, chỉ có trí khôn vừa đủ để đẩy chiếc goòng. - Sao lại không cử tôi? Nếu lấy một tay đẩy goòng thì tôi cũng là tay đẩy goòng như cụ ấy.

- Con bò! Người ta đâu có cần người đẩy goòng, người ta cần một con người, mà giữa chúng ta thì cụ ấy là con người trọn vẹn hơn cả.

- Mấy hôm trước tao cũng ngu như mày và tao cũng nhạo báng cụ giáo như những người khác, nhạo báng để đánh trống lảng cái việc mình dốt hơn người ta. Nào cụ giáo, cụ cắt cho tôi công việc gì đây? Hai tay tôi chắc, cái đó cụ biết rồi. Còn các anh kia, ý kiến các anh như thế nào?

- Ấy, cụ giáo, chúng tôi tuân lệnh cụ.

- Và sẽ còn tuân lệnh cụ.

Cụ giáo nói:

- Đây, các bạn đã muốn tôi chỉ huy thì tôi cũng sẵn lòng làm, nhưng với điều kiện là tôi nói gì thì làm nấy. Có thể chúng ta sẽ phải ở đây lâu, nhiều ngày đấy. Tôi không biết rồi sẽ ra sao. Chúng ta rồi cũng như những hành khách đắm tàu ở trên một cái bè giữa biển khơi. Hơn thế, tình cảnh chúng ta sẽ còn ghê gớm hơn nhiều, bởi vì ở trên bè, người ta còn có khí trời và ánh sáng, người ta thở được và trông nhìn được. Ở đây, nếu tôi là chỉ huy thì bất kỳ trường hợp nào, các anh cũng phải tuân lời tôi.

- Chúng tôi tuân lệnh cụ. - Tất cả đều nói một lượt.

- Khi các anh cho cái điều tôi bảo là đúng thì các anh vâng lời đấy, nhưng khi các anh không tin là đúng thì sao?

- Chúng tôi sẽ tin.

- Ai cũng biết cụ là người trung hậu, cụ giáo ạ!

- Và là người dũng cảm.

- Lại là người hiểu biết nhiều.

- Cụ giáo nên bỏ qua những lời chế nhạo xưa kia cho chúng tôi.

Lúc bấy giờ tôi chưa từng trải việc đời. Trông thấy những người buổi trước đây vừa tuân lên đầu cụ giáo không biết cơ man nào là câu giễu cợt, đến bây giờ lại thừa

nhận cụ có những đức tính đáng quý, tôi lấy làm lạ lòng hết sức. Tôi có biết đâu là có một số người hễ hoàn cảnh thay đổi thì ý kiến, cảm tình cũng thay đổi. Cụ giáo hỏi:

- Các anh có thể là sẽ vâng lời tôi không?
- Xin thề. - Chúng tôi đồng thanh đáp.

Thế rồi chúng tôi bắt tay vào việc. Mọi người đều có dao trong túi áo, những con dao tốt, cán chắc, lưỡi cứng. Cụ giáo ra lệnh:

- Ba người đào đất, ba người khỏe nhất. Những người yếu hơn: Rêmi, Carôry, Pagiét và tôi thì chúng ta dọn đất vụn đã được đào bới ra.

Côngpêru cao to như một người khổng lồ, nói:

- Cụ đừng. Cụ không nên làm, cụ không đủ sức đâu!

Người ta nhận thấy vai trò điều khiển của cụ giáo rất cần thiết, đến mức sẵn sàng ỷ cụ vào chẵn bông để tránh cho cụ mọi tai nạn và nguy hiểm. Cụ là người hoa tiêu của chúng tôi.

Giá như có công cụ thì công việc của chúng tôi dễ như bỡn, nhưng chỉ có dao không thôi nên vất vả quá và cố nhiên là phải lâu. Cần phải khoét đá "sít" làm thành hai bậc thang để tránh nguy cơ rơi xuống vực, và bậc thang đó phải đủ rộng để đủ chỗ, một bậc cho bốn người, một bậc cho ba người ngồi. Chúng tôi tiến hành công việc đào bới để đạt kết quả đó. Ở mỗi nơi làm việc, có hai người chuyên đào và một người lo đưa những mảnh đá "sít" xuống. Cụ giáo xách đèn đi lại giữa hai "công trường". Trong khi đào, chúng tôi tìm thấy một đôi khúc gỗ chống bị vùi lấp dưới đất, những khúc gỗ ấy rất có ích vì chúng giữ đất đá vụn không cho chảy xuống dưới. Sau ba tiếng đồng hồ làm liên miên không nghỉ tay, chúng tôi đã đào được những bậc vừa ngồi. Cụ giáo ra lệnh:

- Trước mắt, thế cũng đủ rồi. Sau này chúng ta sẽ mở rộng để có đủ chỗ nằm được. Không nên phí sức một cách vô ích vì chúng ta sẽ còn cần sức khỏe đấy!

Chúng tôi xếp chỗ ngồi: cụ giáo, chú Gátxpa, Carôry và tôi ngồi ở bậc dưới, ba người thợ cuốc ở bậc trên.

- Phải tiết kiệm đèn dầu. - Cụ giáo nói. - Các anh tắt hết đi, chỉ để đỏ một ngọn thôi.

Mệnh lệnh truyền ra được thi hành ngay. Anh em sắp tắt hết những cây đèn

không cần thiết thì cụ giáo ra hiệu cho họ ngừng tay. Cụ nói:

- Hượm tí đã! Một luồng gió có thể làm tắt chiếc đèn mà chúng ta chong. Điều này có lẽ cũng không xảy ra, nhưng biết đâu đây, phải đề phòng cả những cái vô lý. Lúc đó thì ai có diêm để thắp lại nào?

Mặc dầu người ta nghiêm cấm việc đánh lửa trong mỏ, hầu hết anh em thợ đều mang diêm trong túi áo. Vì ở đây không có kỹ sư để bắt những sự vi phạm nội quy, cho nên khi nghe hỏi: "Ai có diêm?" thì bốn người trả lời: "Tôi!". Cụ giáo nói tiếp:

- Tôi cũng có nhưng nó ngấm nước hết.

Những người khác cũng bị như thế vì người nào cũng bỏ diêm ở túi quần mà trót dầm nước đến ngực hoặc đến tận vai. Thằng Carôry hiểu chậm, trả lời càng chậm, đến lúc ấy mới nói:

- Tôi cũng có diêm đây!

- Ướt!

- Không biết! Tôi để trong mũ.

- Thế thì đưa cái mũ đây!

Cái mũ không vành của Carôry là một cái mũ da rái, to như cái khăn xếp của một anh Thổ Nhĩ Kỳ ở chợ phiên. Đáng lẽ đưa mũ như người ta bảo thì nó lại đưa bao diêm. Bao diêm không ngấm nước nhờ ở vị trí đặc biệt của nó trong lúc người chúng tôi ngâm dưới nước.

- Bây giờ thì thổi đèn đi. - Cụ giáo ra lệnh.

Thế là chỉ có ngọn đèn le lói, rọi mờ mờ cái chuồng nhốt chúng tôi.

-
1. Theo truyền thuyết Đông cũng như Tây, ngày xưa có một con lụt rất lớn tràn ngập cả một mặt đất, gọi là nạn hồng thủy - N.D.
 2. Công cụ hình chuông thả xuống nước, bơm hơi vào đuôi nước ra để cho người thợ ở trong ấy làm việc dưới đáy nước - N.D.

TRONG NGÁCH NGƯỢC

Im lặng đã trở lại trong mỏ. Không có tiếng động nhỏ nào vang đến chúng tôi. Dưới chân, nước nằm phẳng lặng, không một tí gợn, không một tiếng rì rào. Như cụ giáo nói, nước đầy ắp cả mỏ và sau khi tràn ngập các đường hầm từ nền đến nóc, nước vớt chúng tôi lại trong cái nhà tù này, vớt kín hơn, chắc chắn hơn một bức vách đá. Cái im lặng nặng nề, bí hiểm, cái im lặng ở cõi âm này còn ghê gớm, còn kinh hồn hơn cái náo động gớm ghiếc khi nước tràn lên. Giờ đây, chúng tôi bị chôn sống dưới mồ và trên tim chúng tôi có ba bốn mươi thước đất đè xuống nặng trĩu. Khi lao động thì chúng tôi lãng khuây. Bây giờ rồi rỗi, chúng tôi thật thấm thía cảnh ngộ của mình. Người nào cũng có lúc rời rã chán chường, kể cả cụ giáo.

Thình lình tôi cảm thấy có những giọt gì nóng nóng rỏ lên bàn tay tôi. Đó là thằng Carôry đang khóc thầm. Cùng một lúc có nhiều tiếng thở dài và tiếng rên rỉ ở tầng trên: "Pie, Pie con ơi!". Đây là tiếng bác Pagiét nhớ đến con mà than vãn...

Không khí nặng nề khó thở. Tôi thấy tức ngực và ù tai. Cụ giáo thì không có vẻ phờ phạc, rã rời một cách quá đáng như chúng tôi, hoặc là cụ muốn chống trạng thái ấy và tránh không cho chúng tôi buông xuôi trong tuyệt vọng. Cụ lên tiếng nói:

- Bây giờ chúng ta hãy xem còn bao nhiêu lương thực.

- Cụ cho rằng. - Chú Gátxpa nói. - Chúng ta sẽ bị giam lâu dài ở dưới này chẳng?

- Không, nhưng phải đề phòng. Ai có bánh mì?

Không ai trả lời. Tôi nói:

- Cháu còn một mẩu trong túi.

- Túi nào?

- Túi quần.

- Thế thì bánh của cháu thành cháo rồi. Hăng cứ đưa ra.

Lúc sáng, tôi có cất trong túi một miếng vỏ bánh mì vàng ửng và giòn tan, bây giờ tôi móc túi ra một thứ cháo nhão nhoét. Thất vọng, tôi định vứt đi thì cụ giáo cản tay tôi. Cụ nói:

- Cứ giữ món cháo của cháu lại! Bây giờ thì dở đây, nhưng ít nữa rồi cháu thấy ngon cho mà coi.

Lời dự đoán ấy đáng làm chúng tôi lo ngại, nhưng chúng tôi không để ý. Sau này, tôi mới nhớ lại và biết rằng ngay từ lúc bấy giờ, cụ giáo đã nhìn thấy đầy đủ tình cảnh nguy khốn của chúng tôi. Nếu cụ không thấy trước một cách chi tiết những nỗi đau khổ ghê gớm mà chúng tôi sẽ phải chịu, thì ít ra cụ cũng không có ảo tưởng là người ta sẽ cứu được chúng tôi một cách dễ dàng.

- Không còn ai còn bánh nữa à? - Cụ hỏi.

Không có ai trả lời. Cụ lại tiếp:

- Thế thì phiền đây!

- Cụ đói à? - Côngpêru ngắt lời.

- Tôi không hỏi cho tôi, mà cho Rêmi và Carôry. Nếu có bánh mì thì phải để cho chúng nó.

Bégunu hỏi:

- Sao không chia đều cho tất cả chúng ta? Như vậy là không công bằng! Ai thì cũng đói như nhau cả thôi!

- À à, ra thế đây! Giá có bánh mì, thì chắc hẳn đã xảy ra xích mích rồi đây. Vậy mà các bạn đã hứa nghe theo tôi! Thực ra các bạn chỉ nghe theo tôi sau khi đã cãi vã chán chê và chịu nhận tôi nói đúng!

- Thế tất anh ta phải tuân lệnh thôi!

- Nghĩa là cũng sau khi có lẽ xảy ra xung đột! Vậy thì muốn khỏi có xung đột, tôi xin nói rõ vì sao bánh mì phải dành cho Rêmi và Carôry. Tự tôi không đề ra cái lệ ấy đâu! Đó là luật pháp: luật pháp chỉ rõ là khi nhiều người cỡ dưới sáu mươi tuổi cùng chết trong một tai nạn nào đó thì người cao tuổi nhất thường là người sống dai nhất. Như thế cũng có nghĩa là Rêmi và Carôry, còn ít tuổi, tất nhiên sức chịu đựng kém hơn so với Pagiét và Côngpêru.

- Thế cụ, cụ giáo, cụ trên sáu mươi rồi.

- Ô, tôi ấy à? Tôi thì kể gì! Vả lại tôi đã có thói quen ăn uống chừng mực.

Sau khi suy nghĩ, thằng Carôry nói:

- Thế thì nếu tôi có bánh, bánh ấy phải dành cho tôi.

- Cho cháu và Rêmi.

- Tôi không muốn chia cho nó thì sao?

- Thì người ta sẽ lấy của mày mà chia. Mày đã không thề là vâng lời hay sao?

Nó lặng thinh một hồi khá lâu rồi đột ngột móc một chiếc bánh từ trong mũ nó ra.

- Này, có một miếng đây!

- Cái mũ của thằng Carôry là một cái kho vô tận chẳng?

- Đưa mũ đây! - Cụ giáo nói.

Carôry không muốn đưa mũ ra. Anh em giật lấy, trao cho cụ giáo. Cụ giáo bảo đưa đèn cho cụ và cụ vạch viền mũ xem có gì trong ấy. Tuy ở trong hoàn cảnh không vui vẻ gì, lúc bấy giờ chúng tôi cũng đã được một phút giải trí: trong cái mũ của thằng Carôry có một cái điều, một ít thuốc lá, một chìa khóa, một chiếc xúc xích, một cái còi làm bằng hạt đào, mấy lóng xương cừu nhỏ làm đồ chơi, ba quả hồ đào tươi, một củ hành. Nghĩa là cái mũ của nó là một cái chạn cất thức ăn, đồng thời là một kho chứa.

- Bánh mì và xúc xích sẽ chia cho Rêmi và cháu tôi nay.

Thằng Carôry rên rỉ:

- Nhưng mà tôi đói, tôi đang đói đây.

- Tôi nay, mày sẽ còn đói hơn!

- Tiếc sao cái thằng bé này không có đồng hồ trong kho chứa của nó. Nếu có thì chúng ta đã biết giờ giấc. Đồng hồ của tôi chết máy rồi.

- Chiếc của tôi cũng thế vì bị ngấm nước.

Câu chuyện đồng hồ nhắc chúng tôi trở về với thực tại. Mấy giờ rồi? Chúng tôi ở trong ngách ngược này bao lâu rồi nhỉ? Anh em bàn tán nhưng không đi đến nhất trí. Một số anh em cho là mới đúng trưa, một số khác lại bảo là đã sáu giờ chiều. Nghĩa là đối với những người này, chúng tôi đã bị giam hãm đã hơn mười tiếng liền, đối với những kẻ khác thì chưa đầy năm tiếng. Sự chênh lệch trong ước lượng bắt đầu từ đây: nó còn diễn ra nhiều lần và đưa đến những khoảng cách lớn.

Lúc này không phải lúc nói chuyện phiếm, cho nên khi cuộc bàn cãi về giờ giấc chấm dứt thì mọi người lại lặng im và có vẻ đắm chiêu suy nghĩ. Các bạn khác nghĩ những gì, tôi không biết. Nhưng cứ ý nghĩ của tôi mà suy ra thì ý nghĩ của họ

chắc không có gì tươi vui cả. Dù ý kiến của cụ giáo có vẻ chắc như đinh đóng cột, tôi cũng không tin rằng sẽ được cứu thoát. Tôi sợ nước, sợ bóng tối, sợ cái chết. Sự lặng lẽ làm tôi tê dại. Vách đá gồ ghề chen nghẹt tôi y như là nó đổ xuống đè lên người tôi với tất cả sức nặng của nó. Tôi không được thấy mặt Lidor nữa ư? Và cũng không thấy chị Êchiennét, Aloxi, Bắnggiamanh? Tôi chết đi, ai nói đường dây liên lạc cho chị em người ta? Tôi sẽ không được gặp Ácơ và bà Miligon, Mátchia, và Capi? Làm sao nói cho Lidor hiểu rằng tôi chết vì em đây? Còn má Bắcboranh, má Bắcboranh tội nghiệp! Ý nghĩ của tôi nối tiếp nhau, ý nghĩ nọ kéo theo ý nghĩ kia, ý nào cũng đen tối như ý nào. Tôi nhìn qua anh em khác để cho khuây lã, nhưng thấy họ cũng buồn rầu, cũng ủ rũ như tôi thì tôi lại quay về với những suy nghĩ của mình, và lại càng buồn rầu, càng thất vọng hơn. Dầu sao thì họ cũng đã quen sống trong hầm mỏ, do đó họ không khổ vì thiếu không khí, thiếu ánh mặt trời, thiếu tự do, và đất đá cũng không đè nặng lên trên người họ.

Thình lình, trong im lặng, tiếng chú Gátxpa cất lên:

- Tôi cho rằng người ta chưa làm gì cả để cứu chúng ta.
- Tại sao anh lại nghĩ như vậy?
- Ta có nghe thấy gì đâu nào!
- Cả thành phố bị phá hủy. Đây là một trận động đất.
- Hay là ở trong thành phố người ta tưởng chúng ta đã chết hết, có làm gì nữa cũng vô ích?
- Thế thì chúng ta bị bỏ mặc ở đây rồi!

Cụ giáo ngắt lời:

- Tại sao các anh lại nghĩ như vậy về các bạn của chúng ta? Buộc tội họ như vậy là không đúng! Các anh thừa biết rằng khi xảy ra tai nạn, người thợ mỏ không bỏ nhau bao giờ, và thà rằng hy sinh hai mươi người, một trăm người, chứ không đành không cứu một người bạn. Các anh biết điều ấy chứ?

- Quả có thể!
- Đã thế thì tại sao các anh lại bảo là người ta bỏ mặc chúng ta?
- Tại vì chúng tôi không nghe thấy tăm hơi gì cả.
- Đúng là chúng ta không nghe thấy gì. Nhưng ở chỗ này có thể nghe thấy gì

không đã chú? Ai biết được? Tôi thì không biết rồi đó. Với lại nếu chúng ta nghe được và biết rõ rằng người ta không làm việc, thì điều đó có đủ chứng tỏ rằng người ta bỏ rơi chúng ta hay không? Chúng mình có biết tai họa đã xảy ra như thế nào không? Nếu là một cuộc động đất thì những kẻ sống sót có bao nhiêu là công việc phải làm trong thành phố. Nếu chỉ là một cơn lụt, như tôi đoán, thì phải biết tình hình ở các giếng thế nào. Giếng có thể lở mất, đường hầm từ kho đến có thể sụp đổ rồi. Phải có thì giờ mới tổ chức việc cứu tế được. Tôi không dám nói rằng chúng mình sẽ được cứu thoát, nhưng tôi tin chắc rằng người ta đang tiến hành công việc giải cứu cho chúng mình.

Cụ giáo nói những điều đó với giọng quả quyết có thể thuyết phục những người hoài nghi nhất và làm yên lòng những người khiếp sợ nhất. Tuy thế bác Bécgunu còn có ý kiến:

- Nếu người ta tưởng chúng ta đã chết hết rồi thì sao?

- Người ta cũng cứ tổ chức tiếp cứu. Thế nhưng nếu anh lo ngại cái điều ấy thì chúng ta hãy làm cho họ biết rằng chúng ta còn sống. Chúng ta hãy đập vào vách hết sức mạnh. Các anh biết rằng âm vang truyền đi trong đất, nếu người ta nghe thấy, người ta biết rằng cần phải làm nhanh và tiếng gọi của ta lại còn chỉ hướng cho họ tìm đến.

Không chần chừ, bác Bécgunu vốn mang giày bột rất to, đập mạnh vào vách đá theo cách "gọi thợ mỏ lên khỏi hầm". Cái tiếng động ấy, nhất là những ý nghĩ đó gọi lên đã lôi chúng tôi ra khỏi cơn tê liệt. Anh em có nghe thấy tiếng gọi của chúng mình không? Họ có sắp trả lời cho chúng mình không? Chú Gátxpa hỏi:

- Này, cụ giáo ơi, nếu anh em nghe thấy thì họ có thể làm gì để cứu chúng ta nhỉ?

- Chỉ có hai cách, và tôi tin chắc rằng các ông kỹ sư sẽ dùng cả hai cách song song với nhau: một là khoét lối xuống để thông với ngách chúng ta, hai là mức cho voi nước đi.

- Chao ôi! Khoét lối xuống!

- Ái chà! Mức nước đi!

Những câu nói ấy không làm cụ giáo cuống.

- Ta ở sâu bốn mươi thước phải không? Mỗi ngày đào từ sáu đến tám thước thì bảy tám ngày là tới ta.

- Không thể đào sáu thước mỗi ngày.

- Làm công việc thường ngày thì thế, nhưng khi phải cứu sống những người bạn thợ với nhau thì anh em có thể làm những việc phi thường.

- Tám ngày thì làm thế nào mà sống nổi! Cụ thử nghĩ xem, những tám ngày!

- Này, còn nước thì sao? Làm thế nào cho voi?

- Nước thì làm thế nào, tôi không biết. Muốn biết điều đó, trước hết phải biết có bao nhiêu nước đã tràn vào trong mỏ: hai mươi vạn mét khối chẳng? Hay ba mươi vạn? Tôi chịu. Tuy nhiên, để tới chỗ ta, không cần thiết phải múc hết cả khối lượng nước đã đổ vào mỏ, bởi vì chúng ta ở tầng một. Vì người ta tổ chức múc luôn ở cả ba giếng một lúc, mỗi giếng hai gàu cho nên mỗi chuyến múc được sáu gàu, mỗi gàu chứa hai nghìn năm trăm lít vị chi là mười lăm nghìn lít tất cả. Như thế cũng là nhanh đấy chứ!

Một cuộc tranh cãi bí beng nổ ra về các biện pháp tốt nhất để cứu sống chúng tôi. Cuộc tranh cãi không đi đến đâu, nhưng riêng tôi thì rút trong ấy ra được cái kết luận là dù có đủ tất cả mọi thuận lợi, chúng tôi cũng phải ở lại ít nhất là tám ngày trong cái nhà mồ ấy.

Tám ngày! Cụ giáo có nói về trường hợp những người thợ bị nghẽn dưới hầm hai mươi bốn ngày. Nhưng đó là truyện, còn chúng tôi đây là sự thực. Khi cái ý nghĩ ấy ám ảnh tôi thì tôi không nghe thấy người ta nói gì nữa. Những tám ngày!

Tôi day dứt vì cái ý nghĩ ấy không biết đã được bao lâu thì bỗng thấy người ta thôi không bàn cãi nữa. Thằng Carôry bảo:

- Nghe kìa!

- Cái gì chứ?

- Có tiếng gì trong nước...

- Có lẽ mày làm lặn một hòn đá.

- Không! Cái tiếng này không dối.

Chúng tôi lắng nghe. Tai tôi khá thính, nhưng chỉ thính đối với những âm thanh của cuộc sống, của đất bằng. Ở đây, tôi không nghe thấy gì cả. Các bạn của tôi

vốn quen những tiếng động dưới mỏ nên may mắn hơn tôi.

- Ủ. - Cụ giáo nói. - Có cái gì động ở dưới nước ấy!

- Cái gì hở cụ giáo?

- Tôi không biết!

- Nước tuôn xuống đó thôi!

- Không phải, tiếng này không liên tục. Nó vang từng lúc và cách quãng đều.

- Từng lúc và cách quãng đều! Thế là chúng ta thoát chết rồi, các cậu ạ! Đó là tiếng của những gàu múc ở giếng!

- Gàu múc...

Tất cả chúng tôi cùng buột miệng cùng một lúc reo lên, lặp lại hai tiếng ấy. Và như điện giật, chúng tôi đều đứng phắt lên.

Chúng tôi không ở cách mặt đất bốn mươi thước, không thở không khí bị ép nữa, vách mỏ không đè chúng tôi, tai không ù, hơi thở thoải mái, tim lại đập trong lồng ngực. Carôry nắm tay tôi siết mạnh:

- Mà là một thằng tốt.

- Không, mà ấy chứ!

- Tao bảo là mà.

- Chính mà nghe thấy tiếng gàu múc trước tiên.

Nó cứ khẳng khẳng bảo tôi là một thằng bé tốt. Nó say rồi, say như say rượu. Mà thực ra chúng tôi chả say là gì? Chúng tôi say hy vọng ấy! Tuy nhiên, cái hy vọng này không thực hiện được chóng vánh, cũng không thực hiện với đủ tất cả mọi người. Trước khi được nhìn lại ánh nắng ấm áp của mặt trời, trước khi được nghe tiếng gió lùa qua khe đá, chúng tôi còn phải sống những ngày dài ác nghiệt ở chỗ này, còn phải chịu đủ mọi nỗi đau đớn dần vặt và hoang mang tự hỏi không biết mình có được nhìn lại ánh sáng ấy, nghe lại cái tiếng gió êm như đàn ấy không?

Nhưng đã kể cho các bạn nghe cái tai nạn khủng khiếp của mỏ Toruye y như nó diễn ra, thì bây giờ cũng phải nói cho các bạn biết nó đã xảy ra như thế nào và các kỹ sư đã làm những gì để cứu chúng tôi.

Sớm thứ hai tuần ấy, khi chúng tôi xuống hầm mỏ thì trời đầy những mây sầm và có hiện tượng của một cơn dông sắp diễn ra. Khoảng bảy giờ sáng thì cơn dông

đến thật, kèm theo một cơn mưa xối xả như một trận lụt. Đó là vì những đám mây mù bay là là dưới thấp len vào thung lũng khúc khuỷu của sông Đivôn, đã bị chẹt trong vành đồi, không cất cao lên được. Thế là chúng mang được bao nhiêu nước thì cứ việc trút hết bấy nhiêu xuống thung lũng. Đây không phải là một cơn mưa rào mà là một cơn thác từ lưng chừng trời đổ xuống một trận hồng thủy. Trong vòng mấy phút, nước sông Đivôn và các chi nhánh lớn phình lên. Điều này dễ hiểu thôi. Trên mặt đất nền đá, nước không thấm xuống được nên cứ theo chiều nghiêng của mặt đất mà chảy ra sông. Bỗng chốc lòng sông Đivôn đầy ắp, còn mấy con suối thì tràn bờ. Sông Đivôn đầy, nước suối Toruye không chảy xuống được bèn tràn lên đất khu mỏ. Nước dâng chớp nhoáng, nhưng anh em thợ rửa quặng ở trên mặt đất không hề gì, bởi vì họ đã đi trú mưa rồi. Khu mỏ Toruye này không phải lần đầu bị lụt, nhưng miệng giếng mỏ ở cao, nước không lên tới được, cho nên người ta chỉ lo chạy những đồng gỗ đã đẽo xong để chờ dùng chống hầm. Người kỹ sư đang điều khiển công việc đó bỗng thấy nước xoáy điên cuồng và lao vào một cái vực nó vừa xói lên. Cái vực ấy nằm ngay trên một tảng than cạn ở gần mặt đất.

Viên kỹ sư không cần suy nghĩ nhiều cũng hiểu đầu đuôi sự việc: nước đã ập vào hầm mỏ và chảy theo mạch than cho nên mực nước ở ngoài rút xuống. Mỏ sắp bị lụt, sắp ngập đầy nước. Thợ trong mỏ sắp chết đuối. Viên kỹ sư chạy đến giếng Xanh Giuyliên, ra lệnh cho người ta dòng ông xuống. Nhưng sắp đặt chân vào thùng goòng để được thả xuống giếng thì ông ngừng lại. Từ trong lòng mỏ vang ra một tiếng náo động kinh khủng: đó là tiếng dòng nước chảy xiết. Những người đứng xung quanh ông kỹ sư bảo: "Ông đừng xuống" và giữ ông lại. Nhưng ông gỡ họ ra, rút chiếc đồng hồ trong túi gilê đưa cho một bác thợ và nói:

- Này, nhờ anh đưa chiếc đồng hồ này cho con gái tôi, nếu tôi không trở về.

Rồi quay lại mấy công nhân coi việc dòng thùng, ông bảo: "Cho xuống!". Chiếc thùng bắt đầu xuống. Bây giờ ông kỹ sư ngẩng đầu lên, hướng về bác thợ ông đã trao đồng hồ, dặn:

- Anh nói với nó là cha nó hôn nó.

Chiếc thùng xuống tới hầm mỏ. Ông kỹ sư gọi. Năm công nhân chạy đến. Ông bảo họ vào trong thùng. Trong lúc những người này được kéo lên thì ông lại kêu to

gọi thêm nữa. Nhưng không có ích gì. Tiếng gọi của ông bị tiếng nước đổ, tiếng đất sụt át mất đi. Nước đã tràn tới hầm và ngay lúc đây, ông kỹ sư thấy thấp thoáng có mấy ngọn đèn. Ông lội nước đến gôi, chạy xô về phía ấy và đưa về được ba người nữa. Thùng đã trở xuống. Ông bảo ba người ấy vào thùng rồi định quay lại tìm theo những ngọn đèn mà ông mới trông thấy. Nhưng mấy người ông vừa cứu thoát đã dùng sức bẻ thốc ông vào thùng rồi báo hiệu cho ở trên kéo dây. Vừa vặn kịp vì nước đã ngập tràn khắp nơi.

Cái cách tiếp cứu này đã không dùng được nữa. Phải dùng phương pháp khác. Nhưng phương pháp gì? Ông nhìn quanh mình thì vắng vẻ quá! Một trăm năm mươi công nhân đã xuống mỏ bởi vì một trăm năm mươi chiếc đèn đã được phát hồi sáng nay. Nhưng chỉ có ba mươi chiếc được mang về trả ở kho đèn, như thế nghĩa là có một trăm hai mươi người còn mắc nghẽn trong mỏ. Những anh em ấy chết rồi chăng? Hay còn sống? Họ có tìm được chỗ trốn không? Những câu hỏi ấy đã được đặt ra trong đầu óc hoang mang ghê rợn của ông.

Khi ông kỹ sư nghiệm thấy có một trăm hai mươi công nhân bị nghẽn trong mỏ thì ở ngoài tại nhiều nơi đã xảy ra những vụ nổ. Đất, đá bắn tung lên rất cao. Nhà cửa rung rinh như có động đất. Ông kỹ sư hiểu rõ hiện tượng đó: không khí và các chất hơi khác bị nước dồn vào và nén ở các ngách không có lối thoát, khi khối đất ở trên quá ít, tức là ở những nơi mà ngách lên gần mặt đất, thì các khí bị ép đó làm nổ tung lớp vỏ đất mỏng đó như vỏ nồi súpde. Như thế cũng có nghĩa là mỏ đã đầy những nước và tai họa đã diễn ra rồi.

Lúc đó cái tin mỏ bị lụt đã truyền đi khắp thành phố. Từ mọi ngả, công chúng đổ về Toruye, từ người dân lao động cho đến bọn tò mò, và vợ con những người thợ bị nghẽn dưới hầm mỏ. Thân nhân của anh em thợ bị nạn đó dò hỏi, tìm kiếm, yêu cầu. Vì người ta không biết thế nào mà trả lời với họ cho nên họ vừa đau thương vừa phẫn nộ. À, ra người ta giấu sự thật.

Ông kỹ sư không để ý đến sự náo động bên ngoài; ông đang cúi rạp xuống tấm bản đồ khu mỏ, nghiên cứu xem anh em thợ trong mỏ có thể lánh mình ở nơi nào và phải bắt đầu tiến hành công cuộc cứu nạn từ chỗ nào.

May thay, các kỹ sư những hầm mỏ lân cận đã dẫn thợ của họ tới, và đi theo

những công nhân này, còn có thợ trong thành phố. Thế là có thể ngăn công chúng lại, và nói chuyện với họ. Nhưng nói gì đây cho ỏn? Thiếu mất một trăm hai mươi người. Những người này ở đâu?

"Cha tôi thế nào?" "Chồng tôi đâu?" "Trả con tôi cho tôi!". Giọng người vớ đi trong nước mắt, câu hỏi nghẹn ở cổ vì tiếng nấc. Biết trả lời làm sao với những người con, những người vợ, những người mẹ ấy?

Chỉ một câu thôi, câu trả lời của hội đồng các kỹ sư: "Chúng tôi sẽ tìm, chúng tôi sẽ làm hết cách".

Và thế là công việc cứu nạn bắt đầu.

Có tìm ra một số người nào sống sót trong số một trăm hai mươi người bị nạn đó không? Nỗi nghi ngại tràn trề mà hy vọng thì chả có mấy. Mặc! Cứ tiến lên!

Công việc cứu nạn được tổ chức như cụ giáo đã đoán. Người ta đặt thùng mức nước ở cả ba giếng và từ đó nó hoạt động ròng rã không kể ngày đêm, mãi cho đến khi giọt nước cuối cùng trong mỏ cũng được vét trút ra sông Đivôn mới thôi. Cùng một lúc, người ta bắt đầu đào hầm. Nhằm hướng nào mà đào? Biết sao được! Cũng hù họa thế thôi, nhưng cứ đào. Hội đồng kỹ sư không nhất trí về hiệu quả của những đường hầm đào mò vì không biết chắc chắn chỗ nào là chỗ lánh nạn của những người sống sót. Nhưng ông kỹ sư của mỏ Toruye hy vọng rằng có người đến ỏn núp ở khu công trình cũ, ở đây lút không lên tới. Ông định đào một lối thẳng từ mặt đất thông đến khu ấy, vạn nhất không cứu được ai đi nữa thì cũng chẳng tiếc công. Người ta đào chiều ngang hết sức hẹp, để khỏi mất thì giờ. Chỉ có một người thợ cuốc đứng mũi. Anh khao được bao nhiêu than thì những người khác làm dây chuyền dùng giỏ lấy dần đi bấy nhiêu. Người thợ đứng mũi này mệt thì người khác vào thay. Cứ thế, không phút lơ tay, không phút nghỉ, không kể ngày đêm, người ta tiến hành song song hai việc vét nước và khao hầm.

Những người anh em làm việc ở ngoài kia để cứu chúng tôi thấy thời giờ chậm đi một phần, thì chúng tôi ở trong này thấy nó chậm đi mười phần: bất lực và tù túng, chúng tôi chỉ biết chờ đợi, chờ đợi mà không biết anh em có đến kịp để cứu sống mình không! Những tiếng gàu dội xuống về sau không nuôi dưỡng được lâu dài cơn phấn khởi sôi nổi của chúng tôi như lúc ban đầu mới nghe thấy. Hễ suy nghĩ là lại lo

buồn. Chúng tôi không bị bỏ rơi, anh em đang lo cứu chúng tôi, đó là niềm hy vọng; nhưng họ có vết ráo nước kịp khi chúng tôi còn sống không, đó lại là nỗi hãi hùng. Hơn nữa, trên những đau khổ tinh thần, giờ đây lại chồng lên những đau đớn xác thịt. Phải ngồi ở bậc thang theo một tư thế nhất định, chúng tôi thấy mệt mỏi rã rời quá đỗi: chúng tôi không thể cử động để cho giãn gân cốt, và càng thấy đầu nhức buốt rất khó chịu.

Trong bọn chúng tôi có thằng Carôry là ít bị dày vò hơn cả. Chốc chốc nó lại nhắc:

- Tôi đói. Cụ giáo, tôi muốn ăn bánh.

Mãi rồi cụ giáo cũng chịu đưa cho hai chúng tôi một miếng bánh lấy trong mũ da rái ra.

- Ít quá. - Carôry nói.

- Phải dè xẻn để dùng được lâu.

Những người khác giá được ăn với chúng tôi thì họ khoái biết bao nhiêu, nhưng họ đã thề tuân theo mệnh lệnh nên họ giữ lời thề. Côngpêru nói:

- Chúng mình bị cấm ăn, nhưng được phép uống.

- Cái đó thì tha hồ, chúng tôi có đủ nước để dùng tùy thích.

- Cậu cố uống cho cạn hằm đi.

Bác Pagiét muốn xuống, nhưng cụ giáo không cho:

- Anh sẽ làm sạt đất đi. Rêmi nhẹ người và nhanh nhẹn hơn, để nó xuống lấy rồi đưa lên cho chúng ta.

- Bằng gì?

- Bằng chiếc ủng của tôi đây!

Tôi nhận chiếc ủng và sắp sửa tụt xuống. Cụ giáo bảo:

- Hãy hượm một tí, để bác đưa tay cho cháu nắm!

- Cụ đừng lo, cháu có ngã xuống nước cũng chẳng hề gì! Cháu biết bơi.

- Bác muốn đưa tay cháu nắm mà!

Không biết có phải cụ giáo đã cúi quá trớn không hay là vì không cử động mà cụ đã hóa tê dại, hoặc là vì than ở dưới chân đã sụt đi dưới sức nặng của người cụ. Chỉ biết rằng khi cụ cúi xuống thì cụ nhào luôn tới trước và đâm đầu vào vực nước đen sì.

Chiếc đèn cụ cầm để soi cho tôi cũng lặn theo và chìm xuống. Nhoáng một cái, chúng tôi đã ở trong đêm dày đặc và tất cả mọi người buột miệng kêu lên một tiếng. Cũng may tôi đã ở tư thế đi xuống, tôi cứ việc nằm ngửa mà tuột và trong khoảnh khắc tôi đã lao xuống nước theo sau cụ giáo. Trong lúc đi đây đó với cụ Vitali, tôi tập bơi, tập lặn, và đã bơi lặn thạo đến mức xuống nước cũng thoải mái như ở trên cạn. Nhưng ở trong cái hang tối này thì còn biết phương hướng nào? Khi trụt xuống, tôi không nghĩ đến điều đó, tôi chỉ nghĩ rằng cụ giáo sắp chết đuối và tôi lao xuống nước theo bản năng. Tìm đâu bây giờ? Đưa tay về phía nào? Làm sao mà lặn xuống? Tôi đang phân vân tự hỏi như thế thì thành linh thấy có một bàn tay bấu riết vai tôi và lôi tôi chìm xuống. Tôi đạp mạnh và trồi lên mặt nước. Bàn tay kia vẫn bám chặt vai tôi.

- Bám chặt cháu, cụ giáo nhé, và cố ngược đầu lên! Cụ thoát chết rồi đó?

Thoát chết ư? Cả cụ lẫn tôi cũng chưa thoát chết đâu, bởi vì tôi không biết phương hướng nào mà bơi cả. Tôi bỗng nảy ý gọi lên.

- Các bác lên tiếng đi chứ!

- Rêmi, cháu ở chỗ nào?

Đó là tiếng chú Gáttxpa. Nó chỉ hướng cho tôi. Phải bơi về phía trái.

- Thấp đèn lên cho.

Liền sau đó một ngọn đèn sáng lên. Chỉ cần với tay là tôi níu được bờ, một tay bám vào một tảng than, tay kia tôi kéo cụ giáo. Với cụ, như thế là kịp thời quá, vì cụ đã uống nước và bắt đầu ngạt thở. Tôi nâng đầu cụ lên khỏi mặt nước và cụ hồi tỉnh nhanh chóng. Chú Gáttxpa và Carôry cúi xuống đưa tay kéo chúng tôi, còn bác Pagiét rời bỏ bậc thang bác ngồi, xuống bậc chúng tôi, đưa đèn soi cho chúng tôi lên. Chú Gáttxpa nắm một tay, Carôry nắm một tay kéo cụ giáo, còn tôi thì đẩy ở dưới, đưa cụ lên bậc thang. Xong phần cụ đến lượt tôi lên. Bây giờ cụ đã tỉnh hẳn. Cụ nói:

- Lại đây cháu, lại đây với bác, để bác hôn cháu mấy cái! Cháu đã cứu mạng bác!

- Bác đã cứu mạng chúng cháu trước!

Thằng Carôry không phải là một đứa dễ cảm xúc, cũng không dễ quên những thiệt thòi vụn vặt, nó cầu nhàu:

- Tại tất cả những cái bí beng này mà tôi mất toi một chiếc giày và cũng chưa

được uống nước.

- Giày của mày thì để tao xuống vớt lên!

Nhưng người ta giữ tôi lại. Cụ giáo bảo:

- Bác cầm cháu!

- Thế thì ai cho tôi mượn một chiếc giày khác! Ít ra tôi cũng phải mang nước lên cho các bác uống mới được.

- Tôi không khát nữa. - Côngpêru nói.

- Uống mừng cụ giáo bình an vô sự.

Tôi tụt xuống lần nữa, nhưng lần này thì chậm hơn và cẩn thận hơn.

Cụ giáo và tôi khỏi chết đuối nhưng bọc một nỗi là ướt từ đầu đến chân. Lúc đầu, chúng tôi không nghĩ đến, nhưng lâu dần mới thấy áo quần ướt thấm lạnh vào người. Cụ giáo bảo:

- Phải đưa cho Rêmi một cái áo!

Không ai trả lời vì kêu gọi chung ấy không bắt buộc nhất định một người nào phải thi hành.

- Không ai thừa à?

- Tôi thì tôi thấy rét lắm. - Carôry nói.

- Thế thì chúng tôi đây ướt hết như thế này, chúng tôi thấy nóng à?

- Ai bảo các người ngã xuống nước làm gì?

Cụ giáo nói:

- Đã thế thì phải rút thăm xem ai phải nhường một phần quần áo của mình. Tôi đã định không dùng cách ấy, nhưng bây giờ thì thấy cần phải công bằng.

Chúng tôi đều ướt cả; tôi thì đến cổ, còn những người cao lớn nhất cũng đến hông, cho nên được thay quần áo của họ cũng không phải là một ân huệ gì ghê gớm lắm. Tuy thế, cụ giáo cứ buộc phải thay, và nhờ số đỏ, tôi rút trúng cái áo của Côngpêru. Riêng cặp chân của Côngpêru cũng đã cao bằng người tôi, cho nên áo của anh ta không ướt. Được khoác cái áo ấy, tôi thấy ấm người lại ngay.

Cái việc bọc mình vừa xảy ra đó có lay tỉnh chúng tôi trong chốc lát, nhưng sau đó thì chúng tôi lại như người mất hồn lớn vờn mãi với ý nghĩ đen tối về chuyện chết. Chắc hẳn những ý nghĩ ấy dày vò những người khác nặng nề hơn tôi bởi vì họ

thì thức mà rã rời ngây dại còn tôi thì dần dần ngủ thiếp đi. Song cái chỗ ngủ này rất không ổn và tôi có cơ lặn tòm xuống nước. Thấy nguy cơ đó, cụ giáo bèn kẹp đầu tôi vào cánh tay cụ. Cụ không kẹp chặt lắm, nhưng đủ để giữ cho tôi khỏi rơi. Tôi nằm trong tay cụ như đứa trẻ nằm trên gối mẹ. Cụ là người không những có đầu óc vững mà còn có tấm lòng tốt. Khi tôi chập chờn tỉnh giấc thì cụ chỉ trở cánh tay cho đỡ tê dại, rồi lại ngồi yên ngay và khe khẽ nựng: "Ngủ đi cháu! Đừng sợ, đã có bác giữ cho. Cứ ngủ yên, bé!".

Thế là tôi nhắm mắt ngủ lại không chút lo sợ, vì tôi cảm thấy không đời nào cụ buông tôi ra.

Thì giờ cứ thế trôi qua, và luôn luôn chúng tôi nghe thấy tiếng gàu đều đều vục xuống nước.

CÔNG CUỘC CỨU NẠN

Ngồi lên bậc thang quả chật chội không sao chịu nổi, chúng tôi quyết định khoét nói ra và thế là mọi người bắt tay vào việc. Chúng tôi lại dùng dao moi than và đưa than vụn xuống. Đã có chỗ đứng vững chân nên công việc bây giờ dễ dàng hơn trước, nhờ thế chúng tôi khoét được khá nhiều than để mở rộng nhà tù của chúng tôi. Khi không phải ngồi buông thông chân nữa mà được nằm thì mọi người cảm thấy khoan khoái lạ thường.

Mặc dù chiếc bánh của Carôry được chia phát từng tí một, nó cũng phải có lúc hết. Miếng cuối cùng phát vừa đúng lúc nên mới đến được tay chúng tôi: khi cụ giáo đưa miếng bánh ấy thì tôi thấy trong mắt mọi người ánh lên một cái gì khiến cho tôi hiểu ngay rằng nếu còn bánh để phát lần nữa, thì họ không chịu để yên, họ sẽ đòi phần họ, mà nếu không cho thì họ cũng cứ tự tiện lấy phần.

Lâu dần rồi hầu như người ta không buồn nói năng gì nữa. Trước kia thao thao bao nhiêu thì bây giờ im lặng bấy nhiêu. Có nói thì chỉ nói về hai vấn đề: Người ta dùng phương pháp gì để đến được với chúng tôi và chúng tôi bị giam hãm ở dưới này đã bao lâu rồi.

Nhưng câu chuyện chẳng sôi nổi như lúc đầu. Có ai nói một lời thì nó cũng rơi tõm đi chứ những người khác không buồn đáp lại, hoặc có thì cũng chỉ đáp nhát gừng. Nói trời, nói đất, nói trắng nói đen gì thì cũng không làm cho ai giận dữ, thậm chí cũng không ai cãi lại. Người ta chỉ nói: "Được, rồi sẽ hay". Chúng ta bị vùi lấp dưới này được hai ngày rồi, hay sáu? Thì cứ để lúc được cứu lên khắc biết.

Nhưng cái "lúc" ấy có đến không đã chứ? Riêng tôi thì tôi bắt đầu lung lay tợn. Và cũng không phải chỉ một mình tôi; đôi lúc những người bạn khác thốt ra một vài lời nhận xét chứng tỏ họ cũng không tin tưởng mấy. Chẳng hạn như bác Bécgunu:

- Nếu tôi ở lại dưới này thì cái điều an ủi tôi là công ty mỏ sẽ cung cấp cho mẹ nó và các cháu một khoản thực lợi. Ít ra chúng khỏi phải vào nhà tế bần.

Là chỉ huy thì không những phải vì anh em chống đỡ tai họa, mà còn phải ngăn ngừa sự suy sụp tâm hồn của chính anh em, hẳn cụ giáo nghĩ thế. Cho nên mỗi

khi có một bạn nào tỏ vẻ ngao ngán thất vọng thì cụ can thiệp ngay bằng một lời cổ vũ:

- Anh cũng như chúng tôi, không ai ở lại dưới này đâu! Gàu mức đều, nước rút dần.
- Rút ở chỗ nào?
- Ở giếng.
- Còn ở đường hầm?
- Rồi cũng sẽ đến, phải chờ chứ.

Trong khi nói chuyện, mấy người trong bọn nghĩ rằng vì có kẻ phạm tội nặng nên trời phạt. Côngpêru tự thú là hắn đã ăn cắp một chiếc đồng hồ, để bạn bị xử năm năm tù oan uổng. Mọi người tẩy chay. Côngpêru phát sốt, Rêmi định đi lấy nước cho uống bị mọi người cản. Côngpêru tụt xuống uống, chết đuối.

Nếu mọi việc không tiến hành trôi chảy và chóng vánh thì đó không phải lỗi tại các kỹ sư và anh em thợ đang làm việc để cứu sống chúng tôi. Con đường hầm để thông xuống chỗ chúng tôi mà anh em đào từ đầu thì nay anh em vẫn đào tiếp không một phút nghỉ ngơi. Nhưng công việc quả thật là khó khăn. Tầng than anh em đang đào khoét là một tầng than rắn; vả lại đường hầm hẹp, chỉ đủ chỗ cho một người làm, mà anh em đào ham lắm nên chóng mệt, cứ phải thay người luôn. Trong lúc đó, việc thông hơi cũng chật vật: đào tới đâu, người ta đặt ống dẫn không khí tới đó và nối các ống với nhau bằng đất sét; mặc dù vậy và mặc dù luôn luôn quạt không khí vào bằng một chiếc quạt tay mạnh, đèn cũng chỉ cháy ở miệng ống dẫn không khí, xê đi thì tắt. Tất cả những cái ấy làm chậm công việc đào hầm, cho nên đến người thứ bảy thì anh em mới đào được hai mươi mét. Bình thường thì mất một tháng mới đào được xong con đường hầm như thế, nhưng với tất cả mọi phương tiện và khí thế làm việc lúc này, nhất định thời gian được rút ngắn hơn.

Vả chăng nếu không có sự kiên trì cao cả của ông kỹ sư thì chắc chắn công việc phải bỏ dở. Dư luận đều cho rằng việc này là vô ích vì những anh em thợ bị chôn vùi trong mỏ đã chết hết rồi, chỉ còn việc dùng gàu mức cho hết nước để một ngày kia nhật xác mà thôi. Đã thế thì sớm hay muộn vài giờ có nghĩa lý gì? Công chúng nói

thế, những người am hiểu cũng nghĩ thế. Cho đến thân nhân của những người bị nạn, cả mẹ họ, vợ họ cũng để tang rồi. Không còn ai sống sót mà lên khỏi mỏ Toruye đâu!

Vừa đẩy mạnh việc vét nước, công việc này chỉ gián đoạn tạm thời khi máy hư hỏng, ông kỹ sư vẫn cho tiếp tục mở con đường hầm xuống, mặc công chúng bàn tán và bạn bè đồng nghiệp bình phẩm. Ông kỹ sư này có cái đức kiên trì và lòng tin cao quý đã giúp cho Côlông tìm ra Tân thế giới. Ông nói với anh em thợ mỏ:

- Hãy cố gắng một hôm nữa, các bạn ạ, một hôm nữa thôi! Nếu đến mai mà vẫn không thấy tăm hơi gì thì chúng ta sẽ đình lại. Tôi yêu cầu các anh làm việc vì bạn của các anh, cũng như tôi có thể yêu cầu người ta làm việc vì các anh nếu chẳng may chính các anh bị nạn.

Lòng tin tưởng hùng hực của ông truyền sang anh em thợ, cho nên khi đi thì họ hoang mang vì dư luận của dân thành phố, khi về thì họ tin tưởng vào ông...

Và nhờ vào một sự đồng lòng, một sự hoạt động tuyệt vời, con đường thông cứ sâu xuống mãi.

Mặt khác, ông kỹ sư cho chống lại con đường ngầm từ kho đèn đã bị sập nhiều chỗ. Cứ như thế bằng tất cả mọi phương tiện có thể có, ông quyết tâm giành giật với hầm mỏ cái bí mật khủng khiếp và những nạn nhân của nó nếu trong lòng nó còn giấu những người chưa chết.

Sang ngày thứ bảy, trong khi đổi phiên người thợ mới đến thoáng nghe thấy có tiếng động, như ai gõ nhẹ nhẹ. Anh ta không bỏ cuộc chim mà lại áp tai vào vỉa than. Rồi e mình nhầm, anh gọi lại một người bạn cùng anh nghe ngóng. Cả hai im lặng lắng tai nghe một lúc thì quả thấy có tiếng gõ nhẹ nhẹ, cách quãng đều nhau, vọng lại.

Cái tin này truyền miệng đi rất nhanh. Một số người tin, số đông hơn ngờ vực. Rồi nó bay đến tai ông kỹ sư và lập tức ông nhảy xuống đường hầm. Như vậy là rốt cuộc ông đã nghĩ đúng! Trong mỏ vẫn có những người còn sống sót và sẽ được cứu thoát nhờ ở lòng tin tưởng của ông. Rất nhiều người đi theo ông. Ông bảo những người thợ mỏ giãn ra để ông nghe ngóng. Nhưng ông xúc động quá, ông run lên nên chẳng nghe thấy gì. Ông nói một cách thất vọng:

- Tôi chẳng nghe thấy gì cả!

Nhưng hai người thợ đầu tiên đã nghe tiếng gõ nói quả quyết rằng họ không

nhằm vì chính tai họ đã nghe tiếng gõ trả lời tiếng gõ của họ. Họ là những người thông thạo, từng làm nghề mỏ lâu năm cho nên lời nói của họ có uy tín.

Ông kỹ sư bảo những người đi theo ông đi ra hết, kể cả những người làm dây chuyền để chuyển than ra ngoài, chỉ giữ lại hai người thợ ấy. Bây giờ họ lấy cuốc chim bỏ vào than nhiều nhất rõ mạnh, cách quãng đều nhau, theo lối gọi bạn của những người thợ mỏ. Xong họ nín thở, áp tai vào vỉa than để nghe ngóng.

Đợi một lúc thì thấy tiếng trả lời yếu ớt, đều đặn. Những tiếng ấy dội mạnh vào tim họ. Ông kỹ sư ra lệnh:

- Cuốc nữa đi, cuốc từng nhát cách quãng nhau xa để cho chắc chắn những tiếng trả lời không phải tiếng vang của những nhát cuốc do các anh bỏ xuống.

Hai người thợ bỏ cuốc xuống và ngay sau đó lại nghe những tiếng trả lời đều nhịp như họ đã nghe lúc trước, nghĩa là tiếng gõ theo lối "gọi thợ mỏ". Không nghi ngờ gì nữa, vẫn còn có người sống sót ở dưới ấy và có thể cứu họ.

Tin này lan nhanh khắp thành phố nhanh như làn thuốc súng cháy. Người ta đổ xô tới mỏ Toruye đông hơn ngày xảy ra tai nạn và rõ ràng xúc động hơn. Vợ con, bố mẹ của những người bị nạn chạy đến, mặc quần áo tang, run run mà mắt ngời hy vọng. Bao nhiêu người còn sống? Chắc là nhiều lắm! Có thể là chồng chị. nhất định là con tôi.

Mọi người muốn ôm hôn ông kỹ sư. Nhưng ông này vẫn điềm tĩnh trước niềm vui cũng như đã điềm tĩnh trước sự nghi ngờ và lời chế giễu. Ông chỉ nghĩ đến việc cấp cứu, và để giãn bớt những kẻ tò mò quấy rối cũng như thân nhân của những người bị nạn đổ xô tới, ông đã phải nhờ binh lính đến giữ trật tự, công việc khỏi bị trở ngại.

Những tiếng động vọng ra yếu ớt quá đến nỗi không thể nào định rõ được hướng chỗ phát ra. Tuy thế cũng đã đủ cho mọi người hiểu được rằng những người thợ còn sống sót hiện nay đang mắc nghẽn tại một trong ba ngách ngược chỗ hầm phẳng, nơi công trường cũ. Vậy thì không thể chỉ có một đường thông mà phải đào ba đường thông xuống cả ba ngách ngược. Chừng nào nghe rõ ra được thì sẽ bỏ những con đường vô dụng để tập trung sức vào con đường đúng. Thế là công việc lại tiếp tục khẩn trương hơn, phần lớn cũng nhờ có những công ty láng giềng đã gửi những người

thợ cuộc giỏi nhất đến giúp. Song song với hy vọng hoàn thành đường thông còn có hy vọng đi theo đường hầm bởi vì nước trong mấy cái giếng đã thấy rút dần.

Ở trong ngách của chúng tôi, khi nghe thấy tiếng cuộc gọi của ông kỹ sư thì chúng tôi cũng xúc động như khi nghe tiếng gàu múc vục xuống giếng. Cả bọn buột mồm reo lên một tiếng hò hời: "Sống rồi!" và tưởng chừng như người ta sắp đưa tay kéo mình lên.

Nhưng cũng như tiếng gàu vục nước, sau hy vọng thì lại thất vọng. Tiếng cuộc chim chúng tỏ những người bạn đào hầm còn cách chúng tôi xa lắm. Hai mươi mét có dễ, ba mươi mét cũng nên. Còn bao nhiêu ngày nữa mới chọc thủng được khối than này? Ước lượng của chúng tôi không thống nhất: kẻ nói một tháng, người bảo một tuần, hoặc chỉ là sáu hôm thôi. Làm thế nào đợi được một tháng, một tuần, hoặc chỉ sáu hôm thôi? Ai ở đây có thể sống đến ngày thứ bảy? Chúng tôi đã nhịn đói bao nhiêu ngày rồi?

Còn mỗi một mình cụ giáo là nói năng cứng cáp, nhưng lâu dần rồi sự chán nản của chúng tôi cũng lây đến cụ, lâu dần cơ thể suy nhược cũng làm cho nghị lực cụ suy mòn.

Nếu như chúng tôi tha hồ uống nước đến vỡ bụng thì lại chẳng có chút gì ăn cho đỡ đói lòng. Cái đói ngày càng hành hạ da diết đến nỗi đã có lúc chúng tôi nhăm cả gỗ mục mủn ra trong nước.

Thằng Carôry háu đói nhất, đã cắt nhỏ chiếc ủng còn lại của nó và luôn miệng nhá những mẩu da ủng.

Nhìn thấy cái đói đã đưa các bạn tôi đến cơ sự đó, xin thú thực có lúc tôi rất khiếp sợ. Sự khiếp sợ này cùng với những nỗi kinh hoàng khác khiến tôi bứt rứt không yên. Chẳng là tôi đã từng nghe cụ Vitali kể chuyện về những chuyến tàu gặp bão. Cụ cũng đã chu du trên mặt biển rất nhiều, ít nhất cũng ngang với trên mặt đất. Có một câu chuyện cụ kể cứ ám ảnh tôi không rời, từ khi cái đói hành hạ chúng tôi. Trong chuyện đó, những người thủy thủ bị giạt lên một hòn đảo cát hoang vu, không kiếm được gì ăn, đã giết chú bé tập việc để ăn thịt. Mỗi khi nghe các bạn tôi gào đói, tôi lại kinh hãi lo ngại vớ vẩn số phận ấy sẽ rơi vào tôi. Trên cái đảo than tro trọi này, liệu tôi có thể cũng bị giết thịt như chú bé kia không? Đành rằng nhất định cụ giáo và

chú Gátspa sẽ bảo vệ tôi, nhưng Pagiét, Bécgunu và Carôry, nhất là Carôry cứ nhe hai hàm răng trắng nhớn nhọn hoắt mài đi mài lại vào những miếng da ủng thể kia thì làm sao tôi có thể yên lòng được!

Tất nhiên những lo ngại ấy quả là rồ dại. Nhưng trong tình trạng chúng tôi lúc này, rõ ràng không phải là lý trí khôn ngoan và tỉnh táo đã điều khiển suy nghĩ và tưởng tượng.

Bóng tối lại càng làm tăng nỗi hãi hùng. Lần lượt mấy cái đèn cạn dầu. Khi chỉ còn hai chiếc thì cụ giáo quyết định chỉ thắp đèn khi nào thật cần thiết. Bởi thế cho nên giờ đây lúc nào chúng tôi cũng sống trong đêm tối. ảm đạm quá! Không những ảm đạm mà lại còn nguy hiểm nữa, bởi vì hễ vụng về sơ suất một tí là lăn tòm xuống nước ngay.

Chóc chóc, chúng tôi lại gõ vào vách để báo cho những bạn đang lo cứu chúng tôi biết là chúng tôi hãy còn sống. Và chúng tôi nghe tiếng cuốc của họ bõ xuống than liên hồi. Nhưng tiếng cuốc của họ cũng không dội mạnh hơn trước là mấy, như thế có nghĩa là họ hãy còn ở xa.

Khi tôi thắp đèn đi lấy nước thì tôi thấy hình như mực nước có xuống được vài phân.

- Nước xuống.

- Ôn trời!

Một lần nữa, chúng tôi khắp khởi hy vọng. Anh em muốn chong đèn để theo dõi mực nước, nhưng cụ giáo không đồng ý. Thế là tôi tưởng như sắp có phản kháng. Nhưng cụ giáo có bao giờ đòi hỏi chúng tôi điều gì mà không kèm theo những lời lẽ xác đáng!

"Chúng ta còn nhiều lúc cần đến đèn! Nếu như động tí là thắp đèn thì làm thế nào khi cần đến có đèn thật sự? Hơn nữa, các bạn tưởng rằng được thấy nước xuống nhưng mà xuống quá chậm, các bạn lại khổ sở vì nóng ruột quá hay sao? Đừng có mong nhìn thấy nước voi đi rõ ràng! Hãy vững lòng, nhất định sẽ thoát nạn! Ta còn mười ba que diêm, cần thì sẽ dùng ngay lập tức!". Chúng tôi ngồi im lìm hàng giờ, có lẽ hàng ngày, không có gì để tin vào mà sống ngoài tiếng cuốc khoét hầm và tiếng gàu múc nước. Những tiếng ấy càng lâu càng vang to dần, tiến triển này rất chậm vào khó

nhận thấy. Nước xuống, những kẻ cứu nạn cũng đến gần, nhưng liệu họ có đến kịp hay không chứ. Nếu công việc của những người cứu nạn mỗi phút một tiến lên thì sự suy nhược của chúng tôi mỗi phút một tăng dần và dần vắt chúng tôi nhiều hơn: thể xác kiệt quệ, tinh thần rã rời.

Từ lúc bắt đầu lụt cho đến nay, các bạn tôi không có chút gì dính bụng. Ghê gớm hơn nữa, chúng tôi chỉ hô hấp một thứ không khí tù hãm cho nên ngày càng uế tạp, càng khó thở. Cũng may là nước càng rút thì áp suất không khí càng giảm đi, chứ nếu nó cứ găng như cũ thì chắc hẳn chúng tôi đã chết ngạt hết. Như vậy rõ ràng là nếu chúng tôi được cứu sống thì cũng do công việc cứu nạn được tổ chức và điều khiển khẩn trương.

Tiếng cuốc bở và tiếng gàu múc nước đưa đến đều đặn như tiếng quả lắc đồng hồ. Mỗi khi họ dừng tay thay người thì chúng tôi xúc động đến phát sốt lên. Liệu chúng tôi có bị bỏ rơi không? Hay là lại có những khó khăn không vượt nổi! Trong một khoảng dừng như thế, bỗng nổi lên một tiếng động kinh khủng, một tiếng vù, một tiếng thổi rất mạnh.

Carôry kêu lên:

- Nước ào xuống mỏ!

Cụ giáo nói:

- Không phải nước!

- Thế thì là cái gì?

- Tôi không rõ, nhưng không phải nước!

Mặc dầu đã nhiều lần cụ giáo tỏ ra sáng suốt và suy đoán vững vàng, chúng tôi vẫn chỉ tin ở cụ khi cụ đưa ra được những lý lẽ rõ ràng xác đáng. Bây giờ cụ đã thú nhận không hiểu nguyên nhân của tiếng động ấy (sau này chúng tôi được biết đó là tiếng quạt máy có bánh xe răng cưa, lắp lên để quạt không khí vào cho những người đào đất), mọi người lại rơi vào trạng thái điên loạn vì nghĩ tới nạn lụt.

- Đốt đèn lên!

- Không cần thiết!

- Đốt đèn lên ngay! Đốt đèn lên ngay!

Cụ giáo phải làm theo vì tất cả mọi người đều lên tiếng ủa vào. Ánh đèn chiếu

sáng. Chúng tôi thấy nước không dâng lên mà có lẽ rút xuống.

Cụ giáo bảo:

- Đây các bạn xem!
- Nước sẽ lên thôi! Lần này thì chết ráo!
- Nếu thế, thà chết ngay đi còn hơn! Tôi không chịu đựng được nữa!
- Cụ giáo, đưa đèn đây! Tôi muốn viết vài dòng cho vợ con.
- Viết hộ tôi nữa!
- Hộ cả tôi nữa!

Chính bác Bégunu đã đòi lấy đèn để viết thư cho vợ con trước khi chết. Trong túi bác ta còn có một mảnh giấy và một mẫu bút chì. Bác chuẩn bị viết.

- Tôi muốn viết thế này:

"Chúng tôi, Gátxpa, Pagiét, cụ giáo, Carôry, Rêmi và Bégunu bị hãm trong ngách ngược, sắp chết".

"Tôi, Bégunu, tôi cầu xin Chúa che chở cho vợ góa và các con côی cút của tôi. Tôi ban phúc cho chúng nó".

- Thế anh Gátxpa muốn nói gì?

Chú Gátxpa để cho cháu Aloxi tất cả tài sản của chú.

Bác Pagiét cầu Chúa, Đức Mẹ và nhờ công ty cùng che chở giúp đỡ cho vợ con.

- Thế cụ giáo?

- Tôi không có người thân. - Cụ giáo buồn rầu trả lời. - Chẳng ai sẽ khóc tôi cả!

- Thế Carôry?

Carôry kêu lên:

- Tôi ấy à? Tôi nhờ ai đó bảo hộ cho đồng hạt dẻ trước khi xát vỏ...
- Không thừa giấy để ghi chuyện vớ vẩn!
- Có vớ vẩn đâu!
- Mà không có ai để gửi lại cái hôn ư? Mẹ mà đâu?
- Mẹ tôi ấy à? Mẹ tôi sẽ hưởng tất cả những gì của tôi.
- Thế Rêmi?

- Tôi, Rêmi tặng cho Mátchia con Capi và chiếc thụ cầm, tôi hôn Aloxi và nhờ anh tìm gặp em Lido...

- Chúng mình cùng ký tất cả vào đây!

Bác Pagiét nói:

- Tôi chỉ xin gạch một dấu chữ thập.

Mọi người ký xong, bác Bécgunu nói:

- Thế là xong. Tôi xin mọi người để cho tôi chết yên tĩnh, đừng có nói năng gì với tôi. Vĩnh biệt các bạn!

Từ bậc trên, bác ta bước xuống bậc dưới, ôm hôn tất cả ba chúng tôi, rồi trở lên bậc trên, ôm hôn bác Pagiét và Carôry. Sau đó, bác vun lại một đồng than vun, gồi đầu lên, nằm dài ra và không động đậy nữa. Xúc động vì bức thư và sự chán ngán của bác Bécgunu, chúng tôi lại càng cảm thấy nản lòng.

Tuy nhiên, tiếng cuộc chim nghe đã rõ rệt, chắc hẳn là người ta đến gần chúng tôi lắm rồi, sắp gặp chúng tôi cũng nên. Cụ giáo giải thích điều đó để chúng tôi phấn chấn lên đôi chút.

- Nếu quả họ đã đến gần lắm như cụ tưởng thì chúng mình đã nghe thấy họ kêu! Đằng này mình không nghe thấy tiếng họ gọi cũng như họ không nghe thấy tiếng chúng mình kêu.

- Có khi ở cách mấy thước mà vẫn không nghe thấy tiếng gọi. Cái đó là do chất đá có truyền tiếng đi hay không.

- Hoặc là do khoảng cách!

Tuy vậy, nước vẫn cứ rút xuống và không bao lâu, chúng tôi có bằng chứng rõ ràng là nó không còn tràn ngập hầm đến tận nóc nữa. Chúng tôi nghe có tiếng sột soạt trên đá và tiếng nước óc ách như có những mảnh than nhỏ rơi xuống. Thắp đèn lên thì thấy có mấy con chuột cống ở phía dưới. Cũng như chúng tôi, chúng nó đã tìm được một cái chuồng không khí và khi nước rút xuống thì chúng rời bỏ chỗ trú ẩn để đi kiếm ăn. Chúng đã đến được đây hẳn là vì nước không còn tràn ngập các con đường hầm từ đây đến trần nữa.

Những con chuột ấy đến với cái hầm giam chúng tôi khác nào con bò câu đến với chiếc thuyền của Nôê(1): cơn hồng thủy đã dứt.

Cụ giáo nhướn người lên bậc trên, gọi:

- Bécgunu, phần khởi lên!

Và cụ nói rõ cho anh hiểu rằng lũ chuột đến như thế tức là báo trước cho chúng ta biết sẽ được cứu thoát.

Nhưng Bécgunu không hề lay chuyển.

- Nếu rồi lại phải chuyển từ hy vọng trở lại thất vọng thì thà đừng có hy vọng hão huyền còn hơn! Tôi cứ chờ chết! Nếu may mắn thoát nạn thì tạ ơn trời!

Tôi xuống chân ngạch để xem rõ nước rút. Nước quả có rút nhanh đấy và bây giờ đã có một khoảng trống khá lớn giữa mặt nước và nóc hầm.

Thằng Carôry gọi với theo tôi:

- Bắt ít con chuột để chúng mình ăn đi mày.

Nhưng muốn bắt chuột thì phải nhanh nhẹn hơn tôi kia! Tuy vậy sự hy vọng cũng làm cho tôi hồi tỉnh lại, và cái khoảng trống trong đường hầm làm nảy sinh trong đầu óc tôi một ý nghĩ cứ khiến tôi suy tính bần khoản.

- Cụ giáo ạ, cháu có ý kiến: chuột sục sạo trong hầm như thế nghĩa là có thể đi lại được. Cháu sẽ bơi cho đến chỗ thang lên xuống. Đến đây cháu sẽ gọi lên, đánh tiếng cho người ta nghe thấy và giúp cho họ đến cứu chúng ta. Họ sẽ xuống tìm ta, như thế nhanh hơn là cứ khoét đường hầm mà xuống.

- Bác cấm cháu làm việc đó.

- Nhưng cháu bơi lội dưới nước y như cụ đi lại trên bộ. Xuống nước cháu không khác gì con lươn, con chạch.

- Thế còn không khí độc?

- Chuột đi qua được, không khí ấy chúng thở được thì tất cũng không có gì là độc đối với cháu.

Bác Pagiét to tiếng giục:

- Ừ đi đi, Rêmi! Tao sẽ thưởng cho mày chiếc đồng hồ.

- Anh Gátxpa. - Cụ giáo hỏi. - Ý kiến anh thế nào?

- Tôi không có ý kiến. Nếu nó có thể bơi tới cầu thang được thì nó cứ đi, tôi không có quyền cản nó.

- Nhỡ nó chết đuối thì sao?

- Thế may nó thoát ra được, khỏi phải chờ đợi để rồi chết rũ ở dưới này, thì sao?

Cụ giáo suy nghĩ một lát rồi nắm tay tôi, cụ nói:

- Lòng dạ cháu tốt đó, cháu ạ. Thôi thì cháu cứ làm như ý cháu. Phần bác, bác cho rằng cháu đang cố làm một việc không thể làm được. Nhưng việc không thể làm mà người ta làm được xưa nay cũng không phải là không có. Cháu hôn các bác đi.

Tôi hôn cụ, hôn chú Gátxpa, rồi cởi quần áo, tuột xuống nước. Trước khi bơi, tôi dặn lại: "Các bác cứ kêu lên đều đều. Tiếng các bác sẽ giúp cháu định phương hướng".

Khoảng trống dưới mái hầm là bao nhiêu? Có đủ để tôi khỏi vướng vấp trong khi bơi lội không? Điều cốt yếu là ở đó. Bơi đi được mấy sải, tôi thấy rằng nếu cứ bơi từ từ thì không đến nỗi phải đụng đầu vào vách đá, như thế thì cái việc tôi làm không phải là phiêu lưu quá. Không biết rồi cuối cùng sẽ được giải phóng hay là chết? Tôi ngoảnh lại thì thấy ánh đèn của anh em phản chiếu trên mặt nước đen ngầu: rõ ràng đó là một ngọn hải đăng chỉ đường rọi lối cho tôi. Tôi vẫn nghe tiếng cụ giáo hỏi:

- Vẫn bình thường chứ?

Tôi trả lời: "Vâng" và thận trọng tiến lên. Từ ngách chúng tôi nấp đến chân thang, cái khó là ở phương hướng, vì cách chỗ chúng tôi không xa có một ngã tư, ở đây các đường hầm gặp nhau. Trong bóng tối phải nhận cho ra lối đi đến chân thang, bằng không thì sẽ lạc đường. Mái hầm, vách hầm không đủ để tôi dựa vào mà tìm lối đi, chỉ có một chỗ dựa đáng tin cậy hơn, đó là đường ray trên mặt đất. Cứ theo đường ray chắc chắn tôi sẽ tìm được thang lên. Chốc chốc, tôi thả cho chân chìm xuống và khi chân đã mò gặp đường sắt rồi thì tôi từ từ trồi lên và bơi đi. Có đường ray ở dưới, có tiếng gọi của các bạn thợ đằng sau, tôi không ngại lạc hướng. Tiếng gọi đằng sau nhỏ dần, tiếng gàu múc phía trước to dần mách cho tôi biết rằng tôi đang tiến lên. Phải chăng tôi sắp được thấy ánh mặt trời? Phải chăng lát nữa các bạn tôi sẽ được cứu sống, nhờ sự cố gắng của tôi? Cứ nghĩ thế là tôi phấn chấn, tìm thấy đủ sức lực để vượt lên.

Bơi giữa hầm, hễ đứng thẳng người là gặp đường ray, và thường thường tôi chỉ quờ chân mò cũng đủ, lần này quờ chân mà không thấy, tôi lặn xuống lấy tay sờ soạng

mãi cũng không tìm ra. Tôi mò từ vách bên này qua vách bên kia cũng không gặp. Tôi nhăm đường rồi. Tôi dừng lại để suy nghĩ và nhận phương hướng. Tiếng gọi của các bạn tôi bây giờ chỉ còn vọng đến như một tiếng thì thầm xa xôi khó nghe thấy.

Thở một lúc đỡ mệt, tôi hít không khí đầy ngực, rồi hụp xuống lần nữa. Lần này cũng không may mắn hơn lần trước: vẫn không tìm thấy đường ray. Tôi đã đi nhăm lồi mà không biết, cho nên cần phải quay lại. Nhưng làm sao quay trở lại lồi cũ được? Các bạn tôi không kêu gọi nữa, hoặc là họ vẫn gọi mà tôi không nghe thấy thì kết quả cũng thế thôi.

Một lúc, tôi như bị tê liệt đi vì kinh hoàng. Tôi không biết phương hướng nào mà bơi đi cả. Hẳn tôi đành chịu chết giữa cái đen tối mờ mịt ở trong lòng nước lạnh như băng, dưới cái vòm cuốn nặng trĩu trình trịch này. Nhưng đột nhiên tiếng gọi lại vang lên và thế là tôi biết phải quay lại theo hướng nào.

Bơi lui độ hai mươi sải thì tôi lặn xuống và lại tìm thấy đường ray. Đúng lồi rẽ ở nơi này đây. Tôi tìm tấm bảng không thấy, tôi tìm các cửa cũng không ra: bên phải, bên trái, tôi đều gặp vách đá. Đường ray đâu rồi? Tôi lại men theo đường ray bơi cho đến khi không còn đường ray nữa: đường ray đứt một cách đột ngột. Bây giờ tôi mới hiểu rằng đường ray đã bị dòng nước cuốn phăng đi và tôi không có gì làm chuẩn để bơi đi nữa. Trong hoàn cảnh này thì dự định của tôi không thể thực hiện, chỉ còn việc quay về mà thôi.

Đường đã đi một lần rồi, tôi biết là không nguy hiểm vì vậy tôi bơi nhanh theo tiếng gọi, để cho mau đến ngách. Càng đến gần, tôi càng cảm thấy hình như giọng nói của các bạn tôi rắn chắc hơn, tuồng như họ được bồi thêm sức lực. Trong chốc lát, tôi đã đến miệng ngách và đến lượt tôi gọi lên. Cụ giáo bảo:

- Đây nào! Lại đây.
- Cháu không tìm được lồi đi đến giếng.
- Không sao! Họ đã xuống gần, họ nghe tiếng ta gọi, ta cũng nghe thấy tiếng họ gọi. Hai bên sắp nói chuyện với nhau đến nơi.

Tôi nhanh nhẹn leo lên bệ và lắng tai nghe ngóng. Quả nhiên tiếng cuộc bỏ dội mạnh hơn trước nhiều và tiếng la tiếng hét của những người thợ đang làm việc ấy vang đến chúng tôi tuy còn yếu ớt nhưng khá rõ ràng. Qua phút mừng rỡ ban đầu, tôi

mới nhận thấy người mình lạnh cóng đi. Vì không có quần áo ấm để đưa tôi mặc nên các bác ấy vùi tôi trong than cám đến tận cổ - than cám bao giờ cũng giữ được một chút ít sức ấm - và chú Gátxpa cùng với cụ giáo áp chặt lấy tôi. Bây giờ tôi kể lại cuộc thám hiểm của tôi và chuyện tôi không tìm thấy đường ray như thế nào cho họ nghe.

- Cháu dám lặn xuống à?

- Sao không? Rủi là cháu chẳng tìm thấy gì hết.

Cũng như cụ giáo đã nói, điều này không có gì là quan trọng nữa: rõ ràng là nếu chúng tôi không được cứu thoát do con đường hầm cũ thì chúng tôi sẽ được cứu thoát qua con đường hầm sắp thông.

Lúc này chúng tôi phân biệt tiếng la hét bên trên đã khá rõ nên có thể hy vọng sắp được nghe nói chuyện đến nơi. Được một lát, quả nhiên chúng tôi nghe ba tiếng nói rành rọt: "Có mấy người?". Trong chúng tôi, chú Gátxpa có giọng nói vang dội và rành mạch hơn cả, chúng tôi cử chú trả lời.

- Sáu!

Một phút im lặng. Chắc ở trên ấy người ta trót dự đoán một số đông hơn. Chú Gátxpa thét:

- Nhanh lên anh em! Chúng tôi kiệt sức rồi.

- Cho biết tên.

Chú báo tên chúng tôi lên: Bécgunu, Pagiét, cụ giáo, Carôry, Rêmi, Gátxpa.

Đối với những người trên mặt đất, phút này là phút hồi hộp nhất. Tất cả những người ruột rà thân thích của các bạn thợ bị chôn vùi dưới đáy mỏ đều đã chạy tới, khi biết tin sắp bắt được liên lạc với chúng tôi. Lính gác phải khó nhọc lắm mới giữ được họ ở miệng hầm. Khi ông giáo sư báo tin chỉ có sáu người thì đám đông thất vọng. Tuy vậy trong sự thất vọng chung, mỗi người còn nuôi hy vọng riêng: trong số sáu người đó tất có người mình mong đợi. Ông kỹ sư nói tên chúng tôi. Hỡi ôi! Trong số một trăm hai mươi bà mẹ và chị vợ chờ mong, chỉ có bốn người được toại nguyện. Kể làm sao xiết những vật vã đau thương, những dòng nước mắt lã chã!

Về phía chúng tôi, chúng tôi cũng nghĩ đến những người đã được cứu sống. Chú Gátxpa hỏi:

- Có bao nhiêu anh em thoát chết?

Người ta không đáp. Pagiét bảo:

- Hỏi xem Pie ở đâu?

Câu hỏi được chuyển lên. Cũng như câu hỏi trước, nó không được trả lời.

- Họ không nghe.

- Phải nói rằng họ không muốn trả lời mới đúng.

Có một vấn đề làm tôi bứt rứt. Tôi nói:

- Hỏi xem chúng ta ở dưới đây đã bao lâu rồi.

- Mười bốn hôm!

Mười bốn hôm! Trong sáu chúng tôi, kẻ ước lượng cao nhất cũng chỉ đến năm sáu hôm mà thôi.

- Bây giờ thì anh em không ở lâu dưới đó nữa đâu, hãy yên tâm! Đừng nói chuyện nữa! Chuyện nhiều làm chậm công việc. Chỉ vài giờ nữa thôi.

Những giờ khắc cuối cùng này là những giờ khắc dài nhất trong thời gian chúng tôi bị nghẽn. Ít ra, đó cũng là những giờ đau đớn nhất, đau đớn hơn trước nhiều. Mỗi nhát cuốc bổ xuống cứ tưởng là nhát cuốc cuối cùng, ngờ đâu sau nhát ấy, có nhát nữa. Chốc chốc lại nghe hỏi:

- Anh em có đói không?

- Đói, đói lắm.

- Anh em có đợi được không? Nếu anh em đuối sức quá, chúng tôi sẽ khoan một lỗ chuyển nước thịt ninh xuống, nhưng như thế sẽ làm chậm công việc giải thoát anh em. Nếu anh em chờ được thì sẽ chóng được tự do hơn.

- Chúng tôi sẽ chờ. Các bạn làm nhanh lên.

Các gàu múc không ngừng hoạt động giây phút nào và mực nước cứ xuống đều đều. Cụ giáo bảo:

- Báo lên cho trên kia biết là nước đang xuống.

- Chúng tôi biết. Bằng lối mới thông này hoặc là đường hầm cũ, chúng tôi sắp gặp anh em trong... chốc lát thôi.

Tiếng cuốc bây giờ nghe nhẹ hơn. Chắc là anh em biết sắp thủng tới nơi, và chúng tôi đã báo cho biết vị trí của chúng tôi rồi, nên anh em sợ làm sụt đất: đất kia mà sụt xuống đầu thì có thể làm bị thương hoặc chết, hoặc xô luôn chúng tôi xuống

nước lẫn với đất đá vụn. Cụ giáo cũng giải thích cho chúng tôi thấy rằng còn phải sợ một cơn lùa dữ dội của không khí: khi có một lỗ thùng thì không khí sẽ tuồn ra như một viên đạn đại bác và quật ngã tất. Bởi thế, phải cẩn thận, phải đề phòng, cũng như anh em cuộc đất ở bên trên phải đề phòng về phần họ.

Bây giờ mỗi nhát cuốc đã làm chuyển động khối đất trên trần, khiến nhiều mẩu than vụn tách ra lăn theo dốc và rơi xuống nước. Lạ thay, càng gần lúc được cứu thoát, chúng tôi lại càng thấy yếu sức. Chính tôi, tôi cũng không đứng vững được nữa! Nằm dài trên đồng than vụn, tôi không chống tay đứng dậy nổi, tôi run cầm cập mặc dù chẳng rét chút nào. Cuối cùng vài hòn than to hơn rã ra, lăn đến giữa chúng tôi.

Lỗ hồng đã khoét ra trên trần ngách. Ánh sáng đèn vừa làm lóa mắt chúng tôi một thoáng thì vụt tối sầm ngay. Một luồng gió dữ dội, một thứ vòi rồng mang theo bao nhiêu là than và các thứ linh tinh đã thổi đèn tắt phụt.

- Gió lùa đây, anh em đừng sợ, chúng tôi sẽ đem đèn ra ngoài thả lại. Anh em chờ một tí.

Lại chờ! Lại chờ lần nữa! Nhưng trong lúc đó thì dưới nước có tiếng vang động mạnh. Tôi quay lại thì thấy có ánh đèn rất sáng đang lướt trên mặt nước có tiếng vỗ nhẹ lóc bóc. Và có tiếng người kêu:

- Gắng lên! Gắng lên các bạn.

Cùng lúc đó từ trên lỗ thùng người ta đưa tay kéo các bạn ở bề trên thì từ đường hầm người ta cũng đến với chúng tôi, những anh em ở bề dưới. Ông kỹ sư là người đầu tiên leo lên lối ngách. Chưa nói được câu nào, tôi đã nằm gọn trong tay ông. Vừa vịn kịp, tôi sắp ngất đến nơi.

Tuy là đi, tôi cũng biết rằng người ta mang tôi đi, và khi ra khỏi đường hầm thì người ta bọc tôi trong chăn. Tôi nhắm mắt lại nhưng chỉ giây lát sau thấy như bị quáng đi nên lại mở ra. Đó là ánh sáng ban ngày. Chúng tôi đã ra ngoài trời.

Lúc bấy giờ có một vật gì trắng trắng lao vào người tôi: đó là con Capi, nó nhảy phóc lên tay ông kỹ sư, liếm mặt tôi. Đồng thời tôi cảm thấy ai nắm tay tôi hôn. Rồi nghe một giọng nói yếu ớt: "Rêmi!". Đó là tiếng của Mátchia.

Tôi nhìn ra chung quanh và thấy ngay một đám đông bị chen chúc hai bên, để trống một lối đi ở giữa. Đám đông ấy rất im lặng. Người ta đã căn dặn đừng có ai kêu

lên khiến chúng tôi xúc động; nhưng thái độ và ánh mắt của họ cũng nói thay lời...

Hai chục cánh tay vươn ra muốn đỡ lấy tôi nhưng ông kỹ sư không có ý nhường tôi cho bất cứ ai. Tự hào về chiến thắng của mình, sung sướng và rạng rỡ, ông bế lấy tôi đem về ngay nhà vực; ở đó đã có những chiếc giường sửa soạn đầy đủ và sẵn sàng, chờ đón chúng tôi.

Hai ngày sau, tôi đi dạo giữa các đường phố Vácxo cùng với Mátchia, Aloxi và Capi. Đi tới đâu, khách qua đường cũng dừng lại để nhìn.

Có người lại gần tôi, bắt tay tôi, nước mắt giàn giụa. Cũng có người thấy tôi thì ngoảnh mặt đi. Những người này đang nặng tang tóc và đau xót.

Aloxi nói:

- Khi tớ nghĩ rằng vì giúp tớ mà cậu hy sinh thì tớ rụng rời chân tay. Đúng thế, tớ cho rằng cậu đã chết rồi.

- Tớ thì tớ chưa lúc nào tin rằng cậu đã chết. - Mátchia nói. - Tớ chưa dám chắc người ta có đến kịp để cứu cậu và cậu có còn sống mà ra khỏi mỏ hay không. Nhưng tớ tin rằng cậu không chịu để chết đuối, và đã thế thì người ta sẽ tìm thấy cậu ở đâu đấy, nếu công việc cứu nạn làm được nhanh chóng. Bởi vậy, trong khi anh Aloxi khóc cậu thì tớ thấy sốt cả ruột và tự nhủ: "Nó còn sống, nhưng có lẽ nó cũng sắp chết". Và gặp ai tớ cũng hỏi: "Không ăn thì sống được mấy ngày? Lúc nào thì mức hết nước? Đường hầm bao giờ mới mở xong?". Nhưng không ai trả lời cho tớ được như tớ mong muốn cả. Khi người ta hỏi tên anh em dưới ấy, rồi ông kỹ sư hô lớn tên Rêmi lên sau thằng Carôry thì tớ ngã khụy xuống mà khóc. Lúc ấy người ta giẫm bừa lên mình tớ nhưng tớ sung sướng quá nên chẳng hay biết gì cả.

Tôi hết sức tự hào vì rằng Mátchia tin tưởng ở tôi đến nỗi không tin rằng tôi có thể chết.

1. *Theo truyền thuyết, trong cơn hồng thủy chỉ có Nôê thoát nạn cùng với gia đình trên một chiếc thuyền; khi nước rút thì có một con bồ câu ngậm một cành ô liu bay đến.*

MỘT BÀI HỌC NHẠC

Một số người trong mỏ đã trở thành thân thiết với tôi. Cảnh hoạn nạn cùng chịu đã gắn bó mọi người: cùng đau khổ, cùng ước mong, người ta kết với nhau là một.

Chú Gátxpa và cụ giáo đều quý mến tôi, đặc biệt là cụ giáo. Còn ông kỹ sư mặc dù không bị mắc nghẽn cùng chúng tôi, ông cũng thương mến tôi vì tôi là một đứa bé mà ông giành giật lại với Thần Chết. Ông mời tôi đến ăn cơm. Theo yêu cầu của con gái ông, tôi phải kể lại tỉ mỉ tất cả những gì xảy đến trong khi chúng tôi bị chôn sống trong ngách cụt.

Ai cũng muốn tôi ở lại Vácxơ.

- Ta sẽ tìm cho cháu một người thợ cuốc dùng cháu làm tay phụ đẩy goòng. - Chú Gátxpa bảo. - Và thế là chú cháu ta sẽ mãi mãi gần gũi nhau.

- Nếu em thích làm việc bàn giấy thì ta sẽ cho em một chân, làm việc bàn giấy - Ông kỹ sư nói.

Chú Gátxpa yên trí rằng tôi sẽ trở xuống làm việc dưới mỏ. Về phần chú, chú đã xuống làm việc dưới mỏ trở lại, thản nhiên như một người dày dạn hiểm nguy.

Nhưng tôi thì tôi không thích trở lại đi đẩy xe goòng chút nào cả. Mỏ thì quả thật là đẹp, là lạ mắt, tôi lấy làm sung sướng đã được trông thấy một cái mỏ. Nhưng trông thấy như thế đã đủ lắm rồi, tôi không còn chút lưu luyến nào nữa, không mảy may ao ước được trở lại một cái ngách cụt nào đó lần nữa. Chỉ mới nghĩ tới, tôi đã thấy ngọt ngào rồi. Rõ ràng là tôi không phải sinh ra để làm việc trong hang tối. Được sống quang đãng, đầu đội trời, dù là trời băng tuyết đi nữa, tôi vẫn cảm thấy thích hơn. Tôi đem điều đó bày tỏ với chú Gátxpa và cụ giáo thì chú Gátxpa lấy làm lạ lùng khó hiểu, còn cụ giáo thì buồn lòng vì tôi không có cảm tình với nghề mỏ. Thằng Carôry gặp tôi bảo tôi là đồ nhút nhát.

Với ông kỹ sư, tôi không thể đơn giản trả lời rằng tôi không còn muốn làm việc dưới hầm sâu nữa: ông bảo tôi làm việc ngay tại công sở với ông. Ông hứa sẽ dạy bảo tôi nếu tôi muốn học. Tôi muốn nói với ông ấy tất cả sự thật và tôi đã nói như thế. Ông

bảo:

- Thế là em yêu cuộc sống ngoài trời, thích đi đây đi đó và được phóng khoáng. Tôi không có quyền làm trái với ý muốn của em. Vậy thì, chú bé của tôi ơi, chú cứ theo con đường của chú!

Đúng là tôi yêu cuộc sống ngoài trời, và chính trong khi bị hãm trong ngách ngược tôi lại càng cảm thấy như thế hơn bao giờ hết! Dễ gì để có thể quên nếp đã định đi đâu thì đi, đã định làm gì thì làm, luôn luôn chủ động?

Suốt trong thời gian người ta tìm cách giữ tôi lại Vácxơ thì Mátchia có vẻ buồn bã, ngán ngơ. Tôi hỏi nó: nó bảo là nó vẫn thường, không thấy có gì khác. Đến khi tôi bảo nó sửa soạn để ba hôm sau sẽ lên đường thì nó bá lấy cổ tôi và thú thật vì sao nó buồn. Nó hét:

- Thế là mày không bỏ rơi tao thật à?

Nghe thấy thế, tôi tông cho nó một quả đấm nó chừa cái tội đã dám nghi ngờ tôi và cũng để che giấu nỗi cảm động của tôi khi nghe tiếng reo tha thiết của tình bạn. Đúng, đó là tiếng reo của tình bạn, chỉ của tình bạn chứ không phải của lòng ích kỉ tự ti. Mátchia không cần có tôi cũng kiếm sống được, nó thừa sức tìm sinh kế một mình.

Nói cho đúng thì về sinh kế, Mátchia có những khả năng bẩm sinh mà tôi kém thua xa. Trước hết, nó hơn tôi ở chỗ có tài chơi đủ mọi thứ đàn địch, lại biết hát, biết nhảy múa, biết đóng đủ mọi vai trò. Đến cái việc kính thỉnh “chư vị khán giả” mọc hầu bao chi tiền - cụ Vitali ngày xưa gọi thế - thì nó lại thạo hơn tôi vô kể. Chỉ mỗi cái nụ cười, đôi mắt hiền dịu, hai hàm răng trắng ngà ngọc, cái vẻ mặt cởi mở của nó đủ làm cảm kích những tay keo kiệt nhất. Nó không xin, nhưng trông thấy nó, người ta đã muốn cho rồi, và làm cho nó vui lòng cũng là một cái thú. Những điều này quả đã hai năm rưỡi mươi chứ không phải bàn cãi gì nữa, bởi vì trong lúc tôi xuống mỏ đẩy goòng thì nó mới đi sơ sơ một vòng, đã kiếm được mười tám phờrăng, mười tám phờrăng chứ không ít. Tiền quỹ được một trăm hai mươi tám phờrăng, thêm mười tám phờrăng do Mátchia làm ra vị chi là một trăm bốn mươi sáu. Thế là chỉ cần có bốn phờrăng nữa là mua được con bò của hoàng tử.

Mặc dù không muốn làm việc ở mỏ, tôi cũng nao nao buồn khi rời bỏ thị trấn Vácxơ ra đi, bởi vì tôi phải xa Aloxì, chú Gátxpa và cụ giáo. Nhưng số kiếp tôi là như

vậy đó, là phải xa rời những người mình yêu mến và cũng yêu mến mình. Phải đi lên!

Vai đeo đàn, lưng mang xách, chúng tôi lại ra đi trên đường thiên lý cùng với Capi, con chó sung sướng quá cứ lăn bừa trên cát bụi. Ra khỏi thị trấn Vácxor, được nện gót trên đường âm vang, nó dội tiếng lên thật sự chứ không như thứ đất bùn nhão nhoẹt vùng mỏ, tôi cảm thấy cũng khoái chí. Ôi! Cái ánh nắng sáng tươi và những hàng cây xinh đẹp.

Trước khi ra đi, Mátchia và tôi bàn bạc nhiều về hướng đi, bởi vì tôi đã bày cho nó biết xem bản đồ. Bây giờ nó không còn nghĩ rằng con đường dài đi bằng đôi chân từ thành phố này qua thành phố kia cũng không dài hơn con đường lăn theo ngón tay trên bản đồ.

Cần nhắc kĩ chúng tôi quyết định tạt qua Clécmông chứ không đi thẳng đến Uýt xen để về Savanông đi vòng Clécmông cũng không xa hơn là mấy, lại được cái lợi là có thể biểu diễn ở những đô thị có suối tắm đương đông nghịt bệnh nhân. Lúc tôi làm việc dưới mỏ thì Mátchia có gặp một anh xiếc gấu, anh ta đang đi về nẻo suối tắm; anh ta bảo ở đó có thể kiếm tiền được. Mátchia muốn kiếm tiền vì nó cho rằng một trăm rưỡi phờrăng vẫn chưa đủ để tậu một con bò sữa.

Càng có nhiều tiền, bò càng tốt; bò càng tốt, má Bábơơơơ càng đẹp lòng; má càng đẹp lòng chúng tôi càng hởi dạ.

Vậy thì, cần phải tạt qua Clécmông.

Trên con đường Pari đi Vácxor, tôi đã bắt đầu dạy cho Mátchia học, học chữ đồng thời học những điều nhập môn về nhạc lý. Từ Vácxor đi Clécmông, tôi lại bày tiếp. Không biết tại tôi là một thầy giáo tồi - có lẽ như thế cũng nên - hay tại Mátchia là một cậu bé học trò kém - cũng có thể như thế - mà nó học chữ chậm chạp và khó khăn quá. Nó có cặm cùi bao nhiêu, có dán mắt trên trang sách bao nhiêu cũng chỉ đọc thấy vô khối những trò kỳ quặc chứng tỏ nó giàu tưởng tượng hơn là biết ham học. Bởi thế, mà đôi khi tôi mất bình tĩnh, đập tay lên sách, giận dữ hét lên rằng cái đầu nó rắn quá chùng quá đỗi, không nhét chữ nghĩa vào được.

Những lúc ấy, nó không hề hờn dỗi, nó nhìn tôi với đôi mắt dịu hiền, mỉm cười mà nói:

- Cậu nói đúng đây, cái đầu tớ chỉ mềm ra khi có người choảng lên đó. Cái

thằng cha Garôphôli nó cũng khá ranh, nó đã tìm thấy điều ấy.

Nghe nói thế thì còn giận làm sao được nữa? Tôi bật cười và hai đứa lại bày, lại học.

Về âm nhạc thì chúng tôi không gặp những khó khăn đó và ngay từ đầu, Mátchia đã đạt những bước tiến lạ lùng, hết sức đáng chú ý. Chẳng bao lâu, nó hỏi tôi những điều khiến tôi ngạc nhiên. Làm tôi ngạc nhiên chán, nó tiến lên làm tôi lúng túng và cuối cùng có nhiều lúc nó khiến tôi bí không trả lời được.

Thú thật quả là cái điều này là cho tôi bẽ mặt và tự ái. Tôi coi trọng vai trò thầy giáo của tôi và tôi cho rằng không trả lời được những câu hỏi của học trò là nhục. Không trả lời là trốn nhiệm vụ, mà cái chú học trò của tôi đó, chú chẳng hề tiếc câu hỏi:

“Tại sao người ta không viết nhạc theo một khóa duy nhất?”

“Tại sao khi lên giọng người ta lại dùng dấu thăng, và khi hạ giọng, người ta lại dùng dấu giáng?”.

“Tại sao nhịp đầu và nhịp cuối của một bản nhạc có lúc lại không giữ đúng số phách đều của các nhịp khác trong bản?”

“Tại sao người ta lên dây vĩ cầm theo một số nốt nhất định mà không theo những nốt khác?”

Đối với câu hỏi sau này, tôi trịnh trọng trả lời rằng tôi không chuyên vĩ cầm, tôi không hề nghiên cứu xem người ta phải lên dây cho nó thế này hoặc thế khác. Mátchia đành chịu. Nhưng lối thoát ấy không thích hợp với những câu hỏi về khóa nhạc và các dấu thăng giáng. Đó là âm nhạc, là nhạc lý. Tôi là thầy dạy nhạc, là thầy dạy âm pháp, tôi phải giải đáp, nếu không thì mất uy tín, tôi cảm thấy thế. Mà tôi thì tôi lại rất cần giữ cho được cái uy tín đó.

Nghĩ thế cho nên khi không biết giải đáp như thế nào thì tôi tránh trố theo lối trả lời của chú Gátxpa. Tôi còn nhớ khi hỏi chú: “Than đá là gì?” - chú nghiêm nhiên đáp: “Đó là than người ta tìm thấy ở dưới đất”.

Khi tôi không biết giải đáp như thế nào cho đúng thì tôi cũng lấy cái tư thế vững vàng kiểu ấy mà nói:

“Cái đó là thế bởi vì phải là như thế mới được. Luật nhạc là thế đấy”.

Mátchia vốn không phải là người hay phản kháng luật lệ. Duy nó có một cách nhìn thế nào ấy, vừa nhìn, vừa giương mắt, há mồm, làm tôi chẳng vừa lòng với mình tí nào.

Chúng tôi vừa đi khỏi Vácxơ ba hôm thì nó hỏi tôi một câu hỏi đúng kiểu đó. Đáng lý phải trả lời: “Mình không biết”, tôi ngang nhiên bảo: “Bởi lẽ nó là như thế đó”.

Từ đó, nó sinh đăm chiêu, và suốt ngày tôi không tài nào bắt nó trò chuyện. Việc này lạ vì ai chứ Mátchia thì bao giờ cũng ưa trò chuyện, cười cợt. Tôi bức bách nó quá nên cuối cùng nó phải nói:

- Cậu là một ông giáo cừ, tớ tin rằng không ai bày vẽ cho tớ những điều tớ đã học được như cậu. Nhưng...

Nó không nói nữa.

- Thế nào, nhưng... thế nào?

- Nhưng có lẽ có những điều cậu không biết, những người thông thái nhất cũng có những điều mà họ không biết, có phải không nào? Chẳng hạn khi trả lời tớ: “Cái đó là như thế bởi vì nó là như thế”, thì có thể có những lý lẽ mà cậu không giảng được bởi cậu không hề được nghe giảng. Ấy, suy nghĩ như vậy cho nên tớ tự chủ rằng nếu cậu vui lòng thì chúng ta sẽ tìm mua một quyển sách, ồ, không mất nhiều tiền đâu - một quyển sách dạy những nguyên lý về khoa âm nhạc.

- Đúng đấy!

- Có phải không? Tớ cũng đã nghĩ rằng chắc cậu tán thành, bởi vì cậu làm thế nào mà biết hết những gì có trong sách, cậu có học trong sách vở đâu!

- Một ông thầy tốt còn hơn gấp mấy lần một quyển sách hay nhất!

- Cái điều cậu vừa nói đó khiến tớ muốn bày tỏ với cậu một việc nữa: nếu cậu vui lòng thì tớ tìm tới ông thầy chính cống mà học một bài. Một bài thôi, như thế bắt buộc ông ta phải nói cho tớ biết tất cả những cái gì tớ bí.

- Tại sao cậu không tìm thầy chính tông mà học cái bài ấy trong thời gian cậu đi biểu diễn một mình?

- Tại vì hễ đã là thầy chuyên nghiệp thì họ đòi công, mà tớ thì không muốn lấy tiền của cậu để trả.

Nghe Mátchia nói đến thầy chính tông, tôi lấy làm phật ý. Nhưng câu cuối cùng của nó làm tiêu tan bệnh hiệu danh ngu muội của tôi. Tôi nói:

- Cậu tốt quá! Tiền của tớ là tiền của cậu, vì cậu cũng làm ra như tớ, nhiều khi còn dồi dào hơn tớ nữa. Cậu học bao nhiêu bài cũng được, tùy cậu và tớ sẽ học cùng cậu.

Rồi tôi dừng cảm thú nhận sự dốt nát của tôi: “Như thế, về phần tớ, tớ cũng sẽ được học hỏi những điều tớ không biết”.

Ông thầy, ông thầy chính tông mà chúng tôi cần không phải là một nhạc công vườn mà phải là một nhạc sĩ, một nhạc sĩ lớn chỉ ở các đô thị quan trọng mới tìm thấy. Bản đồ mách cho tôi biết, từ nơi này đến Clécmông, đô thị quan trọng nhất là Măngđơ. Măngđơ có thật là một đô thị quan trọng hay không, tôi không rõ, nhưng vì trên bản đồ tên đó in chữ to nên tôi mới tin như thế. Chúng tôi quyết định đến Măngđơ thì sẽ thực hiện cái khoản chi lớn cho một bài học âm nhạc. Mặc dù qua các làng mạc thưa thớt và nghèo nàn trong vùng núi buồn tênh của tỉnh Lôde, chúng tôi thu thập được rất ít, tôi cũng muốn nhanh chóng làm vừa lòng Mátchia để nó khỏi phải mong đợi nhiều.

Đi hết cao nguyên Mêgiăng khô cằn, vắng vẻ, tiêu điều, chúng tôi đến Măngđơ. Đêm đã khuya, không thể đi học nhạc ngay được, vả lại chúng tôi cũng đã mệt phờ đi. Tuy vậy, Mátchia thấy Măngđơ không có vẻ gì là một đô thị quan trọng như tôi nói nên nôn nóng muốn biết ở đây có một nhạc sư chính tông hay không. Vừa ăn bữa tối tôi vừa hỏi bà chủ quán xem trong thành phố có một nhạc sư nào giỏi, chuyên dạy âm nhạc hay không. Bà ta trả lời rằng bà ta hết sức ngạc nhiên về câu hỏi của chúng tôi: hóa ra chúng tôi không nghe tiếng ông Étxpinátxu hay sao?

- Chúng tôi từ xa đến. - Tôi nói.

- Hẳn là xa lắm?

- Từ nước Italia. - Mátchia đáp.

Nghe thế, bà ta không lấy làm lạ nữa. Hình như bà ta thừa nhận rằng ở quá xa như vậy cho nên không nghe tiếng ông Étxpinátxu cũng phải. Chứ còn ở Lyông hay Mácxây mà vô ý thức đến nỗi không hay biết gì về ông Étxpinátxu thì bà ta có mà còn nói chuyện với.

Tôi nói với Mátchia, bằng tiếng Italia:

- Tớ tin rằng chúng mình gặp may rồi đó!

Đôi mắt của Mátchia ngời lên. Chắc chắn là ông Étxpinátxu sẽ giải đáp dễ dàng tất cả mọi câu hỏi của nó. Để giải thích vì sao người ta dùng dấu giáng khi hạ giọng và dấu thăng khi lên giọng, tất nhiên là ông không lúng túng đâu! Bỗng nhiên tôi đâm lo ngại. Một nhạc sĩ có danh vọng như thế có chịu dạy cho những đứa trẻ khốn khổ như chúng tôi hay không? Tôi hỏi:

- Ông Étxpinátxu hẳn là bạn lắm?

-Ồ! Hẳn chứ! Hẳn là ông ta bạn lắm! Ông ta không bạn thế nào được?

- Theo ý bà thì ngày mai, ông ta có vui lòng tiếp chúng tôi không?

- Có chứ! Ai ông ta cũng tiếp miễn là tiền có trong túi, đành rồi.

Chúng tôi nghĩ như vậy cho nên yên lòng. Dù là mệt mỏi, trước khi ngủ, chúng tôi cũng thảo luận với nhau rất nhiều về những điều mà hôm sau chúng tôi sẽ đặt ra cho vị giáo sư lừng lẫy tiếng tăm ấy giải đáp.

Hôm sau dậy, hai anh em tôi sửa sang người ngợm hết sức cẩn thận. Nghĩa là chúng tôi rửa mặt mũi chân tay sạch sẽ, chỉ thế thôi, chứ còn áo quần thì vẫn nguyên những thứ mang trên người, không có cách nào khác hơn. Rồi Mátchia xách vĩ cầm, tôi mang thụ cầm lên đường đi tìm ông Étxpinátxu. Con Capi định đi theo chúng tôi như lệ thường. Chúng tôi phải buộc nó lại trong chuồng ngựa của bà chủ quán vì mang chó đến nhà nhạc sĩ nổi tiếng thị trấn Măngđơ e có khiếm lễ.

Người ta chỉ chờ ở cửa giáo sư cho chúng tôi. Đến đấy, chúng tôi ngỡ là nhầm, vì trước cửa thấy treo lủng lẳng hai cái đĩa thợ cạo bằng đồng thau, không bao giờ bảng hiệu của một nhạc sư, lại như thế. Chúng tôi đang ngơ ngác nhìn cái bảng hiệu có vẻ là một bác phó cạo ấy, thì gặp một người qua đường. Chúng tôi hỏi ông Étxpinátxu ở đâu. Người ấy chỉ hiệu thợ cạo mà bảo: “Đấy!”. Ừ, chẳng có gì là lạ: tại sao một giáo sư âm nhạc lại không ở trong một nhà bác phó cạo được?

Chúng tôi bước vào. Hiệu thợ cạo ngăn ra làm hai: bên phải, trên những tấm ván nhỏ, có bày bàn chải, lược, xà phòng và những lọ sáp, mỡ; bên trái, hoặc đặt ở bàn hoặc treo trên tường, có những nhạc cụ như vĩ cầm, kèn dây, kèn loa. Mátchia hỏi:

- Chúng tôi muốn gặp ngài Étxpinátxu.

Một người nhỏ bé, nhanh nhẩu và lanh lẹ như một con chim, đang cạo mặt cho bác nông dân ngồi trên ghế bành. Người ấy trả lời giọng trầm:

- Tôi đây.

Tôi đưa mắt ra hiệu bảo Mátchia rằng bác thợ cạo kiêm nhạc sĩ này không phải là người đáng làm thầy chúng tôi, nhờ bác ta dạy cũng bằng vớt tiền qua cửa sổ. Nhưng Mátchia lại không hiểu, không phục tùng. Nó ngồi vào ghế và thản nhiên hỏi:

- Cạo mặt cho ông ấy xong ông có vui lòng hót tót cho tôi không?

- Hẳn chứ, ông bạn trẻ ạ! Tôi cạo mặt cho cả ông bạn nữa, nếu ông bạn muốn.

- Cám ơn ông, hôm nay tôi không cạo, để bạn sau.

Vẻ mặt điềm tĩnh của Mátchia khiến tôi kinh ngạc. Nó ngằm đưa mắt bảo tôi chờ một lát rồi hãy bực mình. Giây phút sau, ông Étxpinátxu cạo xong cho người nông dân và mang khăn đến cắt tóc cho Mátchia. Trong khi ông buộc khăn vào cổ nó, nó nói:

- Thưa ông, hai anh em chúng tôi vừa tranh cãi với nhau. Biết ông là một nhạc sĩ lừng danh, chúng tôi nghĩ chắc rằng ông vui lòng chỉ giáo về vấn đề đang làm chúng tôi lúng túng.

- Nào, vấn đề gì làm các anh bạn trẻ lúng túng, hãy nói ta xem, thử sao!

Bây giờ tôi mới hiểu Mátchia muốn đi đến đâu! Trước hết nó muốn thử tài anh chàng thợ cạo kiêm nhạc sĩ này xem có trả lời nổi những câu hỏi của nó không, trường hợp anh ta thỏa mãn nó thì tiền công hót tót cũng đồng thời sẽ là tiền công học nhạc, không mất gì cả. Cái thằng bé láu cá thật! Mátchia hỏi:

- Tại sao người ta lại lên dây vĩ cầm theo một số nốt nhất định mà không theo những nốt khác?

Lúc ấy, bác phó cạo đang xóc chiếc lược vào mớ tóc dài của Mátchia. Ngỡ bác ta sẽ trả lời bằng một câu theo kiểu của tôi, tôi đã cười thầm đắc chí. Bác nói:

- Dây thứ hai bên trái vĩ cầm phải buông nốt la theo thanh mẫu bình thường, vậy thì phải lên những dây khác như thế nào cho cách nhau từng quãng năm, nghĩa là dây thứ tư phải buông son, dây thứ ba: rê, dây thứ hai: la, dây thứ nhất: mi.

Cái người cười toáng lên không phải là tôi mà lại là Mátchia. Nó chế nhạo bộ

mặt của tôi chẳng? Hay nó chỉ vui thích vì được biết cái mà nó muốn biết? Dẫu sao, nó cũng cười oang oang.

Tóc chưa cắt hết thì Mátchia cũng chưa hết hỏi. Hỏi gì, ông thợ cạo cũng giải đáp một cách dễ dàng và chắc chắn như giải đáp câu hỏi về vĩ cầm. Trả lời xong chính ông lại hỏi, và chẳng mấy chốc ông ta biết rõ chúng tôi tìm tới ông với ý định gì. Ông cười khanh khách nói:

- Những chú nhóc này khá, khá lắm. Các chú đến là ngộ!

Thế rồi ông muốn Mátchia chơi cho ông nghe một bài: rõ ràng là Mátchia “ngộ” hơn tôi nhiều. Nó mạnh dạn cầm cây vĩ cầm của nó lên, kéo một bài vanxơ.

“Mày không biết lấy một nốt quèn âm nhạc mà thế đấy!”. Ông thợ cạo reo lên như thế và vỗ tay. Ông gọi Mátchia là “mày” như đã thân với nó từ lâu lắm rồi.

Tôi đã nói có nhiều loại nhạc cụ đặt trên bàn hoặc treo trên vách. Xong bản vĩ cầm, Mátchia với chiếc kèn Clarinét và nói:

- Tôi cũng biết chơi Clarinét và cả kèn đây nữa.

- Ủ thì chơi đi thử xem. Étxpinátxu nói.

Mỗi nhạc cụ, Mátchia chơi một bài.

- Cái chú ranh này là một kỳ tài. - Étxpinátxu thét lớn. - Nếu chú mình bằng lòng ở lại đây với ta, ta sẽ đào tạo chú mình thành một nhạc sĩ vĩ đại. Buổi sớm, chú cạo râu cho khách hàng cùng với ta, rồi thì cả ngày, có bao nhiêu thì giờ ta sẽ vẽ cho chú học. Đừng có tưởng rằng ta không có đủ tài năng dạy bảo cho chú vì ta là thợ cạo! Không đâu! Cứ phải ăn uống, phải ngủ, phải sống, cho nên phải cầm con dao cạo. Giátxmanh(1) cũng cạo râu cắt tóc cho người ta đấy, nhưng Giátxmanh vẫn là đệ nhất thi sĩ của nước Pháp, thành Agiăng có Giátxmanh, thành Măngđơ có Étxpinátxu.

Khi nghe mấy lời cuối của người thợ cạo, tôi nhìn Mátchia. Nó trả lời sao đây? Tôi sắp mất người bạn thân, người đồng nghiệp, người anh em, cũng như tôi đã lần lượt mất những người thân trước chẳng? Tim tôi đau quặn. Tuy thế, tôi không buông mình để cho thứ tình cảm ấy lôi cuốn. Tình huống Mátchia có phần giống tình huống tôi, khi bà Miligon nói với cụ Vitali xin cho tôi ở lại. Tôi nói, giọng cảm động:

- Cậu hãy nên nghĩ đến tương lai của cậu thôi, Mátchia ạ.

Nhưng Mátchia đã bước nhanh lại phía tôi, cầm tay tôi mà nói:

- Xa bạn tôi sao? Không đời nào tôi làm thế! Thưa ông, tôi cảm ơn ông.

Ông Étxpinátxu nài nỉ bảo rằng khi Mátchia đã học qua bước đầu rồi thì sẽ tìm cách gửi nó đi học ở Tuludơ, xong sẽ cho đi Pari để vào Nhạc viện. Nhưng Mátchia cứ khăng khăng đáp:

- Không bao giờ tôi rời bỏ Rêmi.

- Đã thế thì ta cũng phải làm một cái gì có ích cho chú mới được, chú nhóc ạ.

Ta muốn tặng chủ một quyển sách để chú học những gì chú không biết.

Thế là ông lục tìm các ngăn kéo. Lục một lúc khá lâu, ông mới tìm được cái quyển sách mang nhan đề: Nhạc lý. Sách cũ, sờn gáy, nhàu nát cả! Nhưng hề gì! Ông cầm bút, lật trang đầu viết:

“Tặng chú bé, sau này trở nên nghệ sĩ, sẽ nhớ đến anh thợ cạo thành Măngđơ”.

Tôi không biết ở Măngđơ còn có giáo sư âm nhạc nào ngoài ông thợ cạo Étxpinátxu hay không, nhưng vị giáo sư mà tôi biết là ông ấy, và cả Mátchia lẫn tôi không bao giờ quên ông.

-
1. *Thi sĩ ở miền nam nước Pháp, sống vào thế kỉ 19, làm thơ bằng tiếng địa phương. Lúc sống, ông làm nghề thợ cạo - N.D*

CON BÒ CỦA HOÀNG TỬ

Đến Măngđơ, tôi đã yêu quý Mátchia lắm rồi, nhưng từ Măngđơ ra đi tôi càng yêu quý nó hơn nữa. Còn gì sung sướng hơn, còn gì êm dịu hơn trong tình bạn khi cảm thấy chắc chắn rằng người mình yêu quý lại cũng rất yêu quý mình? Và còn bằng chứng nào rõ ràng hơn để biết là Mátchia yêu quý tôi bằng cái việc nó đã từ chối đề nghị của ông Étxpinát xu, nghĩa là từ chối sự yên tĩnh, cuộc sống đầy đủ, học vấn cho lúc này và giàu sang cho mai sau, để chia sẻ với tôi cuộc sống lang thang và bấp bênh, không tương lai và cũng có thể không có cả ngày mai nữa!

Trước mặt ông Étxpinátxu, tôi không thể để lộ xúc cảm của mình khi nghe nó kêu lên: “Xa bạn tôi sao?”, nhưng khi chúng tôi đã ra ngoài đường, tôi nắm chặt tay nó mà nói:

- Mà nhớ nhé! Chúng ta cùng sống cùng chết với nhau đấy nhé.

Nó mỉm cười và mở to mắt nhìn tôi, trả lời:

- Tớ biết điều đó từ trước rồi!

Mátchia lâu nay không ham đọc sách mấy, thế mà khi được đọc quyển “Nhạc lý” của Kun thì nó tiến nhanh một cách phi thường. Khốn thay, tôi không bao giờ chỉ bảo cho nó được như chúng tôi mong muốn: chúng tôi phải đi liên miên từ sớm đến tối trải qua những chặng đường dài để vượt qua khỏi mấy tỉnh Lôde và Ôvécnơ cho nhanh chóng, vì những nơi này không quen niền nở đối với bọn đàn hát rong chúng tôi.

Được đào tạo ở trường của Garôphôli, chỉ lo khai thác cho hết mức lòng thương người của kẻ khác, nó đã nhập tâm tất cả những mảnh khóc của cái nghệ thuật vô cùng khó khăn là kích động lòng nhân từ hoặc thiện cảm của mọi người. Ngay từ lần thứ nhất, gặp nó trên gác xép phố Luốcxin, tôi đã vô cùng ngạc nhiên khi nghe nó giải thích những lý do khiến khách qua đường phải thò tay vào túi. Bây giờ tôi lại càng ngạc nhiên hơn khi thấy nó bắt tay vào việc.

Chỉ đến các thành phố dưỡng bệnh, Mátchia mới trở hết tài năng của nó ra, trở tài trước những người Pari, cái công chúng quen thuộc từ trước của nó mà giờ đây gặp

lại. Chẳng hạn khi thấy một thiếu phụ mặc đồ tang đi đến, thì Mátchia bảo tôi: “Chú ý nhé! Phải đánh những điệu sâu. Phải cố gắng làm cho bà ta cảm động nghĩ đến người đã khuất. Nếu bà ta khóc thì ăn tiền!”. Và thế là chúng tôi đánh những điệu u hoài, khoan thai, thống thiết, não ruột, nghe như xé ruột xé lòng.

Trong những nơi người ta đi dạo mát quanh vùng Môngđơ, có những chỗ người ta gọi là “Phòng khách”. Đó là những lùm cây trồng rợp bóng mát, mấy người bệnh đi tắm suối thường ra đó nghỉ ngơi đôi chút ngoài trời. Mátchia tìm hiểu những thánh giả trong những “Phòng khách” đó và dựa theo nhận xét của nó, chúng tôi xếp đặt chương trình. Khi thấy một người bệnh xanh xao vàng vọt ngồi tư lự trên ghế tựa, mắt mờ má hóp, chúng tôi không đường đột đến trước mặt họ, khiến họ phải rời bỏ những tư tưởng u buồn. Chúng tôi dừng lại ở xa, đánh đàn như để cho tự mình nghe thôi, và hết sức chăm chú vào việc đó. Chúng tôi liếc mắt trông trộm người bệnh: nếu anh ta nhìn chúng tôi một cách bức bối thì chúng tôi cuốn gói, nếu ngược lại, anh ta có vẻ thích thú thì chúng tôi nhích lại gần và Capi có thể mạnh dạn đưa âu xin tiền mà không sợ bị mấy cái đá tổng đi.

Nhưng phải nói rằng với trẻ con thì Mátchia đạt kết quả tốt đẹp nhất. Cái cung vĩ cầm của Mátchia chọc cho những đôi chân trẻ nhảy nhót, nụ cười của Mátchia khiến lũ trẻ nô cười cả những khi chúng bức bối. Nó làm cách nào mà được vậy, tôi không biết, nhưng hai năm rõ mười như thế: người ta ưa thích nó, người ta mến nó.

Kết quả chúng tôi thu được thật là mỹ mãn: trong một thời gian ngắn, trừ chi phí xong, chúng tôi có sáu mươi tám phờrăng. Sáu mươi tám phờrăng cộng với một trăm bốn mươi sáu sẵn có trong quỹ, vị chi hai trăm mười bốn. Thế là chúng tôi lên đường đi Savanông được rồi, không phải chờ đợi gì nữa. Trên đường đi, chúng tôi sẽ ghé lại Uýtxen, ở đó có phiên chợ gia súc to, theo như người ta nói. Phiên chợ gia súc ấy chính là cái chúng tôi cần! Ở đây chúng tôi sẽ tậu được con bò sữa oai vệ, vì nó mà lâu nay chúng tôi luôn mồm bàn tán và thất lung bụng không nề hà. Tới nay, chúng tôi chỉ mới hưởng cái thú môn trốn một ước ao và tô vẽ cho nó tốt đẹp theo trí tưởng tượng của mình. Mátchia thì ước một con bò trắng; tôi thì ước một con bò màu hung, tưởng nhớ con Rútxét tội nghiệp của chúng tôi xưa kia; con bò sẽ rất hiền lành, sẽ có lắm sữa. Tất cả những cái ấy quả là rục rờ, mê ly.

Bây giờ thì phải thực hiện cái ước mơ ấy, và cái khó bắt đầu từ đây. Làm thế nào chọn được một con bò cái chắc chắn có những đức tính mà chúng tôi hằng mơ ước? Cái này quả là trọng đại, và trách nhiệm của người mua bò nặng nề làm sao! Tôi không biết một con bò sữa tốt có những dấu hiệu gì, lông, xoáy ra sao. Mát chia thì cũng mù tịt như tôi.

Chúng tôi càng lo tợn vì có nghe nhiều chuyện lạ lùng trong các quán trọ, từ khi ôm cái mộng mua bò. Quả vậy, nói lái bò, lái ngựa cũng tức là nói bọm bãi, ba que. Bao nhiêu những chuyện lừa đảo, xỏ lá của bọn đó lớn vồn trong đầu óc chúng tôi, làm chúng tôi khiếp sợ! Một bác nông dân đến phiên chợ mua một con bò sữa có cái đuôi đẹp nhất tự cổ chí kim; có cái đuôi như thế, nó có thể đuổi ruồi, muỗi đến tận chóp mũi, ai cũng biết như thế là lợi lắm; bác mua được con bò khác thường đó với giá phải chăng nên hý hửng dắt bò về.

Sáng hôm sau bác ra thăm bò thì thấy con bò không có đuôi nữa; cái đuôi hiên ngang hôm trước chỉ là một cái đuôi giả, một túm lông dán vào cái đuôi cụt của con bò. Một bác nông dân khác mua phải một con bò sừng giả. Một bác nữa khi định vắt sữa con bò mới tậu thì thấy vú nó bị bơm lên chứ thực ra vú ấy thì mỗi ngày đêm chỉ tiết ra hai cốc là hết nhẵn. Phải làm sao tránh những cái xúi quẩy ấy.

Về khoản đuôi giả thì Mátchia không ngại: nó sẽ đánh đu lên đuôi của tất cả những con bò mà chúng tôi định mua và nhún hết sức, để nếu là đuôi dán thì sẽ rơi ra. Còn vú bơm thì cũng có cách trị, hiệu nghiệm không kém. Nó sẽ dùng chiếc đánh ghim dài, to và châm vào vú bò xem sao. Cách thử ấy thì bách phát bách trúng nếu quả có đuôi giả và vú bơm hơi. Nhưng nếu là đuôi thật thì cũng dè chừng người kéo đuôi bò ăn phải một cú đá ra trò vào bụng, vào đầu chứ! Và khi bị kim châm vào thịt, e nó cũng làm thế chứ không chơi.

Nghĩ đến việc có thể ăn một cái đá của bò thì đầu óc Mátchia cũng nguôi đi phần nào, cho nên chúng tôi lại cứ bần khoăn, lo lắng. Nếu mang biểu má Bábóranh một con bò không có sữa hoặc không có sừng thì sẽ buồn biết bao nhiêu!

Trong những câu chuyện chúng tôi được nghe, có một chuyện trong đó một viên thú y đã chơi cho tên lái bò một vỏ đau điếng. Ví thử chúng tôi nhờ một viên thú y giúp, cái đó hẳn là mất tiền mà yên bụng biết bao nhiêu! Luẩn quẩn mãi cuối cùng

chúng tôi nhất định giải quyết theo cách đó. Cân nhắc mọi mặt thì thấy đó là cách khôn ngoan nhất, vì thế chúng tôi vui vẻ đi.

Đường từ Môngđơ đến Uýtxen không xa, chúng tôi đi hai hôm đã tới, mà khi tới trời hãy còn sớm nữa là khác. Đến Uýtxen thì cũng như là đến quê tôi: tại đây tôi đã ra mắt công chúng lần đầu trong vở kịch “Kẻ đàn độn nhất không phải là kẻ mà người ta tưởng”. Và cũng tại Uýtxen này, cụ Vitali đã mua cho tôi đôi giày đầu tiên trong đời, đôi giày đinh đã làm tôi khôn xiết sung sướng.

Tội nghiệp con Giôlicơ! Nó không còn đây với bộ quân phục tướng Anh màu đỏ. Và con Décbinô, con Đônxơ đáng yêu cũng vắng mặt. Cụ Vitali đáng thương, tôi đã mất cụ rồi, tôi không còn nhìn thấy cụ đi vào thị trấn, đầu ngẩng cao, ngực ưỡn, đi đều bước và thổi một điệu vanxơ véo von trên ông sáo. Trong số sáu nhân vật lúc bấy giờ, hiện nay chỉ còn hai: Capi và tôi, sống sót trên đời. Những kỉ niệm làm tôi ủ dột. Tôi có muốn thế đâu, nhưng sao cứ mừng tượng sắp thấy cái mũ dạ của cụ Vitali hiện ra ở đầu phố và sắp nghe tiếng gọi lên đường đã bao lần thúc giục bên tai.

Cái hiệu bán quần áo hồi trước cụ Vitali dẫn tôi đến sắm bộ quần áo nghệ sĩ, may mắn đã xua đuổi giúp tôi những ý nghĩ u ám. Nó vẫn như hồi tôi đặt chân lên bực tam cấp trơn tuột của nó. Trước cửa vẫn lủng lẳng chiếc áo đính đầy quân hiệu mà tôi đã mê mẩn ngắm nghía mãi, và bên trong chiếc đồng hồ vẫn là những khẩu súng cũ ngày ấy cùng với chiếc đèn cũ ngày ấy.

Tôi cũng muốn giới thiệu cái bãi rộng ở đó tôi bắt đầu bước thân vào nghề trong vai người hầu của ngài Giôlicơ, tức là “kẻ đàn độn nhất”. Capi đã nhận ra và phe phẩy đuôi.

Chúng tôi ghé vào cái quán cụ Vitali và tôi trọ ngày xưa. Cởi bỏ hành lý và nhạc cụ ra, rồi tìm tới một ông thú y. Khi nghe chúng tôi trình bày xong, ông cười chế nhạo và nói:

- Trong vùng này không có bò thông thái [\(1\)](#) đâu.
- Không, chúng cháu không tìm bò biết diễn trò, chúng cháu cần một con bò tốt sữa.
- Và có đuôi thật.

Mátchia nói thêm như thế vì câu chuyện đuôi giả ám ảnh nó.

- Thưa ông thú y, tóm lại, chúng cháu đến nhờ ông đem sự hiểu biết của ông giúp chúng cháu khỏi bị cảnh lái bò lừa gạt.

Khi nói câu ấy, tôi cố bắt chước cái vẻ trang trọng của cụ Vitali khi cụ muốn thuyết phục người khác. Ông thú y nói:

- Nhưng các em tậu bò làm gì kia?

Tôi nói vắn tắt mục đích mua bò của tôi.

- Các em là những đứa trẻ ngoan. - Ông nói. - Sớm ngày mai, ta sẽ đi với các em đến chợ phiên, và ta hứa rằng con bò sữa ta chọn cho các em sẽ không mang đuôi giả.

- Cũng không có sừng giả? - Mátchia hỏi.

- Vú sữa cũng không bị bơm lên?

- Con bò đó sẽ là con bò đẹp và tốt. Nhưng muốn mua, phải có tiền trả.

Tôi không đáp, chỉ mở chiếc khăn tay gói vốn liếng của chúng tôi.

- Tốt lắm! Sáng mai, bảy giờ các em lại đón ta.

- Thưa ông thú y, thế còn công ông, cháu phải trả hầu ông bao nhiêu?

- Không phải trả gì hết! Đờn nào ta lại lấy tiền của những đứa bé ngoan như các em.

Tôi chẳng biết làm thế nào để tỏ lòng biết ơn đối với con người hào hiệp đó, nhưng Mátchia nảy ra một sáng kiến. Nó hỏi:

- Thưa ông, ông có thích âm nhạc không ạ?

- Thích lắm, em ạ.

- Và ông ngủ sớm chứ?

Nó hỏi như cóc nhảy, nhưng ông thú y vẫn vui lòng trả lời:

- Khi đồng hồ đánh chín giờ.

- Cảm ơn ông. Thế đến mai, bảy giờ, chúng cháu lại.

Tôi đã hiểu ý Mátchia. Tôi hỏi:

- Mà muốn hiến ông thú y một buổi họp tấu?

- Đúng thế. Một buổi dạ tấu khi ông ấy đi ngủ. Người ta làm thế đối với người mà người ta yêu quý.

- Ý của mà hay đấy. Ta hãy trở về quán trọ lo tập dượt những bản tấu sắp tới.

Đạo nhạc cho công chúng nghe để lấy tiền thì có sơ suất một chút cũng chả sao, đằng này đánh đàn để đền ơn người ta thì phải có gắng hết sức mình.

Bảy giờ kém vài phút thì chúng tôi đến trước nhà ông thú y. Mátchia mang vĩ cầm, tôi mang thụ cầm. Đường phố tối tăm vì người ta không đốt đèn đường, để chờ chín giờ đã có sáng trắng. Các hiệu buôn đều đóng cửa, người đi lại thưa thớt. Đến chín giờ khi đồng hồ bắt đầu buông tiếng chuông thứ nhất thì chúng tôi cũng bắt đầu hợp tấu. Trong đường phố chật hẹp vắng vẻ ấy tiếng đàn chúng tôi vang lên như ở trong gian phòng âm tiếng nhất. Các cửa sổ đều mở. Và những cái đầu nhô ra, những cái đầu đội mũ chụp đêm hoặc trùm khăn; người ta ngạc nhiên, gọi nhau ý ới từ cửa này qua cửa nọ.

Ông bạn thú y của chúng tôi ở một nhà có cái phòng con xinh xắn nhô ra ở góc nhà. cửa sổ phòng ấy mở, ông thò đầu ra xem ai đánh đàn. Hắn ông nhận ra chúng tôi và hiểu dụng ý của chúng tôi vì thấy ông khoát tay bảo chúng tôi đừng đánh đàn nữa. Ông nói:

- Ta đi mở cổng cho các em đây. Các em vào vườn mà đánh.

Ngay sau đó, cổng vườn mở ra đón chúng tôi. Ông thú y bắt chặt tay hai đứa chúng tôi và nói:

- Các em là những chú bé tốt, nhưng các em dại lắm: các em không để ý rằng các em có thể bị cảnh sát bắt vì tội làm náo động đường phố ban đêm.

Chúng tôi lại bắt đầu cuộc hợp tấu trong vườn. Vườn không rộng nhưng rất xinh: trong vườn có một vỏ cua(2) mái phủ đầy dây leo. Ông thú y có vợ và đông con, cho nên trong chốc lát chúng tôi cũng có cả một công chúng thánh giả. Người ta thấp nền dưới vỏ cua và chúng tôi đánh đàn đến gần mười giờ. Hết xong một bản thì công chúng vỗ tay và yêu cầu đánh cho bản nữa. Giá như ông thú y không bắt buộc chúng tôi về thì có dễ, theo yêu cầu của lũ nhỏ, chúng tôi sẽ đánh đàn đến quá nửa đêm. Ông ta bảo:

- Phải để cho các anh ấy đi ngủ với chứ! Sáng mai, các anh ấy cần đến đây lúc bảy giờ mà!

Tuy nói vậy, ông vẫn giữ chúng tôi lại ăn khuya chứ không cho về ngay. Bữa bánh khuya ấy rất thú vị. Để tạ ơn, Capi diễn vài tiết mục ngộ nghĩnh nhất của nó,

làm cho lũ trẻ nhỏ hết sức vui thích. Khi chúng tôi ra về thì đã gần nửa đêm.

Thị trấn Uýt xen ban đêm yên tĩnh là thế mà sáng hôm sau thì náo nhiệt lạ thường. Trời chưa sáng đã nghe tiếng xe tải lăn liên miên trên đường, xen lẫn với tiếng ngựa hí, tiếng bò rống, tiếng cừu be và tiếng la hét của các bác nông dân đi chợ. Khi chúng tôi xuống sân quán trọ thì thấy ở đây chật ních những xe tải vướng vào nhau chằng chịt; các bác nông dân diện quần áo ngày lễ từ trên mấy chiếc xe ngựa mới đến, nhảy xuống; rồi họ ôm xốc vợ đặt xuống đất. Xong, ai cũng co tay đuổi chân cho đỡ mỏi, các chị phụ nữ thì vuốt lại váy cho khỏi nhàu nát. Vì mới sáu giờ thôi, nên chúng tôi muốn đi duyệt qua các con bò sữa một lượt để thử chọn trước.

Ôi chao! Những con bò đẹp làm sao! Đủ mọi màu lông, đủ mọi vóc dáng, con béo, con gầy, con kèm bê, con kéo lê thế những chiếc vú dài mọng sữa. Trong chợ cũng có ngựa nữa, ngựa đực hí ran, ngựa cái liếm lông cho con, lại còn lợn, lợn béo khoét hốc dưới đất mà nằm, lợn con kêu như bị lột da sống, rồi cừu, gà, ngỗng... nhưng cần quái gì những thứ ấy! Chúng tôi chỉ mê bò mà thôi. Lũ bò nheo mắt nhìn chúng tôi, quan sát chúng tôi và bình thản đưa đẩy hàm dưới một cách chậm chạp để nhai lại bữa ăn đêm qua; chúng không hề ngờ rồi đây chúng có thể không còn được ăn ngọn cỏ ở làng quê.

Đi dạo xem nửa giờ, chúng tôi đã tìm ra mười bảy con hoàn toàn vừa ý, con thì vì đức tính này, con thì vì đức tính khác, ba con vì lông màu hung, hai con vì lông trắng; cái chuyện màu lông hung, màu lông trắng này dĩ nhiên đã làm Mátchia và tôi tranh cãi với nhau lần nữa.

Bảy giờ, chúng tôi đến đón ông thú y đang chờ chúng tôi ở nhà, rồi cùng đi với ông đến chợ. Đi đường, chúng tôi lại một lần nữa trình bày cho ông rõ chúng tôi cần mua con bò có những đức tính gì. Những đức tính ấy tóm tắt trong mấy chữ: tiết sữa nhiều, ăn ít.

Mátchia chỉ một con bò trắng:

- Con này chắc tốt.

- Tôi thấy con này hơn.

Tôi chỉ con màu hung mà nói thế. Ông thú y hòa giải chúng tôi bằng cách không dừng lại ở con nào trong hai con đó cả. Ông đi thẳng đến một con thứ ba, một

con bò cái nhỏ, chân mảnh khảnh, tai và má nâu đen, mắt viền đen, mõm viền trắng. Ông nói:

- Đây là một con bò sữa thuộc giống xứ Tuéc, đúng loại các em cần.

Một nông dân gày còm nắm dây thừng giữ bò. Ông thú y hỏi người đó bán giá bao nhiêu.

- Ba trăm phờrăng.

Con bò nhỏ vóc, thanh mảnh, nhanh nhẹn, linh lợi ấy đã chinh phục chúng tôi rồi. Nhưng nghe đến giá thì tay chúng tôi buông xuôi. Những ba trăm phờrăng thì chúng tôi mua làm sao nổi! Tôi ra hiệu cho ông thú y đi xem con khác. Ông ra hiệu cho tôi bảo phải kiên trì. Ông trao đổi giá cả với người nông dân. Ông trả một trăm năm mươi phờrăng. Bác nông dân bót đi mười phờrăng. Ông thú y giả lên trăm bảy; bác nông dân hạ xuống hai trăm tám.

Sự việc diễn ra lúc ban đầu như vậy, đã đem lại cho chúng tôi nhiều hy vọng, nhưng đến đây thì nó xoay chiều. Đáng lẽ trả thêm thì ông thú y dừng lại, bắt đầu xem xét kỹ con bò; chân nó yếu quá, cổ thì quá ngắn, sừng lại quá dài, ngực lép. vú không nở. Bác nông dân bảo vì chúng tôi thông thạo như vậy cho nên bác vui lòng bán với giá hai trăm năm mươi phờrăng để cho con bò về tay những ông chủ biết chăm sóc. Bấy giờ Mátchia và tôi đâm hoảng, tưởng con bò xấu thật. Tôi nói:

- Thưa ông, chúng ta đi xem con khác.

Nghe thế bác nông dân miễn cưỡng hạ cho một chục nữa. Bót lần bót hồi, cuối cùng bác hạ giá xuống còn hai trăm mười và nhất định giữ giá đó. Ông thú y cũng đã huých khuỷu tay ra hiệu cho chúng tôi biết rằng cái chuyện ông nói đó là chuyện vớ vẩn, thật ra con bò ấy không phải là bò xấu, trái lại đó là một con bò rất tốt. Tuy thế hai trăm mười phờrăng vẫn là một số tiền khá lớn đối với chúng tôi.

Lúc này Mátchia vòng ra sau con bò, dứt của nó một cái lông đuôi dài và bị nó đá cho một cái. Điều này khiến tôi hết do dự:

- Thôi, hai trăm một thì hai trăm một vậy!

Và tôi chìa tay ra để cầm lấy dây thừng buộc bò. Nhưng người chủ bò không trao cho tôi. Bác ta nói:

- Thế còn cái món tiền kim băng cặp tóc của bà xã nhà tôi?

Thế là lại phải mặc cả và cuối cùng phải thỏa thuận đưa thêm hai mươi xu về khoản kim băng cặp tóc.

Chúng tôi chỉ còn có ba phờrăng. Tôi chìa tay ra. Bác nông dân nắm lấy tay tôi bắt thật chặt như bạn chí thân. Đúng là bạn chí thân, và đã là bạn chí thân thì tôi không được quên cốc rượu nho cho cô con gái bác. Rượu nho của cô con gái xén đứt mười xu.

Lần thứ ba, tôi định cầm thùng. Nhưng ông bạn lái bò của tôi ngăn lại:

- Thế anh bạn có đem theo vòng cổ bò không đấy? Tôi bán bò nhưng có bán vòng cổ đâu!

Tuy vậy, vì đã là bạn thân, bác ta cũng phải vui lòng nhường lại cái vòng cổ bò cho tôi lấy ba mươi xu, chẳng đắt đâu!

Tất nhiên phải có vòng cổ để buộc dây dắt bò; tôi đành xỉa ra ba mươi xu, nhẩm tính cũng còn được hai mươi xu. Thế là tôi đếm đủ hai trăm mười ba phờrăng và lần thứ tư tôi chìa tay ra, bác ta hỏi: “Thế thì dây thùng của anh bạn đâu nhỉ? Tôi nhường vòng cổ, nhưng tôi đã bán dây thùng cho anh đâu”.

Phải trả hai mươi xu nữa để lấy dây thùng, hai mươi xu vét túi.

Trả tiền đủ, chúng tôi mới được nhận con bò với đủ lệ bộ vòng cổ, dây thùng. Chúng tôi có một con bò sữa, nhưng không có lấy một xu dính túi, một đồng xu để nuôi nó và để nuôi sống cả chúng tôi.

Mátchia bảo:

- Chúng ta lại biểu diễn! Các quán nước rất đông khách. Mỗi đứa một ngà, chúng ta sẽ biểu diễn được ở khắp các quán và chiều nay chắc sẽ thu được khá đấy!

Sau khi dắt bò vào chuồng ở quán trọ và buộc cẩn thận ba bốn nút thùng, chúng tôi mỗi đứa đi biểu diễn một ngà. Chiều về gom tiền lại, Mátchia được bốn phờrăng năm mươi xăngtim, còn tôi được ba phờrăng.

Với bảy phờrăng mười xu chúng tôi lại giàu rồi! Tuy vậy, thu được bảy phờrăng mười xu ấy, niềm vui của tôi xem ra rất nhỏ nhoi bên cạnh niềm vui đã tiêu xài hai trăm mười bốn phờrăng kia.

Về quán trọ, chúng tôi năn nỉ chị bếp vắt hộ sữa bò và chúng tôi đem ăn bữa sáng: chưa bao giờ chúng tôi được uống thứ sữa ngon như vậy. Mátchia tuyên bố rằng

sữa nó ngọt lịm như đường và thơm mùi hoa cam, giống như thứ sữa nó uống ở bệnh viện, nhưng ngon hơn nhiều. Trong cơn hào hứng, chúng tôi ôm con bò, hôn cái mõm đen của nó. Có lẽ nó cũng cảm động vì sự vuốt ve đó nên thè cái lưỡi nhám sì liếm mặt chúng tôi. Mátchia phấn khởi reo lên:

- Nó hôn đó, mày biết không?

Muốn biết khi hôn con bò và được nó hôn lại, chúng tôi sung sướng ngần nào thì xin các bạn nhớ rằng hai chúng tôi không phải là những đứa được vuốt ve hôn hít quá nhiều. Chúng tôi khác với những đứa con cưng, chúng phải chống đỡ sự vuốt ve đơn trớn của mẹ, còn chúng tôi thì thêm khát được đơn trớn, vuốt ve.

Hôm sau, chúng tôi dậy thật sớm và lên đường đi Savanông ngay. Để đền ơn Mátchia, bởi vì không có nó chắc không đời nào tôi kiếm được món tiền kèch sù trên hai trăm phờrăng ấy, tôi nhường cho nó cái thú dắt bò. Được nắm dây dắt con bò đi, Mátchia khoái lắm, còn tôi thì lẻo đẻo theo sau. Ra khỏi thị trấn, tôi mới đi lên ngang hàng với nó, để chuyện trò với nhau như thường lệ, nhất là để nhìn con bò từ phía trước. Tôi chưa bao giờ thấy con bò nào đẹp như thế! Quả vậy, dáng dấp của nó toát lên trang nhã, nó bước đi nhún nhảy, chậm rãi, đủng đỉnh như một con vật tự biết giá trị của mình.

Bây giờ thì mỗi lúc chẳng còn phải giở bản đồ tìm đường như hồi mới từ Pari ra đi. Tôi biết rõ mình sẽ đi đâu và mặc dù từ khi qua chốn này với cụ Vitali đến nay đã nhiều năm rồi, tôi vẫn nhận ra những đặc điểm rải rác trên đường.

Để cho con bò cái đỡ mệt, nhưng cũng đừng có đến Savanông quá muộn, tôi quyết định sẽ ngủ lại ở cái làng trước kia, tôi đã trọ đêm đầu tiên trong cuộc đời giang hồ với cụ Vitali.

Cái đêm ấy, trong đêm cỏ, con Capi tốt bụng hiểu được nỗi buồn của tôi, đã đến nằm bên cạnh tôi và đặt chân nó vào lòng bàn tay tôi để tỏ cho tôi biết rằng nó sẽ là bạn thân thiết của tôi.

Tảng sáng hôm sau, chúng tôi sẽ lên đường về nhà má Bắcbơanh cho được sớm.

Nhưng số mệnh cho tới nay vẫn phù hộ chúng tôi bằng trở tráo và đảo lộn tất cả những sự sắp đặt ấy.

Chúng tôi quyết định đi mỗi ngày hai đợt, giữa hai đợt nghỉ để ăn trưa, trước hết là cho bò ăn. Thức ăn của nó là cỏ ở bờ rào hai bên đường. Hôm đó vào khoảng mười giờ sáng, gặp nơi có cỏ dày, xanh mướt, chúng tôi cởi bỏ xác và dắt bò xuống vệ đường. Thoạt đầu, tôi nắm dây thừng giữ nó, nhưng được giây lát, thấy nó hiền lành bình tĩnh, chỉ chăm gặm cỏ, tôi quấn dây lên sừng nó và ngồi xuống bên cạnh để ăn bánh.

Dĩ nhiên là chúng tôi ăn xong trước nó nhiều. Thế là chúng tôi ngồi ngắm nó say sưa. Ngắm khá lâu, rồi không có chuyện gì để làm nữa, chúng tôi rủ nhau chơi bi. Đừng tưởng chúng tôi là hai ông cụ non khắc khổ, nghiêm nghị, chỉ biết kiếm tiền. Cuộc sống của chúng tôi không giống cuộc sống của những đứa trẻ khác cùng tuổi, quả có vậy, nhưng chúng tôi cũng có những sở thích, những ý nghĩ của lứa tuổi chúng tôi. Nghĩa là chúng tôi thích những trò chơi của trẻ con và không ngày nào là chúng tôi không chơi bi, chơi bóng hoặc nhảy cừu một lần. Không cần duyên cớ gì hết, đột ngột Mátchia rủ: “Chơi chứ?” thế là trở tay một cái, chúng tôi cởi bỏ hết đàn, xác và nhào ra chơi ở giữa đường. Nhiều khi chúng tôi mải mê suýt tới mất, nếu không có cái đồng hồ nhắc nhở giờ giấc. Nó nhắc cho tôi nhớ rằng tôi là chủ gánh, cần phải làm việc, phải kiếm tiền để sinh sống, thế là tôi lại quàng quai đàn lên cái vai đau tấy, và lên đường!

Chúng tôi chơi xong mà con bò vẫn chưa ăn xong. Khi thấy chúng tôi nó lại ngoạm những miếng cỏ lớn, dường như để bảo rằng nó còn đói. Mátchia nói:

- Hăng đợi tí đã!
- Mà không biết rằng giống bò ăn suốt ngày ư?
- Tí thôi mà!

Chúng tôi vừa đợi vừa quàng đàn, xác lên vai. Mátchia chẳng bao giờ chịu đứng yên, nó nói:

- Hay là tớ thổi cho nó nghe một bài kèn ngăn ngăn nhỉ? Gánh xiếc Gátxô có một con bò cái ưa âm nhạc lắm.

Thế là không một hai gì nữa, Mátchia thổi ngay một khúc kèn điệu bình.

Thoạt nghe những tiếng kèn, con bò ngẩng cổ. Rồi bất thành linh nó vụt chạy, khiến tôi không kịp chộp lấy dây thừng ở cổ nó. Tức khắc chúng tôi phóng theo, vừa

phi nước đại vừa gọi. Tôi thét bảo con Capi chặn nó lại. Nhưng làm sao đòi hỏi Capi đủ mọi tài! Giá là chó của người chăn nuôi thì hẳn, nó đã nhảy tới đón đầu con bò lại. Nhưng Capi chỉ là con chó thông thái, nó cứ chạy sau cắn theo chân con bò. Dĩ nhiên là cái ấy không làm cho con bò dừng lại, ngược thế, bò càng vọt mạnh. Tôi vừa đuổi theo bò vừa mắng Mátchia: “Thằng ngốc này!”. Nó cũng vừa chạy vừa hỏn hển: “Rồi mày cứ việc choảng. Đáng đời lắm!”.

Chỗ chúng tôi dừng lại ăn trưa ở cách hai cây số một cái làng lớn trên đường cái. Bấy giờ con bò nhằm hướng làng ấy mà chạy và nó vào làng trước chúng tôi. Vì đường thẳng cho nên dù còn xa, chúng tôi vẫn thấy có nhiều người chặn nó và bắt nó. Thế là chúng tôi chạy chậm lại. Con bò sữa của chúng tôi không mất được, chỉ cần hỏi những người dân lành đã bắt nó, khắc họ trả lại. Chúng tôi càng đến gần thì số người vây quanh con bò càng đông thêm lên, cho đến khi chúng tôi tới bên cạnh nó thì đã có vài chục đàn ông, đàn bà, trẻ con vừa bàn tán, vừa nhìn chúng tôi đi đến.

Tôi cứ tưởng rằng chỉ cần hỏi xin con bò lại là xong cả. Không ngờ họ không giao bò, mà còn vây quanh chúng tôi hỏi hết câu này đến câu khác, nào là chúng tôi từ đâu đến, nào là chúng tôi tậu con bò đó ở đâu. Chúng tôi trả lời dễ dàng, đơn giản. Nhưng họ không tin và có vài ba người lên tiếng bảo rằng chúng tôi đã bắt trộm con bò sông đó, phải bỏ tù chúng tôi cho đến khi điều tra rõ trắng đen.

Hai tiếng “bỏ tù” làm tôi kinh hoảng quá, đâm cuống ra và thế là hồng hét. Tôi tái mặt, tôi ăn nói lắp bắp. Vừa chạy một thôi xong, đang thở dốc, tôi không thể tự bào chữa được. Giữa lúc ấy thì một viên cảnh sát tới. Người ta kể vắn tắt sự việc lại cho ông ta nghe. Thấy câu chuyện mập mờ khả nghi, ông ta tuyên bố giữ con bò và giam chúng tôi lại, sau sẽ hay. Tôi muốn phản kháng, Mátchia định trình bày, nhưng viên cảnh sát khắc nghiệt bảo chúng tôi im mồm. Tôi sức nhớ cái việc xảy ra giữa cụ Vitali với tên cảnh sát thành Tuludơ nên tôi bảo Mátchia im đi và đi theo ông ta.

Toàn xã hộ tổng chúng tôi cho đến tòa xã trưởng, ở đó có nhà giam. Người ta vây bọc chúng tôi, ầy chúng tôi, xô đẩy chúng tôi, mắng chửi chúng tôi. Giá không có người cảnh sát bênh vực thì chắc hẳn người ta đã ném đá chúng tôi như những tên trọng phạm, những tên giết người, những tên đốt nhà.

Lúc mới tới nhà giam, tôi có chút ít hy vọng: viên gác trụ sở xã kiêm cai ngục

và tuần phiên không chịu nhận chúng tôi. Tôi tự nhủ anh chàng này là người tốt. Nhưng viên cảnh sát nài nỉ, nên viên cai ngục nhượng bộ. Bước lên trước chúng tôi, ông ta mở một cánh cửa khóa ngoài, có ổ khóa to và hai chốt. Bấy giờ tôi mới hiểu vì sao lúc đầu ông ta không chịu nhận tù: Thì ra ông ta đã bày những cử hành để dành lại của ông ta lên sàn ván phòng giam để hong cho khô. Người ta lục soát chúng tôi, người ta thu tiền bạc, dao, diêm, trong khi viên cai ngục dồn hành vào một góc. Rồi thì họ đi ra và cánh cổng đóng lại với tiếng sắt rít rợn người.

Thế là chúng tôi ở tù, ở đến bao giờ đây? Tôi đương tự hỏi như vậy thì Mátchia đến đứng trước mặt tôi đưa đầu ra nói:

- Cậu choảng tớ đi, cứ việc nhắm đầu mà nện. Choảng mạnh mấy cũng chưa vừa cái ngu ngốc của tớ.

- Mày làm một việc ngốc mà tao không ngăn lại thì tao cũng ngốc không kém gì mày!

- Thà rằng cậu choảng mà lại hơn đây! Như thế sẽ bớt khổ hơn... Chao ôi! Con bò tội nghiệp, con bò của hoàng tử!

Mátchia bật khóc. Bây giờ thì tôi phải an ủi nó. Tôi phân trần cho nó thấy cảnh ngộ chúng tôi không có gì ngất nghèo lắm, có khó gì mà không chứng minh được rằng con bò đó là của mình mua. Ông thú y quý hóa ở Uýt xen sẽ làm chứng cho mình.

- Thế nhưng họ buộc tội rằng cái khoản tiền dùng mua bò đó là do chúng tôi ăn cắp thì ăn nói làm sao?

Mátchia nói thế mà có lý. Nó vừa khóc, vừa kể lể thêm:

- Rồi đây, khi chúng ta ra tù, dù họ có trả lại con bò thì chắc gì ta gặp được má Bábóranh?

- Sao không gặp?

- Từ ngày mày rời bỏ má cho đến nay, má cũng có thể chết đi chứ!

Mối lo ngại của Mátchia xuyên thẳng vào tim tôi. Đúng là má Bábóranh có thể đã chết mất rồi. Tuy còn ở tuổi mà người ta không dễ dàng nghĩ đến cái chết nhưng do cảnh ngộ của mình, tôi vẫn biết rằng người thân của mình có thể bị thần chết cướp mất lắm. Tôi chẳng đã mất cụ Vitali đó sao? Thế thì tại sao tôi không nghĩ

như Mátchia nhỉ? Tôi hỏi:

- Tại sao mày không bảo cho tao biết sớm hơn?

- Tại vì khi tớ sung sướng thì trong đầu óc dần dần của tớ chỉ có những ý nghĩ vui tươi, còn khi cực khổ thì tớ chỉ có những ý nghĩ đen tối. Mà khi tớ nghĩ đến cái việc trao tặng con bò sữa của cậu cho má Bábóranh thì tớ sung sướng khôn xiết kể, tớ chỉ thấy má vui thích, chúng mình vui thích, và tớ lóa mắt, tớ say sưa.

- Đầu óc của cậu cũng không dần dần hơn đầu óc của tớ đâu, Mátchia ạ! Tớ cũng chỉ có những ý nghĩ như cậu. Cũng như cậu, tớ lóa mắt, tớ say sưa.

- Ôi, chao ôi! Con bò của hoàng tử! - Mátchia gào khóc. - Hoàng tử đẹp quá mà!

Bất thành linh nó đứng dậy vung tay:

- Nếu má Bábóranh thì chết mà thằng cha Bábóranh góm ghiếc ấy lại sống và nó bắt mất con bò của chúng mình, nó bắt luôn cả mày nữa thì sao?

Rõ ràng là cảnh ở tù đã xui chúng tôi nghĩ ra những chuyện nào nùng ấy, cảnh ở tù và những tiếng hò hét của công chúng, và tên cảnh sát, rồi thì tiếng rít của cái ổ khóa và hai cái chốt sắt khi người ta đóng cửa nhốt chúng tôi. Mátchia không những nghĩ đến tình cảnh hai chúng tôi, nó còn nghĩ đến cả con bò nữa: “Ai cho nó ăn bây giờ? Ai vắt sữa cho nó?”

Tuy nhiên tôi cũng cố gắng vỗ về Mátchia, tôi bảo cho nó biết người ta sắp đến hỏi cung rồi.

- Ủ! Thế thì chúng mình khai thế nào?

- Sự thật.

- Để rồi họ giao cậu cho lão Bábóranh à? Hoặc là nếu chỉ có má ở nhà thì người ta cũng sẽ xét hỏi má để xem thử chúng mình có nói dối không, và thế là cái trò bất ngờ của chúng ta đi tong.

Cuối cùng, cái cửa mở ra với tiếng sắt khua kinh khủng, rồi một ông tóc bạc đi vào. vẻ mặt hiền từ cởi mở của ông ta khiến chúng tôi lạc quan ngay.

Viên cai ngục thét:

- Nào, lũ ranh kia, đứng lên và trả lời quan dự thẩm.

- Được rồi, được rồi. - Ông dự thẩm vừa nói vừa ra hiệu cho viên cai ngục hãy

để một mình ông ta ở lại. - Để tôi hỏi cung tên này. - Ông chỉ tôi. - Còn ông đưa tên kia đi chỗ khác và giữ lấy nó. Tôi sẽ hỏi nó sau.

Tôi nghĩ rằng trong điều kiện thế này, cần phải làm sao cho Mátchia biết nó nên khai cái gì. Tôi nói:

- Thưa ông dự thẩm, nó cũng như tôi thôi, nó sẽ khai với ông tất cả sự thật, tất cả.

- Được, được. - Ông dự thẩm vội vã nói hốt như muốn cắt ngang lời tôi.

Trước khi ra cửa Mátchia còn kịp nheo mắt nháy tôi để tỏ cho tôi biết rằng nó đã hiểu. Ông dự thẩm nhìn thẳng vào mặt tôi, nói:

- Người ta tố cáo anh ăn trộm một con bò sữa.

Tôi trả lời rằng hai chúng tôi đã mua con bò ấy ở phiên chợ Uýt xen và tôi nói tên viên thú y đã giúp chúng tôi mua bò.

- Cái đó sẽ được xác minh.

- Tôi cũng mong thế vì sự xác minh đó sẽ làm rõ rằng chúng tôi vô tội.

- Thế các anh mua bò cái để làm gì?

- Để đưa tới Savanông biểu bà má đã nuôi tôi bằng dòng sữa của bà, gọi là trả nghĩa cho bà và ghi lại lòng yêu mến của tôi.

- Người đàn bà ấy tên gì?

- Má Bắcbơanh.

- Có phải vợ một người thợ nề cách đây mấy năm đã bị nạn què chân ở Pari hay không?

- Thưa ông, phải.

- Việc này cũng sẽ được xác minh.

Nhưng tôi không trả lời câu hỏi này như tôi đã trả lời câu nói về ông thú y. Thấy tôi lúng túng, ông dự thẩm hỏi dồn tôi nhiều câu khác, làm tôi phải nói rằng nếu ông hỏi má Bắcbơanh thì mục đích của chúng tôi sẽ không đạt, trò bất ngờ không thành.

Tuy nhiên trong nỗi băn khoăn của tôi lại lẫn lộn một niềm vui sướng lớn: Ông dự thẩm đã biết má Bắcbơanh. và định đến hỏi má xem tôi nói có thật không, thì tất nhiên là má tôi vẫn còn sống. Lát sau tôi lại càng vui mừng hơn nữa: trong khi hỏi

những điều kia nọ, ông dự thẩm cho biết rằng gần đây, lão Bábóranh đã đi Pari. Tôi phần khởi quá nên tìm được những lời lẽ thuyết phục ông dự thẩm, khiến ông ta tin rằng chỉ lời chứng của ông thú y thôi cũng đủ xác minh rằng không phải chúng tôi đã bắt trộm con bò sữa.

- Vậy thì các anh lấy tiền ở đâu mà tậu bò?

Đó là câu hỏi làm cho Mátchia sợ hãi nhất khi nó đoán rằng người ta sẽ hỏi câu đó. Tôi đáp:

- Chúng tôi kiếm ra.

- Kiếm ở đâu? Bằng cách gì?

Tôi trình bày chúng tôi đã làm ra và dành dụm từng đồng xu trên đường đi từ Pari đến Vácxơ rồi từ Vácxơ đến Môngđờơ như thế nào.

- Thế các anh đến Vácxơ để làm gì?

Câu hỏi đó buộc tôi phải kể một thôi nữa. Khi ông dự thẩm nghe nói tôi bị vùi lấp trong mỏ Toruye thì ông không cho tôi nói nữa và hỏi, giọng dịu hản đi, gần như thân ái:

- Trong hai người, ai là Rêmi?

- Tôi đây, thưa ông dự thẩm.

- Ai làm chứng? Viên sen đầm nói rằng em không có giấy tờ.

- Thưa ông, không có.

- Thôi, em hãy kể cho ta nghe tai nạn ở Vácxơ đã xảy ra như thế nào, ta có đọc bài tường thuật trên báo, nếu em không phải là Rêmi thì không lừa ta được. Ta nghe đây, phải coi chừng.

Việc ông dự thẩm đã gọi tôi bằng em đã làm cho tôi yên lòng; tôi thấy rằng đối với chúng tôi, ông không có ác ý. Tôi kể xong câu chuyện thì ông nhìn tôi rất lâu, với đôi mắt dịu hiền, triu mến. Tôi cứ tưởng ông ta sẽ tuyên bố trả lại tự do cho chúng tôi. Nhưng chẳng phải thế! Ông đi ra không nói gì hết. Chắc ông ta đi hỏi Mátchia để xem những điều chúng tôi kể có giống nhau không. Tôi đứng một lúc khá lâu, dăm chiêu suy nghĩ. Cuối cùng thì ông dự thẩm trở lại cùng với Mátchia. Ông nói:

- Ta sẽ cho điều tra ở Uýt xen. Nếu kết quả điều tra xác nhận những điều các em khai, ta mong thế, thì đến mai các em sẽ được tự do.

- Còn con bò sữa của chúng tôi? - Mátchia hỏi.

- Người ta sẽ trả lại cho các em.

- Tôi không định hỏi cái đó, thưa ông dự thẩm, tôi chỉ muốn biết có ai cho nó ăn không? Ai vắt sữa cho nó?

- Chú nhóc cứ yên lòng!

- Người ta vắt sữa con bò của chúng tôi thì người ta có thể cho chúng tôi sữa ấy không nhỉ? Có sữa mà ăn tối thì thích quá!

Ông dự thẩm vừa quay lưng ra thì tôi báo cho Mátchia biết cái tin lớn đã khiến tôi quên khuấy đi rằng chúng tôi đang ở tù: đó là tin má Bábóranh vẫn còn sống và lão Bábóranh thì lên Pari. Mátchia kêu lên: “Con bò sữa của hoàng tử sẽ đi vào nhà một cách vinh quang”. Nó vui sướng quá, vừa nhảy vừa hát. Bị lôi cuốn theo, tôi cũng nắm tay nó múa hát. Còn Capi từ đầu vẫn ngồi một xó, buồn bã lo âu, bây giờ cũng chạy đến đứng thẳng lên trên hai chân sau, giữa hai chúng tôi. Thế là chúng tôi nhảy múa âm ỉ, khiến người cai ngục lo sợ - có lẽ vì mớ hành của ông ta - chạy đến xem có phải chúng tôi nổi loạn hay không.

Người cai ngục bảo chúng tôi im đi. Nhưng lần này ông ta không ăn nói cục cằn như khi cùng đến với ông dự thẩm. Nhờ thế, chúng tôi biết rằng tình hình không đến nỗi xấu và chỉ lát sau thì chúng tôi biết rõ mình đoán không sai: ông ta đã trở lại với một chậu sữa đầy, sữa con bò của chúng tôi. Đã hết đâu, ông ta còn cho chúng tôi một chiếc bánh mì trắng to và một miếng thịt bê luộc; ông ta nói thịt bê là của ông dự thẩm gửi đến. Xưa nay có lẽ không có tên tù nào được hậu đãi như thế.

Thế là vừa ăn thịt bê và uống sữa, tôi vừa xét lại ý niệm của tôi về nhà tù. Quả có khá hơn cái cảnh mà tôi tưởng tượng, và đó cũng là cảm tưởng của Mátchia. Nó vừa cười vừa nói:

- Ăn ngủ không mất tiền, quả là dịp may hiếm có!

Tôi dọa nó:

- Nếu ông thú y chết bất thành linh thì lấy ai làm chứng cho chúng mình?

Mátchia không chút nao núng, bình tĩnh nói:

- Chỉ khi nào người ta khổ, người ta mới có những ý nghĩ đen tối như thế, nay thì quả là không phải lúc.

-
1. Nguyên văn tiếng này có nghĩa là thông thái, áp dụng cho một số thú vật thì có nghĩa là biết diễn trò, biết nhiều trò. Người ta thường dùng đùa với nghĩa đen. - N.D
 2. Giàn hình khom khom, người ta cho các thứ cây leo bò lên để làm chỗ ngồi mát.

MÁ BÁC BỜ ANH

Nằm trên sàn gỗ, chúng tôi ngủ cũng khá ngon. Chúng tôi đã nhiều đêm ngủ giữa trời khó chịu hơn. Sang ra Mátchia nói:

- Tớ mơ thấy đám rước bò.
- Tớ cũng thế.

Tám giờ sáng cửa mở, ông dự thăm bước vào, có ông bạn thú y của chúng tôi theo sau; ông ta muốn đích thân đến giải phóng cho chúng tôi. Về phần ông dự thăm thì không phải ông chỉ ân cần với chúng tôi ở bữa ăn hôm qua, ông còn trao cho tôi một tờ giấy đẹp có đóng dấu. Ông thân mật bảo:

- Các em tay không mà đi tứ xứ như thế thì thật là liều lĩnh. Ta đã nói với ông xã trưởng cấp cho các em tờ giấy thông hành này, nó sẽ là bùa hộ mệnh của các em. Chúc các em lên đường bình yên.

Ông dự thăm bắt tay chúng tôi, còn ông thú y thì ôm hôn chúng tôi.

Chúng tôi vào làng khôn khô, nay chúng tôi ra đi vinh quang, tay nắm thùng đất bò, đầu ngẩng cao. Những người nông dân đứng ở ngưỡng cửa nhìn chúng tôi với đôi mắt cảm mến. Mátchia nói:

- Tao chỉ tiếc có một điều là tại sao cái lão cảnh sát đã bắt chúng mình hôm nay không có mặt ở đây để nhìn chúng mình điếu qua.

- Lão cảnh sát đó làm sai. Nhưng chúng ta cũng không đứng ở chỗ không bao giờ nghĩ đến việc xin đủ giấy chứng minh lý lịch của mình, để cho người ta biết. Ở Pari thì việc ấy dễ thôi.

Chúng tôi đã nhận được một bài học quá đích đáng, đến mức không bao giờ còn tơ tưởng đến thả dây buộc bò nữa. Con bò cái của chúng tôi thì hiền lành đây nhưng phải cái cũng nhút nhát.

Không bao lâu chúng tôi đã tới cái làng tôi ngủ trọ cùng cụ Vitali ngày xưa, Từ đây đến cái dốc đổ xuống làng Savanông chỉ còn phải qua một cánh đồng hoang lớn. Đi vào làng, ngay trước cửa hiệu mà Décbinô đã đánh cắp chiếc bánh, tôi bỗng nảy một ý kiến và vội vàng trao đổi với Mátchia:

- Cậu có nhớ rằng tớ có hứa đãi cậu ăn bánh kẹp ở nhà má Bácboranh không?

Muốn làm bánh kẹp, phải có bơ, bột, trứng.

- Chắc là ngon lắm.

- Còn phải nói! Để rồi cậu xem. Cái món ấy cuộn lại và ta cứ việc tọng đầy mồm. Nhưng có lẽ má Bácboranh không có bơ, cũng không có bột, vì má nghèo. Hay là ta mang đến cho má?

- Ý kiến đó hay đấy!

- Thế thì cậu coi bò, nhất là đừng buông thùng ra nhé! Tớ vào hiệu này mua bơ, bột. Còn trứng, nếu má không có thì má sẽ đi vay tạm, chứ chúng mình mang trứng đi e dọc đường vỡ mất.

Tôi vào ngay hiệu ấy mua một cân bơ, hai cân bột rồi tiếp tục đi. Tôi không muốn thúc con bò đi nhanh, nhưng vì nôn nóng đến nhà, tôi rải những bước dài mà không biết. Còn mười cây số nữa, còn tám. Rồi còn sáu. Lạ chưa! Về đến gần má Bácboranh, con đường như càng dài ra, dài hơn cái ngày mà tôi đi xa má, mặc dù hôm ấy trời mưa rét đến nỗi bây giờ tôi vẫn còn như thấy thấm da thịt. Tôi hết sức xúc động, hết sức xôn xang, cứ chốc chốc lại nhìn đồng hồ, Tôi nói với Mátchia:

- Cậu thấy cảnh có đẹp không?

- Cây cối có làm vương tầm mắt đâu!

- Khi chúng mình xuống dốc Savanông thì cậu sẽ thấy cây cối, cây to, đẹp, cây sồi này, cây dẻ này.

- Có quả dẻ chứ?

- Sao lại không? Và ở sân nhà má Bácboranh thì có cây lê với cái cành uốn cong, mình thường leo lên cưỡi ngựa. Nó ra quả to như thế này này, và ngon nữa, rồi cậu xem.

Tả cái gì, tôi cũng nói “rồi cậu xem” như một điệp khúc. Tôi thành thật tin rằng tôi đưa Mátchia đi vào cõi tiên. Suy cho cùng thì đối với tôi, đó không phải là cảnh tiên hay sao? Ở đó, mắt tôi được mở ra nhìn ánh sáng, ở đó tôi mới có cảm giác là được sống, ở đó tôi được sung sướng. được mến yêu. Những kỷ niệm đau khổ trong cuộc sống phiêu lưu sau này làm cho những niềm vui ban đầu ấy càng thêm thấm thiết. Tôi càng đi đến gần làng quê thì những cảm giác ngây thơ càng như đổ xô về

xôn xao, đồn dập trong tim, trong trí. Tuồng như trong bầu trời quê hương có một mùi hương làm tôi ngây ngất: cái gì tôi cũng thấy đẹp cả. Lây cái say sưa ấy, Mátchia cũng quay về quê hương, nhưng tội nghiệp, chỉ bằng tưởng tượng. Nó nói:

- Nếu cậu đến Lúcca thì tớ cũng sẽ chỉ cho cậu bao cái đẹp. Rồi cậu xem!
- Ừ thì chúng mình sẽ về Lúcca sau khi gặp Êchiennét, Lido và Bắnggiamanh.
- Cậu cũng vui lòng đi Lúcca chứ?
- Cậu cùng đi với tớ về nhà má Bắcboranh thì tớ sẽ cùng đi với cậu về thăm mẹ và em Crítxtina của cậu. Nếu nó không quá lớn thì tớ sẽ bế nó. Nó cũng là em tớ.
- Ô! Rêmi!

Nó chỉ nói được bấy nhiêu vì xúc động quá.

Vừa nói chuyện, vừa rảo bước đi nhanh, chúng tôi đã đến đỉnh đồi, nơi bắt đầu cái dốc ngoằn ngoèo dẫn đến thôn Savanông. Cái dốc đi qua trước nhà má Bắcboranh. Đi mấy bước nữa, chúng tôi đến cái lũy mà tôi xin phép cụ Vitali ngồi lại để nhìn về nhà má, ngôi nhà mà tôi tưởng như không bao giờ được trông thấy nữa. Tôi bảo Mátchia: “Cầm hộ thùng cho tao!” rồi tôi nhảy phắt lên lũy cỏ: cái thung lũng của tôi vẫn giữ dáng cũ, không có gì thay đổi; giữa hai lùm cây, mái nhà má Bắcboranh hiện ra.

- Cậu làm sao thế? -Mátchia hỏi?
- Xem kia, xem.

Nó đến bên tôi nhưng không leo lên lũy, con bò thì gặm cỏ ở bờ lũy. Tôi nói:

- Nhìn theo tay tớ đây. Đây là nhà má Bắcboranh, kia là cây lê, và chỗ này là mảnh vườn của tớ.

Mátchia chỉ nhìn với con mắt trần, không có ký ức giúp đỡ như tôi, nên không thấy gì lắm, nhưng nó không nói. Lúc bây giờ, một cuộn khói nhỏ màu vàng thoát lên từ ống khói. Trời lặng gió, cuộn khói bay thẳng lên men theo triền đồi, Tôi nói: “Má Bắcboranh ở nhà!”

Một luồng gió nhẹ thổi qua hàng cây, bẻ gãy cuộn khói và phả khói vào mặt chúng tôi. Trong khói có mùi lá sồi. Bỗng chốc, tôi cảm thấy nước mắt trào ra và tôi nhảy xuống, ôm hôn Mátchia. Capi: nhảy lên lòng tôi, tôi đưa tay ôm nó và cũng hôn nó. Còn Mátchia thì đến hôn trán con bò. Tôi bảo:

- Ta đi xuống mau đi.

- Nếu má Bábóranh ở nhà thì làm sao chúng tôi bố trí cái chuyện bất ngờ được?

- Cậu đi vào một mình: cậu bảo là cậu nhân danh hoàng tử, mang bò đến cho má, và khi má hỏi hoàng tử nào, thì tớ hiện ra.

- Rõ tiếc là ta không tổ chức được một đám rước có nhạc tấu!

- Mátchia, chớ có vớ vẩn!

- Cậu yên trí, tớ không buồn diễn lại cái trò ấy đâu! Giá như cô gái hoang dã này mà ưa âm nhạc để ta tấu một khúc quân nhạc thì hay biết bao nhiêu!

Chúng tôi vừa đến một khúc ngoặt ngang tầm nhà má Bábóranh thì thấy một cái khăn trùm trắng hiện ra trong sân: Đó là má Bábóranh. Má mở cổng, ra đường và đi về phía thôn xóm. Chúng tôi dừng lại và tôi chỉ cho Mátchia. Nó nói:

- Má đi thì làm sao thực hiện được cái trò bất ngờ của chúng ta.

- Ta sẽ bày một trò khác.

- Trò gì?

- Tớ chưa nghĩ ra.

- Hay là cậu gọi má?

Tôi rất muốn gọi, nhưng rồi nén được. Đã bao lâu nay, tôi say sưa với cái ý nghĩ chơi một trò bất ngờ, bây giờ không dễ gì trong khoảnh khắc mà từ bỏ được ý định ấy.

Lát sau, đã đến cổng nhà, chúng tôi đi vào tự nhiên như xưa kia tôi vẫn ra vào. Tôi biết má Bábóranh có thói quen chỉ kéo chốt ngoài, cho nên chúng tôi có thể vào nhà ngay được, nhưng trước hết phải nhốt con bò vào chuồng cái đã. Tôi đi xem chuồng, thấy nó vẫn như cũ, duy vương những củi. Tôi gọi Mátchia lại. Buộc con bò trước máng xong, chúng tôi xếp củi vào một xó. Công việc này làm không mất nhiều thì giờ lắm vì chỗ củi dự trữ của má cũng chẳng là bao. Tôi bảo Mátchia:

- Bây giờ thì chúng mình vào nhà đi! Tớ ngồi vào xó bếp để cho má bắt gặp tớ ở đấy. Còn cậu, vì cái cổng kêu cọt két khi má đẩy, cho nên cậu sẽ có đủ thì giờ để trốn ra sau giường với con Capi. Như thế, má chỉ bắt gặp mỗi mình tớ. Cậu tưởng tượng xem má sẽ ngạc nhiên chừng nào!

Công việc được xếp đặt như tôi nói. Chúng tôi đi vào nhà, tôi đến bên lò sưởi, ở chỗ tôi đã ngồi những mùa đông năm xưa. Không thể hót mớ tóc dài, tôi bỏ nó vào trong cổ áo, tôi thu hình lại, cho giống Rêmi, bé Rêmi của má Bácboranh ngày trước. Từ chỗ ấy, tôi nhìn thấy công, không sợ gì má hiện về đột ngột. Ngồi ở chỗ đó, tôi nhìn ra chung quanh. Dường như tôi mới rời nhà ngày hôm qua thôi, bởi vì không có cái gì thay đổi cả. Mọi vật đều ở nguyên chỗ cũ cho đến miếng giấy dán tấm kính mà tôi đánh vỡ đã ám khói vàng cả đi mà cũng không được thay. Nếu đứng dậy mà đi đi lại lại để nhìn tận mắt từng vật thì thú đấy, nhưng má có thể về bất thành linh, cho nên tôi đành phải ngồi mà quan sát. Bỗng tôi thấy chiếc khăn trùm trắng hiện ra, đồng thời cánh công rít lên. Tôi nói:

- Mátchia, mau mau trốn đi!

Và tôi càng thu mình lại. Cửa mở. Từ ngưỡng cửa, má Bácboranh trông thấy tôi. Má hỏi:

- Ai đấy?

Tôi nhìn má, không đáp. Má cũng nhìn tôi. Đột nhiên hai tay má run lẩy bẩy, má kêu khẽ:

- Trời ơi! Trời ơi! Thật thế sao? Rêmi đó sao?

Tôi đứng lên, chạy xô đến ôm má:

- Má!

- Con! Con tôi đây mà!

Mãi chúng tôi mới nén được xúc cảm và lau nước mắt. Má hỏi:

- Hẳn thế, nếu má không ngày đêm nhớ con thì có đâu mà nhận ra con ngay: con đã thay đổi nhiều, lớn thối lên, khỏe ra!

Một tiếng khịt mũi nén lại nhắc tôi nhớ rằng có Mát- chi-a núp đằng sau giường. Tôi gọi nó, nó đứng lên.

- Đây là Mátchia, em con.

- Ô! - Má reo lên. - Con đã tìm ra bố mẹ ư?

- Không. Con muốn nói đó là bạn nghề nghiệp của con, bạn chí thiết của con. Và đây là Capi, cũng là bạn nghề nghiệp, là bạn chí thiết của con. Capi, chào bà mẹ của chủ mày đi.

Capi đứng lên trên hai chân sau, đặt một chân trước ngực và cúi chào trình trọng, làm má Bábóranh cười và ráo cả nước mắt. Máchia không bị một lý do nào làm cho quên cái trò bất ngờ như tôi, cho nên nó ra hiệu nhắc tôi. Tôi bảo má:

- Nếu má vui lòng thì má con ta ra sân một lát. Con muốn xem cây lê quý mà đã nhiều lần con khoe với Máchia.

- Ta cũng nên đi xem mảnh vườn của con, vì má vẫn giữ nguyên như con xếp đặt, để khi con trở về thì sẽ tìm thấy cảnh xưa. Bao giờ má cũng tin rằng con sẽ trở về, mặc dù thiên hạ nói này nói nọ.

- Những củ cúc vu con trồng, má có thấy ngon không?

- Hóa ra cái bất ngờ là của con đây à? Má cũng đoán như vậy. Lúc nào con cũng ưng chơi trò bất ngờ.

Đã đến lúc rồi! Tôi nói:

- Còn cái chuồng bò, từ khi vắng con Rútxét tội nghiệp thì có gì thay đổi không? Con Rútxét, cũng như con, nó chả muốn đi.

- Không có gì thay đổi, hẳn thế. Má chắt củi ở đó.

Lúc bấy giờ chúng tôi vừa đến đứng trước chuồng bò. Má Bábóranh đẩy cửa. Con bò đang đói, chắc nghĩ người ta đến cho ăn, nên rống lên tức khắc. Má Bábóranh hét:

- Bò! Chao ôi! Trong chuồng có bò!

Không nén được nữa, Máchia và tôi cười vang. Má Bábóranh kinh ngạc nhìn chúng tôi. Nhưng chuyện con bò bị nhốt sẵn trong chuồng này là chuyện quá hoang đường, chúng tôi có reo cười bao nhiêu, má cũng không vỡ lẽ. Tôi nói:

- Đây là một điều bất ngờ chúng con biểu má, nó cũng xứng với củ cúc vu má không ước mà có, phải không má.

- Một trò bất ngờ, một trò bất ngờ! - Má lặp đi lặp lại.

- Con không muốn trở về nhà má Bábóranh hai tay không, bà má đã tốt đến thế với bé Rêmi cù bơ cù bất. Nghĩ mãi xem món quà gì có ích cho má hơn hết con thấy không gì hay hơn là có một con bò sữa má nuôi thay con Rútxét. Chúng con mua con bò này ở chợ phiên Uýtxen với số tiền anh em chúng con kiếm được!

Má Bábóranh ôm tôi vào lòng, kêu lên:

- Ôi, thằng con quý hóa, thằng bé mến yêu!

Thế rồi chúng tôi vào chuồng bò để má nhìn cho kỹ con bò sữa đã trở thành bò của má. Mỗi khi tìm thấy một dấu hiệu gì tốt trên con bò, má reo lên sung sướng, khâm phục: “Con bò tốt làm sao!”. Bỗng má ngưng lại, nhìn tôi:

- Này! Thế là con đã trở nên giàu có chẳng?

- Có lẽ thế! - Mátchia vừa cười vừa nói. - Anh em chúng con còn những năm mười tám xu.

Má Bábóranh lặp lại điệp khúc trước, nhưng có thay đổi: “Hai thằng bé mến yêu!”. Tôi sung sướng thấy má nghĩ đến Mátchia và gộp cả hai đứa vào một mối tình yêu mến.

Con bò vẫn kêu rống lên. Mátchia nói:

- Nó đòi người ta vắt sữa cho nó đấy.

Không để ý nghe ngóng gì nữa, tôi chạy vào trong nhà tìm cái thùng thiếc đem kỳ cọ thật sạch. Cái thùng này trước kia vẫn dùng để vắt sữa con Rútxét và vẫn treo ở chỗ cũ, mặc dầu đã từ lâu chẳng còn bóng dáng bò bê gì trong chuồng của má Bábóranh cả. Tôi múc đầy thùng nước rửa sạch vú bò bám đầy bụi đường.

Thấy đến ba phần tư thùng đầy một thứ sữa đẹp mỡ màng, má Bábóranh vui sướng vô cùng. Má nhận xét:

- Có lẽ nó mọng sữa hơn con Rútxét!

Mátchia nói:

- Lại còn ngon nữa chứ! Ngửi như mùi hoa cam.

Má Bábóranh ngạc nhiên nhìn Mátchia; hẳn là má đương nghiệm xem cái mùi hoa cam là mùi gì. [\(1\)](#)

Mátchia không bao giờ giữ riêng cho mình những điều hiểu biết. Nó nói tiếp:

- Đó là món sữa tuyệt ngon cháu được uống ở bệnh viện khi ốm phải nằm ở đó.

Vắt sữa xong, sau khi thả bò giữa sân để cho nó ăn cỏ, chúng tôi trở vào nhà. Trên chiếc bàn giữa nhà, trong khi vào lấy thùng đựng sữa, tôi đã bày biện bơ và bột ra. Khi má Bábóranh trông thấy những món không ước mà có này nữa, thì má lại kêu lên. Nhưng lòng thành thật buộc tôi phải ngăn má:

- Chỗ quả này sắm ra là để cả cho chúng con nữa chứ không phải dành riêng cho má. Chúng con đói đến suýt chết đây và chúng con muốn ăn bánh kẹp. Má có nhớ cái ngày thứ ba ngả mặt cuối cùng mà con còn ở nhà này không? Cái ngày ấy, má con ta bị cản trở, chỗ bơ má vay để làm bánh kẹp cho con lại bị dùng để phi hành trong chảo. Lần này thì chúng ta không bị quấy rầy đâu.

- Con biết ông Bácboranh hiện ở Pari à?

- Vâng.

- Thế con có biết ông ấy đi Pari làm gì không?

- Không, má ạ.

- Cái này quan hệ đến con đó, con ạ.

- Quan hệ đến con? - Tôi kêu lên, sợ hãi.

Trước khi trả lời, má nhìn Mátchia như có ý e ngại. Tôi nói:

- Ô! Má cứ nói trước mặt Mátchia đi! Con đã bảo nó là anh em với con mà, cái gì quan hệ đến con thì cũng quan hệ đến nó.

- À, cái việc này nói ra thì cũng dài lắm...

- Ông Bácboranh sắp về chăng?

- Ô! Không.

- Thế thì không việc gì phải vội, ta hãy lo cái khoản bánh kẹp cái đã, rồi sau má hãy bảo cho con biết việc ông Bácboranh đi Pari có lý thú gì đối với con. Không sợ ông ta về phi hành trong chảo của mình nữa thì không vội gì. Má có trứng không?

- Không, má không còn gà.

- Chúng con không mua trứng về cho má vì sợ mang đi vỡ. Má có thể đi vay không?

Má có vẻ lúng túng. Tôi mới vỡ lẽ rằng má vay quá nhiều bận rồi, bây giờ khó nói vay thêm. Tôi nói:

- Thôi, để con đi mua thì hơn, còn má ở nhà nhào bột với sữa. Mua trứng đằng lão Xôkê phải không má? Con chạy đi đây. Má bảo Mátchia bỏ củi, nó bỏ giỏi lắm.

Đến quán lão Xôkê, tôi mua một tá trứng, lại mua thêm một theo mỡ. Về nhà thì bột đã nhào sữa, chỉ còn có việc đánh trứng vào mà thôi. Đánh rằng bột sẽ không kịp dậy, nhưng chúng tôi đói quá, chờ sao được. Dù bánh làm như thế ăn có hơi nặng

bụng, hai cái dạ dày khá khỏe của chúng tôi cũng phớt đều.

Má Bábóranh vừa đánh bột vừa nói:

- Này, con ngoan như vậy mà có sao chẳng bao giờ con nhắn tin về cho má cả? Con có biết rằng nhiều khi má tưởng con chết rồi không, vì má tự nhủ: nếu Rêmi còn sống thì chắc thế nào nó cũng viết thư về cho má Bábóranh của nó chứ?

- Nhưng má Bábóranh của con không ở một mình. Con biết má sẽ không tự đọc được những bức thư con viết mà bên cạnh má có ông bố Bábóranh mà con rất sợ. Ông ấy là ông chủ duy nhất trong nhà, ông đã tở quyền hành của ông ta khi bán con với giá bốn mươi phờrăng cho một ông cụ nhạc sĩ.

- Rêmi, đừng có nhắc làm gì những chuyện ấy con!

- Con nhắc không phải để mà ca thán mà để cho má hiểu vì sao con không dám viết thư cho má thôi. Con sợ để người ta tìm thấy thì sẽ bị bán đi lần nữa, mà con thì chẳng muốn bán đi tí nào. Chính vì thế mà khi con mất ông chủ già của con, ông ấy là một người tốt, con cũng không viết thư cho má.

- Ô! Ông nhạc sĩ già ấy chết rồi à?

- Vâng, và con khóc ông cụ rất nhiều, bởi vì con biết những gì ngày nay và con tự kiếm sống được là nhờ ông ấy. Sau khi ông cụ qua đời, con cũng được những người tốt cư mang và con làm với họ. Nhưng nếu con viết thư nói với má: “Con làm vườn ở khu Glaxie” thì e ông Bábóranh đến bắt con mất! Hoặc là ông sẽ đến đòi tiền công ở những người tốt bụng ấy, cả hai việc ấy con đều không muốn.

- Ủ, má hiểu rồi.

- Dù thế nào, con vẫn nhớ má và một đôi khi gặp chuyện buồn khổ, con vẫn thầm kêu cứu má. Đến khi con được tự do muốn làm gì thì làm thì con về hôn má đây. Không về ngay, đành thế, vì có phải muốn cái gì là người ta làm được cái đấy đâu, và lại con có một ý định không dễ gì thực hiện. Phải kiếm đủ tiền tậu bò thì mới có bò đem về cho má chứ, mà tiền thì nó không rơi lộp bộp vào túi chúng con thành những đồng năm phờrăng tươi tốt. Phải đánh bao nhiêu bản đàn dọc đường, bản vui có, bản buồn có, phải đi nhiều, phải đổ mồ hôi, chịu thương chịu khó, chịu thiếu thốn mọi bề! Nhưng càng vất vả bao nhiêu lại càng sung sướng bấy nhiêu, phải thế không Mátchia?

- Mỗi tối lại đem tiền ra đếm, không những đếm chỗ làm ra ngày hôm đó, lại đếm cả số đã có từ trước để xem nó gấp đôi chưa!

- Chao ôi! Hai thằng con quý hóa! Hai thằng bé mới ngoan làm sao!

Má Bábóranh quấy bột đồ làm bánh, Máchia bỏ củi, còn tôi vừa kể chuyện vừa bày cốc đĩa trên bàn. Rồi tôi ra giếng múc nước. Lúc trở vào thì chậu đã đầy một thứ bột sền sệt, màu vàng óng ả, còn má thì đang cọ chảo bằng một nùi rom. Máchia bỏ từng que củi vào bếp để nuôi ngọn lửa hồng rất đượm trong lò. Ngồi xồm bên bếp, con Capi theo dõi mọi việc với đôi mắt cảm kích; nó bị nóng quá, thỉnh thoảng giơ một chân lên, rồi lại đổi chân khác, mồm kêu khe khẽ. Ánh lửa chói chang len vào những xó tối, mây hình nhân in trên vải màn nổi lên nhảy múa, những hình nhân xưa kia bao lần làm tôi khiếp sợ những khi tỉnh giấc dưới ánh trăng.

Má Bábóranh đặt chảo lên bếp, lấy dao xén một lát bơ gầy vào chảo, bơ tan ngay. Máchia bắt chấp nóng bỏng cúi sát trên chảo reo: “Thơm quá!”. Bơ reo líu ríu, Máchia hét: “Nó hát kìa! Chao ôi! Tớ phải đệm đàn cho nó mới được”.

Đối với Máchia thì làm cái gì cũng phải có nhạc. Nó lấy chiếc vĩ cầm ra và nhẹ nhàng, tỉ tê nó đệm đàn cho khúc ca của cái chảo, khiến má Bábóranh cười vang. Tuy nhiên giây phút này nghiêm trọng quá, không phải là lúc vui đùa. Má Bábóranh vục chiếc môi vào chậu bột, múc một môi: bột tràn chảy xuống thành những sợi chỉ bạc. Má đổ bột vào chảo; bột loang thành một vạt trắng, còn bơ thì tản ra chung quanh viền một đường màu hung. Đến lượt tôi chồm tới. Má Bábóranh vỗ vào cán chảo rồi trở tay một cái, má đã hất cái bánh lên cao, làm Máchia hoảng hốt. Nhưng không can gì! Ngao du trên không trung một thoáng, cái bánh lại rơi vào chảo, lật trái lại, phoi mặt vàng lên trên. Tôi vừa kịp cầm cái đĩa lên thì bánh đã trượt vào đĩa. Chiếc này dành cho Máchia. Nó bị nóng bỏng cả tay, môi, lưỡi, họng, nhưng hề gì! Nó chẳng thèm nghĩ tới chuyện bỏng. Bánh đầy cả mồm, nó nói: “Chao ôi! Ngon quá!”.

Đến lượt tôi chìa đĩa ra, rồi cũng bị nóng bỏng mồm bỏng miệng. Nhưng cũng giống như Máchia tôi phớt lạnh.

Cái bánh thứ ba đã vàng và Máchia chìa tay ra, nhưng con Capi sủa một tiếng dữ dội: nó đòi phần nó.

Thế là công bằng, cho nên Mátchia trao bánh cho nó, khiến má Bábóranh không bằng lòng, vì sao lại cho chó ăn như người?... Để an ủi má, tôi giải thích cho má rõ con Capi là một con chó biết diễn trò, và lại nó cũng có đóng góp vào số tiền mua bò. Ngoài ra, nó là bạn nghề nghiệp của chúng tôi, nó phải ăn như chúng tôi, cùng với chúng tôi mới hợp lẽ. Và lại má đã nói rằng má không động tới bánh kẹp chừng nào con đỏi của chúng tôi chưa dịu đi.

Phải lâu lắm, con đỏi nhất là sự háu ăn của chúng tôi mới dịu đi. Nhưng mãi rồi cũng đến lúc hai chúng tôi đồng thanh tuyên bố nếu má không ăn vài miếng thì chúng tôi cũng kiên quyết không ăn thêm một chiếc nào. Và thế là đến lượt tôi, rồi Mátchia muốn tự mình làm bánh kẹp. Bỏ bơ, đổ bột vào chảo không khó, chỉ có cái khoản hắt chảo để cho bánh nhảy lên thì chúng tôi vung tay quá. Tôi đưa một chiếc vào tro, còn Mátchia hắt một chiếc nóng bỏng lên tay nó.

Cuối cùng, khi đã vét hết chậu bột thì Mátchia muốn ra sân xem con bò ăn uống ra sao. Và thế là không nghe bàn tới bàn lui gì hết, nó đi ra, để má Bábóranh và tôi ở lại với nhau: nó đã nhận thấy má Bábóranh không muốn nói đến “cái việc có quan hệ với tôi” ở trước mặt nó.

Còn tôi, chờ được đến lúc này, không phải là không nóng ruột, và đúng là cái việc làm bánh kẹp nó hấp dẫn quá nên tôi mới gác được chuyện kia.

Nếu lão Bábóranh đang ở Pari thì, theo tôi đoán, là để tìm cụ Vitali đòi tiền thuê tôi những năm quá hạn. Tôi thì chẳng dính dáng gì vào chuyện ấy. Cụ Vitali chết rồi, còn trả được gì cho lão ta. Còn tôi thì lão đâu có quyền đòi gì ở tôi. Nhưng nếu không thể moi được tiền ở tôi thì lão có thể đòi tôi phải trả cái con người tôi cho lão. Tóm được tôi, lão lại đem cho mượn, ai mượn cũng được, miễn cứ trả cho lão một món tiền. Chính là tôi phải quan tâm đến điều đó và có thể phải quan tâm rất nhiều bởi vì tôi quyết tâm làm đủ mọi cách cho đến cùng mới chịu khuất phục uy quyền lão Bábóranh ghê tởm! Nếu cần, tôi sẽ đi ra khỏi đất Pháp, tôi có thể sang Italia với Mátchia, mà cũng có thể sang châu Mỹ, đi đến tận cùng thế giới!

Suy nghĩ như thế tôi tự dặn mình phải thận trọng với má Bábóranh. Không phải là tôi nghi ngờ má, má thân yêu. Tôi biết rằng má yêu quý tôi biết bao nhiêu, má hết lòng với tôi bao nhiêu! Nhưng má vốn sợ ông chồng, tôi đã rõ! Nếu tôi thổ lộ quá

đã với má, tất vô tình má có thể nhắc lại với lão Bácboranh, khiến lão có thể đuổi theo tôi và tóm cổ tôi. Nếu xảy ra như vậy thì rõ ràng là cũng vì tôi một phần! Bởi thế, tôi phải giữ ý.

Mátchia đi khỏi rồi, tôi hỏi má Bácboranh:

- Bây giờ chỉ còn má với con, má hãy cho con biết việc ông Bácboranh đi Pari vì sao lại liên quan đến con?

- Hẳn chứ, má vui lòng nói lắm.

- Vui lòng nói? - Tôi thẳng thắn hỏi.

Má không nói tiếp mà ra cửa nhìn. Khi đã yên lòng, má trở lại và nụ cười trên môi, má hạ giọng:

- Hình như gia đình con tìm con!

- Gia đình con!

- Ừ, gia đình con, Rêmi ạ.

- Con có gia đình ư? Con có gia đình, má ơi, con, cái thằng bị bỏ rơi này mà cũng có gia đình?

- Chắc người ta không cố ý bỏ con đâu, vì giờ đây người ta đi tìm con mà ị!

- Ai tìm con? Ôi! Má Bácboranh ơi! Má nói đi nói đi, con van má!...

Nhưng không, không có thể như thế. Chỉ có ông Bácboranh ông ấy tìm con mà thôi.

- Ừ, đúng là ông Bácboranh đi tìm đấy, nhưng tìm cho gia đình con.

- Không, ông ấy tìm cho ông ấy đấy, tìm để bắt con lại, để bán con lần nữa.

Nhưng ông ta không bắt con được đâu.

- Chao ôi! Rêmi con, sao con nỡ nghĩ là má nhúng tay vào công việc ấy?

- Ông ta muốn đánh lừa má đấy!

- Nào Rêmi, hãy tỏ ra biết điều đi con! Con nghe những điều má nói con đây và đừng có sợ bóng sợ gió như vậy.

- Con đâu có quên được!

- Con hãy nghe má kể những điều chính tai má nghe thấy đây và chắc con sẽ tin, phải không? Tính tới ngày thứ hai tới đây là vừa tròn một tháng, hôm ấy má đương lục đục trong bếp thì một ngài tử tế vào nhà, lúc đó có ông Bácboranh ở nhà.

Ông khách hỏi với giọng một người có lẽ không ở vùng ta: “Ông phải chẳng là ông Bátoranh? - Phải, chính tôi. - Có phải ông đã bắt được một đứa trẻ ở Pari, phố Brotoi, và ông đã nhận nuôi nó? - Phải. - Thế bây giờ đứa bé ở đâu, mong ông cho biết. - Ngài cần biết để làm gì thưa ngài?”.

Giá tôi có nghi má Bátoranh nói rõ thì đến đây, nghe câu trả lời sốt sắng của lão Bátoranh, tất tôi cũng tỉnh ngộ rằng má nghe cái gì thì kể nguyên lại cái ấy. Má nói tiếp:

- Con biết rằng ở trong bếp, có thể nghe hết những gì người ta nói với nhau ngoài nhà. Vả lại vì là việc của con nên má muốn lắng tai nghe. Lúc bấy giờ, má nhích lại gần và giẫm phải một cành củi làm nó gãy rắc. Ông khách hỏi: “Thế không phải chỉ có hai ta? - Đó là vợ tôi.

- Ở đây bức quá! Nếu ông vui lòng thì chúng ta đi chơi để nói chuyện”. Cả hai ông đi ra và đến ba bốn tiếng đồng hồ sau, ông Bátoranh mới trở về một mình. Con tưởng tượng xem má tò mò muốn biết đến thế nào câu chuyện ông Bátoranh và cái ngài, có lẽ là bố con đã nói với nhau. Nhưng ông Bátoranh không chịu nói hết. Ông chỉ bảo ông kia không phải là bố con, nhưng ông ta tìm con vì gia đình con.

- Thế gia đình con ở đâu? Nó thế nào? Con có bố không? Có mẹ không?

Cũng như con, má hỏi ông Bátoranh những điều đó. Ông ấy bảo ông không biết gì sất. Rồi ông nói tiếp là ông sẽ đi Pari để tìm cái ông nghệ sĩ đã mượn con, ông này để địa chỉ ở phố Luócxin, tại nhà một nghệ sĩ khác tên là Garôphôli. Má nhớ rõ cái tên ấy, con cũng phải nhớ lấy!

- Con đã biết, má cứ yên lòng. Từ ngày ra đi đến nay, ông Bátoranh không tin cho má biết gì thêm nữa sao?

- Không, chắc là ông ấy còn đang tìm. Ông khách đã cho ông ấy năm đồng Lui vàng, tức là một trăm phờrăng. Món tiền đó, cùng với những tã xinh đẹp đùm bọc con lúc bắt được con, chứng tỏ cha mẹ con giàu sang. Khi má thấy con ngồi ở chỗ kia, bên cạnh bệ sưởi, má ngỡ rằng con đã gặp cha mẹ, vì thế mà tưởng chú bạn của con đây là em con.

Vừa lúc ấy, Mátchia đi qua trước cửa, tôi gọi nó:

- Mátchia! Bố mẹ tao đi tìm tao. Tao có gia đình, một gia đình thực sự, mày ạ!

Nhưng, lạ chưa! Mátchia không có vẻ gì tỏ ra chia nỗi vui sướng về niềm phấn khởi của tôi cả. Bởi vậy, tôi thuật cho nó nghe câu chuyện má Bábóranh đã kể với tôi.

1. *Mátchia quê ở Italia, có nhiều cam. Bà Bábóranh ở một làn quê hẻo lánh nước Pháp thời ấy, không biết cam là gì.*

GIA ĐÌNH CŨ VÀ GIA ĐÌNH MỚI

Đêm hôm ấy tôi ngủ ít. Vậy mà trong những năm gần đây, biết bao lần tôi đã sướng rơn lên mỗi khi nghĩ tới được ngủ trên cái giường hồi nhỏ của mình. Trước kia tôi đã được nằm trên đó bao nhiêu tối, nép vào một góc, đánh một giấc dài đến sáng, chần phủ tận cằm. Và cũng đã biết bao phen bắt buộc phải ngủ ngoài trời. Mà than ôi! Có phải lúc nào trời cũng tốt đâu. Biết bao phen co quắp vì rét cóng ban đêm hoặc lạnh buốt trong sương sớm, tôi đã nhớ tiếc tấm chăn ấm áp ấy!

Đặt lưng xuống, tôi ngủ ngay, thậm chí một ngày đi đường và cả sau cái đêm trong nhà giam nữa! Nhưng chẳng mấy chốc tôi đã thức giấc và thế là chong mắt suốt sáng: tôi bồn chồn quá, tôi nôn nóng quá. Ôi! Gia đình tôi!

Trong giấc ngủ, tôi cũng nghĩ đến cái gia đình ấy của tôi. Khoảnh khắc ngắn được yên giấc, tôi đã nằm mơ thấy gia đình, bố mẹ, anh chị em. Vèn vèn mấy phút đồng hồ, tôi đã thấy mình cùng sống với những người mình chưa từng biết, bây giờ mới gặp lần đầu. Một điều lạ, Mátchia, Lidơ, má Bắcbơranh, bà Miligon, Áctơ, đều là trong gia đình tôi, mà bố tôi là cụ Vitali, cụ đã sống lại và rất giàu có. Trong thời gian xa cách, cụ đã tìm thấy con Décbinô và con Đônxor, chứ không phải chúng đã vào miệng sói. Tôi nghĩ rằng chẳng ai lại không có lần thấy những ảo ảnh qua đó chỉ trong khoảnh khắc mình đã sống hàng năm trời và đi hàng vạn dặm. Ai ai cũng nhận thấy rằng sau khi tỉnh dậy, những cảm giác trong giấc mơ vẫn được giữ mãi liệt và nồng nàn. Tôi tỉnh giấc... Và thế là tôi không ngủ lại được nữa. Rồi những cảm giác của ảo ảnh cũng mờ nhạt dần; thực tại lại xâm chiếm tâm trí tôi và khiến tôi càng khắc khoải thao thức.

Gia đình tôi tìm tôi. Nhưng muốn gặp gia đình, tôi phải tìm tới chính cái lão Bắcbơranh mà hỏi! Chỉ một ý nghĩ đó cũng đủ giảm niềm vui của tôi. Tôi thì cứ muốn rằng lão Bắcbơranh đừng có can dự vào hạnh phúc của tôi. Tôi có bao giờ quên những lời lão bảo cụ Vitali khi lão bán đứng tôi cho cụ. Và tôi luôn luôn nhắc lại cho mình cái câu: “Những kẻ nào nuôi thằng bé này nhất định được hưởng một món bổng lớn. Nếu tôi không tính toán điều đó thì đại gì giữ lấy nó”. Điều đó, từ dạo ấy, đã làm

cho tôi thêm ghét lão Bábóranh.

Đâu có phải vì từ tâm mà lão Bábóranh đã nhặt tôi ngoài đường phố. Cũng lại không phải vì từ tâm mà lão nhận nuôi tôi, mà đơn giản chỉ vì tôi được bọc trong những tấm tã đẹp, chỉ vì một ngày nào đó lão sẽ được hưởng lợi khi lão trả tôi cho bố mẹ tôi. Cái ngày ấy lại không đến sớm như lão mong, lão bèn bán tôi cho cụ Vitali. Bây giờ lão lại muốn đem tôi cho bố tôi chuộc. Vợ chồng sao khác nhau đến thế! Má Bábóranh đâu phải vì tiền của mà yêu quý tôi! Ôi! Tôi chỉ muốn tìm được cách nào để chính má, chứ không phải lão Bábóranh, được hưởng lợi!

Nhưng trăm trở mãi vẫn chẳng nghĩ ra được cách nào, tôi cứ luôn luôn luẩn quẩn với cái ý nghĩ tuyệt vọng là rồi đây chính cái lão Bábóranh ấy sẽ dẫn tôi đến với bố mẹ tôi, chính lão ta sẽ được cảm ơn, tặng thưởng! Nhưng cũng đành phải qua con đường ấy thôi! Chẳng còn cách nào khác! Chỉ còn là ở chính tôi, sau này, khi đã giàu có, tôi sẽ tỏ rõ tình cảm của mình đối với người vợ và người chồng đó khác nhau như thế nào. Rồi đây chính tôi sẽ đích thân trả ơn má Bábóranh.

Giờ đây thì tôi cứ phải nghĩ đến lão Bábóranh, nghĩa là phải đi tìm lão và kiếm cho ra lão! Lão không thuộc vào loại những ông chồng mỗi bước ra khỏi nhà cũng nói cho vợ biết mình đi đâu và nếu cần có thể tìm ở đâu. Má Bábóranh chỉ biết là chồng bà hiện nay đang ở Pari. Từ ngày lão ra đi, lão chưa hề gửi một chữ, cũng chưa hề nhắn nhủ gì qua một vài người thợ nề quay về làng. Lão đâu có quen giữ nghĩa tình như thế!

Lão ở đâu! Lão trú ngụ nơi nào? Má chẳng biết chút gì để có thể gửi thư cho lão. Tuy nhiên cũng chỉ cần tìm đến vài ba quán trọ ở khu phố Mutopha mà má nhớ rõ tên, không quán này thì quán kia, là có thể gặp được lão.

Vậy thì tôi phải đi ngay Pari và tự tôi tìm lấy con người đang đi tìm tôi. Tất nhiên gia đình quả là một niềm vui lớn, nhưng trong những điều kiện và hoàn cảnh mà nó đến với tôi, niềm vui ấy đâu đã trọn vẹn.

Tưởng rằng chúng tôi sẽ được sống một thời gian yên tĩnh vui sướng bên cạnh má Bábóranh, cùng Mátchia chơi những trò chơi hồi thơ ấu, thế mà ngay sáng mai, chúng tôi đã phải lên đường!

Từ nhà má Bábóranh, đáng ra tôi đi về phía bờ biển, tới Étnăngxơ thăm chị

Êchiennét. Bây giờ đành hoãn chuyến đi ấy và không còn được ôm hôn chị Êchiennét tội nghiệp trước kia tốt với tôi và triu mến tôi biết bao!

Và lẽ ra sau khi gặp chị Êchiennét, tôi phải đến Đrody, trong vùng Nievorơ, để nói cho Lidor biết tin anh và chị của em rồi. Bây giờ cũng đành hoãn việc đến Lidor cũng như hoãn việc đến thăm chị Êchiennét.

Tôi thao thức gần suốt đêm, loay hoay với tất cả những ý nghĩ trên, lúc thì lòng tự nhủ không thể mặc kệ chị Êchiennét và em Lidor, lúc trái lại nghĩ rằng mình phải đi gấp đến Pari, càng sớm càng tốt, để tìm gia đình. Cuối cùng thì tôi ngủ thiếp đi, chẳng dứt khoát được gì.

Cái đêm ấy, lẽ ra là một đêm sướng nhất, thì lại là một đêm trần trọc nhất, kém vui nhất trong hồi ức của mình.

Sáng hôm sau, cả ba chúng tôi, má Bábơơơơ, Máchia và tôi, ngồi bàn công việc bên lò sưởi quanh ngọn lửa trong sáng trên đó chúng tôi hâm sữa bò. Tôi phải làm thế nào bây giờ đây? Thế là tôi kể lại những nỗi thấp thỏm, những niềm băn khoăn tối hôm qua.

Má Bábơơơơ nói:

- Con phải đi Pari ngay. Cha mẹ con đang tìm con. Con đừng nên bắt người ta nay chờ mai đợi, phải mau mang niềm vui về cho cha mẹ con.

Má trở đi trở lại với ý kiến ấy, đưa ra nhiều lý lẽ để bênh vực nó. Nghe má giải thích, tôi thấy lý lẽ nào cũng xác đáng như lý lẽ nào. Tôi nói:

- Thế thì chúng con đi Pari, đồng ý như vậy.

Nhưng mà ngược lại Máchia không tán thành cách giải quyết đó tí nào cả. Tôi bảo nó:

- Cậu cho là chúng mình không nên đi Pari, thế sao cậu không đưa ra lý lẽ, như má Bábơơơơ?

Nó lắc đầu. Tôi tiếp:

- Cậu thấy mình khổ tâm thế này thì còn do dự gì nữa mà không giúp đỡ mình?

Mãi rồi nói mới nói:

- Mình nhận thấy rằng có mới nói cũ là không nên. Cho tới nay, gia đình của

cậu là Lidor, Êchiennét, Aloxi và Bắnggiamanh. Chúng nó đều là anh chị em của cậu và yêu thương cậu. Thế rồi một gia đình mà cậu chưa biết bao giờ, một gia đình mới xuất hiện. Gia đình đó chưa làm được cái gì cho cậu, trừ cái việc vứt bỏ cậu ngoài đường phố. Thế mà đột nhiên cậu lại bỏ những người đã ăn ở tốt với cậu để chạy theo những người chưa có vẻ gì là tốt với cậu cả. Mình thấy như vậy không công bằng!

- Không nên nói rằng bố mẹ Rêmi đã bỏ nó. - Má Bắcboranh ngắt lời Mátchia.
- Có lẽ người ta đã bắt mất con của họ, họ vẫn thương nhớ nó, chờ đợi nó và tìm kiếm nó lâu nay thì đúng hơn.

- Cháu không biết cái đó! Cháu chỉ biết rằng ông Acanh đã nhặt được Rêmi ngắc ngoải ở xó cửa nhà ông. Rồi ông đã chăm nom nó như con đẻ. Và Aloxi, Bắnggiamanh, Êchiennét, Lidor đã thương yêu nó như anh em ruột thịt. Cháu cho rằng những người đón nó về nuôi cũng có quyền được nó quyến luyến như những người dù hữu ý hay vô tình đã đẻ mất nó. Ở ông Acanh và các con ông, tình quyến cố là do tự lòng họ. Họ chẳng hề chịu ơn gì của Rêmi cả.

Mátchia nói những câu ấy mà không nhìn tôi, không nhìn má Bắcboranh, như có vẻ giận tôi. Tôi khổ tâm. Nhưng dù có buồn lòng vì chê trách đi nữa, tôi vẫn cảm thấy lý lẽ của nó vững chắc. Và lại, tôi đang ở vào tình trạng những người thiếu quyết đoán, thường ngã về phía ai nói sau cùng. Tôi đáp:

- Mátchia nói phải đấy! Chưa gặp được chị Êchiennét và Lidor mà đã định đi Pari thì lòng con không khỏi áy náy.

- Thế còn bố mẹ con! - Má Bắcboranh năn nỉ.

Phải quyết định thôi! Tôi cố điều hòa mọi việc:

- Chúng ta sẽ không đến thăm chị Êchiennét, vì đường vòng như thế xa quá! Và lại chị Êchiennét biết đọc và biết viết, chúng ta có thể viết thư cho chị ấy. Nhưng trước khi đi Pari chúng ta sẽ tạt qua Đrôdy thăm Lidor. Như thế sẽ chậm đi một chút ít, nhưng không là bao. Và lại em Lidor không biết viết và chính là vì em trước hết mà hồi nọ mình đã vạch hành trình này. Mình sẽ nói chuyện Aloxi với em. Còn chị Êchiennét thì mình sẽ bảo chị gửi thư về Đrôdy cho mình. Nhận được thư, mình sẽ đọc cho Lidor nghe.

- Tốt lắm. - Mátchia mỉm cười đáp lại.

Chúng tôi quyết định sáng ngày mai sẽ lên đường và tôi đã dành gần một buổi trọn viết thư dài cho chị Êchiennét nói rõ vì sao không thể đến thăm chị như đã dự định.

Và hôm sau, lại một lần nữa tôi phải chịu đựng những nỗi buồn của buổi chia ly. Tuy nhiên, lần này tôi không từ giã Savanông như lần trước, hồi đi theo cụ Vitali. Tôi được ôm hôn má Bắcboranh đang hoàng và hẹn sẽ trở lại thăm má cùng với bố mẹ tôi...

Chúng tôi cũng phải từ giã cả con bò cái đáng yêu. Mátchia ôm cổ nó, hôn vào cái mõm nó đến mười lần chứ không ít. Có lẽ con bò thích lắm: mỗi lần được hôn, nó lại thè cái lưỡi dài của nó ra.

Thế là chúng tôi lại ra đi trên con đường vụn dăm, lưng đeo xách, con Capi chạy trước lon ton. Chúng tôi rảo bước thật nhanh, hay nói cho đúng thì riêng tôi nhiều khi sai những bước dài, không nghĩ rằng chính vì mình quá mong muốn chóng tới Pari. Theo tôi được một lúc, Mátchia bảo nếu cứ đà ấy thì chẳng mấy chốc sẽ kiệt sức. Tôi bèn đi chậm lại. Nhưng chẳng bao lâu chân tôi lại thoăn thoắt bước dồn.

- Sao cậu vội thế?

- Đúng đấy! Đáng lẽ ra cậu cũng phải vội lên chứ, vì gia đình mình cũng là gia đình cậu thôi!

Nó lắc đầu. Tôi tủi thân và buồn rầu trước cái cử chỉ ấy mà tôi đã nhận thấy nhiều lần từ khi nói đến gia đình tôi.

- Thế chúng mình không phải là anh em ruột thịt sao?

- Ồ, giữa chúng mình với nhau thì nhất định là thế rồi! Mình không nghi ngờ gì cậu hết! Mình là anh em ruột của cậu ngày hôm nay cũng như ngày mai. Điều đó mình tin, mình cảm thấy rõ.

- Thế thì còn gì nữa?

- Này nhé, tại sao cậu lại muốn tớ là anh em với anh em của cậu, nếu cậu có anh em? Tại sao cậu muốn tớ cũng là con của bố mẹ cậu?

- Giả sử chúng ta về Lúcca thì tớ chẳng phải là anh của Coríxtina, em gái của cậu hay sao?

- Ồ, cái đó thì hẳn rồi.

- Vậy sao cậu lại không có thể là anh em của những anh chị em của tớ, nếu tớ có anh chị em?

- Vì sự việc không giống nhau! Nhất định không phải như nhau!

- Không phải như nhau ở chỗ nào?

- Tớ không được bọc trong những chiếc tã sang trọng!

- Cái đó có làm sao!

- Làm sao lắm chứ! Nó quyết định tất cả, cậu cũng hiểu như tớ thôi! Bây giờ thì tớ dám chắc không bao giờ cậu đến Lucca, nhưng giả lúc này mà cậu đến đó thì cậu sẽ được bố mẹ tớ là dân nghèo đón tiếp. Bố mẹ tớ sẽ không có điều gì phiền trách cậu vì bố mẹ tớ có lẽ còn nghèo hơn cậu. Nhưng nếu những chiếc tã sang trọng nói đúng, như má Bácboranh nghĩ và chắc hẳn là thế, thì bố mẹ cậu là người giàu có, có lẽ là người quyền quý cũng nên! Đã thế thì làm sao họ rước một đứa trẻ không khổ như tớ được!

- Thế bản thân tớ là gì nếu chẳng phải là một thằng khốn khổ?

- Bây giờ thì thế, nhưng mai đây cậu sẽ là con của bố mẹ cậu! Còn tớ mãi mãi vẫn chỉ là thằng khốn khổ như ngày hôm nay thôi! Bố mẹ cậu sẽ cho cậu đi học, sẽ tìm thầy cho cậu. Còn tớ thì chỉ còn biết một mình một bóng lủi thui trên đường và nhớ tới cậu cũng như cậu sẽ không quên tớ, tớ mong thế!

- Chao ôi! Mátchia thương mến ơi, sao cậu lại nói như vậy được nhỉ?

- Tớ nghĩ sao nói vậy, anh bạn ạ! Do đó tớ không thể vui trọn vẹn với niềm vui của cậu được. Vì thế này và cũng chỉ thế này mà thôi, là chúng mình sắp phải xa lìa nhau, mà tớ thì trước đây tớ cứ nghĩ, cứ hình dung, hơn nữa, cứ mơ thấy rằng chúng mình luôn luôn ở bên nhau, bao giờ cũng như bao giờ. Ô! Không phải trong tình cảnh như hiện nay là những nhạc sĩ đầu đường xó chợ đâu, mà hai đứa mình sẽ cùng học tập, sẽ trở thành những nghệ sĩ thực sự, biểu diễn trước một công chúng đàng hoàng, không bao giờ phải rời nhau.

- Việc đó sẽ thực hiện được, Mátchia ạ! Nếu bố mẹ tớ giàu thì bố mẹ sẽ giàu cả cho cậu cũng như cho tớ. Bố mẹ tớ sẽ cho tớ vào trường trung học thì cậu sẽ đi với tớ. Chúng ta sẽ không xa rời nhau, chúng ta cùng học với nhau; chúng ta sẽ cùng sống với nhau như cậu mong muốn, mong muốn tha thiết không kém cậu, cậu nên tin thế!

- Tớ biết cậu mong muốn thế, nhưng lúc đó cậu sẽ không quyết định được công việc của cậu như bây giờ!

- Nay hãy nghe tớ nói đây: bố mẹ tớ tìm kiếm tớ có nghĩa là bố mẹ tớ quan tâm đến tớ, có phải không? Như thế là bố mẹ tớ sẽ thương yêu tớ hoặc rồi sẽ thương yêu tớ. Đã thương yêu tớ thì tất không từ chối những điều tớ xin, và sẽ làm cho những người ăn ở tốt với tớ được sung sướng, những người đã thương yêu tớ khi tớ bơ vơ trên đường đời, như má Bábóranh, ông Acanh chúng ta sẽ lo liệu cho ông ra khỏi nhà lao - mẹ tớ sẽ đem Lidor về, cho đi học, chữa khỏi bệnh. Còn cậu, cậu sẽ vào trường trung học với tớ, nếu bố mẹ tớ cho tớ vào đấy học. Mọi việc sẽ diễn ra như thế đấy nếu bố mẹ giàu có. Cậu nên hiểu là vì cả hai đứa chúng mình mà tớ sẽ rất vui sướng nếu được bố mẹ giàu sang.

- Còn tở thì tớ rất vui mừng nếu bố mẹ cậu nghèo!

- Cậu ngốc lắm!

- Có lẽ thế!

Không nói gì thêm nữa, Mátchia gọi Capi. Đã đến giờ chúng tôi nghỉ chân để ăn sáng. Nó ôm con chó và nói như nói với một người có thể hiểu nó và trả lời nó:

- Nay bạn Capi ơi, có phải là bạn cũng mong cho bố mẹ Rêmi nghèo, phải không?

Nghe thấy tên tôi, như thường lệ, con Capi sủa mấy tiếng vui vẻ và đặt chân lên ngực.

- Với bố mẹ nghèo thì cả ba chúng ta lại tiếp tục tự do, muốn đi đâu thì đi. Chẳng có mối lo âu gì khác ngoài việc làm hài lòng “chư vị khán giả”.

- Gâu, gâu!

- Với bố mẹ giàu thì ngược lại, Capi sẽ bị xua đuổi ra khỏi sân, ở cũi, có lẽ còn bị xích nữa. Xích rất đẹp bằng thép, những vẫn là xích, vì chó không được vào trong các phòng lịch sự.

Tôi cả giận Mátchia chút ít vì nó đã mong cho bố mẹ tôi nghèo, nó không tán thành cái điều mơ ước mà má Bábóranh đã khêu gợi cho tôi và tôi đã hứng lấy vội vàng, quá trọn vẹn. Nhưng mặt khác, tôi sung sướng nhận ra và hiểu rõ cái điều đã làm cho nó buồn: Vì tình bạn bè, vì sợ phải xa cách, chỉ có thể thôi.

Giá không cần phải kiếm ăn hàng ngày thì dù có trái với ý muốn của Mátchia, tôi vẫn tiếp tục đi mau. Nhưng phải biểu diễn ở những làng lớn trên đường đi để có cái ăn! Trong khi chờ đợi những người cha mẹ giàu sang chia của cho thì hãy bằng lòng với những đồng xu nhỏ cóp nhặt đây đó tùy may rủi! Bởi thế, chúng tôi đã mất nhiều thì giờ hơn là tôi mong muốn, để đi từ sông Crodor đến sông Nievor, tức là từ Savanông đến Dorody.

Vả chăng, ngoài cái ăn ra, còn có một lý do khác bắt buộc chúng tôi phải kiếm được càng nhiều tiền càng tốt. Tôi không quên lời má Bábóranh, khi má định ninh rằng sau này giàu sang tôi có đem bao nhiêu của cải làm cho má sung sướng cho bằng cái việc tôi làm vừa qua, trong cảnh nghèo nàn. Tôi muốn em Lidơ cũng được vui lòng như má Bábóranh vậy. Chắc chắn là tôi sẽ chia cảnh giàu sang với Lidơ, điều đó không nghi ngờ gì nữa. Nhưng trước khi giàu sang, tôi muốn biếu Lidơ một món quà bằng tiền tôi làm ra, một món quà của bạn nghèo.

Tôi đã mua một con búp bê và một bộ đồ làm bếp. May sao những thứ này không tốn nhiều tiền quà như con bò sữa biếu má Bábóranh.

Từ Đoxidơ đến Dorody, chỉ còn việc rảo chân bước mà thôi. Và chúng tôi đã rảo chân bước, bởi vì, trừ thị trấn Satiông, chúng tôi chỉ có đi qua những thôn xóm nghèo, ở đó người dân quê không thể bớt miệng để chiêu cố tới những nhạc công không cần để ý tới.

Từ Satiông, chúng tôi đi dọc kênh đào. Bờ cây xanh tốt, dòng nước lững lờ, những chiếc tam bản có ngựa kéo từ từ lướt nhẹ trên mặt nước. Tất cả những cái đó gợi lại cho tôi cái thời sung sướng hồi xưa, khi cùng bà Miligon và Áctơ trên chiếc thuyền Thiên Nga, tôi cũng đã dạo trên một con kênh như vậy. Thuyền Thiên Nga hiện nay ở đâu? Biết bao lần, mỗi khi đi qua hoặc đi dọc một con kênh, tôi đều hỏi thăm xem có ai gặp một chiếc du thuyền có cái mái hiên đặc biệt, do sự sắp xếp rất lịch sự của nó, không thể nhầm với bất cứ chiếc thuyền nào khác. Rất có thể bà Miligon đã trở về nước Anh cùng với chú bé Áctơ đã khỏi bệnh. Đó là điều chắc chắn, điều đó đáng tin cậy hơn cả, vậy mà vẫn cứ mỗi lần, men theo bờ kênh Nievor này, hễ thấy từ xa thấp thoáng bóng một con thuyền có ngựa kéo, tôi lại lòng hởi phải chẳng là thuyền Thiên Nga đang tiến về phía chúng tôi.

Trời đương tiết thu, ngày đi đường của chúng tôi không đến nỗi dài lắm như về hè. Chúng tôi thường tính toán để kịp đến những xóm làng có chỗ ăn chỗ ngủ trước khi trời tối hẳn. Tuy thế, và mặc dù chúng tôi rảo bước đi gấp, nhất là vào cuối độ đường, khi chúng tôi đến Đrody thì trời đã tối mịt.

Để đến nhà bà cô của Lidơ, chúng tôi chỉ việc đi theo con sông đào. Vì ông chồng cô Catorin làm nghề coi cổng nên ông ở nếp nhà ngay cạnh cổng. Như vậy chúng tôi không phải mất thì giờ tìm kiếm. Chẳng mấy chốc, chúng tôi đã tìm thấy nếp nhà ấy ở cuối làng, giữa cánh đồng cỏ có những cây cao, đứng xa trông lơ lửng trong sương mù. Đi đến gần nhà thì tim tôi đập mạnh. Ngọn lửa rực trong lò sưởi soi sáng cái cửa sổ và thỉnh thoảng lại bùng lên, ném từng mảnh ánh hồng ra ngoài, chiếu sáng đường đi.

Đến sát ngôi nhà thì thấy cửa ra vào và cửa sổ đều đóng. Nhưng qua khung cửa sổ không có cánh gỗ, cũng không có rèm, tôi nhìn thấy Lidơ ngồi bên bàn ăn, bên cạnh cô em. Trước mặt em một người đàn ông, chắc là chú em, ngồi quay lưng lại phía chúng tôi. Mátchia nói:

- Người ta ăn bữa tối, mình đến đúng lúc quá!

Tôi không nói, chỉ lấy tay cản nó, còn tay kia thì khoát bảo Capi đứng im lặng đằng sau chúng tôi. Rồi tôi cởi dây thừng cầm ra, sửa soạn đánh. Mátchia thăm thì:

- Ủ, ừ! Một bản dạ tấu, ý kiến hay đấy!

- Không mày đừng...! Để mình tao!

Thế rồi tôi bật lên những nốt đầu tiên của bài dân ca vùng Naplơ, nhưng không hát, để cho khỏi lộ. Tôi vừa đánh đàn vừa nhìn Lidơ. Nghe đàn, Lidơ ngẩng phắt đầu lên, mắt em sáng quắc. Tôi cất tiếng hát.

Tức thời Lidơ từ ghế nhảy xuống và chạy bỏ ra cửa. Tôi vừa kịp trao cây đàn cho Mátchia thì Lidơ đã nằm gọn trong tay tôi.

Vợ chồng cô Catorin đón chúng tôi vào nhà. Cô ôm hôn tôi rồi đặt hai bộ thìa đĩa lên bàn. Tôi yêu cầu cô sửa soạn thêm một bộ nữa:

- Nếu cô cho phép thì còn một cô bạn gái nhỏ cùng đi với chúng cháu...

Nói xong tôi mở xác lấy con búp bê ra, đặt ngồi trên chiếc ghế cạnh ghế Lidơ. Lidơ đưa mắt nhìn tôi, cái nhìn lúc ấy, tôi không bao giờ quên và bây giờ vẫn còn

trông thấy.

LÃO BÁC BƠ ANH

Nếu tôi không vội đi Pari thì tôi đã ở lại lâu, thật lâu với Lidor rồi. Chúng tôi có bao nhiêu chuyện để nói với nhau nhưng cái ngôn ngữ chúng tôi dùng thì quả là nói với nhau được quá ít.

Lidor cần kể cho tôi nghe chuyện em về ở Đorody và về sự trù mến của cô em và chú em; cô em đã sinh đẻ năm bận và bây giờ chẳng còn được mụn con nào. Đó là cái nạn chung của các gia đình tỉnh Nievoros; ở đó người mẹ phải bỏ con mình lại nhà để lên Pari ở vú, và tả cách em ăn ở trong nhà với công việc của em, trò chơi và thú vui của em. Chỉ những đi câu cá, bơi thuyền và chạy nhón trong rừng mà hết thì giờ, vì em không đi học được.

Về phần tôi, tôi cần hỏi em có tin tức gì của bố không và tôi phải kể cho em nghe những gì xảy đến cho tôi từ lúc chia tay nhau. Tôi kể chuyện tôi suýt chết trong hầm mỏ chỗ Aloxì làm việc, chuyện khi về nhà tìm mẹ nuôi thì nghe nói gia đình đang tìm tôi và vì thế mà tôi không đi thăm chị Êchiennét được như mong muốn.

Dĩ nhiên là tôi nói nhiều hơn hết về gia đình tôi, cái gia đình giàu sang của tôi. Tôi nhắc lại với Lidor những điều tôi đã nói với Mátchia, nhấn mạnh về cái triển vọng giàu sang của tôi: cái triển vọng ấy mà thực hiện thì mọi người sẽ sung sướng, bố em, các anh em và em - nhất là em - sẽ được sung sướng.

Lidor đâu đã được sớm từng trải việc đời như Mátchia, và cũng là may mắn cho em, cũng không xuất thân từ cái trường học Garôphôli. Em rất sẵn sàng tin rằng những kẻ giàu sang thì chỉ có mỗi việc là sống sung sướng, và tiền bạc là một lá bùa, giống như trong truyện thần tiên, có phép làm ngay ra những gì người ta ao ước. Chẳng phải là vì nghèo thiếu mà bố em đã phải nằm ở nhà giam và gia đình em đã tan tác đó sao! Dù tôi giàu hay em giàu, điều đó có quan hệ gì! Cuối cùng thì cũng như nhau thôi! Tất cả chúng ta sẽ được sung sướng, và em cũng chỉ mong muốn như vậy! Mọi người đoàn tụ, tất cả sung sướng.

Ngoài những buổi chuyện trò trên công, giữa tiếng nước chảy xiết qua các cửa tháo nước, ba chúng tôi Lidor, Mátchia và tôi còn đi dạo chơi đây đó. Nói cho đúng thì

năm chứ không phải ba vì ông Capi và cô búp bê lúc nào cũng có mặt.

Chu du nước Pháp mấy năm trời với cụ Vitali và mấy tháng gần đây với Mátchia, tôi đã đặt chân đến nhiều quê xa cảnh lạ, nhưng tôi chưa hề trông thấy cảnh vật nào lạ mắt như cảnh vật đang bày ra trước mắt chúng tôi. Những cánh rừng bao la, những đồng cỏ xanh rợn chân trời, rồi những núi đá, những đồi, những hang động, những thác tung bọt, những đầm nước phẳng lý và, trong thung lũng chật hẹp, con sông đào uốn lượn chảy đi êm ả giữa hai dãy đồi dựng dốc. Thật là đẹp đẽ. Chỉ có tiếng nước chảy rì rầm, tiếng chim hót và tiếng gió than vãn trên cành lá. Thực ra thì mấy năm trước đây, tôi cũng cho thung lũng sông Nievor là đẹp. Kể ra cũng không nên tin tôi một cách máy móc. Tôi chỉ muốn nói rằng ở đâu mà có Lidor cùng đi với tôi, cùng nô đùa với tôi thì ở đó có những nét đẹp, những vẻ quyến rũ mà tôi không nhận thấy ở nơi khác, dù những nơi này có được thiên nhiên tô vẽ hơn nhiều.

Tối đến, nếu trời khô ráo thì chúng tôi ngồi trước nhà, hoặc bên lò sưởi nếu sa mù dày đặc, và tôi gảy thụ cầm cho Lidor nghe. Em thích thú lắm. Mátchia cũng kéo vĩ cầm hoặc thổi kèn đây. Nhưng Lidor ưa thụ cầm hơn, điều này làm tôi đặc ý không phải là ít. Trước khi chia tay đi ngủ, Lidor đòi nghe dân ca vùng Naplơ, và tôi hát cho em nghe.

Nhưng, dù sao tôi cũng phải từ giã Lidor và phong cảnh nơi này để lên giường. Cảnh biệt ly đối với tôi lần này không đến nỗi buồn quá. Luôn luôn say sưa với mộng giàu sang, tôi hầu như không còn tin là mình sẽ giàu mà cứ tưởng rằng mình đã giàu rồi, ước gì được nấy, không nay thì mai là có thể giàu ngay tức khắc.

Câu nói cuối cùng của tôi với Lidor trước khi chia tay, hơn là nghìn lời giải thích, chứng tỏ tôi thật thà sống trong ảo mộng. Tôi nói:

- Anh sẽ đến đón em trên cỗ xe tứ mã!

Và Lidor tin tôi đến nỗi em vẫy tay ra hiệu vung roi quát ngựa. Chắc hẳn em trông thấy cỗ xe, cũng như tôi vậy.

Tuy nhiên, trước khi xe tứ mã từ Pari đi Đrody thì phải lết bộ từ Đrody đến Pari cái đã. Nếu không có Mátchia thì tôi chỉ có mỗi một mối lo là vượt đường cho mau tới, ngoài ra, kiếm đủ bữa thì thôi. Bây giờ thì cần gì phải vất vả nữa! Bò mua rồi, búp bê cũng sắm rồi, miễn kiếm ăn qua ngày là được chứ bố mẹ tôi cần gì tôi mang

của về! Nhưng, những lý lẽ tôi đưa ra chẳng lay chuyển được Mátchia tí nào. Nó bắt tôi cứ phải đánh thụ cầm và nói:

- Kiếm được chừng nào thì hãy cứ kiếm! Chắc đâu ta đã tìm thấy lão Bắcboranh ngay!

- Trưa không tìm thấy thì xế chiều cũng tìm thấy! Phố Muphota có phải là vô tận đâu!

- Thế ngộ lão không ở phố Muphota nữa?

- Thì ta đến chỗ ở mới của lão!

- Ngộ nhớ lão trở về Savanông thì sao? Tất phải viết thư cho lão và chờ lão trả lời. Trong lúc đó thì chúng ta lấy gì mà ăn nếu không có đồng nào trong túi? Đúng là cậu chưa hiểu biết Pari.

- Đến nhà bố mẹ tới rồi thì chúng mình sẽ ăn tối tươi hơn.

- Không phải mình không màng ăn tối khi đã ăn sáng đủ. Nhưng khi không ăn sáng và cũng không được ăn tối thì mình không chịu được, mình không thích thế. Thôi hãy cứ làm việc đi, y như là phải mua một con bò sữa cho bố mẹ cậu.

Ý kiến của Mátchia khôn ngoan đáo để! Tuy vậy, phải thú nhận rằng tôi vẫn không ca hát nhiệt tình như khi cần nhất nhanh từng xu để mua bò cho má Bắcboranh hay búp bê cho Lidơ. Mátchia than thở: “Sau này giàu sang thì mày lười phải biết!”.

Đến Coócbây thì chúng tôi gặp lại con đường mà chúng tôi đã đi sáu tháng trước, khi từ Pari chúng tôi cất bước về Savanông. Chúng tôi vào cái nông trang mà gánh chúng tôi đã diễn buổi họp tấu đầu tiên cho khách dự lễ cưới khiêu vũ. Đôi vợ chồng mới cưới nhận ra chúng tôi và yêu cầu chúng tôi đánh đàn cho họ khiêu vũ lần nữa. Họ mời chúng tôi ăn tối và cho ngủ lại. Sáng hôm sau, chúng tôi khởi hành từ đó để trở về Pari. Tính ra, kể từ khi ở Pari ra đi cho đến nay vừa đúng sáu tháng mười bốn ngày.

Nhưng ngày trở về chẳng giống ngày ra đi tí nào. Trời hôm nay u ám và lạnh ngắt. Trên cao không có mặt trời, hai bên lề đường không hoa, không lá. Mặt trời mùa hạ đã làm xong nhiệm vụ và sương mù mùa thu bắt đầu kéo về; từ trên chóp tường hoa đình hương không rơi lên đầu chúng tôi nữa, chỉ có lá khô trên cây úa vàng lìa cành rụng xuống. Nhưng có hề gì cái cảnh đất trời ảm đạm! Chúng tôi có một niềm

vui sướng bên trong không cần ngoại cảnh kích thích. Nói chúng tôi thì không đúng, thật ra chỉ có mỗi mình tôi là có sự hoan hỉ trong lòng. Nghĩ đến cảnh được ngã vào lòng một bà mẹ, đích là mẹ đẻ của mình, và một ông cha gọi mình bằng con, tôi sung sướng đến phát sốt lên.

Về phần Mátchia, thì càng tiến gần đến Pari, nó càng có vẻ âu sầu, nhiều khi lúi lúi đi hàng giờ không hé răng nói nửa tiếng. Nó không nói vì sao nó buồn, cho nên tôi cứ ngỡ là vì nó sợ phải xa nhau. Bởi thế, tôi không muốn nhắc lại lần nữa cái điều mà tôi đã nhiều lần giải thích, nghĩa là cha mẹ tôi không thể nào có ý định chia rẽ hai đứa tôi. Cho đến khi gần tới vùng những pháo đài ngoại vi, dừng lại ăn trưa, nó mới thổ lộ nỗi lo âu của nó. Nó ngồi trên một tảng đá, vừa ăn bánh mì vừa nói:

- Sắp đặt chân vào Pari, cậu có biết tớ nghĩ đến ai không?

- Đến ai à?

- Ừ, đến ai? Đến Garôphôli! Lão đã mãn hạn tù thì mới rắc rối! Khi người ta bảo lão đi tù, tớ quên không hỏi là tù bao lâu. Cho nên giờ phút này, có thể là lão đã được tự do rồi, và lão đã trở về chỗ trọ của lão ở phố Luócxin rồi cũng nên. Chúng mình cần tìm Bácboranh ở phố Muphota, nghĩa là ở chính khu phố của Garôphôli, ngay cạnh nhà lão. Gì sẽ xảy đến nếu tình cờ lão gặp chúng mình? Lão là chủ tớ, là cậu tớ, lão có quyền bắt tớ lại mà tớ thì không có cách nào thoát tay lão. Cậu đã từng sợ rơi trở vào tay lão Bácboranh, hẳn cậu hiểu tớ cũng sợ rơi trở vào tay Garôphôli dường nào. Chao ôi! Thương hại cho cái đầu của tớ! Ấy nhưng đau đầu thì đã thấm vào đâu bên cạnh cái đau ly biệt. Anh em ta sẽ không được gặp nhau. Sự chia rẽ vì gia đình tớ sẽ còn tàn nhẫn hơn sự chia rẽ bởi gia đình cậu biết mấy! Chắc hẳn Garôphôli cũng muốn giữ cậu và giáo dục cậu theo kiểu lão dạy học trò lão, nghĩa là có kèm roi vọt. Nhưng chắc cậu không ở, mà tớ, tớ cũng không muốn cậu làm bạn với tớ trong cảnh ấy. Cậu có bị đánh đập bao giờ đâu!

Lao theo ước vọng của mình, tôi chưa hề nghĩ đến Garôphôli. Nhưng mấy điều Mátchia vừa nói có thể xảy ra được quá! Không cần giải thích, tôi cũng hiểu chúng tôi bị đe dọa như thế nào. Tôi hỏi:

- Thế cậu muốn thế nào? Hay là cậu dừng vào Pari vậy?

- Tớ tưởng rằng nếu tớ không đi đến phố Muphota thì cũng đủ tránh được cái

rủi ro bị lão Garôphôli bắt gặp.

- Ô, thế thì cậu đừng đến phố Muphota, đề tớ đi một mình thôi. Chúng mình hẹn bảy giờ tối sẽ lại gặp nhau ở một nơi nào đó!

Cái nơi chúng tôi hẹn nhau là ở đầu cầu Đại giám mục, về phía Nhà thờ Đức Bà. Xếp đặt xong, chúng tôi lại lên đường vào thành phố.

Đến quảng trường Italia, chúng tôi chia tay nhau, bùi ngùi như thể sẽ không bao giờ gặp nhau nữa. Mátchia và Capi đi về phía vườn Bách Thảo, còn tôi thì xăm xăm đến phố Muphota, không cách quảng trường là mấy. Từ sáu tháng nay, lần đầu tiên đi một mình không có Mátchia và Capi bên cạnh, tôi thấy lòng nao nao khó chịu. Tôi tự nhủ không nên để cho cảm giác ấy làm nản lòng nhụt chí. Không phải tôi đang đi tìm Bácboranh, để rồi qua lão, tìm thấy gia đình của tôi là gì?

Tôi đã ghi tên và chỗ ở những chủ trọ của lão Bácboranh vào một mảnh giấy. Kê ra cũng là thừa! Tôi không quên chút nào, tên cũng như chỗ ở, và tôi cũng chẳng phải ngó vào giấy: Pagiô, Barabô và Sôphinê. Vào phố Muphota, người đầu tiên tôi gặp là Pagiô, trong cái quán khỏ chiếm tầng dưới một ngôi nhà khi thuê. Tôi vào quán khá mạnh dạn nhưng lại hỏi thăm ông Bácboranh với giọng run run.

- Bácboranh nào? - Chủ quán hỏi.

- Ông Bácboranh người ở Savanông.

Tôi tả hình dáng Bácboranh, nói cho đúng hơn là hình dáng mà tôi trông thấy khi lão mới ở Pari về: mặt mũi cộc cằn, vẻ người khắc nghiệt, đầu vẹo trên vai phải.

- Không biết! Ở đây không có cái của ấy!

Tôi cảm ơn y và đi thêm một quãng đường nữa, đến nhà Barabô. Ngoài nghề chứa trọ, anh này còn kiêm nghề bán hoa quả. Tôi cũng hỏi như trước. Vất vả lắm họ mới chịu để ý đến tôi. Hai vợ chồng đều bận. Chồng thì đang dùng một cái gì như cái bay thợ nề xén bột dọn cho khách, một thứ bột nhão màu xanh, mà anh ta gọi là “rau diếp”. Vợ thì mãi cãi cọ với khách hàng về một đồng xu trả thiếu. Tôi hỏi đi hỏi lại ba lần cuối cùng họ mới trả lời:

- À phải! Bácboranh... Hắn ở đây ngày trước, lâu rồi, cách đây bốn năm là ít!

- Năm chứ! - Chị vợ ngắt lời. - Tôi nhớ cả hắn còn nợ ta một tuần tiền trọ. Cái lão chết tiệt ấy bây giờ ở đâu?

Thì tôi cũng chỉ hỏi có thể! Tôi đi ra, ngán ngẩm và có phần nào lo ngại. Chỉ có Sôpinê nữa thôi. Nếu hẳn ta không biết gì ráo thì hỏi ai bây giờ? Tìm Bắcboranh ở đâu?

Cũng như Pagiô, Sôpinê là chủ quán. Khi tôi bước chân vào gian phòng ở đây ông ta nấu nướng và dọn ăn cho khách thì có nhiều người ngồi ở bàn ăn. Sôpinê đang cầm môi chan xúp vào bánh mì cho khách hàng. Tôi hỏi ông ta.

- Bắcboranh. - Ông ta đáp. - Hẳn không ở đây nữa!

Tôi run rẩy hỏi tiếp:

- Thế ông ấy ở đâu?

- Ồ, cái đó ta không biết!

Mắt tôi hoa lên thấy xoong chảo nhảy múa trên bếp.

- Bây giờ cháu phải tìm ông ta nơi nào?

- Lão ta không để địa chỉ lại!

Chắc là nỗi thất vọng đã hiện lên trên mặt tôi một cách rõ ràng và cảm động đến nỗi có một ông khách đang ăn ở bàn cạnh bếp gọi tôi hỏi:

- Cháu bé hỏi Bắcboranh làm gì?

Tôi không nói thật, không thể kể câu chuyện của tôi:

- Cháu ở làng bên, làng ông ta, Savanông ấy! Cháu mang tin của bà Bắcboranh lên cho ông ta. Bà ấy bảo cháu đến gặp ông ta ở đây.

Ông chủ quán nói với người vừa hỏi tên tôi:

- Nếu ông bạn biết Bắcboranh ở đâu thì hãy mách hộ thằng bé. Chắc là nó không có ý gì làm hại lão ta đâu, phải không chú bé?

- Ồ, thưa ông, không ạ!

Tôi lại hy vọng.

- Bắcboranh, hiện giờ hẳn đang trọ ở khách sạn Cẩngtan, ở ngõ Ôtxtéclíc. Cách đây ba tuần lão còn ở đó.

Tôi cảm ơn và ra đi. Trước khi đến ngõ Ôtxtéclíc, tôi muốn biết tin tức Garôphôli để về thuật lại với Mátchia. Chỗ này ở ngay phố Luốcxin. Chỉ cần đi mấy bước là đến cái nhà tôi đã đến với cụ Vitali. Cũng như lần đầu tôi đến, một cụ già, vẫn cụ già ngày nọ, đang mắc những tã rách lên bức tường xanh bản trong sân. Hẳn là từ

độ ấy đến này, ông không ngừng mắc tã kia lên tường nọ.

- Ông Garôphôli đã về chưa, thưa cụ? - Tôi hỏi.

Ông lão nhìn tôi không trả lời và bắt đầu ho. Tôi thấy phải tỏ ra mình biết Garôphôli ở đâu rồi, chứ không thì chả moi được gì ở cái ông lão nhặt giẻ ấy. Tôi lấy vẻ thông thạo, hỏi:

- Hắn ta vẫn còn ở đấy chứ? Chắc là hắn ta chán ngấy ra rồi!

- Có lẽ, nhưng rồi ngày giờ cũng trôi qua thôi!

- Trôi như thế nào hắn cũng cứ thấy chậm, chứ không thấy nhanh như ta!

Câu bông đùa làm ông cụ cười, và thế là lại nổi một cơn ho dữ dội. Chờ ông hết ho, tôi hỏi:

- Cụ có biết bao giờ hắn ta về không?

- Ba tháng nữa.

Garôphôli còn ở tù ba tháng, Mátchia có thể thở phào! Trong vòng ba tháng, thế nào bố mẹ tôi cũng tìm được cách không cho lão bầu ghê gớm này có hành động gì hại đến cháu lão...

Nếu tôi đã bị thất vọng cay đắng ở nhà Sôphinê thì bây giờ tôi lại tràn trề hy vọng, tôi đi tìm ngay lão Bácboranh tại khách sạn Căngtan.

Không thể chậm một phút, tôi xăm xăm đi về hướng ngõ Ôtxtéclíc, lòng tràn đầy hân hoan và hy vọng. Có lẽ vì tin vì vui mà tôi trở nên khoan dung đối với Bácboranh.

Suy cho cùng thì có lẽ lão ta cũng không đến nỗi độc ác như người ta tưởng! Không có lão, nhất định tôi sẽ chết vì đói rét ở phố Brotoi. Ừ thì đúng là lão ta đã cướp sống tôi trên tay má Bácboranh đem bán cho cụ Vitali nhưng thật tình lão có thể trìu mến một đứa trẻ mà tới lúc đó lão chưa hề nhìn thấy, và lão lại rơi vào cảnh túng thiếu nó thường dễ khuyên người ta làm vậy! Lão đương tìm tôi, lão chú ý đến tôi, và nếu tôi được gặp bố mẹ thì chính cũng là nhờ lão! Điều đó đáng được tính đến hơn là cái nỗi oán hờn nuôi mãi trong lòng tôi từ ngày từ biệt Savanông, cổ tay bị bàn tay cụ Vitali nắm chặt. Thế thì tôi vẫn phải biết ơn lão: nếu không thể quý yêu trìu mến như đối với má Bácboranh thì ít ra cũng phải coi như một trách nhiệm theo lương tâm chứ!

Đi băng qua vườn Bách thảo thì từ phố Luócxin đến ngõ Ôtxtéclíc cũng nhanh

thôi.

Chẳng mấy chốc tôi đã đến trước khách sạn mà thực ra chỉ là một cái nhà trọ tồi tàn. Chủ nhà là một bà cụ, đầu lắc lư, tai nghễnh ngãng. Tôi hỏi câu hỏi quen thuộc. Bà cụ lấy tay loa ra sau tai và bảo tôi nhắc lại. Bà nói khẽ:

- Già hơi nặng tai.

- Cháu tìm ông Bácboranh, ông Bácboranh người Savanông ấy mà! Ông ấy trọ ở nhà cụ, có phải không?

Bà cụ không đáp, đột ngột đưa hai tay lên trời, khiến con mèo đang ngủ trong lòng bà ta kinh hãi nhảy choàng xuống đất. bà kêu: “Ôi thôi! Ôi thôi”, rồi nhìn tôi, đầu càng lắc lư tợn. Bà hỏi:

- Anh là thằng bé chẳng?

- Thằng bé nào?

- Thằng bé xưa ông ta tìm.

Thằng bé xưa ông ta tìm. Nghe tiếng ấy, tim tôi đau thắt. Tôi kêu to lên:

- Ông Bácboranh!

- Mồ ma ông Bácboranh, phải nói mồ ma ông Bácboranh.

Tôi tựa vào cây thụ cảm cho khỏi ngã.

Tôi nói to lên cho bà cụ nghe thấy nhưng giọng tôi đã nghẹn đi vì xúc động:

- Vậy ra ông ấy chết rồi ư?

- Đã tám hôm rồi, ở bệnh viện Xanh Ấngtoan.

Tôi chết điếng người, Bácboranh chết rồi! Thế thì gia đình tôi, bây giờ tôi làm sao tìm ra được? Mà tìm kiếm ở đâu chứ? Bà cụ lại hỏi tiếp:

- Thế anh là thằng bé? Thằng bé mà ông ta tìm để trao trả lại gia đình giàu có của nó?

Tôi lại thấy có hy vọng. Tôi bám riết câu ấy. Tôi hỏi:

- Thế ra cụ biết?

- Già biết những cái gì mà mồ ma ông ấy hồi còn sống kể cho già nghe: ông ta bắt được một thằng bé và nuôi nấng nó, bây giờ cái gia đình mất con muốn tìm con, và ông ta đi Pari là để lùng kiếm nó.

- Nhưng còn cái gia đình đó bây giờ ở đâu rồi? Cái gia đình của tôi đó?

- Thế ra đúng anh là thằng ấy rồi, có phải không? Ủ! Đúng là anh rồi! Đích thị là anh!

Vừa lắc lư cái đầu, bà cụ vừa nhìn tôi, tận mắt. Tôi không thể để cho bà cụ nhìn ngằm nữa.

- Van cụ, xin cụ nói hết cho cháu nghe.

- Thì già còn biết gì nữa ngoài những cái già đã nói với anh... à, với cậu.

- Cụ nói cho cháu nghe những gì ông Bácboranh nói với cụ về gia đình cháu.

Thưa cụ, cụ đã thấy cháu buồn, cháu lo, cháu bối rối như thế đấy, cụ hãy thương cháu!

Bà không đáp lại và lại đưa tay lên trời lần nữa. Bà kêu: “Rõ oái ăm chưa!”

Lúc ấy có một người đàn bà, có vẻ là người giúp việc, đi vào phòng. Tức thời bà chủ khách sạn bỏ tôi để kể lể với người ấy:

- Rõ oái ăm chưa! Cái anh bé này, cái cậu mà chị thấy đó, là người mà mỗ ma ông Bácboranh nói chuyện. Cậu ấy đến mà Bácboranh thì lại không còn nữa. Rõ oái ăm chưa!

- Ông Bácboranh không hề nói gì với cụ về gia đình cháu ư?

- Nói nhiều, hàng chục lần, hàng trăm lần ấy chứ! Một gia đình giàu có.

- Gia đình ấy ở đâu? Tên họ là gì?

- Ấy đấy! Bácboranh không hề nói những cái ấy với tôi. Cậu hiểu chứ, ông ta giữ bí mật. Ông ta muốn một mình lĩnh thưởng, cái đó đúng thôi. Chả ông ta là một anh láu cá mà!

Chao ôi! Phải, tôi hiểu lắm, tôi hiểu cái điều bà cụ nói quá đi chứ! Tôi hiểu rằng sống để dạ chết mang đi, Bácboranh đã mang theo xuống mồ cái điều bí mật về gia đình dòng họ tôi. Tôi đi gần tới đích như thế chỉ để mà hồng tuột. Hỡi ôi, những mộng đẹp, những niềm tin! Tôi lại hỏi bà cụ:

- Thế cụ có biết có người nào được Bácboranh nói cho biết nhiều hơn cụ không?

- Bácboranh có đại gì mà thổ lộ với ai! Ông ta đa nghi lắm.

- Cụ có thấy người nào trong nhà cháu đến tìm ông ấy không?

- Không hề thấy!

- Hoặc cụ có biết một vài ông bạn thân của ông ta được nghe ông ta kể chuyện gia đình cháu không?

- Ông ta không có bạn bè!

Tôi ôm đầu suy nghĩ. Nhưng nghĩ mãi cũng không thấy có dấu hiệu gì có thể mách bảo cho mình. Vả chẳng tôi xúc động quá, bối rối quá nên không thể nào suy nghĩ có mạch lạc. Bà cụ cũng nghĩ ngợi một hồi lâu rồi nói:

- Có lần ông ta nhận được một phong thư bảo đảm.

- Thư từ đâu đến thưa cụ?

- Tôi không biết! Người phát thư trao thẳng cho ông ấy, tôi không trông thấy con dấu!

- Chắc chúng ta có thể tìm lại được bức thư ấy chứ nhỉ?

- Sau khi ông ta chết, chúng tôi có lục trong đồ đạc ông ta để lại.Ồ! Không phải vì tọc mạch đâu, mà chỉ cốt để báo tin cho bà vợ. Chúng tôi không tìm thấy gì cả. Ở bệnh viện cũng vậy, người ta không tìm thấy giấy tờ gì trong áo quần của ông ta cả! Giá mà trước kia ông ta không nói mình ở Savanông thì hẳn người ta không thể báo tin cho bà vợ ông ta biết.

- Thế má Bắcboranh đã được biết?

- Hẳn thế!

Tôi đứng lặng hồi lâu, không nói năng gì. Nói gì, hỏi gì bây giờ? Có biết cái gì, họ đều nói cả với tôi rồi. Mà họ có biết gì đâu! Lẽ thường, họ đã làm đủ mọi cách để tìm hiểu cái điều mà Bắcboranh cố giấu họ. Tôi chào bà cụ rồi tiến ra cửa. Bà cụ hỏi:

- Thế cậu đi đâu đấy?

- Đi về với bạn cháu.

- À, cậu có một người bạn à?

- Vâng.

- Cậu ấy ở Pari?

- Chúng cháu mới đến Pari sáng nay.

- Thế thì, này cậu, nếu cậu chưa giữ chỗ ở khách sạn nào thì cậu cứ việc lại đây. Cậu ở đây rất tốt, tôi có thể nói khoe như vậy không ngoa. Cái nhà trọ này là một nhà lương thiện. Nên chú ý là thân nhân cậu đang tìm cậu, cho nên khi chờ mãi không

được tin tức gì của Bábóranh, tất thế nào họ cũng đến hỏi ở đây chứ còn chạy đâu! Như vậy thì cậu sẽ có mặt ở đây để đón tiếp gia đình cậu. Tiện như thế đây! Còn nếu cậu không ở đây thì người ta biết tìm đâu cho ra cậu! Tôi nói thế là vì cậu thôi! Bạn cậu bao nhiêu tuổi?

- Nó bé hơn cháu chút ít!

- Thử nghĩ xem! Hai thiếu niên như thế đây lạc lõng giữa Pari đô hội. Tránh sao khỏi gặp nhiều người xấu! Có những khách sạn có nhiều người không tốt lui tới! Không phải như ở đây đâu, ở đây thì thật yên tĩnh! Cái khu phố này bó buộc phải thế!

Tôi cũng chẳng tin hẳn là khu phố này ưa yên tĩnh. Dù sao thì khách sạn Căngtan cũng là một khách sạn thuộc loại bản nhất và tồi nhất trần gian. Tuy vậy, đề nghị của bà cụ cũng đáng chú ý. Và lại kén chọn lúc này là không phải lúc... Ở khách sạn Căngtan thì không phải trả nhiều tiền mà hiện nay chính chúng tôi cần ăn tiêu dè xẻn. Ô! Cái thằng Mátchia thế mà nó nói chí phải! Nó muốn kiếm tiền trên con đường Drody đi Pari. Nếu không có mười bảy phờrăng trong lưng thì nay biết xoay sở ra sao! Tôi hỏi:

- Cho hai anh em chúng cháu thuê một cái phòng, cụ lấy bao nhiêu?

- Mỗi ngày mười xu. Có đắt không nào?

- Thế thì tôi nay chúng cháu sẽ trở lại!

- Hãy về sớm nhé, Pari ban đêm nguy hiểm đấy!

Trước khi trở về, tôi phải đến nơi hẹn để gặp Mátchia nhưng còn lâu mới đến giờ hẹn. Không có việc gì làm tôi buồn rầu đi về phía vườn Bách thảo, tìm một cái ghế ở nơi vắng vẻ mà ngồi! Phải chăng cứ hết nạn nọ đến nạn kia, tôi phải nếm cho đủ mùi đau khổ? Phải chăng mỗi khi tôi vừa với tay nắm cành cây để có thể ngồi vững chãi thì cành cây gãy rắc dưới tay, làm cho tôi ngã xuống? Cứ mãi như thế! Lão Bábóranh chết đúng cái lúc tôi cần đến lão thì quả là do cái số kiếp của tôi nó xui nên. Và cũng do số kiếp của tôi xui khiến cho nên gặp phải lão là con người háms lợi, lão giấu biệt tên họ và chỗ ở của người đã ủy thác cho lão lòng kiếm tôi, người đó có lẽ là cha tôi.

Tôi đang ngồi ở một xó dưới bóng mát của một cây xanh tốt, ứa nước mắt mà suy nghĩ như vậy, thì có một gia đình nhỏ đi đến: một ông và một bà, theo sau là

thằng bé kéo chiếc xe con, đến ngồi ở một chiếc ghế trước mặt tôi. Họ gọi đứa bé. Đứa bé bỏ xe ra, dang hai tay chạy đến với bố mẹ. Người cha ôm nó vào lòng, đặt những cái hôn rất kêu lên tóc nó. Xong ông trao nó qua cho bà mẹ, bà cũng hôn nó nhiều lần, cùng hôn ở một chỗ. Đứa bé cười giòn tan, khum khum đôi bàn tay xinh xẻo bụ bẫm vỗ vỗ vào má bố mẹ nó.

Trước cảnh hạnh phúc gia đình ấy, bất giác nước mắt tôi tuôn rơi. Tôi chưa được hôn hít như thế bao giờ và liệu tôi có hy vọng được hôn hít như thế bao giờ không?

Tôi bỗng nảy ra ý định. Tôi lấy thụ cầm gảy nhẹ nhẹ một bài “van” cho thằng bé nghe. Nó nhịp nhịp đôi chân bé xiu của nó. Người bố đến bên tôi, đưa cho tôi một đồng bạc. Tôi lễ phép từ chối:

- Thưa ông, không, cháu không lấy, xin ông vui lòng. Ông để cho cháu cái thú được làm vui giấy lát cho em bé con ông, em kháu quá!

Ông khách chăm chú nhìn tôi. Nhưng giữa lúc ấy một người gác vườn đến. Mặc những lời phản kháng của ông khách, người gác vườn ra lệnh cho tôi đi ra ngay, nếu không muốn ngồi tù vì tội chơi nhạc trong công viên. Tôi quàng đàn lên vai rồi ra đi, thỉnh thoảng lại ngoái cổ nhìn hai ông bà ấy. Họ trông theo tôi, bùi ngùi. Cũng vẫn chưa tới giờ hẹn đến cầu Đại giám mục để gặp Mátchia, tôi thần thờ trên bờ sông, ngắm dòng nước chảy.

Đêm đến, đèn khi sáng lên. Bảy giờ tôi mới đi về phía Nhà thờ Đức Bà có hai ngọn tháp in bóng sẫm trên nền trời đỏ rực đằng Tây. Đến đó, tôi tìm được một chỗ và ngồi xuống khoan khoái, vì hai chân tôi rời rã như đã đi một độ đường quá xa, và tôi trở lại với những suy nghĩ phiến não. Chưa bao giờ tôi cảm thấy mình rã rời, mệt mỏi như thế này. Ở tôi, chung quanh tôi, thấy đều ảm đạm. Trong cái đô thành Pari bát ngát, sáng trưng, ồn ào và hối hả này, tôi lại càng cảm thấy bơ vơ hơn bất cứ lúc nào ngày giữa đồng không mông quạnh hoặc trong rừng rậm âm u.

Khách qua đường thỉnh thoảng ngoảnh lại nhìn tôi. Những đôi với tôi, sự tò mò hoặc lòng thương cảm của họ nào có nghĩa lý gì! Tôi đâu có trông chờ sự cảm cảnh của những kẻ bàng quan!

Chỉ còn một cách giải phiền là nhắm đếm những tiếng chuông buông rơi

quanh tôi. Thế là tôi lại tính toán xem còn phải chờ đợi bao lâu nữa mới lấy lại sức lực và dũng khí từ tình bạn của Mátchia! Nghĩ rằng mình sắp được gặp đôi mắt dễ thương, dịu hiền và tươi vui của nó, tôi phấn chấn lên nhiều.

Vào khoảng gần bảy giờ, tôi nghe thấy một tiếng sủa mừng rỡ. Ngay sau đó một vật trắng từ trong bóng tối lao đến phía tôi. Tôi chưa kịp nghĩ ra thì con Capi đã nhảy lên đùi tôi, liếm lấy liếm để hai bàn tay tôi. Tôi ôm nó, hôn lên mũi nó. Phút sau, Mátchia xuất hiện. Từ xa, nó đã kêu lên:

- Thế nào?

- Bácboranh chết rồi!

Nó rảo chân chạy lên để chóng đến bên tôi. Bằng mấy lời vội vã, tôi kể cho nó nghe tôi đã làm gì và biết được những gì. Nó buồn lắm, điều đó khiến tôi cảm thấy dễ chịu: tôi nghiệm rằng mặc dù Mátchia lo nếu tôi tìm thấy gia đình tôi thì nó chẳng gặp hay gì cả, mặc dù thế, nó vẫn thành tâm mong muốn tôi tìm gặp được bố mẹ. Âu yếm và trù mến, nó cố an ủi tôi, nhất là thuyết phục tôi không nên nản chí:

- Bố mẹ cậu đã tìm được ra Bácboranh thì nay sẽ lo ngại khi không thấy tin tức gì về lão ta nữa. Cho nên họ sẽ tìm hiểu xem có việc gì xảy đến với lão và tất nhiên họ sẽ đến khách sạn Căngtan. Thôi, ta tới khách sạn Căngtan đi thôi. Bất quá chậm mấy ngày, thế thôi!

Bà cụ có cái đầu lắc lư cũng nói với tôi như thế, nhưng cũng vẫn những lời ấy mà Mátchia nói thì tác dụng hẳn. Hiển nhiên đây chỉ là vấn đề chậm trễ chút ít thôi. Thế mà mình đã đâm phiền muộn và chán nản, thật là trẻ con! Thấy trong người bình tĩnh hơn, tôi bèn thuật cho Mátchia nghe điều tôi biết được về Garôphôli. Nó reo lên:

- Còn ba tháng nữa!

Thế là nó nhảy một điệu vũ ở giữa đường phố, vừa nhảy vừa hát. Bỗng dưng nó dừng lại và đến bên tôi:

- Rõ thật là gia đình đằng này và gia đình đằng ấy khác nhau quá lắm! Cậu mất gia đình, cậu rầu rĩ. Mình mất gia đình, mình hát vang.

- Một ông cậu, đâu đã là gia đình! Ý mình muốn nói một ông cậu như Garôphôli. Chứ giả thử cậu mất em Crítxtina của cậu thì cậu có nhảy múa không nào?

- Chao ôi! Đừng nói đại!

- Đấy, thấy chưa!

Chúng tôi men theo bờ sông để đi đến phố Ôtxtéclíc. Không mờ mắt vì xúc động nữa, bây giờ tôi mới thấy sông Xen ban đêm có ánh trắng thật là đẹp: trắng rằm rọi ánh sáng xuống mặt nước sáng rõ như một tấm gương mênh mông và di động, rắc những vảy bạc sóng sánh đó đây.

Khách sạn Căngtan là một khách sạn lương thiện, nhưng không phải là một khách sạn đẹp. Chúng tôi được xếp vào một buồng con áp mái, chật đến nỗi khi một đứa đứng thì một đứa phải ngồi trên giường. Tôi không thể không nghĩ rằng đâu phải trong một gian phòng thế này mà tôi hy vọng được nghỉ lưng! Và những tấm chăn trải giường bằng vải thô đã ngả màu cháo lòng, sánh sao được những tấm tã đẹp, biết bao lần má Bácboranh đã tả cho tôi biết! Miếng bánh mì trát phomát Italia, mà người ta dọn cho chúng tôi ăn tối, thật khác xa với bữa tiệc thịnh soạn tôi dự định thết Mátchia. Nhưng đã mất đi đâu! Chỉ cần chờ ít lâu thôi. Tôi ngủ thiếp đi với ý nghĩ ấy.

TÌM KIẾM

Sáng hôm sau, việc đầu tiên của tôi là viết thư cho má Bắcboranh tin cho má rõ những điều tôi mới được biết. Đối với sức của tôi, đây không phải là một công việc nhỏ. Ai đành lòng nói cộc lốc với má rằng chồng má đã qua đời. Má yêu mến “anh Giêrôm” của má. Má với ông ấy đã ăn ở với nhau mấy chục năm nay, nếu mình không chia sẻ nỗi đau buồn với má thì sẽ phiền lòng má.

Hì hục mãi, cuối cùng tôi cũng viết xong lá thư. Suốt thư, tôi cứ nhắc đi nhắc lại là tôi thương má. Tất nhiên tôi có kể cho má nghe sự thất vọng vừa qua và những hy vọng hiện nay của tôi. Nói cho đúng thì chỉ việc này là tôi nói đến nhiều nhất. Tôi nhờ má tin ngay cho tôi biết nếu má được thư của gia đình tôi gửi hỏi tin tức ông Bắcboranh, nhất là cần nhớ gửi địa chỉ đến cho tôi: gửi đến khách sạn Cẩngtan, ở Pari.

Xong nhiệm vụ ấy, còn một nhiệm vụ thứ hai nữa đối với ông bố Lidor. Nhiệm vụ này cũng khó khăn không kém. Khi ở Đrody, tôi nói với Lidor rằng hễ đến Pari, lần đi phổ đầu tiên của tôi là đi thăm ông bố em ở nhà lao. Tôi giải thích là nếu cha mẹ tôi mà giàu có như tôi tin tưởng, thì tôi sẽ xin tiền trả nợ cho bác Acanh; như vậy, tôi đến nhà lao chỉ để giải phóng cho bác và đưa bác đi với tôi thôi. Việc này nằm trong chương trình những niềm vui tôi đã vạch sẵn cho mình. Trước tiên là bác Acanh, sau đến má Bắcboranh, rồi lần lượt đến Lidor, Êchiennét, Aloxi, Bắnggiamanh. Về phần Mátchia thì tất nhiên tôi được cái gì, nó được cái ấy, và hạnh phúc của tôi sẽ làm nên hạnh phúc của nó. Thế mà nay phải tay không mà đến nhà lao mới chán nản làm sao! Đến gặp bác Acanh mà vẫn bó tay như ngày từ già bác, không giúp được gì, không đền ơn đáp nghĩa.

Cũng may là tôi có những lời âu yếm và những cái hôn mà Lidor và Aloxi trao gửi để mang đến cho bác. Niềm vui sướng của người cha chắc sẽ xoa dịu nỗi ân hận trong lòng tôi và tôi cũng được hời dạ vì đã giúp ông được nhiều ít, trong khi chờ cơ hội làm hơn. Mátchia thích xem nhà tù quá nên đi theo tôi, vả lại tôi cũng muốn cho nó biết mặt người trong hai năm trời đã coi tôi như con. Bây giờ tôi đã biết cái mẹo làm thế nào để vào nhà lao Clisy, nên chúng tôi không phải đứng trơ ra và chờ đợi rất

lâu trước cổng lớn như lần trước nữa.

Người ta cho chúng tôi vào phòng đợi và lát sau thì bác Acanh đến. Từ bục cửa, bác đã dang tay ra đón tôi. Bác vừa ôm vừa nói:

- Ôi! Cái thằng bé ngoan! Thằng cháu Rêmi trung hậu!

Tôi báo tin về Lidơ và Aloxi ngay. Rồi khi tôi muốn bày tỏ vì sao tôi không thể đến chị Êchiennét thì ông nói:

- Thế bố mẹ cháu?

- Bác biết chuyện rồi sao?

Bác nói rằng cách đây nửa tháng, Bácboranh có tìm đến bác.

- Lão ta chết rồi. - Tôi nói.

- Tai hại chưa!

Bác nói cho tôi biết vì sao Bácboranh đến tìm bác để hỏi tin tức tôi: đến Pari thì Bácboranh tới nhà Garôphôli và tất nhiên là không gặp hấn ta. Lão bèn đi rất xa, về tận tỉnh có cái nhà lao đang giam hấn, để hỏi về tôi. Tên này cho lão biết sau khi cụ Vitali mất đi, thì tôi được một người trồng vườn tên là Acanh đem về nuôi. Bácboranh bèn trở về Pari đến khu Glaxie, ở đây người ta cho lão biết người trồng vườn ấy hiện đang bị giam giữ ở Clisy. Lão đến nhà lao và bác Acanh nói cho lão biết tôi đi chu du nước Pháp như thế nào, cho nên, dù bây giờ không biết rõ tôi ở đâu, nhưng đến một lúc nào đó, nhất định tôi sẽ ghé lại thăm một trong những đứa con bác ấy. Bởi thế, chính tay bác Acanh đã viết mấy lá thư cho tôi và gửi đến Đrôdy, Vácxo, Étxnăngđơ và Xanh Căngtăng cùng một lúc. Tôi không nhận được thư bác gửi đến Đrôdy chắc là vì tôi đi rồi thư mới đến. Tôi hỏi:

- Thế Bácboranh có nói gì với bác về cha mẹ cháu không?

- Không! Chỉ nói tí chút, chả có ích lợi mấy. Lão nói cha mẹ cháu đã dò hỏi phòng cảnh sát khu Anh Validơ và biết rằng đứa bé bị vứt bỏ ở phố Borotoi đã được một người thợ nề nhặt về nuôi. Họ đến tìm cháu ở nhà lão Bácboranh. Không thấy cháu họ đã nhờ lão lòng kiêu giúp họ.

- Lão không nói tên của cha mẹ cháu, không nói gì về quê quán cháu hay sao?

- Bác hỏi thì lão bảo để rồi sẽ nói chuyện. Bác chẳng buồn nhắc lại. Bác hiểu rằng lão ta giấu kỹ tên tuổi bố mẹ cháu chỉ vì lão sợ không được hưởng một mình tất

cả món thù lao lớn như lão mong muốn: chẳng là bác cũng có nuôi nấng cháu nên cái lão Bácboranh ấy tưởng là bác muốn được đền công. Vì thế, bác tiễn lão ra ngay và từ đó không thấy tăm hơi lão đâu nữa. Bác không ngờ lão đã qua đời. Hóa ra có cha mẹ mà vì sự tính toán của lão keo bần ấy thành ra cháu chẳng biết cha mẹ cháu là ai, ở đâu!

Tôi bày tỏ niềm hy vọng của chúng tôi. Bác cho rằng tin tưởng như thế là phải và viện ra nhiều lý lẽ xác đáng để khuyến khích tôi:

- Bố mẹ cháu đã moi lão Bácboranh ở tận Savanông ra, rồi Bácboranh lại truy ra Garôphôli và tìm ra được cả bác ở đây nữa, thì tất người ta sẽ tìm thấy cháu ở khách sạn Căngtan thôi! Hãy ở đây mà chờ!

Những lời lẽ ấy khiến tôi cảm thấy dễ chịu và trở lại vui vẻ. Tôi nói chuyện Lido, Aloxi và chuyện tôi bị vùi trong hầm mỏ. Khi tôi kể hết, bác than thở:

- Cái nghề sao mà hiểm nghèo thế! Mà thằng Aloxi lại làm cái nghề ấy mới tội chứ! Chà! Hồi nó trông yên chi thì sung sướng hơn biết bao nhiêu.

- Thời ấy rồi sẽ trở lại, bác ạ!

- Ôn trời mà được như cháu nói, cháu Rêmi yêu mến ạ!

Lưỡi tôi ngo nguậy muốn nói rằng không lâu nữa bố mẹ tôi sẽ vận động cho bác ra tù. Nhưng tôi kịp nghĩ rằng không nên khoe trước những điều tốt mình định mang lại cho người ta. Tôi chỉ nói không bao lâu nữa bác sẽ ra khỏi nhà tù và con cái sẽ quây quần bên bác. Khi ra đường, Mátchia nói:

- Trong khi chờ đợi cái giờ phút tốt đẹp ấy, mình có ý kiến là chúng ta không nên bỏ phí thời gian. Phải kiếm tiền đi!

- Giá thử mấy hôm trước, dọc đường chúng ta không dành nhiều thì giờ kiếm tiền như thế thì hẳn chúng ta đã đến Pari kịp cho gặp lão Bácboranh.

- Cái đó đúng! Làm cho cậu đến chậm, tớ đã tự trách mình bao nhiêu rồi, cậu đừng trách tớ nữa!

- Tớ có trách móc gì cậu đâu, Mátchia thân mến ạ! Tớ cam đoan với cậu như thế. Không có cậu, làm sao tớ mua được con búp bê cho Lido? Không có cậu, hẳn lúc này chúng mình phải vất vưởng trên vỉa hè thành phố Pari, không có một đồng xu nào để nuôi miệng.

- Đã thế thì thế này nhé: cậu đã cho cái việc tớ muốn làm cho có tiền là phải thì giờ đây ta hăng cứ coi là phải. Vả chăng, chúng mình có việc gì đáng làm hơn là ca hát và biểu diễn cái chương trình của đoàn ta. Còn như dạo chơi đây đó, thì ta hãy chờ khi cậu có xe ngựa, đỡ mệt hơn. Gì chứ, ở Pari thì tớ coi như ở nhà vậy, tớ biết rõ chỗ nào là chỗ hời.

Mátchia quả biết rõ những chỗ kiếm ra tiền, những quảng trường, những sân họp đặc biệt, những hiệu cà phê, cho nên tối hôm đó, trước khi đi ngủ chúng tôi đếm lại số tiền thu được thì thấy những mười bốn phờăng. Thế là khi sắp đi ngủ, tôi nhớ lại một câu quen thuộc của cụ Vitali nói rằng của cải chỉ đến với người không cần đến nó. Thu được khá thế này hẳn là dấu hiệu bố mẹ tôi sắp đến, chỉ ngày một ngày hai, vì chính tôi không cần tiền nữa, tiền mới đổ xô về như vậy.

Tôi tin chắc ở linh tính của tôi nên hôm sau, tôi sẵn sàng nằm ỳ ở khách sạn, nếu Mátchia không thúc ép tôi dậy đi. Nó lại bắt tôi đàn, tôi hát, và ngày hôm đó, chúng tôi lại thu mười một phờăng, Mátchia vừa cười, vừa nói:

- Ta không trở nên giàu có nhờ của cải của bố mẹ cậu thì tự tay ta, với sức ta, ta cũng sẽ làm nên giàu có được đấy! Mà như thế thì tuyệt!

Ba ngày trôi qua như thế mà vẫn không có gì mới lạ xảy đến. Ngày nào chị giúp việc ở khách sạn cũng chỉ trả lời tôi một câu, như một điệp khúc bất diệt: “Không có ai hỏi ông Bácboranh cả và tôi cũng không nhận được thư nào gửi cho cậu hoặc cho ông ta”. Mãi đến ngày thứ tư chị ta mới đưa cho tôi một phong thư. Đó là thư trả lời của má Bácboranh do má nhờ người ta viết. Thư má nói rằng má đã được báo tin chồng má mất và trước đó ít lâu, má có nhận được thư của ông ấy. Cái thư đó có nói đến tung tích gia đình tôi, má nghĩ rằng nó có thể giúp ích cho tôi nên mới chuyển theo tôi. Mátchia reo:

- Mau lên, mau lên. Mau xem thư của lão Bácboranh đi!

Tôi mở phong bì, tay run run, lòng như thắt lại:

“Tôi đang nằm viện, ốm nặng lắm, có lẽ không qua khỏi. Giá tôi có đủ sức thì tôi kể cho u nó nghe tôi lâm bệnh như thế nào. Nhưng kể chẳng ích gì, tốt hơn là đi ngay vào công việc gấp rút này. Tôi viết thư cho u nó cốt để dặn dò u nó, nếu chẳng may tôi có mệnh hệ nào thì u nó phải viết thư cho các ông Gorét và Goli,

công viên Grin, quán trọ Linhcôn, ở London. Họ là những người thừa biệ̣n được ủy nhiệm lòng tìm Rêmi. U nó nói với họ rằng chỉ có u nó là biết tung tích thằng bé và u nó nhớ đòi tiền công cho xứng đáng để u nó có chút dư dật mà sống no ấm trong lúc tuổi già. Muốn biết Rêmi bây giờ thế nào thì u nó cứ việc gửi thư hỏi lão Acanh, trước làm nghề trồng vườn, bây giờ bị tù tại nhà lao Clisy ở Pari. Thư từ, u nó nhờ cha xư viết tắt, chứ trong công việc này đừng có tin ai. Khi nào u nó biết chắc tôi đã chết rồi thì chừng đó, làm gì hãy làm.

Tôi hôn u nó lần cuối cùng đây.

“Bácboranh”

Tôi chưa đọc hết câu cuối thì Mátchia đã nhảy choàng lên, hét:

- Đi London đi thôi!

Tôi đang còn ngạc nhiên về những điều tôi vừa đọc nên chỉ đưa mắt nhìn Mátchia, không hiểu nó nói gì. Nó tiếp:

- Trong thư, lão Bácboranh chẳng bảo rằng những người thừa biệ̣n người Anh được ủy nhiệm lòng tìm cậu là gì! Cái đó có nghĩa là bố mẹ cậu cũng là người Anh, phải không nào?

- Cậu không thích là người Anh à?

- Giá tớ là người Pháp, cùng một Tổ quốc với Lidor và lũ trẻ nhà ấy thì thích hơn.

- Tớ thì lại muốn cho cậu là người Italia kia!

- Nếu tớ là người Anh thì tớ sẽ là đồng bào của Áctơ và bà Miligon.

- Thế nào? Nếu cậu là người Anh à? Cái đó chắc chắn rồi chứ còn nếu niếc gì nữa! Nếu bố mẹ cậu là người Pháp thì có đâu lại đi nhờ cậu bọn thừa biệ̣n Anh lòng kiếm đưa con đánh mất, ở nước Pháp? Cậu đã là người Anh thì phải sang Anh đi. Đó là cách tốt nhất để cậu nhích gần đến bố mẹ. Hay là ta viết thư cho các lão thừa biệ̣n ấy?

- Viết làm gì? Gặp nhau nói thẳng với nhau dễ ăn ý hơn là dùng thư từ. Khi chúng mình đến Pari, chúng mình còn mười bảy phờrăng. Một hôm sau chúng mình kiếm được mười bốn, hôm khác mười một, hôm sau nữa chín, thế là cộng được năm mươi một phờrăng. Chúng mình đã tiêu hết tám, thế là còn bốn mươi ba. Đi London

thừa đi ấy chứ! Chúng mình đến Bulônơ xuống tàu đi London, chả tốn là bao!

- Cậu chưa ở thành phố London chứ?

- Cậu thừa biết là chưa. Thế nhưng ở gánh xiếc Gátxô có hai anh hề người Anh. Họ hay nói chuyện thành phố London với tớ. Họ còn dạy tớ một số tiếng Anh đủ để trò chuyện với nhau thế nào cho bà lão Gátxô, tò mò như một con vọ, không nghe ra gì hết. Tớ sẽ đưa cậu đi London.

- Tớ cũng vậy, tớ có học tiếng Anh với cụ Vitali.

- Ủ, nhưng đã ba năm rồi, chắc cậu quên hết, chứ còn tớ thì tớ nhớ. Rồi cậu xem. Với lại tớ ưng đi London không phải chỉ vì muốn giúp cậu mà thôi. Nói thật với nhau, tớ còn một lí do nữa.

- Lý do gì?

- Nếu bố mẹ cậu đến đón cậu ở Pari thì có thể người ta không mang tớ đi với cậu. Còn như tớ mà sang Anh thì người ta không nỡ đuổi tớ về.

Phỏng đoán như vậy có phần xúc phạm đến bố mẹ tôi đấy nhưng xét cho cùng thì cũng không hẳn là không có lý. Dù muốn một điều gì đó có thể xảy ra đi nữa thì tôi cũng phải ngăn chặn, tức là phải đồng ý đi London ngay với Mátchia. Tôi nói:

- Ta đi chứ?

- Cậu bằng lòng chứ?

Trong dăm phút, chúng tôi đã soạn xong xác và xuống dưới nhà, sẵn sàng đi ra đi. Trông thấy chúng tôi đóng bộ như thế, bà chủ khách sạn Căngtan phản kháng:

- Coi cái cậu cả kìa! (cậu cả là tôi) Cậu không đợi ông bà nhà ta à? Đợi lại thì hơn đấy, cậu ạ! Với lại, để cho ông bà nhà ta đến sẽ thấy cậu quý tử được chăm sóc tử tế như thế nào chứ!

Nhưng cái tài hùng biện ấy không giữ chân tôi được. Trả tiền trọ xong, tôi đi ra đường. Mátchia và Capi đã ra trước, đứng đó đợi tôi. Bà cụ hỏi:

- Thế thì cậu nên đi đâu chỉ lại đây!

Phải rồi, đi đâu chỉ lại có lẽ cũng hay. Tôi viết vào quyển sổ của bà.

- Ở London! Bà cụ kêu. - Hai thiếu niên thế này mà vào giữa London! Lại bằng đường trường! Lại vượt biển khơi nữa chứ!

Trước khi lên đường đi Bulônơ, phải đến chào tạm biệt ông bố đã chứ!

Nhưng buổi chào tạm biệt này không buồn thảm! Bố Acanh sung sướng được biết là tôi sắp gặp gia đình, và tôi cũng rất vui mừng được nhắc lại với ông rằng nhất định tôi sẽ cùng bố mẹ trở lại ngay đây để cảm ơn ông.

- Thôi, chào con, chúc con may mắn, ta sẽ gặp nhau! Nếu vì một lý do nào đó mà con chưa trở lại được như ý muốn, con cứ viết thư cho ta cũng được!

- Nhất định con sẽ trở lại!

Ngày hôm ấy, chúng tôi đi một mạch đến Moátxen và xin ngủ nhờ ở một trang trại vì cần phải ăn tiêu dè xẻn để dành tiền mua vé tàu vượt biển. Mátchia nói chả tốn bao nhiêu, nhưng chả tốn “bao nhiêu” là từng nào mới được chứ?

Vừa đi đường, tôi vừa học tiếng Anh với Mátchia.

Tôi hết sức băn khoăn về một ý nghĩ nó làm cho tôi mất tươi vui hỉ hả: chẳng hay bố mẹ tôi có nghe được tiếng Pháp hay tiếng Italia không nhỉ? Làm thế nào trò chuyện với nhau nếu như bố mẹ tôi chỉ nói tiếng Anh thôi? Nếu mà thế thì bất tiện biết bao nhiêu! Nếu có anh chị em thì tôi sẽ nói gì với họ cho được? Chưa nói chuyện được với anh chị em thì chắc anh chị em coi như người ngoài thôi! Từ khi ở Savanông ra đi, tôi đã nhiều lần hình dung trước cái cảnh đoàn tụ, và chưa bao giờ tôi thoáng nghĩ rằng mình có thể bị cụt hứng như thế này. Chắc là còn lâu nữa tôi mới học thông được tiếng Anh, chừng như nó cũng khó học thật!

Từ Pari đến Bulônơ, chúng tôi đi mất tám ngày vì phải dừng lại ở các thị trấn lớn trên đường đi để biểu diễn gây lại vốn. Tôi Bulônơ, chúng tôi vẫn còn được ba mươi hai phờrăng thừa mua vé tàu. Đến Bulônơ, trước hết chúng tôi đi dạo xem cái đập ở cảng, vì Mátchia chưa bao giờ trông thấy biển bao giờ. Nó đứng sững mấy phút, mắt nhìn đắm vào cỏi mù mù, tăm tăm, ở chân trời xa tắp rồi tặc lưỡi bảo là xấu lắm, buồn lắm và bẩn nữa.

Thế là chúng tôi tranh luận. Ngày thường chúng tôi vẫn hay nói đến biển và bao giờ tôi cũng nói với nó rằng cảnh biển là cảnh đẹp nhất trên đời. Cho nên tôi bênh vực ý kiến ấy. Mátchia nói:

- Có lẽ cậu nói có lý khi mặt biển xanh biếc như cậu trông thấy ở Xétơ và thuật lại với tớ. Nhưng mà khi biển như biển này, vàng kạch và xanh lục, bên trên là trời xám xịt với những đám mây lớn âm u thì biển xấu, xấu lắm, tớ chẳng thích đi trên

ấy tí nào...

Thường thường, Mátchia với tôi, chúng tôi vẫn dễ dàng nhất trí với nhau: hoặc là nó đồng ý với tôi hoặc là tôi cũng tỏ ra hợp ý với nó. Nhưng lần này tôi cứ khư khư giữ ý mình và tôi cho rằng mặc dầu một màu xanh lục, nhìn xuống thì mờ mờ, nhìn lên thì mây kéo ủa ùn theo gió thổi loạn xạ. Vùng biển này vẫn vô cùng đẹp hơn một cái biển xanh biếc dưới một bầu trời xanh lam.

Mátchia đáp lại: “Chỉ vì cậu là người Anh cho nên mới nói như vậy và cậu yêu thích cái biển tòi tệ này chẳng qua vì nó là biển của xứ sở quê hương đây thôi!”

Tàu đi London sẽ nhổ neo vào bốn giờ sáng hôm sau. Mới ba giờ rưỡi, chúng tôi đã lên tàu, cô tìm lấy một chỗ tốt. Chúng tôi nấp sau một đồng thùng gỗ để che bớt ngọn gió bắc lạnh và ẩm ướt. Dưới ánh sáng của mấy chiếc đèn lồng um khói, người ta bốc hàng xuống tàu, ròng rọc rít, những kết hàng thả xuống hầm tàu kêu răng rắc, thủy thủ chốc chốc lại thét lên vài tiếng với giọng ồ ồ. Át cả mọi tiếng huyền não là tiếng xì xụp của hơi nước, từ máy bốc lên thành những cuộn trắng. Một hồi chuông réo, dây cáp buông xuống nước và thế là chúng tôi lên đường. Lên đường về quê hương tôi.

Tôi thường nói với Mátchia rằng không có gì lý thú bằng đi chơi trên tàu thủy. Mình lướt êm ru trên mặt nước, không hề biết đã đi mấy đổi đường. Thật là mê ly - như một giấc mơ.

Nói như vậy là tôi nghĩ đến thuyền Thiên Nga và cuộc du hành trên kênh Nam. Nhưng biển không giống sông đào. Vừa đi khỏi đập thì con tàu hình như đâm sâu xuống rốn nước lần nữa, cứ thế liên tục bốn năm bận, chẳng khác những chuyển động ấy, hơi nước từ ống khói thoát ra với tiếng rít chát tai rồi đột ngột lặng im. Bây giờ chỉ còn nghe tiếng guồng gạt nước(1) lúc ở mạn bên này, lúc ở mạn bên kia tùy con tàu nghiêng bên nào. Mátchia nói: “Lướt êm quá nhỉ!” Tôi không biết đáp thế nào vì lúc bấy giờ tôi có biết sóng ngang ở cửa biển là thế nào đâu!

Thật ra thì không phải chỉ có sóng ngang(2) làm cho tàu tròn trành; hôm ấy ngoài khơi, biển cũng động nữa.

Mátchia lặng thinh đã lâu bỗng nhiên vùng dậy. Tôi hỏi:

- Cậu làm sao thế?

- Tớ thấy nó nhảy nhót nhiều quá, ruột gan tớ lộn lên đây!
- Say sóng đây!
- Hẳn rồi! Mình cảm thấy rõ quá!

Mấy phút sau, nó chạy lên mạn tàu vịn vào be. Tội nghiệp! Nó mệt quá! Tôi cố ôm nó vào lòng, áp đầu nó trong ngực tôi, nó cũng không khỏi. Nó rên rĩ và chốc chốc nó vùng dậy, khắp khiêng đi lại chống tay chồm qua be tàu. Một phút sau nó mới trở lại nép vào người tôi. Cứ mỗi lần trở về nó lại giơ quả đấm ra với tôi và nửa cười cợt, nửa cáu gắt, nó bảo:

- Chà! Cái bọn Änglê(3) này, chúng không có ruột gan!
- Cũng may đây.

Trời hửng sáng thì chúng tôi nhìn thấy những ghềnh đá trắng cao ở bờ biển và đây đó vài chiếc tàu im lìm, không kéo buồm. Dần dần tàu bớt trông tránh rồi lướt đi trên mặt nước phẳng lặng, nhẹ nhàng không kém gì đi trên kênh. Bây giờ tàu không ở biển khơi nữa, và chúng tôi nhìn thấy - nói cho đúng hơn là đoán thấy - qua màn sương sớm, bóng cây thấp thoáng ở hai bên bờ xa, xa tít. Chúng tôi đã đi vào sông Tamidơ. Tôi bảo Mátchia:

- Chúng mình đến đất Anh rồi!

Mátchia không hoan nghênh cái tin mừng này. Nó nằm dài trên boong, đáp:

- Để yên cho tao ngủ!

Tôi không bị say sóng khi vượt biển nên không buồn ngủ. Tôi sắp xếp cho Mátchia nằm thoải mái chùng nào hay chùng ấy, rồi tôi leo lên đỉnh thùng gỗ, chọn chông cao nhất để ngồi và đặt con Capi ở giữa hai chân. Con Capi đã vượt sóng gió một cách can đảm. Biết đâu! Biết đâu Capi không là một dân biển lão luyện! Ở với cụ Vitali, cái gì mà nó không biết!

Từ chỗ ngồi cao ấy, mắt tôi bao quát con sông, tôi nhìn thấy được dòng sông chảy ở hai bên bờ, nhìn ngược dòng, lại nhìn được cả về xuôi, đằng sau lái. Bên phải chạy dài một cồn cát lớn, mép viền bột trắng. Bên trái xanh mù như lại sắp đi vào biển nữa. Nhưng không, đó chỉ là ảo giác: chẳng mấy chốc bờ sông xanh xanh dịch lại gần rồi hiện lên rõ là những bãi lầy lội, màu sắc vàng.

Cả một hạm đội thả neo đỗ ở giữa sông. Len giữa đám tàu ấy, những tàu chạy

hơi nước, tàu kéo đi đi lại lại. Và biết cơ man nào là buồm! Tôi chưa hề nghĩ rằng một con sông lại có thể đông đúc đến thế. Sông Garon đã khiến tôi ngạc nhiên, thì sông Tamidơ giờ đây khiến tôi thán phục. Nhiều tàu sửa soạn để nhổ neo. Trên giàn buồm, các thủy thủ chạy đây chạy đó trên những chiếc thang dây trông xa mỏng mảnh như tờ nhện.

Con tàu của chúng tôi để lại sau lái một làn bọt trắng trên mặt nước vàng. Vô khối những thứ rêu rác trôi nổi lênh bênh trên mặt sông: nào là ván, nào là đầu đày gỗ, nào là cỏ rác, nút chai, nào là xác súc vật trương sinh lên. Chốc chốc một con chim có đôi cánh lớn sà xuống đám rác rêu ấy để rồi tức khắc kêu lên một tiếng xé tai mà bay lên, mỏ đã quắp mồi rồi.

Sao Mátchia lại muốn ngủ nhỉ? Nó thức dậy có hơn không? Cảnh tượng này kỳ thú, đáng xem lắm mà! Tàu còng ngược sông, lại càng kỳ thú, càng đẹp. Bây giờ, cái đáng xem không chỉ có thuyền buồm hay tàu chạy hơi nước, hoặc những chiếc tàu ba buồm to lớn, những thuyền đi biển khổng lồ từ phương xa về, những tàu than đen đũi, những thuyền chất rạ và cỏ khô trông như những đụn rơm cuộn theo dòng nước, những phao nổi to tướng sơn đen, trắng, đỏ bị dòng nước xô quay tròn. Còn đáng chú ý nữa là những việc xảy ra, những điều ta trông thấy ở hai bên bờ bây giờ hiện rõ mồn một. Những ngôi nhà quét sơn màu duyên dáng, những đám cỏ xanh, những cây sum suê cành lá chưa hề chạm lưỡi(4) dao tiện, và đây đó những chiếc cầu tàu nhô ra giữa bãi bùn đen, những tín hiệu thủy triều, những cọc xanh xanh, nhọn nhót.

Tôi ngồi như thế lâu lắm, đôi mắt mở to chỉ để mà trông, mà phục.

Nhưng đến đây thì bỗng nhiên nhà ở hai bên bờ sông dòn đông lại, chen chúc thành từng hàng dài đỏ ngòm. Trời trở nên mù mịt. Khói và sương mù quện lại với nhau, khó mà nói được sương dày hơn hay khói. Rồi thì giữa các đồng cỏ, đáng lẽ có cây cối và gia súc thì đột nhiên xuất hiện một rừng cột buồm: tàu bè đỗ trên đồng cỏ.

Không nhận được nữa, tôi tụt từ “đài quan sát” xuống đi tìm Mátchia. Nó đã thức giấc. Hết say sóng rồi, nó không cúi kính nữa và vui lòng leo lên đồng thùng gỗ với tôi. Nó cũng thấy choáng và đưa tay dụi mắt. Đây đó, từ các đồng cỏ, có những con sông đào chảy ra sông lớn, các sông ấy cũng đầy tàu bè.

Khôn thay, sương mù và khói cứ càng lâu càng dày đặc. Chúng tôi thì chỉ nhìn

thấy cảnh vật quanh mình từng quăng và cứ càng đi sâu vào nội địa càng mờ mịt.

Cuối cùng, con tàu đi chậm lại, tắt máy, và thủy thủ ném dây cáp lên bờ. Thế là chúng tôi đã ở thành phố London. Chúng tôi bước chân lên bờ giữa đám người chỉ nhìn chúng tôi mà không nói gì với chúng tôi. “Này, Mátchia thân mến, lúc này là lúc cậu cần giờ cái vốn liếng tiếng Anh của cậu ra mà dùng đấy!”. Không chút e ngại, Mátchia đến gần một ông to béo, có chòm râu màu hung, và cầm mũ ở tay, nó lễ phép hỏi đường đi công viên Gòrin. Hình như Mátchia phải mất nhiều thì giờ lắm mới làm cho người đó hiểu mình và người đó đã bắt hắn nhắc đi nhắc lại mãi mấy tiếng. Nhưng tôi không muốn tỏ vẻ hoài nghi sự thông thái của bạn tôi. Mãi rồi nó cũng trở về chỗ. Nó nói:

- Dễ lắm! Cứ việc đi dọc sông Tamido. Chúng mình sẽ lần theo bờ kè mà đi.

Nhưng ở London hồi đó không có bờ kè, nhà cửa cứ việc nhô ra tận sông. Cho nên chúng tôi phải đi theo những đường phố đoán chừng là chạy dọc theo dòng sông. Những đường phố đó tôi tắm lầy lội quá sức và ngổn ngang những xe cộ, những hòm xiềng, những kiện hàng, gói bọc đủ loại. Những thứ ấy, hết đây lại đó, cứ vướng chân vướng cẳng, chúng tôi len lỏi đi lên cho được rất khó khăn. Tôi buộc con Capi vào một sợi dây thừng và kéo nó theo sát bên tôi. Mới một giờ trưa mà đèn khí đã thấp trong các cửa hàng.

Nhìn thấy London như vậy, chúng tôi không có cảm tình như đối với sông Tamido.

Chúng tôi cứ đi lên và chốc chốc Mátchia lại hỏi thăm xem chúng tôi còn cách quán trọ Linhcôn bao xa. Rồi chúng tôi không còn đi trên đường phố ồn ào, nhộn nhịp nữa. Chúng tôi vào những con phố vắng vẻ, chằng chịt, ở đây chúng tôi có cảm giác là cứ đi quẩn đi quanh tại chỗ như trong một trận đồ bát quái⁽⁵⁾ chứ không tiến lên được bước nào.

Bỗng nhiên, giữa lúc tưởng đã lạc đường thì chúng tôi đến một nghĩa địa nhỏ đầy mồ mả, bia mộ đen sì như thể quét bồ hóng hay đánh xi đen: đó là công viên Gòrin. Trong lúc Mátchia đón một bóng người qua đường để hỏi han thì tôi đứng lại để tìm khối đập mạnh. Tôi không thở được nữa, người tôi run lên. Rồi tôi bước theo Mátchia và dừng lại trước một tấm biển đồng đọc thấy mấy chữ: Gorét và Goli.

Mátchia bước lên định kéo chuông thì tôi ngăn tay nó. Nó hỏi:

- Cậu làm sao thế? Mặt tái đi thế kia!
- Hựm tí đã, đợi mình rót hồi hộp!

Mátchia giật chuông và chúng tôi bước vào nhà. Tôi bối rối quá, không trông rõ quanh mình: chừng như đây là một phòng giấy, có hai người đang gò lưng viết trên bàn, dưới mấy ngọn đèn khí vừa cháy, vừa reo sè sè.

Mátchia đến nói với một trong mấy người đó vì dĩ nhiên là tôi đã cạy nó đỡ lời. Trong khi nó nói, tôi nghe mấy tiếng family, boy(6), Bácboranh trở đi trở lại; tôi hiểu là nó trình bày rằng tôi là chú bé mà gia đình đã cạy Bácboranh tìm kiếm. Cái tên Bácboranh có tác dụng: mọi người nhìn chúng tôi và người kia đứng lên mở cửa cho chúng tôi vào một căn phòng đầy giấy tờ, sách vở. Một ông đang ngồi trước bàn giấy, một ông khác mặc áo dài, đầu chụp tóc giả, tay xách nhiều túi vải xanh, đang nói chuyện với ông kia.

Người đưa chúng tôi vào báo cáo vắn tắt chúng tôi là ai, tức thời hai ông ấy nhìn chúng tôi từ đầu đến chân. Cái ông ngồi bàn giấy hỏi bằng tiếng Pháp:

- Anh nào là đứa bé Bácboranh nuôi?

Nghe thấy nói tiếng Pháp, tôi yên lòng bước lên một bước:

- Thưa ông, tôi đây!
- Bácboranh đâu?
- Ông ta chết rồi?

Hai ông nhìn nhau một lát rồi ông có tóc giả xách mấy chiếc túi đi ra. Ông vừa hỏi tôi lại tiếp:

- Thế anh đến đây bằng cách nào?
- Đi bộ đến Bulônơ, rồi từ Bulônơ, đáp tàu thủy đi London. Chúng tôi vừa lên bộ xong.

Bácboranh có cấp tiền cho anh chứ?

- Chúng tôi không gặp ông Bácboranh.
- Thế thì làm sao các anh biết tìm đến đây?

Tôi thuật lại rất vắn tắt câu chuyện mà ông ấy hỏi. Tôi nôn nóng muốn đến lượt mình hỏi một đôi câu, trước hết là một câu cháy lưỡi. Nhưng tôi không kịp hỏi.

Người ta cứ bắt tôi kể vì sao mà tôi được Bácboranh nuôi, vì sao mà lão bán tôi cho cụ Vitali; rồi khi cụ chủ tôi chết, tôi được gia đình bác Acanh cứu mạng như thế nào và cuối cùng, khi bác Acanh bị bỏ tù vì thiếu nợ, tôi trở lại làm nghề nhạc sĩ lang thang như thế nào. Tôi nói đến đâu thì ông ta ghi lại đến đó và nhìn tôi với con mắt thế nào ấy, nó làm tôi khó chịu. Quả là ông ta có vẻ khắc nghiệt và nụ cười có ẩn cái gì man trá.

- Thế còn chú bé này là ai? - Ông ta vừa hỏi vừa đưa cây bút sắt chỉ vào Mátchia như muốn bắn một mũi tên vào người nó.

- Là bạn thân, bạn nghề nghiệp, một người anh em ruột thịt của tôi.
- Tốt lắm! Chỗ quen biết gặp nhau trên bước giang hồ, chắc thế?
- Một người anh em ruột thịt âu yếm và thân tình nhất!
- Ồ! Ta có nói khác đâu!

Tôi nghĩ đã đến lúc đặt cái câu hỏi làm tôi ám ức trong lòng từ khi bắt đầu câu chuyện:

- Thưa ông, có phải gia đình tôi ở nước Anh không?
 - Hẳn là ở Anh rồi, ít nhất là trong lúc này!
 - Thế tôi sắp được gặp chưa?
 - Lát nữa anh sẽ về gia đình anh. Tôi sẽ bảo người đưa anh đi.
- Ông bấm chuông gọi. Khó khăn lắm tôi mới thoát được mấy tiếng sau đây:
- Ông cho phép tôi hỏi một câu nữa thôi! Tôi có bố không?
 - Không những bố, anh có một bà mẹ và nhiều anh chị em nữa.
 - Chao ôi! Ông ơi!

Cánh cửa mở ra chặn đứng sự cảm khái của tôi. Tôi chỉ biết đưa mắt trào lệ nhìn Mátchia. Ông kia nói tiếng Anh với người mới vào. Tôi hiểu chừng như ông ấy bảo người ấy đưa chúng tôi đi. Tôi đứng dậy. Ông nói tiếp:

- Ồ! Tí nữa thì quên. Tên họ anh là Dorixcon. Đó là tên bố anh.

Mặc dù với vẻ mặt bất lương của ông ta, tôi cũng muốn nhảy lên ôm cổ ông ta mà hôn, nếu ông để cho tôi đủ thì giờ. Nhưng ông ta đưa tay trở ra phía cửa và chúng tôi đi ra.

1. Ngày trước, tàu thủy không chạy bằng chân vịt, mà chạy bằng những guồng lắp hai bên mạn tàu. Máy quay nước quay guồng chạy và guồng gạt nước đẩy tàu đi tới. - N.D
2. Ở hải cảng, ở cửa sông, thường có những đợt sóng dài và lớn giăng ngang từ ngoài khơi chạy vào, tàu bè qua lại bị tròn tránh, có khi rất nguy hiểm. - N.D
3. Chỉ người nước Anh (Người Pháp gọi Anglais)
4. Người Anh không cắt xén cây cối như người Pháp - N.D
5. Một thế trận bố trí để cho quân địch đánh vào là bị bao vây chằng chịt, không sao tìm được đường thoát - N.D
6. Chữ Anh trong nguyên bản: family: gia đình; boy: con trai - N.D

GIA ĐÌNH ĐORIXCON

Viên thư lại đưa tôi đi tìm gia đình là một lão già nhỏ bé, củ củ rù rù, cứng đờ, da dẻ nhăn nheo, mặc áo dài đen đã bọt và bóng, cổ đeo cà vạt trắng. Ra đến ngoài đường, lão ta xoa rồi rít hai bàn tay, bẻ ngón tay và cườm tay “cục cục”, đá đá chân như muốn hất tung ra xa đôi ủng đã vệt gót và nghếch mũi lên trời, lão hít mạnh sương mù luôn mấy nhịp, bộ điệu khoái trá của một người đã tù cẳng trong phòng.

Mátchiaa bảo tôi bằng mấy tiếng Italia: “Lão ta hít hít có vẻ thích thú lắm nhỉ?”

Lão già nhìn chúng tôi không nói một lời, lão chỉ “sịt, sịt” như xuýt chó, như thể nghĩa là chúng tôi phải bám sát gót lão, đừng có để bị lạc.

Chẳng mấy chốc chúng tôi đã lọt vào một dãy phố nườm nượp xe cộ. Lão ta chặn một chiếc xe lại. Đây là một thứ xe lạ kiểu ở chỗ người đánh xe đáng lẽ ngồi trên ghế ngay sau ngựa thì lại vắt vẻo trên cao sau một thứ mui vải.

Lão già bảo chúng tôi lên xe, phía trước thì trống hoác. Lão trở qua một lỗ hổng nói chuyện với người đánh xe. Nhiều lần tiếng “Bétnon Gòrin” được nhắc đến và tôi đã ngờ rằng đó là tên cái khu phố bố mẹ tôi ở. Tôi cũng hiểu rằng “Gòrin” tiếng Anh có nghĩa là “xanh” và nó gọi cho tôi nghĩ rằng ở đó chắc là trồng nhiều cây cối xanh tươi, điều này xưa nay tôi rất thích thú. Như thế thì khác hẳn những phố xá tòi tàn ở London, vừa tối tăm vừa buồn tẻ mà chúng tôi đã đi qua khi mới đến. Hẳn là một ngôi nhà rất xinh trong đô thành lớn, chung quanh trồng cây.

Câu chuyện trao đổi khá lâu giữa hai người, khi thì người ngồi bên dưới phải dướn người lên tới lỗ hổng để giải thích cho người ngồi trên, khi thì bác đánh xe muốn từ trên cao tụt xuống qua lỗ hổng để nói cho rõ rằng mình chẳng biết chút gì về điều mà người khách đang nói.

Mátchia và tôi ngồi dón vào một góc, con Capi ngồi giữa hai chân tôi. Nghe cãi cọ thế ấy, tôi ngạc nhiên có sao một người đánh xe chở thuê như vậy lại có thể không biết cái nơi tươi mát như là “Bétnon Gòrin” ấy? Ở London có nhiều khu phố xanh tươi chẳng? Cũng khá lạ đấy! Cứ như chúng tôi đã thấy, có lẽ nhiều bồ hóng hơn thì phải!

Chúng tôi đi khá nhanh trong những đường phố rộng, rồi vào những phố hẹp, rồi đến những phố rộng nhưng hầu như chẳng thấy rõ gì chung quanh mình, sương mù dày đặc che phủ tất cả. Trời đã chuyển lạnh, vậy mà chúng tôi cảm thấy khó thở như bị nghẹt. Đó là Mátchia với tôi thôi, còn viên thư lại dẫn đường thì trái lại lão tỏ ra rất khoan khoái. Rõ ràng lão ta hít mạnh khí trời, miệng há to, mũi phồng lên hít lấy hít để. Đường như lão ta cố sống cố chết tích lấy một khối lượng lớn khí trời vào trong phổi. Thế rồi, thỉnh thoảng lão lại tiếp tục bẻ tay cục cục và duỗi chân duỗi cẳng; cứ như lão ta phải ngồi yên hàng bao nhiêu năm trời, không được cử động và không được thở!

Cứ nghĩ rằng chỉ trong chốc lát, vài giây đồng hồ chưa chừng, tôi sẽ được ôm hôn bố mẹ tôi, anh chị tôi, mỗi xúc cảm lại khiến tôi phát điên lên được! Thế nhưng tôi vẫn rất muốn được nhìn cái thành phố chúng tôi đi qua. Chẳng phải là thành phố của tôi, quê cha đất tổ của tôi ư?

Nhưng dù đã hoài công mở to đôi mắt, tôi vẫn chẳng thấy gì hoặc hầu như chẳng thấy được chút gì ngoài mấy đốm lửa đỏ của ngọn đèn khí lập lòe trong sương mù tựa như trong một đám khói dày đặc. Ngay những chiếc đèn ló ở xe cộ qua lại cũng thấy rất mờ mờ. Thỉnh thoảng xe chúng tôi dừng đứng ngay lại để khỏi vướng phải, hoặc cán phải những người qua lại rất đông trên đường phố.

Xe vẫn chạy. Chúng tôi rời nhà Gorét và Goli đã rất lâu rồi; như thế, theo suy nghĩ của tôi, lại càng rõ là bố mẹ tôi ở tại miền thôn quê. Nhất định chỉ trong khoảnh khắc, chúng tôi sẽ đi ra khỏi đường phố chật chội để đi vào miền đồng nội.

Mátchia và tôi vẫn nắm tay nhau. Niềm tin sắp được gặp gia đình khiến tôi nắm tay nó thật chặt. Hình như chính trong lúc này, hơn tất cả lúc nào hết, tôi cần tỏ rõ cho nó biết rằng tôi là bạn chí thân, bạn suốt đời của nó. Nhưng đáng lẽ phải tới miền đồng quê, chúng tôi lại lọt vào những đường phố chật hẹp hơn, và nghe có cả tiếng còi xe lửa.

Thế là tôi nhờ Mátchia hỏi hộ người đưa đường xem chúng tôi đã sắp đến chỗ bố mẹ tôi chưa? Câu trả lời của Mátchia thật là ngán ngẩm: nó nghĩ rằng viên thư lại nhà Gorét và Goli đáp là lão chưa hề đặt chân đến khu tụ tập của quân trộm cắp. Chắc là Mátchia nghe nhầm; nó không hiểu rõ câu trả lời của lão ấy. Nhưng nó vẫn khẳng

khăng cái từ *thieves*, từ Anh mà viên thư lại dùng để trả lời nó, rõ ràng có nghĩa là quân trộm cắp, chắc chắn thế. Tôi bàng hoàng một chút nhưng rồi lại nghĩ thầm rằng viên thư lại kia sợ quân trộm cắp, chính vì chúng tôi đi vào miền đồng quê vắng vẻ và cái từ Gòrin đặt sau từ Bétnon, có nghĩa rõ ràng là cây cối hoặc nội cỏ. Tôi nói ý nghĩ ấy với Mátchia và thế là cái điều lo sợ của lão cứ khiến chúng tôi cười mãi. Những kẻ không bao giờ ra khỏi thành phố đúng là ngốc ngếch.

Nhưng vẫn chưa có vẻ nông thôn tí nào! Phải chăng cái nước Anh chỉ là một thành phố đầy những đá và bùn tên gọi London? Cái thứ bùn này nó tràn ngập cả vào trong xe, nó bắn lên tận chúng tôi từng mảng đen ngòm; một mùi nhạt thối bao quanh chúng tôi đã khá lâu rồi! Tất cả những cái đó chứng tỏ rằng chúng tôi hiện đang ở trong khu phố tồi tàn, có lẽ là khu phố cuối cùng, trước khi tới những nội cỏ của Bétnon Gòrin.

Tôi cảm thấy như chúng tôi đang xoay quanh và thỉnh thoảng người lái xe lại cho xe đi chậm lại, hình như anh ta cũng ngập ngừng, không hiểu là đang ở nơi nào! Thành linh, anh ta dừng ngay xe lại và cái lỗ cửa phía trên chúng tôi mở ra.

Thế là một cuộc trao đổi, đúng hơn là một cuộc đôi co, nổ ra. Mátchia bảo tôi rằng theo như nó nghe được thì hình như người đánh xe không muốn đi xa hơn nữa vì anh ta không biết đường nữa rồi. Anh ta đòi phải chỉ dẫn kỹ hơn. Còn viên thư lại của Gorét và Goli vẫn trả lời một mực rằng chưa bao giờ lão ta đặt chân tới khu phố của bọn trộm cắp. Tôi nghe rõ cái từ *thieves*. Nhất định nơi đó không phải là Bétnon Gòrin được. Vậy thì điều gì đã xảy ra? Cuộc đấu khẩu lại tiếp tục qua lỗ cửa nhỏ và hai bên đều phát cáu ngang nhau trong lời qua tiếng lại qua cái lỗ cửa ấy.

Cuối cùng, viên thư lại trả tiền cho người đánh xe đương lắm bà lắm bầm, rồi bây giờ xuống xe, và lại “sịt, sụt, sụt” với chúng tôi. Rõ ràng chúng tôi phải xuống xe theo lão. Bây giờ thì chúng tôi đi trong một đường phố lầy lội. Một cửa hàng thấp đèn sáng choang; từ những tấm gương lớn, những mảng thiếp vàng và những cái chai vuông mặt, ánh sáng đèn khi phản chiếu sáng lòa ra ngoài đường phố, rồi xuyên qua đám sương dày ra tận con ngòi. Đó là một tiệm rượu mạnh, một ngôi nhà lâu trong đó bán rượu mạnh đủ loại, chế biến bằng chất rượu cất từ các thứ hạt hoặc từ củ cải đỏ.

Người đưa đường lại “sịt sụt”. Chúng tôi theo lão ta vào hiệu. Đúng là chúng tôi

đã nhầm mà ngỡ rằng mình đang ở trong một khu phố tồi tàn; tôi chưa bao giờ được thấy một chốn nào lịch sự hơn: đâu đâu cũng là những tấm gương và những mảng thiếp vàng; quầy hàng thì dát bạc. Ấy vậy mà những người đứng trước quầy hàng, hoặc tựa vai vào tường hay là vào những thùng rượu, thì lại ăn mặc rách rưới. Có thể không đi giày, và cặp chân trần của họ, vì lội trong những bãi phân nhão nhoẹt, cũng đen xỉn như thể bôi xi đánh giày chưa kịp để cho khô. Trên cái quầy dát bạc ấy, người đưa đường chúng tôi mua một cốc nước trắng trắng thơm thơm, khoái trá uống cạn một hơi cũng như trước đó một chút, lão ta đã hít lấy hít để sương mù. Sau đó, lão nói chuyện với người bán hàng mặc áo xắn tay đến khuỷu. Nhất định lão ta hỏi đường, và tôi cũng không cần phải hỏi đến Mátchia nữa.

Chúng tôi lại ra đi, bám gót lão ta.

Đến đây đường phố hẹp lắm, cho nên dù có sương mù, chúng tôi vẫn trông thấy nhà cửa hai bên. Nhiều dây thùng chằng từ nhà nọ qua nhà kia, trên đó áo quần và tã rách vắt lòng thòng, chắc là không phải để phơi. Mình đi đâu đây? Tôi bắt đầu bần khoản. Chốc chốc Mátchia liếc nhìn tôi, nhưng nó không hỏi chuyện.

Từ đường phố, chúng tôi đi vào một ngõ hẹp, qua một cái sân lại đến một ngõ phố nữa. Nhà cửa quăng này tồi tàn quá, tồi hơn cả những làng tồi tàn nhất bên nước Pháp. Một số lớn làm bằng ván gỗ như nhà xe hay chuồng bò vậy, nhưng chính lại là nhà ở. Ở các thềm nhà lộ nhô những người đàn bà để đầu trần và trẻ con.

Khi có chút ít ánh sáng để nom rõ quanh mình thì tôi nhận thấy những người đàn bà này nước da tái, tóc vàng nhạt buông xõa xuống vai; trẻ con hầu như trần truồng, có chút ít quần áo gì trên người thì đều rách bươm. Ở ngõ phố nọ, lợn ủ trong một rãnh nước đọng lại hôi thối. Người đưa đường cho chúng tôi dừng lại. Chắc là ông ta mất phương hướng rồi. May lúc ấy có một người đi tới chỗ chúng tôi. Ông ta mặc áo khoác xanh, đội mũ da bóng; tay ông ta đeo lon nửa đen, nửa trắng, bao súng nịt ở thắt lưng. Đó là một viên cảnh sát của Thành phố London.

Hai người nói chuyện với nhau, sau đó, chúng tôi lại đi qua nhiều góc ngách, sân nhà, đường phố khúc khuỷu. Hình như đây đó, có những nhà đổ nát. Cuối cùng, chúng tôi đến một cái sân, giữa có ao nước nhỏ. Người cảnh sát nói: “Sân Sư tử đỏ!”

Sao lại dừng lại ở đây? Ở đây không thể là Bétnon Gòrin. Bố mẹ ta đâu lại ở

cái sân này cơ chứ! Thế thì tại sao?

Tôi không có thì giờ suy nghĩ về những nỗi băn khoăn ấy. Viên cảnh sát gõ cửa một thứ nhà xe bằng gỗ ván và người đưa đường cho chúng tôi cảm ơn ông ta. Chúng tôi đến nơi rồi sao?

Mátchia siết tay tôi, - nó vẫn giữ tay tôi từ đầu, - và tôi siết tay nó. Chúng tôi cảm thông với nhau. Nỗi khắc khoải trong lòng tôi cũng bóp thắt trái tim nó.

Quá xúc động, tôi không biết người ta mở cửa đón chúng tôi như thế nào sau khi viên cảnh sát gõ cửa. Chỉ từ khi vào cái buồng lớn có ánh đèn, có lửa sưởi đốt bằng than đá sau tấm lưới sắt, chỉ từ khi ấy, sự việc mới được tôi ghi nhớ. Trước bếp lửa, trong một chiếc ghế bành rơm, trông như cái bệ thờ thánh khoét lõm vào tường, có một ông cụ già ngồi im lìm như một pho tượng, râu bạc trắng, đầu đội mũ chụp đen. Một người đàn ông và một người đàn bà ngồi đối diện nhau, ở hai bên một chiếc bàn. Người đàn ông trạc bốn mươi, mặc quần áo bằng nhung màu xám, vẻ mặt thông minh nhưng khắc nghiệt; người đàn bà trẻ hơn chừng năm sáu tuổi, tóc vàng rủ xuống chiếc khăn kẻ ô đen trắng choàng qua trước ngực. Mắt bà mơ màng vô định, và trên gương mặt, ngày xưa chắc là đẹp, cũng như trên cử chỉ uể oải người ta thấy dáng của một người hồ hững, vô tình. Trong phòng còn có bốn đứa trẻ, hai trai, hai gái, đều tóc vàng, một màu vàng nhạt như mẹ. Đứa lớn nhất khoảng mười một, mười hai, hai đứa sau là trai, đứa bé nhất chưa đầy ba tuổi, nó lê la dưới đất.

Thoáng một cái, tôi đã thấy hết tất cả cảnh đó, trước khi viên thư lại của Gorét và Goli nói chuyện với tôi.

Lão ta nói cái gì? Tôi chỉ nghe loáng thoáng và chẳng hiểu gì hết, trừ cái tên Dorixon, cái tên của tôi mà người chức việc đã bảo cho biết là tôi nghe được mà thôi.

Tất cả các con mắt đều quay nhìn về phía Mátchia và tôi, kể cả mắt của cụ già ngồi im. Chỉ có đứa bé gái là chú ý đến Capi. Người đàn ông mặc đồ nhung xám hỏi bằng tiếng Pháp.

- Trong hai chú, chú nào là Rêmi?

Tôi bước lên một bước nói:

- Tôi!

- Thế thì lại hôn cha đi, con!

Trước đây, khi nghĩ tới phút đoàn viên này, tôi cứ hình dung rằng tôi sẽ cảm thấy có một sức bật bên trong nó đẩy tôi vào lòng bố tôi. Nhưng bây giờ tôi không cảm thấy sự phấn chấn đó. Tuy vậy tôi vẫn bước đến ôm hôn bố tôi. Bố tôi nói:

- Và đây là ông con và kia là mẹ con và các em con.

Trước hết tôi đến bên mẹ tôi và ôm mẹ. Mẹ tôi để cho tôi ôm hôn nhưng không hôn trả; mẹ chỉ nói vài câu mà tôi không hiểu. Bố bảo tôi:

- Bắt tay ông đi con, và nhẹ nhẹ đó! Ông bị bại liệt.

Tôi lại bắt tay hai em trai và em gái lớn. Tôi định bế em bé, nhưng vì mãi vuốt ve con Capi, em xô tôi ra. Tôi vừa đi từ người này qua người khác như thế, vừa lấy làm bất mãn với mình. Sao thế chứ? Sao mà được trở về giữa cha mẹ anh em như thế này, tôi không cảm thấy vui sướng hơn trước? Tôi có cha, có mẹ, có em trai, em gái, lại có ông, tôi được đoàn tụ với người thân thể này mà sao tôi lạnh nhạt! Tôi đã chờ mong cái phút này thiếu điều phát sốt lên; tôi sung sướng như điên như dại khi nghĩ rằng tôi cũng sắp có một gia đình như ai, cũng có cha mẹ để yêu thương và được yêu thương. Thế mà giờ đây tôi lúng ta lúng túng, ngấm nhìn cha mẹ tôi một cách tò mò, không tìm thấy trong lòng mình một chút gì, một lời triu mến chẳng hạn, để bày tỏ với người thân. Tôi là một con yêu, con quái chẳng? Tôi không xứng đáng có gia đình chẳng?

Ví thử tôi tìm thấy cha mẹ tôi ở trong một tòa lâu đài chứ không phải ở một nhà chứa xe như thế này thì những niềm triu mến yêu thương đã dậy lên trong lòng tôi chẳng? Ý nghĩ ấy làm cho tôi ghen ngào vì xấu hổ. Tôi lại đến trước mẹ tôi, ôm hôn mẹ lần nữa, hôn bằng cả hai môi không dè dặt. Chắc là mẹ tôi không hiểu nguyên do gì khiến tôi trở nên cuồng nhiệt như thế, cho nên đáng lẽ ra hôn lại tôi thì bà nhìn tôi cũng với cái vẻ hững hờ uể oải lúc trước. Rồi bà nhún vai nhẹ nhẹ, nói với bố tôi mấy câu làm cho bố tôi cười mà tôi không hiểu. Thái độ ghẻ lạnh của mẹ và tiếng cười của cha làm tôi nát lòng. Tôi cho rằng đối xử như thế đáp lại sự bộc lộ tình cảm của tôi là không thỏa đáng. Nhưng tôi không có thì giờ suy tưởng miên man vì bố tôi đã trở tay vào Mátchia mà hỏi:

- Còn chú này là ai?

Tôi bày tỏ những mối liên hệ đã buộc tôi với Mátchia; tôi cố đưa tình bạn của

tôi vào lời lẽ và cố nói lên cái ơn của nó đối với tôi.

- Ủ, nó muốn đi cho biết đó biết đây!

Tôi toan trả lời thì Mátchia nói hót:

- Thưa ông, đúng đấy!

- Thế còn lão Bábóranh? - Bố tôi hỏi. - Sao lão không đến?

Tôi nói Bábóranh đã chết rồi và đó là điều thất vọng lớn nhất của tôi lúc đến Pari khi được nghe má Bábóranh bảo cho biết bố mẹ tìm tôi. Bố tôi dịch lại cho mẹ nghe. Tôi thấy chừng như mẹ tôi đáp là hay lắm hoặc tốt lắm gì đó. Điều chắc chắn là mẹ tôi nói đi nói lại nhiều lần những tiếng "*well*" và "*good*" mà tôi biết. Tại sao Bábóranh chết đi lại là hay, là tốt nhỉ? Đó là điều tôi tự hỏi mà không trả lời được. Bố tôi lại hỏi:

- Con không biết tiếng Anh?

- Không. Con chỉ biết tiếng Pháp và cũng biết tiếng Italia nữa vì có học với ông chủ đã mượn con nơi ông Bábóranh.

- Ông Vitali.

- Bố đã biết...

- Bábóranh nói cho bố biết tên ông ta, cách đây ít lâu bố sang Pháp để tìm con. Chắc con cũng tò mò muốn biết vì sao đã mười ba năm, bố mẹ không lòng kiếm con mà dùng một cái lại nảy ra cái ý đi tìm Bábóranh!

- Chao ôi! Vâng, tò mò lắm! Thật tình là con muốn được biết lắm!

- Ủ thì lại bên bếp lửa đây, bố sẽ thuật lại cho con nghe.

Khi vào nhà thì tôi đã cởi đàn dựng tựa vách. Bây giờ thì cởi xác ra và ngồi vào chỗ bố tôi chỉ. Nhưng khi tôi duỗi chân lấm ướt ra trước bếp lửa thì ông tôi không nói năng gì cả, phun khạc về phía tôi như một con mèo già nổi nóng. Tôi biết là tôi quấy ông cụ, nên co chân lại. Bố tôi nói:

- Con chẳng cần bận lòng! Ông cụ không thích người ta đến sưởi lửa của ông cụ, nhưng nếu con thấy rét thì cứ việc sưởi, không cần phải nể nang gì ông cả.

Tôi lấy kinh ngạc khi nghe nói như thế về ông già râu trắng phau phau kia. Tôi tưởng rằng nếu có một người cần được nể nang thì chính là ông cụ. Vì thế, tôi cứ để chân dưới ghế. Bố tôi nói:

- Con là con lớn của bố mẹ. Lúc bố cưới mẹ thì có một người con gái trước đó cứ tưởng rằng bố sẽ lấy cô ta. Bởi vậy cô ta coi mẹ là người tình địch và căm thù mẹ dữ dội. Để báo thù, đúng cái ngày con được sáu tháng, cô ấy đánh cắp con, mang con sang Pháp, đến Pari vớt con ở đường phố. Bố mẹ đã hết sức tìm kiếm, nhưng không đến tận Pari vì không ngờ rằng người ta mang con đi xa như thế. Bố mẹ không tìm thấy con, đã tưởng con chết rồi và mất hẳn, thì cách đây ba tháng, người đàn bà ấy lâm bệnh ngặt nghèo đã thổ lộ hết sự thật trước khi nhắm mắt. Lúc bấy giờ, bố tức tốc sang Pháp, tìm đến ông cảm ở khu phố mà người ta vớt con. Ở đấy người ta cho biết rằng một người thợ nề tỉnh Corôđơ đã nhận con về nuôi, và đó chính là người đã nhặt được con. Tức thời bố đi Savanông hỏi Bácboranh. Lão nói lão đã cho Vitali thuê con, Vitali là một nhạc sĩ rong, cho nên con đang dạo nước Pháp với ông già ấy. Vì bố không thể ở lại bên Pháp để đuổi theo Vitali nên bố cậy Bácboranh và đưa tiền cho lão ta để khi tìm được con thì cho những người thừa biện lo việc cho bố biết. Bố không để địa chỉ ở đây cho lão là vì chúng ta chỉ ở London trong mùa đông thôi. Mùa nóng âm thì chúng ta đi khắp nơi trên đất Anh và đất Êcôt-xơ để bán hàng rong mang theo xe cộ và cả gia đình. Thế đấy, con ạ, ta đã tìm lại được con và sau mười ba năm cách biệt, con đã trở về vị trí của con trong gia đình như thế đây. Bố biết rằng tất thế nào con cũng còn sợ sệt khó gần, vì con chưa hề biết những người thân trong nhà ta và hai bên lại chưa hiểu được tiếng nhau. Nhưng bố hy vọng rằng con sẽ chóng sống quen trong nhà này.

Đúng, tôi sẽ chóng quen thôi. Cái đó dĩ nhiên quá bởi vì tôi trở về giữa gia đình tôi, và những người chung sống với tôi là cha tôi, mẹ tôi, các em trai, em gái tôi.

Những chiếc tã đẹp rách bảo sai rồi. Đối với má Bácboranh, em Lidơ và bác Acanh, đối với những ai chở che đùm bọc tôi thì đây là điều không may. Tôi không thể giúp đỡ họ như tôi mơ ước. Bán hàng rong, mà lại ở trong cái nhà chứa xe như thế này thì có đâu phải là người lắm tiền nhiều của! Nhưng đối với tôi thì nghĩ cho kỹ, chẳng có hề gì! Tôi có gia đình, thế là đủ, còn cái việc tưởng tượng rằng mình là con nhà giàu thì chẳng qua là một giấc mơ con trẻ, có xá gì. Tình ở bên trên tiền, tôi không cần tiền bạc, tôi chỉ cần triu mến yêu thương.

Trong khi tôi chămchăm chú chú nghe chuyện bố tôi thì bữa cơm tối đã dọn

lên: những chiếc đĩa nhỏ hoa xanh bày quanh một đĩa sắt lớn đựng một tảng thịt bò bở lò, chung quanh xếp đầy khoai tây.

Bố tôi hướng về Mátchia và tôi mà hỏi:

- Hai đứa nhỏ có đói không?

Mátchia không đáp, nhe hàm răng trắng nõn ra.

- Thế thì chúng ta dùng bữa đi thôi. - Bố tôi nói.

Trước khi ngồi vào bàn ăn, bố tôi đẩy chiếc ghế bành của ông tôi đến bên bàn. Rồi bố ngồi xuống, quay lưng lại bếp và bắt đầu cắt miếng thịt thăn bò quay; ông xé cho chúng tôi mỗi người một lát lớn, kèm với khoai tây. Tôi không nuôi dạy theo phép lịch sự xã giao, nói cho đúng thì tôi không được giáo dục gì cả. Nhưng tôi cũng nhận thấy rằng các em tôi thường thường lấy tay bốc thức ăn, nhúng cả ngón tay vào nước xốt rồi đưa lên miệng liếm mà hình như bố mẹ tôi không để ý. Còn ông tôi thì chỉ chăm chú vào cái đĩa của mình: bàn tay duy nhất dùng được của ông cụ cứ luôn luôn đưa từ đĩa lên mồm. Khi những ngón tay run rẩy làm sảy ra một miếng thì mấy em trai tôi chế nhạo ông cụ.

Bữa tối xong, tôi nghĩ gia đình sẽ quây quần chung quanh ngọn lửa. Nhưng bố tôi bảo sắp phải tiếp mấy người bạn cho nên chúng tôi phải đi ngủ. Rồi ông cầm một cây nến đưa chúng tôi đến một buồng xếp tiếp với buồng ăn, ở đây có hai cỗ xe lớn thuộc loại những người buôn bán rong thường dùng. Bố tôi mở cửa một chiếc xe, trên ấy có hai cái giường đặt chồng lên nhau. Ông nói:

- Giường của các anh đây. Ngủ ngon giấc nhé!

Tôi được gia đình tôi, - gia đình Đorixon, - đón tiếp như thế đây!

THỜ CHA KÍNH MẸ

Khi lui ra, bố tôi không mang nệm đi. Nhưng ông đã đóng cửa kéo chốt ngoài. Như thế thì chỉ còn có việc đi ngủ thôi. Chúng tôi lên giường ngay, không chuyện vãn với nhau như bình thường chúng tôi có thói quen trước khi đi ngủ, cũng không kể lể với nhau những cảm tưởng trong cái ngày lăm việc này.

- Rêmi ngủ ngon nhé! - Mátchia nói.

- Chúc Mátchia ngủ ngon!

Mátchia không thích trò chuyện, cũng như tôi không thích. Sự im lặng của Mátchia làm tôi nhẹ người. Nhưng không thích nói chuyện không có nghĩa là thích ngủ. Nệm tắt rồi mà tôi vẫn không chợp mắt, cứ trăn trở trên chiếc giường nhỏ hẹp mà nghĩ ngợi về những việc đã xảy ra. Nghĩ ngợi phần mình đã đành, tôi lại nghe thấy Mátchia nằm ở giường trên cũng động đậy, cũng trăn trở, nghĩa là nó cũng thao thức như tôi. Tôi hỏi khe khẽ:

- Cậu không ngủ sao?

- Không, chưa ngủ được!

- Chỗ nằm không tốt à?

- Cảm ơn! Không đâu! Trái lại chỗ đó tốt lắm! Có điều là quanh tở, cái gì cũng quay quay, y như là còn ở giữa biển và cái xe này thì cứ nhô lên hụp xuống và tròn trành bốn phía hai bên.

Có phải chỉ vì say sóng mà Mátchia trăn trở không ngủ? Hay nó cũng mãi nghĩ ngợi về những điều như tôi? Nó yêu mến tôi, tâm hồn trí óc chúng tôi hòa hợp với nhau đến mức tôi cảm thấy thế nào thì nó cảm thấy thế ấy.

Giấc ngủ vẫn không đến và đêm càng về khuya càng làm tôi sợ sệt thêm, sợ sệt vô cớ. Sợ gì? Tôi không biết, nhưng rõ ràng là tôi sợ. Không phải sợ vì nằm trong chiếc xe này ở giữa cái khu phố Bétnon Gòrin nghèo khổ này. Đã bao nhiêu lần trong quãng đời lưu lạc, tôi phải ngủ đêm với màn trời chiếu đất chứ đâu được yên ổn như chỗ này! Tôi biết rằng ở đây không có gì nguy hiểm hết mà sao tôi vẫn hãi hùng.

Càng cố làm gan trấn tĩnh, tôi lại càng hoang mang tợn.

Thời khắc trôi qua nhưng tôi không biết đêm đã khuya chừng nào vì chung quanh không có đồng hồ điểm canh. Thành linh tôi nghe có tiếng động khá mạnh ở cửa buồng xép, cái cửa này trông ra một đường phố khác chứ không ở phía sân Sư tử đỏ. Rồi sau nhiều tiếng gõ gọi cách quãng đều đều thì có ánh đèn lọt vào trong xe. Tôi lấy làm lạ. vội nhìn quanh mình, còn con Capi ngủ bên cạnh thì choàng dậy định sửa. Tôi thấy ánh đèn lọt vào chỗ tôi qua một cửa sổ nhỏ trên thành xe. Giường của chúng tôi kê sát thành xe ấy, nhưng lúc đi nằm chúng tôi không để ý đến cái cửa sổ vì có màn che cửa lại. Nửa trên cửa sổ nằm đứng ngang giường Mátchia, nửa dưới trông vào giường tôi. Tôi để tay lên mõm con Capi để cho nó khỏi sửa vang làm thức giấc mọi người trong nhà và tôi nhìn ra ngoài.

Bố tôi đã vào trong buồng xép; nhanh chóng và lặng lẽ, ông mở cái cửa trông ra đường. Hai người đàn ông vác những bọc nặng bước vào và bố tôi lại nhanh chóng và lặng lẽ đóng cửa lại. Rồi ông đặt một ngón tay lên môi và đưa tay kia đang xách đèn lên chỉ cái xe có chúng tôi nằm. Cái đèn của ông là một thứ đèn lồng có nắp, có thể che ánh sáng tùy ý. Và cái cử chỉ của ông tỏ ý bảo người ta không nên gây tiếng động làm chúng tôi thức giấc.

Sự quan tâm của bố tôi khiến tôi cảm động. Tôi toan kêu lên bảo bố cứ mặc tôi vì tôi vẫn thức giấc. Nhưng rồi tôi lặng thinh vì sợ gọi toáng lên thì làm mất giấc ngủ của Mátchia. Bố tôi đỡ cho hai người đàn ông đặt các bọc đồ xuống. Rồi ông đi một lát và trở lại cùng với mẹ tôi. Trong lúc vắng bố tôi, hai người đàn ông đã mở các bọc hàng. Một bao đựng đầy những súc vải, bút tất, găng tay. Lúc đó tôi mới hiểu cái việc thoát đầu làm cho tôi ngạc nhiên: những người này đến bán hàng cho bố mẹ tôi.

Bố tôi cầm từng món đồ hàng lên, đưa ra ánh đèn xem xét rồi trao cho mẹ tôi. Mẹ tôi cầm chiếc kéo con cắt nhãn hiệu bỏ vào túi. Cái việc này kỳ quặc, cũng như việc mua bán giữa đêm khuya thế này xem ra cũng thật lạ lùng.

Bố tôi vừa xem hàng vừa nói khe khẽ mấy câu với hai người đưa hàng tới. Nếu tôi biết tiếng Anh thì hẳn tôi đã nghe đủ, nhưng không hiểu tiếng thì nghe rõ làm sao được. Chỉ có hai tiếng *bob* và *policeman*(1), thì lặp lại nhiều lần là tôi nghe rõ.

Khi đã xem xét cẩn thận tất cả những món hàng chứa trong mấy cái bao, bố mẹ

tôi và hai người khách ra khỏi buồng xếp đồ vào nhà. Buồng lại tối. Rõ ràng là họ đi tính toán tiền nong. Tôi muốn tự bảo rằng những việc mắt thấy vừa rồi là bình thường thôi, không có gì lạ. Nhưng dù cố gắng bao nhiêu, tôi cũng không tự mình tin được. Những người đó đến nhà bố mẹ tôi sao không đi qua sân Su tử đỏ? Tại sao khi nói về cảnh sát, họ lại thì thầm với nhau như tuồng sợ người ngoài nghe thấy. Tại sao mẹ tôi cắt các nhãn hiệu dính vào các thứ hàng bà mua?

Mãi loay hoay với những câu hỏi đó, tôi không ngủ được và tôi cố xua đuổi chúng nó vì không tìm ra lời giải đáp. Nhưng không tài nào xua đuổi được. Lát sau lại có ánh sáng rọi vào xe tôi và tôi lại nhìn qua khe màn. Lần này tôi không muốn nhìn mà cứ phải nhìn, khác với lần trước, tôi nhìn một cách tự nhiên để thấy, để biết. Bây giờ thì tôi tự nhủ không nên nhìn ra, vậy mà tôi vẫn cứ nhìn ra. Tôi cũng tự nhủ rằng có lẽ tốt hơn hết là không nên biết, vậy mà tôi vẫn cứ muốn biết.

Bây giờ chỉ có bố mẹ tôi thôi. Trong khi mẹ tôi nhanh chóng gói các món hàng thành hai kiện, thì bố tôi quét một góc buồng. Dưới lớp cát khô mà ông quét bạt đi, hiện ra một nắp hầm. Ông nhấc nắp và đưa xuống hầm hai kiện hàng mẹ tôi vừa gói xong. Mẹ tôi cầm đèn soi cho bố tôi. Cái hầm sâu bao nhiêu, tôi không nhìn thấy. Làm xong, bố tôi leo lên, đẩy nắp hầm lại và lấy chổi quét cát phủ lên. Trên mặt cát, bố mẹ tôi rắc mấy cọng rom cho giống các nơi khác trên nền buồng. Công việc xong xuôi, bây giờ không tài nào trông thấy chỗ nắp hầm được. Rồi bố mẹ tôi đi ra.

Khi bố mẹ tôi nhẹ tay đóng cửa lại thì tôi nghe thấy Mátchia động dậy trên giường, tuồng như nó kê đầu lên gối thì phải! Nó đã nhìn thấy sự việc xảy ra chẳng? Tôi không dám hỏi. Bây giờ có một cái gì còn nghiêm trọng hơn là một sự lo sợ mơ hồ đang đè nặng ngực tôi. Tôi biết vì sao tôi sợ rồi. Từ đầu đến chân, cơ thể tôi đầm mồ hôi lạnh toát. Suốt đêm tôi cứ như thế. Một con gà ở nhà bên gáy lên, báo hiệu trời sắp sáng. Bây giờ tôi mới thiếp đi, thiếp đi trong một giấc ngủ nặng nhọc, chập chờn, đầy những mộng mị hãi hùng làm tôi ghệt thở.

Tiếng ổ khóa cọt két làm tôi tỉnh giấc và cửa buồng mở ra. Tưởng bố tôi gọi chúng tôi dậy, tôi nhắm mắt lại để đừng nhìn thấy ông. Mátchia nói:

- Em cậu đến mở cửa cho chúng ta đó! Nó đi rồi.

Chúng tôi đứng lên. Mátchia không hỏi tôi có ngủ ngon không và tôi cũng

không nói gì với nó hết. Có một lúc nào đó, nó nhìn tôi thì tôi quay nhìn chỗ khác. Chúng tôi đi vào nhà bếp, ở đây không có bố tôi, cũng không có mẹ tôi. Ông tôi thì vẫn ngồi trong ghế trước lò sưởi y như là từ tối hôm qua ông không hề rời khỏi chỗ. Em gái lớn của tôi là Anni đang lau bàn, còn em trai lớn là Alon thì quét rác. Tôi đến bắt tay chúng, nhưng chúng không đáp. Tôi bèn đến ông tôi. Ông tôi không để cho tôi lại gần và cũng như tối hôm qua, ông khạc nhổ về phía tôi. Cử chỉ đó làm tôi cụt hứng. Tôi bảo Mátchia:

- Cậu hỏi giúp tớ xem trong buổi sớm nay, lúc nào thì tớ gặp được bố mẹ tớ?

Mátchia hỏi.

Nghe nói tiếng Anh, mặt ông cụ có co giãn ra một chút, bót cái vẻ bất động đáng khiếp đi. Ông chịu khó trả lời. Tôi hỏi:

- Ông cụ nói gì?

- Nói bố cậu đi vắng suốt cả ngày hôm nay, mẹ cậu ngủ, anh em chúng mình có thể đi dạo chơi được.

- Ông cụ chỉ nói thế thôi à? - Tôi hỏi như vậy vì thấy lời dịch của Mátchia ngắn quá.

Mátchia có vẻ lúng túng, nó nói:

- Tớ không biết đoạn sau tớ hiểu có đúng hay không?

- Thì cứ thử nói cậu hiểu như thế nào để xem!

- Hình như ông cụ nói nếu chúng ta đi ra phố mà gặp cơ hội tốt thì không nên bỏ lỡ. Rồi ông cụ nói thêm, và câu này thì tớ tin chắc là tớ hiểu rõ: “Hãy nhớ lấy lời tao, phải biết sống trên lưng những đứa đại”.

Chắc là ông cụ đoán Mátchia đang giải nghĩa những lời ông cụ nói cho tôi hiểu, vì nghe đến câu sau cùng này, thì ông dùng cái bàn tay không bị bại của ông làm cái cử chỉ bỏ một vật gì vào túi. Cùng lúc ấy, ông nheo mắt lại.

- Chúng ta đi chơi đi. - Tôi bảo Mátchia.

Trong hai hay ba tiếng đồng hồ, hai đứa tôi đi dạo quanh quần gần sân Sư tử đỏ. Chúng tôi không dám đi xa ra vì sợ lạc đường. Ban ngày khu Bétnon Gòrin này hiện ra còn xấu xí tồi tệ hơn ban đêm nữa, cảnh bản cùng bày ra khắp nơi; từ nhà cửa đến người ngòm, ở đâu cũng thấy sự nghèo khổ nào lòng nhất. Mátchia và tôi chỉ

trông thấy, chứ không nói năng gì cả.

Quay trở lại thì vừa đến đầu sân, chúng tôi đi vào nhà.

Mẹ tôi đã ra khỏi buồng ngủ. Từ cửa, tôi đã nhìn thấy mẹ áp đầu trên mặt bàn. Ngỡ mẹ ốm, tôi chạy đến để hôn mẹ, vì tôi không nói chuyện với mẹ được. Tôi đưa tay ôm mẹ. Mẹ tôi ngẩng đầu lên, cái đầu cứ lắc lư, rồi mẹ nhìn tôi nhưng chắc là không trông thấy. Lúc ấy từ hơi thở nóng hổi của mẹ tôi toát ra mùi rượu mạnh. Tôi lùi lại. Mẹ tôi lại gục đầu bên hai cánh tay duỗi thẳng trên mặt bàn. Ông tôi nói “gin” (2) rồi nhìn tôi mà cười gằn và nói mấy tiếng gì nữa tôi không hiểu. Lúc đầu, tôi đứng sững như mất hồn. Giây phút sau, tôi nhìn Mátchia, Mátchia cũng nhìn tôi, ứa nước mắt. Tôi ra hiệu cho nó, rồi hai đứa tôi trở ra.

Vai kề vai, tay nắm tay, chúng tôi đi mãi, không nói với nhau một lời, cứ nhìn thẳng trước mặt mà đi tới, không biết là đi đâu. Mátchia có hơi lo ngại, hỏi:

- Chúng mình đi đâu thế này?

- Không biết, đi chỗ nào nói chuyện với nhau được thì đi. Mình cần nói với cậu điều này, nhưng ở đây, giữa đám đông này, mình không nói được.

Chính như thế đấy! Trong cuộc đời nay đây mai đó, qua nội qua rừng, theo kiểu cụ Vitali, tôi đã có thói quen không bao giờ nói chuyện quan trọng giữa đường phố, hoặc trong làng, và khi nói có người qua lại là tôi quên ngay những ý định nói. Vậy mà lúc này tôi lại muốn nói chuyện quan trọng với Mátchia và tôi hiểu rõ là tôi sẽ nói gì với nó.

Lúc ấy, chúng tôi đã vượt qua những ngõ hẹp đến một đường phố rộng hơn, ở cuối đường hình như có cây cối. Có lẽ ở đầu ấy là thôn quê rồi, chúng tôi đi theo hướng ấy. Nhưng không phải là thôn quê mà là một công viên bao la, có những bồn cỏ rộng xanh mướt và những lùm cây tơ đây đó. Chỗ này quả là chỗ lý tưởng để tâm sự. Tôi đã có chủ định, tôi biết rõ tôi muốn gì. Khi đã ngồi yên ở một xó cách bức và kín đáo, tôi nói với bạn tôi:

- Mátchia thân mến, cậu biết là mình yêu thương cậu và chắc cậu cũng biết là chỉ vì tình bạn mà mình bảo cậu đi theo mình về nhà bố mẹ mình chứ? Bây giờ mình yêu cầu cậu làm gì thì cậu cũng chả nghi ngờ gì cái tình bạn của mình, phải không?

- Cậu ngu lạ! - Mátchia đáp và gượng cười.

- Cậu cười để cho mình khỏi tủi lòng. Nhưng tủi lòng cũng chẳng việc gì. Mình còn khóc được với ai nếu không là với cậu?

Nói đến đây, tôi ngã vào lòng Mátchia khóc òa lên. Những lúc một thân một bóng, thất thủ trên mặt đường mênh mông, tôi cũng chưa bao giờ thấy khổ sở như hôm nay. Tôi nấc lên một hồi rồi cố trấn tĩnh: tôi đưa Mátchia đến vườn này có phải để cho nó than thở vì tôi đâu! Không phải vì tôi, chỉ vì nó! Tôi nói:

- Mátchia ơi, cậu phải đi thôi. Cậu trở về Pháp đi!

- Kia cậu à? Không đời nào!

- Mình biết trước thế nào cậu cũng trả lời mình như vậy, và cậu hãy tin rằng mình lấy làm sung sướng, rất sung sướng được nghe cậu nói không đời nào cậu rời mình. Tuy vậy, cậu phải rời bỏ mình đi, cậu trở về Pháp hay đi Italia tùy cậu, về đâu không quan trọng, miễn là cậu không ở trên đất nước Anh nữa.

- Thế còn cậu, cậu định đi đâu? Cậu tính cho chúng ta đi đâu đây?

- Mình ấy à? Mình thì phải ở lại đây, ở London đây với gia đình mình chứ! Bôn phận của mình không phải ở bên cạnh bố mẹ mình thì là gì? Còn lại bao nhiêu tiền, cậu lấy mà đi đi!

- Đừng nói thế, Rêmi! Nếu có một người cần đi thì người ấy là cậu mới đúng!

- Tại sao?

- Tại vì...

Mátchia không nói hết. Tôi đưa mắt hỏi, nó nhìn tránh đi.

- Mátchia này, cậu hãy trả lời tớ thẳng thắn, thành thực, không nể nang, không e sợ, tối hôm qua, cậu thức? Và cậu có trông thấy, phải không?

Mátchia không ngược mắt lên, đáp khe khẽ:

- Mình thức.

- Cậu thấy gì?

- Tất cả.

- Và cậu hiểu?

- Là những món hàng bọn kia đem tới bán không phải là hàng buôn. Bố cậu rầy chúng sao không gõ cửa trước mà lại gõ cửa buồng xép. Chúng bảo chúng bị cảnh sát rình mò, theo dõi.

- Đã thế thì cậu phải thấy cậu đi là đúng.

- Nếu tớ cần phải đi thì cậu cũng phải đi. Chả ai cần hơn ai.

- Khi mình yêu cầu cậu đi với mình thì mình ngỡ là gia đình mình sẽ cho cả hai đứa đi học và chúng ta sẽ ở gần nhau. Sở dĩ mình tin thế vì nghe má Bácboranh nói và cũng vì mình mơ tưởng thế. Nhưng sự việc đã không như thế và chiêm bao vẫn hoàn là chiêm bao. Cho nên chúng ta phải chia tay nhau.

- Không khi nào.

- Hãy nghe mình cho kỹ, hãy thông cảm với mình đi, Mátchia! Đừng làm mình buồn bực thêm mà! Ví như chúng mình gặp lão Garôphôli ở Pari và lão bắt cậu về thì có phải là cậu không muốn cho mình ở lại với cậu, phải không nào? Ấy đấy, cái điều mình nói với cậu bây giờ đây, tất cậu cũng nói với mình nếu gặp trường hợp ấy.

- Có đúng thế không? Cậu hãy nói cho mình biết có đúng thế không?

Mátchia suy nghĩ một lát, rồi nói:

- Bây giờ đến lượt cậu phải nghe tớ nói, cậu nghe cho rõ đây. Khi ở Savanông, nghe cậu bảo gia đình cậu đi tìm cậu thì mình buồn lắm. Đáng lẽ phải vui thì mình lại bực mình. Mình đã không nghĩ tới hạnh phúc của cậu, mình chỉ nghĩ tới mình. Mình tự nhủ là cậu sẽ có anh chị em trai gái mà cậu sẽ yêu thương như yêu thương mình, có lẽ còn hơn mình nữa. Những người ấy là những người giàu sang, thông thái, lịch sự, những cậu ấm, cô chiêu xinh trai đẹp gái. Mình nghĩ thế rồi hóa ra ghen tị. Đó là điều cậu cần biết, đó là sự thật mà mình cần thú nhận với cậu để cậu tha thứ cho mình, nếu cậu có thể tha thứ cái loại tình cảm xấu xa như vậy.

- Chao ôi! Mátchia!

- Nói đi, nói là cậu tha thứ cho mình đi!

- Sẵn lòng! Mình có thấy nổi buồn phiền của cậu. Mình có bao giờ thù hằn cậu đâu!

- Bởi vì cậu là con bò. Và là con bò lành quá! Còn mình thì ác. Cậu tha thứ cho mình vì cậu tốt bụng, chứ mình thì mình không tự tha thứ đâu, vì mình không lành như cậu. Cậu chưa biết hết đâu. Mình tự bảo: Ta đi với hấn sang Anh để xem sao; rồi khi hấn đã sung sướng, thật sung sướng rồi, khi hấn không có thì giờ nghĩ đến ta nữa thì ta cắt, và cắt thẳng; ta sẽ đi một mạch về Lúcca hôn em Crítxtina của ta.

Nhưng đáng lẽ giàu sang và sung sướng như chúng mình tưởng thì cậu không giàu và cậu... nghĩa là cậu không như chúng mình tưởng trước đâu. Bởi vậy, mình không nên xéo, và cái người cần ôm vào lòng không phải là Crítxtina, em gái mình; cái người cần ôm vào lòng là người bạn nghề nghiệp, người bạn thiết cốt, người anh em của mình, cái người đó là Rêmi.

Mátchia nói thế và cầm lấy tay tôi mà hôn. Bây giờ nước mắt tôi tuôn trào, nhưng nước mắt này không đắng cay, không nóng bỏng như trước nữa.

Tuy hết sức cảm động, tôi vẫn không từ bỏ ý định:

- Cậu phải đi đi! Cậu phải trở về Pháp, phải gặp Lidơ, bác Acanh, má Bắcboranh, gặp tất cả những người thân của tớ và nói cho họ biết vì sao tớ không giúp được họ như tớ mong muốn, tớ mơ tưởng và hứa hẹn. Cậu sẽ phân trần là bố mẹ tớ không giàu có như chúng mình tưởng, thế cũng đủ để họ tha thứ cho mình. Cậu hiểu chứ? Gia đình tớ nghèo, cái đó giải thích tất! Nghèo khó không phải là điều đáng xấu hổ!

- Không phải vì nghèo mà cậu muốn cho mình xéo. Bởi vậy mình không đi.

- Mátchia ơi, mình van cậu. Cậu đừng làm cho mình khổ thêm. Cậu thấy mình đã khổ quá rồi mà!

- Ô! Tớ không muốn ép cậu nói cái điều mà cậu sợ xấu hổ không nói trắng ra. Tớ không linh lợi, không tinh ý, không hiểu hết những cái dỗi vào đầu - Nó đập đập trên đầu - Nhưng tớ cảm thấy hết những cái xói vào chỗ này - Nó đặt tay lên ngực - Không phải vì cha mẹ cậu nghèo mà cậu muốn cho tớ bước! Không phải vì họ không nuôi nổi tớ, vì tớ có ăn báo cô người ta đâu, tớ sẽ làm lưng cho người ta chứ! Cậu muốn mình đi nơi khác bởi cậu đã thấy những việc đêm qua và cậu sợ cho mình.

- Đừng nói thế, Mátchia!

- Cậu sợ rồi đến lúc mình phải cắt nhãn hiệu những món hàng không mua mà có!

- Ôi chao ôi! Mátchia, Mátchia thân mến ơi, cậu im đi mà!

- Lấy cái gì dám chắc rằng không thể có hai đứa bé bị vứt bỏ ở đại lộ Brotoi cùng một hôm? Và tại sao viên cảm lại không có thể nhầm lẫn khi chỉ cho ông Dorixcon về Savanông? Có thể lắm chứ!

- Cái đó thì phi lý quá.

- Cũng có lẽ! Điều tớ nói, tớ giải thích nghe ra phi lý. Chẳng qua là tớ nói kém, tớ giải thích không ra trò, bởi cái đầu óc khốn nạn của tớ. Người khác sẽ giải thích hay hơn, và nó sẽ trở nên có lý. Chỉ có tớ mới là phi lý, thế thôi!

- Chao ôi, không! Chưa phải thế là thôi đâu!

- Cuối cùng, cậu phải chú ý rằng cậu không giống bố cậu, cũng không giống mẹ cậu, và cậu không có mái tóc vàng như các em cậu. Tóc tất cả lũ chúng - tất cả, cậu nghe rõ chưa?- đều một màu vàng như nhau. Nếu là anh em thì sao tóc cậu lại không thế? Mặt khác, có điều này cũng lạ, rất lạ: tại sao người ta nghèo như thế mà bỏ ra được nhiều tiền như thế để tìm lại một đứa con? Vì các lẽ ấy, theo tớ thì cậu không phải là một người họ Dorixon. Tớ biết rằng tớ chỉ là một con bò thôi, người ta luôn luôn mắng tớ như vậy, lỗi ở cái đầu óc kém thông minh này. Nhưng tớ cũng cứ tin chắc rằng cậu không phải là một chú bé Dorixon và cậu không nên ở gia đình Dorixon. Nếu bất chấp tất cả, cậu muốn ở lại thì mình cũng ở lại với cậu. Nhưng cậu cũng phải cố gắng viết cho má Bábóranh một lá thư để hỏi thật rõ xem những tã lót và áo xống của cậu lúc bấy giờ như thế nào! Khi được thư trả lời, cậu sẽ hỏi thử người mà cậu gọi là bố, và lúc ấy có lẽ chúng ta sẽ hiểu rõ hơn ít nhiều. Từ nay đến đó, mình sẽ không đi đâu hết, mình ở đây với cậu, ra sao thì ra! Cần làm việc thì chúng mình cùng làm với nhau.

- Nhưng nếu rủi một ngày kia, người ta choảng lên đầu chú Mátchia?.

Nó mỉm cười buồn bã:

- Cái đó không phải là cái khổ nhất: vì bạn mà nhận đòn thì đòn có đau đâu!

-
1. *Policeman: tiếng Anh, chỉ người cảnh sát thành phố. Bob là tiếng lóng để gọi cảnh sát - N.D*
 2. *Rượu mạnh.*

CAPI HU' NẾT

Đến đêm chúng tôi mới về đến sân Su tử đỏ. Suốt ngày, chúng tôi chỉ đi dạo trong công viên xinh đẹp vừa đi vừa trò chuyện, sau khi mua một miếng bánh mì ăn lót dạ. Lúc bấy giờ bố tôi đã về và mẹ tôi cũng tỉnh rượu rồi, cả bố lẫn mẹ không trách mắng chúng tôi về việc đi chơi quá lâu. Sau bữa tối, bố tôi bảo cần nói chuyện với hai đứa tôi. Bố đưa chúng tôi đến trước lò sưởi khiến ông tôi buông một tiếng gầm gừ: quả là ông tôi bảo vệ chỗ sưởi của mình một cách dữ tợn thật. Bố tôi hỏi:

- Ở bên Pháp, các anh sinh nhai như thế nào? Nói cho tôi nghe thử xem.

Tôi kể lại công việc làm ăn của chúng tôi, như ông đã bảo.

- Như thế thì các anh không bao giờ lo chết đói, có phải không?

- Không bao giờ. - Mátchia đây tự tin. - Chẳng những chúng tôi sinh sống được, mà chúng tôi còn kiếm ra tiền để tậu một con bò sữa nữa.

Và đến lượt Mátchia thuật lại chuyện mua bò.

- Thế thì các anh cũng lắm tài đấy! Hãy cho tôi xem các anh làm được những gì nào!

Tôi lấy thụ cầm làm một bản, nhưng không phải là bài dân ca xứ Naplơ của tôi.

- Khá đấy, khá đấy. - Bố tôi nói. - Còn Mátchia thì làm được gì?

Mátchia chơi một bài vĩ cầm và một bài kèn đây. Bản sau này làm cho lũ nhỏ vỗ tay rầm rộ; chúng đứng thành vòng tròn chung quanh chúng tôi để nghe.

- Còn con Capi? Nó biết làm trò gì? Thiết tưởng các anh mang con chó theo không phải để cho vui mà thôi. Chắc ít nhất nó cũng kiếm đủ ăn phần nó chứ!

Tôi tự hào về tài nghệ của con Capi. Thật ra không phải vì nó mà thôi, mà còn vì cụ Vitali nữa. Tôi muốn nó diễn một đôi tiết mục trong pho trò của nó. Capi được lũ nhỏ hoan nghênh nhiệt liệt, như thường lệ. Bố tôi nói:

-Ồ! Con chó này là cả một gia tài đây!

Tôi đáp lời khen đó bằng những lời ca tụng con Capi. Tôi cam đoan rằng nó

có thể học tập nhanh chóng tất cả những gì người ta vui lòng dạy nó, kể cả những ngón mà thường thường chó không làm được.

Bố tôi dịch những lời tôi nói ra tiếng Anh. Hình như ông có thêm thắt đôi câu mà tôi không hiểu nhưng làm mọi người cười ầm. Ông tôi cũng cười và nheo mắt nhiều lần kêu fine dog, nghĩa là chó đẹp. Con Capi không lấy thế làm vinh hạnh. Bố tôi lại nói:

- Đã thế thì ta đề nghị với hai anh thế này... Nhưng trước hết Mátchia phải cho biết chú ở trên đất Anh có tiện không và chú có muốn ở đây với chúng tôi không?

- Tôi muốn ở lại với Rêmi. -Mátchia đáp. -Rêmi đi đâu thì tôi đi đó.

Mátchia tự cho là ngu, nhưng thật ra là nó láu, nó tinh ý hơn nó nói ra nhiều, hơn cả là nó tưởng. Bố tôi lấy làm vừa lòng về câu trả lời của nó vì không hiểu ẩn ý trong đó. Ông nói:

- Đã thế thì tôi trở lại với đề nghị của tôi: Nhà ta nghèo cho nên ai cũng phải làm việc cả mới có cái sống. Mùa hè, ta đi rong trên đất Anh và các con ta đưa hàng tới bán tận nhà những người không chịu bỏ công đi mua. Mùa đông, ta không có việc gì làm cho lắm. Chừng nào chúng ta còn ở London thì Rêmi và Mátchia có thể đi đánh đàn ở các phố. Chắc chắn là hai chú sẽ đạt những khoản thu hàng ngày khá lắm, nhất là vào khoảng gần đến ngày lễ Nôen. Nhưng ở đời không nên phung phí, cho nên con Capi thì phải để cho nó đi diễn trò với thằng Alon và thằng Nét.

Tôi vội vã nói:

- Chỉ có đi với con thì con Capi mới diễn trò tốt. Bắt con rời nó thì không tiện cho con.

- Nó sẽ tập làm việc với Alon và Nét. Con cứ yên lòng. Chia toán của con ra như vậy sẽ thu được nhiều tiền hơn.

- Nhưng mà nó đi riêng thì chẳng làm nên cơm cháo gì, con cam đoan là thế! Và lại số thu của Mátchia và con sẽ sụt đi. Biểu diễn với con Capi, chúng con sẽ thu nhiều hơn.

- Chuyện! Thế là đủ rồi. - Bố tôi nói. - Khi ta đã quyết định một điều thì ta muốn điều đó phải được thực hiện, và thực hiện tức khắc. Đó là gia pháp ở nhà này. Ta muốn anh phục tùng gia pháp đó như mọi người.

Biết không thể rằng một rằng hai gì được, tôi không nói nữa. Nhưng tôi nghĩ thầm rằng những điều tôi mơ ước cho con Capi cũng diễn ra một cách đen tối như những mơ ước của bản thân tôi. Thế là chúng tôi sắp xa nhau. Nó sẽ buồn và tôi cũng buồn biết bao nhiêu!

Chúng tôi trở về chiếc xe hôm qua đi ngủ. Hôm nay bố tôi không đẩy chốt cửa nhốt chúng tôi.

Tôi vừa nằm xuống thì Mátchia chưa cởi áo xong đã lại ghé tai tôi nói thầm:

- Mày thấy không, cái người mà mày gọi là bố đó không những bắt con làm việc cho ông ta. lại bắt cả chó cũng phải làm. Cái việc này đã làm sáng mắt mày ra rồi chứ? Đến mai chúng mình viết thư cho má Bácboranh nhé!

Nhưng sáng hôm sau thì phải dặn bảo con Capi đã. Tôi ôm nó trên tay. Vừa hôn lên mũi nó nhiều lần, tôi vừa nhẹ nhàng, êm ái giải thích cho nó hiểu tôi muốn nó làm gì. Tội nghiệp con chó! Nó nhìn tôi quyến luyến, nó nghe tôi chăm chú làm sao! Khi tôi trao chiếc dây dắt cho Alon, tôi giải thích với nó lần nữa. Con chó mới thông minh, dễ bảo làm sao! Nó đi theo hai em tôi. đáng buồn rầu, nhưng không phản kháng.

Về phần Mátchia và tôi thì bố tôi đã hạ cố đưa chúng tôi đến một khu phố, ở đây có cơ kiếm được nhiều tiền. Chúng tôi đi xuyên qua thành phố London để đến những ngôi nhà tráng lệ với những cổng nguy nga trong những đường phố đồ sộ hai bên có vườn tược, ở mấy con đường đẹp đẽ rộng lênh láng, không có những người nghèo khổ rách rưới và đói xó: chỉ có những bà phu nhân xinh đẹp, áo xiêm sắc sảo, những cỗ xe ván cửa bóng loáng như gương, những người xà ích to béo, tóc rắc phấn thơm, dong những con ngựa quý giá. Đường đi khá dài, chúng tôi trở về sân Sư tử đỏ hơi chậm. Tôi rất sung sướng lại được thấy con Capi, lấm lem nhưng hí hửng.

Tôi sung sướng được gặp lại nó đến nỗi sau khi lấy rơm khô kỳ cọ thật sạch cho nó. tôi bọc nó trong tấm da cừu và ủ nó trên giường tôi. Trong hai đứa, nó và tôi, đứa nào sung sướng hơn, kẻ cũng khó nói.

Mọi việc cứ qua đi như thế trong nhiều hôm liền.

Chúng tôi đi từ sáng, diễn hết pho trò ở khu phố này thì đi đến khu phố khác, mãi đến tối mới về nhà. Trong lúc đó thì Alon và Nét dẫn con Capi đi biểu diễn.

Nhưng một hôm, bố tôi bảo hôm sau tôi có thể mang con Capi theo bởi vì ông giữ Alon và Nét ở nhà. Chúng tôi thích quá. Chúng tôi quyết nỗ lực thu một món tiền lớn với Capi, sao cho từ nay về sau người giao hăn nó cho chúng tôi. Vấn đề là phải thu hồi con Capi, cho nên cả Mátchia lẫn tôi đều không tiếc công sức.

Thế là sáng hôm đó, chúng tôi chăm chút tắm rửa, chải chuốt cho nó thật kỹ. Rồi chúng tôi lên đường, tìm đến khu phố mà kinh nghiệm cho chúng tôi biết là “chợ vỉa hè” ở đây móc túi chi tiền một cách dễ dàng. Muốn vậy, chúng tôi phải đi suốt London từ Đông sang Tây. Không may cho kế hoạch chúng tôi dự định là từ hai hôm rồi sương mù không tan. Trời lúc này là một tầng mây màu da cam và trong các đường phố lờ mờ một màn khói xám xám cách ít bước đã không còn trông rõ hình người. Thế này thì người ta ít đi ra đường đây, và từ sau các cửa sổ, người ta nghe chúng tôi đàn hát chứ không nhìn thấy con Capi, đó là một điều không lợi cho khoản thu nhập. Bởi thế Mátchia cứ nguyên rửa cái màn sương chết tiệt, không ngờ rằng lát sau nó giúp ích cho cả ba chúng tôi.

Chúng tôi vội bước đi nhanh; để giữ con Capi bên gót, chốc chốc tôi bảo nó một câu, đối với nó câu nói đó có tác dụng hơn một cái xích chắc nhất. Chúng tôi đi qua một phố đông đúc nhất và buôn bán thịnh vượng nhất của thành phố London. Thành phố tôi thấy vắng con Capi. Nó ra sao rồi? Lạ thật! Tôi rẽ vào đầu một ngõ phố, đứng lại chờ nó. Tôi huyết sáo khe khẽ vì tôi không trông được xa. Tôi bắt đầu lo có kẻ bắt trộm nó, thì thấy nó phi đến, mồm ngoạm một đôi tất len, đuôi ve vẩy mừng rỡ. Nó chồm lên, đặt hai chân trước lên người tôi và đưa đôi tất để tôi cảm lấy. Trông dáng nó đắc ý lắm như những khi vừa hoàn thành một tiết mục khó khăn nhất, nó đến đòi tôi ban khen. Sự việc xảy ra trong nháy mắt. Tôi còn đương kinh ngạc thì đột nhiên Mátchia một tay chụp đôi tất, một tay lôi tôi đi sâu vào trong ngõ. Nó nói:

- Đi nhanh lên, nhưng mà đừng chạy!

Mấy phút sau, nó mới giải thích cho tôi rõ vì sao phải chạy trốn:

- Tớ cũng như cậu, đang ngẩn ngơ tự hỏi đôi tất này từ đâu ra thì tớ nghe thấy một người nói: “Thằng kẻ cắp đâu rồi?”. Thằng kẻ cắp là con Capi đó, chắc cậu hiểu. Nếu không có sương mù thì người ta đã tóm cổ chúng mình vì tội ăn cắp rồi.

Tôi hiểu quá chứ! Tôi uất ức đến nghẹn thở. Chúng nó đã biến con Capi hiền

lành, lương thiện thành một tên kẻ cắp. Tôi bảo Mátchia:

- Đi về thôi! Cậu cầm dây dắt lấy con Capi!

Mátchia không nói gì cả. Chúng tôi đi nhanh về tới sân Sư tử đỏ. Bố mẹ và mấy em tôi đang gấp vải quanh bàn. Tôi ném đôi tất lên bàn, làm thẳng Alon và thẳng Nét bật cười. Tôi nói:

- Đây là một đôi tất con Capi vừa đánh cắp, vì người ta đã biến con Capi thành một tên kẻ cắp. Tôi muốn tin rằng đây chỉ là một trò đùa thôi!

Tôi vừa nói vừa run, nhưng chưa bao giờ thấy mình cương quyết như thế. Bố tôi hỏi:

- Nếu không phải là trò đùa thì mày làm cái gì, thử nói xem?

- Tôi sẽ buộc dây vào cổ con Capi rồi đem dìm xuống sông Tamidor, mặc dù tôi yêu quý nó. Tôi không muốn con Capi trở thành một tên trộm cắp, cũng như không muốn mình trở thành một tên trộm cắp. Nếu tôi nghĩ rằng một ngày kia tôi sẽ phải thế thì ngay tức khắc tôi đâm đầu xuống sông tự tử cùng nó.

Bố tôi nhìn thẳng vào mặt tôi, vung tay giận dữ như muốn quật chết tôi. Đôi mắt ông thiêu đốt tôi. Nhưng tôi không nhìn xuống. Dần dần, mặt ông giãn ra. Ông nói:

- Mày cho đó là một trò đùa thì đúng, đấy là một trò đùa. Để cho cái trò đùa ấy đừng diễn lại, từ nay con Capi chỉ đi với mày thôi.

TÃ ĐẸP NÓI DỐI

Tôi cố gắng làm thân nhưng hai thằng em tôi, Alon và Nét, chỉ một mực tỏ ác cảm ra mặt. Tất cả những gì tôi muốn làm cho chúng nó đều bị chúng nó hắt hủi. Rõ ràng, đối với chúng, tôi không phải là một người anh.

Chuyện con Capi đã dựng nên một sự ngăn cách rõ rệt giữa chúng tôi. Tôi bảo chúng nó rõ không phải bằng lời nói vì tôi nói tiếng Anh còn khó khăn, mà bằng điệu bộ rất sinh động và đầy ý nghĩa, trong đó hai năm đắm đóng vai trò chính. Tôi dùng hai năm đắm nói rằng nếu chúng nó còn muốn giờ trò gì với con Capi thì sẽ đừng ngay với tôi, tôi sẵn sàng bảo vệ con Capi hoặc trả thù cho nó.

Không có em trai nữa, tôi tìm đến em gái. Nhưng Anni, con chị đối xử với tôi cũng chẳng hơn gì mấy đứa em trai nó. Cũng như hai thằng kia, nó ác cảm ra mặt đối với những cố gắng làm thân của tôi. Không ngày nào nó không bày trò cho tôi một vài vố theo kiểu của nó, và con bé quả là giàu sáng kiến về mặt này!

Bị Alon và Nét xa lánh, bị Anni hắt hủi, tôi chỉ còn con bé Két, mới lên ba, còn quá ngây thơ để nhập bọn với các anh chị. Con bé cũng thích để tôi vuốt ve, trước hết bởi vì tôi thường bảo Capi diễn trò cho nó xem. Về sau, khi Capi trở về với chúng tôi thì tôi lại đưa về cho con bé nào kẹo, nào bánh, nào cam; trong khi chúng tôi diễn trò ngoài đường phố, bọn trẻ nhỏ đã mang quà lại và long trọng bảo: “Phần con chó!”. Dem cam làm quà cho chó, có lẽ chẳng thích hợp lắm, nhưng tôi cũng nhận và cảm ơn. Những quả cam ấy sẽ giúp tôi giành được thiện cảm của tiểu thư Két.

Ấy đó, trong cả cái gia đình mà tôi dành cho biết bao nhiêu trù mền trong tim tôi khi mới đặt chân lên đất Anh, chỉ còn mỗi con bé Két là còn cho phép tôi được quý mền nó. Ông tôi vẫn cứ khắc nhủ một cách giận dữ về phía tôi mỗi khi tôi đến gần. Bố tôi chỉ chú ý đến tôi mỗi buổi chiều khi hỏi đến số tiền thu được. Mẹ tôi thường vắng mặt; Alon, Nét và Anni thì ghét bỏ tôi. Chỉ còn Két là còn để cho tôi vuốt ve, nhưng phải chăng chỉ khi nào túi tôi còn đầy quà? Đến là thất vọng!

Bởi thế, lúc đầu tuy tôi bác bỏ những điều ước đoán của Mátchia, nhưng trong

tâm trạng buồn bực, cũng đã có lúc tôi phải tự hỏi mình rằng nếu tôi đúng là con của nhà này, thì mọi người tất đã bộc lộ những tình cảm khác với cách đối xử khá thô bạo với tôi như hiện nay. Mà tôi đâu đã làm gì đáng phải chịu sự ghẻ lạnh hoặc sự phũ phàng ấy cho cam!

Thấy tôi ủ rũ và suy nghĩ buồn phiền, Mátchia hiểu ngay vì sao. Nó bảo tôi, mà cũng như tự nhủ với mình: “Tớ nóng lòng muốn biết má Bábóranh sẽ trả lời cậu ra sao!”.

Muốn nhận được bức thư mà chúng tôi đã dặn gửi theo cách “lưu trạm”⁽¹⁾, chúng tôi thay đường đi mọi ngày. Chúng tôi xuống tận nhà bưu điện. Trong nhiều ngày, chẳng có gì, nhưng cuối cùng thì lá thư hăng nóng lòng mong đợi ấy cũng đã được trao tận tay người nhận. Nhà bưu điện không phải là nơi thuận tiện để đọc thư, chúng tôi lại đến con đường nhỏ ở một phố gần đây, cũng là để có thời gian cho cảm xúc lắng xuống chút ít. Ở đó, tôi đã mở bức thư của má Bábóranh nghĩa là thư mà người cha xứ Savanông viết hộ:

“Bé Rêmi yêu mến,

Những điều con cho má biết trong thư khiến má ngạc nhiên và bực bội... Má cứ tưởng bố mẹ con gia tư dư dật, hơn thế, vào hạng giàu sang quyền quý nữa kia...

Con bảo má nói tường tận cho con rõ những chiếc tả bọc con như thế nào. Dễ lắm, vì má đã giữ lại tất cả những vật ấy, để dùng làm tang chứng trong việc nhìn nhận con, cái ngày người ta đến hỏi con. Trước nay má vẫn đinh ninh rằng thế nào rồi cũng có cái ngày ấy.

Nhưng trước hết phải nói rằng con không có tả. Đôi lúc má nói đến tả là vì thói quen và cũng vì trẻ em ở xứ má bọc tả. Con thì không bọc tả. Trái lại con mặc quần áo đàn ông hoàng. Đây là những vật mặc trên người con lúc bảy giờ: một cái mũ chụp bằng ren, chỉ khác thường ở chỗ đẹp và sang quá, một chiếc yếm vải phin viền ren cỡ nhỏ ở cổ và cánh tay; một đôi hài dẹt tay màu trắng dính những cái găng tơ; một cái áo dài bằng dạ trắng và cuối cùng là một chiếc áo khoác ngoài trùm cả đầu bằng hàng cátsonia trắng, lót lụa, thêu thùa rất đẹp...

Sau hết phải nói rằng tất cả những áo xống ấy đều không mang dấu hiệu. Nhưng cái khăn bọc và cái yếm chắc là có đánh dấu, bởi vì cái góc thường thường

mang dấu hiệu thì đã bị cắt đi. Việc này chứng tỏ người ta đã tìm đủ mọi cách để đề phòng kẻ đi tìm không theo dấu vết được. Đó là tất cả những cái mà có thể nói rồi đó, bé Rêmi yêu quý ạ. Nếu con thấy cần những vật ấy, con chỉ việc viết thư cho má, má sẽ gửi đến cho con.

Con đừng phiền lòng, con yêu quý, đừng phiền lòng là không biếu má được những tặng vật tốt đẹp mà con hứa với má. Con bò sữa, do con nhịn bữa mà mua, đối với má quý hơn tất cả những vật biếu tặng trên đời. Má vui mừng tin cho con biết rằng con bò khỏe, sữa không giảm và nhờ nó ngày nay má sống thư thả. Mỗi khi thấy nó, má không thể không nghĩ tới con và chú bạn nhỏ Mátchia của con.

Má sẽ rất vui lòng nhận thư con viết cho má biết tin tức của con. Má mong những tin ấy luôn luôn tốt lành. Con âu yếm, giàu tình cảm là thế, lẽ nào chẳng sung sướng giữa gia đình con, có cha, có mẹ, anh chị em trai gái bên cạnh! Thế nào người ta cũng sẽ yêu con xứng đáng với tấm lòng con.

Chào con, con yêu quý, má hôn con âu yếm.

Mẹ nuôi của con.

Quả phụ BÁC BỜ ANH."

Đoạn cuối bức thư khiến tim tôi se lại. Tội nghiệp má, má tốt với tôi làm sao! Vì má yêu tôi nên má ngỡ ai cũng yêu tôi như má.

- Bà ấy tốt quá. - Mátchia nói. - Bà có nghĩ đến tớ đấy! Mà dù bà không nghĩ đến đi nữa tớ cũng cảm ơn bà. Bà đã tả tỉ mỉ, trọn vẹn như vậy thì ông Đờrixcon không thể nhầm lẫn nỗi đối với cậu khi kể những áo quần cậu mặc lúc người ta bắt trộm cậu.

- Ông ấy có thể quên!

- Đừng nói thế! Ai lại đi quên những bộ quần áo con mình mặc ngày mình mất nó vì chính những bộ quần áo ấy sẽ giúp mình tìm lại nó.

- Tớ xin cậu đừng có đoán già đoán non, chờ đến khi bố tớ trả lời hẵng hay.

- Tớ có đoán gì đâu, chỉ có cậu nói là ông ấy có thể quên.

- Thôi được, để rồi xem.

Hỏi bố xem tôi ăn mặc như thế nào cái ngày bị bắt trộm là việc không dễ. Giá tôi hỏi một cách thực thà, không dụng ý thì hết sức đơn giản. Đằng này không phải

như thế và chính sự dụng ý khiến tôi rụt rè do dự.

Thế rồi một hôm, vì mưa rét quá, phải về sớm, tôi đánh bạo nói về cái vấn đề lâu nay giày vò tôi. Tôi mới bắt đầu hỏi thì bố tôi đã nhìn trừng trừng vào mặt tôi. Ông có thói quen làm thế mỗi khi tôi nói cái gì phật ý ông. Nhưng tôi đương đầu với cái nhìn ấy gan dạ hơn là tôi tưởng trước đây khi nghĩ tới giây phút này. Tôi ngỡ rằng ông sắp nổi giận. Tôi lo lắng liếc mắt về phía Mátchia, nó lắng tai nghe mà vờ không để ý. Tôi muốn phân bua với nó là tại nó nên tôi mới mắc vào cái việc vụng dại này. Nhưng bố tôi không nổi nóng. Qua cơn giận lúc đầu, ông mỉm cười. Thực ra thì trong nụ cười ấy có cái gì tàn ác, nhẫn tâm, nhưng dù sao đó vẫn là một nụ cười. Ông nói:

- Cái điều giúp bố tìm con đặc lực nhất là sự mô tả những quần áo con mặc ngày con bị bắt trộm: một mũ chụp bằng ren, một chiếc yếm viền ren, một khăn bọc và một cái áo dài bằng dạ, một đôi tất len, một đôi hài dẹt tay, một áo khoác ngoài trùm cả đầu bằng cátsonia trắng có thêu. Bố rất trông cậy ở hai chữ F.Đ đánh dấu trên khăn yếm; nó là tên con: Phờrăngxi Đorixcon. Nhưng dấu hiệu ấy đã bị người phụ nữ bắt trộm con cắt đi, chị ta hy vọng rằng làm thế thì không bao giờ ta tìm lại được con. Bố cũng đã xuất trình tờ khai lễ rửa tội sao lục ở nhà thờ xứ; người ta đã trả lại bố và hình như bố còn cất đâu đây.

Ông nói thế và sốt sắng đi tìm trong ngăn kéo, bình thường ông không sốt sắng như thế bao giờ, lát sau ông mang lại một tờ giấy có đóng nhiều con dấu trao cho tôi. Tôi đánh bạo một lần cuối:

- Nếu bố cho phép, -tôi nói, - con nhờ Mátchia dịch ra cho con nghe.

- Được chứ!

Chữ được chữ mất, Mátchia dịch ra cho tôi biết là tôi sinh ngày thứ năm mồng 2 tháng 8, tôi là con ông Potorích Đorixcon và bà Mácgorít Gorengiơ, vợ ông ta.

Còn đòi hỏi gì nữa kia chứ? Tuy nhiên Mátchia cũng không lấy làm thỏa mãn. Đêm đến, khi chúng tôi đã chui vào chiếc xe của chúng tôi rồi thì nó lại ghé vào tai tôi như khi cần nói một điều bí mật:

- Tất cả các cái ấy không thể chê được, nhưng rốt cục vẫn không làm sáng tỏ vì sao ông Đorixcon bán hàng rong và bà Gorengiơ, vợ ông, lại giàu có đến mức sắm cho con những mũ ren, những yếm viền ren, những áo khoác thêu thùa. Những người

buôn bán hàng rong đâu có lắm tiền thế!

- Chính vì người buôn bán cho nên người ta có thể mua sắm những thứ ấy không mất nhiều tiền!

Mátchia huýt sáo, lắc đầu. Xong, nó lại rĩ tai tôi:

- Cậu muốn tớ nói cái điều cứ lớn vồn mãi trong óc tớ không? Là cậu không phải là con của Đorixon tiên sinh mà chính Đorixon tiên sinh đã bắt trộm cậu.

Tôi muốn cãi lại, nhưng Mátchia đã lên giường nó. Nếu tôi là Mátchia thì có lẽ tôi cũng giàu tương tượng như nó. Nhưng ở vị trí tôi, không thể nghĩ ngợi lung tung bừa bãi được! Đối với Mátchia thì đó là chuyện của Đorixon tiên sinh, như nó nói. Nhưng đối với tôi thì lại là chuyện của bố tôi. Khi trí óc tôi muốn nhảy bừa theo Mátchia, thì tôi đưa tay nắm giữ nó lại, và tôi cố làm cho tay tôi rắn chắc.

Về Đorixon tiên sinh, Mátchia có thể suy nghĩ đủ điều. Đối với nó, Đorixon tiên sinh hoàn toàn là người dung nước lã, chẳng có gì gắn bó. Nhưng trái lại, đối với bố tôi, thì tôi có bốn phận phải tôn kính.

Rõ ràng là có điều bất thường trong hoàn cảnh của tôi, nhưng tôi đâu có quyền tự do nhìn cái đó với con mắt của Mátchia.

Mátchia có quyền nghi ngờ. Đối với tôi, đó là một điều cấm kị. Khi Mátchia thổ lộ những điều nghi ngờ thì bốn phận của tôi là phải buộc nó im đi. Tôi đã cố gắng làm thế, nhưng Mátchia có ý riêng của nó, không phải lúc nào tôi cũng khuất phục được nó! Nhiều khi đâm tức, nó nói:

- Mà muốn choảng thì choảng, nhưng phải nghe đã!

Và thế là tôi cứ phải nghe những câu nó hỏi:

“Tại sao Alon, Nét, Anơ và Két tóc vàng, còn cậu thì không?”

“Tại sao tất cả mọi người trong nhà đều ác cảm với cậu, như đối với một con chó ghê, chỉ trừ Két nó đã biết gì đâu?”

“Làm thế nào mà những người nghèo như thế lại sắm nổi hàng ren cho con mặc?”

Đối với tất cả những cái tại sao, những cái thế nào ấy, tôi chỉ có một câu trả lời thích đáng, tự nó cũng là một câu hỏi:

- Gia đình Đorixon tìm tôi làm gì nếu tôi không phải là con họ? Và nếu không

phải là con thì họ đưa tiền cho Bácboranh, cho Goret và Goli làm gì?

Nghe thế, Mátchia bắt buộc phải trả lời rằng nó không giải đáp được. Tuy nhiên nó vẫn không chịu thua.

Nó nói:

- Tớ không thể trả lời được câu hỏi của cậu, chưa hẳn là tớ đã sai khi đặt ra với cậu những điều mà chính cậu cũng không giải đáp được. Một người khác ở địa vị tớ sẽ tìm ra ngay có sao Đorixcon tiên sinh đã cất công kiếm cậu và nhằm mục đích gì ông ta đã tiêu tiền như thế! Về phần tớ thì tớ chẳng hiểu được vì sao, bởi vì tớ không tinh ranh và cũng chẳng biết cái gì ra cái gì cả!

- Cậu đừng nói thế, cậu vốn tinh mà lị.

- À, nếu quả tớ tinh thật, tớ sẽ giải thích ngay lập tức cho cậu cái điều mà tớ không thể giải thích nhưng cảm thấy được. Không đâu! Cậu không phải là con trong gia đình Đorixcon đâu! Cậu không phải và không thể là như thế được! Điều này nhất định một ngày kia sẽ rõ như ban ngày. Tuy nhiên, bởi vì cậu cứ ương ngạnh không chịu mở mắt ra, tự cậu làm cho cái ngày đó càng đến chậm. Tớ hiểu rằng cái điều mà cậu gọi là lòng tôn kính đối với gia đình đã níu cậu lại, nhưng mà nhất định nó không thể khiến cậu hoàn toàn tê liệt được.

- Vậy thì cậu muốn tớ làm thế nào?

- Tớ muốn rằng chúng ta trở về đất Pháp.

- Không thể được!

- Rõ ràng là vì bốn phận gia đình mà cậu nán lại đây! Nhưng nếu gia đình ấy không phải là gia đình cậu thì còn cái gì giữ cậu lại nữa!

Những cuộc tranh luận kiểu ấy chỉ đưa đến kết quả là làm cho tôi đã buồn khổ lại càng buồn khổ hơn. Có gì ghê gớm bằng sự hoài nghi? Ấy thế mà mặc dù không muốn, tôi vẫn phải nghi ngờ.

Người cha ấy có đích thực là cha tôi không? Người mẹ ấy có đích thực là mẹ tôi không? Gia đình ấy có phải là gia đình của tôi không?

Cái điều này nói ra thì thật kinh tởm: khi tôi sống một thân một mình, tôi lại thấy ít dần vật, ít khổ sở hơn ngày nay. Lúc ấy, lúc tôi buồn tôi khóc vì không có gia đình, ai có thể nói trước rằng khi tôi có gia đình thì tôi sẽ khóc vì thất vọng? Ánh sáng

sẽ từ phương nào đến? Do ai đem lại? Tôi sẽ có ngày tìm thấy chân lý hay không?

Tôi chờ đợi vì cảm thấy bất lực trước những câu hỏi ấy. Tôi tự nghĩ rằng tôi như người giữa đêm tối húc đầu vào một bức tường không có cửa thoát. Ấy thế mà phải ca hát, phải đánh những bản nhạc vũ, phải cười cợt, nhả nhỏ trong khi lòng mình thấm thía nỗi buồn riêng.

Những ngày chủ nhật đối với tôi là ngày dễ chịu nhất vì ở London người ta không chơi nhạc ngoài đường vào ngày chủ nhật. Những hôm ấy tôi đi chơi với Mátchia và con Capi, có thể buồn bực tha hồ, không gò bó. Ôi! Sao mà tôi lại ít giống cái thằng Rêmi mấy tháng trước đây thế! Một chủ nhật nọ, tôi sắp sửa đi chơi với Mátchia thì bố tôi giữ tôi lại. Ông nói ông có việc cần đến tôi ngày hôm đó, và Mátchia cứ đi chơi một mình, ông tôi không ra nhà ngoài; mẹ tôi đã đi vắng cùng với Anni và Két, hai em trai tôi đã đi dạo phố. Thế là ở nhà chỉ có bố con tôi.

Chúng tôi ngồi với nhau khoảng một tiếng đồng hồ thì có tiếng gõ cửa. Bố tôi đứng lên đi mở cửa rồi trở vào với một người đàn ông khác với các bạn hữu bố tiếp thường ngày. Người này đúng là một người mà ở Anh người ta gọi là bậc thượng lưu, nghĩa là một người đàn ông hoàng, áo quần bảnh bao, vẻ hóm hỉnh nhưng vẫn có nét chán chường. Ông ta vào khoảng năm mươi. Cái điều làm tôi chú ý nhất ở ông ấy là cái nụ cười. Khi ông ta cười, hai môi chành ra để lộ cả hai hàm răng trắng nhon và nhọn hoắt như răng một con chó tợn. Cái nét này thật đặc biệt. Nhìn ông ấy, người ta phải tự hỏi cái chành môi kia có đúng là một nụ cười không, hay chỉ là một kiểu nhe răng chực cắn.

Vừa nói chuyện với bố tôi bằng tiếng Anh, ông vừa luôn luôn liếc mắt về phía tôi. Nhưng gặp luồng mắt tôi thì ông tránh ngay, không quan sát tôi nữa. Nói chuyện được mấy phút thì ông bỏ tiếng Anh, dùng tiếng Pháp. Ông nói tiếng Pháp trôi chảy, hầu như không lẫn cái giọng lơ lớ của người nước ngoài. Ông lấy ngón tay trỏ tôi mà nói với bố tôi:

- Đây phải chăng là thằng bé mà anh đã nói chuyện với tôi? Nom nó khỏe đấy chứ?
- Con hãy thưa ông đi, con! - Bố tôi bảo.
- Sức khỏe anh tốt chứ? - Người khách hỏi tôi.

- Thưa ông tốt.

- Anh không bao giờ ốm đau à?

- Tôi đã có lần sung phổi.

- Ô! Ô! Vì sao thế?

- Vì đã ngủ một đêm trên tuyết phải lúc trời rét dữ dội. Chủ tôi cùng ngủ với tôi và đã chết rét. Còn tôi thì tôi bị sung phổi.

- Đã lâu chưa?

- Cách đây ba năm.

- Từ lúc ấy, anh có cảm thấy di hại gì của bệnh cũ không?

- Thưa ông không.

- Không mệt nhọc, không uể oải, không đổ mồ hôi trộm ban đêm?

- Thưa ông không, không lúc nào như vậy. Có khi tôi mệt nhọc là vì đã đi bộ quá nhiều, nhưng không vì thế mà tôi sinh ốm.

- Và anh chịu gian lao một cách dễ dàng.

- Thưa ông, đành phải thế.

Ông ta đứng lên, đi lại phía tôi. Ông sờ nắn cánh tay tôi rồi đặt lên bàn tay lên chỗ tim tôi. Cuối cùng ông áp đầu vào ngực tôi, bảo tôi thở mạnh như là đã chạy nhiều: ông lại bảo tôi ho lên.

Làm xong những việc ấy, ông nhìn chăm chú vào mặt tôi một lúc khá lâu. Chính lúc ấy tôi lại nghĩ rằng ông ta ưa hẳn, bởi vì nụ cười của ông ta khiếp quá.

Ông không nói gì với tôi nữa, tiếp tục nói chuyện với bố tôi bằng tiếng Anh. Mấy phút sau, cả hai người đi ra, không đi qua cái cửa trước nhìn ra phố mà qua cửa buồng xếp. Còn lại một mình, tôi suy nghĩ không hiểu những câu hỏi của ông khách có ý nghĩa gì. Ông muốn mượn tôi chăng? Thế thì phải xa Mátchia và con Capi! Với lại tôi đã quyết không làm đầy tớ của một ai hết thảy, không làm đầy tớ của ông khách thượng lưu này mà tôi ghét, cũng không làm đầy tớ một người nào khác dù tôi ưa.

Một lát sau, bố tôi trở về nhà. Ông nói vì phải đi có việc, ông không sai khiến tôi vào công việc dự định trước đây và tôi có thể đi chơi nếu tôi thích. Tôi chẳng thích đi chơi chút nào, nhưng ở trong cái nhà buồn thiu này thì làm được gì? Thôi, đi dạo chơi còn hơn là ngồi rũ ra buồn chán thế này?

Trời mưa, tôi vào xe lấy tấm da cừu. Tôi ngạc nhiên biết bao nhiêu khi gặp Mátchia ở đây. Tôi sắp sửa hỏi thì nó đưa tay bịt miệng tôi, rồi nói thầm:

- Đi ra mở cửa buồng xép đi! Xong tớ sẽ lặng lẽ chuồn ra sau lưng cậu. Không nên để người ta biết tớ ở trong xe.

Ra tới phố rồi, Mátchia mới chịu nói:

- Cậu biết cái ông khách đến gặp bố cậu hồi nãy là ai không? Đó là ông Giem Miligon, chú của Actor bạn cậu.

Tôi đứng ngẩn người ở giữa phố. Nó nắm cánh tay tôi, vừa đi vừa nói tiếp:

- Tớ đi dạo một mình trong các phố buồn bã vào cái ngày chủ nhật rầu rĩ này cũng chán, bèn về ngủ quách. Tớ nằm lên giường nhưng chưa ngủ. Bố cậu cùng ông khách thượng lưu đi vào trong buồng xép này. Tớ không cố ý xem, nhưng vẫn nghe lọt câu chuyện họ nói với nhau. Ông khách nói: “Vững như quả núi! Lâm vào cảnh nó thì mười đưa chết cả mười, nó thì chỉ trả lời bằng một con sung phôi thôi!” Bấy giờ tớ tưởng là họ nói về cậu nên lắng tai nghe. Nhưng câu chuyện đã chuyển ngay sang đề tài khác. “Thưa, cháu ngài sức khỏe thế nào?” - Bố cậu hỏi. - “Khá hơn, lần này nữa nó cũng sẽ thoát nạn. Ba tháng trước đây, tất cả thầy thuốc đều chạy. Lần này nữa, người mẹ quý hóa của nó đã chăm sóc nó tận tình và lại cứu được nó! Ôi chao! Bà Miligon ấy quả là một từ mẫu!” Cậu tưởng tượng xem nghe đến cái tên ấy tớ vênh tai thế nào! Bố cậu nói: “Nếu cháu ngài khá lên thì thưa ngài, tất cả sự đề phòng của ngài đều hóa ra hoài công sao?” - “Trước mắt thì có lẽ thế! Nhưng tôi không thừa nhận rằng thằng Actor sẽ sống được. Nó mà sống thì là một chuyện màu nhiệm, mà chuyện màu nhiệm thì không còn xảy ra ở cái thế giới này nữa! Phải làm thế nào để cái ngày nó chết đi, không thể có ai về làm thiệt hại cho tôi, và người thừa kế duy nhất sẽ là tôi, Giem Miligon” - “Xin ngài cứ yên lòng, thưa ngài, mọi việc sẽ diễn ra đúng như thế, tôi bảo đảm” - “Tôi trông cậy ở anh”. Người khách nói thế. Rồi ông ta nói thêm một câu mà tớ không hiểu rõ cho lắm. Tớ cứ thử dịch ra xem, mặc dù thấy không có nghĩa: “Lúc bấy giờ, chúng ta sẽ xem nên xử trí cái đó như thế nào”. Thế rồi ông ta đi.

Nghe xong câu chuyện, tôi thoát có ý nghĩ về ngay nhà hỏi bố tôi chỗ ở của ông Miligon để được biết tin tức về Actor và bà mẹ nó. Nhưng tôi kịp thấy ngay đó là một dự định điên rồ. Ai lại đi hỏi tin cháu ở một ông chú đang nóng đờn giờ phút cháu

chết! Lại nữa, về mặt khác, cho ông Miligon biết là người ta đã nghe hết những lời ông nói, thế có phải là đại đột, nguy hiểm không!

Ác tơ vẫn sống. Nó khá hơn trước. Lúc này được cái tin lành ấy cũng đủ vui rồi.

1. *Cách gửi thư nhờ bưu trạm giữ lại cho người nhận tự đến lấy.* - N.D

NHỮNG ĐÊM NÔEN

Từ bảy giờ, chúng tôi chỉ nói đến Áctơ, bà Miligon và ông Giem Miligon. Áctơ và bà mẹ nó hiện ở đâu? Tìm chỗ nào thì thấy được người ta?

Việc ông Giem Miligon đến đây gợi ra cho chúng tôi một ý định và giúp chúng tôi nghĩ ra một kế hoạch mà chúng tôi tin chắc rằng sẽ thành công: ông Giem Miligon đã tới sân Sur tử đỏ một lần thì thế nào ông cũng đến lần thứ hai, lần thứ ba. Ông ấy không có việc với bố tôi là gì! Cho nên lần sau, lúc ông về thì Mátchia sẽ đi theo ông, vốn ông không biết mặt Mátchia mà! Thế là ta biết chỗ ở của ông. Rồi thì ta gọi chuyện với kẻ ăn người ở trong nhà và có lẽ những điều họ cho biết sẽ đưa chúng ta đến bên cạnh Áctơ.

Chứ không sao? Trí tưởng tượng của chúng tôi cho là việc này nhất định sẽ thực hiện. Cái kế hoạch tốt đẹp ấy không những có thể giúp chúng tôi tìm Áctơ vào một lúc nhất định nào đó, mà bây giờ đây nó lại gỡ cho tôi khỏi nỗi lo âu.

Từ sự việc con Capi và từ khi có thư trả lời của má Bácsoranh. Mátchia luôn luôn nhắc tôi bằng mọi cách: “Chúng ta trở về đất Pháp thôi!” Điệp khúc ấy mỗi ngày lại được nó tô vẽ thêm tình tiết mới. Đáp lại, tôi đưa ra một điệp khúc khác, cũng luôn luôn lặp đi lặp lại một giọng. “Tớ có bốn phận không được từ bỏ gia đình”. Và chúng tôi không nhất trí được với nhau là ở cái vấn đề bốn phận ấy. Liên tiếp nổ ra những cuộc tranh cãi không đi đến đâu bởi vì bên nào cũng khư khư giữ chặt cái ý mình. “Phải đi thôi” - “Tớ phải ở lại”. Những khi tôi thêm “để tìm cho được Áctơ” vào cái điệp khúc muôn thuở “Tớ phải ở lại” thì Mátchia không còn đường cãi nữa! Nó không thể chống lại vấn đề Áctơ: cần phải cho và Miligon biết rõ ý đồ của em chồng bà chứ!

Nếu chờ ông Miligon đến mà cứ ngày đi vắng từ sớm đến tối như từ khi chúng tôi đến London đến nay thì thật là ngu xuẩn. Nhưng cũng đã gần đến lúc chúng tôi không đi biểu diễn ngoài phố ban ngày nữa. Chúng tôi sắp đi diễn đêm vì những cuộc hợp tấu trong dịp lễ Nôen tiến hành vào khoảng giữa đêm. Như thế thì ban ngày nằm nhà, cắt một đĩa canh phòng nghiêm ngặt, chắc chắn chúng tôi sẽ gặp ông chú của

Một hôm Mátchia nói với tôi:

- Giá cậu biết tớ mong cậu tìm thấy bà Miligon chừng nào!
- Tại sao mới được chứ?

Nó do dự một lúc khá lâu:

- Tại vì bà ấy tốt với cậu quá!

Rồi nó lại thêm:

- Và cũng vì có lẽ bà ấy có thể làm cho cậu gặp được bố mẹ.
- Mátchia!

- Cậu không muốn tớ nói rõ cái điều ấy? Tớ không cố ý nghĩ như vậy nhưng hiểu sao mà không một phút nào tớ có thể chấp nhận rằng cậu lại là con trong nhà Dorixon này. Hãy nhìn kỹ tất cả những người trong gia đình ấy và hãy nhìn lại cậu một chút. Không phải tớ chỉ muốn nói đến những món tóc chổi rẽ đầu! Thử hỏi xem, cậu có cái kiểu giơ bàn tay như cái ông cụ nội ấy, và cái cười giả tạo của cụ ta không! Rõ ràng cậu phải là người thượng lưu và nhất định là như thế khi nào chúng ta tìm gặp được bà Miligon.

- Vì sao vậy?
- Tớ nghĩ một điều.
- Hãy nói xem sao!
- Ồ! Không!
- Vì sao mà không?
- Vì nếu ý nghĩ đó ngu xuẩn...
- Thì?

- Nếu nó không đúng thì ngu xuẩn quá! Không nên mừng trước về những việc chưa thực hiện! Ta phải rút bài học ở cái chuyện cây lá xanh tươi trong khu Bétnon chứ! Chúng ta đã trông thấy nhiều đồng cỏ tươi tốt trong thực tế chỉ là những ao đầm lầy lội rồi mà.

Tôi không vật nài vì tôi cũng có một ý nghĩ.

Thực ra thì ý nghĩa của tôi lơ mờ, phiếm ảo, rụt rè lắm, chắc là còn ngu xuẩn hơn của Mátchia nhiều, tôi tin thế. Chính vì vậy mà tôi không gan hỏi thêm Mátchia.

Ví thử ý nghĩ của nó lại giống ý nghĩ đang phảng phất trong đầu tôi như một giác chiêm bao thì tôi biết trả lời thế nào! Tôi đã không dám diễn đạt ra rõ ràng thì sao tôi lại có gan tranh cãi với nó được.

Chỉ có việc chờ đợi thôi, và chúng tôi chờ đợi. Trong khi chờ đợi thì chúng tôi tiếp tục chạy ngang chạy dọc giữa thành phố London, bởi vì chúng tôi không thuộc hạng những nhạc sĩ có ưu thế, làm chủ một khu phố có công chúng riêng của mình. Chúng tôi bé bỏng quá, mới mẻ quá, không thể làm vương làm tướng một nơi nào. Chúng tôi bắt buộc phải nhường chỗ cho những người biết chứng minh quyền sở hữu của mình bằng những luận cứ mà chúng tôi không đủ sức bác bỏ.

Đã bao lần, sau khi trở tài nghệ chơi những bài tử, sắp được thu tiền thì phải vội vàng cuốn gói trước một anh chàng Êcôtxe([1](#)) hộ pháp, chân không đi tất, váy xòe, áo khoác kẻ ô, mũ cấm lông chim. Chỉ nghe tiếng kèn bị của anh ta thôi, chúng tôi cũng đủ chạy đi rồi. Chiếc kèn đầy của Mátchia có thể át tiếng kèn bị ấy, nhưng sức chúng tôi thì không đương nổi sức con người thổi kèn bị kia.

Chúng tôi cũng không đủ sức cự địch những toán nghệ sĩ da đen đương dạo khắp phố phường... Những người da đen giả hiệu ấy ăn mặc một cách lố bịch: họ mặc những chiếc áo hình đuôi cá, họ đóng những cổ áo rộng thênh thang, nó bọc cái đầu họ lại như tờ giấy bọc bó hoa. Bọn này làm chúng tôi khùng khiếp hơn cả bọn đàn hát Êcôtxe. Thoạt thấy họ đến, hay chỉ mới nghe tiếng đàn bănggiô của họ thôi, chúng tôi cũng đã kính cẩn im lặng và rút lui khỏi chỗ đó, đến một khu vực có hy vọng không gặp một toán nào khác. Hoặc là chúng tôi xem họ và chờ họ dứt những tiết mục âm ì của họ rồi mới biểu diễn.

Một hôm đang đứng làm khán giả của họ, tôi chợt nhận thấy một người trong bọn họ, người kỳ quặc nhất, ra hiệu cho Mátchia. Thoạt tiên tôi tưởng anh ta muốn chế giễu chúng tôi, đưa chúng tôi làm trò cười cho khán giả. Nhưng tôi hết sức ngạc nhiên khi thấy Mátchia trả lời anh ta một cách thân thiện.

- Cậu quen với anh ấy à? -Tôi hỏi nó.
- Anh Bóp đấy!
- Bóp nào nhỉ?
- Anh bạn Bóp của tớ trong gánh xiếc Gátxô, một trong hai vai hề tớ đã nói

chuyện với cậu ấy mà. Tớ biết chút ít tiếng Anh là nhờ anh ấy nhiều hơn cả.

- Lúc đầu, cậu không nhận ra anh ta à?

- Đành rồi! Ở làng Gátxô, anh ấy đầu xoa bột trắng ở đây thì lại trát xi.

Khi toán nhạc sĩ da đen ấy biểu diễn xong, anh Bóp đến chỗ chúng tôi. Có nhìn thấy anh ấy chào hỏi Mátchia mới biết chú bạn tôi biết ăn ở cho người ta yêu mến đến như thế nào. Một người anh ruột gặp em chưa chắc đã có cái ánh mắt và cái giọng nói vui mừng như thế. Anh hề xiếc xưa kia bảo “vì thời buổi khó khăn, anh ta phải đi làm nhạc sĩ du phương để kiếm bữa”. Chúng tôi không thể đứng với nhau lâu: anh ấy phải đi theo toán của anh ấy, còn hai chúng tôi thì phải tìm đến một khu phố mà toán anh không đến. hai người hẹn nhau đến chủ nhật sẽ hưởng cái thú kể cho nhau nghe những việc mỗi người đã làm từ khi chia tay nhau. Hẳn là do tình bạn đối với Mátchia, anh Bóp cũng muốn tỏ thiện cảm với tôi và chẳng mấy chốc chúng tôi đã có một người bạn thân. Những kinh nghiệm và những lời khuyên bảo của anh đã giúp chúng tôi biết cách kiếm sống ở London dễ dàng hơn trước. Anh Bóp cũng rất mến con Capi và thường vẫn nói một cách thêm thuồng rằng nếu anh có được một con chó như thế thì làm giàu chẳng mấy chốc! Đã nhiều lần, anh bàn với chúng tôi nên hùn sức tay ba, đúng là tay tư, anh Bóp, Mátchia, Capi và tôi. Nhưng tôi không muốn từ bỏ gia đình trở về đất Pháp tìm gặp em Lidơ và các bạn cũ thì tôi càng không tha thiết lang thang cùng anh Bóp khắp nước Anh.

Chúng tôi nhích dần đến ngày lễ Nôen như thế đấy! Bây giờ thì chúng tôi không ra đi từ sáng nữa. Chúng tôi chờ đến tám chín giờ đêm mới lên đường để đến những khu vực chọn trước.

Chúng tôi bắt đầu ở những công viên và đường phố đã vắng bóng xe cộ. Những khúc hợp tấu của chúng tôi cần có sự thanh vắng nhất định để luồn vào cửa kính, đánh thức trẻ con trên giường ngủ, báo cho các em biết Nôen sắp đến. Nôen, ngày lễ chí thân của tất cả những người Anh. Đêm càng về khuya thì chúng tôi xuống dần các phố lớn: bây giờ những chiếc xe cuối cùng chở người đi xem hát về đã đi qua, sự yên tĩnh đến thay cho cảnh huyên náo đình tai trong ngày. Thế là chúng tôi đánh những bản đàn tình cảm nhất, êm đềm nhất, những bản đàn có tính chất sầu thương hay tín mộ. Cây vĩ cầm của Mátchia than khóc, cây thụ cầm của tôi rên rỉ. Buổi hợp

tàu của chúng tôi đã xong: “Chúc quý ông quý bà ngon giấc và vui lễ Nôen!”. Rồi chúng tôi đi đến một nơi khác diễn lại buổi họp tàu.

Giữa đêm khuya nằm trong giường chăn ấm gối êm mà nghe âm nhạc thì hẳn là thú vị tuyệt vời. Nhưng chúng tôi ở ngoài đường thì không có chăn, cũng chả có gối. Thế mà lại phải đánh đàn, mặc dù mấy ngón tay đã tê, lạnh cóng. Có hôm trời đùn mây, sương mù thấm da thịt, ẩm ướt; có hôm trời vừa xanh vừa vàng, thăm thẳm, gió bắc thổi, rét đến buốt xương. Không có hôm nào khí hậu ôn hòa dễ chịu cả. Thời tiết Nôen khắc nghiệt với chúng tôi như thế, mà suốt ba tuần lễ chúng tôi chẳng ở nhà tối nào. Biết bao nhiêu lần, các cửa hiệu đóng cửa hết, chúng tôi dừng lại trước hàng gà vịt, hàng hoa quả, hàng tạp phẩm, hàng bánh mứt! Chao ôi! Những con ngỗng béo tròn! Những con gà tây núng nính! Những con gà mái tơ trắng nõn! Và đây là những núi cam, táo, những đóng quả dẻ, mận khô! Những quả ướp lạnh ấy trông mới thêm làm sao!

Nhất định sẽ có những đứa trẻ, hí hửng vì thấy nhiều quà bánh, sung sướng ngả vào lòng bố mẹ. Là những kẻ khốn khổ lang thang trên phố, chúng tôi vẫn hình dung cảnh ngày lễ gia đình êm đẹp này ở lâu dài người quyền quý cũng như trong lều cỏ kẻ nghèo hèn.

Chúc một đêm Nôen vui vẻ cho những ai được yêu thương!

Sau những ngày Nôen, phải đi làm ban ngày, cho nên chúng tôi càng ít hy vọng gặp ông Giem Miligon. Chúng tôi chỉ còn trông mong ở ngày chủ nhật, ngày đó là ngày tự do, có thể là ngày giải trí, đáng lẽ đi dạo chơi thì thường chúng tôi ở lì nhà.

Chúng tôi chờ đợi.

Không đả động gì đến những điều đương ám ảnh chúng tôi, Mátchia thành khẩn hỏi anh bạn Bốp có cách tìm được địa chỉ của bà Miligon, có một đứa con trai bị bệnh bại liệt, hoặc là đơn giản hơn thì địa chỉ của ông Giem Miligon. Nhưng anh Bốp đã trả lời rằng cần phải biết rõ cái bà Miligon ấy thế nào và cũng phải biết rõ nghề nghiệp hoặc địa vị xã hội của ông Giem Miligon ấy. Bởi vì ở ngay London đã có một số người mang cái tên Miligon ấy hướng hồ ở trong nước Anh thì lại còn nhiều người mang tên ấy hơn nữa.

Chúng tôi đâu có nghĩ đến điều đó. Đối với chúng tôi, chỉ có một bà Miligon,

đó là mẹ của Áctơ, và chỉ có mỗi một ông Giem Miligon, đó là ông chú của Áctơ.

Mátchia lại bảo nên trở về Pháp và chúng tôi tranh luận lại càng hăng. Tôi nói:

- Cậu từ bỏ cái ý định tìm gặp bà Miligon rồi à?

- Hẳn là không! Nhưng không gì chứng tỏ bà ấy còn ở Anh.

- Cũng không có gì chứng tỏ bà ấy hiện ở Pháp.

- Có phần chắc là bà ấy đã sang Pháp. Áctơ đã ôm thì mẹ nó tất phải đưa nó đến một vùng khí hậu tốt, người ôm dễ bình phục.

- Không phải chỉ ở Pháp mới có khí hậu tốt cho sức khỏe.

- Ở Pháp, thằng Áctơ đã lành bệnh một lần rồi, thì tất bà mẹ nó lại đưa nó sang Pháp lần nữa. Vả lại tớ muốn cậu đi khỏi nơi này!

Tôi ở vào cái cảnh ngộ gay cấn đến nỗi không dám hỏi Mátchia vì sao nó muốn tôi đi khỏi nơi này. Tôi ngại nó trả lời đúng chính cái điều mà tôi không muốn nghe thấy! Nó nói tiếp:

- Tớ sợ quá! Đi đi thôi, Rêmi ạ! Rồi cậu sẽ thấy tai vạ giáng xuống đầu chúng ta cho mà xem. Ta đi đi thôi...

Tuy thế, tôi vẫn không đành nghe theo lời khuyên của Mátchia, mặc dầu thái độ của gia đình tôi đối với tôi vẫn như cũ, ông tôi vẫn cứ khắc nghiệt một cách giận dữ về phía tôi, bố tôi vẫn chỉ có ra lệnh, mẹ tôi vẫn không bao giờ để mắt đến tôi, hai thằng em luôn giở đủ trò ác độc, hòng làm hại tôi, còn Anni vẫn ra mặt ghét bỏ tôi, bé Két vẫn chỉ mền tôi vì kẹo bánh đem về cho nó. Mà tôi cũng không thể nào tin được khi Mátchia cứ một mực nói rằng tôi không phải là “cậu ấm của Đorixcon tiên sinh”. Ngờ vực, đúng tôi có thể ngờ vực lắm lắm, nhưng bảo tôi tin quả quyết rằng mình đúng là dòng máu Đorixcon hay không phải thế thì tôi không thể làm nổi.

Thời gian trôi đi chậm chạp, rất chậm, nhưng rồi ngày nối ngày, tuần tiếp tuần, cũng đã đến lúc gia đình tôi rời London để đi khắp chốn trên đất nước Anh.

Hai chiếc xe đã được sơn lại và đã chất đầy ắp đủ thứ hàng hóa đem bán trong mùa khô ráo.

Cơ man nào là hàng hóa đã được chất trong xe đến là tài tình: vải, áo sợi, mũ nôi, khăn quàng, khăn tay, bút tất, quần đùi, áo gilê, cúc áo, chỉ khâu, vải bông, vải len, len sợi, kim, kéo, dao cạo, hoa tai, nhẫn, xà phòng, thuốc mỡ, xi đánh giày, bàn là

bằng đá, thuốc bột chữa bệnh ngựa, bệnh chó, thuốc tinh dầu để tẩy vết bẩn, thuốc nước chữa răng, thuốc làm mọc tóc hoặc nhuộm tóc!

Chúng tôi đứng đó và thấy rõ ràng là những kiện hàng ấy đều chuyển từ dân Sur tử đỏ ra, chứ không phải thẳng từ những cửa hàng bình thường vẫn bán.

Cuối cùng, xe chất đầy, ngựa cũng đã mua, mua ở đâu, mua cách nào, tôi không biết! Chỉ thấy dắt ngựa về và mọi việc xếp đặt xong xuôi để lên đường.

Còn chúng tôi thì sẽ làm gì? Ở London với ông già không hề rời sân Sur tử đỏ hay sao? Hay là sẽ đi bán hàng như Alon và Nét? Cũng có thể cùng đi theo xe của gia đình, tiếp tục cái nghề nhạc sĩ rong, biểu diễn tiết mục tại những làng mạc, thành phố xe đi qua? Bỏ tôi thấy chúng tôi kiếm được khá tiền với cây vĩ cầm và cây thụ cầm, bèn quyết định chúng tôi đi với ông, nhưng vẫn làm cái nghề nhạc sĩ. Trước ngày lên đường ông nói ý định của ông.

Mátchia bảo tôi:

- Về Pháp nhé! Ta rình cơ hội đầu tiên để trốn đi.
- Sao không chu du nước Anh một chuyến cho hay?
- Vì chúng mình sẽ gặp họa, tớ nói cho cậu biết đấy!
- Chúng ta có cơ hội gặp bà Miligon trên đất Anh.
- Tớ thì tớ tin rằng chúng ta có nhiều hy vọng thấy bà ấy trên đất Pháp hơn.
- Thôi được, chúng ta hãy cứ thử tìm trên đất Anh. Sau này sẽ hay!
- Cậu biết cậu đáng gì không?
- Không!
- Đáng cho tớ bỏ mặc cậu, tớ rút một mình sang Pháp!
- Cậu nói có lý đấy! Vì vậy tớ khuyên cậu cứ làm thế đi! Tớ biết tớ không có quyền giữ cậu, tớ biết cậu ở với tớ thế này là cậu tốt bụng quá. Vậy thì cậu hãy đi đi, rồi cậu tìm đến Lidor, nói với em...
- Rằng cậu là một thằng ngu, một thằng xấu cho nên mới nghĩ rằng tớ có thể bỏ cậu mà đi trong lúc cậu đương khốn khổ thế này. Cậu khổ, phải, cậu khổ lắm. Thì tớ làm gì cậu mà cậu có những ý nghĩ thế kia cơ chứ? Hãy nói đi nào, nói tớ đã làm gì cậu? Không làm gì hết, phải không? Thế thì chúng ta lên đường với họ đi thôi!

Chúng tôi lại ra đi trên đường thiên lý. Nhưng lần này, tôi không được tự do

muốn đi đâu thì đi, tự ý muốn làm gì thì làm. Chúng tôi đi theo gia đình Dorixcon.

Tuy nhiên, tôi rời bỏ thành phố London với cái cảm giác là được giải phóng. Tôi phải nhìn thấy cái sân Sư tử đỏ và cái miệng hầm, nó luôn luôn thu hút mắt tôi mặc dù tôi cố cưỡng lại. Đã bao nhiêu lần đương đêm tôi giật mình tỉnh giấc, vì mơ thấy ánh sáng đèn soi vào cửa chỗ tôi nằm. Đó là một ám ảnh, một cơn mê, nhưng vẫn đáng sợ. Tôi đã nhìn thấy cái ánh đèn ấy một lần, thế là đủ để cho tôi cảm thấy nó ở mãi trước con mắt tôi như một ngọn lửa nóng bỏng.

Hai đứa tôi đi theo sau xe. Chúng tôi không phải ngửi mùi hôi thối ở Bétnon Gòrin nữa, mà hít thở khí trời trong sạch ở những cánh đồng chúng tôi đi qua...

Những cánh đồng ấy không mang cái từ “Gòrin” trong tên, nhưng lại có màu xanh cho đôi mắt ngắm và tiếng chim hót cho đôi tai nghe.

Ngay trong hôm đầu ra đi, tôi đã thấy người ta bán những hàng hóa không mất tiền mua ấy như thế nào. Đoàn chúng tôi đến một thôn lớn, đỗ xe ngay giữa chợ, người ta hạ một bên thành xe xuống và thế là cả gian hàng phơi bày dưới con mắt tọc mạch của người mua. Bố tôi rao:

- Các ông các bà hãy xem giá hàng, xem giá hàng đi! Không đâu người ta bán giá như thế cả! Vì không bao giờ xia tiền mua cho nên tôi có thể bán rẻ. Bán ấy à? Không, bán thế cũng bằng cho không mà thôi! Hãy xem giá hàng! Mời các ông các bà hãy xem giá hàng.

Có những người tới xem giá hàng; lúc đi, tôi nghe thấy họ nói:

- Hàng hóa này chắc là đồ trộm cắp!

- Tự hấn nói rồi đó chứ còn gì!

Giá như họ nhìn qua phía tôi, họ thấy mặt tôi đỏ bừng lên thì chắc họ biết rằng những lời ước đoán của họ rất có căn cứ. Mátchia thì nó thấy và ngay tối hôm đó, nó nói thêm về chuyện ấy, mặc dù từ trước tới nay nó tránh không đi thẳng vào vấn đề.

- Cậu chị mãi được sự sỉ nhục này chẳng?

- Van cậu đừng có nhắc đến nếu cậu không muốn làm khổ tớ hơn nữa.

- Tớ có muốn thế đâu! Tớ muốn chúng mình trở về Pháp. Tớ nói mãi với cậu rằng thế nào cũng xảy ra tai vạ. Bây giờ tớ nhắc lại lần nữa và tớ cảm thấy tai vạ sắp giáng xuống rồi. Cậu phải hiểu rằng không chóng thì chầy, rồi cũng có ngày bọn cảnh

sát muốn biết làm thế nào mà tiên sinh Đorixcon bán hàng của mình rẻ đến thế. Lúc bấy giờ sự thế sẽ ra sao?

- Mátchia tỏ van cậu!

- Cậu đã không muốn mở mắt ra cho thấy, thì tớ phải nhìn thấy hộ cậu! Sẽ có ngày người ta tóm cổ ráo, cả cậu, cả tớ nữa, mặc dù chúng mình không làm gì nên tội. Làm sao chứng minh được rằng chúng ta không can dự vào? Làm sao tự bào chữa cho được! Không phải mình ăn thứ bánh mua bằng tiền bán những món hàng ấy hay sao?

Tôi chưa hề nghĩ đến điều đó. Nó đập vào tâm trí tôi như một nhát búa tạ ai nện lên óc. Tôi gắng gượng chống chế, không phải chống chế với Mátchia mà chống chế với cái ý nghĩ ấy. Tôi nói:

- Đúng đấy, - Mátchia đáp. - Nhưng có điều này cũng đúng tức là chúng ta hợp tác với những người ăn cái thứ họ không làm ra. Người ta sẽ vạch ra điều đó và người ta cũng chỉ vạch đến điều đó mà thôi. Chúng ta sẽ bị tù tội cũng như họ. Điều đó nhất định làm cho tớ đau khổ vô cùng vì bị cầm tù do tội trộm cắp, nhưng tớ còn đau khổ hơn nhiều nếu chính cậu bị như thế. Tớ, tớ chỉ là một đứa trẻ cùng khôn nghèo hèn, và rồi tớ cũng đến thế mà thôi, còn cậu. Khi tìm thấy gia đình, gia đình thật sự của cậu, gia đình cậu sẽ buồn tủi biết bao, cậu sẽ xấu hổ biết bao, nếu cậu đã bị tù tội! Và lại, bị tù thì không có cách nào báo cho bà Miligon hay cái việc ông Giem Miligon mưu hại thằng Áctơ. Thôi thì chúng ta hãy chuồn đi trong khi còn kịp.

- Cậu chuồn đi!

- Cậu cứ nhai mãi cái chuyện đại dột ấy! Chuồn thì chúng ta cùng chuồn, hoặc bị tóm thì chúng ta cùng bị tóm. Chừng nào chúng mình bị tóm rồi - sắp đấy, không phải chờ đợi lâu đâu - chừng ấy, cậu sẽ chịu trách nhiệm làm liên lụy đến tớ. Rồi cậu xem cái trách nhiệm ấy có nặng nề không! Cậu khẳng khẳng đòi ở lại bên cạnh người ta mà có ích lợi gì cho người ta thì sự cứng đầu của cậu, tớ còn hiểu được. Đó là một cử chỉ đẹp đẽ. Đằng này, cậu chả cần thiết gì cho họ: Không có cậu, ngày trước họ vẫn sống, sau này họ cũng sẽ sống. Ta đi mau mau đi thôi!

- Thế thì cậu hãy thư thư cho tớ vài ngày để tớ suy nghĩ rồi hãy hay.

- Phải nhanh lên! Yêu quái đánh hơi thấy thịt tươi, tớ đánh hơi thấy tai vạ.

Chưa bao giờ lời lẽ và sự van nài của Mátchia làm tôi xúc động sâu sắc đến

thế. Mỗi khi nghĩ đến thì tôi tự nhủ rằng thái độ do dự của tôi là hèn nhát, rằng bề nào thì tôi cũng phải quyết định đi, phải biết mình muốn gì mới được. Sự việc xảy ra đến về sau đã làm hộ tôi cái việc tự tôi không dám làm.

Chúng tôi rời bỏ thành phố London đã mấy tuần rồi. Bây giờ chúng tôi đến một đô thị sắp mở hội đua ngựa. Đua ngựa ở Anh không giống như ở Pháp; ở Pháp đua ngựa là một trò giải trí cho kẻ giàu sang, họ đến để xem ba bốn con ngựa chạy thi, để cho người ta xem mình và để đánh cá dăm ba đồng bạc. Ở đây đua ngựa là một ngày hội dân gian của cả một vùng mà người ta đến không chỉ để xem ngựa chạy. Trên đồng hoang hay trên đồng cát dùng làm bãi quần, từ mấy ngày trước những đoàn xiếc, những người bói toán du phương, nhưng người bán hàng rong đã đến họp chợ. Mátchia và tôi với tư cách là nhạc sĩ, gia đình Dorixcon với tư cách là người buôn bán.

Tuy nhiên, bố tôi không đến bãi quần, mà lại dọn hàng ngay trong thành phố. Có lẽ ông nghĩ ở đó hàng bán chạy hơn.

Đến sớm và không bận vào công việc bày hàng, hai chúng tôi đi dạo xem bãi quần ở một cánh đồng cối gần thành phố. Nhiều lều vải đã được dựng lên, từ xa trông thấy những cột khói mỏng thì biết ngay địa điểm và ranh giới của bãi quần. Chúng tôi đi vào một con đường trũng, trong giây lát thì ra tới cánh đồng. Cánh đồng ngày thường căn cỗi và trống hoang, chiều hôm nay lô nhô những nhà ván dùng làm quán rượu, quán ăn, những lều, những xe, có khi chỉ là những bếp lửa trại giữa trời, chung quanh đó chen chúc những người mặc quần áo đẹp lắm hình nhiều sắc.

Chúng tôi vừa đi ngang một bếp lửa trại trên đó lủng lẳng một chiếc nôi, thì nhận thấy anh Bóp. Gặp chúng tôi, anh mừng rỡ khôn xiết. Anh đến hội đua với hai người bạn đồng nghiệp để biểu diễn tài nghệ và thể lực. Nhưng mấy nhạc sĩ đã hẹn với các anh ấy lại không giữ lời hứa, thành thử cái khoản thu hôm nay sẽ chẳng ra gì chứ không hời như các anh hy vọng. Anh bảo chúng tôi có thể giúp ích cho các anh nhiều lắm nếu chúng tôi vui lòng thay thế bọn nhạc sĩ kia: tiền thu sẽ chia năm, lại có phần cho con Capi nữa.

Mátchia liếc mắt sang tôi. Thấy con mắt nó, tôi biết rằng nhận lời anh Bóp thì nó sẽ khoái lắm. Vì chúng tôi được tự do muốn làm gì tùy thích, miễn là đem nhiều tiền về, nên tôi nhận lời. Hai bên giao hẹn sáng hôm sau đến cho các anh ấy bố trí

công việc.

Khi về, tôi báo cáo về việc thu xếp này với bố tôi thì xảy ra một trở ngại. Bố tôi bảo.

- Ngày mai tôi cần con Capi. Các anh không được mang nó theo!

Nghe thấy thế, tôi đâm lo. Người ta muốn dùng con Capi vào một chuyện xấu xa đây chẳng? Nhưng bố tôi đánh tan ngay sự lo lắng ấy:

- Con Capi thánh lắm. - Ông nói. - Tiếng động nhỏ nào nó cũng nghe và nó biết giữ của giỏi. Nó giúp chúng ta coi xe rất tốt vì trong cảnh lộn xộn lắm kẻ lại người qua, ta có thể bị lấy trộm hàng. Vậy chỉ hai anh đi đánh đàn cùng với Bóp thôi. Nếu biểu diễn quá khuya - chắc là thế - thì các anh đến tìm tôi ở quán Cây Sồi Lớn; gia đình sẽ ngủ ở đó vì tôi định tối mai rời khỏi nơi đây.

Quán Cây Sồi Lớn mà chúng tôi trọ đêm trước ở cách nơi này chừng một dặm(2). Quán dựng ở giữa cánh đồng trống, tại một nơi vắng vẻ, rùng rợn. Vợ chồng chủ quán có một vẻ khả nghi. Đường thẳng băng, tìm đến quán rất dễ, duy phiền một nỗi là sau một ngày làm việc mệt nhọc, đi thế cũng hơi xa. Nhưng đó không phải là một điều đáng lưu ý bố tôi: ông không chịu để cho người ta cãi lại, ông đã bảo thì phải vâng, không được đôi đáp.

Sáng hôm sau, tôi dắt con Capi đi dạo một vòng, cho nó ăn uống để chắc chắn là nó không thiếu thốn gì. Xong tôi tự tay buộc nó vào trục bánh xe mà nó có bốn phận canh giữ, rồi hai đứa tôi đi đến bãi quần.

Đến nơi thì chúng tôi vào chơi nhạc liền, và chơi suốt đến tối, không nghỉ ngơi. Mấy đầu ngón tay tôi đau buốt như bị châm ngàn mũi gai. Mátchia thì thổi kèn đầy đến không thở ra hơi. Tuy thế vẫn cứ phải đánh đàn, phải thổi kèn: anh Bóp và các bạn anh diễn xiếc không biết mệt, thì chúng tôi cũng phải chơi nhạc không biết mỏi. Đêm đến, tôi tưởng được nghỉ hóa ra vẫn chưa! Chúng tôi rời lều vải, đến một quán bằng gỗ ván, và ở đấy xiếc nhạc diễn lại càng hăng. Cứ thế cho đến quá nửa đêm. Tôi vẫn cào thụ cầm âm ã, nhưng chẳng biết là mình đánh bản gì; Mátchia cũng không hơn gì tôi. Hàng chục lần, anh Bóp rao đây là biểu diễn cuối cùng, hàng chục lần chúng tôi diễn lại.

Chúng tôi chỉ mới mệt mỏi, còn các anh ấy thì đã rã rời vì họ dùng sức nhiều

hơn. Họ đã diễn hỏng vài tiết mục. Một lần cây gậy làm trò của họ đổ xuống bàn chân Mátchia. Đau quá, nó kêu thét lên. Tôi tưởng nó giập chân rồi. Anh Bốp và tôi xúm lại quanh nó. May quá, vết thương không đến nỗi nặng như tôi tưởng: Có bầm nát, rách da thịt, nhưng xương không bị giập. Tuy vậy Mátchia không đứng được. Làm thế nào bây giờ?

Chúng tôi giải quyết là Mátchia thì cứ nằm ở lại xe anh Bốp, để một mình tôi về quán Cây Sồi Lớn. Tôi cần phải biết gia đình Dorixcon hôm sau đi đâu. Mátchia bảo:

- Đừng đi, Rêmi ạ! Mai chúng ta sẽ cùng đi với nhau!
- Nhỡ mai không tìm thấy người ta ở quán Cây Sồi Lớn thì thế nào?
- Càng hay! Chúng ta được giải phóng!
- Nếu tớ rời bỏ gia đình Dorixcon thì không phải bằng cách ấy! Vả lại, cậu tưởng họ không tìm thấy chúng ta ngay à? Cậu còn đi đâu được với bàn chân ấy?
- Ừ thì đi! Cậu đã muốn thế thì mai chúng ta đi. Nhưng đêm nay hượm đã, tớ sợ lắm!
- Sợ gì?
- Không biết. Tớ sợ cho cậu!
- Để tớ đi, Mátchia ạ! Tớ hứa với cậu mai sẽ trở lại!
- Lỡ ra họ giữ cậu lại thì sao?
- Để họ không giữ tớ được thì tớ gửi đàn cho cậu. Như thế tất họ phải để tớ trở lại lấy đàn.

Và thế là mặc dù Mátchia lo ngại, tôi vẫn ra đi không chút e sợ.

Sợ ai, sợ cái gì kia chứ? Ai người ta đòi gì, hỏi gì ở cái thằng cầu bơ cầu bất này!

Tuy không chút sợ hãi, tôi vẫn thấy xúc động nhiều. Lần này là lần đầu tiên tôi thực sự cô đơn, không có con Capi, không có Mátchia bên mình. Tôi thấy khó chịu vì cô độc, tôi bàng hoàng khi nghe tiếng kêu huyền bí của đêm khuya. Nhìn lên gương trăng nhàn nhạt, tôi cũng thấy buồn.

Tôi đi nhanh, mặc dù đương mệt, và cuối cùng đến quán Cây Sồi Lớn. Tôi kiểm soát mọi mắt không thấy chiếc xe của gia đình tôi. Có hai, ba chiếc xe mui vải tồi tàn,

một nhà gỗ ván và hai cỗ xe thấp, bên trong ấy vang ra tiếng thú dữ khi tôi đến gần. Nhưng hai chiếc xe xinh đẹp, sơn màu sắc long lẫy của gia đình Dorixcon thì không thấy đâu cả.

Đi quanh quán, tôi thấy có ánh sáng ở một vòm cửa sổ gắn kính. Nghĩ rằng trong nhà còn có người thức, tôi gõ cửa. Người chủ quán có vẻ mặt gian xảo mà tôi để ý hôm trước đích thân mở cửa cho tôi. Hắn soi đèn thẳng vào mặt tôi. Hắn nhận ra tôi. Nhưng hắn không nhường lối cho tôi vào, mà cấp đèn đi sau lưng, hắn nhìn chung quanh nghe ngóng mấy giây rồi mới nói:

- Xe nhà anh đi rồi! Bỏ anh dặn đến gặp ông ta ở Luítxơ, không được trì hoãn và phải đi suốt đêm. Thôi anh đi mạnh giỏi..!

Thế rồi hắn bỏ mặc tôi, đóng ngay cửa lại. Từ khi đến Anh, tôi đã học tiếng nước này đủ để hiểu các câu ngắn đó. Tuy nhiên, có một tiếng không gọi cho tôi ý niệm nào cả, mà đó là tiếng quan trọng nhất. Lão chủ quán nói: Luítxơ. Luítxơ là nơi nào cơ chứ? Tôi chẳng biết mô tả ra sao cả, bởi vì tôi không hiểu ra rằng Luítxơ là cách đọc theo tiếng Anh của Lewes, tên một thị xã có ghi trên bản đồ. Vả lại, có biết Luítxơ ở đâu chẳng nữa thì tôi cũng không thể bỏ Mátchia mà đến đó ngay. Bởi vì tôi phải trở lại bãi quân, dù đã mệt mỏi lắm. Tôi quay lại và một tiếng rưỡi đồng hồ sau thì tôi nằm trong xe anh Bốp trên một cái ổ rom ấm, bên cạnh Mátchia. Tôi thuật lại sự việc vắn tắt cho nó nghe rồi ngủ thiếp đi vì mệt mỏi.

Đánh một giấc mấy tiếng đồng hồ lại sức, sáng hôm sau tôi tươi tỉnh, sẵn sàng đi Luítxơ nếu Mátchia - nó còn đang ngủ - có thể đi theo tôi.

Tôi ra khỏi xe, lại chỗ anh Bốp. Anh dậy trước tôi, đương nhóm bếp. Tôi đương nhìn anh bò rạp xuống đất, phùng má thổi dưới nôi, thì thoáng thấy viên cảnh sát nắm dây con Capi dắt đi. Tôi sững sốt đứng im, nghĩ thầm không biết có chuyện gì lạ vậy. Nhưng con Capi nhận ra tôi; nó đã giằng mạnh, làm dây tuột khỏi tay viên cảnh sát. Tức thời nó nhảy mấy nhảy đến bên tôi và vọt lên tay tôi. Viên cảnh sát đi đến, nói:

- Con chó này của anh phải không?
- Phải!
- Thế thì tôi bắt anh!

Bàn tay hắn chộp lên cánh tay tôi, siết chặt. Lời nói và cử chỉ của viên cảnh sát khiến anh Bốp đứng lên. Anh bước tới, hỏi:

- Này! Vì có gì ông bắt em này!

- Anh là anh nó à?

- Không. Là bạn!

- Đêm qua, một người đàn ông và một thằng bé đã bắc thang leo qua một cửa sổ cao, vào trong nhà thờ Xanh GioócGiơ. Chúng đem theo con chó này để nó báo hiệu cho chúng, nếu có người đến phá đám. Sự việc quả đã xảy ra như thế. Bị bất ngờ chúng nhảy qua cửa sổ chạy trốn, không kịp mang con chó theo. Con chó không chạy theo chủ được bị bắt lại ở ngay nhà thờ. Dắt con chó đi, tôi biết chắc thế nào cũng bắt được bọn trộm, và tôi đã bắt được một đứa. Thằng bố giờ ở đâu?

Tôi không biết viên cảnh sát hỏi anh Bốp hay hỏi tôi. Tôi không đáp, tâm thần thẳng thốt. Tuy nhiên, tôi hiểu sự việc xảy ra như thế nào rồi. Dù không đúng tôi cũng nghiệm ra: người ta bảo tôi trao con Capi cho người ta không phải để giữ xe hàng, mà để báo động cho những người vào lấy trộm trong nhà thờ, vì tai nó thính. Rồi cũng không phải chỉ để đến ngủ ở quán Cây Sồi Lớn cho khoái mà người ta cho xe khởi hành lúc chập choạng tối. Sau đó, xe không nghỉ lại ở quán là vì vụ trộm bị bại lộ, phải mau mau xa chạy cao bay.

Tuy nhiên tôi thấy không nên nghĩ đến những kẻ phạm tội mà chỉ nên nghĩ đến mình. Họ có là ai thì tôi cũng vẫn tự bào chữa được và chứng minh được sự trong trắng của mình, không cần tố giác họ. Tôi chỉ cần báo cáo công việc làm từng giờ của tôi trong đêm ấy là rõ.

Tôi lý luận thế. Trong khi đó Mátchia không biết vì viên cảnh sát nói hay nghe tiếng ồn ào mà thức dậy. Nó ra khỏi xe, đi tập tễnh đến bên tôi. Tôi nói với anh Bốp:

- Anh giải thích hộ cho ông ấy rõ tôi không phải là kẻ phạm tội vì tôi đã làm việc bên cạnh anh đến một giờ đêm. Sau đó, tôi đến quán Cây Sồi Lớn gặp ông chủ quán nói vài câu rồi đi ngay trở về đây.

Anh Bốp dịch mấy lời tôi nói cho viên cảnh sát nghe. Nhưng viên cảnh sát không chấp nhận như tôi hy vọng, trái lại. Hắn ta nói:

- Chúng vào nhà thờ lúc một giờ một khắc. Thằng bé này xưng là nó ở đây lúc

một giờ đúng hay kém mấy phút. Như thế nó có thể ở nhà thờ lúc một giờ một khắc, cùng với bọn trộm.

- Từ đây đi vào thành phố phải đi hơn một khắc - anh Bốp nói.

- Ô! Chạy thì kịp. - Viên cảnh sát đáp. - Với lại ai chứng thực với tôi rằng nó đi lúc một giờ?

- Tôi, tôi thề đấy!

- À, anh? Còn phải xem sự chứng thực của anh có giá trị như thế nào đã!

Anh Bốp không chịu. Đĩnh đạc, anh tuyên bố:

- Tôi lưu ý ông: tôi là một công dân Anh.

Viên cảnh sát nhún vai.

- Nếu ông lăng mạ tôi thì tôi viết bài đăng tờ Thời báo.

- Trong khi chờ đợi, tôi hăng mang thằng bé này đi đã! Nó sẽ trình bày với quan tòa!

Mátchia ôm lấy tôi, tôi tưởng đề hôn. Nhưng không, nó thường lo chuyện thực tế trước chuyện tình cảm. Nó rĩ tai tôi:

- Hãy vững tâm! Chúng tớ không bỏ cậu đâu!

Xong, nó mới hôn tôi. Tôi nói với nó bằng tiếng Pháp: “Hãy giữ con Capi lại!”. Nhưng viên cảnh sát hiểu. Hắn nói:

- Không, không! Ta giữ con chó! Nó đã giúp ta bắt được chú mày, nó sẽ giúp ta tóm cổ những tên kia.

Tôi bị bắt lần này là lần thứ hai, nhưng tôi cảm thấy nhục nhã ê chề hơn trước nhiều. Lần này không phải là một sự buộc tội vô nghĩa lý như vụ con bò sữa dù sau này người ta có xét thấy tôi vô tội và tha bổng đi nữa, để tôi không đau đớn thấy những người kia kết án đúng hay sao?

Tôi phải đi qua giữa hai hàng rào người tò mò đến xem. Nhưng người ta không la ó, không hăm dọa chúng tôi như ở bên Pháp. Nhưng người đến xem đây không phải là nông dân mà toàn là những người dù ít dù nhiều đều đã có chuyện với cảnh sát. Đó là dân xiếc rong, dân hàng quán, dân bói du phương, tóm lại là dân lang thang.

Cái nhà tù họ nhốt tôi không phải là một nhà tù trò chơi như cái trại giam chứa

đầy hành năm trước. Cái nhà tù này là một cái nhà tù thực sự có cửa sổ chắn những song sắt lớn, chỉ mới nhìn thấy cũng đủ tiêu tan từ trong trứng mọi ý chí vượt ngục. Trong buồng giam tôi chỉ có một cái ghế dài để ngồi và một cái võng để ngủ.

Tôi ngồi phịch xuống ghế, rũ rượi một lúc lâu, tôi nghĩ ngợi về cảnh ngộ của tôi, nghĩ lang bang không mạch lạc vì không tài nào kết ý này với ý kia và chuyển từ ý trước qua ý sau cho được. Hiện tại thật là kinh khiếp mà tương lai còn khôn xiết hãi hùng!

Matchia bảo: “Hãy vững tâm! Chúng tớ không bỏ cậu đâu!” Nhưng thử hỏi một chú bé như Matchia thì làm nên trò trống gì? Hơn nữa, nếu anh Bóp vui lòng giúp Matchia thì một người lớn hồ để làm được gì?

Khi ở tù thì người ta chỉ có một ý định là ra tù.

Không bỏ tôi và làm đủ mọi cách để giúp tôi thì Matchia và anh Bóp có thể làm như thế nào để giúp tôi ra khỏi cái ngục kín này nhỉ? Tôi đến bên cửa sổ, mở ra, sờ mó những song sắt đóng chéo bên ngoài. Song sắt gắn cứng trong đá. Tôi xem xét từng vách tường dày gần một mét. Nền lát những tảng đá lớn. Cửa ra vào bọc một lớp tôn.

Tôi lại quay về cửa sổ. Cửa sổ mở nhìn xuống một khoảng sân hẹp và dài, đằng đầu kia có một bức tường lớn bịt kín, ít nhất cũng cao đến bốn mét.

Chắc hẳn là không thể trốn thoát cái nhà ngục này dù có được những bạn tận tâm giúp đỡ. Sự tận tình của bạn phá sao nổi cái thực tại gay gắt nơi đây? Sự tận tình không thể chọc thủng tường vách được!

Với tôi bây giờ, vấn đề chỉ còn là tìm hiểu xem phải ở bao nhiêu lâu trong ngục này, trước khi ra trước quan tòa để định đoạt số phận. Ra đấy, tôi có thể chứng minh sự trong trắng của mình hay không, mặc dù con Capi bị bắt trong nhà thờ? Liệu tôi có thể tự bào chữa mà không cần phải vạch tội của những người mà tôi không muốn và không thể tố cáo hay không?

Tất cả vấn đề của tôi là ở đó. Ở đó, và chỉ có ở đó thôi, là Matchia và anh bạn Bóp của nó có thể giúp tôi. Vai trò của họ là thu thập những bằng cứ để chứng thực là lúc một giờ một khắc, tôi không thể có mặt ở nhà thờ Xanh Gioócgior. Nếu họ đưa được bằng chứng ấy thì tôi thoát nạn, bất chấp cái bằng chứng cam chông lại tôi, là

con Capi tội nghiệp. Những bằng chứng ấy tôi cho là không phải tìm được.

Chao ôi! Giá mà Mátchia không đau chân thì thế nào nó cũng biết sục sạo, xoay xở. Nhưng nó đau như thế thì có rời khỏi xe được không? Nó không đi lại được thì anh Bóp có sẵn lòng làm thay nó không?

Tôi biết nhiều chuyện về những người tù tội, trong đó có một chuyện nói đến cách người bên ngoài dùng để liên lạc với người bị giam giữ: người ta giấu những mảnh giấy con vào trong thức ăn mang từ ngoài vào. Có lẽ Mátchia và anh Bóp cũng dùng cách ấy. Chợt nghĩ thế tôi bẻ vụn miếng bánh khẩu phần ra. Nhưng tôi không tìm thấy gì cả. Cùng với bánh, người ta có cho khoai tây. Tôi tán khoai tây ra bột và vẫn không thấy có mẩu giấy nhỏ nào.

Chắc Mátchia và anh Bóp không biết nhắn gì với tôi, hoặc là điều này có phần chắc hơn, họ không thể nhắn gì với tôi được cả.

Vậy hãy đợi đến mai thôi, đợi mà cố gắng đừng lo phiền quá đáng! Khôn thay! Tôi lại không thể không lo phiền! Tôi dám chắc rằng sau này, dù sống lâu đến bao nhiêu, tôi cũng vẫn nhớ cái đêm khủng khiếp tôi sống trong nhà ngục này như mới hôm qua thôi. Chao ôi! Tôi quả rồ dại đã không tin vào linh tính và sự lo lắng của Mátchia.

Sáng hôm sau, viên cai ngục mang đến cho tôi một xô nước và một cái chậu. Lão ta bảo tôi rửa mặt nếu thấy thích, bởi tôi sắp ra trước tòa. Lão nói thêm rằng ăn mặc sạch chỉnh tề đôi khi là cách bào chữa tốt nhất của người bị cáo. Rửa ráy xong, tôi muốn ngồi xuống ghế. Nhưng không tài nào ngồi yên một chỗ được, tôi cứ loanh quanh trong buồng giam như con thú quay quai trong chuồng.

Tôi định nghĩ sẵn những câu trả lời và những lý lẽ để bào chữa. Nhưng tôi hốt quá. Tôi không nghĩ đến hiện tại, chỉ vẩn vơ nghĩ đến đủ các thứ chuyện vô lý, chúng nó lần lượt đi qua trong đầu óc mệt mỏi của tôi như những hình ảnh của một chiếc đèn chiếu.

Người cai ngục trở lại, bảo tôi đi theo lão. Tôi đi bên cạnh lão ta, qua nhiều lần hành lang đến một cái cửa sổ nhỏ. Lão mở cửa nói:

- Vào đi.

Một luồng không khí nóng hắt vào mặt tôi cùng với tiếng ồn ào không nghe ra

gì cả. Tôi bước vào phòng và thấy mình đứng trước một phòng tòa án!

Tôi đang ở trong một cơn mê hoảng, mạch máu ở thái dương đập như sắp vỡ. Tuy thế, nhìn quanh một vòng, tôi cũng trông thấy rõ ràng và đầy đủ cái phòng xử án và những người có mặt ở đây.

Phòng xử án khá rộng, trần cao, cửa sổ lớn. Phòng ngăn làm hai, một nửa dành cho tòa án, một nửa dành cho những người hiếu kỳ đến xem, quan tòa ngồi trên một bục cao. Trước mặt ông, thấp hơn một ít, có ba nhân vật tòa án nữa. Sau này tôi mới biết ba ông này, một ông là lục sự(3), một ông là thủ quỹ để lo về việc phạt tiền, và một quan tòa gọi là công tố viên(4). Trước kệ tôi đứng, có một nhân vật mặc áo thụng cài tóc giả, đó là vị trạng sư của tôi.

Sao tôi lại có trạng sư? Ông ấy từ đâu đến với tôi? Ai đem ông ấy đến cho tôi đây? Mátchia và anh Bóp chẳng? Lúc này không phải là lúc xem xét các câu hỏi đó. Chỉ biết rằng tôi có một trạng sư, thế là đủ.

Tôi nhìn thấy, trên một kệ khác, chính anh Bóp và hai đồng nghiệp của anh, người chủ quán Cây Sồi Lớn và mấy người khác mà tôi không quen biết. Trên kệ đối diện, tôi nhận ra viên cảnh sát đã bắt tôi; bên cạnh hắn ta có nhiều người khác. Tôi biết đó là những kệ dành cho người làm chứng.

Phần dành cho công chúng đã chật người. Trên một bao lơn, tôi trông thấy Mátchia, bốn mắt chúng tôi giao nhau, quán lấy nhau, thế là tôi tức khắc lại vững lòng. Tôi sẽ được bênh vực, chỉ cần về phần tôi đừng nản chí và phải tự bênh vực lấy mình. Tất cả những tia mắt chĩa vào người tôi bây giờ không đè bẹp được tôi nữa.

Viên công tố đọc cáo trạng. Ông ta có vẻ vội vàng. Ông trình bày vắn tắt sự việc: “Một vụ trộm đã xảy ra ở nhà thờ Xanh Gioócgior. Bọn kẻ trộm, gồm có một người lớn và một đứa bé, đã dùng thang leo lên phá cửa sổ chui vào nhà, chúng mang theo một con chó để canh giữ và báo động khi có biến. Một khách qua đường khuya muộn - lúc ấy là một giờ một khắc - lấy làm lạ sao có chút ánh sáng le lói trong nhà thờ. Ông ta lắng tai và nghe thấy có tiếng răng rắc, tức thì ông chạy đi đánh thức viên coi nhà thờ. Có đông người đến. Nhưng con chó đã sủa lên và trong khi người ta mở cửa thì bọn trộm hoảng sợ đã nhảy cửa sổ chạy trốn. Chúng đã bỏ con chó lại, con chó không leo thang được. Viên cảnh sát Gierê dắt con chó đến bãi quần. Sự thông

minh và mẫn cán của ông ta thì không thể hết lời ca ngợi được. Tại đây, con chó đã nhận ra được chủ nó, tức là cái người bị cáo đương ngồi ở ghế trên. Còn tên trộm thứ hai thì đương bị truy nã”.

Viên công tố viên nêu một số lý lẽ để chứng minh rằng tôi phạm tội, rồi chấm dứt cáo trạng. Một giọng the thé thét lên: “Yêu cầu im lặng”. Bây giờ, không quay sang phía tôi và như tự nói riêng với mình, quan tòa hỏi tên, tuổi, nghề nghiệp của tôi. Tôi đáp bằng tiếng Anh rằng tôi là Phorăngxi Đorixcon, tôi ở với cha mẹ tôi ở London, khu Bétnon Gờrin, sân Sư tử đỏ. Xong tôi xin phép được nói bằng tiếng Pháp bởi vì tôi lớn lên ở nước Pháp và mới đến nước Anh được mấy tháng. Quan tòa nghiêm giọng nói:

- Đừng có mong lừa dối được bản chức! Bản chức biết tiếng Pháp!

Thế là tôi kể câu chuyện của tôi bằng tiếng Pháp và tôi giải thích không thể nào tôi vào trong nhà thờ lúc một giờ đêm vì vào giờ ấy, tôi còn ở bãi quần ngựa và đến hai giờ rưỡi thì tôi đến quán Cây Sồi Lớn rồi.

- Thế anh ở đâu lúc một giờ một khắc? - Quan tòa hỏi.

- Đương trên đường đi!

- Đó là điều phải chứng nghiệm. Anh nói anh đương trên đường đi tới quán Cây Sồi Lớn mà bản cáo trạng thì khẳng định là anh ở trong nhà thờ. Đi từ bãi quần từ một giờ kém mấy phút, hẳn là anh đã đến với tên đồng lõa của anh dưới tường nhà thờ. Tên ấy đợi anh ở đó với chiếc thang. Khi vụ trộm vỡ lở, anh mới đi đến quán Cây Sồi Lớn.

Tôi gắng sức chứng minh rằng sự việc không thể xảy ra như thế được nhưng tôi thấy ông thẩm phán không có gì tin tôi. Ông hỏi:

- Thế anh giải thích việc con chó của anh có mặt trong nhà thờ như thế nào?

- Tôi không giải thích được vì chính tôi cũng không hiểu. Hôm qua, con chó của tôi không đi với tôi. Tôi buộc nó ở nhà, dưới gầm xe.

Tôi thấy không tiện nói thêm vì tôi không muốn đưa dao cho người ta chém cha tôi. Tôi nhìn Mátchia, nó ra hiệu bảo tôi tiếp nhưng tôi không nói.

Người ta gọi một nhân chứng. Người ta bảo người ấy thề trên sách Thánh ước là sẽ nói sự thật, không vì hằn thù mà cũng không vì đăm đuổi. Đó là một người đứng

tuổi, béo lùn, dáng dấp oai vệ lạ lùng mặc dù mặt ông ta đỏ, mũi ông ta tím. Trước khi thề, ông nhún gối thi lễ tòa án, rồi đứng lên có vẻ trịnh trọng lắm. Đó là viên coi nhà thờ Xanh Gioócgior.

Ông ta bắt đầu nói rất nhiều về nỗi xúc động và niềm cảm phần không bờ bến của ông khi nghe người ta đến đánh thức ông đột ngột để báo rằng có kẻ trộm vào nhà thờ. Thoạt tiên ông ta nghĩ rằng người ta bày trò đùa ông, nhưng rồi nghĩ ai lại bày trò đùa với một người tư cách như ông, cho nên ông hiểu là có việc nghiêm trọng đã xảy ra. Ông vội vàng mặc áo, vội đến nỗi làm đứt phăng hai cúc áo gilê. Cuối cùng, ông chạy đến, ông mở cửa nhà thờ và ông thấy... ai? Hay nói cho đúng: Gì?... Một con chó.

Tôi không đối đáp gì về những chuyện ấy, nhưng ông trạng sư của tôi từ đầu không nói gì bây giờ đứng lên. Ông vung đầu tóc, xốc áo và lên tiếng hỏi:

- Tôi hôm trước, ai đóng cửa nhà thờ?
- Tôi. - Viên coi nhà thờ đáp. - Đó là nhiệm vụ của tôi!
- Ông có chắc thế không?
- Khi tôi làm việc gì thì tôi biết chắc là tôi làm việc đó!
- Còn khi ông không làm?
- Thì tôi biết chắc là tôi không làm!
- Tốt lắm! Thế thì ông có thể thề rằng ông không nhốt con chó ấy trong nhà thờ khi ông đóng cửa, hay không?
- Nếu con chó ở trong nhà thờ, thì tôi đã thấy!
- Mắt ông có tốt không?
- Mắt tôi như mắt mọi người.
- Trước đây sáu tháng, có phải ông đã xông vào một con bê bụng mỡ phanh treo trước cửa hàng một anh đồ tể, có phải không?

Viên coi nhà thờ tím mặt hét:

- Tôi không thấy sự quan trọng của một vấn đề như thế đặt ra với một người tư cách như tôi.
- Xin ông hết sức chịu khó trả lời y như thể vấn đề đó là quan trọng.
- Đúng là tôi có đụng phải một con vật treo một cách vụng về ở cửa hàng anh

đồ tể!

- Thế nghĩa là ông không thấy nó?
- Lúc ấy tôi bận trí.
- Khi ông đóng cửa nhà thờ, chắc ông đã ăn tối?
- Hẳn rồi!
- Thế khi chui vào con bê, ông đã ăn tối chưa?
- Ài chà...
- Ông bảo ông chưa ăn tối à?
- Ăn rồi chứ?
- Ông uống bia nhẹ hay bia mạnh?
- Bia mạnh.
- Máy chai lớn.
- Hai.
- Không bao giờ nhiều hơn?
- Có khi ba?
- Không khi nào bốn? Không khi nào sáu?
- Họa hoàn thôi!
- Ông không uống nước đường pha rượu mạnh sau bữa tối?
- Cũng có một đôi khi...
- Ông ưa pha nhiều rượu hay loãng?
- Không loãng lắm!
- Máy cốc?
- Tùy.
- Ông có sẵn sàng thề rằng không lúc nào ông uống đến ba hoặc bốn cốc hay không?

Vì viên coi nhà thờ cứ mỗi lúc càng tím mặt, không trả lời nữa, ông trạng sư ngồi xuống. Ông vừa ngồi xuống vừa nói:

- Cuộc khẩu vấn này tạm đủ để xác minh rằng con chó đó có thể bị ông thủ từ nhốt lại trong nhà thờ, ông ấy sau bữa tối đã từng không nhìn thấy con bê vì bị bận trí. Đó là tất cả điều tôi muốn biết.

Nếu tôi bạo gan, hẳn tôi đã ôm ông trạng sư của tôi mà hôn. Tôi được cứu thoát rồi đây! Sao con Capi lại không bị viên thủ tù nhốt vào nhà thờ kia chứ? Có thể lắm! Mà nếu nó đã bị nhốt theo cách ấy thì hẳn là không do tôi đưa vào. Như vậy, nghĩa là tôi không có tội, vì chỉ có sự kiện ấy buộc tội tôi mà thôi.

Sau đó, tòa nghe những người chứng về phía tôi khai. Đó là anh Bốp, hai người bạn và người chủ quán. Ai cũng nói về giờ giấc làm việc của tôi đêm hôm đó. Tuy nhiên vẫn còn một điểm quyết định, ấy là cái giờ chính xác tôi rời bãi quần ra đi.

Lấy cung xong, quan tòa hỏi tôi có muốn nói gì không và bảo cho tôi biết là tôi có thể không nói nếu thấy im lặng là hơn. Tôi đáp rằng tôi bị oan, mong nhờ lượng tòa minh xét. Bấy giờ quan tòa cho đọc biên bản những người hỏi cung mà tôi vừa nghe. Rồi ông tuyên bố sẽ cho rời tôi đến nhà lao tỉnh, để đợi đại hội đồng thẩm án quyết định có đưa tôi ra xử trước tòa đại hình hay không?

Tòa đại hình ư? Tôi bủn rủn khụy xuống ghế. Chao ôi! Sao tôi không sớm nghe lời Mátchia?

-
1. *Dân tộc miền Bắc nước Anh - N.D*
 2. *Dặm ở đây khoảng 4km, khác với dặm ở ta chỉ độ 1/2km.*
 3. *Người ghi lời cun khai, làm biên bản phiên tòa và các giấy mực khác trong một vụ xử án - N.D.*
 4. *Công tố viên là người buộc tội - N.D*

ANH BỐP

Bị đưa về nhà lao một lúc lâu, tôi mới tìm thấy lý do vì sao tôi không được tha bổng: đó là vì quan tòa muốn chờ bắt được những người đã vào nhà thờ để xem tôi có đồng lõa với họ không! Ông ủy viên công tố có nói người ta đang theo vết họ. Thế là tôi sẽ đau đón xấu hổ ngồi bên cạnh họ khi ra phiên tòa đại hình. Bao giờ đây? Khi nào người ta đưa tôi đến nhà lao tỉnh. Nhà lao ấy thế nào? Ở đâu? Nó có buồn thảm hơn nhà lao này không? Trí óc tôi mãi bận rộn về những câu hỏi ấy cho nên thì giờ đi nhanh hơn hôm qua. Tôi không còn nôn nóng đến phát sốt lên, đến cháy ruột cháy gan nữa; tôi hiểu rằng phải chờ đợi. Khi thì đi đi lại lại, khi ngồi nghỉ trên ghế dài, tôi đợi.

Lúc gần tối, tôi nghe một hồi kèn đầy và nhận ra đó là lối chơi kèn của Mátchia. Thằng bé tốt quá, nó muốn tin cho tôi biết là nó nghĩ đến tôi và đang rình chờ. Hồi kèn bay qua trên đầu bức tường chắn đằng trước cửa sổ mà vọng đến tôi. Tất nhiên là Mátchia đứng bên kia tường ở ngoài phố và chỉ có một khoảng cách ngắn chừng dăm ba thước, giữa hai chúng tôi. Khốn nạn thay, mắt chúng tôi không xuyên qua tường được. Nhưng mắt không xuyên tường thì tiếng vượt tường. Lẫn với tiếng kèn, có tiếng chân người, tiếng huyền nào. Tôi đoán có lẽ Mátchia và anh Bốp biểu diễn ở đó.

Tại sao họ chọn chỗ này nhỉ? Vì đất khách hay chỉ để nhả giúp cho tôi? Thành linh tôi nghe một giọng trong trẻo, giọng Mátchia nói lớn bằng tiếng Pháp: “Ngày mai, lúc tảng sáng!”. Rồi tức khắc tiếng kèn đầy lại vang lên, ồn ào hơn nữa.

Không cần động não lắm cũng biết rằng Mátchia không nói câu: “Ngày mai, lúc tảng sáng” với công chúng người Anh của nó. Nó nói với tôi đấy! Ngược lại không dễ gì đoán ra ý nghĩa của mấy tiếng ấy! Tôi lại tự đặt mình một loạt câu hỏi mà không tìm được những câu trả lời cho hợp lý.

Chỉ có mỗi một điều này là rõ ràng cụ thể: đó là sáng hôm sau, lúc tỉnh mơ, tôi phải thức dậy và sẵn sàng. Từ bây giờ cho đến lúc đó, chỉ có việc cố gắng đừng sốt ruột. Trời vừa tối tôi lên văng nằm, cố ngủ. Tôi nghe đồng hồ điểm liên tiếp mấy lần,

cuối cùng tôi thiếp đi. Lúc thức dậy thì đêm đang dày đặc sao lấp lánh trên vòm trời mờ mịt, bốn bề lặng ngắt. Chắc là còn lâu mới tới sáng. Tôi đến ngồi trên ghế, chứ không dám đi lại sợ người ta chú ý nếu người ta đi tuần. Tôi ngồi chờ. Lát sau, một tiếng đồng hồ nào đó điểm tuần ba tiếng. Hóa ra tôi đã thức dậy quá sớm. Tuy nhiên tôi không dám ngủ lại, vả lại, dù có muốn ngủ bao nhiêu đi nữa, tôi cũng không thể nào chợp mắt được: tôi nóng ruột quá, tôi bàng hoàng quá!

Công việc độc nhất của tôi lúc đó là đếm những tiếng chuông đồng hồ. Nhưng cái thời gian mười lăm phút từ khi điểm khắc, rồi từ khắc đến giờ, đối với tôi sao nó lâu thế, lâu đến nỗi có lúc tôi tưởng mình đã không nghe thấy tiếng chuông hoặc là đồng hồ bị hỏng. Tôi tựa lưng vào vách, dán mắt lên cửa sổ. Ngồi sao tôi quan sát hình như bớt sáng và da trời đã nhò nhò trắng ra.

Trời đang sắp sáng rồi, xa xa có tiếng vọng lại.

Tôi đứng lên, kiễng gót đi lại mở cửa sổ. Mở cho đừng có tét là một việc tinh vi, nhưng kéo nhẹ tay và thật chậm rãi rồi tôi cũng làm xong. May mắn sao, cái hàm giam này lại là một cái phòng thấp cũ, đã từng dùng làm ngục giam và người ta chỉ cần giữ tù bằng song sắt, chứ nếu cửa sổ hàm giam đóng chặt thì tôi không thể nào đáp lại được tiếng gọi của Mátchia. Nhưng mở xong cửa sổ chưa phải là hết. Còn những thanh sắt, còn những bức tường dày và cái cửa bọc tôn! Hy vọng được giải thoát là điên rồ, tuy thế tôi vẫn hy vọng. Sao trời càng mờ nhạt dần và khí lạnh ban mai khiến tôi run lên. Nhưng tôi không rời cửa sổ, cứ đứng đấy trông tìm, nghe ngóng, không biết trông tìm nghe ngóng gì đây. Một bức màn trắng mênh mông kéo lên giữa trời. Trên mặt đất, vạn vật đã hiện lên gần rõ hình rõ dáng. Lúc này đúng là lúc tảng sáng mà Mátchia nói. Tôi nín thở lắng tai nghe, nhưng chỉ nghe thấy tiếng quả tim tôi đập trong lồng ngực.

Cuối cùng tôi nghe như có tiếng cọ xát trên tường. Nhưng vì trước đây không có tiếng chân người đi lại, nên tôi ngỡ mình đã nghe nhầm. Tuy vậy, tôi vẫn nghe ngóng. Tiếng cọ xát vẫn vọng lại. Rồi thì một cái đầu người đột ngột nhô lên trên đỉnh tường. Tôi thấy ngay không phải là đầu Mátchia. Dù trời còn tờ mờ tôi cũng nhận đó là đầu anh Bốp. Anh thấy tôi dán chặt người vào song sắt bèn “xuyt” một tiếng khe khẽ. Rồi anh đưa tay làm hiệu cho tôi đi ra cửa sổ. Không hiểu đầu đuôi gì hết, tôi vẫn

làm theo anh bảo. Bây giờ tôi mới thấy tay kia anh cầm một cái ống dài và sáng loáng như làm bằng thủy tinh. Anh đưa cái ống lên mồm. Tôi hiểu đó là ống xì đồng. Tôi nghe một hơi thổi đồng thời thấy một viên trắng trắng bay vụt đến rơi dưới chân tôi. Cái đầu anh Bóp cũng biến mất ngay tức khắc sau bức tường và tôi không nghe thấy gì nữa.

Tôi vò lấy viên bi. Đó là một tờ giấy mỏng vắn nhiều lớp bọc quanh một viên chì lớn. Hình như có chữ viết trên giấy, nhưng trời còn mờ sáng chưa đọc được. Tôi phải chờ đến sáng. Tôi rón rén đóng cửa sổ lại rồi vội vã nằm lên võng, tay giữ chặt viên giấy. Chậm chạp, rất chậm chạp, càng quá chậm chạp đối với lòng tôi nôn nóng. Bình minh ửng vàng và cuối cùng một ánh sáng hồng nhạt lướt đến trên tường. Tôi mở tờ giấy ra đọc:

“Tối mai cậu sẽ bị dời đến nhà lao tỉnh. Cậu sẽ đi tàu hỏa trong một toa hạng nhì, có một viên cảnh sát áp giải. Cậu hãy ngồi gần cái cửa lên xuống của toa tàu. Khi đã chạy được bốn mươi lăm phút (nhớ tính cho đúng) thì tàu đi chậm lại để vượt qua một ngã ba. Bây giờ cậu mở cửa ra và mạnh dạn nhảy xuống. Cậu phóng ra, đưa hai tay về phía trước và làm thế nào để chân xuống trước. Tới đất rồi thì leo ngay lên con đê đất bên trái, chúng mình đợi ở đấy với một cỗ xe và một con ngựa tốt để đưa cậu đi. Đừng sợ gì cả. Hai hôm sau thì chúng ta ở trên đất Pháp rồi. Hãy tin tưởng và vững lòng. Cần nhớ nhất là phải phóng ra cho xa và rơi xuống đất bằng hai chân”.

Thoát rồi! Tôi không còn phải ra trước tòa đại hình, tôi không còn phải thấy những gì diễn ra ở đó! Ô! Cái thằng Mátchia quý hóa! Cái anh Bóp tốt bụng sao! Chắc là anh ấy hào hiệp giúp Mátchia chứ còn gì nữa! “Chúng mình đợi ở đấy với một con ngựa tốt” một mình Mátchia hẳn không bố trí nổi một kế hoạch này. Tôi đọc lại mảnh giấy: Bốn mươi lăm phút sau khi tàu chạy; con đê đất bên trái, hai chân xuống trước, ừ, tôi sẽ mạnh dạn phóng xuống hẳn đi chứ lì, có chết cũng không cần. Thà chết còn hơn bị kết án về tội ăn trộm. Chao ôi! Nghĩ được cái kế hoạch này thì ghê gớm thật: *“Hai hôm sau thì chúng ta đã ở trên đất Pháp rồi”.*

Tuy nhiên trong cơn hứng khởi, tôi có một niềm lo buồn: đó là về khoản con

Capi. Nhưng tôi vội xua ngay niềm lo lắng ấy. Không có lý nào Mátchia bỏ con Capi! Nó đã tìm được cách giải thoát cho tôi thì tất cũng tìm được cách cho con Capi. Tôi đọc đi đọc lại mảnh giấy ba bận nữa rồi vò lại, nhai nuốt. Bây giờ thì chỉ có việc ngủ yên. Tôi ngủ kỹ đến nỗi chỉ thức dậy khi người cai ngục mang cơm đến.

Thời giờ trôi đi khá nhanh, xế chiều hôm sau, một viên cảnh sát lạ mặt vào buồng giam của tôi, bảo tôi đi theo ông ta. Tôi vui mừng nhận thấy ông ấy vào khoảng năm mươi, trông người không còn nhanh nhẹn nữa. Tôi cố làm đúng theo lời dẫn của Mátchia và khi tàu chạy thì tôi ngồi gần cái cửa lên xuống phía ngược hướng tàu chạy. Người cảnh sát ngồi ngay trước mặt tôi. Trong toa chỉ có ông ta và tôi. Ông hỏi:

- Anh nói được tiếng Anh?
- Chút ít thôi!
- Người ta nói, anh nghe hiểu không?
- Cũng tạm tạm, khi người ta không nói nhanh quá!
- Thế thì, chú bé ạ, tôi muốn khuyên chú một điều này: Đừng nên gian ngoan với pháp luật, cứ thú tội là tốt nhất: anh thú tội sẽ được cảm tình của mọi người. Không gì khó chịu bằng những tên cứ chối cãi sự thật hiển nhiên, cho nên những người thú tội thì được hưởng đủ mọi thứ chiều cố và ân huệ. Nói giả dụ như tôi đây, nếu anh kể sự việc như thế nào cho tôi nghe, tôi sẽ biếu ngay anh một đồng bạc. Và anh sẽ thấy tiền bạc làm cho đời sống của anh trong chỗ tù ngục sẽ dễ chịu hơn chừng nào.

Tôi toan nói tôi không có tội gì mà phải thú cả. Nhưng nghĩ lại tốt nhất là nên gây cảm tình với ông ta, như ông ta nói, cho nên tôi không đáp. Ông ta nói tiếp:

- Chú cứ suy nghĩ, ở trong nhà lao, chừng nào chú đã nhận thấy lời khuyên bảo của tôi là đúng đắn thì chú nhờ người ta gọi tôi đến. Bởi vì không nên bạ ai cũng thú tội mà phải chọn cái người quan tâm tới chú, và tôi, thì chú đã thấy đó, tôi sẵn sàng giúp đỡ chú.

Tôi gật đầu.

- Cứ bảo gọi ông Đonphin. Chú nhớ tên tôi chứ?
- Thưa ông, vâng.

Tôi tựa vào cửa. Tấm kính đã mở, tôi xin phép ông ta nhìn xem phong cảnh những vùng tàu vừa đi qua. Vì ông muốn “gây cảm tình” với tôi nên ông ta bảo tôi cứ việc trông ngắm tha hồ. Ông ta còn sợ gì chứ? Con tàu chạy nhanh là thế!

Được một lát, gió thốc vào mặt khiến ông thấy lạnh bèn rời chỗ cửa đến ngồi giữa toa. Phần tôi thì không thấy lạnh. Tôi nhẹ nhàng luồn tay trái ra ngoài, vịn quả nệm, còn tay phải thì giữ cánh cửa không cho bật ra.

Thì giờ trôi qua. Tàu huyết còi và chậm lại. Thời cơ đã đến, tôi xô mạnh cửa, cố sức nhảy ra xa. Tôi rơi xuống cái rãnh bên đường. May thay, hai tay tôi đưa ra trước chạm phải bờ đất phủ cỏ. Tuy vậy, tôi bị ném xuống mạnh quá đến nỗi lăn ra bất tỉnh.

Khi tỉnh lại, tôi ngỡ mình còn đi trên tàu hỏa vì cảm thấy vẫn lao nhanh và nghe có tiếng bánh xe lăn.

Tôi nằm trên một ổ rơm. Lạ chưa! Mặt tôi ướt át, và có cái gì êm êm, ấm ấm, mơn trớn má tôi, trán tôi. Tôi mở mắt: một con chó, một con chó vàng xấu xí cúi xuống mặt tôi và liếm. Mắt tôi gặp mắt Mátchia! Nó quỳ bên cạnh tôi. Nó đẩy con chó ra, ôm hôn tôi và nói.

- Cậu sống rồi!

- Ta ở đâu đây?

- Trên xe ngựa! Anh Bốp đánh xe.

- Thế nào? Có sao không? - Anh Bốp ngoảnh lại hỏi.

- Em không biết. Có lẽ không việc gì!

- Co tay, duỗi chân xem.

Đang nằm dài trên ổ rơm, tôi làm theo lời anh bảo.

- Tốt lắm! - Mátchia nói. - Không trật gẫy chỗ nào cả!

- Nhưng sự việc đã diễn ra như thế nào?

- Cậu đã nhảy tàu, như tớ dặn, bị ném mạnh cậu ngất đi và lăn xuống cái rãnh bên vệ đường. Anh Bốp không thấy cậu, bèn tuột khỏi bờ đê xuống tìm, còn tớ thì giữ ngựa. Anh ấy bế thốc cậu lên. Chúng tớ tưởng cậu chết rồi chứ! Sợ quá. Buồn quá! Nhưng bây giờ thì cậu sống rồi!

- Còn lão cảnh sát!

- Lão ta đi thẳng với đoàn tàu. Tàu không dừng lại.

Tôi đã biết những điều thiết yếu. Trông quanh, tôi thấy con chó vàng nhìn tôi âu yếm; mắt nó giống mắt con Capi, nhưng nó không phải Capi và Capi là con chó trắng. Tôi hỏi:

- Thế còn con Capi, nó đâu rồi?

Mátchia chưa kịp đáp thì con chó vàng đã nhảy lên người tôi, liếm tôi, mặt giàn giụa nước mắt.

- Nó đây mà! - Mátchia nói. - Chúng mình nhuộm lông nó đây!

Tôi vuốt ve con chó và hôn nó.

- Tại sao cậu nhuộm lông nó?

- Đó là cả một câu chuyện để tớ kể cho cậu nghe.

Nhưng anh Bóp không để cho nó kể. Anh bảo Mátchia:

- Em đánh ngựa đi, và cố kèm nó. Trong lúc đó thì anh thu xếp cái xe thế nào để đi qua cái cổng gác, người ta không nhận ra.

Cái xe này có mui bằng vải phủ lên những chiếc vành hình cánh cung. Anh Bóp gỡ vành ra xếp vào xe, gấp tư tấm bạt, và bảo tôi che lên người. Đoạn anh bảo Mátchia trốn dưới tấm bạt. Nhờ thế, chiếc xe thay hình đổi dạng hẳn: nó không có mui nữa và chỉ chở một người chứ không phải ba. Nếu người ta đuổi theo chúng tôi thì chắc người ta phải lạc hướng vì những lời mách bảo của kẻ qua đường.

Khi Mátchia đã nằm bên cạnh tôi thì tôi hỏi:

- Chúng ta đi đâu thế này?

- Đi Laitonhemton. Đó là một hải cảng nhỏ, ở đây anh Bóp có người anh làm thuyền trưởng một chiếc thuyền chở bơ, trứng ở xứ Noóc-măng-đi bên Pháp. Chúng mình mà trốn thoát được - mà chắc chắn là thoát - là nhờ công anh Bóp. Anh ấy làm tất cả. Chứ cái thằng tớ thì giúp gì được cho cậu! Chính anh Bóp có sáng kiến xui cậu nhảy tàu, chính anh ấy thổi cái giấy của tớ vào cho cậu và cũng chính anh thuyết phục bạn anh cho chúng ta mượn con ngựa này. Sau hết, cũng chính anh ấy xoay cho ta một chiếc thuyền để sang Pháp vì chắc cậu biết nếu cậu đi tàu máy thì bị tóm ngay. Cậu thấy có bạn tốt có sướng không?

- Thế còn con Capi, ai có sáng kiến bắt nó đây?

- Tớ! Nhưng anh Bóp lại nghĩ ra cái việc nhuộm nó ra màu vàng để người ta

không nhận ra. Chúng tớ đã trộm nó ở tay lão cảnh sát Giêre, lão Giêre thông minh, như ông quan tòa đã bảo ấy mà! Nhưng lần này thì lão ta không được thông minh cho lắm, vì lão để chúng tớ cuồn mất con Capi mà không biết. Thực ra thì chính con Capi đã làm hầu hết mọi việc khi nó đánh hơi thấy tớ, và lại anh Bốp thì anh ấy biết hết thủ đoạn của bọn bắt trộm chó.

- Chân cậu ra sao rồi?

- Khỏi rồi, nghĩa là gần khỏi. Tớ không có thì giờ nghĩ đến nó.

Xe cộ đi trên đường sá nước Anh không được tự do như ở nước Pháp, ở đây từng chặng có những trạm gác, muốn đi qua thường phải nộp một món tiền. Đến mỗi trạm, anh Bốp lại bảo chúng tôi lặng im và đừng động đây, thế là những người gác cổng chỉ thấy chiếc xe trần cùng với một người đánh xe. Anh Bốp nói với họ vài câu pha trò rồi đi qua. Với cái thuật vẽ mặt làm hề, anh đã cải dạng thành một nông dân khéo đến nỗi người quen biết anh nhất cũng không nhận ra khi nói chuyện với anh.

Chúng tôi đi khá nhanh vì con ngựa chạy hay và anh Bốp đánh xe giỏi. Tuy nhiên, cũng phải dừng lại để cho con ngựa thở một chút và cho nó ăn ít nhiều. Chúng tôi không nghỉ ở quán. Anh Bốp cho dừng xe giữa rừng, cởi cương giảm cho con ngựa, lấy túi lúa trong xe tròng vào cổ nó. Đêm tối mịt, không lo bị lộ. Bây giờ tôi mới nói chuyện được với anh Bốp và cảm ơn anh bằng vài lời xúc động. Nhưng anh không để tôi nói hết những tình cảm tràn ngập trong lòng. Anh siết tay tôi nói:

- Chú đã giúp tôi, bây giờ đến lượt tôi giúp chú, có đi có lại! Và lại chú là anh em của Mátchia, đối với cái chú bé ngoan ấy thì gì mà người ta không làm để giúp đỡ chứ!

Tôi hỏi anh đã gần đến bến tàu hay chưa. Anh đáp còn phải đi chừng hai tiếng nữa, cho nên phải vội lên; thuyền của anh anh đi ngày thứ bảy, đi sớm vì hình như thủy triều lên sớm, mà hôm nay đã thứ sáu rồi. Chúng tôi lại lên ổ rom, chui vào dưới tấm bạt và con ngựa đã hồi sức lại tể nước đại vượt lên.

- Cậu có sợ không? - Mátchia hỏi.

- Cũng có, nhưng cũng không! Tớ rất sợ bị bắt lại, nhưng chắc là không đâu! Trốn đi không phải là thú nhận có phạm tội hay sao? Đó là điều day dứt tớ nhất. Rồi sẽ chống cãi thế nào chứ?

- Chúng tớ cũng có nghĩ đến điều đó. Nhưng anh Bốp cho là phải làm tất cả để cậu khỏi phải ra ngồi trên ghế bị cáo trước tòa đại hình. Đã ra đó, dù có được trắng án đi nữa cũng buồn lắm. Tớ thì tớ chẳng dám nói gì cả vì sẵn có ý định đưa cậu về Pháp, tớ chỉ sợ cái ý định đó lái tớ làm sai.

- Cậu làm đúng. Dù xảy ra gì nữa, tớ cũng chỉ biết ơn cậu và anh Bốp.

- Chẳng xảy ra gì đâu, cậu cứ yên tâm. Khi tàu dừng lại thì viên cảnh sát làm báo cáo. Nhưng họ tổ chức cho xong việc truy nã cũng còn lâu, trong khi đó thì chúng ta đã rông xa, vả lại, họ không thể biết chúng ta rời bến ở Laitonhemton.

Nếu người ta không đuổi theo chúng tôi thì đúng là chúng tôi sẽ xuống thuyền một cách yên ổn. Nhưng tôi không dám tin chắc như Mátchia, rằng khi tàu dừng lại, viên cảnh sát còn phải mất thì giờ mới đuổi theo chúng tôi được. Cái nguy là ở đó và có thể nguy lớn. Tuy nhiên dưới bàn tay cứng cáp của anh Bốp, con ngựa vẫn tiếp tục phóng nước đại trên con đường vắng vẻ. Thỉnh thoảng thôi, chúng tôi mới gặp một đôi chiếc đi ngược chiều, chứ không có cái nào vượt chúng tôi. Thôn xóm vắng lặng, họa hoằn mới có một cửa sổ để lọt ánh sáng muộn màng. Chỉ mấy con chó chú ý đến xe chúng tôi và sủa đuổi theo. Lên khỏi một dốc thấp, anh Bốp dừng xe cho ngựa thở; chúng tôi leo xuống, áp tai trên mặt đất nghe ngóng. Ngay Mátchia tai nhạy hơn cả cũng không nghe thấy tiếng động gì khả nghi. Chúng tôi đi trong bóng tối và sự vắng lặng của cảnh đêm.

Bây giờ thì hai đứa tôi nằm trong tấm bạt không phải để trốn con mắt thiên hạ nữa, mà vì rét. Gió bắc lạnh đã thổi khá lâu rồi. Đưa lưỡi lên môi thấy có vị mặn: thế là chúng tôi đã đến gần biển. lát sau chúng tôi thấy một ánh đèn rất sáng ẩn hiện đều đều. Đó là một ngọn đèn biển, chúng tôi đã đến đích. Anh Bốp dừng ngựa, cho đi bước một vào một con đường tắt. Rồi anh xuống xe, bảo chúng tôi giữ ngựa, đợi ở đây. Anh phải đến xem thử anh anh còn ở bến không, và đáp nhờ thuyền như thế có ngại gì không?

Anh Bốp vắng mặt sao mà lâu quá, dài dằng dặc! Chúng tôi không nói chuyện. Gần đâu đây, tiếng sóng vỗ bờ đều đều càng làm chúng tôi xúc động thêm. Mátchia cũng run, y như tôi. Nó thăm thẳm thì:

- Vì rét đấy!

Có chắc vì rét không? Cái chắc là khi có một con bò hay một con cừu ở đồng cỏ hai bên đường chạm phải một viên đá hay một hàng giậu, chúng tôi lại thấy rét hơn, nghĩa là run nhiều hơn.

Cuối cùng, chúng tôi nghe thấy tiếng chân người trên con đường anh Bốp đã đi. Chắc là anh ấy trở về. Số phận tôi sắp quyết định đây rồi.

Anh Bốp không đi một mình. Khi anh đến gần, chúng tôi thấy có người đi với anh. Người đó mặc một chiếc áo varoi bằng vải dầu và đội một cái mũ len không vành. Anh Bốp nói:

- Anh mình đây! Anh ấy sẵn lòng cho hai chú đạp nhờ thuyền. Anh ấy sẽ đưa các chú đến bến. Chúng ta chia tay nhau ở đây thôi vì không cần để cho người ta biết là mình có đến đây.

Tôi muốn cảm ơn anh Bốp. Nhưng anh bắt tay tôi để ngắt lời tôi. Anh nói:

- Đừng có nói làm gì cái việc ấy! Phải giúp nhau, khi thì chú, khi thì tôi, thế thôi! Ngày khác chúng ta gặp lại nhau. Giúp được Mátchia là tôi sung sướng rồi!

Chúng tôi đi theo người anh anh Bốp. Lát sau, vào những phố vắng lặng trong thị trấn, quanh co một lúc thì đến bờ kè, gió biển phả vào mặt. Anh anh Bốp không nói gì, đưa tay chỉ chiếc thuyền đã kéo buồm. Tôi hiểu đó là thuyền của anh. Một phút sau, chúng tôi đã ở trên thuyền. Anh đưa chúng tôi xuống một cái buồng con, bảo:

- Hai tiếng nữa tôi mới nhả neo. Các chú ở đây và cố giữ im lặng.

Khi anh đã khóa cửa buồng, Mát-chi-a im lặng ngả vào lòng tôi và hôn tôi. Nó không run nữa.

THUYỀN THIÊN NGA

Sau khi người anh anh Bốp từ già chúng tôi, chiếc tàu vẫn đậu yên lặng một thời gian nữa. Chỉ nghe tiếng gió lọt giữa đám cột buồm và tiếng sóng vỗ mạn tàu nhẹ nhẹ. Dần dần quang cảnh trở nên náo nhiệt: tiếng chân bước trên sàn tàu, tiếng dây rợ buông rơi, tiếng ròng rọc nghiêng kèn kẹt, lại có cả tiếng xích sắt cuộn vào tháo ra. Cột trục neo xoay, một cánh buồm kéo lên, bánh lái cột kẹt và chiếc tàu bỗng nghiêng về cạnh trái rồi dập dềnh, chồm lên, chúi xuống. Chúng tôi lên đường. Tôi thoát nạn.

Nhưng lúc đầu tàu dập dềnh từ từ và nhẹ thì sau dần trở nên nhanh và mạnh. Tàu vừa chúi xuống vừa lắc lư, bất thành lình lại có những làn sóng dữ dội xô đến đập mạnh vào mũi tàu hoặc vào sườn tàu bên phải.

Tôi nắm chặt tay Mátchia và nói: “Thương Mátchia quá!”

Nó trả lời:

- Chả sao đâu! Cậu thoát nạn rồi! Vả lại tớ cũng đã nghĩ rằng thế nào rồi cũng phải đến nước này mà thôi! Trên xe, nhìn gió lay ngọn những cây to tớ đã nghĩ rằng trên mặt biển thế nào chúng ta cũng được nhảy múa! Đấy điệu múa đã bắt đầu!

Vừa lúc đó, cửa buồng mở. Ông anh anh Bốp bảo chúng tôi:

- Ổn rồi! Các anh có thể lên sàn tàu đấy!

Mátchia hỏi lại:

- Ở chỗ nào thì đỡ mệt hơn!

- Nằm là tốt nhất!

- Cảm ơn ông, vậy thì tôi xin nằm!

Và nó nằm duỗi dài trên ván.

Ông thuyền trưởng nói thêm:

- Chú nhỏ tập sự sẽ đem vào cho các anh những thứ cần thiết!

Mátchia trả lời:

- Cảm ơn ông! Chú ta đến được sớm sớm thì hay lắm!

- Đã cảm thấy rồi à?

- Từ lâu ấy chứ!

Tôi muốn ngồi lại bên nó, nhưng nó cứ bảo tôi lên sàn và nhắc lại:

- Chả sao đâu! Cậu thoát nạn rồi! Ngoài ra thì mặc kệ nó chứ, có bao giờ tớ nghĩ say sóng mà lại được thú vị như thế này đâu!

Lên tới sàn tàu, tôi phải bấu chặt lấy một dây thừng lớn mới đứng vững được. Nhìn sâu vào trong đêm tối cũng chỉ thấy một mảng trắng xóa bọt sóng, trên đó con tàu nhỏ bé của chúng tôi dập dềnh lướt đi, trông tránh như muốn đắm. Kỳ thực nó đâu có đắm, trái lại, nó nhô lên nhẹ nhàng, nhún nhảy trên đầu sóng, được nâng lên, được đẩy đi theo chiều gió tây.

Tôi quay nhìn lại đất liền. Xa xa đèn trên cảng chỉ còn le lói như những đốm lửa nhỏ trong bóng đêm. Nhìn chúng cứ yếu dần và theo nhau biến mất tôi thấy dễ chịu từ khi giã đất Anh! Ông thuyền trưởng bảo tôi:

- Gió thuận như thế này, chiều nay sẽ đến Ixinhya khá sớm sủa. Tàu “Nhật thực” quả là một chiếc tàu buồm cừ.

Ròng rã một ngày trời trên biển, hơn một ngày trời ấy chứ, tội nghiệp Mátchia, thế mà nó lại vui thích được say sóng! Tuy vậy, cái ngày trời ấy rồi cũng trôi qua. Tôi hết đi từ buồng lên sàn lại từ sàn xuống buồng. Có lần, tôi nói chuyện với ông thuyền trưởng. Ông chỉ tay về phía Tây Nam cho tôi thấy một cây cột cao và trắng nổi bật trên nền trời lam nhạt. “Đó là Báphtơ”. - Ông ta bảo.

Tôi ba chân bốn cẳng chạy ào xuống báo tin mừng cho Mátchia: Chúng ta đã thấy đất Pháp! Nhưng từ Báphtơ đến Ixinhya, đường còn dài, tàu phải men dọc bán đảo Côtan-tanh rồi mới vào cửa sông Viro và cửa sông Ôrơ.

Tàu “Nhật thực” cập bến Ixinhya muộn, ông thuyền trưởng vui lòng cho chúng tôi ngủ đỗi lại trên tàu. Sáng sớm hôm sau, chúng tôi mới từ giã ông để lên đường, không quên cảm ơn ông đã có lòng tốt giúp đỡ.

Ông thuyền trưởng bắt tay chúng tôi rất chặt và bảo:

- Khi nào các cậu muốn trở về nước Anh thì cứ đến đây. Tàu “Nhật thực” nhổ neo từ bến này vào ngày thứ ba hàng tuần, sẵn sàng đón các cậu!

Gợi ý thật tốt bụng nhưng chúng tôi lại không còn lòng dạ nào muốn nhận: Mátchia và tôi, đứa nào cũng có nhiều lý do để không vượt biển trở lại trong những ngày sắp tới.

Đặt chân lên đất Pháp, chúng tôi chỉ còn quần áo và nhạc cụ - Mátchia không quên đem theo cây thụ cầm tôi để lại trong lều anh Bốp tối hôm đến quán Cây Sồi Lớn. Còn xác thì vẫn nằm lại với tất cả tài sản chúng tôi trong xe hàng hóa nhà Dorixon. Điều này cũng làm cho chúng tôi lúng túng. Chúng tôi không thể tiếp tục cuộc sống giang hồ của mình mà lại thiếu áo, thiếu bát tất, và nhất là thiếu bản đồ. May mắn sao, Mátchia còn được mười hai phờrăng để dành, cộng vào đó còn phần chia với anh Bốp và các bạn anh được hai mươi hai xilinh(1) hay là hai mươi bảy phờrăng, thành một cái vốn xấp xỉ bốn chục phờrăng, kể cũng đã lớn đối với chúng tôi! Mátchia đã định đưa tất cả món tiền ấy cho anh Bốp để bù vào những chi phí tổ chức cứu tôi, nhưng anh Bốp không nhận một xu nhỏ nào. Anh trả lời: bạn bè giúp nhau ai lấy công bao giờ!

Rời tàu “Nhật thực”, trước tiên chúng tôi đi tìm mua ngay một chiếc xác nhà binh đã cũ, rồi mua luôn một cặp somi, hai đôi bát tất dài, một bánh xà phòng, một chiếc lược, chỉ khâu, cúc áo, kim và sau cùng là cái thứ cần thiết nhất, hơn cả những đồ dùng cần thiết kia; đó là một tấm bản đồ nước Pháp.

Bây giờ đã ở trên đất Pháp rồi, vậy thì phải đi đâu? Đi theo con đường nào? Đi theo phương hướng nào?

Đó là vấn đề cứ xoắn lấy chúng tôi từ khi ra khỏi Ixinh, theo con đường đi Bayo.

Mátchia nói:

- Về phần tớ thì chẳng phải chọn lựa gì hết! Tớ sẵn sàng đi đâu cũng được! Tớ chỉ muốn một điều...

- Điều gì?

- Đi dọc một con sông lớn, một con sông nhỏ hoặc một con kênh, bởi vì tớ mới nảy ra một ý kiến.

Tôi không hỏi Mátchia ý kiến của nó như thế nào nhưng nó cũng nói tiếp: “Tớ thấy cần phải nói cho cậu hiểu rõ ý kiến của tớ: Khi Áctơ ôm, bà Miligon cho nó đi dạo thuyền, và chính vì vậy mà cậu đã gặp nó trên thuyền Thiên Nga...”

- Nó khỏi rồi cơ mà!

- Nghĩa là nó mới đỡ thôi! Hồi trước nó ôm thập tử nhất sinh ấy chứ! Và nó

sống được là nhờ sự chăm sóc của mẹ nó! Bởi thế, tớ mới nghĩ rằng muốn chữa cho nó khỏi hẳn, bà Miligon vẫn tiếp tục cho nó dạo thuyền trên các con sông lớn, sông nhỏ, kênh đào mà thuyền Thiên Nga có thể đi được. Vậy thì cứ theo những con sông như thế, chúng ta sẽ có nhiều hy vọng gặp được thuyền Thiên Nga.

- Lấy gì mà nói rằng thuyền Thiên Nga còn ở Pháp?

- Chẳng lấy gì cả! Tuy nhiên phải thấy rằng thuyền Thiên Nga không thể đi ra biển và ta có thể tin rằng nó chưa rời Pháp. Chúng ta có nhiều hy vọng tìm được nó. Mà cho dầu chỉ có một tia hy vọng mong manh thì cậu cũng đồng ý là phải cố níu lấy chứ? Tớ thì tớ muốn rằng chúng ta đi tìm bà Miligon và nhất định là không nên bỏ lỡ bất cứ một khả năng gì để làm cho được việc ấy!

- Thế còn Lido, Aloxi, Bắnggiamanh, Êchiennét?

- Chúng mình sẽ gặp họ trong khi tìm bà Miligon chứ sao? Thế là chắc chắn phải theo một con sông hoặc một con kênh! Giờ bản đồ tìm xem có con sông nào gần đây nhất đi!

Tấm bản đồ trải rộng ngay trên bờ cỏ bên đường, chúng tôi tìm xem con sông nào gần nhất. Sông Xen! Mátchia bảo:

- Nào! Thế thì ta đi theo sông Xen!

- Sông Xen chảy qua Pari!

- Thì đã sao?

- Sao lắm chứ! Tớ đã nghe cụ Vitali nói rằng muốn tìm một kẻ nào thì người ta đến Pari để kiếm kẻ đó. Nếu cảnh sát Anh muốn lùng tớ vì cái vụ trộm ở nhà thờ Xanh Gioócgior thì tớ không thích họ tìm ra tớ chút nào! Nếu không thì nhọc công ra khỏi đất Anh làm gì?

- Cảnh sát Anh có thể đuổi theo cậu sang tận đất Pháp ư?

- Tớ cũng chẳng biết nữa. Nhưng giả thiết như thế thì ta không nên đi Pari.

Vậy thì ta cứ theo sông Xen mà đi cho đến gần Pa-ri thì rời nó, đi một quãng cho quá Pari sẽ trở lại với nó. Tớ cũng không muốn gặp Garôphôli.

- Tất nhiên!

- Vậy thì cứ thế nhá! Dọc đường, chúng ta sẽ hỏi những người thủy thủ, những người kéo thuyền. Với cái mái hiên đặc biệt, thuyền Thiên Nga không thể nhầm với

bất cứ một chiếc thuyền nào khác và hẳn được mọi người chú ý nếu nó đi trên con sông Xen. Nếu không tìm thấy nó trên sông Xen, ta lại tìm nó trên sông Loa, sông Garon, trên mọi con sông ở nước Pháp và cuối cùng sẽ gặp nó thôi!

Tôi không có lý lẽ gì để phản đối ý kiến Mátchia, như vậy là chúng tôi sẽ đi về phía sông Xen rồi ngược theo bờ sông.

Lo liệu cho mình xong xuôi, chúng tôi phải lo ngay cho con Capi. Con Capi đã nhuộm vàng lông, đối với tôi không phải là con Capi nữa. Chúng tôi mua xà phòng mềm và khi gặp con sông đầu tiên chúng tôi thay nhau tắm rửa kỳ cọ thật kỹ cho nó.

Thứ thuốc nhuộm của anh Bốp quả là tốt! Phải nhiều lần tắm rửa kỳ cọ xà phòng, phải hàng tuần hàng tháng sau, con Capi mới có được bộ lông ngày trước. Cũng may miền Noóc măngđi này là đất sông ngòi, cho nên ngày nào chúng tôi cũng có thể tắm rửa cho nó.

Chúng tôi gặp sông Xen ở La Buio.

Qua một khúc đường ngoặt rợp bóng mát mà chúng tôi tới sau một ngày đường, đứng trên đồi cao xanh cây, Mátchia bỗng bắt gặp con sông Xen ngay trước mắt, cuộn một đường vòng rộng bao la quanh chúng tôi; dòng nước lặng lẽ và hùng tráng, chảy hiền hòa, tấp nập những thuyền căng buồm trắng lớp và những tàu máy khói bay lên tận chỗ chúng tôi. Mátchia hiểu rằng người ta sẽ rất thích thú được buông trôi theo dòng nước êm ả này, giữa những nội cỏ tươi mát, những cánh đồng xanh tốt và những dải rừng thẳm viền quanh con sông một màu lục. Nó bảo tôi:

- Nhất định bà Miligon đã cho đưa con trai ốm yếu của bà dạo thuyền trên sông Xen.

- Chúng ta sẽ biết rõ điều ấy thôi! Ta cứ xuống hỏi chuyện những người dân trong làng dưới kia!

Tôi không hiểu rằng không dễ dàng gì hỏi chuyện được những người dân xứ Noóc măngđi này, ít khi họ trả lời chính xác và trái lại, thường tự họ còn hỏi lại người đã hỏi:

- Thế các anh muốn hỏi một chiếc “chàu” từ Lor Havorơ hay là một chiếc “xuyền” từ Ruăng? Nó là một chiếc xuồng? Nó là một chiếc đò, một chiếc xà lan hay một chiếc tam bản?

Phải trả lời đầy đủ những câu lục vấn ấy, chúng tôi mới được biết rằng có thể là thuyền Thiên Nga chưa bao giờ đi qua La Buơ, hoặc có đi qua thì cũng vào ban đêm, cho nên chẳng ai trông thấy nó cả.

Từ La Buơ chúng tôi tiến về Ruăng và tiếp tục tìm kiếm, nhưng cũng không có kết quả! Ở Enbóp, cũng chẳng ai biết đến thuyền Thiên Nga, ở Pôdơ, nơi đây có công chấn, nhất định người ta phải để ý đến tàu thuyền đi qua, vậy mà cũng chẳng biết gì hơn.

Không nản lòng, chúng tôi cứ đi tới gặp ai cũng hỏi, nhưng không hy vọng gì lắm bởi vì thuyền Thiên Nga không thể nào đi từ một địa điểm chông chênh giữa chùng... Nhưng đã không bắt gặp dấu vết nó, nhất thiết chúng tôi phải đi tới Pari, hoặc nói đúng hơn, thì quá Pari nữa.

Chúng tôi đâu chỉ có rào bước để tiến nhanh trên đoạn đường dài! Chúng tôi còn phải kiếm ăn hàng ngày nữa, cho nên đã phải mất năm tuần lễ để đi từ Ixinhý đến Sarăngtông. Đến đây một vấn đề nảy ra: cứ tiếp tục theo sông Xen hay là phải rẽ sang sông Mácơ? Đó là điều tôi luôn băn khoăn mỗi lúc mở bản đồ tìm đường, nhưng vẫn chưa tìm được lý lẽ xác đáng để chọn đường này hay đường khác.

May mắn sao, tới Sarăngtông thì không còn phải phân vân nữa! Ở đây, lần đầu tiên chúng tôi được nghe trả lời có thấy một chiếc thuyền giống thuyền Thiên Nga, một chiếc du thuyền có mái hiên! Mátchia sung sướng đến nỗi nhảy múa ngay trên bến... Thế rồi đột nhiên nó ngừng điệu múa, vớ lấy vĩ cầm cuống cuống kéo một hành khúc chiến thắng.

Trong khi đó, tôi tiếp tục hỏi chuyện người thủy thủ đã vui lòng trả lời cho chúng tôi. Không còn nghi ngờ nữa, đúng là thuyền Thiên Nga rồi! Khoảng hai tháng trước, nó có qua Sarăngtông trong khi ngược sông Xen.

Hai tháng! Nó bỏ xa chúng tôi ghê gớm! Nhưng lo gì! Cứ đi hoài, rồi cũng sẽ đuổi kịp, mặc dầu chúng tôi chỉ có hai cặp giò, còn nó thì lại đi bằng vó của một cặp tuần mã!

Kể gì thời gian! Điều căn bản, điều lạ lùng, điều kỳ diệu ở đây là đã tìm thấy chiếc thuyền Thiên Nga. Mátchia reo lên:

- Ai đúng nào?

Tôi cũng muốn mạnh dạn thú thật rằng tôi cũng hy vọng tràn trề. Nhưng tôi vẫn không nói trắng ra, dù chỉ với riêng mình, những ý kiến, những tưởng tượng điên rồ làm bốc đầu óc tôi. Bây giờ thì không còn mất công dừng lại hỏi nữa: thuyền Thiên Nga đã ở phía trước, chỉ còn việc ngược sông Xen!

Nhưng đến Morê, nơi sông Loanh đổ vào sông Xen, phải hỏi nữa. Thuyền Thiên Nga vẫn ngược sông Xen. Đến Môngtrô lại phải hỏi nữa.

Tới đây, thuyền Thiên Nga đã bỏ sông Xen rẽ vào sông Yon. Tới ngã ba sông Yon và sông Ácmăngxông, thuyền Thiên Nga vẫn ngược sông Yon. Vậy là tôi sẽ đi qua Đorody và ghé thăm Lidơ. Tự em, em sẽ nói cho chúng tôi biết về bà Miligon và về Áctơ.

Từ khi chúng tôi chạy theo thuyền Thiên Nga thì chúng tôi không bỏ ra nhiều thì giờ để biểu diễn nữa. Là một nghệ sĩ cần cù, Capi không hiểu tại sao chúng tôi vội vội vàng vàng như thế. Tại sao không để cho nó ngoạm cái âu, ngồi trịnh trọng trước những vị khán giả không sốt sáng cho tay vào túi móc tiền ra kia chứ? Phải biết chờ mới được!

Nhưng mà chúng tôi không chờ nữa! Bởi vậy tiền thu nhập sụt đi, đồng thời số còn lại cũng mòn dần. Đã không dành để được gì thêm, chúng tôi còn tiêu thêm vào vốn.

“Nhanh nhanh lên! - Mátchia bảo. - Đi mau cho kịp thuyền Thiên Nga”. Cũng như nó, tôi giục: Nhanh nhanh lên!

Không tới nào chúng tôi kêu ca mệt nhọc, dù chặng đường đi hôm đó có dài bao nhiêu. Ngược lại, chúng tôi nhất trí đến hôm sau phải dậy đi cho thật sớm.

Mátchia ham ngủ, nó thường nhắc tôi: “Phải đánh thức tao dậy, nghe không?”. Khi tôi đánh thức nó thì nó đứng lên ngay.

Chúng tôi dè xén, giảm bớt ăn tiêu. Trời đang tiết nóng, Mátchia tuyên bố kiêng thịt vì “tiết hè, ăn thịt không lợi cho sức khỏe”. Mỗi bữa hai đứa chỉ ăn một miếng bánh mì, cùng với một quả trứng luộc bẻ đôi hoặc là một chút bơ. Và chỉ uống nước, mặc dù đương ở xứ rượu vang.

Chúng tôi chả thiết gì! Tuy nhiên, cũng có lúc Mátchia nổi cơn thèm ăn, nó nói:

- Mình ước bà Miligon vẫn còn mướn cái chị làm bếp cũ, cái chị làm bếp đã làm cho cậu những chiếc bánh kẹp nhân mứt ấy mà! Cái thứ bánh kẹp nhân mứt đào thì phải biết là ngon nhé!

- Cậu đã được nếm bao giờ chưa?

- Tớ được ăn bánh quai vạc nhân táo chứ chưa được ăn bánh kẹp nhân đào. Có điều tớ đã trông thấy! Những cái gì nho nhỏ mà trắng dính trên mứt vàng là cái quái gì thế?

- Hạnh nhân.

- Chao ôi!

Và Mátchia há miệng như để nuốt cả một chiếc bánh kẹp.

Từ Gioanhi đến Ôxerơ, sông Yon quanh co nhiều khúc, nhờ thế đi trên đường cái lớn, chúng tôi cũng rút ngắn được một ít thời gian so với thuyền Thiên Nga. Nhưng từ Ôxerơ, chúng tôi lại bị chậm lại như trước vì trên dòng con kênh Nivécne êm ả, thuyền đi khá nhanh. Gặp mỗi cống nước, chúng tôi đều biết được tin tức nó, bởi vì trên con kênh này sự qua lại không đến nỗi nhộn nhịp, ai mà không để ý đến thuyền Thiên Nga, nó chẳng giống mấy chút những chiếc thuyền thường ngày vẫn thấy.

Chẳng những người ta nói cho chúng tôi biết về thuyền Thiên Nga mà còn nói cả về bà Miligon “một bà người Anh rất phúc hậu” và về Áctơ, “một chú bé suốt ngày nằm dài trên một cái giường kê trên sàn, dưới mái hiên đầy dây leo hoa lá, đôi khi cũng có ngòai dây”. Vậy là Áctơ đã khá hơn.

Chúng tôi tiến đến gần Đorody. Còn hai ngày đường rồi một ngày, rồi chỉ còn mấy giờ nữa. Cuối cùng thì nhìn thấy những khu rừng mùa thu trước chúng tôi nô đùa với Lidor, cái cống sông đào, và cái nhà nhỏ của cô Catorin.

Không ai bảo ai, hai đứa cùng rảo bước đi nhanh. Nói cho đúng thì không phải là đi nữa, mà chạy. Con Capi cùng nhận ra cảnh cũ, phi lên trước. Nó chạy đi báo cho Lidor biết chúng tôi đến, Lidor sắp đi đón chúng tôi đây! Nhưng chúng tôi không thấy Lidor ở trong nhà đi ra, chỉ có Capi quày quả chạy trở lại như bị đuổi đánh. Chúng tôi dừng chân tức khắc và tự hỏi thế là nghĩa thế nào? Gì đã xảy ra ở đấy? Câu hỏi ấy, hai chúng tôi không ai nói ra, và chúng tôi lại tiếp tục đi lên.

Capi đã trở lại bên chúng tôi. Nó đi liền theo sau gót chúng tôi, đáng tiu nghỉu. Một người đàn ông đang điều khiển chiếc cửa cống. Không phải người chú của Lidor. Chúng tôi đi thẳng đến nhà. Một người đàn bà lạ đương lảng vảng trong bếp. Chúng tôi hỏi:

- Chúng tôi hỏi bà Xuyariô.

Bà ấy nhìn chúng tôi một lúc trước khi trả lời, y như là chúng tôi đã hỏi bà một câu vô lý. Mãi bà ta mới nói:

- Bà ấy không ở đây nữa!

- Thế bà ấy ở đâu?

- Ở Ai Cập.

Chúng tôi sững sốt nhìn nhau, ở Ai Cập! Chúng tôi không biết rõ Ai Cập là xứ nào, ở phương nào, nhưng cảm thấy lờ mờ là xa, xa lắm, cách mấy trùng dương.

- Thế còn Lidor? Bà biết Lidor chứ?

- Ôi dà! Lidor xuống thuyền đi với bà người Anh.

Lidor trên thuyền Thiên Nga! Chúng tôi mơ chẳng? Bà ấy giúp cho chúng tôi thấy là đang ở trong hoàn cảnh thực. Bà hỏi:

- Anh là Rêmi ư?

- Vâng.

- À, thế thì khi bác Xuya-ri-ô chết đuối...

- Chết đuối!

- Chết đuối ở cống sông đào! Ồ! Anh biết đâu rằng bác Xuyariô ngã xuống nước, vướng dưới một chiếc xà lan và bị mắc vào một cái đanh! Ấy cái nghề nghiệp của chúng tôi nó thường dẫn đến như vậy đấy! Khi bác Xuyariô chết đuối, bác Catorin thật bối rối, mặc dù bác ấy là một người đàn bà đảm, nhưng biết làm sao bây giờ? Không có tiền thì không thể bữa hôm bữa mai làm ra tiền được, mà quả thật bác ấy túng. Một bà lớn xưa kia bú sữa bác, bây giờ gọi bác sang Ai Cập làm vú nuôi cho con bà ấy, như thế cũng được đi một điều. Nhưng cái vướng mắc là ở con cháu của bác, cô bé Lidor kia. Bác đang loay hoay không biết làm thế nào thì một buổi chiều nọ, có một bà người Anh đưa con đi chơi dừng lại ở cống này. Hai bên chuyện vãn. Và rồi cái bà người Anh, bà ấy đang muốn tìm một đứa trẻ để bầu bạn với con bà vì cậu ấy

sống một mình trên thuyền cũng buồn, bà ấy bảo giao con Lidor cho bà. Bà hứa sẽ chăm lo cho nó, chạy chữa cho nó, cuối cùng gây dựng cho nó nên người. Cái bà ấy phúc đức quá, rõ là dịu dàng, hào hiệp đối với kẻ khó. Bác Catorin nhận lời. Rồi thì Lidor xuống thuyền với bà người Anh, còn bác Catorin soạn sửa lên đường đi Ai Cập. Ông nhà tôi thay thế cho bác Xuyariô đấy! Trước khi đi, con bé Lidor nó cam nhưng thầy thuốc bảo có lẽ một ngày kia nó sẽ biết nói - con bé Lidor nhờ cô nó bảo tôi thuật lại tất cả những việc ấy cho anh biết, nếu anh đến thăm nó. Như vậy đó!

Tôi choáng váng, không nói được một lời. Mátchia vẫn tỉnh táo hỏi:

- Thế thì thưa bà, cái bà người Anh ấy đi đâu?

- Xuống miền Nam nước Pháp hoặc là sang Thụy Sĩ. Đáng lẽ con Lidor phải nhờ người ta viết thư cho tôi, nói rõ địa chỉ, để tôi mách lại với anh, nhưng tôi chả nhận được thư nó.

1. *Tiền Anh.*

TÃ ĐẸP NÓI THẬT

Tôi mãi đứng ngăn người ra đây thì Mátchia đã làm những việc cần thiết mà tôi không nghĩ tới. Nó nói:

- Thưa bà, chúng cháu rất cảm ơn bà.

Rồi nó đẩy nhẹ tôi ra khỏi nhà bếp:

- Lên đường! Ta đi lên đi thôi! Giờ chúng ta không chỉ đuổi theo Áctơ và bà Miligon mà thôi, chúng ta còn đuổi theo Lidơ nữa! Tốt quá! Nếu không, chúng ta còn phải mất thì giờ ở Đrody, chứ còn như bây giờ thì chúng ta có thể đi thẳng một mạch. Ấy mới thật là hay! Chúng mình đã gặp rủi nhiều, từ nay thì gặp may đây. Gió đã đổi chiều rồi mà! Ai biết được chúng mình sẽ còn gặp bao nhiêu chuyện lý thú nữa?

Chúng tôi lại tiếp tục đuổi theo thuyền Thiên Nga, không bỏ lỡ giờ phút nào, chỉ dừng lại để ngủ hoặc biểu diễn kiếm ít xu. Đến Đòxidơ là nơi sông đào Nivécne đổ ra sông Loa, chúng tôi hỏi thăm thuyền Thiên Nga: nó đã đi theo sông Ngang. Chúng tôi đi theo sông Ngang rồi lên sông Giữa.

Theo bản đồ, nếu từ Sarônlor chúng tôi đi chéch thẳng tới Macông thì tránh được một đoạn đường vòng vèo và rút được nhiều ngày đường. Nhưng như thế thì hơi phiêu lưu, sau khi bàn bạc kỹ, không đưa nào muốn cả, bởi vì dọc đường thuyền Thiên Nga có thể đỗ lại và chúng tôi sẽ bỏ nó lại sau mà không biết. Đã thế thì phải quay trở lại, tưởng lợi thời gian hóa ra mất thêm chưa biết bao nhiêu. Rồi chúng tôi đi xuôi sông Xôn cho đến Thành phố Lyông. Đến đây, thấy có một điều khó nghĩ thực sự. Thuyền Thiên Nga đi xuôi sông Rôn hay đi ngược? Nói cách khác, bà Miligon đã xuống miền Nam nước Pháp hay qua Thụy Sĩ rồi? Thuyền bè đi lại như mắc cửi trên sông Rôn và sông Xôn, người ta có thể không nhìn thấy chiếc Thiên Nga. Chúng tôi hỏi thăm rất nhiều bác lái thuyền và thủy thủ trên sông, hỏi cả những người ở trên bờ. Cuối cùng chúng tôi biết chắc rằng bà Miligon đã qua Thụy Sĩ. Thế là chúng tôi đi ngược sông Rôn. Mátchia nói:

- Từ Thụy sĩ, người ta đi Italia, đây lại là một dịp may nữa. Nếu chúng mình đuổi theo bà Miligon mà phải đi mãi đến tận Lúcca thì em Crítxtina sẽ vui mừng biết

bao nhiêu.

Tội nghiệp Mátchia thân yêu! Nó giúp tôi tìm những người thân, còn tôi thì chẳng làm gì để nó được hôn em nó!

Từ Lyông trở đi, chúng tôi rút dần quãng cách với thuyền Thiên Nga bởi vì sông Rôn chảy xiết, thuyền không đi ngược dòng dễ dàng như trên sông Xen. Đến Quylôđơ thì thuyền Thiên Nga chỉ còn đi trước chúng tôi sáu tuần... Tuy thế, dò bản đồ, tôi ngờ rằng khó đuổi kịp nó trước khi sang Thụy Sĩ. Tôi có biết đâu thuyền bè không thể đi ngược sông Rôn mà đến Gionevơ. Chúng tôi lại cứ tưởng tượng rằng bà Miligon vẫn “ngự” thuyền Thiên Nga ngoạn cảnh Thụy Sĩ, mà chúng tôi thì lại không có bản đồ Thụy Sĩ.

Chúng tôi đến Xétxen. Xétxen là một thành phố nằm vắt ngang trên sông, có một chiếc cầu treo nối liền hai bờ. Chúng tôi đến bờ sông, thì lạ lùng biết bao nhiêu, từ xa tôi đã nhận thấy hình như là chiếc Thiên Nga! Chúng tôi chạy đến: đúng là hình dáng của nó, đúng là nó rồi, nhưng sao nó có vẻ một chiếc thuyền bỏ không như thế! Nó được neo cứng phía sau một hàng rào bảo vệ. Trên thuyền đóng cửa im ỉm, ngoài hiên không có hoa.

Việc gì đã xảy ra vậy? Ácơ có làm sao không? Chúng tôi dừng lại, tim đau thắt vì hãi hùng.

Nhưng đứng im như vậy là hèn nhát, cần phải xông lên, phải tìm hiểu cho rõ. Chúng tôi hỏi thăm một người, chính lại là người được giao cho coi sóc thuyền Thiên Nga, và được người ấy vui lòng trả lời:

- Cái bà người Anh sống trên thuyền với hai con, một trai què liệt, một gái câm, bà ấy hiện nay ở Thụy Sĩ. Bà rời thuyền vì thuyền không ngược dòng sông xa hơn nữa. Bà ấy cùng hai con đi xe ngựa, cùng với một chị hầu gái. Những người tôi tớ khác chờ hành lý đi sau. Mùa thu bà sẽ trở về thuyền, xuôi dòng sông Rôn đến biển và trú ở miền Nam trong mùa đông.

Chúng tôi thở ra khoan khoái. Tất cả những lo ngại của chúng tôi đều vô lý: đáng lẽ nghĩ đến chuyện tốt, chúng tôi lại nghĩ ngay ra chuyện xấu. Mátchia hỏi:

- Hiện nay, bà ấy ở đâu?

- Bà tìm thuê một cái nhà nghỉ mát trên bờ hồ Gionevơ, về phía Vovê, nhưng

tôi không biết rõ chỗ nào. Bà sẽ nghỉ hè ở đó.

- Nào, đi Vovê thôi! Đến Gionevơ, chúng tôi sẽ mua một bản đồ Thụy Sĩ và nhất định chúng tôi sẽ tìm ra cái thị trấn hoặc cái làng Vovê đó. Bây giờ thuyền Thiên Nga không chạy đi đằng trước chúng tôi nữa và bà Miligon lại nghỉ hè ở một cái nhà mát cho nên chắc chắn là chúng tôi sẽ tìm thấy! Chỉ phải mất công tìm thôi!

Từ Xétxen ra đi được bốn ngày thì chúng tôi đến vùng tiếp cận Vovê và tìm kiếm ở đây. Từ mặt nước hồ xanh biếc lên các triền núi thoải thoải cây cối xanh tốt, vô số nhà nghỉ mát nối tiếp nhau, duyên dáng. Bà Miligon, Ácơ và Lido ở cái nhà nào trong số đó?

Cuối cùng chúng tôi đến Vovê. Cũng vừa kịp vì túi tiền chúng tôi chỉ còn ba xu, và giấy thì không có để nữa.

Vovê không phải là một thôn nhỏ như lúc đầu chúng tôi tưởng tượng. Đó là một thị trấn còn hơn một thị trấn bình thường vì dính với nó có cả một loạt phố ngoại ô và thôn xóm. Còn như hỏi bà Miligon hay hỏi một bà người Anh có con trai ôm kèm một cô bé gái câm, thì chúng tôi thấy ngay rằng không có thực tế. Trong thị trấn Vovê và trên bờ hồ, người Anh, đàn ông cũng như đàn bà, cũng đông như tại một thành phố nghỉ mát quanh vùng London vậy. Tốt hơn hết là tự mình đi dò đi lượn xem tất cả những ngôi nhà có người nước ngoài ở. Cái đó không khó lắm, chúng tôi chỉ việc đi biểu diễn khắp các đường phố.

Chúng tôi đã đi khắp Vovê trong một ngày và thu được một món tiền lớn. Ngày trước, khi chúng tôi cần cóp nhật để mua bò hay mua búp bê cho Lido thì một món tiền như thế đủ làm chúng tôi sung sướng cả buổi tối. Nhưng bây giờ chúng tôi không chạy theo tiền. Chúng tôi chưa tìm thấy tăm bóng bà Miligon. Ngày hôm sau, chúng tôi tiếp tục lùng tìm ở vùng lân cận. Chúng tôi cứ việc nhắm trước mắt mà đi tới, mỗi khi thấy có một cái nhà đẹp là dạo đàn ngay trước cửa sổ, dù cửa mở hay đóng. Tuy thế tối hôm đó chúng tôi trở về không, như tối hôm trước. Ấy vậy mà chúng tôi đã đi từ hồ lên núi và từ núi xuống hồ, chăm chú nhìn quanh, thỉnh thoảng gặp được người nào đôn hậu thì lại hỏi thăm, tin rằng họ sẵn sàng nghe chúng tôi hỏi và trả lời.

Ngày hôm đó, chúng tôi nhận được hai tin vui hệt vì đã được trả lời rằng mặc

dầu không biết họ tên, người ta cũng biết chắc chắn người đàn bà mà chúng tôi hỏi. Lần đầu, một người chỉ cho chúng tôi tìm đến một ngôi nhà sàn bằng gỗ dựng trên sườn núi; lần sau, một người khác nói chắc với chúng tôi là bà ấy ở trên bờ hồ. Đúng là những bà người Anh đến nghỉ trên bờ hồ và trên sườn núi, nhưng đâu phải bà Miligon!

Sau khi thăm dò cẩn thận vùng Vovê, chúng tôi đi xa hơn một tí về phía Clarăng và Môngtorơ. Tuy có bực dọc vì tìm tòi không kết quả, chúng tôi vẫn không chút nản chí. Hôm nay không thành công thì hẳn ngày mai phải thành công.

Khi thì chúng tôi đi trên những đường lớn, hai bên có tường; khi thì lần theo những lối mòn giữa các vườn nho, vườn cây ăn quả; khi thì bước trên những con đường nhỏ dưới bóng mát những cây dẻ rất to: vòm lá dẻ ngăn đón cả không khí và ánh sáng, cho nên dưới bóng nó chỉ có rêu mịn như nhung. Đi ít bước lại gặp một cánh cổng sắt hoặc gỗ, nhìn qua các chấn song thì thấy những lối đi trong vườn rải cát rất cẩn thận. Các con đường ấy uốn lượn quanh những bồn cây cảnh và hoa. Khuất trong cành lá là một ngôi nhà sang trọng hoặc là một nếp nhà con duyên dáng phủ đầy những dây leo. Dù nhà lớn hay nhà con, hầu hết đều có vòm đình (*l*) giữa lùm cây, dựng rất đúng chỗ để trông ra cảnh hồ rực rỡ giữa cái khung những núi sẫm vây bọc xung quanh hồ.

Những cái vườn này thường làm khổ chúng tôi. Nó bắt buộc chúng tôi phải đứng xa nhà cửa, và người trong nhà sẽ không nghe được nếu chúng tôi không đàn hát hết sức hết hơi. Ngày nào cũng như thế, từ sớm đến chiều, chúng tôi mệt nhoài đi.

Một buổi chiều nọ, chúng tôi tổ chức cuộc họp tàu kiểu ấy, hướng về cái cổng chân song trước mặt, chứ không chú ý đến bức tường sau lưng. Tôi vừa gào xong đoạn đầu bài dân ca thành Naplơ, sắp bắt đầu sang đoạn thứ hai thì bỗng nghe có tiếng reo đằng sau lưng. Rồi có người hát tiếp đoạn thứ hai, hát khe khẽ, giọng nghe rất lạ...

Tôi đành làm chàng trai bán nước.

Để lân la, may lọt mắt nàng.

Tiếng ai hát thế nhỉ?

- Actor chẳng? - Mátchia hỏi.

Nhưng không? không phải Actor, tôi nhận ra không phải giọng nó. Nhưng con Capi thì cứ khịt hơi và nhảy chồm chồm vào tường, tỏ vẻ vui mừng hết sức. Không dần được nữa, tôi hét: “Ai hát đó?”. Có tiếng đáp: “Rêmi!”. Người ta không trả lời mà lại gọi tên tôi. Hai chúng tôi đứng ngẩn, nhìn nhau.

Trong lúc chúng tôi ngây dại nhìn nhau như thế thì đằng sau Mátchia, ở phía cuối tường, bên trên một hàng rào thấp, một chiếc khăn tay trắng phất phất trước gió. Chúng tôi lao lại phía ấy. Đến hàng rào, chúng tôi mới trông thấy cái người đã đưa khăn tay lên vậy. Đó là Lido! Rốt cuộc, chúng tôi đã tìm thấy em, và cùng với em, bà Miligon và Actor.

Nhưng ai hát mới được chứ? Đó là câu hỏi đầu tiên mà Mátchia và tôi đồng thanh hỏi em, sau khi bớt xúc động đã nói được nên lời. “Em” - Lido đáp. Thế là Lido hát và Lido nói!

Tôi đã nghe nói hàng nghìn lần rằng một ngày kia Lido sẽ nói được, rất có thể do kích thích của một cảm xúc mạnh. Nhưng tôi không tin. Thế mà việc ấy nay đã thành sự thật. Em đã nói được. Điều kỳ diệu đã diễn ra. Em cảm kích mạnh là vì nghe tôi hát, là vì thấy tôi trở về bên em trong khi đã tưởng tôi đi biệt tăm biệt xứ. Nghĩ đến đó thì chính tôi cũng cảm động mạnh đến nỗi phải bấu vào một cành cây nơi hàng rào. Nhưng lúc này không phải là lúc buông xuôi theo tình cảm. Tôi hỏi:

- Bà Miligon đâu? Actor đâu?

Lido mấp máy môi trả lời, nhưng không thành tiếng. Bực mình, em bèn dùng tay ra hiệu để tôi hiểu nhanh hơn vì lưỡi em và trí óc chưa quen sử dụng ngôn ngữ. Tôi dùng mắt theo dõi lời diễn đạt ấy, còn Mát-chi-a thì chưa nghe hiểu được. Bây giờ, qua khúc ngoặt của một con đường trồng cây, một cái xe nhỏ đang đi tới. Chiếc xe dài, do một người giúp việc đẩy Actor nằm dài trong xe, sau đó là mẹ nó và... tôi chồm tới để nhìn cho rõ... và ông Giem Miligon. Tức khắc tôi ngồi thụp xuống sau hàng rào và hấp tấp giục Mátchia ngồi xuống chứ không kịp nhớ ra rằng ông Giem không biết mặt Mátchia.

Qua phút hoảng sợ ban đầu, tôi nghĩ ra rằng Lido chắc phải kinh ngạc lắm về cái việc chúng tôi vụt biến đi. Tôi kiễng chân lên một tí, bảo nhỏ em:

- Đừng để cho ông Giem Miligon trông thấy anh; nếu thấy, ông sẽ xua anh về

nước Anh mất!

Em hoảng sợ, đưa tay lên trời. Tôi nói tiếp:

- Đừng làm gì, đừng nói gì về hai anh. Sáng mai, chín giờ hai anh sẽ trở lại nơi này. Em cố sắp xếp để ra một mình thôi. Bây giờ thì em đi đi.

Lidơ do dự.

- Em đi đi, anh van em! Nếu không thì nguy cho anh đấy!

Chúng tôi nói xong thì lần vào sau tường và cứ men tường mà chạy đến vườn nho để nấp kín trong ấy. Ở đây chúng tôi reo cười sung sướng một lát rồi bàn bạc với nhau thỏa thuận về những việc cần làm. Mátchia nói:

- Cậu biết không, tớ không muốn chờ đến mai mới gặp bà Miligon. Từ nay, đến lúc ấy, có thể ông Giem Miligon sẽ giết Áctơ mất. Tớ sẽ đến gặp bà Miligon ngay và nói cho bà ấy biết... tất cả cái gì chúng mình biết. Ông Giem chưa trông thấy tớ bao giờ cho nên ta không ngại ông ấy nghĩ đến cậu và gia đình Đorixon. Rồi thì bà Miligon sẽ định đoạt những gì chúng ta cần làm sau đó.

Rõ ràng là ý kiến của Mátchia có phần hợp lý. Vì vậy tôi để cho nó đi, hẹn sẽ gặp nhau trong lùm dẻ ở gần đó. Ở đây, giả sử ông Giem Miligon có đến thì tôi có chỗ trốn dễ dàng.

Tôi nằm trên thảm cỏ rêu đợi Mátchia về, đợi lâu lắm. Tôi tự hỏi hàng chục lần mình có lầm không, cho đến khi Mátchia trở về, có cả bà Miligon đi theo. Tôi chạy ra đón bà và nắm tay bà đưa mà hôn. Nhưng bà ôm tôi vào lòng và cúi xuống hôn lên trán tôi âu yếm. Lần này là lần thứ hai bà hôn tôi; lần trước hình như bà không ôm tôi vào lòng như thế. Bà kêu: “Tội nghiệp thằng bé yêu quý!”.

Bà đưa mấy ngón tay trắng trẻo, mềm mại, vén tóc tôi lên và nhìn tôi rất lâu. Bà nói thầm: “Phải... phải rồi...”. Tôi chắc là bà giải đáp một câu hỏi gì thầm kín trong ý nghĩ, nhưng trong lúc xúc động, không tài nào tôi đoán ra. Tôi cảm thấy đôi mắt bà mơn trớn vuốt ve tôi, tôi sung sướng quá không nghĩ đến gì xa hơn cái hạnh phúc hiện tại đó. Mắt không rời tôi, bà nói:

- Cháu ạ, bạn cháu có thuật với tôi nhiều điều hết sức quan trọng. Bây giờ đến lượt cháu, cháu hãy vui lòng kể lại cho tôi nghe tất cả những gì dính dáng đến việc cháu ở với gia đình Đorixcon và việc ông Giem Miligon tới thăm hỏi ở đây!

Tôi thuật những việc bà hỏi. Bà chỉ ngắt lời khi khi cần hỏi cho rõ thêm một vài chi tiết quan trọng. Chưa bao giờ người ta chăm chú nghe tôi đến thế. Đôi mắt bà không lúc nào rời mắt tôi. Khi tôi kể xong, bà nín lặng một lúc lâu nhưng vẫn nhìn tôi. Cuối cùng bà nói:

- Những việc này hết sức quan trọng đối với cháu, với tất cả chúng ta, cho nên chúng ta phải hành động thận trọng và chỉ hành động sau khi hỏi ý kiến những người thông thạo có thể hướng dẫn chúng ta. Nhưng trong khi chờ cho đến lúc ấy thì cháu hãy tự coi như là bầu bạn, là bạn thân - bà ngập ngừng một chút - như là anh em của Ácơ. Cháu và chú bạn nhỏ của cháu ngay từ hôm nay phải rời bỏ nếp sống khốn khổ của các cháu đi. Hai giờ nữa, các cháu sẽ tới Teritê hỏi khách sạn Anơ, ở đây sẽ có

người tin cậy của tôi thuê buồng trọ cho hai cháu. Chúng ta sẽ gặp lại nhau ở đó, bây giờ tôi cần phải về đây!

Bà hôn tôi lần nữa, đưa tay cho Mátchia bắt, rồi vội vàng quay đi. Tôi hỏi Mátchia:

- Mày đã kể gì với bà Miligon thế?
- Tất cả những điều bà vừa nói với mày và còn nhiều điều khác nữa. Ôi chao!

Cái bà mới tốt người, tốt bụng làm sao!

- Thế còn Ácơ, mày có trông thấy nó không?
- Xa xa thôi, nhưng cũng đủ để nhận thấy nó có vẻ là một chú bé ngoan.

Tôi hỏi thêm Mátchia, nhưng nó tránh trố không trả lời, hoặc trả lời chệch đi. Rồi thì chúng tôi nói chuyện phiếm với nhau cho đến giờ đi khách sạn Anơ, theo lời dẫn của bà Miligon.

Một người giúp việc vận áo đen, thắt cà vạt trắng ra đón tiếp chúng tôi, mặc dù chúng tôi mang những bộ quần áo tồi tàn của những nhạc sĩ đầu đường xó chợ. Cái buồng của chúng tôi mới đẹp làm sao! Buồng kê hai chiếc giường trắng. Mở các cửa sổ thì nhìn thấy một cái hiên nhô trên mặt hồ, từ đây đứng trông ra cảnh đẹp như kỳ quan. Khi chúng tôi thôi ngắm cảnh, trở về buồng thì người giúp việc còn đứng im ở đấy đợi chúng tôi sai bảo. Anh hỏi chúng tôi muốn dùng bữa tối thế nào để anh dọn ra hiên. Mátchia hỏi:

- Anh có bánh mứt chứ?
- Bánh mứt đại hoàng, bánh mứt dâu, bánh mứt hồ quân...
- Thế thì anh dọn cho chúng tôi!
- Cả ba chứ?
- Hẳn rồi.
- Còn món khai vị? Món vịt quay? Rau củ? Các cậu dùng gì?

Cứ người ta nhắc đến món gì Mátchia lại mở tròn đôi mắt, nhưng nó chẳng hề bối rối. Nó phán:

- Gì cũng được, tùy anh!

Người hầu phòng trình trọng lui ra, Mátchia nói:

- Tớ nghĩ rằng ở đây chúng mình sẽ ăn uống khá hơn ở nhà Đorixcon.

Hôm sau, bà Miligon đến thăm chúng tôi. Cùng đi với bà có bác thợ may và một chị coi việc khăn áo: họ đo người chúng tôi để may áo quần. Bà Miligon bảo em Lidor đang tiếp tục tập nói và thầy thuốc đã xác nhận em lành bệnh. Bà ở chơi với chúng tôi một tiếng đồng hồ, sau đó hôn tôi âu yếm, bắt tay Mátchia rồi ra về. Bà đến như thế bốn hôm liền, mỗi lần đến càng yêu thương, càng triu mến tôi hơn; tuy thế hình như vẫn có gì vương vướng, có vẻ như bà không muốn buông xuôi theo tình cảm, bộc lộ tình cảm. Ngày thứ năm, bà không đến mà cho chị hầu phòng đến, chị hầu phòng ngày trước tôi đã gặp trên thuyền Thiên Nga. Chị nói bà Miligon đang đợi chúng tôi ở nhà, và ở cổng khách sạn đã có xe chờ đón chúng tôi đi.

Một chiếc xe không mui, sang trọng, Mátchia lên xe không chút ngạc nhiên, cứ dang hoàng y như từ thuở bé nó vẫn lên xe xuống ngựa. Capi cũng thế; nó leo lên ngồi trên một chiếc gối lót, không chút ngượng ngùng.

Đường đi ngắn. Tôi thấy hình như rất ngắn, vì tôi đang đi trong xứ mộng, đầu óc tràn đầy những ý nghĩ viễn vông.

Người ta đưa chúng tôi vào một phòng khách ở đây có bà Miligon, có Áctor đang nằm trên trường kỷ và Lidor. Áctor dang hai tay ra đón tôi. Tôi chạy đến ôm hôn nó. Rồi hôn Lidor. Nhưng bà Miligon thì lại hôn tôi. Bà nói:

- Mãi nay mới đến lúc anh trở về vị trí của anh!

Tôi nhìn bà để hỏi xem ý nghĩa câu ấy thì bà đã lại mở một cánh cửa. Má Bátoranh bước vào, tay ôm những quần áo trẻ con, một áo choàng bằng cátsomia trắng, một mũ ren, một đôi bít tất dẹt.

Má vừa đặt những thứ ấy lên bàn thì tôi đã ôm chầm lấy má. Trong khi ấy, bà Miligon truyền lệnh gì cho người giúp việc, tôi không nghe rõ, chỉ thấy có nói đến tên ông Giem Miligon. Tôi xanh mặt. Bà nhẹ nhàng bảo tôi:

- Anh không việc gì phải sợ, trái lại anh đến bên tôi đây và đặt tay anh vào tay tôi.

Cửa phòng khách mở, ông Giem Miligon hiện ra với nụ cười bày hàm răng nhọn hoắt. Chợt thấy tôi, nụ cười tức khắc biến thành một cái nhăn mặt dễ sợ. Bà Miligon không để cho ông ta lên tiếng. Bà nói chậm rãi, giọng run run:

- Tôi cho mời chú để giới thiệu với chú thằng con trưởng của tôi, mà mãi đến

nay, tôi mới may mắn tìm lại được - Bà siết chặt tay tôi. - Nó đây! Nhưng chú đã biết nó rồi bởi vì chú đã đến thăm nó ở nhà tên đánh cắp nó, để tìm hiểu sức khỏe của nó.

- Thế nghĩa là thế nào? - Ông Giem nói, mặt mày biến sắc

- ...Cái tên đó ngày nay đã vào tù vì tội ăn trộm trong một nhà thờ, đã thú nhận hết đầu đuôi. Đây là một cái thư làm bằng chứng. Nó nói nó đã đánh cắp thằng bé thế nào, vớt bỏ thằng bé ở Pari, phố Borotori thế nào, và sau cùng nó đã cẩn thận cắt chữ tên in lên quần áo đứa bé thế nào, để người ta không phát hiện được. Đây nữa, đây là những tã lót quần áo, người đàn bà quý hóa kia đã giữ lại, người đàn bà hào hiệp đã nuôi nấng con tôi. Đây, mời chú đọc thư. Mời chú xem quần áo.

Ông Giem Miligon đứng trơ như phỗng một lúc; chắc ông tự hỏi có nên bóp cổ tuốt hết bọn chúng tôi hay không. Rồi ông đi lại phía cửa. Nhưng trước khi bước ra, ông quay lại nói:

- Để rồi xem tòa án sẽ kết luận như thế nào về cái giả thiết con cái này.

Bà Miligon - bây giờ thì tôi có thể gọi là “mẹ tôi” - bình tĩnh đáp:

- Ông cứ việc kháng cáo chúng tôi trước tòa án! Về phần tôi thì tôi không lỗi cái người đã là em của chồng tôi ra chỗ ấy đâu!

Chú tôi bước ra, cửa đóng lại. Bây giờ mẹ tôi đưa hai tay, tôi sà vào lòng mẹ và lần đầu tiên tôi được hôn mẹ tôi cùng lúc với mẹ tôi hôn tôi.

Khi chúng tôi đã bớt xúc động, Mátchia bèn bảo tôi:

- Cậu hãy nói với mẹ cậu là mình đã giữ kín điều bí mật của bà.

- Thế cậu đã biết hết à?

Chính mẹ tôi trả lời:

- Khi Mátchia kể cho mẹ nghe xong thì mẹ bảo chú ấy giữ kín. Mẹ tin rằng cái thằng Rêmi bé bỏng tội nghiệp ấy là con của mẹ, nhưng cần phải có những bằng chứng đích xác loại trừ hết mọi nhầm lẫn mới được. Nếu ôm con vào lòng, nhận con là con đẻ của mẹ, rồi sau đấy lại bảo với con là không phải, chúng ta nhầm lẫn thôi, thì còn gì đau khổ cho con bằng! Những bằng chứng ấy, chúng ta có đây, và từ nay thì chúng ta sum họp mãi mãi. Con sẽ mãi mãi sống bên cạnh mẹ con, em con. - Bà lại chỉ Lidơ và Mátchia. - Và những người đã thương yêu con trong cảnh cơ hàn.

1. *Sân xây cao hoặc nhà dựng lên để ngồi ngắm cảnh - N.D*

GIỮA GIA ĐÌNH

Năm tháng trôi qua, nhiều nhưng ngắn bởi vì chỉ có những ngày êm đẹp...

Đứa bé không gia đình, không nơi nương tựa, bơ vơ lạc lõng giữa cuộc sống, lênh đênh chìm nổi, không có đèn pha chỉ đường giữa biển đời bát ngát, không bờ bến cắm neo, đứa bé ấy ngày nay có một người mẹ, một chú em yêu mến nó và được nó mến yêu... Đứa bé khốn khổ đã nhiều đêm ngủ trong vựa cỏ, hay bên cạnh chuồng bò, hoặc ở giữa trời tại một xó rừng nào đó, đứa bé ấy ngày nay được về ở ngôi nhà của ông cha...

Ở đây, tôi đã cúi đầu trên một cái bàn rộng bằng gỗ sồi lên nước đen nhánh và cặm cùi viết. Nhưng không phải tôi cần cù tra cứu gia phả hay giấy tờ lưu khế, tôi chỉ ngồi ghi chép lại những kỷ niệm của tôi.

Chúng tôi sắp làm lễ rửa tội cho đứa con đầu lòng - một đứa con trai tên là Mátchia(1). Dịp lễ này sẽ tập hợp tất cả những bạn bè trong đoạn đời cùng quần của tôi. Tôi muốn trao tặng mỗi người một tập hồi ký ghi chép những sự việc trong ấy họ có đóng một vai trò, để tỏ lòng biết ơn của tôi về sự giúp đỡ của họ, hoặc về tình thương yêu của họ đối với đứa bé lưu lạc đáng thương lúc bấy giờ. Viết xong mỗi chương, tôi gửi ngay đến cho thợ in bản đá, và chính ngày hôm nay, tôi chờ người ta đưa những bản sách rập tự tích của tôi để tặng mỗi người khách dự lễ một bản.

Cuộc hội họp hôm nay là một sự bất ngờ cho họ và cả cho vợ tôi; vợ tôi không mong mà sẽ được gặp bố, chị, anh và cô nữa. Chỉ có mẹ tôi và em tôi là có biết. Nếu không xảy ra việc gì trắc trở thì tối nay tất cả đều ở trong nhà tôi và tôi sẽ vui sướng được thấy họ quây quần quanh bàn ăn gia đình.

Duy có một người thiếu mặt trong ngày hội vui mừng hôm nay bởi vì tiền của không làm người chết sống lại. Cụ chủ thân yêu của cháu ơi! Giá được phụng dưỡng tuổi già của cụ thì cháu sung sướng biết ngần nào! Nếu thế, hân cụ đã bỏ cái ống tiêu, tấm da cừu và chiếc áo nhung của cụ ra, cụ đã không lặp đi lặp lại cái câu: “Nào ta tiến lên, các con!”. Được trọng vọng trong tuổi già, hân cụ có thể ngẩng cao cái đầu

bạc rất đẹp và lấy lại tên tuổi của cụ ngày xưa. Ông già Vitali vô gia cư sẽ trở lại làm nhà danh ca Cáclô Bandani. Không làm được gì đối với cụ vì cái chết tàn nhẫn đã cướp cụ đi, thì cháu cũng có cố vót vát ít nhiều đối với vong linh cụ. Thế theo yêu cầu của cháu, mẹ cháu đã xây cho cụ một ngôi mộ trong nghĩa địa Môngpácnatxơ ở Pari, và cháu đã cho khắc tên Cáclô Bandani lên bia mộ. Và dựa theo những chân dung lưu hành thuở cụ từng lừng lẫy tiếng tăm, cháu đã cho tạc một bức tượng bán thân bằng đồng đen để nhắc lại sự nghiệp vinh quang của cụ cho những người đã hoan hô cụ.

Người ta đã rập cho cháu một mẫu tượng ấy. Nó đang ở trước mặt cháu kia. Ngồi đây chép lại những thử thách trong tuổi thơ, khi sự việc tái hiện theo dòng năm tháng thì đã bao lần mắt cháu tìm hỏi mắt cụ. Cháu không quên cụ, cháu không đời nào quên cụ, xin cụ tin thế. Trong đời sống hiem nghèo của một thằng bé lưu lạc, sở dĩ cháu không vấp ngã là nhờ có cụ, nhờ những bài học của cụ, cụ chủ ạ. Cho nên trong mỗi lễ lạt ở nhà cháu, chỗ ngồi của cụ bao giờ cũng được kính cẩn dành lại...

...Nhưng mẹ tôi đang đi tới trong hành lang kia. Tuổi tác không làm phai nhan sắc của mẹ: ngày nay tôi trông mẹ không khác ngày tôi gặp lần đầu tiên trên thuyền Thiên Nga, với cái dáng điệu cao quý đầy vẻ dịu dàng phúc hậu. Duy cái màn u hoài xưa kia luôn luôn phảng phất trên mặt mẹ thì bây giờ đã tan biến đâu mất rồi!

Mẹ tôi tựa trên cánh tay Ácơ. Bây giờ thì không phải là bà mẹ nâng đỡ đứa con gầy còm, khập khiễng nữa, mà là đứa con ân cần, triu mến đưa tay cho mẹ tựa: đứa con ấy ngày nay đã trở thành một thanh niên đẹp, khỏe, thành thạo mọi môn thể thao, cưỡi ngựa cừ, chèo thuyền hay, săn bắn giỏi. Thế là trái với lời tiên, đoán của ông Giem Miligon, chuyện màu nhiệm đã diễn ra: Ácơ không chết và sẽ không chết.

Sau mẹ tôi và Ácơ ít bước là một bà già ăn mặc theo lối nữ nông dân Pháp. Bà ẵm một đứa bé nhỏ tí bọc trong chiếc áo choàng trắng. Bà nông dân già đó là má Bắcboranh và chú bé tí hon là con tôi, thằng bé Máchia. Khi đã gặp mẹ tôi, tôi định mời má ở lại với chúng tôi, nhưng má không chịu. Má bảo:

- Không, bé Rêmi ạ! Lúc này, chỗ của má không phải ở đây. Con sắp phải lo học hành để trở thành người hiểu biết, má ở bên cạnh con có ích lợi gì? Để má trở về Savanông... Rồi con sẽ trưởng thành, sẽ có vợ và có con. Lúc bấy giờ, nếu con muốn và nếu má còn sống, má sẽ trở lại với con để chăm nom các con con. Má sẽ không là

vú sữa của chúng như má đã là vú sữa của con, vì lúc ấy má già rồi, nhưng già thì già vẫn chăm sóc trẻ tốt. Già thì có kinh nghiệm, già thì ít ngủ. Và lại má sẽ thương cháu bé và cái này thì con phải yên trí, là má thì má không để cho người ta đánh cắp nó, như chúng đã bắt con vậy đâu!

Trước khi thằng bé ra đời, tôi đã đi đón má tận Savanông. Má đã bỏ cả, bỏ làng nước, bỏ thói quen, bỏ bạn bè, bỏ con bò sữa, con của con bò chúng tôi biểu, để sang Anh với chúng tôi. Thằng bé Mátchia của chúng tôi bú sữa mẹ, nhưng được má Bắcboranh săn sóc, bế bồng, dỗ dành, cung nụng. Má bảo má chưa thấy đứa trẻ nào xinh như thế.

Áctor cầm theo một tờ báo. Nó để tờ báo xuống bàn làm việc của tôi, hỏi tôi đã đọc chưa. Tôi trả lời chưa đọc. Nó đưa một tay chỉ vào một “Tin thành Viên” mà tôi dịch ra như sau:

“Một ngày gần đây, nghệ sĩ Mátchia sẽ sang thăm đô thành London. Mặc dầu toàn bộ những buổi biểu diễn của nghệ sĩ đã được nhiệt liệt hoan nghênh ở đây, nghệ sĩ cũng sẽ từ giã chúng ta để đi sang nước Anh vì đã có lời hẹn trước. Chúng tôi đã nói về những buổi biểu diễn của nghệ sĩ! Những buổi biểu diễn ấy đã gây được cảm xúc nồng nhiệt nhất do sức mãnh liệt và tính độc đáo của nghệ sĩ cũng như do tài nghệ của tác giả. Nói tóm lại, chỉ có thể nói rằng Mátchia là Sôpanh của vĩ cầm”.

Không có bài báo ấy, tôi cũng biết rằng chú bé đàn rong, người bạn đồng hành và người học trò của tôi ngày ấy đã trở thành một nghệ sĩ lớn. Tôi đã chứng kiến sự phát triển và trưởng thành của Mátchia. Khi ba anh em chúng tôi, Mátchia, Áctor và tôi, cùng học chung một gia sư, thì Mátchia chậm tiến về môn tiếng La tinh và tiếng Hy Lạp. Ngược lại, với những thầy nhạc thì nó tiến nhanh đến nỗi rất dễ biết là lời tiên đoán của ông Étxpinátxu, người thợ cạo kiêm nhạc sĩ thị trấn Măngđơ sẽ nghiệm. Tuy biết vậy, cái tin viết từ thành Viên cũng làm cho tôi vui mừng hân diện như chính mình cũng được hoan nghênh. Chứ không sao? Mátchia không phải là một hiện thân khác của tôi, không phải là bạn nghề nghiệp, là bạn chí thân, là em ruột của tôi hay sao? Những vinh quang của nó cũng tức là của tôi, cũng như hạnh phúc của tôi là của

nó.

Lúc này, người giúp việc mang vào cho tôi một bức điện:

“Có thể đây là chuyến vượt biển ngắn nhất nhưng cũng không phải là chuyến dễ chịu nhất. Vả lại, đã có chuyến vượt biển nào gọi là dễ chịu với mình chưa chứ? Dù sao, mình cũng mệt quá, đến nỗi chỉ khi tới Rithon mới đủ sức báo tin trước cho cậu biết. Qua Pari, mình kéo luôn Coríxtina cùng đi. Anh em mình sẽ đến Siphóc vào lúc bốn giờ mười phút. Cho đánh xe ra chờ trước nhé”.

MÁTCHIA

Đọc đến tên Crítxtina, tôi nhìn Áctơ, nhưng nó lờ đi. Cho đến khi đọc hết bức điện, nó mới ngẩng lên bảo:

- Em muốn đi Siphóc. Em bảo thắng xe đây!
- Ý kiến tuyệt diệu. Như thế lúc về chú sẽ ngồi đối diện với Crítxtina.

Nó không đáp, vội vã ra đi. Tôi quay lại mẹ tôi:

- Mẹ thấy không, Áctơ không giấu diếm sự sẵn đón của nó. Điều này có ý nghĩa...

- Có ý nghĩa lắm.

Tôi cảm thấy giọng mẹ tôi khi nói mấy tiếng ấy có chút gì không được vui lòng, Tôi bèn đứng lên, lại ngồi cạnh mẹ tôi, cầm bàn tay mẹ tôi lên hôn và nói bằng tiếng Pháp, thứ tiếng tôi thường dùng khi muốn nói chuyện thân tình với mẹ tôi, như là một đứa con nhỏ của mẹ:

- Mẹ thân mến của con, mẹ ơi, mẹ không nên buồn phiền vì Áctơ yêu Crítxtina! Đúng là như thế thì cuộc hôn nhân sẽ không được coi là tốt đẹp. bởi vì theo ý mọi người thì một cuộc hôn nhân tốt đẹp phải vừa có thể vừa có tiền. Nhưng đây mẹ thử xem, việc của con không chứng tỏ rằng người ta có thể hạnh phúc, rất hạnh phúc, hạnh phúc không còn mức nào cao hơn nữa mà không cần người vợ mình phải có thể có tiền đó ư? Thế mẹ không muốn cho em Áctơ cũng hạnh phúc như con hay sao? Mẹ đã rất nuông chiều con bởi vì mẹ không nỡ lòng từ chối nguyện vọng của một đứa con vì nó mẹ đã phải khóc suốt mười ba năm trường, vậy sao mẹ lại không thể dành tâm lòng ấy cho đứa con trai kia? Chẳng hóa ra mẹ rộng lượng với đứa con này hơn là

với đứa con kia hay sao?

Mẹ tôi đặt bàn tay lên trán tôi và hôn tôi: “Ôi! Đứa con hiếu của mẹ! Ông anh hiền thảo của thằng em! Con mới chí tình chí nghĩa làm sao!”.

- Bởi vì trước kia con đã để dành được nhiều tình cảm! Nhưng mẹ ơi, đâu phải là về con, đây là việc của Ácơ. Mẹ thử nghĩ xem liệu em con còn tìm đâu một người vợ dễ thương hơn Crítxtina?

- Con thì con chỉ nhìn thấy ở Crítxtina cô bé em của Máchia bạn con!

- Đúng thế, mẹ ạ! Và con xin chân thành thú nhận rằng tự đáy lòng, con rất mong muốn một quan hệ hôn nhân có thể đưa Máchia vào gia đình ta.

- Ácơ có tâm sự với anh về tình cảm và nguyện vọng của nó không?

- Thưa có, mẹ yêu quý của con ạ. - Tôi vừa nói vừa mỉm cười. - Nó trình bày với con như với người anh cả.

- Và người anh cả,..

- ...Có hứa ủng hộ nó.

Nhưng mẹ tôi ngắt lời tôi:

- Vợ anh đến đây! Chúng ta sẽ nói chuyện Ácơ sau.

Vợ tôi, các bạn đã đoán ra, tôi không cần phải nói nữa chứ? Vợ tôi là Lido, em Lido bé bỏng, tế nhị, nhẹ nhàng, bay bổng. Lido không cầm nữa. Nhưng em lại may mắn giữ được sự tế nhị, sự nhẹ nhàng, nó làm cho nhan sắc của em có cái gì như là nhan sắc của một nàng tiên. Lido không rời bỏ mẹ tôi từ độ ấy. Mẹ tôi đã chăm nom cho em, cho em ăn học và em đã trở thành một thiếu nữ. Dưới con mắt tôi thì Lido có đủ tất cả tài năng đức hạnh, bởi lẽ tôi yêu em. Tôi xin mẹ tôi cho tôi cưới em làm vợ.

Lido vừa bước vào phòng, vừa kêu:

- Ấy ấy! Có việc gì vậy! Người ta trốn tôi nói chuyện riêng với nhau đấy nhé!

Ácơ vừa đi Siphoc, chiếc xe lớn thì đi Pari. Thưa mẹ, thưa anh có chuyện gì mà bí mật thế?

Mẹ tôi và tôi cười, nhưng không trả lời. Tức thì Lido quàng tay qua cổ mẹ tôi, âu yếm hôn và nói:

- Mẹ yêu quý, có mẹ tham dự trong “âm mưu” này thì con không lo ngại gì cả.

Con yên trí rằng mẹ làm điều gì cũng vì hạnh phúc của chúng con, bây giờ cũng như

bao giờ. Nhưng như thế, con lại càng tò mò thêm.

Thời gian trôi qua và chiếc xe đi Pari đón gia đình Lidor có thể cũng sắp trở về.

Thế là, muốn đùa một chút với cái tò mò của Lidor, tôi lấy cái kính viễn vọng vẫn dùng để nhìn ra biển theo dõi những chiếc tàu chạy ngoài đó. Nhưng đáng lẽ chiếu thẳng ra biển, tôi lại quay sang phía con đường mà sớm muộn chiếc xe cũng quay về. Tôi bảo Lidor:

- Em hãy nhìn vào kính viễn vọng này, sự tò mò của em sẽ được thỏa mãn.

Lidor nhìn vào nhưng đâu có thấy gì ngoài con đường trắng xóa. bởi vì chưa có một chiếc xe nào hiện ra cả.

Thế rồi, đến lượt tôi, tôi ghé mắt vào ống nhòm. Tôi dùng cái giọng của cụ Vitali khi quảng cáo tiết mục mà nói với em:

- Thế nào? Em không thấy gì qua ống kính này ư?Ồ, quả là kỳ diệu, qua ống kính anh thấy mình vượt biển sang tận đất Pháp. Đây đây, một ngôi nhà duyên dáng ở quanh vùng Xô: một ông già tóc bạc đang giục hai người đàn bà đứng bên: “Nhanh lên nào, kéo lại chậm tàu! Và như thế thì tôi lại không sang nước Anh để kịp dự lễ rửa tội cho cháu ngoại tôi đây! Đây cô Catorin, nhanh lên một chút; tôi van cô: từ mười năm nay ở chung trong nhà, bao giờ cô cũng dè dặt. Thế nào? Con muốn gì? Êchiennét? Đẩy đẩy lại cái có nướng sen đầm rồi! Vừa rồi bố trách móc cô Catorin hoàn toàn là thân tình đấy chứ! Có lẽ nào bố lại không hiểu được rằng cô Catorin là cô em gái tốt nhất trong các cô em gái trên đời, cũng như con, Êchiennét ơi, con là đứa con gái tốt nhất!”

Trước khi ra đi, ông lại căn dặn những người ở nhà trông nom các cây hoa trong khi ông vắng mặt: “Chớ quên rằng chính tôi đã làm vườn trồng hoa; tôi đánh giá đúng công việc đấy!”

Tôi chuyển kính viễn vọng như tuồng lại nhìn qua một hướng khác:

- Giờ đây, tôi lại thấy một chiếc tàu thủy, một chiếc tàu lớn từ quần đảo Ăng-ti trở về và đang tiến vào cảng Lor Havorơ. Trên tàu có một chàng thanh niên trở về sau một chuyến đi khảo sát thực vật ở miền sông Amadôn. Người ta nói chàng ta đưa về cả một loạt những cây cỏ châu Âu chưa từng biết. Giai đoạn đầu của cuộc khảo sát ấy rất là kỳ thú và đã được thuật lại trên báo chí.

Tên chàng ta, Bắnggiamanh Acanh đã nổi tiếng rồi. Chàng ta chỉ còn một mối lo: không hiểu mình đến Lơ Havorơ có kịp đáp tàu đi Súttemton để cùng gia đình đến lâu đài Miligon không? Kính viễn vọng của tôi kỳ diệu đến nỗi nó theo sát chàng ta và kìa, chàng đã kịp đáp tàu đi Súttemton và sắp sửa cập bến.

Thế rồi, kính viễn vọng lại chuyển qua hướng khác và tôi tiếp tục:

- Bây giờ thì không phải là chỉ có nhìn thấy mà tôi còn nghe thấy nữa! Có hai người ngồi trong toa tàu, một già một trẻ. Cụ già nói: “Chuyến đi này nhất định là bổ ích cho chúng ta! - Bổ ích vô cùng, cụ giáo ạ! Đây, Aloxi thân mến, không những cháu được sum vầy với tất cả gia đình cháu, không những chúng ta sẽ được bắt tay Rêmi vốn không bao giờ quên chúng ta, mà chúng ta lại có dịp xuống thăm những mỏ than ở xứ Gan nữa. Cháu sẽ tiến hành được nhiều chuyện quan sát lý thú và, lúc trở về, cháu sẽ có thể góp phần cải tiến được công việc ở La Toruye, như vậy lại tăng thêm uy tín cháu ở đó. Địa vị của cháu ở mỏ cháu đã đạt được bằng việc làm của cháu, về phần bác, bác sẽ mang về những mẫu đá, góp thêm vào bộ sưu tầm của bác mà thành phố Vácxơ đã vui lòng nhận tặng. Thật là không may mà mà chú Gátxpa lại không đến được!”.

Tôi đương định nói nữa, nhưng Lidor đã lại đứng cạnh tôi. Em ôm tôi chặt lấy đầu tôi mà vuốt ve khiến tôi không còn nói gì được nữa. Em nói, giọng run run vì cảm động: “Ô! Một sự bất ngờ êm dịu quá!”

- Không phải cảm ơn anh đâu, mà chính người phải cảm ơn là mẹ. Mẹ đã muốn được họp mặt tất cả những người nào ăn ở tốt với đứa con bơ vơ của mẹ. Nếu em không bùng miệng anh lại thì em còn được biết rằng chúng ta còn chờ đợi cả anh chàng Bốp tốt bụng đã trở thành người hề nổi tiếng nhất nước Anh, cùng với người anh của anh ấy, anh này vẫn chỉ huy con tàu “Nhật thực”.

Có tiếng một chiếc xe lăn trên đường vang tới chúng tôi, rồi ngay sau đó, lại một chiếc nữa. Chúng tôi chạy lại cửa sổ và Lidor nhận ra trong xe có bố em, cô Catorin, chị Êchiennét, các anh Aloxi và Bắnggiamanh. Bên cạnh Aloxi có một cụ già đầu bạc phơ, lưng còng, đó là cụ giáo. Ở đầu kia, một chiếc xe không mui chạy đến, trong đó Mátxhia và Crítxtina đang đưa tay vẫy chúng tôi. Rồi sau chiếc xe đó, lại một chiếc nữa, do chính anh Bốp đánh xe. Anh Bốp có đầy đủ dáng điệu một khách

thượng lưu, còn ông anh của anh vẫn là cái người thủy thủ rất hắc ngày xưa đã đổ chúng tôi lên bộ ở Ixiny.

Chúng tôi vội vã xuống cầu thang để đón chào khách từ dưới thêm nhà.

Mọi người đoàn tụ chung quanh bàn tiệc và dĩ nhiên là chúng tôi nhắc chuyện dĩ vãng. Mátchia nói:

- Hôm trước đây, ở Bađơ, tôi có thấy trong sòng bạc một nhà quý tộc, răng trắng nhơn và nhọn hoắt, cứ mỉm cười luôn mặc dầu bị thua hoài. Ông ta không nhớ ra tôi và tôi đã hân hạnh được ông ta xin một đồng phờloranh(2) để đặt vào một cửa ăn chắc. Coi như là hùn vốn để đánh mà! Quả là không may cho ông ta, ông Giem Miligon thua tiếng bạc ấy!

Mẹ tôi bảo:

- Anh Mátchia thân mến! Sao anh lại nói chuyện ấy trước mặt Rêmi? Nó rất có thể gửi tiền giúp đỡ ông chú nó đấy!

- Hẳn là thế đấy, mẹ yêu quý ạ!

Mẹ tôi hỏi lại:

- Vậy thì hẳn đền tội bằng cách nào?

- Đền tội ở chỗ chú con xưa nay ruồng bỏ tất cả chỉ để chạy theo tiền tài, bây giờ phải sống nhờ vào những kẻ mà ông ta đã hành hạ và muốn cho chết đi.

Anh Bốp nói thêm:

- Tôi cũng được biết tình hình bọn đồng lõa của hắn!

Mátchia hỏi:

- Tên Đorixcon ghê tởm ấy à?

- Không phải tin về Đorixcon, tên này thì vẫn còn bị đầy nơi đảo xa; nhưng mà là tin của gia đình Đorixcon. Con mụ Đorixcon bị chết cháy, một hôm mụ ta nằm vào đồng lửa mà cứ ngỡ là nằm gục trên bàn, còn hai thằng A-lơ và Nét mới đây lại bị bắt và bị phạt án đầy. Chúng nó theo chân cha chúng.

- Thế còn Két?

- Con bé Két chăm sóc ông nó hiện còn sống. Hai ông cháu vẫn ở tại sân Sư tử đỏ; lão cũng có tiền; họ sống không đến nỗi khổ!

Mátchia vừa cười vừa nói:

- Nếu cô bé mà kém chịu rét thì cũng đáng thương thật! Lão già không ưa cho ai lại gần lò sưởi của lão đâu!

Mỗi người đều có góp phần để phục hồi dĩ vãng. Chẳng phải là tất cả chúng tôi đều có những kỷ niệm chung, ngồi nhắc lại với nhau thì rất lý thú hay sao? Đó là sợi dây liên lạc giữa mọi người hôm nay.

Tan tiệc, Mátchia lại gần tôi, kéo tôi đến một cửa sổ nói:

- Mình nảy ra một ý kiến. Chúng mình đã bao nhiêu lần đánh đàn vì khách qua đường thì cũng phải có một lần đánh đàn cho người thân nghe với chứ!

- Thế đối với cậu, không có thú vui gì mà thiếu âm nhạc được hay sao? Ở đâu, bao giờ và dù thế nào cũng mặc, âm nhạc cái đã! Cậu có nhớ con bò sữa của chúng mình kinh sợ cái âm nhạc của cậu thế nào không?

- Cậu sẵn lòng hát bài dân ca thành Naplơ chứ?

- Sẵn lòng lắm! Bởi vì chính nó đã làm cho Lidơ hết cảm.

Thế là chúng tôi đi lấy nhạc cụ. Mátchia giở một cái hộp lót nhung rất đẹp, lấy ra một cây vĩ cầm cũ kỹ đáng giá hai phờrăng nếu đem đi bán. Tôi thì rút trong bao đàn một cây thụ cầm mà mặt gỗ đã trở lại với màu sắc thiên nhiên vì gọi nhiều mưa gió.

Mọi người xúm xít quanh chúng tôi. Lúc ấy một con chó đi đến. con Capi quý hóa đã già lắm rồi. Nó điếc tai nhưng mắt vẫn trông rõ. Nằm trên gối nệm, nó nhận ra cây đàn quen thuộc cho nên nó đi khắp khiêng đến đây để diễn trò. Nó ngoạm một cái đĩa. Nó định đứng trên hai chân sau để diễu qua một vòng trước “chư vị khán giả”. Nhưng nó không đủ sức. Nó bèn ngồi xuống đặt một chân vào trước ngực, trịnh trọng chào.

Xong bài hát của chúng tôi, Capi gắng gượng đứng lên đi thu tiền. Mỗi người bỏ phần của mình vào đĩa và con chó khôn xiết sung sướng về khoản thu nhập mang đến cho tôi. Đây là khoản thu lớn nhất trong đời làm trò của nó. Chỉ toàn những đồng vàng và đồng bạc, cộng lại được đến một trăm bảy mươi phờrăng.

Tôi hôn trên mồm chú Capi như xưa kia, lúc chú đến an ủi tôi. Việc ôn lại những ngày cơ hàn thuở bé này gợi cho tôi một ý kiến. Tôi nói:

- Món tiền này sẽ là món đóng góp đầu tiên để thiết lập một quán trọ và nhà

cứu tế cho những trẻ đàn rong. Mẹ tôi và tôi sẽ bỏ nốt ra cho đủ.

Mátchia hôn tay mẹ tôi, nói:

- Thừa bác yêu quý, cháu xin góp một phần nhỏ mọn vào công cuộc từ thiện đó của bác. Nếu bác vui lòng nhận thì khoản thu trong đêm họp tấu đầu tiên của cháu ở London, cháu sẽ bỏ thêm vào cái món thu của chú Capi...

Bản viết của tôi còn thừa lại một trang giấy. Đó là trang dành để chép bài hát thành Naplo. Mátchia giỏi nhạc hơn tôi, được giao cho ghi chép bài hát ấy.

Bài hát như sau:

Đóng chặt cửa, sao chủ lầu ác vậy.

Khiến bao phen, ta nhìn cửa thở dài

Người ngọc có hay, miệng nhắc tên ai

Trái tim ta cháy bừng như nến thắp

Tôi muốn mình hóa thân thành tuyết trắng

Tuyết lạnh lòng nhưng cứ lấy tự do

Còn tình nàng lại nghiệt ngã, thờ ơ

Chẳng xúc động, dù thấy tôi héo hắt

Tôi ước được thành chàng trai bán nước

Đề lang thang tìm cách lọt lầu cao

Tay xách ấm sành, miệng cất tiếng rao:

“Hỡi người đẹp, mời nàng mua nước uống!”

Và mỹ nhân từ lầu cao ngó xuống

Hỏi: “Ai người bán nước dạo dưới kia?”

Tôi ngược lên, giọng da diết, nã nê:

"Lệ tình tôi đấy! Chứ phải nào nước đâu!"

HẾT